

Trùng Sinh Chi Si Tửu Hữu Diễn

Contents

Trùng Sinh Chi Si Tửu Hữu Diễn	2
1. Chương 1: Tiết Tử	3
2. Chương 2: Hạ Việt Cửa Nhà Họ Vân	4
3. Chương 3: Sắp Phải Thành Thân	7
4. Chương 4: Thành Thân	11
5. Chương 5: Đêm Động Phòng Nói Chuyện Phiếm	15
6. Chương 6: Phu Phu Ở Chung	21
7. Chương 7: Rượu Mới	25
8. Chương 8: Động Tâm	29
9. Chương 9: Hỉ Cửu Túy	35
10. Chương 10: Tiến Triển	39
11. Chương 11: Lễ Trừ Tịch	43
12. Chương 12: Phụ Tử Đối Âm	48
13. Chương 13: Cơm Tất Niên	51
14. Chương 14: Lò Rượu	56
15. Chương 15: Mừng Một Đầu Năm	60
16. Chương 16: Mừng Hai Bái Thần	64
17. Chương 17: Thử Đồ Ăn	69
18. Chương 18: Bận Rộn	73
19. Chương 19: Khai Trương	76
20. Chương 20: Đạo Phố	81
21. Chương 21: Lễ Vật	86
22. Chương 22: Cùng Nhau Về Nhà (thượng)	90
23. Chương 23: Cùng Nhau Về Nhà (hạ)	94
24. Chương 24: Tàng Nhân Tương Lai	100
25. Chương 25: Thử Rượu	104
26. Chương 26: Nguyên Tiêu	109
27. Chương 27: Gặp Đại Phu	112
28. Chương 28: Xây Hầm Bể	116
29. Chương 29: Ưp Mở	118
30. Chương 30: Ôn Tuyền	122
31. Chương 31: Đêm Ở Biệt Viện	126
32. Chương 32: Quà Sinh Nhật Muộn	129
33. Chương 33: Hội Đánh Giá	133
34. Chương 34: Ôn Hữu Cung	137
35. Chương 35: Sinh Ý	141
36. Chương 36: Trước Ngày Rời Kinh (thượng)	144
37. Chương 37: Trước Ngày Rời Kinh (hạ)	147
38. Chương 38: Về Nhà	151
39. Chương 39: Tiểu Biệt Thắng Tân Hôn	157
40. Chương 40: Thực Đơn Mới Và Việc Nhà Nông	162

41. Chương 41: Cây Lúa	165
42. Chương 42: Làm Cỏ	169
43. Chương 43: Lễ Thiên Xảo	174
44. Chương 44: Trừ Sâu Và Ghen	177
45. Chương 45: Thương Đội Tứ Mẫu Và Giao Tiêu	181
46. Chương 46: Tiệc Chia Tay	186
47. Chương 47: Dự Tiệc Và Phân Bón	190
48. Chương 48: Lúa Trổ Bông	193
49. Chương 49: Đêm Bảo Tổ (thượng)	198
50. Chương 50: Đêm Bảo Tổ (hạ)	202
51. Chương 51: Kinh Hỉ	205
52. Chương 52: Ban Mai Sau Mưa	210
53. Chương 53: Gặt Lúa	214
54. Chương 54: Tuốt Lúa	218
55. Chương 55: Trở Về	221
56. Chương 56: Lên Men (thượng)	224
57. Chương 57: Lên Men (hạ)	227
58. Chương 58: Vào Đông	230
59. Chương 59: Vân Khởi Cửa Hạ Việt	234
60. Chương 60: Ngày Kỷ Niệm	237
61. Chương 61: Ngoài Ý Muốn	240
62. Chương 62: Đông Ấm (hiện Tượng Nóng Bất Thường Trong Mùa Đông)	244
63. Chương 63: Đêm 30	247
64. Chương 64: Giao Thừa	251
65. Chương 65: Mừng Một Mừng Hai	254
66. Chương 66: Chân Tướng Sự Việc	258
67. Chương 67: Ngày Tết	262
68. Chương 68: Nguyên Tiêu Ngắm Hoa	269
69. Chương 69: Chợ Hoa Đăng	272
70. Chương 70: Ra Đời	275
71. Chương 71: Hậu Sản (thượng)	279
72. Chương 72: Hậu Sản (trung)	282
73. Chương 73: Hậu Sản (hạ)	285
74. Chương 74: Tiệc Đầy Tháng (thượng)	289
75. Chương 75: Tiệc Đầy Tháng (hạ)	292
76. Chương 76: Những Ngày Sau Đó	295
77. Chương 77: Trọn Vẹn	299
78. Chương 78: Chuyện Của Ôn Hữu Cung (thượng)	304
79. Chương 79: Chuyện Của Ôn Hữu Cung (trung)	307
80. Chương 80: Chuyện Của Ôn Hữu Cung (hạ)	311
81. Chương 81: Chuyện Của Ngôn Cửu (thượng)	316
82. Chương 82: Chuyện Của Ngôn Cửu (hạ)	319
83. Chương 83: Kết Thúc	324

Trùng Sinh Chi Si Tử Hữu Diễn

Giới thiệu

Editor: Tiểu ThiênThể loại: Điền văn, trùng sinh, một chút dị năng, chủ công, xuyên qua, âm áp, tình hữu độc chung, n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trung-sinh-chi-si-tu-huu-dien>

1. Chương 1: Tiết Tử

Ban đầu, Hạ Việt cũng chỉ là có cảm giác mơ hồ.

Ví dụ như hần sẽ cảm thấy cha tuy bất động thanh sắc nhưng thực ra lại rất tức giận, mẹ tuy mỉm cười nhưng trong lòng lại đang khổ sở. Không có lý do gì cả, chỉ đơn thuần là có cảm giác như vậy. Thế nhưng hần biết, những linh cảm này của hần đều chính xác.

Cha của Hạ Việt vốn là con trai độc nhất của một gia đình danh gia vọng tộc trong vùng, chỉ là ông vừa tốt nghiệp đại học đã chạy đi kết hôn. Hạ lão gia tử tức giận không cho phép, nói phải lập nghiệp trước thành gia sau, tuy lúc đó cha Hạ đã tìm được công tác nhưng tính ra vẫn chưa đủ để gánh vác gia đình, còn dám tiền trăm hậu tấu. Ông cho rằng, lúc đó cha Hạ bất kể là đối với ông hay là đối với cô bé kia đều quá vô trách nhiệm.

Vì vậy, Hạ lão gia tử một cước đạp cha Hạ ra khỏi nhà, bảo rằng nếu đã có gia đình rồi thì cút ra ngoài lập nghiệp a, có gì khó khăn cứ nói, nhưng gia đình tuyệt đối sẽ không bỏ tiền ra nuôi mi, tự mình phấn đấu vài năm xem, chừng nào chứng minh được bản lĩnh nuôi gia đình rồi hãy trở về.

Cha Hạ cũng hiểu được lão gia tử buồn lòng, liền mang theo mẹ Hạ đến ký túc xá của công ty ở, ngoan ngoãn nỗ lực phấn đấu, không hề mở miệng đòi Hạ lão gia tử một xu nào. Lão gia tử nhìn con trai như thế, trái lại rất hài lòng, cháu trai nay cũng đã lớn, cuối cùng mở miệng gọi một nhà ba người quay về nhà chính.

Vừa dời đến chủ trạch không bao lâu, trong lúc mẹ Hạ đang dẫn Hạ Việt đi tản bộ trong vườn thì có một bà dì không quen không biết bỗng nhảy ra trước mặt hai người, làm bộ thân thiết lo lắng nói đông nói dài một hồi.

Hạ Việt lúc đó chỉ nghĩ rằng, cái dì đang cười tùm tùm này không có ý tốt. Đứa nhỏ lúc đó tuy mới 5 tuổi, không hiểu được thế nào là tâm tình hâm mộ đồ kị của người lớn, thế nhưng hần cũng cảm nhận được đối phương không hề có thiện ý, cùng với nụ cười của mẹ chất chứa chịu đựng và ẩn nhẫn. Đứa nhỏ xưa nay luôn ngoan ngoãn không nói leo bao giờ lần đầu tiên chen vào chỗ người lớn đang trò chuyện, hung hăng trừng mắt liếc bà dì kia một cái, miệng la hét đòi ăn kem, sau đó bướng bỉnh kéo mẹ mình rời đi.

Mẹ Hạ tuy rằng trên mặt mang áy náy, bắt đắc dĩ để con mình kéo đi, Tiểu Hạ Việt lại cảm nhận được mẹ mình mừng rỡ, thở phào nhẹ nhõm. Tuy rằng cảm giác ấy không mạnh cũng không quá rõ ràng, nhưng hần lại không thể nào không quên.

Đó là lần đầu tiên hần biết được hành động của bản thân lại có thể làm một người vui sướng đến thế.

Rất nhiều năm sau, Hạ Việt mới hiểu tâm trạng của người dì kia, khi đó, hần đã là nhóc yêu tinh trong mắt người lớn. Thiếu niên mới 11 12 tuổi đầu lại đối nhân xử thế chu đáo khéo léo, biết quan sát sắc mặt lời nói của đối phương, ít khi tùy hứng, cẩn thận tỉ mỉ không nói, miệng lại còn ngọt, lúc nào cũng làm đẹp lòng người khác.

Hạ gia kỳ thực hoàn cảnh không phức tạp, mặc dù là danh gia vọng tộc, có cửa ăn của để, gia sản cũng coi như khá quan nhưng không có tình tiết tranh giành như trong phim truyền hình. Tuy vậy, gia đình vẫn không tránh khỏi có mấy vị thân thích ki bo nhỏ mọn, ngày lễ ngày tết, người trong gia tộc tụ chung một chỗ, tuy rằng thoạt nhìn đều nói cười vui vẻ nhưng trong lòng nghĩ gì thì chỉ mình mới biết.

Hạ Việt từ nhỏ đã không thích chơi đồ chơi mà thường xuyên dạo quanh trong đám người, coi bọn họ là nguồn tài nguyên nghiên cứu hữu dụng nhất. Hần không hiểu vì sao người lớn trong lòng khó chịu nhưng ngoài mặt vẫn cười, vì sao rõ ràng rất vui vẻ lại cứ mãi nghiêm mặt, vì sao không thích mà vẫn miễn cưỡng nói thích.

Tiểu Hạ Việt là một đứa nhỏ ngây thơ, hần luôn muốn làm tất cả mọi người hài lòng, cũng luôn nhớ kỹ trước đây lúc thấy mẹ Hạ vui vẻ thì mình cũng vui theo. Sở dĩ hần nỗ lực như vậy là vì dù chỉ trong một lát, mỗi khi cảm thụ được tâm tình hạnh phúc của đối phương, Hạ Việt cũng cảm thấy hạnh phúc.

Hạ Việt từ từ lớn lên, rốt cuộc cũng biết mình sao có thể làm hài lòng tất cả mọi người được, nhưng ý nghĩ muốn gia đình được vui vẻ đã trở thành bản năng, chỉ là hần đã hiểu, mình không cần phải quá cố chấp.

Trên đời này, có rất nhiều người không chỉ bằng vài ba câu nói mà làm bọn họ vui sướng được, chỉ có những người mà bản thân thật sự quan tâm mới đáng giá để mình lấy lòng mà thôi.

Cho dù là vậy, tới bây giờ khi Hạ Việt 23 tuổi, hắn ở trong mắt của đa số người đều là chu đáo đến cơ hồ cẩn thận. Hắn luôn mỉm cười khi nói chuyện với người khác, cũng rất thích cùng người khác nói chuyện. Tuy rằng không giống hồi bé ngây thơ luôn cố gắng tìm đủ mọi cách khiến người ta vui, nhưng với hắn mà nói, những cảm xúc khác nhau của con người vẫn rất hấp dẫn. Khi hắn bắt đầu chân chính học tập cách quan sát nắm bắt người khác, Hạ Việt càng lúc càng tràn ngập hứng thú.

Đúng vậy, Hạ Việt học cách tự quan sát người khác.

Năng lực đọc hiểu tâm tình của mọi người, Hạ Việt không hề nói cho bất luận kẻ nào biết, hắn hiểu, trong thế giới này, hắn chính là kẻ dị biệt.

Hắn biết mình rất may mắn, năng lực này tuy không bằng một góc của thuật đọc tâm, nhưng đối với hắn mà nói đây cũng là một vũ khí lợi hại. Hạ Việt hiểu rõ dị năng này vô cùng tuyệt vời, nhưng hiểu càng rõ thì hắn lại càng lo lắng, vạn nhất đến một ngày, năng lực kia của mình đột nhiên biến mất thì làm sao bây giờ. Cuộc sống vốn thoải mái không hề tốn sức quan sát nhân tình của Hạ Việt trước kia chắc chắn sẽ sụp đổ.

Để phòng ngừa mình cho dù mất đi dị năng cũng vẫn là Hạ Việt chu đáo sẵn sàng, am hiểu quan sát người khác, hắn quyết định phải tự mình học tập.

Năm đó, Hạ Việt vừa tốt nghiệp trung học.

Lên cao trung, hoàn cảnh thay đổi, đối với Hạ Việt mà nói thì coi như đúng dịp.

Đầu tiên, hắn dựa vào dị năng để quan sát cử chỉ và sắc mặt của người khác, chú ý tới những thay đổi nhỏ nhất của đối phương. Hắn vốn rất rõ ràng, mỗi người đều có cách thể hiện cảm xúc khác nhau, càng chăm chú quan sát nghiên cứu bao nhiêu, hắn lại càng cảm thấy nhân loại thực sự là thú vị bấy nhiêu. So với việc lui tới với nhiều người, theo ý của hắn mà nói, hắn thích con người, cho dù không nói chuyện, chỉ đơn thuần quan sát thôi cũng rất có lạc thú.

Hạ Việt 23 tuổi nghĩ rằng, dựa theo sự tiến bộ hiện nay, cho dù một lúc nào đó mất đi dị năng, hắn cũng giữ vững được khả năng giao tiếp của mình.

Nhưng mà, chẳng đến khi một chiếc xe vận tải lúi lên vỉa hè, đâm vào quán cà phê, Hạ Việt đang ngồi thưởng thức uống latte bị cuốn vào bánh xe, dị năng này vẫn không hề biến mất.

Hắn không biết tại sao chiếc xe vận tải kia tông vào quán, cũng không biết ngoài mình ra còn có bao nhiêu người cũng không may mà thiệt mạng. Ở khoảnh khắc trước khi ý thức biến mất, ý niệm cuối cùng trong đầu hắn chính là: Sớm biết vậy khỏi cần cố gắng nghiên cứu ba cái sắc mặt khỉ gió gì đó.

Thế nhưng, khi Hạ Việt mở mắt ra lần thứ hai, hắn mới phát hiện, mình thật ra đã phòng ngừa chu đáo.

2. Chương 2: Hạ Việt Của Nhà Họ Vân

Hạ Việt mở mắt ra, chỉ cảm thấy bốn phía thập phần an tĩnh, tựa hồ ngay cả một chút âm thanh đều không nghe thấy. Điều này làm cho hắn không khỏi nghĩ, quả nhiên là mình đã chết rồi ha.

Thế nhưng, âm tào địa phủ... ừm, gọi là địa ngục được rồi, lại yên tĩnh như thế này sao? Nếu là xuống địa ngục thì phải có Diêm Vương quí sứ đến thẩm lý phán xét a, ít nhất cũng phải qua sông a, yên tĩnh thế này là xảy ra chuyện gì a.

Mí mắt cảm giác rất nặng, thế nhưng Hạ Việt thực sự rất tò mò, hắn nỗ lực lôi kéo ý thức đang trôi nổi, muốn mở mắt ra nhìn một cái xem rốt cục bản thân đang ở đâu.

Thật vất vả hé mi, do đã lâu chưa nhìn thấy ánh sáng nên khung cảnh trước mặt Hạ Việt cứ mờ mịt, hắn nheo mắt lại, cố gắng nhìn kỹ.

Xác nhận trước mắt không phải là ảo giác, Hạ Việt bắt đầu nghi ngờ, hẳn cảm giác được mình đang nằm trên một chiếc giường, chỉ là chiếc giường này...

Hạ Việt nhìn lên trên, đập vào mắt là trần giường bằng gỗ màu nâu đỏ, trần giường khá cao, chỉ ít khi ngồi dậy đại khái cũng sẽ không bị đụng đầu. Chỗ cuối giường và tay vịn phía bên phải cũng làm bằng gỗ, hẳn nhìn không thấy đầu giường ở phía trên, bất quá chắc cũng làm bằng gỗ. Giường gì mà hết như cái thùng thế này?

Hắn cẩn thận xoay đầu, tuy không thể xoay quá mạnh nhưng cũng đủ để hắn nhìn về phía nguồn sáng duy nhất ở bên trái, sau đó, con người của Hạ Việt trong nháy mắt phóng đại.

Bên trái không bị tay vịn che lại, có một chiếc rèm được buông xuống để chắn sáng. Rèm cách giường một khoảng, phải bước vài bước mới có thể kéo ra. Nhưng đây không phải là trọng điểm, mà là xuyên qua rèm, hẳn có thể thấy bóng mờ của hoa văn gỗ khắc trên cửa hành lang được nắng phản chiếu.

Hạ Việt bắt đầu có cảm giác, cái giường mà mình đang nằm tám chín phần là giường thời cổ đại. Hơn nữa, đây còn là kiến trúc tinh xảo của những đại hộ nhân gia.

Hạ Việt nhất thời có điểm hoảng loạn, hẳn không phải là không cho rằng mình còn sống, nhưng hiện trường tai nạn xe cộ kia thật sự quá mức thảm khốc, hẳn còn xác định là mình chết chắc rồi, dù sao bị cuốn vào dưới bánh xe không nói, còn bị nó nghiền cho một phát vào đầu. Mà bây giờ, Hạ Việt có thể cảm nhận được nhịp đập đều đều của tim trong cơ thể, mũi cũng đang hít thở, ngoại trừ toàn thân vô lực, hẳn không hề cảm thấy đau ở đâu cả.

Ở đây hiển nhiên không phải là địa phủ rồi, nhưng tại sao hắn vẫn còn sống. Tuy rằng nguyên rửa mình chết chắc rồi có chút không đúng, nhưng bản thân đáng lẽ phải chết sao lại tỉnh dậy ở một nơi xa lạ?

Giường và rèm kiểu dáng kỳ quái làm Hạ Việt cảm thấy rất vi diệu, hẳn có chút vội vã, cố gắng nhúc nhích người. Hẳn muốn mau mau biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ ít phải gọi được người đến, dù cho kẻ đến không phải là “người” đi chăng nữa cũng có thể nói cho hắn biết một chút tình huống a.

Có lẽ là bởi vì chung quanh quá mức im lặng, mà Hạ Việt luôn bình tĩnh xưa nay lúc này lại bình tĩnh không nổi, hẳn há mồm muốn kêu một tiếng, nhưng vừa mở miệng ra, không khí đột ngột tràn vào trong yết hầu khiến hắn sặc sụa ho khan.

Bên ngoài tựa hồ vẫn luôn có người canh giữ, nghe được động tĩnh liền vội vã chạy vào xốc rèm lên kiểm tra, thấy Hạ Việt trợn mắt nằm đó thì tựa hồ càng thêm hoảng hồn, thiếu chút nữa tại chỗ xoay một vòng, nhất thời không biết làm gì cho phải.

Giây tiếp theo, người kia đột nhiên quay người nhào ra ngoài, Hạ Việt nghe được tiếng mở cửa, sau đó là âm thanh của một nam nhân trẻ tuổi kích động đến mức lạc cả giọng, la lớn: “Thiếu gia...Thiếu gia tỉnh rồi! Tỉnh rồi!”

Hô xong, người nọ lập tức quay trở về, thần sắc kích động nhưng rất cẩn thận vuốt ngực cho Hạ Việt.

Hạ Việt nhìn trang phục trên người đối phương, không ngoài dự đoán là quần áo của thời xưa, hẳn nhìn không được rên rỉ một tiếng.

Chuyện phát sinh kế tiếp hoàn toàn có thể dùng hai chữ rối loạn để hình dung. Tiếng bước chân của một đoàn người rầm rầm từ xa kéo đến, mặc dù bọn họ không vào hết, ở ngoài cửa cũng có thể nghe thấy âm thanh người người đi lại náo nhiệt. Đoàn người vừa bước vào cửa đã trực tiếp nhào tới trước giường Hạ Việt, ai nấy đều có vẻ vui sướng kích động. Một nam tử trung niên cầm lấy tay hắn, viên mắt đỏ hoe rưng rưng nước mắt, một người khác đứng ở phía sau nhẹ vỗ về vai người kia, thần tình tuy nghiêm túc nhưng khóe miệng lại không kìm được mà cong lên. Người hầu ban nãy vuốt ngực cho Hạ Việt đã chạy ra ngoài hàng lang tiếp tục báo tin.

Hạ Việt bị mấy tình huống kỳ quái quấy đến càng thêm vô lực, đầu cũng choáng váng. Hẳn muốn hỏi thăm một chút, thế nhưng ngay cả khí lực mở miệng cũng không có.

Sau đó, một vị đại phu tới bắt mạch cho hắn, còn vạch mắt hắn ra xem. Hạ Việt trong lúc mơ màng buồn ngủ, nghe thấy lão đại phu xoay người nói cái gì mà Vân thiếu gia đã không còn đáng ngại chỉ là mê man

lâu khó tránh khỏi thể hư vân vân mây mây, nghe một hồi, Hạ Việt lại thiếp đi lúc nào không biết.

Chờ Hạ Việt rốt cục hiểu được chuyện gì đang xảy ra thì đã là ngày thứ ba sau khi hấn tỉnh lại.

Thật ra lúc trước nhìn thấy chiếc giường thì hấn cũng đã mơ hồ đoán được, kết quả thật sự là trúng số độc đắc giải xuyên không, mà còn là hôn xuyên. Đương nhiên, cái thân thể rách nát bị xe cán kia mà xuyên qua thì cũng chỉ có thể đem đi dọa người mà thôi.

Hấn không phải xuyên về quá khứ, mà là xuyên qua một thời không khác. Triều đại này không hề tồn tại trong lịch sử, tuy rằng có chút tương tự với Trung Hoa cổ đại nhưng hấn rất xác định nơi này là một thế giới khác, có lẽ nói, là một tinh cầu khác.

Người hỏi vì sao à, là vì, cho dù là Trung Hoa hay bất kỳ một quốc gia nào khác trên địa cầu, hay bất kỳ một triều đại nào trong lịch sử đi chăng nữa, thì đều tồn tại nữ giới.

Đúng vậy, còn ở đây thì không.

Phải nói là, nơi này không hề có sinh vật nào tên là “phái nữ”, có một bộ phận thay thế các vai trò của phụ nữ trên địa cầu, bất quá trong mắt Hạ Việt, bọn họ về ngoài đều là nam tính.

Tỷ như vị nam tử trung niên nức nở cầm tay hấn khi hấn vừa tỉnh lại, hay nói đúng hơn, là người đã sinh ra “Hạ Việt” ở thế giới này, hấn phải gọi đối phương là cha. Mà nam nhân mặt mày nghiêm túc đứng đằng sau cha trấn an, cũng là trượng phu của cha, chính là phụ thân của Hạ Việt.

Hạ Việt tiếp thu chuyện thế giới này không có nữ nhân, chỉ có nam nam sinh tử cũng không lâu lắm, ừ, đúng là không lâu lắm.

Trong đầu hấn có lưu lại một ít ký ức của thân thể nguyên chủ, mỗi khi hấn ngủ, những mảnh ký ức này sẽ hiển hiện trước mắt hấn để truyền đạt thông tin, tuy rằng không nhiều nhưng cũng đủ để hấn biết được không ít những điều hữu dụng.

Đây là một quốc gia tên Lạc Việt, dân phong thuần phác, đất đai màu mỡ, trên có minh quân dưới có liêm lại, không có thù trong giặc ngoài, là một đất nước lý tưởng.

Ở đây không hề có nữ giới, phóng mắt nhìn bên ngoài thì toàn bộ đều là đàn ông, trong văn tự của Lạc Việt cũng không có chữ “nữ”. Nam tử bình thường được xưng là lang quan, nam tử phụ trách dựng dựng sinh nở thì gọi là khanh quan. Hai bên ngoại trừ có vài sự bất đồng ở hình thể và thể lực, còn có một dấu hiệu đặc thù tương đối rõ ràng khác. Đó là, sau gáy của khanh quan đều có một hoa văn hình hoa sen.

Lạc Việt cho phép đa thê, nhưng đa số đều là nhà giàu, dù sao nuôi nhiều người thì đương nhiên tốn nhiều tiền. Các khanh quan đều gọi chồng mình là trượng phu, chính thê xưng là phu lang, thiếp xưng là thị lang. Tuy rằng giới thượng lưu cũng chú ý đến vấn đề môn đăng hộ đối, nhưng đa số vẫn là tự do yêu đương, bất quá, cưới thị lang thật ra rất phổ biến ở tầng lớp này.

Những điều này không hề có trong ký ức của nguyên chủ để lại, mà là Hạ Việt đọc được trong quyển “Phong tục tập quán của dân tộc Lạc Việt”. Bởi vì đại phu chẩn đoán hấn mê man đã lâu dẫn đến suy giảm trí nhớ, hấn mới có thể quang minh chính đại đi lấy những cuốn sách căn bản thế này để đọc.

Điều làm Hạ Việt giật mình là, thân thể này cư nhiên đã hôn mê ba năm, quả thực chính là đời sống thực vật ở xã hội hiện đại.

Nam tử không may bị Hạ Việt chiếm lấy thân thể họ Vân, cũng tên Hạ Việt, là con trai độc nhất của Vân gia. Vân gia là nhà giàu có của Dận thành, gia tộc làm nghề sản xuất rượu, danh khí ở Lạc Việt không nhỏ, thường xuyên được chọn rượu để tiến hiến cho triều đình. Vân Hạ Việt thân là Vân gia đại thiếu gia, không chỉ gia cảnh giàu có, về ngoài tuần lễ mà còn giáo dục tốt cùng tác phong nhanh nhẹn, thái độ làm người ôn hòa, chính là người tình trong mộng của mấy vị khanh quan ở Dận thành.

Nào ngờ, Vân Hạ Việt năm 20 tuổi đột nhiên bệnh nặng, sau đó lâm vào hôn mê, ngủ say ba năm trời. Suốt ba năm đó Vân gia đã mời vô số đại phu, trong đó có rất nhiều danh y, nhưng mà chúng y cho dù có lật hết y thuật cũng không người nào chữa được. Bọn họ đều nói Vân thiếu gia chỉ là đang ngủ, nhưng tại sao gọi mãi vẫn không tỉnh thì không ai biết.

Vì vậy, Vân gia cũng chỉ có thể mời một vị đại phu tốt nhất lưu lại trong phủ, mỗi ngày dùng canh sâm để duy trì sinh mạng của hắn, hi vọng một ngày nào đó Vân Hạ Việt có thể tỉnh lại, hoặc là cứ thế mà yên giấc ngàn thu.

Họ cứ chờ mãi chờ mãi, cho đến khi Hạ Việt xuyên qua.

Ngay cả Hạ Việt cũng không biết, Vân thiếu gia cuối cùng chống đỡ không nổi nữa, chẳng qua cố gắng duy trì ba năm trong tình trạng sống thực vật chính là vì chờ hắn tới tiếp nhận thân thể này.

Nếu đã tới đây, Hạ Việt liền quyết định ở lại cố gắng mà sống, hơn nữa, tên giống nhau như vậy cũng làm hắn cảm giác mình cùng Vân thiếu gia hình như có gì đó liên quan đến nhau.

Không phải Hạ Việt không lưu luyến với cuộc sống của mình ở trái đất, hắn thật sự rất muốn trở về, chỉ là một giây sau liền buông tha. Đừng nói hi vọng quay lại rất xa vời, kiếp trước của hắn cũng chỉ là một linh hồn không còn thân thể, dù có quay trở về đi nữa cũng chỉ có thể làm du hồn dã quỷ đi lang thang.

Hoặc chờ đến khi hắn rốt cuộc tìm được phương pháp trở lại, thân thể của kiếp trước chắc cũng bị hoả táng từ lâu. Mang theo cơ thể này xuyên trở về? Linh hồn của mình là thể nào tới được đây cũng không biết, hắn đào đâu ra cách mà xuyên đến xuyên đi a. Nếu thật sự đem Vân Hạ Việt quay lại trái đất, vậy còn thân nhân của người nọ thì làm sao bây giờ?

Hạ Việt nhớ lại đôi mắt đỏ hoe mừng rỡ của nam tử trung niên kia, hắn không thể ích kỷ như thế được, thân thể này tóm lại không phải là của mình. Mặc kệ là nhân duyên nào đã đưa hắn đến đây, một người đáng ra phải chết từ lâu, bây giờ lại có thể tiếp tục sống, tiếp tục hít thở, như vậy cũng đã đủ rồi.

Hạ Việt luyến tiếc cha mẹ và ông của mình, nhưng hắn cũng biết, ngoại trừ mong bọn họ nén bi thương, sống khỏe mạnh, nếu không hắn trừ khi gặp được kỳ duyên thì thật sự cũng không làm gì được cả.

Cũng may mấy năm trước mẹ Hạ mới nhận nuôi một cặp song sinh, hai đứa em trai luôn ngoan ngoãn hiểu chuyện nay đã lớn, chúng sẽ thay hắn chăm sóc cha mẹ. Hi vọng bọn họ sau khi đau khổ một thời gian lại có thể tiếp tục bước đi.

Hạ Việt nghĩ thầm, về phần mình, từ nay về sau đành thay Vân Hạ Việt cố gắng báo đáp hai vị phụ huynh kia vậy.

Ngay sau khi Hạ Việt rốt cuộc sắp xếp xong cảm xúc, quyết định thay Vân Hạ Việt bắt đầu một cuộc sống mới thì Vân phụ thân đến thăm hắn, thuận tiện nói cho hắn biết một tin. Sau khi nghe xong, Hạ Việt đã muốn bùng cháy

3. Chương 3: Sắp Phải Thành Thân

Vân phụ thân kỳ thực mỗi ngày đều đến xem Hạ Việt.

Khi xưa, ngay cả khi đang có bầu Hạ Việt thì y vẫn ra sức làm lụng dẫn đến khó sinh, thân thể bị suy nhược, cuối cùng sau này không thể mang thai được nữa.

Vân lão gia trọng tình trọng nghĩa, cũng thương tiếc y đã vì Vân gia nỗ lực, biết y từ nay về sau không thể sinh con cũng không bạc đãi người ta, trái lại càng thêm thương yêu săn sóc. Lúc đó, Vân lão gia vốn đang chuẩn bị rước thị lang về, sau lại từ chối, hắn ở trước mặt công công cùng nhạc phụ thề sau này chỉ cần một mình Vân phụ thân, tuyệt không nạp thị lang.

Vân phụ thân cảm động với tình yêu của trượng phu, lại càng tận tâm cố gắng giải quyết sự vụ trong nhà, cũng càng che chở, nghiêm khắc giáo dục đứa con trai độc nhất của mình, muốn con sau này trở thành phiên phiên giai công tử mà Vân gia có thể tự hào.

Tuy rằng nhi tử có vẻ không hứng thú lắm với việc kế thừa sản nghiệp ủ rượu của Vân gia nhưng hắn rất hiểu chuyện săn sóc, biết vì phụ thân phân ưu, thỉnh thoảng cũng đi hỗ trợ phụ thân. Vân phụ thân được trượng phu, công công và nhạc phụ khen mình biết dạy con, trong lòng rất vui mừng.

Cũng vì thế mà khi Vân Hạ Việt đột nhiên bệnh nặng sau đó lâm vào hôn mê ròng rã ba năm trời, thiếu chút nữa đã làm Vân phụ thân phát điên. Bất luận là việc con trai bảo bối trong lòng mình sống thực vật

hay việc Vân gia sắp sửa mất đi người thừa kế duy nhất đều ép y đến thở không nổi. Trong ba năm đó y liên tục bị bệnh, cơ thể vốn đã tổn thương sau khi khó sinh cơ hồ làm cho sự điều trị cẩn thận hai mươi năm qua của y tan thành mây khói. Nếu Vân Hạ Việt vẫn tiếp tục ngủ say, rất có thể Vân phụ thân sẽ buông tay rồi đi trước cả con trai mình.

May là trời cao còn thương xót bọn họ, nhi tử cuối cùng tỉnh lại, đại phu cũng nói không có trở ngại gì lớn, chỉ là thân thể rất yếu, phải chậm rãi điều dưỡng, nhưng cho dù là thế cũng chẳng hề gì.

Vân phụ thân nhìn nhi tử đang cố gắng ngồi dậy, y cảm thấy chuyện hạnh phúc nhất đời này cũng chỉ đến thế mà thôi.

Hạ Việt nhìn Vân phụ thân đứng ở trước giường mình, viền mắt đỏ ửng, trên mặt khó nén kích động. Bốn hôm nay, ngày nào y đến xem mình cũng đều lộ ra vẻ mặt như vậy, tuy rằng bây giờ Hạ Việt đã không đọc được tâm tình của đối phương nữa, thế nhưng hẳn biết, nam tử từ nay về sau hẳn sẽ gọi là cha này đang vô cùng vui sướng.

Đúng vậy, lúc Hạ Việt tỉnh lại đã phát hiện, từ khi hắn đến đây, hắn đã không cảm giác được cảm xúc của người khác nữa. Có khả năng là dị năng kia chỉ thuộc về thân thể chứ không phải linh hồn, hẳn nay đã đổi xác, năng lực kia cũng theo đó mà mất đi.

Nhớ lại ý nghĩ của mình trước khi chết, Hạ Việt cũng không nhịn được cười, quả nhiên vẫn là phòng ngừa chu đáo a, xuyên không một phát dị năng cũng biến mất. Tuy rằng hẳn không cần duy trì cuộc sống của Hạ Việt kiếp trước nữa, thế nhưng hẳn cũng không muốn biến thành một đứa ngu không biết nhìn sắc mặt của người khác.

Vân phụ thân rốt cục không đành lòng nhìn con trai mình mệt mỏi, đang muốn tiến lên đỡ hắn thì Hạ Việt đã giãy dụa tự ngồi dậy, y liền lấy một cái gối mềm trên giường, vỗ vỗ, nhét vào lưng nhi tử cho hắn dựa vào, sau đó ngồi xuống ghế đầu đặt cạnh giường.

Hạ Việt nhìn người cha này, có lẽ là bởi vì trong thân thể nguyên chủ vẫn còn lưu lại ký ức, hẳn luôn có một loại cảm giác muốn thân cận với Vân phụ thân. Bây giờ y ngồi gần hắn như vậy, lại càng thêm thân thiết, hẳn nhìn đối phương còn đang rơm rớm nước mắt liền đưa tay qua nắm lấy tay y.

Người này bây giờ đã trở thành cha của mình, hay nói đúng hơn, là “mẹ” của mình. Y là người đã sinh ra Vân Hạ Việt, là người đã cho mình cơ thể này. Mặc dù đối phương nhìn thế nào cũng là một người đàn ông, chẳng qua Hạ Việt nửa điểm mất tự nhiên cũng không có, ngay cả hắn còn thấy lạ.

Hắn càng nghĩ càng cho rằng đây là bản năng vốn đã ăn sâu vào thân thể này. Nếu không phải thì tại sao hắn lại rất tự nhiên mà tiếp thu cái thế giới đầy mâu thuẫn này chứ?

Suốt mấy ngày vừa qua, Vân phụ thân theo thường lệ mỗi lần đến đều kéo tay của Hạ Việt qua xoa bóp, còn hỏi hắn cảm thấy thế nào rồi. Hạ Việt đoán rằng, thân thể này dù nằm liệt trên giường ba năm cũng không bị co rút hẳn là do Vân phụ thân mỗi ngày đều đặn tới giúp hắn mát xa.

“Cha không cần lo lắng, Thảm đại phu cũng nói là không sao rồi mà. Chỉ là không hoạt động lâu ngày nên cả người mệt mỏi, tay chân hơi đau nhức. Nhưng không sao, chậm rãi điều dưỡng là được.”

Lúc Thảm đại phu nói những lời này thì Vân phụ thân cũng có mặt ở đó, y cũng hiểu mình đang lo lắng thái quá, nhi tử mới tỉnh lại có bốn ngày, làm sao mà khỏe nhanh vậy được. Y hiểu, nhưng nhịn không được mỗi ngày đều chạy tới hỏi han, may mà nhi tử không chê phiền, luôn luôn cười ôn hòa trả lời mình, vốn làm cha thì phải chiều cổ nhi tử đang bị bệnh, ngược lại mình còn làm hắn phải cẩn thận an ủi.

Nghĩ như vậy, cảm giác mình có chút ngốc nên Vân phụ thân cũng không lặp lại mấy câu hỏi kia nữa, y tiếp tục giúp Hạ Việt xoa bóp, sau đó điều chỉnh tâm tình, mở miệng nói: “Đúng là phải từ từ điều dưỡng, người cũng không nên gấp gáp, cha biết người phải nằm cả ngày trên giường khó chịu, mỗi ngày còn phải uống thuốc châm cứu. Người cố gắng một chút, khỏe rồi thì không cần phải chịu tội thế này nữa.”

Hạ Việt nghe thế nhịn không được bật cười đáp: “Cha, ta không phải tiểu hài tử, sẽ không bởi vì thuốc đắng nên khóc nháo không chịu uống.”

Vân phụ thân nghe thấy giọng nói nay đã có chút khỏe mạnh của Hạ Việt, nếu hắn còn có sức trêu ghẹo y, nói vậy trong lòng cũng không có khó chịu như y nghĩ, vì vậy, tâm trạng của Vân phụ thân cũng được trấn an rất nhiều.

“Được rồi, người hài tử này từ nhỏ đã ngoan ngoãn, khi đó bị bắt uống thuốc đắng người cũng không khóc, không để cho chúng ta phải lo lắng. Cha biết người nghĩ cho cha, bắt quá lần này người đừng có miễn cưỡng bản thân nữa. Nếu không thích uống thuốc và châm cứu thì đừng cố, từ từ tập cử động là được rồi, nếu thấy đau thì dừng, không phải vội.”

Hạ Việt nghe thấy câu nói tràn đầy ân cần kia, chỉ cảm thấy trong ngực ấm áp, cũng không còn nôn nóng như trước nữa.

Mấy đốt ngón tay đau nhức vô lực được Vân phụ thân nhẹ nhàng vuốt ve. Hắn nhìn đôi mắt yêu thương của Vân phụ thân, nghĩ thầm cũng không biết mình đã tu mấy kiếp, cho dù sinh ra ở thế giới nào cũng có được một gia đình quan tâm thương mến.

Vân phụ thân từ chân đến tay của Hạ Việt đều xoa bóp một lần, lại gọi người bưng tới một chén canh trứng, nhìn hắn chậm rãi uống.

Y suy nghĩ một chút, ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, trong phòng chỉ còn lại hai cha con.

Hạ Việt phát hiện cha có chuyện muốn nói, hắn ngồi thẳng dậy, đặt canh xuống nhìn về phía cha, đợi y mở miệng.

Vân phụ thân có vẻ hơi do dự, y vuốt vuốt tóc, sau đó nhìn Hạ Việt, bình tĩnh nói: “Việt nhi, người phát bệnh hôn mê ba năm không tỉnh lại, cho dù có mời đại phu tốt nhất đến, chúng ta cũng không có cách nào biết được bao giờ người mới có thể tỉnh dậy, hoặc cũng có thể người sẽ...”

Vân phụ thân nói đến đây thì dừng lại, Hạ Việt cầm tay y, lặng lẽ siết chặt.

Cảm thụ được sự động viên của nhi tử, Vân phụ thân cười cười, tiếp tục nói: “Năm đầu tiên người ngủ, toàn bộ phủ đều yên tĩnh đến đáng sợ, lễ tết cũng không ai vui cười nổi. Năm thứ hai, chúng ta thử chút cho người chút thức ăn mềm, người đang ngủ vẫn có thể phản xạ nuốt xuống, chúng ta bắt đầu có hi vọng, ngày qua ngày cũng không quá khổ sở. Thế nhưng đến cuối năm đó người vẫn không tỉnh lại, cũng không thấy có chuyển biến tốt đẹp, chúng ta đã có chút không chịu nổi. Đại phu cũng nói nếu người tiếp tục ngủ sang năm thứ tư, mọi chuyện sẽ trở nên rất khó khăn. Phụ thân người cứng rắn chống đỡ, cái gì cũng không nói, nhưng ta biết hắn cũng khổ sở không kém gì ta. Hơn nữa lúc đó cũng sắp Tết, chúng ta thật sự không thể chịu thêm được một năm không có người nữa. Sau đó, tổ cha nói rằng, có bệnh thì vãi tứ phương, cứ thử một lần xem sao...”

Vân phụ thân nhìn Hạ Việt đang chăm chú lắng nghe, có lẽ y nghĩ rằng mình nói thể khác nào đổ hết trách nhiệm lên người nhạc phụ, mặt y đỏ lên, cắn cắn môi dưới, sau đó mới nói:

“Tuy rằng lúc đầu chúng ta cũng cho rằng việc này không được tốt lắm, nhưng nghĩ tới biết đâu người có thể tỉnh lại, cuối cùng, tất cả mọi người đều đồng ý. Vì vậy, chúng ta sắp xếp tìm cho người một mối thành thân để... ừm, xung hỉ.”

“...”

Nhìn nhi tử tròn mắt nhìn mình, Vân phụ thân thực sự có chút lúng ta lúng túng. Lạc Việt tôn trọng tự do yêu đương, những năm gần đây hiếm khi nào có trường hợp cha mẹ bắt ép con. Nhi tử nhà mình điều kiện rất tốt, đáng lẽ phải để nó chọn một người nó thật sự thương yêu mà bầu bạn, chứ không phải là bị cha mẹ xếp cho. Huống chi Việt nhi ngủ mê ba năm trời, vừa tỉnh dậy đã biết được mình bị phụ huynh bắt định thân, có một phu lang chưa từng gặp mặt, nó đương nhiên sẽ không tình nguyện.

Chỉ là, bọn họ cũng không phải hoảng hốt chạy đôn chạy đáo tùy tiện quơ lấy một người đem về nhà xưng hỉ. Vân gia tuy rằng không quá quan tâm về vấn đề môn đăng hộ đối nhưng ngày sinh tháng đẻ cũng phải hợp, tướng mạo nhân phẩm cũng phải tốt, hơn nữa còn phải nguyện ý tiến vào Vân gia dù cho có khả năng cả đời thủ tiết, thế là đã vô cùng khó kiếm.

Tuy rằng đại nghiệp gia tộc của Vân gia rất lớn, nhưng người người ở Dận thành đều biết đại thiếu gia của Vân gia đã mê man ba năm trời. Trong khi đó, khanh quan luôn chỉ có thể có một chồng, sau khi thành thân rồi thì cho dù bị hưu (ly hôn) cũng không được tái giá với người khác.

Một khi đã bước vào Vân gia, có thể khanh quan sẽ cô đơn một mình cả đời. Xung hỉ cho Vân thiếu gia, nếu hắn không chịu nổi nữa chết đi, tân phu lang phải thủ tiết, nếu không chết thì cũng bất tỉnh, tân phu lang không những phải thủ tiết, còn phải chiếu cố cho một bệnh nhân nằm liệt giường.

Cho dù là Vân đại thiếu trước khi lâm bệnh phong thần tuần lãng như thế nào đi nữa, tình hình lúc này của hắn cũng đủ để cho mấy khanh quan kia lùi bước.

Dưới loại tình huống này, khi người kia nói y chấp nhận tiến vào Vân gia, nguyện ý đánh cược cả tương lai của mình đổi lấy khả năng tỉnh lại xa vời của Hạ Việt, khanh quan tốt như vậy thì cho dù kết quả cuối cùng có như thế nào, Vân gia chắc chắn sẽ không bạc đãi người ta.

Quan trọng nhất là, ngày thứ ba sau khi tân phu lang vào cửa, Vân Hạ Việt thực sự đã tỉnh lại!

Tuy rằng trước đó do tân lang quan mê man không thể nào cử hành nghi thức, nhưng tân phu lang cũng được Vân gia cho kiệu hoa rước về phủ, hoành tráng đến mức toàn bộ Dận thành đều biết. Hơn nữa bất kể là do khanh quan kia thật sự đem lại may mắn hoặc chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên, nhưng Vân Hạ Việt nay đã tỉnh, cho dù không tình nguyện thì vẫn phải thành thân.

Ý tứ của Vân phụ thân chính là, trước đó lễ thành thân của Hạ Việt chỉ là một nghi thức, đem người đón vào cửa thì xong rồi, hiện tại nếu Hạ Việt đã tỉnh, chuyện coi như thành, vậy phải mau chóng tiếp tục buổi lễ, coi như thể hiện sự tôn trọng với người ta.

“Cha cũng biết người không tình nguyện, vô duyên vô cớ lấy một khanh quan không quen biết, thế nhưng chúng ta dù sao cũng không thể qua sông đoạn cầu a! Y đã vào cửa, nay đã trở thành phu lang của người. Tuy người không có tình ý với y nhưng hãy cố gắng đối xử cho tốt, đừng để người ta bị ủy khuất. Sau đó, nếu người gặp được người người thật lòng yêu thương, cưới người đó làm thị lang cũng được.”

Hạ Việt thực sự có chút ngây người, hắn mấy ngày nay trải nghiệm quá mức phong phú, đột nhiên bị xe vận tải cán chết, biến thành một người khác, đi tới một thế giới nam nam chung sống, hiện tại đột nhiên lại có một lão bà? Tuy rằng ở đây không có khái niệm “lão bà”, thế nhưng đây chẳng phải là vợ của hắn rồi còn gì.

Lúc này đây, hắn thật sự rất muốn ngẩng đầu lên trời gào thét: Còn chuyện gì nữa tới nốt dùm luôn đi!!!

Hạ Việt không kỳ thị đồng tính luyến ái, thậm chí còn có mấy người bạn là gay, vài người còn có con, tuy rằng không cùng hệ nhưng hắn cũng rất thoải mái mà tiếp thu.

Ai dè đất trời đảo điên, hắn cũng từng nghĩ có khi nào một ngày đẹp trời mình cũng sẽ cùng một người đàn ông kết hôn sau đó bên nhau tới răng long đầu bạc. Cơ mà, hắn nào ngờ ngày đẹp trời ấy cứ nhiên tới nhanh như vậy, hắn còn chưa chuẩn bị tâm lý a!

Thành thân với một người hoàn toàn xa lạ, đừng nói nguyên chủ có khi cũng không muốn, huống chi Hạ Việt đã quen với quan niệm tự do của người hiện đại nên càng mâu thuẫn cực độ với việc ép duyên. Thế nhưng sau khi nghe cha nói xong, bản thân Hạ Việt cũng biết cuộc hôn nhân này là không thể nào từ chối.

Nếu như chỉ là định thân, Hạ Việt còn có thể giãy dụa một chút, lấy cớ muốn bồi dưỡng tình cảm để kéo dài thời gian. Đằng này người ta đã vào cửa, quan phủ bên kia chắc chắn cũng đã sửa hộ tịch, vô luận là phong tục hay luật pháp, người này đã gả cho hắn, là phu lang của hắn, hắn không thể không thừa nhận.

Không chỉ thế, Vân gia còn phải tổ chức một buổi lễ thật đẹp thật tưng bừng, bằng không người ngoài nhìn vào sẽ nói Vân gia rước người ta về xung hỉ, đạt được mục đích xong thì quên luôn, khẳng định là ghét bỏ tân phu lang.

Lạc Việt rất khinh bỉ những kẻ không có tình nghĩa, qua sông đoạn cầu tri ân bất báo, nếu hắn từ chối hôn sự này thì không chỉ làm hao tổn danh dự của Vân gia mà còn tổn thương đến danh tiết của vị khanh quan đã cam nguyện gả vào trong phủ. Cho dù không phải vì gia đình, Hạ Việt cũng không đành lòng thương tổn khanh quan mình chưa từng gặp mặt kia.

Nói chung, phu lang lấy cũng đã lấy về, làm lễ cũng chỉ là hình thức mà thôi, nhưng phải làm càng nhanh càng tốt.

Hạ Việt hoạt động một chút mấy đốt ngón tay vẫn còn đau nhức, nghĩ thầm mai hành lễ phải làm sao cho ổn, nghi thức mới tiến hành phân nửa mà tân lang đã đứng không vững thì cũng quá khó coi.

Hắn nhìn Vân phụ thân còn đang áy náy, chậm rãi lộ ra một nụ cười trấn an: “Người ta mới vừa vào cửa, cha lại nhắc đến thị lang làm gì. Nếu y đã gả cho ta, ta tự nhiên sẽ cố gắng đối xử tốt với y. Nghi thức thì nhất định phải làm sớm. Cha, người xem chúng ta nên làm ngày nào?”

Hôm cho kiệu hoa mang tân phu lang vào cửa đã chọn ngày hoàng đạo, nghi thức bổ sung ngược lại không cần quá để ý, cho dù Vân phụ thân bảo ngày mai làm, Hạ Việt cũng sẽ không sợ hãi. Về phần thị lang vân vân, người hiện đại Hạ Việt bày tỏ hẳn không có thói quen này a.

Quả nhiên Vân phụ thân không có cô phụ Hạ Việt, thấy nhi tử đã chấp nhận, y cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm: “Chọn ngày không bằng làm ngay, vậy mai luôn đi.”

4. Chương 4: Thành Thân

Vân phụ thân làm việc một chút cũng không chậm chạp, Hạ Việt tỉnh dậy liền thấy trong nhà đã đại biến. Tuy rằng hẳn mấy ngày nay chưa từng ra khỏi phòng, bất quá vẫn có thể thấy rèm trướng màu đỏ đang phấp phới ngoài cửa.

Buổi sáng uống một bát cháo, vừa hoạt động chân tay được một lúc thì hẳn đã bị mời đi tắm rửa. Đây coi như là lần tắm đầu tiên khi đến thế giới này, mấy ngày trước chỉ có thể lau người, làm Hạ Việt vốn ưa sạch sẽ có chút bất mãn.

Nước tắm là nước thảo dược, lang quan Lạc Việt trước khi thành thân đều phải tắm rửa, xua tan tà khí và bệnh tật, ngụ ý tôn trọng tân phu lang, đương nhiên cũng có chút thuốc có tác dụng hưng phấn thần kinh và tráng dương.

Chẳng qua Hạ Việt không được phép dùng thuốc tráng dương, đại phu nói cơ thể hẳn chưa khôi phục hoàn toàn, không thể viên phòng. Hạ Việt nghe xong cũng rất bất đắc dĩ, không biết là nên cảm thấy may mắn hay đáng tiếc nữa.

Tuy thiếu đi vài vị thuốc nhưng bồn nước tắm của Hạ Việt cũng đã có một màu nâu đậm, nghe nói nước tắm của tân lang quan bình thường còn có màu đậm hơn.

Một hạ nhân dịu dàng chậm rãi ngồi vào bồn, còn cẩn thận giải thích cho hẳn đại phu đã bỏ những thảo dược gì vào đó. Tên thuốc hạ nhân đều nhớ kỹ, bất quá nghe nói đều là thuốc hỗ trợ điều khí, lưu thông máu các loại. Hạ Việt suy nghĩ một chút, cũng biết đại phu muốn giúp mình có thể thuận lợi hành lễ. Sau đó, hẳn bảo hạ nhân đi ra ngoài, khi nào đến giờ thì lại vào gọi hẳn.

Lạc Việt hiện tại đã là trung tuần tháng Chạp, buổi sáng lạnh cực kỳ, thời tiết như vậy tắm nước nóng thật vô cùng thoải mái.

Nước tắm mùi cũng không quá nồng, còn có mùi thảo mộc nhẹ nhàng rất dễ chịu.

Hạ Việt vừa ngâm nước nóng vừa chà chà người mình, hẳn nhìn nhà tắm to đùng, nghĩ thầm: Biết là Vân gia giàu có rồi, tắm bồn thì cũng không có gì lạ, thế nhưng pha thảo dược cứ nhiên cũng dùng một cái bể to thế này, hình như có hơi lãng phí, dùng thùng gỗ hoặc bồn tắm bình thường là đủ.

Được rồi, hẳn thừa nhận là mình cũng muốn tắm thử trong thùng gỗ giống người xưa.

Chừng nửa nén nhang sau, hạ nhân tiến vào đỡ Hạ Việt dậy, giúp hẳn mặc quần áo chỉnh tề.

Hạ Việt cảm giác cả người đều tràn đầy tinh thần, tay chân vốn đau nhức mấy ngày qua cũng hết. Tuy biết chỉ là tạm thời, hẳn cũng rất vui mừng vì hiệu quả của nước tắm.

Sau khi khỏe lên một chút, hắn muốn đi dạo chung quanh thử, nhưng lại không biết nên đi chỗ nào. Tân phòng khẳng định không được đi qua, bố trí xong thì phải để dành cho tân phu lang vào đầu tiên, hắn không muốn phá hoại phong tục của Lạc Việt.

Lại nói tiếp, đến giờ hắn mới biết nơi mà hắn ngủ ba năm qua không phải là phòng của mình, mà là trong lúc Vân Hạ Việt còn đang mê man, người nhà đưa hắn đến sương phòng này ở phía Đông, chỗ đó thông gió tốt hơn.

Hạ Việt nhớ lại chiếc giường hoành tráng kia, bây giờ nghĩ lại, đại khái là Vân phụ thân mang riêng vào cho hắn nằm.

Nói đến giường chiếu, lúc này vừa ra khỏi phòng tắm hắn liền thấy mấy người hầu khiêng một cái giường mới to tướng đi qua đình viện, thoát nhìn so với giường ở sương phòng còn muốn lớn hơn. Nghe Hạ nhân bảo đó là giường thành thân, Hạ Việt thiếu chút nữa đã muốn chạy qua vậy xem.

Nguyên một bộ giường khung chạm trổ cầu kỳ (1), vừa nhìn đã biết làm sao có thể ngày một ngày hai mà hoàn thành. Chuyện thành thân của hắn cứ như thế mà quyết định vội vàng, từ lúc tổ cha bắt đầu tìm người xung hỉ cho hắn tính tới hôm nay cũng chưa đến mười ngày, rốt cục nhà hắn đào đâu ra thời gian để làm cái giường to như vậy chứ.

Hạ Việt lần thứ hai bị sự giàu có của Vân gia triệt để thuyết phục.

Hắn thần thanh khí sảng đứng ở hành lang, nhìn người chung quanh ai cũng bận rộn, tay xách nách mang, nhất thời cảm thấy không được tự nhiên vì hắn chỉ có thể ngồi một chỗ không giúp được gì. Thế nhưng bây giờ hắn đã lỡ đi ra đây rồi, trong nhà còn đang bố trí, người đi ra đi vào nườm nượp, cho dù là hắn không sợ vướng tay vướng chân người ta thì cũng lo lỡ đụng mặt với tân phu lang. (2)

Bất đắc dĩ một hồi, Hạ Việt đành phải phân phó người hầu ôm qua một chậu than, sau đó dẫn hắn vào thư phòng.

Trong nhà nói bây giờ thì hắn không được ăn, phải chờ đến khi buổi lễ kết thúc. Hạ Việt mấy ngày nay chỉ được ăn thức ăn lỏng nên rất mau đói, vì vậy hắn lựa chọn đọc sách, di dời lực chú ý.

Muốn đến thư phòng phải đi qua hoa viên, bên trong rất an tĩnh, Hạ Việt để chậu than sưởi ấm, cầm quyển “Nghị lễ thành hôn” lên xem một mạch đến tận chiều.

Đến giờ, hạ nhân đưa hỉ phục vào, giúp hắn mặc quần áo, lại chải tóc cho hắn, sửa sang xong thì chủ trì cũng đến dặn dò hắn vài điều, dù Hạ Việt đã đọc qua những thứ này trong quyển sách trên, hắn vẫn cố gắng chăm chú lắng nghe.

Sau khi chủ trì đi rồi, Hạ Việt mới cúi đầu quan sát quần áo trên người mình. Người hầu kia tay chân lạnh lẽ, vội vàng đẩy gương dự bị cất trong thư phòng ra cho hắn xem.

Hạ Việt lấy làm kinh hãi, ở đây mà cũng có gương toàn thân?! Hắn còn tưởng rằng nếu là thời cổ thì cũng chỉ có thể có gương đồng tròn tròn a.

Mặt gương trông rất trơn nhẵn, hắn đưa tay lên sờ thử, cũng không biết gương này làm từ chất liệu gì, lạnh lạnh nhưng lại không giống kim loại, tựa hồ là loại khoáng thạch nào đó. Mặc dù không có hiệu quả như gương thủy tinh của hiện đại, bất quá phản chiếu coi như rõ ràng.

Trong gương, một vị công tử văn nhã đang mặc hỉ phục màu đỏ thẫm. Dung mạo có bảy tám phần tương tự với Hạ Việt ở kiếp trước, thân cao cũng không sai biệt lắm, chỉ là mặt mày vừa mới bệnh dậy không có thịt. Thân thể mặc y phục rộng rãi nhìn không ra béo gầy, không biết có phải do hỉ phục màu đỏ không, sắc mặt hắn dường như cũng có chút hồng nhuận.

Hạ Việt lúc này mới chợt nhận ra, mình thật sự sắp phải thành thân. Vì vậy, hắn đột nhiên khẩn trương!

Làm sao có thể không khẩn trương a, đời trước hắn chưa bao giờ có cảm giác thế này a, đây chính là chung thân đại sự a, hơn nữa hắn còn không biết mặt vợ của mình a!

Hạ Việt ngay từ đầu không muốn nạp thị lang thế nhưng nhịn không được bắt đầu cầu nguyện, hi vọng đối phương tính tình tốt, hợp với ý mình, hợp với ý mình, hợp với ý mình...

Hắn cũng không biết cụ thể ở đây hợp là hợp cái gì, nhưng hắn cứ ngồi cầu nguyện như thế cho đến khi được mời vào trong hỉ đường.

Ở Lạc Việt, từ xưa đến nay lễ thành thân đều được cử hành lúc hoàng hôn, bởi vậy nghi thức cũng được gọi là “hôn lễ”, tuy Hạ Việt nước đến chân mới nhảy đọc quyển “Nghi thức thành hôn” kia, nhưng coi như ít nhiều cũng biết về hôn tục và cấp bậc lễ nghi.

Lúc này, mặt trời từ từ lặn xuống, trong trạch viện bao phủ ánh sáng màu vàng cam ấm áp, Hạ Việt đứng ngay ngắn ở trước hỉ đường liền nghe thấy chủ trì hăng giọng một cái, tuyên bố giờ lành đã điểm.

Hạ Việt nuốt nước miếng, nhìn tân phu lang của mình được hỉ quan đỡ xuống.

Hắn vẫn còn nhớ, dưới ánh chiều tà rực rỡ khi ấy, người kia chậm rãi bước về phía hắn.

Quá trình hành lễ tiếp theo y hệt như trong phim truyền hình Hạ Việt từng xem, nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu phu giao bái. Sau đó, chủ trì hô to một tiếng kết thúc buổi lễ, tân phu lang được đưa vào động phòng.

Hạ Việt ở lại yến tiệc mời rượu khách quan. Các tân khách đều biết Vân thiếu gia bệnh nặng mới khỏi, cũng không làm khó hắn, căn bản là bọn họ cạ một chén Hạ Việt nhấp một ngụm, mắt nhắm mắt mở cho qua.

Nhưng cho dù là như thế, sau khi gần trăm người luân phiên kính rượu, chân của Hạ Việt cũng có chút nhũn ra, để cho Thẩm đại phu bắt mạch xong cũng bị đuổi về động phòng.

Cửa phòng được đóng lại, mọi người sau khi chúc phúc cho hắn thì an phận rời đi, Hạ Việt nghe thấy tiếng bước chân của đoàn người lục tục quay về, tâm tình có điểm vi diệu.

Mấy người đó đây là biết hắn hiện tại không làm ăn gì được nên ngay cả nháo động phòng với đứng góc tường nghe lén cũng không thêm đúng không?

Ở trong lòng yên lặng rửa xả một lúc, Hạ Việt hít sâu, sau đó mới chậm rãi xoay người.

Tân phòng quả nhiên cũng đồ rực y như trong tưởng tượng của hắn. Giường mới trông rất đẹp, ánh nến lung linh trong phòng khẽ lay động, chiếu lên bốn khung giường chạm trổ vô cùng tinh xảo, điêu văn mạ vàng ẩn hiện kim quang, phong cách vô cùng xa hoa lộng lẫy. Chỉ là khung giường to quá, Hạ Việt đứng ở cửa mà ngay cả mũi giày của tân phu lang cũng không thấy.

Hạ Việt đi tới trước một bước, tim không hiểu sao mà bắt đầu đập rộn lên. Tân phu lang đội khăn voan lẳng lặng ngồi ở mép giường chờ hắn. Hắn có chút xấu hổ, cảm giác mình chỉ mãi nhìn cái giường mà bỏ quên tân phu lang.

Hắn bèn âm thầm động viên chính mình.

Sợ cái gì, Hạ Việt nghĩ, đây là vợ của mình, có cái gì phải sợ? Tuy rằng...ngay cả mặt mũi vợ ra sao hắn cũng không biết.

Nghĩ như vậy, Hạ Việt liền cầm gậy tơ (3) để trên bàn lên, nhẹ nhàng bước đến định vén khăn của lão bà. Lúc đưa tay ra hắn mới phát hiện, tay mình đang run cầm cập. May là tân phu lang đang trùm khăn nên không nhìn thấy, nếu không chẳng phải hắn sẽ rất mất mặt sao, rõ ràng đã dặn lòng là không được sợ, tại sao tay lại run a.

Kỳ thực Hạ Việt biết là nước thảo dược đã hết tác dụng, tay run không phải là do hắn sợ, mà là hắn bị đau.

Cầm chắc gậy tơ trên tay, Hạ Việt nhẹ nhàng hất tấm khăn đỏ thắm xuống, nhìn chằm chằm vào mặt người ta một lúc thật lâu. Sau đó, hắn chậm rãi nở nụ cười.

Ừ, gương mặt này, hắn thích.

Tân phu lang trên mặt có bôi một lớp phấn mỏng, đây là chuyện bình thường, đối với linh hồn đến từ địa cầu hiện đại Hạ Việt mà nói, con trai trang điểm một chút hoàn toàn không thành vấn đề.

Lông mày thanh mảnh, hai má hồng hồng, trên môi tựa hồ cũng bôi son nhưng màu rất nhạt. Hạ Việt nghĩ thầm, cho dù nhìn có đồ đi chăng nữa cũng là do màu của hỉ phục hắt lên. Cũng may Lạc Việt không thịnh hành phu lang bôi son đỏ choét, nếu không chắc Hạ Việt chỉ có nước xách dép chạy.

Về phần tướng mạo của tân phu lang, Hạ Việt biết nếu là dựa theo miêu tả trong sách vở, người này cũng không thể tính là mỹ nhân, bất quá mặt mày coi như thanh tú, nhưng lại không hề có cảm giác nữ tính, thậm chí ngay cả trung tính cũng không.

Mặc dù đối phương không có biểu tình gì nhưng quanh thân y lại có một loại khí tức rất nhu hòa, Hạ Việt cảm giác càng nhìn càng thoải mái.

Hạ Việt tự cho đó là một khởi đầu tốt, hắn cũng không khẩn trương nữa, trực tiếp dắt tân phu lang đi tới bên bàn ngồi xuống, nhìn đối phương vẫn không có biểu cảm gì, trong lòng nhất thời nổi lên hứng thú nồng đậm.

Lúc trước đã từng nói qua, Hạ Việt ban đầu bởi vì có dị năng nên cảm thấy độc cảm xúc của người khác rất thú vị, sau khi tới Lạc Việt, mất đi dị năng lại còn phải nằm bẹp một chỗ, quan sát thần tình người khác đã trở thành thú vui duy nhất của hắn.

Mấy ngày nay tỉnh lại, bất luận là phụ thân hay cha, đại phu hay người hầu thì đều bị hắn ngầm quan sát nghiên cứu qua một lần. Hắn cũng tin tưởng mình cho dù không có năng lực nhận biết tâm tình như trước nữa, bản lĩnh nhìn sắc mặt người khác coi như cũng thuộc hàng top.

Kết quả, lúc này đây, hắn cứ nhiên nhìn không ra phu lang nhà hắn đang nghĩ gì, miệng của vị này thậm chí còn không thèm nhúc nhích!

Chẳng lẽ thuộc hệ mặt than sao? Hạ Việt trầm nghĩ, nếu đúng là vậy thì thật đáng tiếc, ngũ quan coi như cũng khá, biểu tình phong phú nhất định sẽ rất đẹp.

Bất quá... Mặt than tựa hồ rất có tính khiêu chiến nha?

Hạ Việt không biết moi ra từ đâu ý chí chiến đấu hùng hực.

Hắn vẫn như trước cười cười, đoán rằng có khi nào tân phu lang đang khẩn trương hay không, tuy rằng nét mặt cứng ngắt, bất quá ngẩng lại trước khi kết hôn thì ai mà không thế, hắn liền mềm giọng hỏi một câu: “Sợ sao?”

Tân phu lang ngẩng đầu nhìn hắn, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu. Người kia không né tránh ánh mắt của hắn, cũng không nhăn nhó, làm Hạ Việt nhìn thấy lại càng thích!

“Không sợ? Thế tại sao không nói gì a?” Hạ Việt tiếp tục dõ dành, liên tưởng đến lời Vân phụ thân lúc trước, hắn thử dò hỏi, “Đang lo lắng sao? Người yên tâm, người đã là người của Vân gia rồi, sẽ không có ai khi dễ người đâu.”

Ý tứ của Hạ Việt chính là, Vân gia từ trên xuống dưới đều sẽ không bạc đãi tân phu lang, bao gồm cả hắn.

Tân phu lang chắc là nghe hiểu hứa hẹn của Hạ Việt, y ngẩn ra, mím chặt môi, sau đó gật đầu.

Cho là mình đã đoán đúng, trông thấy biến hóa nhỏ trên biểu tình của đối phương, Hạ Việt lại tiếp tục thăm dò.

Hắn cảm thấy mình như đang chơi trò Đồ mìn vậy, bước này đi được rồi, lại tính xem tiếp theo nên đi bước nào. Hắn cho là y đang sợ hãi nên mới trấn an, nhưng người kia lại không có biến hóa rõ ràng, bước này coi như sai.

“Sao vẫn chưa chịu nói a, hay là ngươi không thích làm phu lang của ta?” Hạ Việt cố ý hỏi như vậy, nhìn đối phương sốt ruột liên tục lắc đầu, hắn bật cười, nói: “Muốn làm phu lang của ta? Vậy sao ngươi lại không chịu nói chuyện với ta, hay là... đang xấu hổ?”

Hạ Việt ghé sát vào mặt của tân phu lang, sau khi hắn nói ra ba chữ kia liền thấy được trong mắt đối phương hiện lên một tia bối rối. Gương mặt có chút tái nhợt tuy rằng vẫn không có động tĩnh nhưng hai bên tai đã đỏ ửng lên.

Dễ thương quá đi!

Hạ Việt nhin không được cười ra tiếng, đưa tay nhéo nhéo vành tai người ta. Ừm, hơi nóng, hoàn toàn là xấu hổ nha.

Liên tiếp đoán đúng tâm tình của tân phu lang, Hạ Việt bỗng dưng có cảm giác như mình vừa phá đảo game vậy.

“Thức Yến, hãy nghe ta nói.” Hạ Việt cầm lấy ly rượu đã rót để sẵn trên bàn đưa cho đối phương, giọng điệu cũng không còn mang theo trêu đùa như trước nữa.

“Ta biết người cảm thấy bất an, chúng ta chưa từng nói chuyện, cũng không có tình cảm với nhau, người lo lắng ta chỉ vì trả ơn mới bắt đắ dĩ rượu người vào cửa. Ta cũng không phủ nhận điều đó.” Hạ Việt tay trái nâng ly rượu lên, tay phải cầm lấy tay đối phương, “Thế nhưng, cảm tình cũng có thể bồi dưỡng, cho nên ta nguyện ý sống cùng với người. Ta vốn không quen người, chỉ biết là người tên là Thức Yến, như vậy là không được, biết không? Ta muốn hiểu rõ về người hơn, chúng ta đã thành thân rồi. Uống rượu xong thì nói chuyện với ta có được không, nói cho ta biết chuyện của người, ta muốn nghe.”

Thanh âm của Hạ Việt rất ôn nhu, còn vô tình mang theo mê hoặc như độc dược, hoàn toàn không tự chủ được rằng mình đang dụ dỗ trẻ em. Hắn nhìn sâu vào mắt đối phương, sau đó, đôi con ngươi đen láy kia bỗng dưng sáng lên chuyển, tiểu hài tử đứng trước mặt Hạ Việt được hắn dỗ đến mức khóe miệng gọi lên một độ cong nho nhỏ.

(1) Giường khung: Trông như thế này, xung quanh có 3 vách và trần giường chạm trổ để mắc rèm che. Kết cấu trông như một căn phòng thu nhỏ, mấy nhà giàu và cung điện có khi còn tích hợp tủ có ngăn kéo và bàn ghế nhỏ.

(2) Đụng mặt với tân phu lang: Truyền thống ở một số nơi không cho phép cô dâu và chú rể gặp mặt nhau trước lễ cưới.

(3) Gậy tơ: Bản gốc là “tiểu kim xứng”. Gậy buộc dây đỏ để chú rể gạt khăn trùm đầu của cô dâu.

5. Chương 5: Đêm Động Phòng Nói Chuyện Phiếm

Trông thấy độ cong nho nhỏ nơi khóe miệng phu lang nhà mình, Hạ Việt mãnh liệt đè ép xung động bão tố đang dần nổi lên nơi đáy lòng.

Ở Lạc Việt, thân hình khung xương của khanh quan vốn nhỏ hơn so với lang quan, hơn nữa Thức Yến thoát nhìn trông y như thiếu niên, trong mắt của Hạ Việt cao tận 1m8 thì đáng vẻ nho nhỏ của y thật sự rất đáng yêu. Chỉ là Hạ Việt rốt cuộc không dám nhào qua, sợ dọa đến người ta. Tuy rằng hắn cũng biết Thức Yến nguyện ý gả về chắc là do có hảo cảm với Vân thiếu gia, bất quá đó là “Vân Hạ Việt” của lúc trước a. Không biết hồi đó bọn họ có từng gặp nhau lần nào chưa, tỷ như ở trên đường tình cờ nhìn thấy rồi nhớ mãi không quên gì gì đó, hắn quyết định sau này sẽ hỏi lại sau.

Rượu hợp cần của Lạc Việt không phải là rượu giao bôi (1), mà là song phương đứng đối diện nhau, cầm lấy ly rượu, kề sát mặt vào đồng thời uống. Hành động này so với rượu giao bôi càng thêm thân thiết.

Hạ Việt tâm tình cực tốt, nhìn lỗ tai phá lệ đỏ ửng của người kia, giữa đầu một cái nâng ly uống cạn, hai gò má kề sát cọ vào nhau, hắn tưởng như phần trên má Thức Yến dính vào mặt mình.

Uống rượu hợp cần xong, Hạ Việt kéo tay Thức Yến ngồi xuống, còn chưa kịp mở miệng đã nghe thấy một tiếng gọi vang lên.

“Tướng công”.

Thanh âm không lớn, giọng nói nghe rất nhẹ nhàng tao nhã, không khác mấy so với tưởng tượng của Hạ Việt. Thức Yến chủ động mở miệng khiến hắn rất kinh hỉ. Ý cười trên mặt càng thêm sâu, hận không thể bắt Thức Yến khiến y nói nhiều hơn.

Thế nhưng, có một cái chuyện này, mặc kệ có gì muốn hỏi muốn nói, hắn đều quyết định phải ưu tiên chuyện này trước.

Hắn đói lắm rồi, Thức Yến chắc chắn cũng đói nốt.

Bọn họ muốn ăn.

Trên bàn có đặt vài chậu đá đựng than để giữ nóng thức ăn, Hạ Việt vô phúc hưởng dụng, hấn kéo thức ăn đặt trước mặt Thức Yến, còn mình bưng cháo nấu với thảo dược lên chậm rãi uống. Hai người dùng bữa rất an tĩnh, tuy không nói gì với nhau nhưng bầu không khí lại vô cùng ấm áp.

Phần cháo của Hạ Việt nhìn có vẻ không nhiều lắm nhưng ăn mãi không hết, hấn đoán chừng lúc đặt bát xuống coi như đã chắc bụng. Tương ăn của Thức Yến tuy nhả nhận nhưng tốc độ cũng không chậm, sau khi y ăn xong điểm tâm thì Hạ Việt còn đang cố kị dạ dày mà chậm rãi uống cháo. Thấy Thức Yến đưa thìa, Hạ Việt đoán rằng y chưa no bèn đẩy khay đựng táo đỏ, long nhãn và hạt sen lên trước mặt y, đương nhiên lại thu được hai vành tai nhỏ hồng hồng.

Chờ Hạ Việt ăn cháo xong, Thức Yến cũng đã no.

Hạ Việt để Thức Yến lên giường trước, buông rèm nhung xuống rồi mới mở cửa cho người hầu vào thu dọn, thuận tiện đem chậu rửa mặt vào.

Trong ngày thành thân, tân phu lang chỉ có thể để cho phu quân của mình thấy mặt, không được cho lang quan khác nhìn. Hạ Việt phải gọi hạ nhân, tự nhiên muốn đem Thức Yến giấu kỹ trước.

Nam nhân để người hầu chờ ngoài cửa, hấn thử nhấc chậu nước lên, coi như ổn, không bị run tay, đại khái cháo thuốc cũng có tác dụng giúp thư giãn.

Giường khung mới có hai cửa, mỗi cửa cách nhau khoảng năm bước, cuối giường có nhà xí, đầu giường có một bàn trang điểm, trên để đồ dùng dành cho phu lang. Bên trái bàn trang điểm đặt hộp trang sức và vật dụng linh tinh, bên trái đặt một chiếc đèn ngủ.

Hạ Việt đặt chậu nước xuống, hấn kéo một chiếc ghế tròn ra cho Thức Yến ngồi, sau đó bắt đầu giúp y tháo trang sức trên tóc.

Để trùm khăn voan, tân phu lang phải dùng búi tóc giả, dùng ba loại trang sức để cố định.

Lúc Thức Yến cúi xuống ăn, Hạ Việt đã chú ý quan sát nghiên cứu một hồi, cũng không phức tạp lắm, bất quá lúc gỡ xuống phải cẩn thận. Hấn cả hai đời chưa từng chạm vào tóc người khác, lại sợ làm đau Thức Yến, xuống tay càng thêm thận trọng.

Sau khi tháo hết trâm cài và tóc giả trên đầu y xuống, Hạ Việt lấy ra một chiếc lược bạc, mỉm cười chải đầu cho phu lang nhà mình. Chủ trì trước đó cũng dặn hấn những chuyện mà tân lang quan phải làm.

Hạ Việt nhìn Thức Yến ngoan ngoãn ngồi cho mình chải đầu, vô cùng hài lòng, sau đó lại bắt đầu trêu chọc y: “Thức Yến, có biết đêm động phòng là phải làm gì không?”

Thức Yến nghe vậy thì cứng người, sau đó cúi đầu nói: “Biết.”

“Nguyên lai Thức Yến biết a.” Hạ Việt nhìn Thức Yến không dám ngẩng mặt lên nhìn mình cảm thấy rất thỏa mãn, lại đổi sang giọng đáng tiếc, thì thầm với y, “Bất quá, Thức Yến cũng biết, tương công của người hiện tại không thể động phòng với người ha?”

Lúc này Thức Yến không lên tiếng, chỉ là nhẹ nhàng gật đầu, có lẽ là không biết nên trả lời như thế nào.

“Vậy, chúng ta đổi phương thức động phòng nha.” Hạ Việt nhìn vào mắt của Thức Yến qua gương, thấy y trong gương cũng đang nhìn lại mình, hấn liền cười cười với y, “Động phòng tóm lại cũng là để phu phu trở nên thân mật hơn, nếu không làm gì được, không bằng đêm nay chúng ta đổi phương thức tăng tiến tình cảm là được rồi. Còn nhớ rõ ta đã nói gì trước khi uống rượu không? Ta muốn biết chuyện của người, đương nhiên người cũng có thể hỏi ta, chúng ta cần phải trao đổi với nhau. Vậy lát nữa chúng ta đắp chăn nói chuyện phiếm đi, được không?”

Thức Yến lại lộ ra một nụ cười rất nhẹ, Hạ Việt nhìn hấn gật đầu, nhìn vành tai nhỏ vẫn còn đỏ ửng kia, xác định tân phu lang nhà hấn tuyệt đối không phải là mặt liệt. Nếu thuộc hệ mặt liệt thì làm gì mà đỏ y cười dễ dàng như vậy. Hay là do không biết cách biểu đạt cảm xúc?

Hạ Việt càng ngày càng có hứng thú với tân phu lang nhà mình.

Sau khi thu gương và lược bỏ lại vào trong hộp, Hạ Việt để Thúc Yến tự rửa son phấn trên mặt, hấn vén rèm, để chậu nước lên trên mặt bàn. Nước này là hấn để cho Thúc Yến dùng, tuy không bốc khói nghi ngút như lúc hạ nhân mới đưa vào nhưng vẫn rất ấm áp, không cần đổi.

Rửa mặt xong, gọi người hầu vào thu dọn thêm một lần nữa, hai người cởi quần áo chuẩn bị lên giường ngủ, hỉ phục của Thúc Yến được treo lên giá.

Ở Lạc Việt, trong ba ngày đầu thành thân, hỉ phục của khanh quan phải được treo lên giá để cầu may.

Thu thập thỏa đáng xong, hai người mặc trung y, nằm vào trong ổ chăn. Tuy rằng đang cùng đắp một cái chăn, bất quá hai người vẫn giữ một khoảng cách khá vi diệu.

Hạ Việt có chút xấu hổ, cho dù là chiếc chăn hỉ đỏ thắm đang đắp trên người mình, hay là lão bà của mình đang nằm đối diện.

Ai da, mình xấu hổ cái gì a, Thúc Yến dù sao cũng là một khanh quan, chẳng lẽ lại bắt người ta đi chủ động? Vì vậy, hấn thấp thỏm nhích qua, nằm sát vào người y.

“...”

Thúc Yến lập tức cứng người lại, Hạ Việt nhìn đôi mắt kia viết rõ ràng mấy chữ “Người rõ ràng vừa mới nói cái gì cũng không làm” liền bật cười thành tiếng, đưa tay nhéo nhéo vành tai y.

“Người sợ cái gì, ta cho dù có muốn cũng là hữu tâm vô lực a. Hơn nữa, người là phu lang của ta, có phu lang nào lại trốn không cho trượng phu lại gần không?”

“Không phải.” Thúc Yến lắc đầu, “Thẩm đại phu nói thân thể người phải từ từ bồi dưỡng, không thể viên phòng, nếu không ngày mai thức dậy sẽ rất khó chịu.”

Lần đầu tiên nghe được Thúc Yến nói một câu dài như vậy, Hạ Việt trợn mắt hỏi: “Ý của Thúc Yến là, người không sợ ta, cũng không phải không muốn, mà là lo lắng ta sẽ khó chịu?”

Thúc Yến rất nghiêm túc gật đầu.

Hạ Việt vô cùng vui vẻ, lại dùng sức nhéo tai người ta một cái.

“Yên tâm, ta nghe lời người nói, cũng nghe lời đại phu. Chúng ta chỉ nói chuyện thôi.” Nhìn Thúc Yến cuối cùng cũng buông lỏng, Hạ Việt thở ra, bắt đầu vô đề, “Thúc Yến năm nay bao nhiêu rồi?”

“18.”

Quả nhiên vẫn chỉ là đứa nhỏ thôi, Hạ Việt nghĩ thầm, bất quá ở Lạc Việt, khanh quan 18 chắc cũng đã lớn rồi nhỉ.

“Nhà người ở Dân thành sao? Có xa Vân gia không? Gia đình người có những ai?”

“Nhà của ta họ Bạch, ở khu Tây Giao của Dân thành. Gia đình ta có cha và phụ thân, còn có năm đệ đệ.”

Khanh quan chỉ có tên không có họ, khi về nhà chồng thì mới có thể theo họ chồng. Hạ Việt thầm nghĩ, cho dù tên của y biến thành Vân Thúc Yến hay Hạ Thúc Yến cũng đều thật dễ nghe.

“Tại sao Thúc Yến lại nguyện ý gả vào nhà ta, chúng ta trước đây có quen biết không?”

May là Thẩm đại phu cho rằng tình huống này của Hạ Việt là do mê man lâu ngày tỉnh lại trí nhớ có chút kém, Thúc Yến cũng không cảm thấy câu hỏi của hấn có gì kỳ quái, chỉ nói hai người chưa từng quen biết.

“Phụ thân có vài mẫu ruộng, thường xuyên bán gạo cho Vân gia cất rượu, cho nên nhà ta coi như có qua lại một chút với Vân lão gia và Vân phụ nhân. Lúc thu hoạch người có theo Vân lão gia đến xem vài lần, ta đứng ở trong ruộng lúa xa xa nhìn thấy người. Người chắc là không gặp ta đâu, cho dù có nhìn thấy đại khái cũng sẽ không nhớ kỹ, ta khi đó cả người toàn là đất.”

Cái gì? Thúc Yến trắng trắng mềm mềm đã từng lội xuống ruộng để trồng lúa?!

Hạ Việt có điểm không tin, kéo tay của người ta qua vuốt vuốt, sau đó đưa ra ngoài chăn nâng lên trước mắt nhìn. Đôi tay cũng không phải trơn mịn như ngọc, nhưng cũng không thô ráp, tuy rằng trên tay có vài

vết nhưng chai cảm giác vẫn khá mềm mại, một điểm cũng không nhìn ra là chủ nhân của nó đã từng làm việc đồng áng cực khổ.

Thức Yến ngoan ngoãn để hấn cầm tay, tai nhỏ một lần nữa lại đỏ lên. Hạ Việt nào biết, lúc được thông báo là Thức Yến sẽ tiến vào Vân gia, trong mấy ngày ngắn ngủi cha y đã bắt y liên tục bơi cao lên tay, hơn nữa y bình thường cũng là có chú ý bảo dưỡng, dù sao khanh quan thì cũng phải sửa soạn một chút.

“Vân lão gia và Vân phu nhân biết Bạch gia có một khanh quan đã 18 nhưng chưa gả ra ngoài. Họ nói muốn cho người xung hỉ nên hỏi phụ thân và cha ngày sinh tháng đẻ của ta. Hai ngày sau, Vân phu nhân đến hỏi ta liệu có nguyện ý gả cho người hay không.”

“Vậy người vì sao lại nguyện ý gả cho ta nha?” Hạ Việt biết, khanh quan đến năm 19 tuổi nếu chưa thành thân thì sẽ bị quan phủ phát thông báo, 20 tuổi nếu vẫn độc thân sẽ bị cưỡng chế gả ra ngoài. Thế nhưng, Thức Yến mới 18, còn những hai năm để lựa chọn một vị lang quan phù hợp, tính ra cũng không gấp lắm.

“Nhưng nếu ta mãi mãi không tỉnh lại thì sao, người sẽ phải thủ tiết cả đời.”

Thức Yến mím môi, y lắc đầu nói: “Cho dù ta không chịu thì bên ngoài cũng không có ai muốn cưới ta. Người tốt như vậy, ta thật sự còn không dám nghĩ tới. Lúc Vân phu nhân tới hỏi ta, ta đã nghĩ mình đang nằm mơ, tướng sĩ cũng nói ngày sinh của chúng ta vô cùng hợp. Nếu ta gả vào thật sự có thể cầu hỉ cho người, thật sự có thể làm người tỉnh lại, đời này ta không còn mong gì hơn.”

Hạ Việt nghe y nói thế, đáy lòng gợn lên chút xao xuyến, cũng không biết là cảm động hay thế nào. Vốn hấn ban đầu cũng không tin mấy chuyện như bát tự ngũ hành gì đó, nhưng ngay cả bản thân mình còn thể nghiệm hồn xuyên đây thôi. Ngắc đầu ba tấc có thần linh, cuộc đời này đúng là kỳ ảo.

Sau đó, hấn lại đột nhiên phản ứng, một câu kia của Thức Yến khiến hấn rất lưu ý.

“Thức Yến vừa nói cái gì, tại sao lại không có ai muốn cưới người?”

Tuy rằng Thức Yến không phải là mỹ nhân bại hoại, trong mắt Hạ Việt cũng rất ưa nhìn, thân là nông gia hài tử, không chỉ có khí tức trong lành của thôn quê, ngôn hành cử chỉ đều lễ phép khéo léo, không hề giống nông dân thô lỗ, tính tình cũng tốt, lẽ ra phải rất được hoan nghênh mới đúng a.

“...” Thức Yến âm thầm cắn môi, nhìn Hạ Việt thật là đang nghi hoặc, chẳng biết tại sao trong lòng có chút vui vẻ. Có phải trượng phu thực sự nghĩ rằng y cũng không tệ lắm, nên mới hỏi nguyên nhân vì sao y lại không được ưa thích không. Vì vậy y chỉ do dự trong chốc lát, sau đó mở miệng giải thích nghi hoặc của Hạ Việt, “Bởi vì, mặt của ta cứng ngắc.”

Hạ Việt nhăn mày, không khỏi đưa tay xoa xoa mặt Thức Yến.

Thức Yến híp mắt một cái, nói tiếp: “Năm ta 10 tuổi thì có bão, ta mắc mưa rồi sốt cao. Bệnh hơn nửa tháng, bị bắt uống rất nhiều thuốc, khi ta khỏi bệnh rồi thì cơ mặt có chút cứng lại. Lúc đầu tưởng là do mới bệnh dậy nên cũng không quá để ý, về sau mới phát hiện, cho dù là ta đang vui vẻ thì nét mặt cũng không lộ ra nửa phần, cố gắng thế nào cũng không được. Người khác nói ta nhìn như một con rối, cứ lạnh như băng. Sau đó, ta cố gắng không nổi nữa.”

Thức Yến nói xong, vẫn có chút khổ sở. Bởi vì trên mặt y không lộ ra cảm xúc gì, thanh âm nói chuyện cũng đều đều, mấy khanh quan cùng tuổi đều nghĩ y tính tình âm trầm, từ từ cũng không muốn chơi với y nữa.

Y còn phải giúp phụ thân coi ruộng, giúp cha chăm sóc đệ đệ, cũng không thích đi chơi, lúc rảnh rỗi sẽ đọc sách hoặc sang khanh nghị đường (học đường dạy lễ nghi cho khanh quan) nghe tiên sinh giảng bài.

Năm y lên 13, mấy hài tử xung quanh đã có người tới cửa cầu thân, thậm chí còn có nhà đã đính hôn, Bạch gia lại chưa từng có động tĩnh. Tháng năm qua, cha vô cùng sốt ruột, phụ thân vốn không muốn cho con cưới sớm cũng bắt đầu để ý, bản thân Thức Yến ngược lại không quan tâm.

Ngoài kia vốn sẽ không có người coi trọng mình, y cũng đã chuẩn bị tinh thần đến năm 20 tuổi bị quan phủ gả cho một lang quan chưa tìm được phu lang khác.

Y thực sự không nghĩ rằng một ngày kia Vân phu nhân cư nhiên tới hỏi mình, có nguyện ý tiến vào Vân gia hay không, có nguyện ý gả cho vị Vân thiếu gia ôn hòa ưu nhã phong thần tuấn lãng y vẫn luôn trộm ngắm hay không!

Thức Yến biết, nếu như không phải do Vân thiếu gia trọng bệnh mê man, nếu như không phải là vì xung hỉ, Vân gia tuyệt đối sẽ không coi trọng hẳn.

Nhưng mà, vậy thì sao?

Nếu như có thể làm cho Vân thiếu gia tỉnh lại, dù cho hẳn sau khi tỉnh lại sẽ không thích vị phu lang bất đắc dĩ này, dù cho hẳn sẽ cưới khanh quan hẳn thật sự yêu thương về làm thị lang. Nhưng chỉ cần hẳn tỉnh lại, giống như trước luôn nở một nụ cười ấm áp rực rỡ, Thức Yến nghĩ, tất cả đều đáng giá.

Mình cũng không dám hy vọng xa vời cái gì mà nhân duyên mỹ mãn, phu phu ân ái. Những khanh quan khác không muốn vì Vân thiếu gia mà thủ tiết suốt đời, Thức Yến lại muốn.

Chỉ là, Vân thiếu gia sao lại thế này?

Thức Yến nhìn Hạ Việt nằm đối diện mình, mày kiếm nhăn lại, đang vuốt ve mặt của y.

Trong một thoáng, y hình như thấy được thương xót nơi đáy mắt hẳn, có phải là ảo giác không? Mình không phải là một phu lang hẳn bất đắc dĩ phải lấy vì đạo nghĩa sao, không phải là hình nhân lạnh như băng âm u không ai thích sao? Vì sao người này lại dịu dàng như vậy, còn nói muốn bồi dưỡng tình cảm với mình?

Thức Yến suy nghĩ đến thất thần, trong mắt Hạ Việt hệt như một tiểu hài tử đang hoang mang mờ mịt làm hẳn có chút đau lòng.

Không phải chỉ là biểu tình khuyết thiếu thôi sao? Thế nào cư nhiên bị ghét bỏ thành như vậy chứ? Không ai cầu hôn cũng không sao, ngay cả khanh quan khác cũng không muốn lui tới, mấy năm này y rất cục cò đơn đến mức nào.

Hạ Việt ngẩng nhìn gương mặt Thức Yến, nghĩ thầm rằng cho dù gương mặt này tuy không biểu lộ được nhiều cảm xúc nhưng trông cũng rất hòa thuận, bộ dáng dễ làm người muốn bắt nạt, vậy mà còn bị mắng là con rối lạnh như băng?

Hạ Việt nhin không được ở trong lòng các loại phỉ nhổ ánh mắt của mấy tên đàn kia.

Bất quá, đêm nay Thức Yến rõ ràng đã nở nụ cười a.

Hạ Việt rất xác định Thức Yến đã cười với hẳn những hai lần, mặc dù biến hóa trên mặt y rất nhỏ, nhưng khóe miệng của y thật sự cong lên, đó chính là cười, Hạ Việt cam đoan như thế. Vậy là cho dù không có năng lực nhận biết tâm tình của người khác nữa, hẳn cũng có thể làm cho Thức Yến cảm thấy vui vẻ.

“Thức Yến, mặt của ngươi bị cứng lâu lắm rồi đúng không?” Hạ Việt mơ hồ có một suy đoán.

Thức Yến nhìn hẳn gật đầu, không rõ vì sao hẳn đột nhiên lại hỏi như vậy.

“Thế nhưng lúc nãy ta thấy ngươi cười.” Hạ Việt chăm chú nhìn Thức Yến, tỉ mỉ quan sát từng chút biến hóa trên mặt y, “Ngươi đang ngạc nhiên sao? Hay là ngươi không tin ta? Ta thực sự thấy đó, lần đầu là lúc chúng ta chuẩn bị uống rượu hợp cẩn, lần sau là lúc ta chải đầu cho ngươi.”

Thức Yến nghe thêcàng thêm hoảng hốt, y chỉ nhớ lúc đó trong lòng rất ấm áp, rất muốn mỉm cười. Y thật sự đã nở nụ cười sao? Thế nhưng lúc hẳn chải đầu cho y thì y đang ngồi đối diện gương, vậy sao y không nhìn thấy trên mặt mình có thay đổi gì cả?

Hạ Việt vẫn còn đang nhìn chăm chăm Thức Yến không tha, hẳn cảm thấy rất thú vị, quyết định sau này phải cẩn thận quan sát hơn nữa. Thật ra cảm xúc của Thức Yến rất dễ bắt, biểu tình của y cũng có biến hóa, tuy rằng rất nhỏ, nhưng cũng không phải không phát hiện được.

Sở dĩ, những tên khốn kiếp kia căn bản chưa từng nghiêm túc nhìn Thức Yến nhà hẳn, cũng chưa từng thử tìm hiểu y nên mới có thể làm mặt ghét bỏ bất hòa với y a.

Hạ Việt có chút cảm giận nghĩ, cái đám có mắt không trông này, không phát hiện Thức Yến tốt, đáng đời bọn họ, sau này Thức Yến sẽ để Vân gia yêu thương, tuyệt đối không cho ai khi dễ!

Hạ Việt phát hiện ra một chuyện, Thức Yến càng lúc càng gọi cho hắn hứng thú mãnh liệt, mặt liệt và thiếu thốn biểu cảm vân vân, đối với một người thích quan sát người khác rồi suy đoán tâm tình người ta như Hạ Việt mà nói thì quả thực là quá hấp dẫn, tính tình y lại hiền hòa yên tĩnh.

Thức Yến trong mắt hắn đương nhiên là tốt hơn khối người, tuy rằng hắn không có tình cảm với y, nhưng Hạ Việt đã xem Thức Yến như người trong nhà mà che chở.

Vì thế, hắn cũng không xấu hổ cổ kị như trước nữa, trực tiếp vươn tay kéo người ta qua, trán kề trán nói: “Chớ để ý những người đó, Thức Yến nhà ta là người bình thường, chỉ là biểu cảm không được rõ ràng, những người kia đều là người xấu. Người xem, ta nhìn ra được người đang nghĩ gì đấy thôi, ta biết lúc người cười, lúc người giật mình, lúc người xấu hổ. Cho dù không nhìn ra, ta nhất định cũng sẽ cố gắng. Vì thế, sau này ở trước mặt ta, người không cần phải miễn cưỡng bản thân nữa.”

Thức Yến ngây ngẩn cả người, cái gì cũng nói không nên lời, chỉ có thể ngơ ngác nhìn vào cặp mắt sâu thẳm gần trong gang tấc kia. Đáy mắt ấy không hề có chán ghét, không hề có vứt bỏ, cũng không có bất mãn.

Y đột nhiên rất muốn khóc lên, thế nhưng y cảm giác hốc mắt của mình đại khái còn chưa kịp phiếm hồng, đã bị ngón tay cái của Hạ Việt nhẹ nhàng vuốt.

“Không khóc, không khóc. Thức Yến không phải là không ai muốn, đấy không phải là lỗi của người, là do bọn hắn có mắt không trông, bỏ lỡ người tốt như vậy. Những người đó không cần, ta cần, ta sẽ đến để yêu Thức Yến. Không phải sợ, phụ thân và cha rất thích người, tổ phụ và tổ cha cũng sẽ thích người. Ta đã nói rồi, Vân gia tuyệt đối sẽ không để ai khi dễ người nữa. Bây giờ đã yên tâm làm phu lang của ta chưa? Nếu rồi thì cười một cái cho ta xem nào.”

Thức Yến nhìn Hạ Việt, trong con ngươi phẳng phất có gợn nước nhộn nhạo.

Chưa từng có ai nói với y những điều này, phụ thân, cha, còn có bọn đệ đệ tuy rằng rất che chở y, nhưng bọn họ là gia đình của y, cho nên sẽ vô điều kiện bảo vệ y. Thế nhưng, đây là Hạ Việt, là Vân Hạ Việt ưu tú như thế, trong thành có nhiều khanh quan thích hắn như thế, hắn lại ở trước mặt y nói rằng, từ nay về sau sẽ không cho ai khi dễ y sao?

Thức Yến thực sự muốn khóc, so với lúc trước càng muốn khóc, thế nhưng Hạ Việt bảo y đừng khóc, y liền chịu đựng. Sau đó cố gắng, thử lộ ra một nụ cười cho Hạ Việt nhìn, không chỉ vì đấy là yêu cầu của người nọ, mà bởi vì y cũng thực sự vui vẻ, tâm tình vừa muốn khóc vừa muốn cười này, Thức Yến là lần đầu tiên cảm nhận được.

Mà lần này, Thức Yến rốt cục tinh tường cảm giác được, khóe miệng của mình từng chút từng chút cong lên.

Hạ Việt hài lòng nở nụ cười.

Hắn nghĩ đêm nay đã nói nhiều như vậy, Thức Yến hẳn cũng mệt mỏi, liền đứng dậy thổi tắt đèn rồi lại nằm xuống giường.

Nhớ lại nụ cười của y ban nãy, ngực hắn vẫn còn có chút rung động, thật sự rất muốn cho Thức Yến gối lên tay mình nằm, đáng tiếc thân thể vẫn còn yếu ớt nên đành thôi. Để bồi thường, hắn cầm lấy một tay của Thức Yến, tay kia kéo y qua, ở trên trán y nhẹ nhàng hôn một cái.

Nếu thành thân rồi mà không động phòng thì coi như thân mật một chút cũng được, nếu không thì vị tân phu lang luôn nghĩ người ta lấy mình vì trả nghĩa này chỉ sợ tâm trạng càng bất an.

Trước đó, Hạ Việt thật ra vẫn có chút không nắm bắt hết được tâm tình của Thức Yến, cố gắng trấn an, rồi lại lo lắng hai người không có cơ sở tình cảm sẽ làm y sợ hãi, nhưng bảo hắn làm ra chuyện trái lương tâm như cùng đàn ông ôm hôn gì đó, hắn làm không nổi.

Nhưng một buổi tối ngày hôm nay, nắm tay ôm ấp hôn trán người ta, một loạt động tác làm ra lại trôi chảy tự nhiên vô cùng. Là do thân thể nguyên chủ còn lưu lại ký ức, hay là do trong lòng Hạ Việt đã có biến hóa, hắn cũng không biết.

“Khuya lắm rồi, ngủ đi, ngày mai chúng ta còn phải dậy sớm đi kính rượu nữa.”

Thức Yến nghe thấy giọng nói dịu dàng của Hạ Việt, nụ hôn ban nãy làm trái tim vẫn luôn thấp thỏm của y chậm rãi bình tĩnh lại. Y ngoan ngoãn “Ừ” một tiếng, nằm bên cạnh Hạ Việt, nhắm hai mắt lại.

Căn phòng tối đen như mực nên hai người trên giường cũng không phát hiện ra rằng, mãi cho đến khi Thức Yến đi vào giấc mộng, khóe miệng của y vẫn như cũ nhẹ nhàng cong lên.

(1) Rượu hợp cần/ Rượu giao bôi: Đây không phải là tên rượu mà là tên của nghi thức uống rượu.

“Hợp cần” chính là lễ “cùng uống rượu” của cô dâu chú rể vào cuối buổi tiệc. “Giao bôi”, cô dâu chú rể sẽ vòng tay qua tay nhau và uống rượu. Người ta thường gọi là “hợp cần giao bôi”, nhưng ở đây, tác giả sử dụng riêng từ “hợp cần” chỉ để nói về lễ uống rượu, tiểu công và tiểu thụ có cách uống khác chứ không phải uống kiểu giao bôi nên mới xuất hiện câu văn trên:

6. Chương 6: Phu Phu Ở Chung

Vợ chồng vừa kết hôn thì hôm sau cho dù dậy trễ cũng sẽ được bỏ qua, bởi vì đây là biểu hiện cho tình cảm của đôi tân phu phu đang rất tốt. Thế nhưng tình huống của Hạ Việt toàn bộ Vân gia đều biết, hẳn không thể động phòng, Thức Yến tự nhiên cũng không mượn cớ, mới sáng sớm đã đánh thức Hạ Việt.

Ở Lạc Việt, phu lang không được phép bước qua người của trượng phu, cho nên dù ban đêm nếu muốn rời giường cũng phải đánh thức trượng phu dậy, sau đó từ phía sau lưng hắn đi xuống.

Tuy rằng Thức Yến xót Hạ Việt vẫn chưa khỏe hẳn, muốn để hắn ngủ nhiều một chút, nhưng thân là tân phu lang, cuối cùng cảm giác khẩn trương vẫn chiếm thượng phong. Y muốn dậy sớm như bình thường, không thể để công công và nhạc phụ nghĩ rằng mình là một phu lang lười biếng được.

Hạ Việt đại khái cũng đoán được tâm tư nhỏ của tiểu phu lang nhà mình, bị đánh thức cũng chỉ cười cười với Thức Yến. Hắn dựa theo phong cách của người hiện đại, ịn lên trán người ta một nụ hôn chào buổi sáng rồi mới ngồi dậy. Mấy ngày nay hắn đã ngủ nhiều lắm rồi, nếu sau này cứ quen thói như thế thì nguy to.

Hơn nữa, hắn còn có chuyện thân là tân lang quan thì phải làm.

Thành thân ngày thứ hai, tân lang quan phải chải đầu cho tân phu lang.

Bình thường, khanh quan cũng ít khi nào làm mấy kiểu đầu cầu kỳ, phần lớn là búi lên, để phần tóc còn lại rủ xuống lưng. Nhưng khanh quan khi kính rượu công công và nhạc phụ thì phải ăn mặc trang điểm tươm tất một chút, tóc chải lệch sang một bên, cố định lại, sau đó cài chiếc lược bạc nhỏ đem tân hôn phu quân đã chải đầu cho mình lên.

Tân lang quan phải chải tóc cho phu lang của mình, vì phu lang búi tóc, vì phu lang cài trâm, tập tục này ngụ ý tăng tiến tình cảm phu phu, cũng là biểu thị sự hòa thuận vợ chồng để trưởng bối không phải nhọc lòng.

Đương nhiên, bởi vì trưởng bối có thể nhìn ra búi tóc có đẹp hay không, cũng có tân lang quan ngại phiền phức liền để cho tân phu lang tự chải đầu tự cài tóc, mình không làm gì cả. Tân lang quan có nguyện ý tuân theo phong tục hay không còn phải xem mức độ tôn trọng với trưởng bối cùng quá trình tăng tiến tình cảm phu phu.

Dù thế nào đi nữa, Hạ Việt đều nghĩ Thức Yến nhất định hi vọng hắn có thể chải đầu cho y, bản thân hắn cũng nguyện ý làm vì Thức Yến. Trên thực tế, cho dù không có phong tục này đi chăng nữa, với tính cách của Hạ Việt, rất có thể toàn bộ quá trình cũng không để cho Thức Yến nhúng tay vào, tự mình vui sướng búi tóc cho hắn.

Người hầu bưng nước tới cho phu phu hai người rửa mặt, sau đó Hạ Việt cũng không bảo hắn ra ngoài chờ, vì vậy, hạ nhân kia ngồi trong góc phòng nhìn hai người nào đó giúp nhau mặc quần áo, rồi lại chải đầu cho nhau. Rõ ràng cả hai không ai nói chuyện, thế nhưng sao lại cảm thấy hai người họ rất là thương nhau nha!

Thế là ngay ngày hôm đó, toàn bộ Vân gia từ trên xuống dưới đều biết, thiếu gia và tân phu nhân cảm tình hình như rất tốt.

Hạ Việt đương nhiên biết tên hạ nhân đi theo mình có chút lấm mồm, nhưng đây là do hấn cố ý, Thúc Yến vốn không có thói quen để người lạ vào phòng, cũng bị hấn vỗ vỗ tay trấn an. Hơn nữa, hạ nhân của Vân gia có chừng ba mươi người, thân là thiếu phu nhân, Thúc Yến cần phải làm quen với sự tồn tại của bọn họ.

Sau khi để Thúc Yến búi tóc phía sau gáy cho hấn, Hạ Việt quay gương ra nhìn, còn đưa tay sờ sờ, nghĩ thầm tên người hầu kia này giờ chắc xem muốn no con mắt rồi. Tâm tình của hấn rất tốt, lúc chải đầu cho Thúc Yến chỉ còn kém ngâm nga hát.

Hạ Việt nhìn hai tay nhỏ của Thúc Yến vô cùng khéo léo tự búi tóc cho mình, hấn cầm lược bạc ở trên búi tóc khoa tay múa chân, nửa ngày sau mới chọn được một chỗ để cài lược vào. Thúc Yến không hề oán trách hấn lễ mễ, mặt mày nhu hòa xuyên qua gương nhìn hấn.

Chải đầu cho y xong, Hạ Việt tiện tay mở ngăn kéo bàn trang điểm, trông thấy mấy cái hộp đặt bên trong bèn quay sang hỏi Thúc Yến có muốn đánh phấn hay không.

“Ta không quen dùng son phấn, bình thường cũng ít khi sửa soạn.” Thúc Yến cúi đầu, “Mặc đẹp cũng không có ai xem, hơn nữa, ta còn phải phụ nhà làm ruộng.”

Thúc Yến không phải là đang than thở, mà bản tính của y vốn khá xuề xòa, cũng không ao ước được ăn bận lộng lẫy như mấy khanh quan khác. Thế nhưng, y vừa nói xong những lời này thì cảm giác trên trán bị búng nhẹ một cái, Thúc Yến ngẩng đầu, trông thấy ánh mắt ôn nhu của phu quân đang nhìn mình.

“Tướng công muốn ta trang điểm sao?” Thúc Yến đột nhiên nhớ ra mình đã thành thân, chuyện sửa soạn này không phải do một mình y quyết định. Nếu như trượng phu thích phu lang mặc những trang phục mềm mại, hoặc cảm thấy phu lang trang điểm xinh đẹp dắt ra ngoài mới có mặt mũi, vậy y nhất định phải theo ý của trượng phu.

Hạ Việt cười lắc đầu: “Ta hi vọng Thúc Yến là bởi vì mình nên mới trang điểm. Người vốn dĩ đã rất đẹp rồi, ăn diện hay không cũng thế.”

Thúc Yến nghe xong nhịn không được quay đầu đi, vành tai nhỏ phẩn hồng rơi vào trong tầm mắt của Hạ Việt, bị hấn nheo nheo.

Hạ Việt kỳ thực có điểm muốn vẽ chân mày cho Thúc Yến, hấn nhớ kỹ đã từng xem qua một câu thơ tả về điều này, muốn thử làm theo, bất quá nếu Thúc Yến không có thói quen trang điểm, hấn cũng không miễn cưỡng. Dung mạo của Thúc Yến vốn rất dễ nhìn, không cần son phấn.

Sau khi hai người chỉnh trang, dùng bữa sáng ở trong phòng xong, Hạ Việt liền dẫn Thúc Yến đi mời rượu cha mẹ. Dọc đường đi, hấn quang minh chính đại nắm tay Thúc Yến, một mặt là để trấn an đứa nhỏ này, mặt khác là làm để cho người nhìn.

Cho dù tất cả mọi người đều biết vị phu lang này không phải là do Vân gia đại thiếu gia tự chọn tới, cũng không thể để bọn họ nghĩ rằng Thúc Yến không được sủng mà đâm ra coi thường y.

Thúc Yến là của hấn, đời này đời kia là của hấn, hai người dù không phải người yêu thì cũng là người nhà, hấn nhất định phải che chở cho y.

Tâm tư của Hạ Việt biểu hiện rất rõ ràng, Vân lão gia và Vân phụ thân trông thấy nhất thanh nhị sở, cười híp mắt tiếp nhận Thúc Yến kính rượu, an ủi y một lát, sau đó gọi quản gia dắt y đi tham quan chung quanh nhà. Thúc Yến vừa rời đi, trong phòng chỉ còn lại một mình Hạ Việt, phụ huynh hai đời bốn người ngay lập tức chạy lên vây quanh Vân thiếu gia.

Hạ Việt nhất nhất nhìn kỹ mặt của mấy vị trưởng bối nhà mình, hấn có chút buồn cười, khẽ nghiêng đầu qua một bên, thoải mái cho bọn hấn nhìn.

Các vị phụ huynh: “...” Đứa nhỏ này.

Vân phụ thân nhìn Hạ Việt giả ngu, đơn giản mào đầu: “Cả ngày hôm qua người đã vất vả rồi, hôm nay trong người thấy sao?”

“Không sao ạ, Thắm đại phu hình như đổi thuốc cho ta rồi, nước tắm và cháo thuốc hôm qua đều rất hiệu quả. Người cũng đỡ đau nhức, sáng nay dậy sớm ta cũng không mệt.”

Tổ cha xót cháu, kéo hẳn ngồi xuống ghế, nhìn chăm chăm tôn tử của mình từ trên xuống dưới từ trái qua phải. Hạ Việt ngoan ngoãn ngồi, sau đó nhìn ba người vẫn còn đang đứng trước mặt hẳn, cười hỏi: “Phụ thân, cha, các người và tổ phụ tổ cha cùng nhau vây bắt ta không cho ta về phòng chỉ để hỏi thăm sức khỏe của ta thôi à?”

“...Người thừa biết chúng ta muốn hỏi cái gì cơ mà, ai bảo người không chịu nói?” Vân phụ thân bực bội, cũng không thèm quanh co nữa, “Thức Yến hài tử kia, tối qua người cũng gặp y rồi. Người có hỏi chuyện của y chưa?”

Vân phụ thân nói xong, nhìn Hạ Việt rất bình tĩnh gật đầu, tựa hồ không có gì bất mãn, y lúc này mới yên lòng, lại hỏi tiếp: “Người nghĩ sao? Ta thấy người rất che chở cho y, mặc dù hôn sự này là do chúng ta tự ý quyết định, nhưng bây giờ người không cần phải lo lắng, cứ nói thật cho chúng ta biết, người... có bất mãn với y không?”

“Tại sao?” Hạ Việt nghiêng đầu, “Có cái gì bất mãn? Thức Yến tốt lắm.”

Hạ Việt nhìn cha, rồi lại quay qua nhìn tổ cha, hẳn bỗng giật mình: “Cha đã sớm biết tình huống của Thức Yến rồi đúng không?”

Vân phụ thân gật đầu: “Đã sớm nghe nói. Kỳ thực trước đó cho dù người không bị bệnh thì ta cũng muốn để người đi làm quen với Thức Yến một chút, nhưng lại sợ người nghĩ cha giới thiệu cho người Khanh quan nhà họ Bạch là để ép người kế thừa nghiệp ủ rượu, cho nên cha quyết định không kể cho người nữa.”

Chợt nhớ tới Vân Hạ Việt kiếp trước tựa hồ không muốn kế thừa sự nghiệp gia tộc lắm, Hạ Việt có chút giật mình. Đúng vậy, Bạch gia chuyên môn trồng lúa bán cho Vân gia ủ rượu, nếu hai nhà kết thân, cuộc hôn nhân này sẽ mang lại nhiều lợi ích cho nghiệp cất rượu của Vân gia.

Nghĩ vậy, Hạ Việt bỗng dưng cảm thấy rất may mắn, may là mình cùng Thức Yến thành thân, nếu là Vân Hạ Việt kia, chỉ sợ hẳn đối với Thức Yến sẽ có mâu thuẫn tâm lý.

Thức Yến vốn khéo léo hiểu chuyện, cho dù có bị trượng phu lãnh đạm cũng sẽ không oán trách a, mặt y không biểu hiện cảm xúc được, người khác cũng không phát hiện, vậy y đại khái cũng chỉ có thể đau khổ một mình.

May là người tỉnh lại, lấy Thức Yến là hẳn của kiếp này, chứ không phải là Vân Hạ Việt của kiếp trước.

Hạ Việt còn đang âm thầm cảm khái, đột nhiên nhúu mày lại, hẳn quay sang nhìn Vân phụ thân gặng hỏi: “Cha, chẳng lẽ cha thấy Thức Yến bị như vậy nên mới tìm y để xung hỉ cho ta sao?”

Nếu như cha cho rằng Thức Yến bên ngoài không ai muốn, thấy y tính tình nhu thuận, không dám phản kháng nên mới đi hỏi Thức Yến có nguyện ý tiến vào cửa Vân gia hay không. Nếu thật sự là như thế, cho dù người kia là cha của Hạ Việt, hẳn cũng sẽ không cho phép y khi dễ Thức Yến.

Vân phụ thân nhìn nhi tử nhà mình trên mặt mang theo địch ý không rõ, không nhịn được phì cười. Hạ Việt ngờ ngác, thấy tổ cha đứng cạnh cũng đang cười trộm, phụ thân và tổ phụ còn dùng ánh mắt mờ ám nhìn mình, chính hẳn cũng không khỏi cảm thấy trên mặt có chút nóng lên. Thế nhưng hẳn vẫn cảm giác là mình làm đúng a, bảo vệ vợ thì làm sao, chẳng phải là điều nên làm sao?

“Tiểu tử ngốc, cha người làm sao sẽ khi dễ Thức Yến a.” Vân lão gia vẫn luôn không lên tiếng cuối cùng cũng mở miệng, “Lúc đó, trong thành có rất nhiều Khanh quan, cha người đi hỏi từng người một, cũng có vài Khanh quan có ngày sinh hợp với người, nhưng nguyện ý gả về Vân gia xung hỉ thì chỉ có một mình Thức Yến.”

“Cho nên...” Vân lão gia nhìn thẳng vào Hạ Việt: “Người tuyệt đối không được bạc đãi y.”

Hạ Việt nở nụ cười, hẳn đón nhận ánh mắt của phụ thân, nghiêm túc đáp.

“Phụ thân yên tâm, tuyệt đối sẽ không.”

Vân lão gia cũng cười vỗ vỗ vai Hạ Việt vai, Hạ Việt ở lại nói chuyện với tổ phụ, tổ cha và cha mình một lúc sau đó mới quay về.

Những ngày sau đó, Hạ Việt đi đâu Thúc Yến đi đấy, hầu như từng giây từng phút hai người đều dính cùng một chỗ.

Nhiệm vụ xoa bóp tay chân mỗi ngày cho Hạ Việt được Vân phụ thân giao hết cho Thúc Yến, y rất chăm chỉ chịu khó đi theo Thẩm đại phu học. Bởi vì nước tắm thảo dược có hiệu quả rất lý tưởng nên Thẩm đại phu để Hạ Việt mỗi ngày ngâm hai lần, sáng và tối, không cần phải châm cứu nữa. Sau khi thành thân, lúc Hạ Việt tắm cũng không cần gọi hạ nhân, cần gì đã có Thúc Yến bên cạnh hầu hạ. Lúc hần ngâm mình, Thúc Yến cũng có thể thuận tiện xoa bóp cho hần.

Lúc đó, Hạ Việt lần đầu tiên ý thức được một vấn đề, tuy Thúc Yến thoát nhìn cũng là nam, lại còn là phu lang của mình, hần lại cứ thế mà cởi sạch sẽ để Thúc Yến đỡ vào bồn tắm.

Thúc Yến châm nước ấm vào bồn, im lặng ngồi sau lưng xoa bóp mấy huyệt vị ở vai và đầu cho hần, thẳng đến khi Thúc Yến cúi xuống bóp tay cho Hạ Việt, hần mới chú ý tới vành tai đỏ ửng của tiểu phu lang nhà mình.

Hạ Việt lúc này mới có chút trách tự trách mình quá trì độn, tuy nói là phu phu, thế nhưng cả hai còn chưa viên phòng, đây là lần đầu tiên Thúc Yến nhìn thấy cơ thể của trượng phu, đương nhiên là xấu hổ a. Mình lại còn thản nhiên ở trong bồn mở chân thả lỏng, tuy rằng nước rất sâu lại pha thảo dược tối màu, nhưng cũng không phải là không thể nhìn thấy gì bên dưới.

Nam nhân mặc quần áo tử tế, lôi kéo tiểu hài tử nhà mình ly khai phòng tắm, dọc đường đi phải kiểm đủ mọi đề tài trên trời dưới đất để di dời lực chú ý của y, hơn nửa ngày mới đỡ cho hai tai nhỏ hết đỏ.

Sau đó mỗi khi phải ngâm thuốc, Hạ Việt lại mặc chiếc khố hần chế tạm vào đi tắm. Đời trước làm người hiện đại đã quen mặc quần lót, đời này lại để Tiểu Hạ Việt lắc tới lắc lui giữa hai chân rất khó chịu, lại không có cảm giác an toàn, cuối cùng hần bèn dùng một khối vải trắng thật dài, dựa theo trí nhớ tự quần mình lại, mặc định là quần lót. Chính hần cũng biết cái này rất khác so với khố bình thường, thế nhưng lúc Thúc Yến hỏi thì hần vẫn trả lời là mình mặc khố.

Ngoại trừ mỗi ngày tắm nước thảo dược, món cháo thuốc Hạ Việt ăn hôm thành thân cũng đã trở thành món chính của hần. Bởi vì sợ đói nên hần một ngày ăn tới bốn bữa, cháo không đắng, nhưng ngày này qua ngày nọ đều ăn cháo ít nhiều lắm Hạ Việt thấy ngán. Thúc Yến biết nên gần đây muốn nấu cho hần chút canh ăn kèm để thay đổi khẩu vị.

Đối với cái dạ dày ba năm liền chưa từng ăn cơm bình thường phải cẩn thận đối đãi, Hạ Việt cũng chỉ có thể ăn một ít thức ăn lỏng. Thúc Yến rất cẩn thận, mỗi lần chuẩn bị nấu đều chạy sang hỏi Thẩm đại phu, rất sợ nguyên liệu nấu ăn mình chọn làm mất công hiệu của thuốc.

Hạ Việt thấy Thúc Yến vì mình dụng tâm như vậy, trong lòng vô cùng ấm áp, cũng không ghét uống cháo nữa, trái lại mỗi lần đều rất chờ mong sau khi ăn xong Thúc Yến nhà hần sẽ bưng lên món gì.

Tình trạng đau nhức trên người Hạ Việt nay đã khá hơn nhiều. Thẩm đại phu khuyên hần nên hoạt động tay chân nhiều một chút, vì vậy Hạ Việt sau khi ăn xong sẽ cùng Thúc Yến tản bộ trong sân nhà.

Bình thường bọn họ cơ bản chỉ đi lại trong chính viện, ngẫu nhiên sẽ đi tới hoa viên, sau đó Hạ Việt sẽ muốn vào thư phòng. Thúc Yến ôm đến một chậu than, cùng hần ngồi trong thư phòng đọc sách, thỉnh thoảng giúp hần xoa bóp tay chân.

Hạ nhân Vân gia mỗi ngày đều nhìn thấy thiếu gia và thiếu phu nhân có đôi có cặp, đều nghĩ đôi phu phu này đúng là cảm tình tốt. Tuy rằng thiếu phu nhân trên mặt không lộ vẻ gì, lúc đầu cảm thấy y có hơi khó gần, thế nhưng thiếu gia luôn cười nói chuyện với thiếu phu nhân, mỗi một câu của người kia y đều đáp lại, không hề có lệ chút nào.

Mấy hạ nhân từng phục vụ thiếu phu nhân cũng bảo Thúc Yến kỳ thật rất dễ nói chuyện, cũng không lên mặt đành hanh với bọn họ. Vì vậy, nếu nhìn kỹ thiếu phu nhân cũng không cảm thấy y lạnh như băng, người ta chỉ là ít cười đấy thôi.

Ngay chỗ bờ tường, Hạ Việt thừa dịp Thúc Yến đi đổi than trốn sau nhà kho bên cạnh nghe trộm mấy người hầu nói chuyện, lộ ra nụ cười hài lòng. Hắn vừa định trở về hành lang chờ Thúc Yến lại bị hạ nhân tìm đến, bảo rằng Vân lão gia gọi hắn đến chính đường.

Hạ Việt ngẫm nghĩ một lúc vẫn nghĩ không ra vì sao phụ thân đột nhiên lại tìm hắn, đành gọi hạ nhân kia nói Thúc Yến về phòng trước. Hạ Việt phủi phủi vệt vôi dính vào áo, xoay người bước đi.

7. Chương 7: Rượu Mới

Vân lão gia gọi Hạ Việt vào chính đường, đưa cho hắn ba quyển sổ.

Vốn Vân Hạ Việt trước kia không có ý muốn thừa kế nghiệp làm rượu của Vân gia, bản thân hắn không thích rượu, tự nhiên cũng không hứng thú với công việc này. Nhưng để cho nhà không phải phiền lòng, Vân Hạ Việt liền chủ động xin xử lý tửu quán mà Vân gia mở ở Dận thành.

Tửu quán độc nhất của Vân gia mở cạnh kênh đào phía Đông Dận thành, tên là Hỉ Cửu Túy, quán chuyên cung cấp rượu truyền thống của Vân gia, nhắm với đồ ăn rất ngon. Nơi này khá có tiếng ở Dận thành, sinh ý cũng thịnh vượng, là sản nghiệp chủ yếu của Vân gia.

Vân Hạ Việt rất chuyên tâm xử lý việc ở Hỉ Cửu Túy, tuy không phải là kinh thương kỳ tài nhưng đầu óc hắn thông minh nhanh nhẹn, suy nghĩ chu đáo, làm việc lại chăm chỉ. Từ năm 18 tuổi tiếp nhận Hỉ Cửu Túy tới nay, thật ra làm ăn lại có hình có dạng, tiền lời cũng tăng một ít, tuy không có cải thiện rõ ràng nhưng cũng không tới mức đổ sông đổ biển.

Quản lý Hỉ Cửu Túy chưa tới hai năm, Vân Hạ Việt lại đột nhiên ngã bệnh, trong ba năm hắn mê man bất tỉnh thì Vân lão gia đứng ra gánh vác Hỉ Cửu Túy, tuy hắn có quản sự và chưởng quỹ hỗ trợ nhưng công việc lúc nào cũng nặng nề.

Mùa đông là thời điểm Vân gia chuẩn bị cất rượu, Vân lão gia bận đến mức chỉ hận không thể phân thân, may là lúc này đây nhi tử tỉnh lại hơn nửa tháng, thân thể khôi phục cũng rất thuận lợi, hắn liền muốn hỏi xem ý nguyện của con trai là gì.

Nếu nhi tử không thích cất rượu thì cũng không ép hắn nữa, Hỉ Cửu Túy nếu nhi tử thích, vậy thì giao cho hắn. Hiện tại tuy rằng Hạ Việt chưa thể tiếp tục ngay được, trước đưa cho hắn sổ sách của ba năm trước đã.

Hạ Việt tự nhiên là nguyện ý, đời trước hắn cùng một người bạn hùn vốn, hai người mở một xưởng sản xuất rượu nho nhỏ, đối với việc quản lý kinh doanh ít nhiều cũng có chút kinh nghiệm. Huống chi, thân là thiếu đương gia, hắn chỉ cần chủ trì đại cục, mấy việc lật vật đã có quản sự và chưởng quỹ xử lý, không cần quá mức vất vả, so với kiếp trước hầu như mọi chuyện đều đến tay thì khỏe hơn nhiều.

Tiếp nhận sổ sách, Hạ Việt nói rằng Thẩm đại phu đã đồng ý cho hắn ra khỏi cửa. Đầu tiên, hắn sẽ tới Hỉ Cửu Túy xem một chút, sau đó xin ý kiến của mấy nhân công ở đó, phụ thân chỉ cần lo chuyện làm rượu là được rồi.

Vân lão gia vui mừng gật gật đầu, hắn chợt thấy Hạ Việt thỉnh thoảng liếc mấy bình rượu đặt trên bàn, trong lòng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Đứa con trai này cho tới bây giờ đối với rượu cũng không thèm liếc mắt một cái, thế nào mê man ba năm tỉnh dậy lại có vẻ hứng thú nha.

Nếu quả thật như thế, Vân lão gia cầu còn không được, suy nghĩ một chút liền ngoắc ngoắc bảo Hạ Việt lại đây, chỉ vào hai chiếc bình lưu ly đặt trên bàn, nói với Hạ Việt: “Đây là rượu mới của tửu quán, hôm nay vừa đưa đến đây. Một bình là rượu dùng gạo thường để nấu, bình kia là dùng gạo thượng đẳng của Bạch gia, bên Hỉ Cửu Túy đem cho ta uống thử đây. Nếu người thích thì mang về phòng đi.”

Vừa nghe thấy đây là rượu mới, hai mắt Hạ Việt nhất thời sáng như đèn pha.

Rượu vừa nấu xong chưa loại bỏ cặn rượu, cũng không trải qua quá trình đun nóng tinh lọc, trong rượu vẫn còn nguyên con men, quá trình lên men thứ hai sẽ thay đổi cả chất rượu và vị rượu (1). Đa số rượu nấu

xong trước khi đem bán đều qua xử lý nhiệt, hương vị thật ra đã có chút nhạt đi, rượu ngon chân chính là phải uống lúc người ta vừa mới cất xong kìa.

Hạ Việt đã muốn nếm thử rượu mới ra lò từ rất lâu rồi, khổ nỗi vẫn không có cơ hội, lúc này nhìn thấy, hẳn liền nhin không được có chút kích động.

Chỉ là, rượu gửi cho chủ lò nếm thử, hẳn lại xách cả hai bình đi liệu có kỳ cục quá không?

“Không sao, lát nữa ta bảo người mang thêm mấy bình sang là được.” Vân lão gia nhìn Hạ Việt yêu thích ngắm nghía hai cái bình, cười nói, “Cứ đem đi đi, thuận tiện cũng cho Thức Yến nếm thử rượu cất từ gạo của nhà bọn họ.”

Vì vậy, Hạ Việt cảm ơn Vân lão gia, kẹp sổ sách dưới tay, trong lòng ôm hai bình rượu to, vui sướng hài lòng trở về phòng.

Thức Yến không ở trong viện, cũng không để thư lại, nói vậy y cũng không ra khỏi nhà, chắc là bị quản gia gọi đi đâu đó.

Hạ Việt không quá lo lắng, chỉ kêu hạ nhân lại dọn vài câu. Hắn lấy hai chiếc li, đốt than trong bồn đá nhỏ lên, đặt lên trên một chén nước chờ nước nóng.

Mấy ngày đầu sau khi vừa thành thân với Thức Yến, Hạ Việt đều xem hết sách về phong tục tập quán của Lạc Việt, hẳn phát hiện, ngoài sách cổ thì trong thư phòng còn lại đều là sách về chưng cất rượu.

Thì ra, Vân Hạ Việt kiếp trước không thích uống rượu, cũng không muốn kế thừa sự nghiệp cất rượu là do tầng nguyên nhân bất đắc dĩ này, hẳn không thể phân biệt được các loại rượu.

Thế nhưng may mắn thay, Hạ Việt lại rất thích rượu, nguyện vọng lớn nhất trong kiếp trước của hắn chính là có thể chu du khắp thế giới, đi đến những nơi sản sinh ra nghề làm rượu. Lúc biết gia nghiệp của thân thể này là sản xuất rượu thì hắn vui đến mức suýt nhảy cẫng lên.

Trong sách viết rằng, Lạc Việt có một loại rượu, tác dụng chậm không làm người ta say ngay, hôm thành thân Hạ Việt đã từng uống một lần, độ cồn rất thấp, hơn nữa hương vị lại thơm ngon. Lúc đó hắn chưa nghĩ nhiều, về sau nhìn thấy trong mấy cuốn sách dạy cất rượu kia mới phản ứng được, rượu ở quốc gia này, vô luận là hương vị hay quá trình sản xuất đều giống y hệt như cung cách làm rượu sake của Nhật Bản.

Đời trước, xưởng rượu của hắn hợp tác với một người bạn là con lai Trung Nhật. Thân thích của đối tác có hẳn một nhà máy sản xuất rượu, mùa đông hàng năm người kia sẽ quay về Nhật để hỗ trợ, lúc trở lại sẽ mang theo một chai rượu nhãn hiệu mới tinh, lôi kéo Hạ Việt vừa hò hét vừa giảng giải về chuyện cất rượu.

Cứ như thế, Hạ Việt cũng dần dần quen thuộc với chuyện sản xuất sake, vốn hai người hẹn nhau sang năm cùng đi Nhật xem ủ rượu, tiếc rằng chuyến đi này của bọn hắn có lẽ chẳng bao giờ thực hiện được nữa.

Hạ Việt nhìn chằm chằm nhiệt khí đang bốc lên từ chén nước, môi mông không nhin được mỉm cười, hẳn ngẫu nhiên đi tới thế giới này, rốt cuộc vẫn có thể thực hiện được ước nguyện có xưởng rượu riêng của bản thân, cũng không còn gì tiếc nuối nữa. Mặc kệ nguyên chủ đời trước như thế nào, Hạ Việt đã quyết tâm phải thừa kế lò rượu của Vân gia, một là để báo hiếu, hai là để thỏa mãn tâm nguyện của bản thân.

Mở niêm phong trên bình lưu ly ra, hắn chậm rãi nghiêng bình, từ từ rót chất lỏng thơm ngát vào miệng sứ nhỏ của một chiếc bình hoa đào (2). Rượu vừa cất xong không hề qua xử lý, mùi hương tươi mới xông vào mũi, thập phần hợp lòng người.

Hạ Việt cũng biết kỹ thuật cất rượu của Lạc Việt tất nhiên thua xa mấy móc hiện đại ở thời của hắn, nhưng loại rượu gạo lên men bảy phần này vẫn làm hắn cảm thấy vô cùng thích thú.

Hạ Việt rót rượu từ trong bình lớn vào hai chiếc bình hoa đào khác nhau, mỗi loại dùng khoảng một phần mười bình hoa đào. Hắn cẩn thận đậy nắp bình lưu ly, sau đó lại châm hai chén rượu khác, đặt bình hoa đào vào trong nước ấm.

Lạc Việt không có nhiều phương pháp hâm rượu. Rượu nóng có thể xua tan hàn khí trong cơ thể, nhưng đa số mọi người đều nghĩ đun nóng rồi chất rượu sẽ bị thay đổi, mùi vị cũng trở nên cay miệng gay mũi, bởi vậy cho dù đang là tiết đông giá rét cũng rất ít người chịu uống rượu nóng.

Thế nhưng Hạ Việt biết, sake được hâm nóng lên hương vị càng thêm đậm đà, uống vào thấy khác so với rượu để nhiệt độ phòng. Rượu khác nhau thì thời gian hâm nóng cũng khác nhau, phương diện này đòi hỏi kinh nghiệm cao, không chỉ học trong sách vở mà còn phải lăn lộn thực hành nhiều lần. Có vài loại rượu không thể sử dụng phương pháp hâm nóng bình thường, nhiệt độ cũng phải căn chuẩn, nếu nóng quá sẽ phá hỏng hết vị đạo vốn có của rượu.

Tuy cách thức sản xuất tương tự như nhau, Hạ Việt cũng vô pháp xem rượu Lạc Việt thành rượu sake Nhật Bản, đã như vậy, hẳn phải tìm ra cách thức đun nóng phù hợp với rượu của nơi này.

Trong lúc chờ rượu trong bình ấm lên, Hạ Việt thử thưởng thức rượu ở nhiệt độ thường hẳn rót ra khi này.

Đầu tiên là loại được cất từ gạo bình thường, sau đó là loại cất từ gạo của Bạch gia, đem hai bên so sánh với nhau, trên mặt hẳn lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Thức Yến đẩy cửa trở về phòng thì thấy trưởng phu đang ngồi cạnh bàn, nâng cao chén rượu lên ngắm nghía, đáy mắt sâu thẳm chan chứa ý cười, trông hết như một bức họa.

Vân gia đại thiếu gia quả nhiên ý vị ôn nhã, chỉ một nụ cười nhàn nhạt cũng có thể làm người say đắm, nếu những khanh quan trong thành từng cự tuyệt đến xung hỉ cho hẳn thấy cảnh sắc như vậy, không biết bọn họ sẽ có bao nhiêu hối hận.

Nghĩ đến người như vậy lại là trưởng phu của mình, Thức Yến bỗng dưng cảm giác khuôn mặt luôn tê liệt của y hình như có chút nóng lên.

Hạ Việt thấy Thức Yến trở về thì rất cao hứng, ngoắc ngoắc gọi y lại đây, lại lấy ra thêm hai chiếc li nữa, hẳn mở nắp bình lưu ly, bảo Thức Yến rót rượu ra.

“Hôm nay người ta đưa rượu mới lên cho nhà uống thử đây, tuy rằng còn chưa lọc cạn...Người muốn uống không?”

Thức Yến có chút kinh ngạc nhìn hẳn: “Có thể sao?”

“Đương nhiên có thể.” Hạ Việt cười nói, khanh quan chưa thành thân thì không được phép uống rượu, Thức Yến lớn lên ở vùng nông thôn đại khái cũng chưa từng thử rượu nấu từ gạo phụ thân mình trồng, rượu Vân gia cất dù sao cũng là hàng xa xỉ. “Phu lang đã gả cho ta rồi cơ mà, hay là người không muốn uống?”

Thức Yến lắc đầu, hai tay cẩn thận nâng li rượu nho nhỏ lên, dùng tư thái thấy chết không sờn nhanh chóng cúi đầu nhấp một miếng, lúc ngẩng lên, mặt mày y mới buông lỏng.

“Ngoan. Sao lại y như đứa nhỏ lần đầu tiên biết mùi rượu thế này. Không phải lúc chúng ta thành thân đã từng uống rượu hợp cẩn rồi sao?”

Hạ Việt cười cười nhìn Thức Yến. Người kia lại cúi đầu xuống, nhỏ giọng trả lời: “Hôm đó, ta...hồi hộp quá, ngay cả mình uống nước hay uống rượu cũng không biết.”

“Bởi vì lúc ấy ta đứng ngay bên cạnh người sao?”

Sờ vành tai của Thức Yến đã trở thành thói quen của Hạ Việt, hẳn nhìn Thức Yến gật đầu, tâm tình lập tức bay lên. Sau đó, hẳn rút cuộc cũng không làm khó người ta nữa, Hạ Việt thôi đùa giỡn y, bắt đầu hỏi xem Thức Yến uống rượu có cảm giác gì.

“Rất dễ uống.” Thức Yến ngẩng đầu, nhắm mắt lại, phảng phất như đã quay trở về nhà mình, y thấp giọng đáp, “Có chút ngọt, vị đạo rất nhẹ nhàng, chậm rãi tràn đầy trong khoang miệng...Ngay cả chóp mũi cũng ngập hương rượu thơm ngát.”

Hạ Việt ngây ngẩn cả người, hẳn nhìn Thức Yến đang lăm bắm đến gần như xuất thần, trực tiếp ghé sát vào y, làm Thức Yến có chút hoảng sợ.

“Tướng công, ta nói sai cái gì sao?”

Hạ Việt phục hồi tinh thần, lắc đầu không nói, chỉ là để một li rượu khác lên trước mặt Thức Yến.

Thức Yến trong lòng nơm nớp lo sợ, thuận theo cúi đầu hướng về phía chiếc li, cẩn thận uống một hớp. Một lát sau, y ngơ ngác ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Việt, đôi con ngươi đen láy tròn tròn, một tia kinh diễm từ trong mắt y lóe lên.

“Sao thế? Người thích rượu nào?” Hạ Việt hỏi y, trong thanh âm ẩn ẩn mang theo chút chờ mong.

“Tướng công...” Thức Yến cúi đầu nhìn li rượu trong tay “Ta thích rượu này hơn. Hương vị này thật sự rất quen thuộc, tựa hồ là mùi gạo. Hương khí và mùi rượu đều đậm đà, uống vào trong miệng có một loại cảm giác thư sướng khôn tả. Li rượu thứ nhất tương đối nhẹ hơn, vị đạo cũng có chút tán loạn, không bằng li này.”

“Thức Yến đúng là thích rượu này hơn nhỉ.” Nhìn Thức Yến gật đầu, Hạ Việt thu hồi ánh mắt nóng bỏng của mình, cười nói cho y biết, “Đây là rượu nấu từ gạo của Bạch gia đấy.”

“Đây là rượu làm từ gạo của nhà chúng ta?” Thức Yến vô cùng kinh ngạc, nhịn không được cúi đầu uống thêm một ngụm, y híp mắt, bộ dáng có vẻ rất hưởng thụ, ngũ quan trông càng thêm nhu hòa, y lẩm bẩm: “Rượu làm từ gạo của nhà chúng ta a, hóa ra uống lại ngon như vậy...”

Nhìn bộ dáng vui vẻ của Thức Yến, Hạ Việt cũng rất vui vẻ, môi mỏng cong lên, nhưng trong lòng hẩn lại âm thầm kinh ngạc với sự miễn cảm về rượu của Thức Yến.

Một người chẳng uống rượu bao giờ lại có thể đem phong vị của rượu rõ ràng biểu đạt ra như thế đã hiếm có, lại còn năng lực phân biệt ra được sự khác nhau của từng loại rượu.

Hạ Việt cúi đầu uống một hớp rượu gạo của Bạch gia, ngậm ở trong miệng chậm rãi thưởng thức.

Hẩn đích xác có thể cảm giác trong rượu này có một loại hương khí đặc biệt, tuy nhạt nhưng khó thể nào quên, nguyên lai là mùi của gạo sao?

Hắn nhìn khuôn mặt thanh tú của phu lang nhà mình, trong lòng âm thầm tự hỏi, đừng bảo Thức Yến của hắn là người có “vị giác vàng” đấy nhé?

Hắn còn đang suy nghĩ mông lung, chợt thấy Thức Yến nhìn về phía bồn than vẫn còn đang cháy, hắn lúc này mới chợt nhớ tới rượu đã hâm nóng xong. Hạ Việt vội vàng đem bình hoa đào từ trong nước lấy ra, đưa tay chạm vào thân bình áng chừng nhiệt độ. May là do dùng than đun nóng, lại thêm một lần nước ấm gián tiếp mới không có đem rượu đun đến bốc hơi.

Thức Yến ở bên cạnh rất hiếu kỳ, y nhìn Hạ Việt rót rượu ra, rốt cục nhịn không được hỏi hắn: “Tướng công, người đang hâm nóng rượu sao?”

Thức Yến nhìn động tác của Hạ Việt, y do dự trong chốc lát liền nói: “Ta nghe người khác bảo rằng rượu nóng rất gay mũi, uống không ngon đâu, sẽ làm mất đi hương vị của rượu.”

Hạ Việt nghe vậy chỉ cười mà không nói, châm rượu vào li đưa cho Thức Yến, đây là rượu cất từ gạo thường.

Thức Yến liếc nhìn Hạ Việt một cái, sau đó nhận lấy li uống một hớp. Tư thái hoàn toàn tín nhiệm của đối phương làm hắn vô cùng thỏa mãn.

Rượu chảy vào trong miệng, trượt xuống yết hầu, hương vị cùng với rượu lạnh hoàn toàn bất đồng làm Thức Yến có chút không kịp phản ứng, y tựa hồ có chút kinh nghi, quay đầu hỏi Hạ Việt: “Cái ta vừa uống là cùng một loại rượu ban nãy sao?”

Hạ Việt gật đầu: “Ừ.”

Thức Yến vội vã buông li này xuống, lấy chiếc li đựng rượu của nhà mình lên uống thử, sau đó, y ngơ ngác nhìn bốn li rượu đã uống đặt trên mặt bàn, cảm thấy phi thường bất khả tư nghị.

“Vì sao...mùi rượu lại biến đổi nhiều như vậy chứ?”

Thức Yến nhìn Hạ Việt, trong mắt lóe ra quang mâu tò mò, “Rượu gạo nhà ta đun lên uống có cảm giác rất...thanh thuần, vừa tinh khiết vừa thơm ngon. Mà loại còn lại tuy có cảm giác vị đạo vẫn tán loạn như cũ, trái lại có một mùi hương êm dịu, uống cũng thoải mái hơn. Tướng công đun rượu ngon như vậy, vì sao người khác đun rượu lại làm hư nha?”

Hạ Việt đưa tay xoa đầu Thúc Yển, mỉm cười giải thích: “Rượu nóng thật ra uống rất ngon, không phải chỉ cần bỏ rượu lên đun nóng là được đâu. Nắm giữ nhiệt độ rất trọng yếu, rượu bị đun nóng quá, hương vị sẽ bay hết, chỉ còn lại nước cồn cay độc, tự nhiên là khó uống, rượu cũng bị hư. Đun rượu không nên dùng lửa quá lớn, cũng không thể trực tiếp đặt lên trên lửa, tốt nhất là nên đun cách thủy.”

Nói đoạn, Hạ Việt cũng nhấp một hớp rượu nóng, mùi thơm êm dịu lại phong phú làm hẩn thở ra một hơi, thoải mái vô cùng.

“Hơn nữa, rượu khác nhau thì có nhiệt độ khác nhau, có loại rượu đích thật không thể uống nóng. Tìm được nhiệt độ thích hợp rồi thì phải tiến hành thử đi thử lại, cho dù có tìm ra đi nữa, kế tiếp có thể canh chuẩn lửa để đạt đúng nhiệt độ đó hay không đều rất khó nói a. Tướng công của người đại khái cũng chỉ có thể thử một lần.” Dù sao ở đây không có nhiệt kế, muốn đo nhiệt độ chính xác cho rượu thực sự rất khó.

Thúc Yển nghe hẩn nói đến nhập thần, y cũng bị mùi rượu mê hoặc, mùi thơm ngào ngạt thanh thuần, lại phong phú và có thể thay đổi, y là lần đầu tiên tiếp xúc, cảm thấy thích vô cùng. Rượu Vân gia chưng cất phi thường mỹ vị, trượng phu lại cho y cảm nhận được mị lực của rượu nóng. Chỉ là cải biến nhiệt độ thôi, hương vị lại có thể có biến hóa như vậy, rượu thực sự rất thần kỳ. Còn vị trượng phu đang chậm rãi giảng giải cho y về nhiệt độ đun rượu thích hợp kia, hẩn hẩn là nam thần!

Ánh mắt của Thúc Yển nhìn về phía Hạ Việt bất giác mang theo mê luyến say đắm, y nhện không được thắm thở dài thật sâu. Người này chính là trượng phu của y, khô hài, ôn nhu, sẵn sọc, bác học. Y cảm giác mình chính là phu lang hạnh phúc nhất, cho dù trượng phu không yêu y, y vẫn cảm giác mình thật sự rất hạnh phúc.

Thúc Yển có một tướng công hoàn mỹ như thế, cũng không bản khoăn chuyện mình có xứng đáng với hẩn hay không, chỉ đơn thuần hi vọng mình có thể giúp đỡ Hạ Việt xử lý gia vụ. Y rất nghiêm túc học tập cùng quản gia và nhạc phụ, cũng rất nghiêm ngặt tuân theo lời dặn của đại phu chăm sóc cho Hạ Việt, nhưng mà, còn gì nữa không, còn cái gì y có thể vì Hạ Việt mà làm không?

Hạ Việt không biết tiểu phu lang vẫn luôn bất an nhà mình đột nhiên có ý niệm tích cực như vậy trong đầu, nếu biết, hẩn sẽ phi thường phi thường hài lòng, thậm chí sẽ trực tiếp chạy ra cổng lớn hú lên. Bất quá lúc này, hẩn có chút hưởng thụ ánh mắt chuyên chú của Thúc Yển nhìn mình, mỉm cười để y tiếp tục chăm rượu.

Không đợi hẩn nói chuyện với tiểu phu lang, ngoài cửa đột nhiên vang lên thanh âm của người hầu.

“Thiếu gia, Phương quản sự của Hỉ Cửu Túy tới, đang chờ ngài trong chính đường a.”

Hạ Việt lúc này mới nhớ tới mình có sai người đi mời quản sự ở tửu quán đến đây một chuyến, hẩn đành phải buông li rượu xuống, chỉnh trang y phục một chút, nói với Thúc Yển: “Ta đi nói chuyện với Phương quản sự một chút. Bên ngoài lạnh lắm, người cũng đừng đi ra, ở lại đây chờ ta, ta sẽ về sớm thôi.”

Nhìn Thúc Yển ngoan ngoãn gật đầu, hẩn lại đưa tay nhéo tai người ta một cái, lúc này mới mở cửa bước ra.

(1) Quá trình nấu rượu gạo:

tuyluy.com/index.php?mod=article&cat=Lichsuruu&article=119

readzo.com/posts/18478-cach-nau-ruou-gao-vo-cung-don-gian-va-doc-dao.htm

(2) Bình hoa đào: Trông như thế này, tiếng Việt hình như chưa có tên riêng mà chỉ gọi là bình sứ. Bạn nào coi kiếm hiệp cổ trang chắc biết, thường đựng rượu hoặc chưng hoa đào (có thể có phần vành cổ hoặc không)

8. Chương 8: Động Tâm

Phương quản sự thân cao mặc dù thua Hạ Việt nhưng vóc người cũng vạm vỡ, nét mặt trầm ổn, đứng ở trong chính đường hơi cúi đầu.

Thấy Hạ Việt tiến đến, hắn ngẩng lên nhìn người kia đang bước lên chào hỏi. Hạ Việt nhìn mặt mày Phương quản sự mơ hồ có chút mệt mỏi, nhanh chóng mời người ngồi xuống, lại sai hạ nhân mau dâng lên trà thơm.

Trà nóng theo thực quản trượt xuống dạ dày, người Phương quản sự đang lạnh cóng nhất thời thoải mái hẳn lên.

Hắn nhìn người hầu theo phân phó của Hạ Việt bê một chậu than đặt cạnh chân mình, trên khuôn mặt nhất thời hơi lộ ra tiếu ý.

Vị thiếu gia này ngủ mê man ba năm ròng, vốn trước kia đã thông tuệ, sau khi tỉnh dậy tựa hồ làm việc lại càng chu đáo cẩn thận hơn.

Phương quản sự tuổi không lớn lắm, năm hắn mười mấy đã bắt đầu nhìn Vân Hạ Việt lớn lên. Ánh mắt của hắn nhìn Hạ Việt ít nhiều còn mang theo ý tứ như đang nhìn một đứa nhỏ. Phương quản sự chợt nhớ đến nam hài năm đó vẫn còn mũm mĩm như búp bê, chân thì ngắn mà cứ thích lon ton đi vọc tuyết, nay người kia đã trở thành một lang quan anh tuấn tài giỏi, trong lòng hắn không hiểu sao lại cảm thấy vô cùng vui sướng.

Hạ Việt biết Phương quản sự làm việc ở Hỉ Cửu Túy so với Vân Hạ Việt kiếp trước không biết hơn bao nhiêu năm, có thể xưng là lão sư của Vân Hạ Việt. Hắn nhìn thấy ánh mắt của vị quản sự chỉ mới hơn 30 kia lộ ra loại từ ái kiểu trưởng bối cũng không cảm thấy kỳ quái, chỉ mỉm cười nói sau khi mình khỏe hẳn sẽ một lần nữa tiếp nhận Hỉ Cửu Túy.

Phương quản sự nghe xong rất mừng rỡ, hắn tận mắt chứng kiến công sức ba năm nay mà Vân lão gia đã chiếu cố Hạ Việt, bản thân chỉ có thể ép mình quản lý tốt Hỉ Cửu Túy, không để phát sinh thêm bất cứ vấn đề gì làm cho Vân lão gia phiền lòng. Trong ba năm đó, có đôi khi dù đang làm việc, hắn tự nhiên sẽ ngẩn ra, nhớ đến Vân Hạ Việt, Thành chương quý cũng luôn miệng nhắc không biết bao giờ thiếu gia mới có thể tỉnh lại.

Rốt cục mọi người đã đợi được Hạ Việt thức dậy, lúc Phương quản sự nhìn thấy hắn là hôm thành thân, nét mặt yếu ớt, cả người tuy rằng bị hỉ phục bao bọc cũng che không được thân hình đã hao gầy không ít. Phương quản sự và Thành chương quý cũng không tiện nói gì, hai người sau khi kính rượu chúc mừng liền thôi.

Vốn định để cho Hạ Việt điều dưỡng ít nhất một tháng, ai ngờ hôm nay Hạ Việt lại gọi hắn sang, nói rằng sau khi khỏi bệnh sẽ lập tức trở về, Phương quản sự tự nhiên hài lòng, nhưng cuối cùng vẫn lo hắn chưa khỏe hẳn bèn hỏi xem liệu đại phu có đồng ý hay không.

“Giờ đã là cuối năm rồi, sinh ý cũng không tốt lắm. Nhưng đầu năm nếu đưa rượu mới ra thì sẽ bán rất được. Hỉ Cửu Túy lúc đó sẽ vô cùng bận rộn, có khi còn phải làm tiệc rượu không chừng. Người chưa khỏi hẳn thì đừng có cố quá. Hay là vậy, người cứ lo việc tính toán sổ sách nhé, mấy việc vặt khác cứ giao cho ta và Thành Tử xử lý, có chuyện gì thì chúng ta sẽ đến đây tìm người, người cũng không cần ở bên ngoài khổ cực, trời lại đang lạnh như thế.”

Hạ Việt nghe thế liền nở nụ cười: “Cảm ơn Phương quản sự quan tâm. Thẩm đại phu đúng là rất nghiêm khắc, cho dù không có vấn đề gì thì hắn cũng chưa chắc chịu thả ta đi.”

“Phương quản sự gì chứ?” Phương quản sự cup mắt, liếc hắn một cái, “Ngủ nhiều quá nên phát ngốc rồi đúng không, phải gọi là Phương ca. ”

“Nói chuyện làm ăn thì gọi Phương quản sự nghe hay hơn chứ.” Thấy Phương quản sự trêu hắn, Hạ Việt còn ngả ngón bổ thêm một câu, “Phương quản sự đại nhân”

Phương quản sự vẫn tiếp tục trêu hắn, Hạ Việt chỉ muốn bò lăn ra cười.

Trong ký ức của Vân Hạ Việt kiếp trước, Phương quản sự chẳng hiểu tại sao đối với xưng hô giữa hai người lại dị thường chấp nhất, Vân Hạ Việt thì kiên trì công tư phân minh, sau khi tiếp nhận Hỉ Cửu Túy thì chẳng bao giờ chịu gọi Phương ca nữa.

Hạ Việt nghĩ thầm, Phương quản sự vẫn luôn xem Vân thiếu gia làm em trai sao, thế hắn có cảm thấy mất mát không nhỉ, kiểu như... em trai lớn không thể giữ trong nhà vân vân.

Hạ Việt rất muốn theo ý nguyện của Phương quản sự kêu một tiếng Phương ca, bất quá đột nhiên đổi giọng vắn nhất làm Phương quản sự nghi ngờ thì sao. Cuối cùng, Hạ Việt quyết định sau này cứ tạm thời gọi là Phương quản sự đi.

“Phương quản sự, hôm nay phụ thân đã đem sổ sách lớn ba năm rồi của Hỉ Cửu Túy cho ta, sở dĩ ta mời Phương quản sự đến đây, chẳng biết Phương quản sự có mang sổ con (1) theo không nhỉ. Phương quản sự a, nếu người có thì cho ta xin nha?”

Phương quản sự trợn mắt nhìn Hạ Việt, sau một lát, hần hung hăng thở ra một hơi, từ trong ngực móc ra một cuộn giấy quàng tới.

Hạ Việt tiếp lấy mở ra xem thử, hần nhìn ra được nét mực còn rất mới, phỏng chừng là sau khi Phương quản sự nghe tin hần tỉnh lại bèn viết thêm một phần.

“Làm phiền Phương quản sự rồi.” Hạ Việt cười híp mắt nói cảm ơn.

Phương quản sự lúc này đây cũng không còn hơi sức nào để mà trừng hần.

“Ta cho là người ngủ ba năm tỉnh dậy có thể đáng yêu hơn một chút, nào ngờ người càng ngày càng xấu xa.” Hần nhìn chằm chằm chầu than đặt bên chân, lại nhìn khuôn mặt nhăn nhó của tên kia, thật muốn rút lại mấy lời khen chu đáo sẵn sốc gì đó, đúng là càng nghĩ càng thêm sâu. Phương quản sự thở dài một hơi, nói: “Tiểu hài tử khả ái năm đó cứ chạy sau lưng ta luôn mồm gọi Phương ca đã biến đâu rồi a...”

“...”

Hạ Việt nhất thời câm nín, hần cư nhiên đoán trúng rồi sao.

Đợi hai người rốt cục nói xong chính sự thì cũng đã đến giờ cơm, Hạ Việt muốn mời Phương quản sự ở lại cùng ăn, bị hần dùng lí do không nỡ bỏ Thành chương quý một mình uyển chuyển cự tuyệt, vì vậy Hạ Việt chỉ có thể tiễn hần ra cửa.

Nam nhân quay bước trở về phòng, vừa mở cửa ra đã giật bản mình. Phu lang nhà hần mặt mày đỏ ửng, nghe được âm thanh liền quay sang nhìn, thần tình trên mặt người nọ thả lỏng chưa từng thấy.

Hạ Việt đi qua nhìn mấy cái bình trên bàn, sau đó híp mắt nhìn Thúc Yến nhà mình đang lơ đãng ngẩng đầu.

“Người đã uống bao nhiêu rồi?”

Thúc Yến phản ứng có hơi trì hoãn, y ngây ngốc nhìn Hạ Việt đang cau mày, sau đó đột nhiên run lên.

“Xin...xin lỗi, là ta tự ý uống... Ta, ta không nên...” Thúc Yến vừa nói vừa vội vàng đứng dậy, kết quả mất thăng bằng lại ngồi phịch xuống ghế.

Hạ Việt mau chóng dè vai y lại, mềm giọng trấn an: “Đừng sợ, đừng sợ. Ta không phải đang trách người, người không cần phải hốt hoảng như thế.”

Thúc Yến ngược mắt lên nhìn hần: “Thật sao?”

“Thật, nếu người muốn thì người cứ uống, uống bao nhiêu cũng được. Bất quá...” Hạ Việt cười, sờ lên gương mặt ửng hồng của Thúc Yến, làn da dưới tay hần ấm áp mịn màng hơn hần so với bình thường, “Chưa ăn gì sao đã uống nhiều như vậy chứ, người xem, người đã say mất rồi.”

Hạ Việt vỗ vỗ vai Thúc Yến trấn an, ra ngoài gọi hạ nhân, dù sao cũng sắp ăn trưa, dùng bữa luôn trong phòng là được.

Thúc Yến có chút tỉnh tỉnh mê mê, nhỏ giọng nói: “Ta say?”

Hạ Việt nhìn y, gật đầu: “Say.”

“Đây là say sao?” Thúc Yến cảm thấy rất mới mẻ, y sờ sờ mặt mình, hình như có chút nóng.

“Ta cảm thấy rất vui vẻ, thật sự rất vui vẻ.” Y quay đầu, đôi mắt to đen láy ngập nước nhìn Hạ Việt, “Thân thể dường như nhẹ bỗng, dễ chịu quá, cảm giác rất thoải mái, đây là say sao?”

Hạ Việt nhìn Thúc Yến nghiêng đầu, tựa vô cùng hiếu kỳ với việc bản thân lần đầu tiên say rượu.

“Có chóng mặt không?” Hắn sờ lên mái tóc đen bóng của phu lang nhà mình, mỉm cười hỏi.

“Lúc này đứng dậy thì có, ngồi lại thấy bình thường.”

“Chỗ giữa hai chân mày, ừm...trên trán ấy, có nhức không?”

Hạ Việt vừa nói xong, Thúc Yến đưa tay lên thử chạm vào, sau đó nhíu mày đáp.

“Hình như... Có chút chút.”

Hạ Việt nhin không được bật cười, kéo tay Thúc Yến xuống, dùng ngón cái của mình day ấn đường cho y. Thúc Yến dường như cảm thấy rất thoải mái, nhắm mắt ngồi im bất động.

Có người gõ cửa, Hạ Việt vẫn không dừng tay, cao giọng mời người vào. Hạ nhân đẩy cửa tiến đến, thấy bàn trà trước giường có chậu đá cùng mấy bình rượu, liền hỏi Hạ Việt xem có cần dọn một bàn khác hay không.

Hạ Việt phát tay, chỉ chốc lát sau đã có mấy người hầu dời bàn ghế ra ngoài, sau đó mang thức ăn lên. CƠM nước chuẩn bị xong xuôi, người hầu toàn bộ lui ra ngoài, Hạ Việt sai hạ nhân kia đóng kỹ cửa lại, lúc này mới dừng động tác trên tay, đỡ Thúc Yến ăn cơm.

Hạ Việt nhìn Thúc Yến hẳn là chưa say lắm, ít nhất thần trí còn thanh tỉnh, chỉ là phản ứng chậm chạp không ít, ăn một chút chắc sẽ đỡ hơn.

Thúc Yến ngoan ngoãn ngồi vào bên bàn cơm, cầm đũa lên, ăn hai miếng thì dừng lại, nhin không được quay đầu nhìn bàn rượu trong phòng.

Hạ Việt thế nào sẽ nhìn không ra ý tứ của y, hắn do dự trong chốc lát, nghĩ Thúc Yến cho dù có say đi chăng nữa phỏng chừng cũng không khó hầu hạ, tới đó đi rồi tính, để y uống thêm một hai ly cũng được.

Nghĩ đoạn, hắn liền đứng dậy đi lấy chiếc bình hoa đào sang đây.

Thúc Yến nhìn Hạ Việt rót rượu cho y, y vươn tay đoạt lấy bình, rót lại cho Hạ Việt.

Hạ Việt cười cười, đưa li lên nhấp một miếng, trông Thúc Yến cao hứng như thế, không nhin được đưa tay nhéo nhéo vành tai y, giục y động đũa.

Trời đang lạnh, phòng này mặc dù là phòng thành thân được chuẩn bị đặc biệt cho đôi phu phu nhưng nhiệt độ vẫn hạ xuống khá nhanh, Hạ Việt cũng không phân phó để sẵn chậu đá, hai người chỉ có thể chuyên tâm ăn, tránh cho đang dùng bữa nửa chừng cơm canh đã nguội ngắt.

Chờ hai người ăn uống no nê, hạ nhân cũng đã dọn dẹp xong bàn ghế và thức ăn. Thúc Yến cũng thanh tỉnh một chút, y mở cửa sổ nhỏ để thông khí, sau đó cầm lấy bình rượu ngồi xuống bàn.

Hạ Việt nhìn y san rượu từ bình lưu ly sang bình hoa đào, lưu loát thả bình hoa đào vào trong nước nóng, nhin không được nghĩ thầm có phải là phu lang nhà hắn ăn quen bén mùi sau này trực tiếp biến thành sâu rượu hay không.

Trong lúc đợi rượu nóng lên, Thúc Yến để khuỷu tay lên bàn, hai tay chống cằm nhin bình rượu. Một lát sau, y bỗng nghiêng nghiêng đầu, có vẻ như chợt nhớ tới cái gì.

“Tướng công, hình như vừa này ta ăn được nhiều hơn so với bình thường.”

“Hửm?” Hạ Việt nghe vậy bèn ngẫm nghĩ một chút, đúng là vừa rồi Thúc Yến có ăn khá nhiều, tuy nhiên sức ăn so với hắn thì còn ít lắm. Hắn thấy y ăn được nhiều hơn, kỳ thực trong lòng rất cao hứng bèn mặc kệ y.

“Tại sao lại thế?” Thúc Yến nhìn Hạ Việt hỏi.

Hạ Việt nhìn y bộ dáng ngơ ngác tin cậy vào mình, trong lòng hẳn tràn đầy cảm giác thỏa mãn, nhin không được hơi ưỡn ngực.

“Vừa rồi Thúc Yến ăn nhiều nhất là món sườn ướp muối chiên có đúng không?”

Thức Yến gật đầu, y cup mắt, tựa hồ có chút ngượng ngùng, dù sao sườn cơ hồ là một mình y ăn sạch, Hạ Việt chỉ gặp có hai miếng mà thôi.

Hạ Việt nhìn y như vậy, nhin không được lại vươn tay nhéo má y: “Muốn ăn thì cứ ăn đi, người thích là được rồi.”

Tiểu phu lang giương mắt nhìn hắn, trong lòng có hơi bần khoản.

Hôm nay Hạ Việt rất kỳ quái, tuy rằng bình thường hắn cũng vẫn dịu dàng với y, nhưng sự dịu dàng này lại không giống như những ngày trước.

Thức Yến không nghĩ ra được là khác chỗ nào, chẳng qua cảm thấy Hạ Việt thật ôn nhu, sau đó ngực y chẳng biết tại sao lại có chút ngứa, tim cũng đập nhanh.

Y không hiểu ra làm sao cả, nhưng tại sao trong lòng lại cảm thấy hạnh phúc đến vậy?

Hạ Việt ngồi đối diện, nhìn thấy ánh mắt của Thức Yến, trong lòng hắn cũng tự hiểu được. Ngay cả y còn nhận ra, chẳng lẽ bản thân mình lại không biết sao.

Thức Yến vẫn luôn cảm giác mình bình thường luôn luôn dung túng y, nhưng đó là bởi vì Thức Yến quá mức câu nệ, quá mức cẩn thận. Hạ Việt hi vọng y có thể tự nhiên một chút, không cần quá để ý, huống hồ nếu y có đòi hỏi gì đó thì cũng chẳng sao.

Chỉ là hôm nay Thức Yến lần đầu tiên say rượu, ánh mắt nhìn hắn khi thì hiểu kỳ, khi thì kinh hãi, khi thì nghi hoặc, khi thì thỏa mãn. Lòng ngực của Hạ Việt căng đầy, lúc nói chuyện cư xử cũng nhin không được mang theo ý tứ sùng nịch.

Thức Yến không biết, đây chính là cái gọi là “cưng chiều”. Chưa từng có ai sùng y, y tự nhiên cũng không biết phải cảm thụ như thế nào, chỉ là theo trực giác có chút xấu hổ, có chút ngọt ngào.

Hạ Việt bên kia còn đang cười dịu dàng nhìn Thức Yến, trái tim hắn cũng không khỏi từng chút nhảy lên.

“Tướng công? Người còn chưa nói cho ta biết vì sao ta lại ăn nhiều hơn so với bình thường a?” Thức Yến không biết trong lòng Hạ Việt đang dậy sóng, chờ mãi hắn cũng không chịu nói, y liền mở miệng giục.

Hạ Việt lấy lại tinh thần, mỉm cười gõ lên li rượu đặt trên bàn một cái: “Bởi vì người uống rượu a.”

“Uống rượu?” Thức Yến trợn mắt.

“Rượu.” Hạ Việt cũng trợn mắt, “Rượu có mùi thơm ngào ngạt, chảy vào miệng để lại dư vị chua nhẹ nhàng khoan khoái, nếu có đồ ăn mặn thì người ta sẽ có cảm giác đói hơn. Hơn nữa, rượu ngon còn có thể làm nổi bật hương vị của món ăn.”

“Uống rượu mà cũng đói được sao? Ta luôn nghĩ rằng uống rượu nhiều sẽ đầy bụng, ngược lại ăn không ngon như bình thường a.”

Thức Yến cúi đầu nhìn chiếc li trống rỗng, Hạ Việt nhìn ra được y có chút bất khả tư nghị.

Rượu còn đang đun, Hạ Việt nhin không được chạy qua xem một chút. Thức Yến dù sao cũng chưa hâm rượu bao giờ, Hạ Việt lo lắng nhìn chiếc bình hoa đào, mấy lần định mở miệng nhắc nhở, sau đó suy nghĩ một chút bèn thôi, cùng lắm thì có chỗ nào không đúng nói cho y sửa là được.

Đoán chừng thời gian không sai biệt lắm, Thức Yến lấy rượu ra, thử độ nóng của bình, sau đó y lại để bình sang một bên, một lát sau lại thò tay sờ sờ thân bình, cho là nhiệt độ đã thích hợp rồi mới rót cho Hạ Việt một li.

Hạ Việt nhìn Thức Yến châm rượu xong, đưa chiếc li cho mình, gương mặt luôn vô cảm kia lúc này lại mang theo ý chờ mong, hắn bật cười, cúi đầu uống một ngụm.

Sau đó, hắn ngậy đại.

Nam nhân mạnh mẽ cúi xuống nhìn chằm chằm li rượu trong tay, sau đó lại ngẩng đầu nhìn về phía Thức Yến, trong mắt mang theo không dám tin tưởng.

“Thế nào?”

Hạ Việt không lên tiếng, chỉ nhấp thêm một miếng, lần này hần ngậm rượu trong miệng, tinh tế dùng đầu lưỡi đánh giá.

“Đây là rượu gạo thường sao?”

Thức Yến gật đầu: “Đúng vậy, tướng công cảm thấy thế nào?”

Hạ Việt có chút kinh diễm, loại rượu này lúc ở nhiệt độ bình thường thì hương vị có hơi tán loạn, lúc này vị đạo lại vô cùng cân đối, phong vị của rượu hoàn toàn được phát huy, cao nhã mà thuần khiết, so với rượu cất từ gạo của nhà Bạch gia không hề thua kém.

Hạ Việt nói cho Thức Yến nghe, liền thấy khóe môi của y cong lên một độ cung nhỏ khả ái.

“Tướng công, nhiệt độ khác nhau thì mùi rượu cũng sẽ khác nhau, đúng không?”

Nghe thấy Thức Yến hỏi như vậy, Hạ Việt có chút giật mình. Hần nhớ mình còn chưa kịp nói cho Thức Yến điều này, đây là tự y tìm tòi ra được sao?

“Lúc tướng công rời đi, ta cũng thử đun rượu lên uống, ta cảm thấy rượu này so với rượu tướng công hâm cho ta uống có chút bất đồng. Vì vậy thử đi thử lại vài lần, phát hiện loại nào cũng có hương vị rất ngon. Tướng công có nói từng loại rượu có nhiệt độ thích hợp riêng, ta chỉ là muốn thử xem sao.”

Thức Yến dừng một chút, có lẽ là nghĩ đến chuyện mình đã uống hơn phân nửa bình rượu của Hạ Việt, lỗ tai lại lặng lẽ đỏ lên.

“Ta nghĩ đây là nhiệt độ thích hợp nhất của rượu này, đun bình hoa đào đến nóng lên thì lấy ra cho nó nguội lại một chút, lúc này mùi rượu là thơm nhất. Cho nên... ta liền không nhịn được uống thêm hai hớp...”

Hạ Việt vô cùng kinh ngạc với việc Thức Yến cư nhiên có thể mò ra được phương pháp hâm rượu. Phong vị của rượu được trực tiếp đun đến nhiệt độ thích hợp khác hẳn so với rượu được đun nóng hơn rồi mới cho nguội xuống.

Sau đó, hần lại thấy Thức Yến quần bách giải thích nguyên nhân y uống nhiều rượu, tai nhỏ cũng biến thành màu hồng hồng, thật quá sức đáng yêu.

Chỉ là...

“Thức Yến, người nói người có uống thêm hai li, nghĩa là người uống ba li đúng không? Cả ba lần đều là nhiệt độ này sao?”

Thức Yến vừa nghe đến Hạ Việt hỏi y có phải uống những ba li không, còn đang chột dạ dời tầm mắt, lo lắng tự trách bản thân mình đúng là nát rượu, lại phát hiện Hạ Việt không hỏi cái này, y ngừng đầu, tò mò nhìn về phía tướng công.

“Vâng, đều là nhiệt độ này.”

Hạ Việt nhướn mày: “Làm sao người biết?”

Thức Yến trợn mắt, rất nghiêm túc nói: “Ta sờ thấy thế.”

Nghe đoạn, Hạ Việt trầm ngâm một hồi, để Thức Yến lại đun rượu cho hần xem. Kết quả, hần cũng không nói nên lời. Thức Yến quả nhiên không làm hần thất vọng.

Hạ Việt nuốt xuống một ngụm rượu, rừ mi che giấu dao động nơi đáy lòng. Thức Yến có thể nắm giữ nhiệt độ chuẩn xác đến mức làm hần phải giật mình...

Hạ Việt đột nhiên cảm thấy, mình đã cưới một phu lang có thiên phú cực cao.

Thiên phú này đơn giản là thần ban cho. Nhận biết nhiệt độ chính xác thật ra trong sinh hoạt bình thường lại chẳng có tác dụng gì mấy, thế nhưng đối với tình huống muốn đun rượu mà lại không có nhiệt kế thì có thể sánh với bàn tay vàng. Không chỉ thế, y còn có thể nếm ra được những hương vị cực nhỏ trong rượu, năng lực phẩm rượu của Thức Yến thật sự rất cao.

Hạ Việt đột nhiên không dám nhìn Thức Yến.

Hắn thừa nhận, gia nghiệp nhà hắn rất cần một người như thế, không chỉ là phẩm rượu, ở trong tư tưởng của hắn, năng lực của Thúc Yến có thể trợ giúp cho hắn rất nhiều. Thế nhưng vấn đề là ở chỗ, hắn vừa mới phát giác ra bản thân có cảm tình với y.

Vốn đây là chuyện tốt, hắn cũng không tính cưới thị lang, cũng nhìn ra được Thúc Yến đối với mình có tình, nếu hai bên có thể lưỡng tình tương duyệt thì thật sự là quá hạnh phúc. Thế nhưng, khi hắn vừa mới động tâm với y, hắn lại phát hiện ra năng lực của y, mê hoặc lớn như vậy làm Hạ Việt đột nhiên rối rắm.

Quả thật, thân là Vân gia phu lang, Hạ Việt muốn Thúc Yến hỗ trợ gia nghiệp là chuyện thiên kinh địa nghĩa, không có ai có thể nói rằng hắn lợi dụng Thúc Yến, bản thân y cũng sẽ rất vui vì được giúp đỡ hắn.

Nhưng cái mà Hạ Việt lo lắng chính là cảm tình.

Hắn không đến mức già mồm cãi láo cho rằng tình yêu là phải thuần khiết không được lẫn chút tạp chất nào. Thế nhưng lúc này đây, khi hắn vẫn chưa thể nào yêu Thúc Yến, chỉ là có chút động tâm với y, nhưng lại đối với khả năng của y càng thêm mong muốn.

Hạ Việt đột nhiên cảm thấy, mình quả thật là bỉ ổi.

Trong khi Hạ Việt còn đang ghét bỏ bản thân, tiểu phu lang ngồi đối diện chờ được trượng phu khen đã muốn nhịn không được, đầu gật gù như gà mổ thóc.

Hạ Việt thấy thế chỉ đành thôi xoắn xuýt, lay lay Thúc Yến thử kêu hai tiếng lại phát hiện y đã muốn thi u thi u ngủ. Cuối cùng, Hạ Việt đơn giản ôm ngang người lên, bế lên giường. Hắn tháo búi tóc cho người nọ, cởi đai lưng và ngoại bào xuống, kéo chăn ra đắp cho y.

Sau khi dọn dẹp và treo quần áo lên giá, hắn đi tới, đứng cạnh giường bình tĩnh nhìn Thúc Yến ngủ. Một lúc lâu sau, Hạ Việt mới thổi đèn, cũng cởi áo ra nằm xuống giường.

Cảm thấy bên cạnh mình có người, tiểu hài tử mơ mơ màng màng nhích qua, dính sát vào Hạ Việt. Hạ Việt nghĩ y bị lạnh liền quay sang đưa tay ôm lấy y, nhìn y ở trong lòng mình cạ ra một vị trí thoải mái.

Trong bóng tối, Hạ Việt mở to mắt, bản thân nhìn vào khoảng không vô định. Không biết qua bao lâu, hắn thở dài, quay sang nhìn gương mặt đang ngủ say sưa của tiểu phu lang, nhẹ nhàng hôn lên trán người nọ. Nam nhân nhắm mắt lại, từ từ chìm vào giấc ngủ.

(1) Sổ con: Sổ sách lớn bình thường đa phần sẽ tổng hợp các số liệu theo quý/năm. Còn sổ con là sổ liệu và chi tiết kê khai của từng tuần/tháng. Hiện giờ người ta có excel nên không cần phải chia ra như vậy nữa.

9. Chương 9: Hỉ Cửu Túy

Hạ Việt hãy còn xoắn xuýt mãi.

Hắn đã quen với việc tự giải quyết chuyện một mình, bởi vì ở đời trước, ngay từ khi còn nhỏ hắn đã phát hiện ra dị năng của bản thân. Bí mật này Hạ Việt tuyệt đối không thể nói với bất kỳ ai, chỉ có thể phiên nã một mình, vô pháp cùng người thương lượng. Cái thói quen này cứ thế lớn dần lên, sau đó, hắn chẳng bao giờ tìm người nói qua bất cứ chuyện gì nữa, ngay cả nếu lên suy nghĩ của mình cũng không.

Hắn thích nói chuyện với mọi người, cũng chịu khó lắng nghe, người khác tìm hắn thương lượng hắn cũng thập phần hoan nghênh, chỉ là, hắn sẽ không bao giờ nói ra chuyện của mình cho ai biết.

Nói trắng ra, Hạ Việt y như cái hũ nút.

Nhưng Hạ Việt biết rõ, những nỗi băn khoăn trong lòng mình không liên quan đến Thúc Yến. Hạ Việt dù sao cũng chưa yêu đương bao giờ, hắn chỉ cảm thấy Thúc Yến rất tốt, tình cảm của y dành cho hắn lại đơn thuần, không dính dáng gì đến Vân gia cả.

Chỉ là, hắn không thể nào tiếp thu được việc bản thân mình có thể xấu xa đến mức khi vừa phát hiện thiên phú của Thúc Yến thì đã phản xạ có điều kiện bắt đầu tính toán trong lòng.

Khoảng thời gian này, ngực Hạ Việt lúc nào cũng thấp thỏm không yên, hẳn tuy muốn biểu hiện bình thường một chút nhưng cũng không kìm được có chút né tránh Thúc Yến. Hẳn thật sự không dám đối diện với ánh mắt của y, mỗi lần như thế, hẳn lại sợ hãi, sợ hãi y sẽ phát giác hẳn đang bất thường, sợ hãi y sẽ khổ sở.

Hạ Việt chợt nhớ đến việc Thúc Yến luôn ôm tư tưởng tiêu cực đối với mối quan hệ này, nếu y cảm giác được hẳn lãnh đạm chắc chắn sẽ rất đau khổ. Vì vậy, Hạ Việt luôn cẩn thận quan sát tâm tình của Thúc Yến.

Thúc Yến thoát nhìn không có gì không ổn, chỉ là Hạ Việt vẫn rất lo lắng, dù sao Thúc Yến trên mặt không thể hiện thần sắc, hẳn cũng không xác định được. Cho dù Thúc Yến có phát giác ra hẳn không ổn, trong lòng khổ sở đi chăng nữa, hẳn làm sao mà biết được đây?

Hạ Việt đã không còn dị năng đọc được cảm xúc của người khác, chỉ có thể phán đoán qua thần tình và cử chỉ, thế nhưng đây cũng chỉ là quan sát mà thôi, nếu người kia không biểu hiện ra mặt, hẳn cũng không còn cách nào khác.

Vì thế, Hạ Việt càng thêm xoắn xuýt, hẳn không đành lòng để Thúc Yến buồn, chỉ có thể nhịn xuống, tận lực bảo trì thái độ ban đầu, thậm chí đối xử với Thúc Yến còn chu đáo hơn trước.

Thúc Yến ngược lại không phải là không có chút cảm giác nào. Y phát hiện dạo này Hạ Việt không nhìn thẳng vào mắt y nữa, lúc trước, hẳn luôn mỉm cười nhìn y, nói chuyện với y. Nếu nói Thúc Yến không suy nghĩ nhiều, đó đều là nói dối, chẳng qua ngay sau đó Hạ Việt nhanh chóng khôi phục thái độ, vẫn mỉm cười với y rất dịu dàng, thế nên sau đó y cũng không muốn đoán già đoán non chuyện này nữa.

Y chỉ cần biết, Hạ Việt thật tâm đối xử tốt với mình, thế là đủ.

Thúc Yến chưa bao giờ nghĩ rằng Hạ Việt sẽ yêu y, y cũng chẳng dám trông mong gì. Trượng phu tốt với y, thương yêu y như người trong nhà, đây đã là may mắn nhất đời của y. Y không dám, cũng sẽ không khát vọng. Nếu Hạ Việt có chuyện nhưng không muốn nói, y cũng sẽ không chạy đi hỏi.

Có thể nói, bởi vì Thúc Yến chưa từng nghĩ rằng Hạ Việt sẽ thích mình, y thậm chí còn cho rằng Hạ Việt đối xử với ai cũng ân cần như vậy, đối với mình không mẫn không nhạt mới là bình thường. Cho nên cho dù thái độ của Hạ Việt có thay đổi, thật ra cũng không ảnh hưởng gì đến Thúc Yến mấy, y chẳng qua chỉ có một chút mất mát nhưng cũng không tới nỗi đau khổ muốn chết.

Hơn nữa, Hạ Việt biết y có hứng thú với rượu liền mua thêm vài loại đem về cho y thử, Thúc Yến rất cảm kích Hạ Việt săn sóc và bao dung, dù sao y cũng chưa từng nghe qua trượng phu nào chịu để cho phu lang nhà mình suốt ngày chè chén đầu. Hạ Việt nguyện ý để y uống rượu, theo ý của Thúc Yến, đây chính là yêu thương, cũng chính là tín nhiệm mình.

Lần này Thúc Yến đã có kinh nghiệm, đại khái tự biết từ lượng của mình tới đâu, nào dám uống say, cũng không uống ban ngày. Chờ đến chạng vạng tối, sau khi đã làm xong công việc, y mới chui về phòng, bắt đầu tập độn rượu.

Hạ Việt không có uống với Thúc Yến, dạo gần đây hẳn kỳ thực cũng không rảnh để mà xoắn xuýt nữa.

Đã gần cuối năm, dân chúng khắp phố nhộn nhịp sửa soạn cho lễ mừng năm mới. Thời gian này cũng ít ai ăn hàng, Hỉ Cửu Túy dự định đến 28 sẽ ngừng bán, Hạ Việt cũng tranh thủ kiểm kê sổ sách.

Ngày ấy, cuốn sổ con hẳn bảo Phương quản sự đưa cho chính là bản ghi chép chi tiết về Hỉ Cửu Túy trong ba năm, bao gồm cả chuyện trong quán bỏ món nào thêm món nào, món nào cũ món nào mới đều đầy đủ hết. Hạ Việt mở sổ ra chậm rãi nhìn từ trên xuống dưới, trong đầu dần nảy ra vài ý tưởng.

Hắn đã nói chuyện với Thẩm đại phu, mấy ngày nay cũng không cần phải ăn thức ăn lỏng nữa mà có thể cơm nước bình thường, trên người cũng ít khi đau nhức, thuốc tắm đã giảm thành một lần một ngày, có thể xuất môn một chuyến rồi à. Thẩm đại phu chỉ cho hắn ra ngoài trong vòng một nén nhang, trước khi đi còn chẩn mạch cho hắn, lại nhét một viên thuốc bắt uống ngay tại chỗ, còn dặn hắn mang theo lò sưởi (1), phải mặc áo dày, không được đi bộ lâu rồi mới chịu thả hắn đi.

Hạ Việt bọc kỹ áo khoác, sai hạ nhân đến Hỉ Cửu Túy thông báo cho Phương quản sự và Thành chủ quỹ một tiếng, lại đi sang tiểu viện phía Bắc dặn dò Thúc Yến cùng Vân phụ thân đang chuẩn bị Tết niên

hành trình của mình, trấn an bọn họ xong rồi mới rời đi, bước lên xe ngựa.

Lần đầu tiên ngồi xe ngựa kỳ thật cũng không xóc nảy như trong tưởng tượng của Hạ Việt, người đánh xe có kỹ thuật tốt, một đường đi tương đối bình ổn, lúc xe đột ngột dừng lại hẳn còn giật mình.

Thảm đại phu và Vân phụ thân đều dặn hẳn ngồi trên xe thì không được vén rèm lên nếu không gió lạnh sẽ thổi vào, vì vậy, Hạ Việt nhàm chán ngồi trong xe bị tiết tấu lắc lư của xe làm cho ngủ gật. Khi hẳn đánh ngáp lần thứ tư thì xe rốt cục ngừng hẳn.

Lúc Hạ Việt bước xuống liền bị gió lạnh thổi đến rùng mình, hẳn nắm chặt lò sưởi, thở hắt ra, im lặng nhìn hơi thở của mình biến thành sương trắng rồi mới dần dần tiêu tán.

Xe ngựa dừng ở cổng sau của Hỉ Cửu Túy, Phương quản sự đã đứng trước cửa chờ sẵn, thấy Hạ Việt xuống xe bèn nhanh chóng tiến lên đón.

“Mau vào, bên ngoài lạnh lắm.”

Hạ Việt theo Phương quản sự chui vào hậu viện của Hỉ Cửu Túy.

Hỉ Cửu Túy gần cuối năm quanh quê y như Hạ Việt nghĩ, thỉnh thoảng mới có khách nhân tới mua rượu về nhà, trong quán lác đác vài người ngồi lại dùng cơm. Thành chương quý ngồi sau quầy rảnh rỗi đến cơ hồ sắp nổi mốc, hẳn vừa nghe thấy tiếng nhị báo Thiếu đương gia đến đây liền giật bắn mình, vội vàng nhét tiếng nhị vào trong quầy, nhanh chóng chạy ra hậu viện.

Lò sưởi trong hậu viện bập bùng cháy, không khí rất ấm áp, bình thường Phương quản sự hay ngồi ở đây trông quán hoặc xử lý sự vụ. Lúc Thành chương quý đi vào, Hạ Việt và Phương quản sự đang ngồi bên bàn nói chuyện với nhau.

“Nhanh đóng cửa lại!” Cảm giác lạnh gió thổi vào, Phương quản sự rút cổ quay đầu lại trừng mắt liếc Thành chương quý một cái.

Hạ Việt cười chào hỏi: “Xin chào Thành chương quý.”

Thành chương quý cười đáp lại, tới gần quan sát sắc mặt của Hạ Việt.

“Hôm nay trời lạnh quá chừng, sao người chưa khỏe mà đã chạy tới đây rồi a.”

Hạ Việt cười khổ: “Thành chương quý, ta cũng có phải là con ma ốm cả ngày chỉ biết rúc trong nhà đâu.”

Thành chương quý nhìn hẳn một lượt từ trên xuống dưới: “Khỏi bệnh chưa?”

“Mặc dù đại phu cũng nói là ta chưa khỏe hẳn nhưng đi ra ngoài một chuyến thì hoàn toàn không có vấn đề.”

Thành chương quý gật gật, lại nhìn ngoại bào màu xanh đậm Hạ Việt đang mặc trên người, hẳn quay đầu tìm kiếm trong phòng, quả nhiên thấy một tấm áo choàng màu đen treo gần đó liền yên tâm, lúc này mới cùng bọn họ nói chính sự.

“Thiếu đương gia định đổi món ăn sao?”

Hạ Việt gật đầu: “Ừ, ta muốn đưa vào những món ăn có thể kết hợp với rượu.”

“...Kết hợp?”

“Hỉ Cửu Túy tuy rằng bán đồ ăn, nhưng dù sao cũng là một tửu quán. So với thức ăn, chúng ta vốn càng hi vọng có thể bán được nhiều rượu hơn, chí ít, cũng muốn để mọi người biết đến mùi vị của rượu nhà họ Vân. Nếu chúng ta chỉ kinh doanh như một tiệm cơm bình thường, nếu vậy thì còn gì mà đặc sắc nữa. Thứ hai, nếu kết hợp được rượu với thức ăn thì sẽ trợ giúp cho sinh ý của chúng ta. Mấy năm nay, trong thành cũng mở rất nhiều tiệm cơm ngon, nếu luận về mỹ vị, chúng ta hẳn là không so nổi.”

Vân Hạ Việt mê man năm thứ hai, khu phía Tây của Dân thành khai trương một quán ăn tên là Độc Nhạc Lâu, đại trù tay nghề rất tốt, Độc Nhạc Lâu nhanh chóng kêu gọi được không ít khách hàng, hiện tại nó đã trở thành tửu lâu lớn nhất của Dân thành, vô cùng nổi bật. Hỉ Cửu Túy nếu muốn dùng món ăn để phân thắng bại, quả thực có vẻ không khả quan lắm.

Chính Phương quản sự đã nói cho Hạ Việt biết về sự xuất hiện của Độc Nhạc Lâu, bản thân hắn cũng nóng lòng khi thấy độc nhạc lâu rất có uy hiếp đối với Hỉ Cửu Túy bèn kể cho Hạ Việt nghe. Không ngờ mấy ngày sau, hắn tựa hồ đã nghĩ ra đối sách, Phương quản sự ánh mắt lấp lánh nhìn Hạ Việt, chờ nghe diệu kế.

“Theo ý của ta, hãy để Hỉ Cửu Túy trở về với đúng tên gọi của nó, lấy rượu do Vân gia cất làm trung tâm. Rượu là chủ yếu, thức ăn chỉ dùng để nhắm rượu thôi là được.”

“Nhắm rượu? Chỉ làm đồ nhắm rượu thôi sao? Như thế thì làm sao mà no, còn khách nhân tới muốn ăn cơm nữa chứ?” Thành chương quỹ không giải thích được.

“Không, ý ta không phải là bán đồ ăn vặt để nhắm rượu, mà là để mấy món ăn Hỉ Cửu Túy bán cho dùng kèm với rượu.” Hạ Việt cười nói, “Rượu ngon có thể làm thức ăn trở nên càng mỹ vị, người ta sẽ cảm thấy khẩu vị tốt hơn. Nếu họ muốn ăn, chúng ta sẽ làm cho họ ăn, kết hợp loại rượu thích hợp với món ăn đó. Khách nhân chọn món, chúng ta đề cử rượu, cứ thế phối hợp với nhau.”

Thành chương quỹ nghe thế cảm thấy rất mới mẻ, hắn hào hứng nói: “Nghe được đấy, chỉ là rượu nào phối với món nào làm sao mà quyết định? Hơn nữa lúc đề cử thì phải làm sao, bảo tiểu nhị học thuộc rồi mời khách à?”

Hạ Việt cười lắc đầu: “Đương nhiên là phải học thuộc chứ, không chỉ có tiểu nhị, ta hi vọng Thành chương quỹ cũng có thể ghi nhớ, bất quá nếu làm như thế thì có cảm giác như chúng ta đang nài ép khách hàng, thế thì không ổn. Chúng ta cứ ghi vào thực đơn là được.”

“Thực đơn?”

Thành chương quỹ và Phương quản sự đưa mắt nhìn nhau, chẳng hiểu Hạ Việt đang nói cái gì.

Ở Lạc Việt, đa số quầy hàng đều treo một tấm bảng gỗ lên tường, mấy nhà trọ rất hay dùng, gọi là sạp bài. Trên bảng ghi tên rượu và thức ăn, có vài khách nhân thỉnh thoảng nhìn một chút, cũng có người trực tiếp tìm chỗ ngồi xuống, không nhìn quầy hàng mà bảo tiểu nhị giới thiệu hoặc là gọi luôn mấy món chiêu bài. Chỉ là cái thực đơn Hạ Việt nói này, tựa hồ cũng không giống với sạp bài lắm.

“Viết tên gọi của rượu và thức ăn lên một cuốn sổ, ghi rõ phân lượng và giá tiền bên cạnh. Nhớ viết tên rượu ở trên tên món ăn ở dưới. Khách nhân ngồi xuống thì đưa thực đơn cho họ, tiểu nhị khỏi phải đọc tên món ăn lên, khách nhân cũng có thể chậm rãi xem xét, không cần cứ nhìn chăm chăm vào quầy hàng.”

Hạ Việt nói xong, miệng có chút khô, hắn cúi đầu nhấp một ngụm trà, suy nghĩ một chút lại bổ sung: “Đương nhiên, sạp bài thì vẫn phải treo, nhưng phải sửa bố cục lại, ghi tên rượu và món ăn xa nhau một chút cho khách dễ xem.”

Thực đơn mà Hạ Việt nói chính là kiểu thực đơn nhà hàng của xã hội hiện đại, tuy rằng không có hình ảnh, có hơi đáng tiếc, nhưng hiện giờ chỉ cần chữ thôi cũng đủ. Nếu chủ quán muốn gợi ý cũng như làm nổi bật món ăn nào đó với khách hàng, thực đơn chính là phương thức biểu hiện tốt nhất.

Hỉ Cửu Túy muốn tạo ra sự đặc sắc của riêng mình thì không thể nào kinh doanh theo cách của quán rượu nhỏ thông thường được, đã là quán của Vân gia, tự nhiên phải dùng rượu của Vân gia, những món ăn khác là để làm nền cho rượu.

Hạ Việt muốn chế tác thực đơn, ngoại trừ tiện lợi ra, nó cũng sẽ làm Hỉ Cửu Túy thêm độc đáo.

Hắn phác thảo sơ một bản thực đơn, đưa cho Phương quản sự và Thành chương quỹ nhìn.

“Đây cũng chỉ là hình dạng đại khái của nó thôi, nhị vị xem xem chúng ta phải hoàn thiện nó như thế nào. Về phần thức ăn và rượu phối hợp, chúng ta tranh thủ năm mới nghĩ bán rồi cùng nhau ngẫm nghĩ, thử sửa sang lại. Đương nhiên, phối hợp chỉ là đề cử, khách không muốn cũng không sao cả.”

Phương quản sự nhìn kỹ phác thảo thực đơn, bên trên có ghi tên các loại rượu, mỗi trang một loại, tên rượu viết rất lớn, phi thường bắt mắt, còn có ghi chú về hương vị, hai bên trái phải liệt kê tên các loại thức ăn dùng kèm, nhìn như vậy, rượu tựa như không phải là làm nền cho cơm nữa mà là diễn viên chính.

Dùng bữa thuận tiện uống rượu, uống rượu thuận tiện dùng bữa, đối với bọn hắn mà nói là khác biệt rất lớn.

Trong lòng hần không khỏi có chút bội phục, chậm rãi lật xem thực đơn, không chỉ có tiện lợi mà còn tao nhã lịch sự, hẳn là hấp dẫn mấy văn sĩ hoặc là các khanh quan nhã nhặn.

Thành chương quỹ cũng hiểu được, tuy rằng tựa hồ có chút bỏ mặc mấy khách nhân phổ thông, thế nhưng nơi này là Vân gia tửu quán, đương nhiên phải bán rượu của Vân gia, tới tửu quán mà đòi ăn cơm a, muốn ăn cơm vậy qua độc nhạc lâu cho rồi.

“Như vậy đi, lúc nghỉ Tết chúng ta hẹn nhau ở đây thử rượu với đồ ăn được không?” Phương quản sự có chút nóng lòng, hẳn muốn khi nào Hỉ Cửu Túy mở cửa lại thì dùng cái thực đơn này luôn.

Thành chương quỹ cũng gật đầu, “VẬY Vương đầu bếp cũng phải tới rồi.”

Việc này Hạ Việt giao cho quản sự và chương quỹ quyết định, hẳn không nói gì, kỳ thực trong lòng còn có những ý nghĩ khác, chẳng qua hẳn cảm thấy còn chưa đến lúc, cần phải suy xét thêm, hi vọng sau này sẽ bắt được thời cơ thích hợp. Nói quá nhiều hiệu quả sẽ không tốt, nhất định phải để cho Phương quản sự và Thành chương quỹ tiếp thu cái đã.

Ba người lại thảo luận xem thực đơn nên chế tác thế nào, còn phải sử dụng giấy mềm một chút. Phương quản sự đề nghị làm kiểu gấp lại, viết tên món ở chính giữa, lại vẽ thêm một bức tranh tao nhã lịch sự. Vì vậy, thực đơn giao cho Phương quản sự phụ trách, soạn bài treo ở quầy hàng thì sau khi rượu và món ăn được quyết định chính thức sẽ do Thành chương quỹ lo.

Hạ Việt lại hỏi tên mấy món ăn của Hỉ Cửu Túy, nhất nhất nhớ kỹ, chọn lựa vài loại rượu tạm thời phối hợp, bao giờ ăn thử thì sẽ chỉnh sửa sau.

Trong phòng ấm áp, cũng không mở cửa sổ, ba người hồn nhiên quên hết cả giờ giấc, mãi đến khi người đánh xe gõ cửa hỏi Hạ Việt có muốn về nhà ăn tối không, bọn họ mới giật mình, ra là đã đến giờ cơm.

Hạ Việt tuy rằng không cần uống cháo thuốc nữa, Thẩm đại phu lại an bài cho hẳn mỗi bữa một phần được thiện, hẳn tự nhiên không thể ăn ở ngoài.

Phương quản sự thu thập đồ trên bàn, giục Hạ Việt nhanh đi về.

“A, đúng rồi Phương quản sự, ngươi có biết bình làm bằng vật liệu gì thì cách nhiệt tốt không?”

Hạ Việt mặc áo choàng vào, làm như lơ đãng hỏi.

“Cách nhiệt?” Phương quản sự cúi đầu suy nghĩ, “Ta không rõ lắm, bất quá chất liệu làm tường của phòng thành thân cách nhiệt cũng rất tốt đấy, đốt than một canh giờ, cả đêm cũng không bị lạnh.”

“Phòng thành thân?” Hạ Việt nhớ tới phòng ngủ của mình, quyết định quay về xem thử, thuận tiện tra cứu sách vở một chút.

Phương quản sự hiểu kỳ: “Sao tự xưng thiếu gia lại hỏi cái này?”

Hạ Việt cười cười không trả lời, Phương quản sự thấy thế cũng không hỏi nữa, mở cửa ra, cùng Thành chương quỹ tiễn Hạ Việt ra khỏi hậu viện, nhìn hẳn bước lên xe ngựa rồi đi.

(1) Lò sưởi: Thực chất nó là cái này, dạng cầm tay, nhỏ nhỏ thôi cầm cho ấm.

10. Chương 10: Tiến Triển

Phòng thành thân ở Lạc Việt không sử dụng hệ thống sưởi ngầm (1) mà là dùng tường cách nhiệt. Một phòng có hai bờ tường, gạch để xây tường được xếp theo hình chữ chi () (hình zigzag). Khi phòng bếp nấu đồ ăn, bếp lò được đốt lên sẽ sinh ra nhiệt khí, khói thông qua lưới mặt cá lọc đi tro bụi rồi được truyền vào trong tường, sau đó nhiệt lượng sẽ tỏa đi khắp nơi sưởi ấm các phòng. Vân gia không sử dụng củi mà là than, Hạ Việt cũng từng cho nó vào trong chậu đá để sưởi ấm, hâm nóng rượu và thức ăn.

Than ở thế giới này không giống với than ở trái đất, than của Lạc Việt lúc còn nguyên có màu xám nhạt, lúc đốt mới từ từ chuyển thành màu đen. Than này có lượng nhiệt rất cao, đốt cũng được lâu, một khối than

lớn chừng bằng bàn tay có thể cháy hơn mấy canh giờ. Hơn nữa, khói của nó gần như trong suốt không có muội than nhiều, có lẽ hít phải cũng không bị sặc, lúc Hạ Việt lần đầu tiên chứng kiến thì đã vô cùng yêu thích loại than này.

Phòng thành thân của đôi phu phu ở Vân gia không lắp ống dẫn khói mà là sử dụng kết cấu tường vây trực tiếp hút và giữ nhiệt, cho nên không cần phải đốt bếp nấu cả đêm. Có thể làm như vậy cũng là bởi tường ở đây sử dụng một loại gạch đá đặc thù, hiệu quả cách nhiệt vô cùng xuất sắc.

Hạ Việt tuy biết phòng ngủ của mình rất ấm áp nhưng cũng không để ý mấy, bây giờ nghe Phương quản sự nói xong, hần trở về hỏi hạ nhân mới biết được bình thường ban đêm nhà chỉ đốt lò gần nửa canh giờ, có hôm còn đốt tầm 10 phút mà thôi, đại khái khi nào cảm thấy các phòng đều ấm hết rồi thì tắt bếp.

Chỉ cần như vậy là có thể bảo trì độ ấm cả đêm sao? Hạ Việt kinh ngạc nghĩ thầm, hần rất xác định sáng hôm sau lúc thức dậy trong phòng vẫn vô cùng ấm áp. Hiệu quả cách nhiệt kinh người như vậy, nếu có thể chế loại gạch đá này làm thành bình đựng rượu là có thể bảo quản rượu ở nhiệt độ thích hợp nhất!

Hạ Việt thật sự muốn để Hỉ Cửu Túy bán rượu nóng. Đây có thể trở thành biểu tượng đặc sắc nhất của nó, đồng thời khó có quán nào có thể bắt chước được.

Phương pháp hâm rượu ngoại trừ Thúc Yển đã từng được hần giảng cho nghe, còn đâu toàn bộ Lạc Việt sợ là chỉ có một mình Hạ Việt biết.

Ở đây không có nhiệt kế, không có cách nào xác định được nhiệt độ chính xác của rượu, cho dù có người đã nhớ kỹ vị đạo, về nhà thử tự đun rượu lên cũng chưa chắc đun ra được mùi vị y như cũ. Huống chi, thực đơn của Hỉ Cửu Túy bao gồm hơn mười loại rượu của Vân gia độc quyền cung cấp, học lên về nhà tự đun tự uống thì còn có thể, chứ muốn học để đem đi bán thì mơ đi.

Nói thì nói thế nhưng Hạ Việt cũng biết, dân phong Lạc Việt vốn thuần phác sẽ không xuất hiện các kiểu sơn tặc đi cướp hàng vân vân...

Hạ Việt nảy ra cái ý nghĩ bán rượu nóng này từ lúc hần phát hiện hương vị rượu của Lạc Việt rất giống rượu sake. Ngày đó, ngồi trong phòng hâm rượu ném thử coi như phần nào chứng thực ý nghĩ của Hạ Việt.

Cho dù khách nhân không dễ dàng tiếp thu rượu nóng, nhưng Hạ Việt tin vào bản thân mình, cũng tin vào Vân gia. Ở kiếp trước hần đã từng gặp qua không ít người có suy nghĩ sai lầm về sake, thậm chí nhiều người còn cho rằng đun rượu lên thì thật là phí phạm, cho nên kiếp này, hần rất rõ ràng phải làm thế nào để thực khách chấp nhận rượu hâm nóng.

Hần đã có một kế hoạch tương đối hoàn chỉnh, tỷ như lúc khách đến sẽ tặng miễn phí một đĩa khai vị nhỏ phối hợp một chén rượu nóng. Tiểu phúc lợi kiểu này không những chiếm được hảo cảm của khách hàng mà còn có thể giúp khách nhân thêm kiên nhẫn chờ đợi món, đồng thời cũng là một loại đẩy mạnh tiêu thụ.

Trên thực tế, phương pháp tiếp thị này hần và người bạn kia đời trước lúc mở xưởng rượu cũng đã dùng qua, thành công làm không ít khách hàng lựa chọn hợp tác với xưởng của mình.

Món khai vị tặng kèm cho khách không cần cầu kỳ quá, có thể là súp thập cẩm hoặc là rau củ muối, thêm vài ngụm rượu nóng thơm ngào ngạt, vừa ấm bụng lại không quá no.

Để gây ấn tượng với khách nhân, điều quan trọng không phải là món khai vị mà là rượu. Khai vị chủ yếu chỉ để làm nổi bật cho khách quan biết mỹ vị của rượu.

Tuy rằng làm như thế mới đầu có thể sẽ lỗ vốn, thế nhưng nếu làm tốt thì không chỉ có danh tiếng mà còn có thể làm khách nhân chấp nhận được rượu nóng của Hỉ Cửu Túy. Bước này nếu không thành vấn đề thì tương lai về sau sẽ vô cùng thuận lợi.

Hần sẽ thuyết phục Phương quản sự và Thành chủ trương, để cho bọn họ hiểu được sức hấp dẫn chân chính của rượu nóng.

Thế nhưng, trước đó còn một vấn đề khác, đó chính là bình hoa đào giải nhiệt quá nhanh, trời đông giá rét, mới uống được một li thì rượu trong bình rượu đã lạnh xuống, như vậy thì làm sao thực khách có thể nếm được vị ngon của rượu chứ! Hạ Việt cực lực muốn tránh đi tình huống như vậy.

Phải để rượu duy trì nhiệt độ liên tục lâu một chút, ít nhất cho đến khi khách nhân thưởng thức rượu phối hợp với thức ăn ngon, biết được rượu nóng là mỹ vị kinh diễm đến nhường nào.

Bởi vậy, hần cần phải tìm ra một chất liệu gì đó có thể giữ nóng tốt.

Hiệu quả của tường cách nhiệt thật sự là quá mạnh mẽ, hoàn toàn vượt qua yêu cầu của hần. Nếu như có thể dùng loại gạch này chế tạo thành bình đựng rượu...

Hạ Việt mắt sáng quắc nhìn chằm chằm tường phòng ngủ.

Thức Yển từ Bắc viện trở về liền trông thấy Hạ Việt đằng đằng sát khí nhìn bức tường, hạ nhân đứng bên cạnh dường như bị dọa sợ, hần vừa nhác thấy Thức Yển đi vào sân đã vội vàng vàng dùng ánh mắt cầu cứu bắn về phía y.

“Tướng công, làm sao vậy?” Thức Yển có chút buồn cười, tuy rằng trên mặt không lộ ra.

Hạ Việt đang dùng ngón tay miết miết lên đầu tường, nghe được giọng nói của Thức Yển thì ngẩn ra, chấn chỉnh tâm thần một chút rồi mới quay đầu lại nhìn y. Có điều, khi hần vừa trông thấy hai tay của Thức Yển trông trơn lộ ra ngoài tay áo, tức thì bia rượu lọ chai gì đó đều quăng ra sau đầu.

“Lò sưởi đâu?”

“Phòng của cha ấm lắm, ta không lạnh.”

Hạ Việt nghe đoạn, nhú mày không đồng ý, “Trong phòng thì ấm nhưng bên ngoài thì lạnh a, sao người cứ thò tay ra ngoài hoài vậy?”

“Từ phòng cha về phòng mình chỉ có vài bước chân thôi, ta không sao cả.” Hạ Việt quan tâm làm Thức Yển rất vui vẻ, nhưng y cảm thấy mình đã quen làm lụng từ nhỏ, thân thể lại khỏe mạnh, có lạnh một chút cũng không có vấn đề gì.

Hạ Việt trực tiếp nắm tay của Thức Yển lên: “Không sao cái gì, người xem đi, tay của người lạnh ngắt rồi này. Mau vào phòng đi, bên trong có cao chống nẻ không?”

Thức Yển gật đầu, ngoan ngoãn theo vào phòng.

Hạ nhân kia ngơ ngác nhìn cửa phòng đã đóng lại một lúc lâu mới phản ứng được ở đây không có chuyện của mình, hần rút cổ, quyết định quay về tám cho mọi người nghe rằng thiếu gia đối với thiếu phu nhân tốt biết bao nhiêu.

Hạ Việt vừa vào cổng, người hầu đã sớm đốt bếp lò lên cho ấm, lúc này hần còn tần ngần bên ngoài một lúc lâu, bây giờ vừa bước vào phòng đã cảm thấy không khí ấm áp ngay lập tức bủa vây mình.

Hần kéo Thức Yển ngồi xuống, không thềm nói năng gì cả, trầm mặt giúp phu lang xoa xoa tay, chà xát chân chề rồi mới lấy lò sưởi của mình ra nhét vào tay người ta.

Thức Yển biết hần không vui, không dám nói lời nào, rút cổ ôm lò sưởi, bộ dáng vô cùng ngoan ngoãn phục tùng.

Một lát sau, y len lén giương mắt nhìn Hạ Việt, nào ngờ hần vẫn luôn nhìn y chằm chằm, vừa vặn bắt quả tang. Thức Yển có chút xấu hổ, ngồi đối diện Hạ Việt hồi lâu, trong lòng bắt đầu bất an.

Hạ Việt giận rồi sao? Là vì mình không chịu mang lò sưởi theo?

Y trầm nghĩ, đây chỉ là việc nhỏ thôi mà.

Hạ Việt bên kia đang tức đến khó thở, hần không phải là giận Thức Yển, hần giận chính bản thân mình.

Mới vừa rồi cầm lấy tay Thức Yển, trong nháy mắt hần thiếu chút nữa máng người. Tay người kia rất lạnh, lúc hần chạm vào, cảm giác như đang chạm vào một người đã chết. Hần biết Thức Yển thể chất không tệ, hài tử từ nhỏ đã làm lụng ngoài đồng đương nhiên cũng không phải kiểu cành vàng lá ngọc yếu đuối gì cho cam, thể nhưng bây giờ đang là tiết đông giá rét, cơ thể khó mà tự sinh nhiệt, y từ trong phòng ấm áp đột ngột đi ra ngoài đường lạnh lẽo như thế, nếu không chú ý da bị nứt thì làm sao bây giờ.

Cũng không trách Thức Yến được, trẻ con nhà nông không biết gì về nứt da, trong thôn cũng ít nhà có phòng thành thân, tự nhiên không biết nhiệt độ chênh lệch của trời đông lại cách biệt y như lòng sông với mặt biển, thế nhưng nếu Thức Yến không biết, hẳn biết a.

Mấy hôm nay trời lạnh, cũng không phải ngày một ngày hai, Thức Yến hôm nào cũng chạy sang chỗ cha giúp y chuẩn bị đồ Tết, vì sao hẳn lại không nhắc nhở Thức Yến một tiếng? Nếu như hôm nay hẳn không có chú ý, chẳng lẽ phải đợi đến khi Thức Yến bị thương hẳn mới biết được sao?

Hạ Việt vô cùng buồn phiền, mấy ngày nay hẳn chỉ lo xoắn xuýt nên tựa hồ thật sự quên mất Thức Yến. Trước đây, hẳn luôn cho là mình quan tâm Thức Yến rất chu đáo, hiện tại xem ra, những ân cần dịu dàng của hẳn cũng chỉ là trên đầu môi chót lưỡi hơi hợt mà thôi, bằng không chuyện như thế này, hẳn sao có thể không chú ý tới.

Hạ Việt chu đáo cẩn thận, luôn sát ngôn quan sắc chăm sóc người khác trước đây đã đi đâu rồi?

Hạ Việt càng nghĩ càng thấy thẹn, nhìn gò má của Thức Yến có chút phồng hồng, hẳn biết, đó không phải là Thức Yến đang đỏ mặt, mà là da bị lạnh đến ửng lên.

Thức Yến thấy Hạ Việt nhíu mày nhìn mình, trong lòng hốt hoảng, vừa mở miệng định nói đột nhiên lại bị hẳn kéo mạnh một cái, chờ đến khi y phản ứng được, y đã phát hiện ra mình đang ngồi trên đùi Hạ Việt

Thức Yến nhất thời cứng ngắc.

Hạ Việt cũng không phải chưa từng làm mấy động tác thân thiết với y, nhéo tai hôn trán là chuyện bình thường, khi ngủ cũng sẽ ôm y, cơ mà, ngồi lên đùi...

Tai của Thức Yến đỏ như máu.

Hạ Việt không để ý Thức Yến đang cứng người, hẳn vòng tay quanh người y, siết chặt. Hẳn không có cách nào nói cho Thức Yến biết hổ thẹn cùng bản khoăn trong lòng hẳn, Hạ Việt từ xưa đến nay không phải là người dễ dàng nói ra suy nghĩ của bản thân. Hẳn chỉ có thể ôm chặt Thức Yến, cái gì cũng không nói, cũng bất kể mình có dọa sợ người ta hay không.

Thức Yến ngồi trong lòng Hạ Việt cứng lại một lúc lâu, lát sau mới chậm rãi trầm tĩnh lại. Y vẫn không thay đổi suy nghĩ của mình, nếu Hạ Việt không nói, y cũng sẽ không hỏi. Y cũng đã phát hiện ra, có lẽ, Hạ Việt sẽ chẳng bao giờ nói cho y biết.

Đây không phải là vấn đề có đủ thân mật hay không, Thức Yến nghĩ, cho dù có một ngày nào đó y và Hạ Việt yêu nhau, y sẽ cũng để cho hẳn có một khoảng riêng tư trong lòng mình.

Con người ấm áp như gió xuân này, luôn ôn nhu chu đáo này, hẳn luôn luôn lưu ý những người xung quanh, sẵn sàng cẩn thận, cư xử thân thiết lại dịu dàng, nhưng thủy chung đem bản thân giấu rất sâu.

Thức Yến không hiểu, cũng không thêm quan tâm như vậy có tốt hay không, y chỉ biết, nếu người kia là Hạ Việt, y chắc chắn sẽ tiếp nhận toàn bộ của hẳn.

Giống như lúc này, Hạ Việt khó có được lúc không bận tâm ý nguyện của y, tùy hứng hết như đứa nhỏ đang làm nũng vậy, tuy rằng rất khác thường, nhưng Thức Yến lại rất thích. Cuối cùng y cũng đã có cơ hội, lần này, đến phiên y bao dung hẳn.

Thức Yến cảm thấy rất vui vẻ, cúi đầu cọ cọ lên tóc của Hạ Việt, y không nói gì, im lặng để Hạ Việt ôm.

Hạ Việt cảm nhận được xúc cảm trên đỉnh đầu, Thức Yến nhẹ nhàng cọ đột nhiên trấn an hẳn bởi vì hổ thẹn mà có chút nóng nảy, hẳn buông lỏng tay đang ôm Thức Yến, ngẩng đầu, chợt nhìn thấy ánh mắt mềm mại dịu dàng của y.

Sau đó, người kia dường như xấu hổ liền quay mặt đi.

Hạ Việt: "..."

Được một lát, Hạ Việt bỗng dưng bật cười. Hẳn đột nhiên cảm thấy, lúc trước mình tội cùng là đang xoắn xuýt cái gì a.

Mấy ngày nay hấn tận lực không thèm nghĩ đến thiên phú thường rượu của Thúc Yển nữa, trái lại chỉ lo lưu ý xem mình khác thường có làm Thúc Yển buồn hay không, phát hiện tay của Thúc Yển bị lạnh liền tự trách bản thân thành như vậy, trong lòng không thoải mái bèn muốn ôm Thúc Yển, đây ngoại trừ làm nũng còn có thể là cái gì.

Biết bao nhiêu ngày đắn đo suy nghĩ, hàm nghĩa phía sau tựa hồ không nói cũng hiểu được...

Hấn biết, hấn động lòng, thiên phú của Thúc Yển chẳng qua là làm y ở trong mắt hấn càng thêm tốt đẹp mà thôi. Mặc dù tài năng của Thúc Yển đích xác có lợi cho hấn, nhưng chỉ cần bản thân hấn biết hấn đang coi trọng cái gì, Thúc Yển hay là thiên phú của Thúc Yển, thế là đủ.

Kỳ thực hấn căn bản còn không chịu nổi Thúc Yển bị ủy khuất, tại sao còn phải lo lắng mình nhịn không được lợi dụng y a?

Hạ Việt thở dài một hơi, cảm giác mình đúng là ngốc. Hấn hí hửng, đưa tay vuốt ve mặt của Thúc Yển, nhìn y không tránh né chút nào, một bộ hoàn toàn tin cậy Hạ Việt.

Giây tiếp theo, tay của Hạ Việt dời xuống gáy của Thúc Yển, sau đó đột nhiên ấn y xuống.

Thúc Yển mạnh mẽ trừng mắt, lần thứ hai cứng người.

Đáy mắt của Hạ Việt tràn đầy ý cười, nhìn Thúc Yển lộ ra thần tình không biết phải làm sao. Hấn mở miệng, cắn lên môi dưới của y, nhẹ nhàng dùng răng cạo xát, ý xấu trong đầu nổi lên cuộn cuộn. Nếu làm thế này có thể khiến Thúc Yển lộ ra biểu cảm, vậy hấn mỗi ngày nên làm vài chục lần.

Vì vậy ngay ngày hôm sau, Hạ Việt vô cùng tận tụy bắt đầu tự thể nghiệm quyết định của chính mình.

Thúc Yển mỗi lần bị Hạ Việt đè xuống đều không phụ lòng mong đợi của hấn toát ra một ít biểu tình nho nhỏ, Hạ Việt thích muốn chết, luôn nhịn không được cứ nhéo nhéo mặt y mãi, vành tai trái lại bị thất sủng.

Trong tình huống hai người cả ngày chỉ biết chìm chuột nhau ngọt đến mức làm tất cả mọi người đều phải ghé mắt nhìn, những ngày cuối năm cứ thế lặng lẽ trôi.

(1) Hệ thống sưởi ngấm: Sàn nhà (thường là bằng gỗ) làm cao lên, sau đó đào đường/lắp ống thông với các bếp lò nằm thấp dưới đất để dẫn khói và sức nóng sưởi ấm cho phòng.

11. Chương 11: Lễ Trừ Tịch

Vào hôm trừ tịch, tuyết rơi trắng khắp mọi nẻo đường.

Hạ Việt đem Thúc Yển quần thành bánh chưng, ngoại trừ mũ nhung đính lông và khăn quàng cổ, hấn còn lục lọi trong tủ quần áo mình xem còn tấm áo choàng nào không. Có điều, quần áo của Hạ Việt quá lớn so với Thúc Yển, lúc y mặc lên còn thiếu điều kéo lê một đoạn dài trên mặt đất.

Hạ Việt oán trách áo khoác của Thúc Yển làm lâu quá, cuối cùng đành phân phó hạ nhân đi tìm áo mà Vân Hạ Việt mặc lúc thiếu niên, rốt cục Thúc Yển cũng mặc vừa.

Thúc Yển kỳ thực rất không được tự nhiên, nếu không phải do Hạ Việt bá đạo không cho phép y phản kháng, y mới sẽ không ngoan ngoãn tùy ý Hạ Việt bài bố như vậy! Từ trước tới nay đều là phu lang hầu hạ trượng phu, nào có chuyện trượng phu lại giúp phu lang chọn quần áo bao giờ, lại còn không cho y tự mặc, y chỉ có thể nghe lời Hạ Việt chỉ huy, giơ tay, nhắc chân, xoay người, đứng nghiêm.

Thúc Yển xấu hổ muốn chết, hạ nhân vẫn còn đang đứng cạnh y, tuy rằng người ta đã thông minh cúi đầu coi như không nhìn thấy gì. Nhìn nụ cười trên môi Hạ Việt, Thúc Yển vô cùng bất đắc dĩ.

Nhưng y cũng không phủ nhận, được Hạ Việt chiều chuộng như vậy, trong lòng y tràn đầy hạnh phúc ngọt ngào. Cho dù Hạ Việt chỉ nhất thời hứng khởi coi y là búp bê, nhưng có xới tung cả Dận thành lên phồng chùng cũng không có trượng phu nhà nào làm như vậy. Thúc Yển biết, đây chính là cách yêu của Hạ Việt.

Hạ Việt thấy trời đổ tuyết rất là lo lắng, để Thúc Yến tự chọn quần áo chắc chắn y sẽ không chịu mặc đầy đủ. Lần trước chạy ra ngoài y đã không mặc áo choàng thì thôi, còn không mang theo lò sưởi, ngày cả ủng lông cũng không mang, về tới nhà thì tay chân lạnh ngắt, xách vào trong phòng ủ mãi mới ấm lên được.

Bản tính của Hạ Việt vốn có hơi bá đạo, Thúc Yến nếu sơ ý như thế, vậy hẳn đây đơn giản cường chế là được.

Sau khi xác định Thúc Yến đã được đóng gói đầy đủ, Hạ Việt vô cùng hài lòng sờ sờ lên mặt và tay của Thúc Yến đã được thoa cao. Hắn cũng không thèm để ý hạ nhân đang cúi thấp đầu đứng ở một bên, trực tiếp hướng khước miệng Thúc Yến thơm một cái, sau đó nhét lò sưởi vào tay Thúc Yến, tiễn y ra cổng.

Thúc Yến cảm thấy may là Hạ Việt đã bắt y đội mũ, nếu không lỡ tai đổ bưng bị mọi người nhìn thấy thì làm sao bây giờ. Tuy bọn họ đương nhiên sẽ không dị nghị gì, nhưng cha chắc chắn sẽ trêu chọc mình vài câu.

Chỉ tiếc, Thúc Yến không nghĩ tới, tuy rằng Vân phụ thân không phát hiện chuyện đó, nhưng cái thân bị quần như bánh bao của y cuối cùng vẫn bị Vân phụ thân vây quanh đùa ghẹo một lúc lâu.

Hạ Việt ngồi ở trong phòng, hẳn kỳ thực có chút rảnh rỗi. Ở Lạc Việt, chuẩn bị lễ mừng năm mới vân vân đều là công việc của khanh quan, ngoại trừ ngồi chờ người ta hầu hạ, lang quan cơ bản đều không phải làm gì cả.

Thực đơn phối hợp cơ bản của Hỉ Cửu Túy hẳn đã quyết định xong, bây giờ chỉ cần thử nghiệm thực tế nữa là ổn. Chuyện bình đựng rượu hẳn cũng đã sai người đi nghe ngóng, chỉ là mọi người đang chuẩn bị đón năm mới, Hạ Việt cũng không tiện nói quá kỹ càng, hẳn nghĩ qua mừng một lại đi hỏi một chút.

Hắn lật lật sổ sách, ba năm nay Hỉ Cửu Túy vẫn luôn duy trì lợi nhuận rất ổn định, thế nhưng Hạ Việt biết, tình trạng này kỳ thực đã duy trì liên tục qua nhiều năm. Vân Hạ Việt tiếp nhận xử lý hai năm, hơn nữa hẳn mê man ba năm, cũng chính là tròn năm năm từ quán vẫn buôn bán đều đều, tiền lời không tăng được chút nào.

Hạ Việt càng xem càng không thoả mãn, tuy rằng Vân gia chủ yếu tập trung nấu rượu, tửu quán này chẳng qua là Vân lão gia lưu cho nhi tử vốn không muốn theo nghiệp gia đình kiếm ăn, cũng không kỳ vọng gì nhiều. Thế nhưng hiện tại Hạ Việt nhìn lại, hẳn cảm giác mình phải có trách nhiệm với phần sản nghiệp này, cũng có khả năng làm nó phát triển. Hơn nữa, hẳn không giống với Vân Hạ Việt, hẳn thích rượu, nếu như có khả năng, hẳn cũng hy vọng có thể kế thừa sự nghiệp sản xuất rượu của Vân gia.

Chỉ là hẳn phải ăn nói thế nào với Vân lão gia đây, từ nhỏ không thích rượu sau đó ngủ dậy một cái lại đòi làm người thừa kế à? Hẳn phải tiến hành tuần tự từng chút, hay là biểu hiện ra bản thân đã có chuyển biến?

Không, nếu Hạ Việt của Vân gia tự dừng lại bảo có hứng thú với rượu, phỏng chừng mọi người sẽ coi hẳn là đột biến.

Hạ Việt hiển nhiên đã quên mình hồi xưa ở trước mặt Vân lão gia nhìn chằm chằm hai bình rượu của người ta.

Không đợi Hạ Việt nghĩ ra phương pháp thuyết phục phụ huynh nhà mình, hạ nhân tới gõ cửa, nói cho hẳn biết Vân phu nhân mời thiếu gia đến chính đường.

Chính đường tuy rằng không được xây như phòng thành thân, bất quá trong phòng lúc nào cũng đặt một chậu than cháy đỏ, coi như ấm áp.

Vân phụ thân đang ngồi ở bên trong xem xiêm y mới may xong. Thúc Yến phải đi xuống bếp kiểm tra nguyên liệu nấu ăn, lúc Hạ Việt đến thì y đã đi mất rồi.

Hạ Việt tiện tay lật lật vài cái, cũng không mặc thử mà quăng sang một bên, nhìn chung quanh phòng tìm Thúc Yến, Vân phụ thân ở ngay bên cạnh liếc mắt cười nhìn hẳn mà hẳn cũng không biết.

Mấy hôm trước Vân gia đặt làm thêm hai tấm áo khoác, một cái làm bằng lông thỏ, một cái làm bằng lông chồn, khéo léo tinh xảo. Chất lông rất mịn màng, Hạ Việt nhịn không được sờ thêm vài cái, nghĩ thầm đến lúc đó mặc ở trên người Thúc Yến thì mượn cố động tay động chân một chút cũng được.

Hắn còn đang tính toán thời cơ làm chuyện xấu, Thức Yển đã nhanh chóng quay trở lại. Hạ Việt ngưng vuốt áo khoác lông thỏ trong tay, quay đầu lại thấy y, nhất thời nở nụ cười, ngoắc ngoắc tay gọi y lại thử quần áo.

Thức Yển đầu tiên là chào Vân phụ thân một tiếng sau đó mới đi đến cạnh người Hạ Việt, y cẩn thận đứng cách ra một khoảng, chỉ sợ Hạ Việt lại bày trò giúp mình mặc quần áo. Nghĩ đoạn, y nhanh chóng vươn tay ra nhận lấy áo khoác, mím môi âm thầm trừng mắt liếc Hạ Việt một cái.

Hạ Việt tự nhiên sẽ không làm trò trước mặt Vân phụ thân, làm gì có bà bà nào cam tâm tình nguyện thấy nhi tử hầu hạ con dâu chứ, mấy cái này làm trong phòng ngủ là được rồi, coi như khuê phòng lạc thú.

Về phần tên hạ nhân kia, hắn muốn nói thì cứ để hắn nói, Hạ Việt thích toàn bộ Vân gia từ trên xuống dưới đều biết mình đối với Thức Yển tốt. Chỉ là chút chuyện nhỏ, ai nghe thấy cũng chỉ cho rằng trượng phu thương yêu phu lang mà thôi, trừ phi là đồ kị, bằng không cũng sẽ không suy nghĩ gì nhiều. Vân phụ thân nghe thấy cũng không mất hứng, chỉ là tận mắt nhìn với nghe kể đương nhiên không giống nhau.

Thức Yển nhìn Hạ Việt đứng im cười cười, y cũng an tâm, cởi ra áo khoác dày của Hạ Việt đưa cho, mặc vào áo lông thỏ mới.

Bên tiệm may nói sau khi làm xong có dư lại một ít lông nên làm luôn cho họ một vài chiếc mũ, Hạ Việt nhất thời nổi hứng, cởi nón cũ trên đầu Thức Yển ra rồi nhanh chóng chụp mũ lông thỏ xuống.

Thức Yển mặc áo mới xong thoát nhìn y hệt như một con thỏ trắng, y vẫn còn chưa hoàn hồn với động tác của Hạ Việt, mắt tròn mở to, thoát nhìn có chút khờ khạo ngơ ngác, đáng yêu cực kỳ.

Hạ Việt lui lại mấy bước nhìn y, không nhìn được nở nụ cười, ngay cả Vân phụ thân ngồi bên cạnh cũng tủm tỉm, đây không phải là thỏ con sao, thiếu mỗi hai cái lỗ tai dài nữa thôi.

Thức Yển giơ tay sờ sờ chiếc mũ trên đầu, cảm xúc ấm áp mềm mại, lông thỏ vuốt lên cũng rất thoải mái, áo choàng lông thỏ trên người cũng thực thích, ngay cả chiếc áo bằng lông chồn y chưa kịp thử kia chắc chắn cũng là đồ tốt. Thức Yển biết đây là Hạ Việt đặt làm riêng cho y, cho tới bây giờ y vẫn chưa được mặc áo lông bao giờ, nguyên lai áo lông so với trong tưởng tượng của Thức Yển lại ấm áp đến như vậy.

Y nhìn vào trong gương, cảm giác mình bị trêu là thỏ tuyệt không oan.

Hạ Việt thấy Thức Yển thích cũng không bảo y thay ra, mấy thứ khác đều là đồ mặc bên trong, không tiện thử ở chỗ này, Hạ Việt liền trực tiếp bảo người khuôn vẽ phòng.

Vân phụ thân cười tủm tỉm tán thưởng tay nghề của tiệm may, trả tiền cho người ta xong còn cho thêm ít tiền boa. Sau khi người hầu của tiệm may kia rời đi, y quay đầu sai hạ nhân đem chỗ quần áo còn lại về phòng cho mọi người. Ngoại trừ người Vân gia thì người làm ở đây cũng có đồ mới, Thẩm đại phu cùng tiểu đồng của hắn có hai bộ, công nhân ở lò rượu mỗi người một bộ, ngay cả người ở Hỉ Cửu Túy cũng có. Hạ Việt ở bên cạnh nhìn, không khỏi cảm khái Vân phụ thân mới thực sự là chu đáo.

Vân phụ thân hỏi Thức Yển tình huống bên trừu phòng, lại hỏi quản gia về mấy khâu chuẩn bị, coi như không quên cái gì, việc vặt đều là do hạ nhân làm, y cũng đã giao phó rõ ràng, bọn họ không cần quá quan tâm. Vì vậy, Vân phụ thân cho phép Thức Yển về phòng với Hạ Việt.

Vân phụ thân rất vui vẻ để phu phu nhi tử có thể giới riêng, y nhìn ra được, hai người kia càng ngày càng tốt, trước đây y còn lo lắng Hạ Việt bất mãn về hôn sự này, hiện tại xem ra, bọn họ đã làm đúng.

Hạ Việt cứ thế kéo con thỏ nhà mình về phòng.

Hắn bây giờ còn phải uống được thiện, cũng phải kiêng vài món ăn cho nên được ưu tiên dùng bữa trong phòng. Ban ngày Vân lão gia cơ bản không ở nhà, tổ phụ và tổ cha đã sớm chui vào biệt viện ôn tuyền tránh rét, người một nhà ít khi nào cùng nhau ăn cơm. Nói như vậy, cơm tất niên đêm nay vô luận là với Hạ Việt hay với Thức Yển mà nói, đều là lần đầu tiên toàn gia ngồi một bàn dùng bữa.

Trưa hôm đó, dưới sự cho phép của Hạ Việt, Thức Yển lại hâm rượu uống. Nhìn động tác thuần thục của Thức Yển cùng với thần thái thưởng thức trong mắt y, Hạ Việt đã dẹp bỏ được khúc mắc đột nhiên cảm thấy, hắn cần có Thức Yển tham dự vào sự nghiệp của mình sau này. Không chỉ để giúp đỡ hắn, mà hắn cũng nhìn ra được, Thức Yển là thật tâm yêu thích rượu.

Hạ Việt hạ quyết tâm, cười đưa tay sờ sờ lên má của Thúc Yển, hấn dùng ngón tay cái cọ cọ, hỏi: “Trưa mừng hai chúng ta ra ngoài ăn cơm đi?”

“Ra ngoài ăn sao?” Thúc Yển sững sốt một chút, “Mùng hai quán ăn chưa mở cửa mà.”

Hạ Việt thấy y không nói rằng Tết nhất không nên ra ngoài ăn, chỉ để ý đến chuyện tiệm ăn không mở cửa, nhin không được nhếch miệng cười.

“Chẳng lẽ ta nói cái gì người cũng nghe theo sao?” Hạ Việt hỏi.

Thúc Yển trừng mắt nhìn, sau đó gật đầu: “Vâng. Tướng công sẽ không hại ta.”

“Sao lại tin ta như vậy chứ, lỡ ta gạt người thì làm sao đây? Người khác nói gì người cũng tin à?” Hạ Việt bắt đầu không bình tĩnh, nếu như để tin người như vậy, sau này vạn nhất bị dụ chạy thì hấn làm sao bây giờ.

Thúc Yển nhìn thẳng vào mắt Hạ Việt: “Những người kia thì ta không dám nói, thế nhưng tướng công cho dù gạt ta, cũng sẽ không hại ta.”

“Làm sao người biết?”

“Ta đương nhiên biết.” Nói đoạn, Thúc Yển đảo mắt, hỏi ngược lại Hạ Việt, “Tướng công, người có chuyện gạt ta sao?”

“...”

Hạ Việt ghen hòng, sau đó, hấn nhin không được đưa tay che khuất mắt Thúc Yển. Đôi mắt đen láy kia ngập tràn chắc chắn cùng tín nhiệm, khiến hấn không hiểu sao có chút hoảng hốt.

“Thúc Yển, xin lỗi, ta không thể trả lời được.” Hấn liếm môi, châm chọc ngôn ngữ, “Ta không hề muốn, nhưng ta có việc gạt người, hiện tại có, sau này cũng sẽ có. Hơn nữa, có thể cả đời này ta cũng sẽ không nói cho người biết được. Người không nên tin tưởng ta như vậy, ta...”

Không đợi Hạ Việt nói xong, Thúc Yển đã kéo tay Hạ Việt xuống, cắt lời hấn.

“Tướng công, ta biết người có việc gạt ta, cũng biết người có thể vĩnh viễn cũng không nói cho ta biết, cho dù người có yêu ta hay không cũng thế.”

Hạ Việt kinh ngạc nhìn y.

Thúc Yển nắm chặt tay hấn không buông, bình thản đáp: “Ta đã nói rồi, tướng công cho dù là gạt ta, cũng sẽ không hại ta. Ta có gì cần phải lo lắng chứ, có đúng không?”

Ánh mắt của Thúc Yển rất sạch sẽ, đôi con ngươi trước kia luôn đen thẳm lấp láy, lúc này lại không hề có ba quang lưu chuyển, trong vắt tựa hồ không có gì cả, nhưng chính là ánh mắt này, lại phảng phất hàm chứa lực lượng mạnh mẽ.

Hạ Việt lặng lẽ nhìn y, sau đó cầm ngược lại tay y, siết chặt.

“Đúng vậy, người không cần lo lắng, ta vĩnh viễn sẽ không hại người, không muốn hại, cũng sẽ không hại.”

Thúc Yển lỗ tai đỏ lên, y cúi đầu xuống, khoe môi mơ hồ cong lên mang theo tiểu ý. Hạ Việt đem người ôm vào trong lòng, hôn lên khoe miệng hơi nhếch kia.

“Sau này cố gắng cười nhiều một ít, cười cho ta xem được không. ” Hấn vừa nói vừa tiếp tục hôn lên mặt y, “Ta thích nhìn người cười. Thúc Yển, không được bỏ cuộc, người vẫn luôn muốn khỏi bệnh mà, không phải sao? Cố gắng thêm chút nữa, nhất định người có thể mỉm cười.”

Kỳ thực Hạ Việt muốn nói những lời này từ rất lâu rồi, lại sợ Thúc Yển sẽ hiểu lầm mình ghét bỏ khuôn mặt vô cảm của y cho nên chậm chạp không có mở miệng. Hấn biết bệnh của Thúc Yển không nặng, ít nhất cũng không phải là vấn đề về dây thần kinh, nếu như mặt y bị liệt thật thì phỏng chừng ngay cả mỉm cười khe khẽ như ban nãy y cũng làm không nổi.

Hạ Việt không biết vì sao mặt của Thúc Yển lại cứng ngắc, hấn cũng không biết xã hội hiện đại trên trái đất giải thích thế nào về vấn đề này, còn ở đây chẳng qua chỉ là di chứng sau một cơn bạo bệnh mà thôi.

Thế nhưng hần biết, Thức Yến đã từng sống với một khuôn mặt than kia nay có thể tự nhiên lộ ra một nụ cười nho nhỏ, tuy rằng nụ cười này có lẽ chỉ có Hạ Việt mới nhận thấy được, thế nhưng cũng đủ để chứng minh Thức Yến đã có chuyển biến tốt đẹp. Một ngày nào đó, y nhất định có thể tùy ý biểu hiện hỉ nộ ái ố như người bình thường, nhất định như thế.

Thức Yến sờ lên miệng của mình, hoang mang nhìn Hạ Việt.

“Không phải nói tin tưởng ta sao? Ta nói, Thức Yến nhất định có thể. Nếu như ngươi sợ, vậy ít nhất ở trước mặt ta hãy cố gắng, không chỉ là cười, tức giận cũng tốt, khổ sở cũng tốt, nhăn nhó khó chịu cũng được. Không phải nhịn, không cần thu liễm, để cho ta nhìn ngươi, được không?” Hạ Việt nhẹ nhàng lắc lắc phu lang đang ngồi trên chân mình, “Thức Yến? Gật đầu, đáp ứng ta.”

Một lát lâu sau, Thức Yến rốt cục cắn môi dưới, cố sức gật đầu.

Hạ Việt lúc này mới hài lòng, lại dặn dò y không được đổi ý, sau đó ôm y nhân cơ hội hôn thêm mấy cái.

Thức Yến ngoan ngoãn để hần hôn, lại không kềm chế được rung động nơi đáy lòng.

Tất cả mọi người đều ghét y, đại phu nói không trị được, phụ thân và cha nói rằng không cần để ý, nhưng ngược lại nghe càng giống như bọn họ đã hết hi vọng, bọn đệ đệ thỉnh thoảng cũng tiếc nuối nhìn mình, những phu lang khác mặc kệ y, xa lánh y. Dần dần, Thức Yến đã sớm không ôm bất cứ hy vọng gì nữa.

Nhưng ông trời không ngờ lại thương xót y, cho y một hôn sự người người hâm mộ, một trượng phu anh tuấn ôn nhu, một phu gia thân thiết ấm áp. Vân gia không ai bài xích y, trượng phu không chỉ tiếp nhận y, còn săn sóc thương yêu y, y hạnh phúc đến độ chỉ cần nghĩ thôi cũng muốn rơi nước mắt.

Thức Yến kỳ thực rất sợ hãi, sợ một ngày nào đó y sẽ thấy Hạ Việt nhìn mình như cái cách của bọn đệ đệ, trong mắt chỉ toàn là tiếc nuối và xót xa, giống như câu nói của mấy người hàng xóm xung quanh “Nếu người cười được thì tốt biết bao...”

Không hề có ác ý, nhưng lại vô tình làm Thức Yến tổn thương.

Nhưng y chờ mãi chờ mãi, y thậm chí còn nghĩ là bởi vì Hạ Việt săn sóc rộng lượng, lại không nghĩ rằng Hạ Việt vẫn luôn tin rằng mình còn có khả năng biểu đạt cảm xúc.

Vừa nghe được Hạ Việt muốn y nỗ lực thì trong lòng y lộp bộp một chút. Thức Yến nghĩ thầm quả nhiên Hạ Việt cũng không thích phu lang của mình có một bộ mặt nhảm chán cứng ngắc, cho nên mới hi vọng mình có thể cố gắng thêm chút nữa.

Đương nhiên, nếu là Hạ Việt yêu cầu, y sẽ làm tất cả. Chỉ cần là vì Hạ Việt, Thức Yến thực sự đều nguyện ý.

Thế nhưng đến khi nghe hần nói câu phía sau, Thức Yến ngây ngẩn cả người, ý tứ của trượng công không phải là “Có khả năng có thể khôi phục”, mà là “Nhất định có thể khôi phục.” Tại sao hần lại khẳng định như vậy, tại sao hần lại tin tưởng như vậy? Đã nhiều năm trôi qua không có chuyển biến gì cả, khi tất cả mọi người đều từ bỏ Thức Yến, tại sao Hạ Việt lại cho rằng y có thể khỏi bệnh chứ?

Nhìn ánh mắt kiên định của Hạ Việt, Thức Yến nói không nên lời. Con người của người kia không hề có tiếc nuối, chỉ tràn ngập chắc chắn và tin tưởng. Hần thật cho mình còn có thể biểu hiện tâm tình sao?

Nhưng Hạ Việt không chỉ một lần đoán đúng tâm tình của y, từ hôm thành thân hần cũng từng nói y đã nở nụ cười, Hạ Việt hình như có khả năng nhìn ra được...Nói vậy, hần nói đúng sao? Mình thực sự có thể lần thứ hai thoải mái nói cười, thoải mái gào khóc sao? Đây quả thực là so với chuyện được gả về Vân gia càng thêm vô lý.

Thế nhưng, Hạ Việt chắc chắn như vậy, thậm chí còn đòi y phải gật đầu đáp ứng. Lòng Thức Yến một mảnh hỗn loạn, y tin tưởng Hạ Việt, nếu Hạ Việt nói có thể, vậy y nhất định có thể.

Một ngày nào đó, y có thể nở nụ cười rạng rỡ trước mặt Hạ Việt.

Từ lúc đó trở đi, Thức Yến triệt để dĩ phu vi thiên. (1)

(1) Dĩ phụ vi thiên: Câu gốc là dĩ phụ vi thiên – xem vợ là trời, dịch thoát là đội vợ lên đầu. Câu này có thể dịch là đội chồng lên đầu nhưng mà xét ngữ cảnh hơi kỳ nên Mị giữ nguyên.

12. Chương 12: Phụ Tử Đối Âm

Ăn cơm trưa xong, Hạ Việt ôm Thúc Yến nghỉ ngơi một hồi, thẳng đến khi trù phòng mời Thúc Yến đi có việc.

Tuy trong mắt Hạ Việt, Lạc Việt là một quốc gia cổ đại nhưng thật ra thủ tục Tết nhất ở đây không nhiều, cũng không đạt tới trình độ “Chưa tới tháng 6 đã lo sắm Tết” như ở Trung Quốc. Chỉ là Thúc Yến là tân phu lang, theo nghi thức thì cơm tất niên phải do y lo liệu, không chỉ có cỗ bàn của Vân gia mà công việc của mấy người hầu cũng phải do Thúc Yến an bài.

Hạ Việt đem Thúc Yến gói kỹ lưỡng, mở cửa gọi một người hầu đến bảo hắn mặc thêm áo khoác đứng ngoài trù phòng chờ, sau đó mới chậm chạp thả Thúc Yến đi.

Bên trong trù phòng lúc này chắc hẳn đang khí thế ngất trời, người người vội đến vội đi, Thúc Yến mặc áo lông vừa nóng vừa bất tiện, Hạ Việt sai người hầu đi theo Thúc Yến cũng chỉ để có người đứng ngoài cửa cầm áo cho vợ mình mà thôi.

Thúc Yến vốn không thích có người theo hầu mình, nay vừa lúc Hạ Việt đến cào vào chỗ ngứa.

Bên kia, tiểu người hầu bị thiếu gia bắt đi làm mặc áo cho thiếu phu nhân lại rất là vui vẻ, hăm hở trở về phòng mặc áo bông nhân tiện kể cho những người khác nghe rằng thiếu gia có bao nhiêu sẵn sàng, sợ mình đứng ở cửa trù phòng bị lạnh bèn cho phép mình trở về phòng mặc thêm áo. Mấy người nghe thấy đều rất là cảm khái, thiếu gia thực sự là chu đáo, ngay cả với hạ nhân cũng thật thân thiết.

Đưa Thúc Yến đi rồi, Hạ Việt lững thững quay về phòng, vô tình gặp quản gia ở hành lang liền hỏi xem phụ thân đã trở lại chưa. Nghe quản gia nói Vân lão gia hiện tại đang ở chính viện phía Bắc, Hạ Việt chỉ do dự trong chốc lát liền quyết định chạy qua.

Vân lão gia đang ngồi trong chính viện uống rượu một mình, thấy Hạ Việt tiến đến liền cười nói: “Thế nào, mới sáng sớm đã chạy qua đây đòi tiền lì xì rồi, ta sẽ không cho đâu nha.”

Hạ Việt nghe thấy thế cũng bật cười: “Phụ thân, nhìn ta tham tiền tới vậy sao. Cha có ở đây với người không?”

“Y đã đi với tổ phụ và tổ cha rồi.” Vân lão gia ngoắc ngoắc tay, gọi Hạ Việt đến ngồi cạnh mình: “Mấy ngày nay ta không sang thăm người, thân thể thế nào rồi?”

“Người ta đã không còn đau nhức nữa, nhưng Thẩm đại phu bảo ta vẫn còn yếu, phải từ từ điều dưỡng, hại ta ăn được thiện đến phát ngán.”

Vân lão gia ha ha cười rộ lên, nhìn qua tâm tình rất tốt.

“Đúng là phải từ từ, ta xem khí sắc của người tốt hơn lần trước nhiều, cha người chắc cũng rất vui vẻ.”

Hạ Việt nghe đoạn liền im lặng. Lần đầu tiên hắn tỉnh dậy nhìn thấy Vân phụ thân, y hầu như có thể dùng chữ tiêu tụy để hình dung. Sau đó, Thẩm đại phu không chỉ bốc thuốc cho Hạ Việt mà còn kê vài thang cho y. Nghĩ đến sáng nay thấy Vân phụ thân sắc mặt hồng nhuận, trong lòng Hạ Việt cũng thấy vui theo.

“Nhi tử bất hiếu, làm phụ thân và cha phải lo lắng.”

Vân lão gia cười cười, rót cho Hạ Việt một chén rượu: “Người đúng là tiểu tử ngốc, hồi nhỏ chỉ biết oán giận ta luôn ở lò rượu không chơi với người, bây giờ chúng ta lo lắng người mà người cũng không cho? Hơn nữa, đâu phải do người muốn hôn mê ba năm đâu.”

Chuyện lúc nhỏ của “Vân Hạ Việt” chỉ còn sót lại chút ký ức vụn vặt, Hạ Việt không nhớ rõ, nhưng cái này cũng không gây trở ngại hắn hòa theo lời nói của phụ thân nhà mình.

“Phụ thân a, trẻ con không hiểu chuyện nói bậy vài lời, sao người lại nhớ lâu như vậy. Tuy rằng ta không muốn nhưng ba năm nay ta thật sự đã làm ngải và cha phải thương tâm vất vả.”

“Đều đã qua rồi, người một nhà sao lại tính toán nhau. Nay người đã tỉnh dậy, đã bình phục, chúng ta cũng chỉ cần có thể.” Vân lão gia vừa nói vừa đặt li rượu trước mặt Hạ Việt, “Lần trước người cầm của ta hai bình rượu về, lần này bồi phụ thân uống lại hai li được không.”

Hạ Việt cười gật đầu, nâng chén uống một hớp.

Hương vị rượu tràn ngập trong vòm miệng khiến Hạ Việt có chút ngoài ý muốn, hần cẩn thận ngậm rượu ở đầu lưỡi, tinh tế bình phẩm.

Vân lão gia vốn chỉ là muốn cùng nhi tử uống rượu với nhau, trước đây bởi vì nhi tử không thích rượu nên hần cũng rất khó mở miệng bảo con ngồi xuống uống một li với mình, Vân lão gia bởi thế nên vẫn luôn thăm tiếc nuối trong lòng.

Hàng năm, cứ đến lúc Vân lão gia đều đưa rượu lên kinh tham gia hội thi, hần lại thấy những chủ lò rượu khác đưa con trai mình theo, thậm chí bọn họ còn tụ họp lại dưới danh nghĩa phụ thân của những người thừa kế. Mỗi lần như thế, Vân lão gia đều cảm thấy mất mát. Tuy rằng cũng có vài gia đình có con trai không chịu nổi nghiệp, nhưng dù sao nhà hần cũng chỉ có độc nhất một đứa con trai mà thôi, nhà người khác nếu trưởng tử không chịu thừa kế thì tốt xấu còn có lão Nhị lão Tam a.

Tuy Vân lão gia đã buông tha ý tưởng này, hần cho rằng thay vì miễn cưỡng con thì không bằng cứ để nhi tử làm chuyện nó thích làm đi, không kế thừa lò rượu cũng không sao cả. Thế nhưng thân là một người yêu rượu, hần vẫn rất hy vọng một ngày nào đó có thể cùng nhi tử uống rượu nói chuyện phiếm với nhau.

Thằng nhóc lang quan nhà mình, khi nó còn bé thì mình không hay ở nhà, nó thân với cha nó hơn thì thôi, lớn lên cũng hơi khác người, nhà được mỗi thằng con mà rốt cục chỉ có mình ông già này ngồi uống rượu.

Cho nên lúc trước Vân lão gia tuy có thấy Hạ Việt đột nhiên hứng thú với rượu cũng chẳng buồn đi hỏi nguyên nhân tại sao, chỉ cần biết nếu nhi tử chịu uống rượu thì lần này bồi hần một li cũng chẳng sao cả.

Vân phụ thân thân thể không khỏe, không được uống nhiều, Vân lão gia luôn luôn một mình một côi cảm thấy rất là tịch mịch. Nay Hạ Việt tự mình đưa tới cửa, đương nhiên hần sẽ không bỏ qua, nghĩ dù cho Hạ Việt hớp hai ba ngụm thôi cũng được, chủ yếu là kéo nó ngồi chung với mình.

Vân lão gia nhìn thấy Hạ Việt bỗng dưng bày ra bộ dạng đang phẩm rượu, đột nhiên cảm thấy nhi tử có chút không bình thường.

Vân Hạ Việt vốn không biết uống rượu. Hần không chỉ không uống được, mà còn không thể ném ra được mùi vị của rượu. Điểm ấy Vân lão gia so với ai khác càng thêm rõ ràng.

Hần không chỉ một lần muốn dạy cho nhi tử cách nhận biết mùi rượu cùng với sự khác nhau giữa các loại rượu, nhưng Vân Hạ Việt dù cho cố gắng thế nào cũng không học được. Đây mới là nguyên do lớn nhất mà Vân lão gia buông tha chuyện để Vân Hạ Việt kế thừa lò rượu của gia tộc.

Lúc này thấy Hạ Việt đang phẩm rượu, Vân lão gia không khỏi kinh ngạc. Hần không lên tiếng mà chỉ lặng lẽ nhìn, chờ nhi tử nuốt rượu xuống mới mở miệng hỏi Hạ Việt cảm thấy thế nào.

Hạ Việt cũng biết Vân lão gia đã phát hiện ra hần không đúng, kỳ thực đây cũng chính là mục đích của hần. Hần do dự đã mấy ngày nay, Vân Hạ Việt không thích rượu đã khắc sâu ấn tượng trong lòng mọi người, cho dù có viện cớ gì đi nữa thì cũng rất giả tạo, không bằng thẳng thắn trực tiếp nói ra. Về phần nguyên nhân và vân vân, hần quyết định chơi chiêu vô pháp kiểm nghiệm thật giả.

Nghe thấy Vân lão gia hỏi mình, Hạ Việt cũng không thu liễm, thản nhiên đáp: “Mặc dù vẫn còn hơi chát, thế nhưng mùi vị tổng thể cảm giác rất nhu hòa, vị chua cũng rất ổn...”

Mỗi một câu của Hạ Việt nói ra, ánh mắt của Vân lão gia lại càng sâu thẳm, hần siết chặt tay, kiềm chế trái tim đang nảy lên kích động.

“Rượu mới cất xong mà được như thế này đã rất tốt, để thêm ít ngày chắc chắn hương vị sẽ đậm đà hơn nhiều.” Hạ Việt nói xong, gương mặt đón nhận đường nhìn của Vân lão gia.

Trong lòng hẩn có chút thấp thỏm, chỉ là ánh mắt của Vân lão gia tuy sắc bén nhưng lại tràn đầy vui sướng. Hạ Việt ngẩn ra, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp, tâm trạng cũng ổn định hơn nhiều.

“Người trước đây không uống được rượu.” Vân lão gia nhìn thẳng vào mắt Hạ Việt, bình tĩnh nói. Nếu như không nhìn thấy nắm tay siết chặt của lão nhân, ai nhìn cũng sẽ cảm thấy hẩn chỉ là thuận miệng hỏi, trong lòng thật ra không thêm để ý.

“Đúng vậy, nếu là ba năm trước, ta đúng là không uống được.”

Vân lão gia nghe được ngụ ý trong lời của Hạ Việt: “Ý người là sau khi tỉnh lại liền phát hiện người uống được rượu sao?”

Hạ Việt lắc đầu: “Không phải, ta phát hiện trong lúc còn mê man.”

“Trong lúc mê man?”

Vân lão gia nghe thấy Hạ Việt nói vậy, trái lại dời mắt đi, nhíu mày, phảng phất như đang nghĩ tới điều gì.

Chờ Vân lão gia lần thứ hai nhìn qua ý bảo mau nói cho hẩn nghe, Hạ Việt lúc này mới hít một hơi thật sâu, bắt đầu kể chuyện xưa.

“Ta cảm giác mình đã mơ một giấc mơ rất dài. Trong mơ, ta rất thích uống rượu, cũng sẽ phẩm rượu. Ta còn uống rất nhiều loại rượu, có rượu ngon, cũng có rượu rất tầm thường. Vốn có cho rằng chỉ là mộng nên lúc ta tỉnh lại cũng không để ý mấy, chỉ là ngày đó nhìn thấy rượu mới trong phòng phụ thân, không hiểu sao đột nhiên rất muốn uống.”

Hẩn không dám nói cái gì mà linh hồn xuất khiếu chu du thế giới khác vân vân, lời như vậy thật ra nghe khá khả nghi, cuối cùng Hạ Việt quyết định kể với Vân phụ thân là do hẩn nằm mơ, cũng không nói nội dung cụ thể, chỉ bảo rằng ở trong mộng mình biết uống rượu.

Lạc Việt có không ít tiểu thuyết thần quái, đa số là giảng thuật kỳ huyền kinh lịch, trong đó có miêu tả về thế giới trong những giấc mơ, tuy rằng không biết là tác giả có phải chỉ là đơn thuần huyền tưởng ra không nhưng những câu chuyện này vẫn luôn được lưu truyền trong dân gian.

Hạ Việt nguyên bản cho rằng loại tiểu thuyết này cũng chỉ có khanh quan hoặc bọn nhỏ thích xem, nào ngờ trong thư phòng Vân gia lại có hơn mười bản... Hẩn biết sách trong thư phòng đa số đều là của Vân lão gia, sách của Vân phụ thân thì để trong phòng ngủ, cho nên kỳ thực là Vân lão gia cũng thích xem loại tiểu thuyết này đi.

Hạ Việt cuối cùng quyết định không cần phí công tìm cách che giấu, cứ nói thẳng là mình cũng không rõ, ngay từ đầu đoán không được thật giả thì nói chi là tìm ra điểm đáng ngờ, sẽ không có ai đoán ra được rằng Hạ Việt này đã không còn là “Vân Hạ Việt” của lúc xưa nữa.

Hệ thống thần thoại của Lạc Việt chỉ có một, số lượng thần linh không nhiều lắm, con dân ở đây rất kính nể các vị thần, về phần nếu ai có chứng kiến được chuyện kỳ lạ không giải thích được gì đó, mọi người cơ bản đều sẽ cho rằng đấy là thiên ý thần ban cho, không hề nghĩ đến chuyện do yêu ma quỷ quái.

Có điều Hạ Việt không biết là, Vân lão gia coi như là một trong những người vô cùng sùng đạo.

Người làm nghề cất rượu ở Lạc Việt đều thờ phụng tửu thần. Trong mắt họ, tửu thần là cao nhất, tửu thần phù hộ cho việc chưng cất rượu được thuận lợi, rượu không bị hỏng.

Thời đại con người không biết vi sinh vật là cái gì, quá trình rượu sinh ra là vô cùng thần bí, nhưng nếu chỉ có như vậy, Vân lão gia sẽ không đến mức Hạ Việt nói gì đều tin nấy.

Lúc Vân phụ thân mang thai, Vân lão gia từng đưa y đi gặp một vị tướng sĩ nổi danh trong thành. Tướng sĩ nói, hài tử này sau khi lớn lên sẽ gặp phải chuyện lạ. Vốn Vân phụ thân cho rằng tướng sĩ nói là việc Vân Hạ Việt mắc phải quái bệnh mê man ba năm, hiện tại Vân lão gia lại nghĩ rằng ý của tướng sĩ là chỉ giấc mộng của Hạ Việt.

Hạ Việt không biết chuyện đó, hẩn nhìn Vân lão gia đang nhíu mày trầm ngâm, trong đầu tí mĩ hồi tưởng một chút lí do thoái thác của mình. Ừm, rất là không kín đáo, quả là trăm ngàn chỗ hở, thế nhưng đặt trong bối cảnh của Lạc Việt nên hẩn là không có gì quá đáng ngờ.

Vân lão gia cũng không trầm mặc lâu, mặc kệ nguyên nhân là cái gì, hấn đều rất cao hứng chuyện con trai của mình nay đã có thể uống được rượu. Hấn thậm chí nghĩ đây là một cái kinh hỉ lớn ngất trời, lúc trước nhi tử ngủ mê man ba năm cũng đáng giá.

Vân lão gia rót cho mình một li rượu, giữa đầu uống một hơi cạn sạch, cười đến là thoải mái: “Tốt quá rồi, giờ có người uống rượu cùng với ta. Cha người cũng không thích rượu lắm, ta toàn phải uống một mình.”

Hạ Việt nhìn Vân lão gia vui vẻ như trẻ con, âm thầm thở phào một hơi, cũng cười đáp lại: “Vâng, từ nay về sau nhi tử sẽ cùng người uống rượu, nếu như phụ thân đồng ý, ta còn muốn cùng phụ thân cất rượu.”

Động tác của Vân lão gia chợt khựng lại, hấn chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Hạ Việt, ánh mắt phút chốc trở nên sâu thẳm thẳm.

“Người có biết người đang nói gì không?”

Hạ Việt cười gật đầu: “Ta biết.”

“Có thật không?” Viên mắt của lão nhân đột nhiên có chút đỏ lên.

“Đương nhiên là thật, phụ thân.” Hạ Việt ngồi thẳng người, giọng nói chăm chú, mặt mày cũng lộ ra kiên định, “Trước kia là nhi tử tùy hứng, cũng không có bản lĩnh, hại phụ thân phải thương tâm. Sau này ta sẽ vì phụ thân phân ưu, xin người cho ta một cơ hội.”

Vân lão gia nhìn vào mắt Hạ Việt, không nói gì, lão nhân mím chặt môi, Hạ Việt nhận thấy được hấn có chút run rẩy.

“Được! Được! Được chứ!” Một lát sau, Vân lão gia đột nhiên cười ha hả, nói liền một lúc ba chữ được.

Hạ Việt cúi đầu cụp mi, không dám nhìn mặt Vân lão gia, hấn nghe thấy tiếng cười của người kia dần dần lắng xuống, khóe mắt thoáng thấy lão nhân nâng tay áo lên một lúc rồi lại hạ ngay, lúc này mới ngẩng đầu.

Vân lão gia đúng là không muốn bị nhi tử thấy mình khóc, còn chưa kịp làm gì thì Hạ Việt đã cúi đầu để hấn lau nước mắt, trong lòng cũng không khỏi thầm khen một tiếng tri kỉ.

Một lần nữa bày ra khuôn mặt nghiêm túc, Vân lão gia rất nhanh bắt đầu tính toán.

“Ngày mai mừng một lò rượu sẽ làm lễ tế tửu thần, người đi với ta đi. Tế xong ta mang người vào tham quan một vòng.”

Hạ Việt không nghĩ tới nhanh như vậy có thể vào lò rượu, hấn cố gắng kiềm chế kích động trong lòng, gật đầu trả lời.

Vân lão gia một lần nữa giữa đầu uống cạn li rượu, suy nghĩ một chút lại nở nụ cười.

“Tháng ba năm sau kinh thành mở hội đánh giá, người cũng phải đi với ta. Lúc này ta muốn nhìn xem còn ai dám ở trước mặt ta khoe con không, ta muốn làm cho mấy tên kia đều phải hậm mộ ghen tị ta!”

“...” Ấy.

Hạ Việt nhìn phụ thân nhà mình càng nói càng hài lòng, cười híp mắt uống hết ngụm này đến ngụm khác, nhất thời không biết phải nói gì.

Tựa hồ phụ thân trước đây bị con trai nhà người ta kích thích không ít a.

Hạ Việt bất đắc dĩ nghĩ thầm, xem ra hấn lần này xuất môn ngoại trừ chú ý đánh giá mấy nhà khác còn phải phụ trách làm phụ thân nở mày nở mặt nha.

13. Chương 13: Cơm Tắt Niên

Vân lão gia một chén lại tiếp một chén, uống không biết bao lâu.

Lúc đầu, Hạ Việt thấy hấn vui vẻ như thế cũng mỉm cười cùng uống, chỉ là tốc độ của Vân lão gia thực sự quá nhanh, chờ Hạ Việt phục hồi tinh thần liền phát hiện một bình rượu to hai lít đã bị lão nhân uống hơn

phân nửa, làm hấn sợ tới mức suýt nhảy dựng. Tối nay nhà còn có tiệc tất niên, bây giờ uống nhiều như vậy lát nữa làm sao ăn nổi.

Vân lão gia vẫn còn đang mơ màng chuyện nhi tử sau khi tỉnh lại không chỉ thích rượu mà còn nói muốn thừa kế sản nghiệp, phụ tử nay càng thêm thân cận. Trong lòng hấn vô cùng vui vẻ, mà càng vui lại thì càng uống tợn.

Đúng lúc này, người hầu của Hạ Việt tìm đến, nói mời thiếu gia ra đại môn treo bùa.

Hạ Việt nghe thế bèn lên tiếng ngăn phụ thân lại, Vân lão gia cũng biết không thể uống nữa, hai người quyết định cùng nhau đi ra.

Năm mới ở Lạc Việt thường treo bùa, không giống như ở Trung Quốc, người ta dán câu đối cầu may mà thuần túy để trừ tà.

Hạ Việt đứng ở cửa chính cầm hai khối bùa lên lên nghiên cứu, bùa có hình chữ nhật làm bằng gỗ đào, có điều mặt trên khắc không phải là hình Thần Đồ Úc Lũy (1), hấn cũng không hiểu trên bùa khắc cái gì, nghe nói là chú văn tịnh trừ tà khí.

Ở Lạc Việt mà nói mấy chuyện yêu ma quỷ quái này nọ, nếu không phải là tà khí hoặc lễ trừ tà, bất luận cái gì không tốt ở nơi đây đều sẽ bị người dân qui thành tà khí.

Hạ Việt tháo hai tấm bùa cũ xuống, dùng tay áo phủi hết tuyết bám ở bên trên, hấn thấy bùa cũ so với bùa mới xỉn màu hơn rất nhiều, nhìn kĩ còn thấy có mấy vết đen đen.

Hấn nghĩ thầm, đừng bảo đây chính là tà khí nha.

Hạ Việt quay người, hai bên trái phải có hạ nhân đang cầm vải đỏ mở ra đứng chờ sẵn. Hấn thả hai miếng bùa cũ lên, người hầu nhanh nhẹn cẩn thận gói chặt chúng lại. Bùa cũ sau khi đã hấp thu tà khí của một năm đều phải đưa vào trong miếu đốt đi.

Chuyện bản thân xuyên không làm Hạ Việt cũng không khỏi mang lòng kính nể đối với thần linh, hấn cẩn thận treo hai tấm bùa mới lên, trong lòng âm thầm cầu khẩn, hi vọng thần linh có thể phù hộ Vân gia được bình an mạnh khỏe.

Cũng không biết là thần thánh phương nào cho hấn lần kỳ ngộ này, ngộ nhờ hấn là kẻ vô tích sự, thậm chí đến đây làm tán gia bại sản thì sao? Hạ Việt không cho rằng mình là “người được chọn” từ kiếp trước gì gì đó, chỉ thầm mong sau này có thể sống một cuộc sống thật tốt.

Lúc Hạ Việt đang nghiêm cẩn khẩn cầu thì người hầu đứng bên cạnh hấn đột nhiên yên lặng liếc ra bên ngoài.

Vân lão gia chú ý tới, theo tầm mắt của hấn trông sang, nhin không được lác đầu.

Ở cây đại thụ ngay chỗ khúc quanh trước cửa Vân gia thường có khanh quan giả vờ đi ngang rồi núp sau đó lên nhin. Ngày xưa, Vân lão gia đối với mị lực của nhi tử nhà mình rất là tự hào, thế nhưng trải qua lần tìm người xung hỉ kia, hấn cũng không thích mấy khanh quan trong thành trước kia cứ ao ước con hấn nữa.

Lúc Vân thiếu gia thân thể khỏe mạnh, tác phong nhanh nhẹn thì các người thê non hện biển, đến lúc người ta gặp chuyện thì các người chạy đằng nào.

Vân lão gia đương nhiên không nỡ ép buộc một khanh quan phải ở giá vì Hạ Việt cả đời, nhưng Hạ Việt là nhi tử của mình, cho nên hấn thực sự không thể nào không oán hận.

Trước đây, lão nhân đã từng phải hạ mình đi từng nhà xin hứa thân rồi bị cự tuyệt. Ngay cả bây giờ, mỗi lần hồi tưởng lại tư vị lúc đó, ***g ngực vẫn cảm thấy đau đớn.

Nếu khi người hoạn nạn các người bỏ qua, hà tất khi người bình phục, trở lại làm một vị công tử văn nhâ thì các người bày ra bộ dạng đó để làm gì?

Nhìn thấy mấy khanh quan hướng phía bên này đi tới, tựa hồ muốn bắt chuyện, Vân lão gia một chút cũng không muốn bảo trì phong độ, làm như lơ đãng mở miệng gọi Hạ Việt vào nhà.

Hạ Việt hoàn toàn không biết gì cả, nghe phụ thân nói thế liền ngoan ngoãn nghe theo, cất bước vào đại môn cũng không quay đầu lại. Người hầu kia đi đóng cửa, quay người nhìn mấy khanh quan đang tức tối giậm chân bên ngoài, miệng mấp máy nói gì đó, hắt phun ra một hơi khói trắng, ôm bao vải đỏ xoay người đi.

Hắn bận lắm, còn phải vào trong miếu nữa, mấy người kia chỉ thích thiếu gia lúc người ta còn tiêu dao quý phái bên ngoài, còn không bằng một góc cửa thiếu phụ nhân, hừ hừ.

Khi gã người hầu quay trở lại thì đã là buổi chiều, tuyết vẫn còn đang rơi, hắn rút cổ chạy về Đông viện thì bị Hạ Việt kêu vào trong phòng.

Đưa cho hắn một chén trà nóng, nhìn đối phương hoan hoan hỉ hỉ bưng lên uống cạn, Hạ Việt cười cười, chờ hắn uống xong mới bắt đầu giao cho hắn công việc buổi tối.

Khi mặt trời hoàn toàn khuất bóng thì tiệc tất niên của Vân gia cũng bắt đầu lên bàn. Lạc Việt không có bánh chẻo, điều này làm cho Hạ Việt ít nhiều có chút tiếc nuối, nghĩ thầm nếu không sang năm làm cho cả nhà ăn thử.

Cơm tất niên chủ yếu là cá, ngụ ý cả năm dư dả (2). Xung quanh Dận thành có không ít làng chài, cung ứng đầy đủ cá tôm sò hến, bởi vậy cá cũng là món ăn thường trực trên bàn cơm của nhân dân Dận thành.

Cổ năm nay có bốn món mặn, trừ cá còn có thịt heo, thịt hươu, thịt gà. Cá thì kho tàu, thịt hươu nấu canh, thịt gà lọc xương cắt thành miếng nhỏ đem nướng. Thịt heo là phiền nhất, làm món heo quay (3), cách làm tựa hồ có chút phức tạp, Hạ Việt nghe Thúc Yến nói mà như lọt vào trong sương mù, chỉ biết là heo sữa nguyên con lọc bỏ hết nội tạng, nhét táo và gia vị vào trong, nướng xong cắt miếng cho vào nồi hầm hai đến ba ngày, lúc ăn thì chấm với xì dầu hoặc tương quả mơ.

Hắn hình như từng nghe nói thịt hươu không được ăn cùng với tôm cá, nhưng lúc ấy cũng chỉ là nghe người khác nói qua bèn kéo Thúc Yến thấp giọng hỏi, đến khi Thúc Yến đáp không sao cả mới an tâm. Sau đó, hắn mới nhớ tới hình như là người nào mắc bệnh ung thư mới không ăn được, không bị chắc là không có vấn đề gì.

Thúc Yến chỉ huy hạ nhân chia thức ăn, Hạ Việt im lặng đứng ở một bên, chờ tổ phụ tổ cha, Vân lão gia và Vân phụ thân đã ngồi xuống, hắn mới kéo Thúc Yến cùng vào bàn.

Tiệc tất niên không có quá nhiều quy củ, Vân lão gia là đương gia, chờ hắn cho phép thì mọi người mới được động đũa.

Sau khi cả gia đình đều đã vào chỗ ngồi, Vân lão gia bưng li rượu lên, thoải mái cười nói.

“Lại một năm nữa trôi qua, đầu năm tuy lò rượu nhà ta có xảy ra chút vấn đề, may là đã thuận lợi giải quyết, không bị ảnh hưởng gì. Rượu mới được đánh giá tốt, Hỉ Cửu Túy và sản nghiệp gia tộc đều làm ăn suôn sẻ. Nhưng dù tốt đến đâu cũng không sánh được với việc Hạ Việt nhà chúng ta đã tỉnh lại, cuối cùng, sau ba năm, Vân gia rốt cục có thể đoàn tụ, cùng nhau ăn cơm tất niên đón mừng năm mới.”

Hạ Việt để ý Vân lão gia có nói đầu năm lò rượu phát sinh vấn đề, nhưng hắn cũng biết bây giờ không phải lúc thích hợp để hỏi. Nhìn người một nhà hai mắt ửng đỏ, nghĩ đến ba năm ròng Vân gia đều trải qua đêm giao thừa bi thống, trong lòng không khỏi có chút chua xót, vội vã cúi đầu đáp lời.

“Hạ Việt đã khiến mọi người phải bận lòng, xin phụ thân, cha, tổ phụ và tổ cha yên tâm, Thẩm đại phu nói cơ thể của ta khôi phục rất tốt, sau này sẽ không bệnh lại nữa.”

Vân phụ thân nghe xong càng không ngừng gật đầu, y đang cố gắng nhịn không chảy nước mắt, tổ phụ cũng đưa tay khoác lên vai bạn già, nhẹ nhàng vỗ về.

Bên này, Vân lão gia nói tiếp: “Hạ Việt đã tỉnh, lại còn thành thân. Ta rất vui vì Vân gia có thể đón được một phu lang tốt như Thúc Yến về.”

Nói đoạn, hắn quay sang mỉm cười nhìn Thúc Yến: “Thúc Yến, người chăm sóc cho Hạ Việt rất tốt, cũng học cách quản gia rất nghiêm túc, phụ thân phải cảm ơn người, cảm ơn người đã nguyện trở thành người của Vân gia.”

Thức Yến vội vàng lắc đầu, cho dù trên mặt không lộ vẻ gì cũng có thể nhìn ra y có chút hốt hoảng.

“Phụ thân không nên nói như vậy, có thể gả vào Vân gia là phúc khí của Thức Yến. Phụ thân và cha, tổ phụ và tổ cha nguyện ý tiếp nhận ta, ta đã rất cao hứng. Chiều cổ tướng công là bổn phận của ta, làm sao có thể để phụ thân cảm tạ chứ.”

“Làm sao không thể.” Vân lão gia cười ha hả, đứa nhỏ này thật khiến người ta yêu thích, “Bất quá, người thu xếp cho chúng ta cả một bàn tiệc phong phú thế này, ta sẽ không nói nữa, bằng không để cơm lạnh thì ngược lại uống công người cực khổ.”

Thức Yến lại lắc đầu liên tục, Hạ Việt cười cười, bàn tay ở dưới gầm cầm lấy tay y, siết nhẹ trấn an. Vì vậy, lúc Vân lão gia khai tiệc, ai đó lỡ tai đồ ừng im lặng cầm đũa lên.

Hạ Việt uống rượu ăn vài miếng thịt, mắt bỗng nhiên sáng lên, trên môi cũng nở nụ cười.

Cơm tất niên là do Thức Yến chuẩn bị, rượu cũng là Thức Yến chọn. Thức Yến chưa rành rượu cho lắm, ngoại trừ hai bình rượu mới cất ngày đó, về sau đều là hắn đưa rượu cho y uống. Rượu hôm nay Thức Yến chọn cũng là chọn từ trong những loại Hạ Việt đưa.

Sự lựa chọn này của y làm Hạ Việt có chút kinh hỉ. Mấy bình rượu hắn mua cho Thức Yến đương nhiên chính hắn cũng đã uống qua, hắn có thể chắc chắn rượu này uống hợp nhất với các món ăn đêm nay.

Hắn nhích tới, ghé vào tai Thức Yến hỏi: “Rượu này là do người chọn?”

Thức Yến đặt đũa xuống, gật đầu nhìn hắn.

“Vì sao chọn loại này?”

“Đêm nay có rất nhiều món nướng, tương đối dầu mỡ, rượu này lại có vị chua nhẹ nhàng khoan khoái, ta cảm thấy rất thích hợp uống kèm.”

Hạ Việt nở nụ cười, đưa tay nhéo nhéo tai y, xoay người kêu hạ nhân hai bên trái phải đến phân phó vài câu.

Thức Yến tò mò nhìn, Hạ Việt quay lại thấy y như thế liền cười nói: “Rượu này chọn không sai, chỉ là do người vẫn chưa được uống nhiều loại rượu lắm, ta đổi sang rượu khác thích hợp hơn.”

Nghe Hạ Việt khen mình Thức Yến rất vui vẻ, y tin rằng rượu Hạ Việt chọn nhất định còn ngon hơn, trong mắt không khỏi toát ra chờ mong. Hạ Việt trông thấy mà lòng ngứa ngáy, thật muốn kéo y qua hôn một cái.

Các trưởng bối nhìn tiểu phu phu chìm vào thế giới riêng đều cười híp mắt, cũng không nói gì.

Chỉ chốc lát sau, mấy người hầu đã tiến đến đem rượu mà Thức Yến đã chọn đi, thay bằng loại Hạ Việt phân phó.

Vân lão gia biết Hạ Việt muốn phát triển Hỉ Cửu Túy, chỉ là hắn còn chưa kịp hỏi chi tiết kế hoạch ra sao, lúc này mơ hồ hiểu được ý tứ của Hạ Việt liền dẫn đầu nâng chén uống một ngụm, sau đó, trên khuôn mặt lão nhân lộ ra một nụ cười mừng rỡ.

Vân phụ thân và tổ cha không rõ ý đồ của Hạ Việt, cũng không hỏi, bọn họ uống được rượu ngon cũng hài lòng, tổ phụ cùng Vân lão gia nhìn nhau, trong mắt đều là khen ngợi.

Qua ba tuần rượu, người hầu mang tiểu tử đặt bên cạnh, bưng chậu đá và đồ uống rượu lên.

Thức Yến trông thấy thì rất vui vẻ, y mở to mắt hỏi Hạ Việt: “Tướng công định đun rượu sao?”

“Ừ.” Hạ Việt gật đầu, “Người làm đi.”

Thức Yến vừa nghe lại khản trương, y thấy Hạ Việt mỉm cười cổ vũ mình, lại nhìn mấy trưởng bối đang ngồi cạnh. Vân phụ thân tuy rằng không hiểu lắm, nhưng cũng gật gật đầu khích lệ y. Thức Yến lúc này mới đứng lên, đi tới một bên bắt đầu đốt than.

“Đun rượu?” Vân lão gia hỏi.

Hạ Việt cười gật đầu.

“Không phải rượu sau khi hâm nóng vừa gay mũi vừa đắng sao?” Vân phụ thân thấy thế, cũng cho là đun rượu ngon thì quá lãng phí.

“Cha, ta kỳ thật cũng chỉ hâm cho rượu ấm lên thôi, rượu ấm rất dễ uống, chỉ khi nào nóng quá mới bị hỏng.”

“Thật sao?” Vân phụ thân nhìn Hạ Việt nở nụ cười chắc chắn, y cũng bắt đầu tò mò, nếu nhi tử đã nói như vậy thì y cứ thử chờ xem sao, dù sao y thật ra cũng chưa từng uống rượu nóng bao giờ, cũng không biết có phải thực sự khó uống như vậy không.

Thức Yến đã nắm được cách đun rượu rất nhuần nhuyễn, chờ đến lúc rượu nóng lên một nhiệt độ vừa phải, y châm một chén uống thử, mùi hương gạo thơm ngát của Bạch gia tràn đầy trong khoang miệng, so với nhiệt độ bình thường càng rõ ràng hơn. Y suy nghĩ một chút, quyết định lại đun thêm một lát nữa, nếu nhiệt độ rượu cao hơn nhiệt độ cơ thể hẳn sẽ phát huy vị đạo của rượu tốt hơn, cũng thích hợp với thức ăn hôm nay.

Lần thứ hai uống thử, Thức Yến coi như tìm được độ ấm thích hợp, y thả bình hoa mai vào trong nước nóng một lát rồi mới lấy ra rót cho mọi người. Chén đựng rượu rất lạnh nên sẽ ảnh hưởng tới nhiệt độ của rượu, bởi vậy y muốn hâm rượu lâu một chút, khi rót vào trong li rượu nguội bớt là vừa.

Thức Yến tin rằng tất cả mọi người đều sẽ bị hương vị của rượu nóng mê hoặc.

Hạ Việt cũng không lo lắng phản ứng của bọn họ, hẳn tự mình nhấp một miếng, sau đó cười cười khen ngợi Thức Yến.

Thức Yến cũng rất vui vẻ, cúi đầu uống, sau đó có chút thấp thỏm nhìn các vị trưởng bối.

Vân phụ thân có vẻ rất kinh ngạc, y cẩn thận hớp từng ngụm từng ngụm, trên mặt nổi lên màu hồng nhàn nhạt.

“Rượu nóng ngon đến thế này sao, đây có thật là loại rượu ta vừa uống ban nãy không? Hình như hoàn toàn khác nhau, thật quá thần kỳ!”

Tổ phụ và tổ cha cũng đều có phản ứng giống như vậy.

Vân lão gia lặng lẽ thưởng thức một hồi, sau đó mới ngẩng đầu hỏi Hạ Việt: “Đây cũng là do người học được trong lúc hôn mê sao?”

Hạ Việt gật đầu: “Đúng vậy, phụ thân.”

Vân phụ thân cùng với tổ phụ tổ cha nghe đối thoại của hai người xong, nghĩ đến lúc hỏi Vân lão gia tại sao Hạ Việt đột nhiên muốn thừa kế lò rượu đều bị hắn tìm lí do thoái thác, cả ba chợt đồng loạt lộ ra biểu tình thì ra là thế. Thức Yến có chút không rõ ràng cho lắm, nghiêng đầu nhìn Hạ Việt.

Hạ Việt bị manh muốn chết, nhin không được lại nhéo tai người ta, cười nói: “Trở về phòng sẽ kể cho người nghe được chưa.”

Nghe thấy Hạ Việt nói thế, Thức Yến vui hẳn lên.

Bữa cơm này một nhà Vân gia ăn rất tận hứng, lúc mọi người đều đặt đĩa xuống, Vân lão gia chuẩn bị gọi người hầu vào dọn bàn thì Vân phụ thân đột nhiên kinh hô một tiếng.

Thấy cả nhà đều hốt hoảng quay lại nhìn mình, Vân phụ thân đầy mặt xấu hổ, cúi đầu nói: “Ta... Ta hình như ăn nhiều quá.”

Ai nấy nghe thế đều giật mình, Vân phụ thân ăn uống không tốt đã không phải là chuyện ngày một ngày hai, sức ăn của y nhỏ đến mức Vân lão gia vẫn luôn rất lo lắng, cho dù là dùng thuốc thì cũng chỉ được một thời gian ngắn, thế nào hôm nay cư nhiên ăn được nhiều như thế.

Thấy Vân phụ thân đứng lên không nổi, Vân lão gia vội vàng đỡ y ngồi sang một bên. Vân phụ thân xấu hổ không thôi, vừa sờ sờ bụng vừa nói: “Quái lạ, làm sao mà ta ăn nhiều như vậy được chứ, chắc cũng phải gấp đôi so với thường ngày.”

Hạ Việt nhin không được cười lên, bảo Thức Yến sai hạ nhân chuẩn bị thảo quả tiêu thực, còn mình thì ngồi xuống bên người cha giải thích.

“Bởi vì người uống rượu a, rượu nóng sẽ tăng cảm giác thèm ăn, vừa này ta cũng nhìn thấy cha vừa ăn vừa uống rượu rất là vui vẻ.”

“Hài tử này, thế sao không nhắc ta một câu, tuy ăn nhiều cũng không có gì không tốt, nhưng ta cũng không muốn no thành như vậy a.” Vân phụ thân vỗ vỗ tay của Hạ Việt nói, “Bất quá, rượu nóng hóa ra lại tốt như vậy, làm cho người ta bất tri bất giác có thể ăn nhiều hơn.”

Trên mặt y lúc này toàn là biểu cảm con trai nhà ta là nhất vân vân mây mây.

Vân lão gia ngồi cạnh lại chỉ im lặng trầm ngâm, lúc này hạ nhân đưa thảo quả tới, nhìn phu lang nhà mình ngậm vào miệng rồi mới lên tiếng.

“Người nói muốn phát triển Hỉ Cửu Túy, chính là làm cái này?”

Hạ Việt nhìn về phía phụ thân, gật đầu.

Vân phụ thân nghe xong nhàn tình sáng lên, chủ ý này rất tốt, khách nhân ăn được nhiều hơn, bọn họ tự nhiên cũng buôn bán có lời. Nếu không phải còn ngậm thảo quả không tiện mở miệng, y thực sự rất muốn khen ngợi nhi tử một phen.

Vân lão gia nghiêm mặt nhìn Hạ Việt: “Người cũng biết mọi người nghĩ gì về rượu nóng rồi đấy, làm khách nhân tiếp nhận rượu nóng không dễ dàng như vậy đâu.”

“Phụ thân yên tâm, ta có biện pháp, nhất định làm được.”

Hạ Việt nhìn thẳng vào mắt Vân lão gia kiên định trả lời, trong nụ cười tràn đầy tự tin. Thức Yến ngay người đứng bên cạnh nhìn, lần đầu tiên trông thấy thần thái đường hoàng của Hạ Việt, y không hiểu sao có chút hoảng hốt.

Phụ tử hai người cứ như vậy nhìn nhau.

Một lát sau, Vân lão gia mới nở nụ cười, vỗ lên vai Hạ Việt.

“Vậy làm đi, Hỉ Cửu Túy là của ngươi, là toàn quyền ngươi quyết định, nếu có cần gì thì cứ nói cho ta biết.”

Hạ Việt đứng dậy, cúi người đáp: “Tạ ơn phụ thân.”

(1) Thần Đồ Úc Lũy: Hai vị môn thần chuyên trừ tà đuổi quỷ, bảo hộ bình an trong truyền thuyết cổ đại

(2) Pinyin của cá và dư đều là “yu”, cách đọc na ná nhau, tương tự âm ngũ quả của Vn.

(3) Heo quay: Thật ra dịch sát nghĩa thì không giống heo quay của Vn đâu cơ mà TT...

14. Chương 14: Lò Rượu

Sáng sớm mừng một, Hạ Việt tỉnh lại giữa một tràng tiếng nổ âm vang.

“Pháo?”

Thức Yến vui trong lòng Hạ Việt dụi mắt, buồn ngủ không chịu nổi. Hạ Việt nhìn y đáng yêu như thế, cúi xuống hôn lên trán y một cái.

Âm thanh cách đó không xa, dứt quãng từng đợt, Hạ Việt nghĩ thầm chắc là hạ nhân đang ở ngoại viện đốt pháo tre (1). Đốt pháo tre là phải mở cổng lớn, nhớ tới hôm nay phải đi đến lò rượu tể tửu thần, Hạ Việt không dám chậm trễ, trong lòng cũng có chút hưng phấn, vội vàng từ trên giường đứng lên.

Thức Yến thấy Hạ Việt đã thức dậy, cũng nghiêm chỉnh hầu hạ hẩn mặc quần áo. Hai người rửa mặt chải đầu, ăn một ít điểm tâm rồi đi li xì cho hạ nhân một bao to.

Nhìn thời gian không sai biệt lắm, Hạ Việt liền dắt Thức Yến đi chúc tết các trưởng bối, nhét vào ngực y vài phong bao đỏ thắm, lúc này mới theo Vân lão gia đi vào lò rượu.

Lò rượu kỳ thực ở ngay phía sau Vân gia, diện tích không nhỏ, có đại viện vây quanh, kiến trúc là kiểu tứ hợp viện. Khu phía Bắc của lò rượu là một gian nhà lầu hai tầng, đây cũng chính là nơi cất rượu, phía sau có một ống khói cao lớn. Các học đồ ở trong sân đang cọ rửa mấy thùng gỗ nhỏ, ống khói cao cao đằng xa không ngừng tuôn ra khói màu trắng cuộn cuộn, trong không khí truyền đến từng trận hương khí nồng đậm.

Vân lão gia dẫn Hạ Việt đi vào viện, cả hai vừa bước xuống đã trông thấy một đoàn người đứng chờ sẵn. Dẫn đầu là một nam nhân trung niên, trông có vẻ lớn tuổi hơn cả Vân lão gia, vóc người không cao lắm nhưng khuôn mặt lại kiên nghị. Y đứng đó, có cảm giác cả người đều toát ra một loại uy áp không thể bỏ qua.

“Đây là Đỗ sư của lò rượu Vân gia chúng ta.” Vân lão gia giới thiệu hẩn với Hạ Việt: “Kỹ thuật chưng cất rượu của hẩn ở Lạc Việt phải nói là số một số hai.”

Hạ Việt liền vội vàng hành lễ vấn an.

Đỗ sư chính là linh hồn của lò rượu, nếu dùng ngôn ngữ của xã hội hiện đại, y gần như được xem là “bếp trưởng”. Mọi giai đoạn trong quá trình chưng cất rượu đều do Đỗ sư phụ trách, kỹ thuật của y trực tiếp quyết định hương vị và chiều sâu của rượu được cất ra. Đã uống qua vài loại rượu của Vân gia, Hạ Việt rất muốn bái kiến vị Đỗ sư tháo vát này, lúc này gặp được tự nhiên càng thêm cung kính.

Đỗ sư nở nụ cười, “Lão gia quá khen, số một số hai ta không dám nói, cơ mà hạng ba coi như tạm tạm.”

Mọi người nghe xong cũng cười theo, Hạ Việt lại càng thích người ngạo khí như vậy.

“Lần trước gặp thiếu gia, người còn nhỏ lắm, ta lúc đó cũng chỉ là một điều sư (phụ trách lên men), ngờ đâu chớp mắt một cái đã qua nhiều năm như vậy.” Đỗ sư hí hóp mắt nhìn Hạ Việt, trong giọng nói có chút cảm khái, “Bất quá ta không biết thiếu gia hôm nay tới đây nên không chuẩn bị tiền lì xì a.”

Vân lão gia nghe vậy cười ha hả, “Đỗ sư, người không cần cho hẩn tiền lì xì, sau này hẩn còn phải lì xì ngược cho người đó nha.”

Đỗ sư sững sốt, có chút không dám tin nhìn Vân lão gia.

“Lão gia, ý của ngài là...”

Vân lão gia rất tự hào vỗ vỗ vai nhi tử, “Ta ngày hôm nay chỉ là dẫn hẩn đến xem qua mà thôi, sau này hẩn sẽ thường xuyên tới đây.”

“Thiếu gia muốn kế thừa lò rượu?!” Không chỉ Đỗ sư, các công nhân chưng cất rượu khác đều rất ngạc nhiên nhìn Hạ Việt.

Hạ Việt cảm thấy trên người mình hội tụ đủ loại ánh mắt chờ mong của mọi người, nghĩ đến trước đây Vân Hạ Việt kia một bước cũng nhất quyết không tiến vào hầm rượu, tâm tình thực sự có chút phức tạp. Thân là con trai duy nhất của Vân gia, hẩn rốt cuộc đã phụ kỳ vọng của bao nhiêu người a.

“Đúng vậy.” Hạ Việt hơi cúi người xuống, thành khẩn nhìn thẳng vào mắt của Đỗ sư, “Trước kia là ta không hiểu chuyện, sau này ta sẽ nghiêm túc đến đây học hỏi, hi vọng Đỗ sư có thể chỉ điểm ta một chút.”

Đỗ sư nghe đoạn rất kích động, kéo tay của Hạ Việt liên tiếp nói được, trên mặt những người đứng sau lưng hẩn cũng đều là thần sắc mừng rỡ.

Vấn đề về người thừa kế không chỉ có mình Vân lão gia phiền não, đây cũng là sự lo lắng của tất cả mọi người ở lò rượu. Nhân phẩm và giáo dưỡng của thiếu gia rất tốt, nhưng hết lần này tới lần khác hẩn không chịu kế thừa lò rượu, điều này làm cho đám người Đỗ sư vừa đau lòng vừa tiếc nuối.

Vì vậy trong bầu không khí hân hoan ấy, Vân lão gia mang theo Hạ Việt cùng người ở lò rượu từng bước một lên lầu.

Nơi tế tửu thần ở trên lầu. Lầu các không rộng lắm, trần nhà cũng không cao, Hạ Việt khó khăn lắm mới có thể đứng thẳng, thỉnh thoảng còn phải cúi đầu tránh xà nhà.

Đàn tế nằm ở sâu bên trong lầu các, bốn phía phiêu dang một loại không khí rất đặc biệt, mọi người vốn còn đang cười đùa thấp giọng nói chuyện với nhau, vừa bước lên lầu, xung quanh chợt yên tĩnh lại, ai nấy đều nghiêm túc hẳn lên.

Người nào càng yêu rượu thì càng kính nể tửu thần, không dám bất kính với bề trên. Lò rượu hàng năm sẽ tế thần hai lần, lần đầu tiên là ở lúc giao mùa, trước khi hàn tạo (bắt đầu lạnh) đến người ta sẽ tranh thủ quét dọn hầm cất rượu, sau đó tế bái tửu thần, lần thứ hai là mừng một tháng giêng.

Lại nói đến hàn tạo, đây là thuật ngữ trong nghề sản xuất rượu. Thời điểm thích hợp để rượu lên men kéo dài từ thu phân năm này cho đến xuân phân năm sau, vì vậy đa số các lò rượu đều chọn thời điểm lạnh nhất trong mùa đông để bắt đầu công tác ủ rượu, bởi vậy mới gọi là hàn tạo.

Trên đàn tế thần đã thấp nển, cống phẩm cũng được bày xong. Vân lão gia hai tay cầm hương tiến lên, Đỗ sư theo sát hần, Hạ Việt cùng những người khác ở sau lưng Đỗ sư, quì dưới đất nhắm mắt yên lặng cầu khẩn.

Vân lão gia mong mỗi một năm mưa thuận gió hoà, chưng cất rượu thuận lợi, xin tửu thần phù hộ cho không xuất hiện rượu hỏng.

Chưng cất rượu không hoàn toàn phụ thuộc vào tay nghề mà còn phải xem thời tiết, khí hậu có ảnh hưởng không nhỏ đến việc chưng cất rượu. Chưng cất rượu cần phải luôn duy trì nhiệt độ thấp và độ ẩm thích hợp trong thời gian dài, không khí cũng phải sạch sẽ, nên không ai hi vọng mùa đông lại nóng cả.

Sau khi cầu nguyện, Vân lão gia tiến lên cầm hương, sau đó bắt đầu mời rượu. Hương chỉ cần một nén là đủ, lễ mời rượu mọi người đều phải tham dự, trên đàn tế để một bình rượu, mỗi người châm sẵn một li rượu, lần lượt tiến lên rót rượu vào trong bình.

Toàn bộ quá trình tế thần đều thập phần an tĩnh, không hề có âm thanh dư thừa, ai ai cũng đều trang trọng chăm chú.

Đợi mọi người mời rượu xong, Đỗ sư lấy một vò rượu ngon ra, vò rượu này vốn được giữ lại để chiêu đãi mọi người vào dịp năm mới, tỏ vẻ một năm vừa qua công việc chưng cất rượu thuận lợi hoàn thành, cảm tạ tửu thần đã bảo hộ.

Lễ tế kết thúc, mấy công nhân cáo từ, tiếp tục trở lại làm việc, Vân lão gia thì mang theo Hạ Việt đi tham quan một vòng.

Ở lò rượu, công nhân chưng cất rượu còn được gọi là tàng nhân. Đỗ sư là người phụ trách tối cao của hầm rượu Vân gia, phía dưới có trợ lý của Đỗ sư, kế tiếp là điều sư phụ trách lên men cơm, ba người này chính là cốt lõi của hầm rượu. Chưng cất rượu ngoại trừ “điều” (men nấm), còn phải có “nguyên”, nguyên tức là men rượu, người phụ trách lên men rượu gọi là nguyên sư, ngoài ra còn có người phụ trách chuyện nấu cơm, còn lại đều là học đồ.

Các học đồ mỗi ngày đều phải dọn dẹp hầm rượu, cọ rửa các dụng cụ chưng cất. Hạ Việt trông thấy một cái thùng gỗ cao một thước dùng để chuyển nước xuống hầm, một cái bồn tròn to dùng để vo gạo, nấu cơm và men rượu, còn có một cái sàng hình chữ nhật để rãi cơm, gậy gỗ to để khuấy gạo. Những công cụ chỉ từng được thấy trên tranh ảnh nay lần lượt xuất hiện trước mắt, Hạ Việt nhìn đến nhập thần.

Vân lão gia thấy Hạ Việt đứng trong sân say sưa nhìn chăm chăm không chịu chuyển bước, rốt cục triệt để tin rằng nhi tử thích nấu rượu, trong lòng hần vốn còn có chút bận tâm, lúc này đã hoàn toàn bốc hơi.

Bất quá cũng không thể để con cứ cầm rẽ trong sân nhìn người ta dọn rửa, Vân lão gia cuối cùng vẫn kéo hần đi theo mình, cả hai người tiến sâu vào trong hầm rượu.

“Bọn họ đang nấu cơm, người cũng từng đọc sách, chắc hẳn cũng biết công đoạn này quan trọng thế nào.” Vân lão gia chỉ vào thùng gỗ đang bốc khói nóng hổi, “Buổi sáng phải ưu tiên việc này trước, cơm nấu ra sẽ quyết định phơi rượu là tốt hay xấu.”

Hai bên trái phải có tàng nhân đang vo gạo, Hạ Việt ngồi bên cạnh xem, sau khi được cho phép, hắn đưa tay nhặt một nhúm gạo đưa lên nhìn.

Hạt gạo rất no tròn, nhìn qua trắng nõn, Hạ Việt biết đây là gạo đã được xát sạch sẽ.

“Đây là gạo đã được xát bảy phần?” Hạ Việt hỏi hai người đang ngồi vo gạo kia.

Tàng nhân cười trả lời: “Đúng vậy, thiếu gia nhìn ra được?”

Hạ Việt gật đầu, lấy một hạt gạo ra. Giữa hai ngón tay của hắn, hạt gạo nhỏ trắng nõn phát ra ánh sáng nhờ nhờ.

Gạo là sinh mệnh của rượu, gạo để cất rượu và gạo để ăn không giống nhau, gạo để cất rượu có kích thước lớn hơn, bởi vì trong gạo này có một bộ phận màu trắng đục gọi là tâm gạo. Tâm gạo rất giàu tinh bột, tinh bột sau khi lên men sẽ phân hủy và biến thành đường, phối hợp con men lẫn bánh men rượu, bởi vậy có thể làm ra rượu ngon hay không, tất cả đều phụ thuộc vào gạo đã được xay xát tốt hay chưa.

Gạo rượu chưa được xát gọi là đại mễ, xát rồi thì gọi là tinh mễ. Sở dĩ phải xát gạo là để loại bỏ các chất khác, cố gắng chỉ chừa lại tâm gạo, tầng ngoài của gạo chứa an-bu-min và chất béo, rượu nấu ra sẽ có tạp vị.

Gạo xát bảy phần tức là mài bỏ ba lớp ngoài, giữ lại bảy phần trong. Đương nhiên, tinh mễ phần trăm càng thấp, rượu cất ra sẽ càng ngon. Ở hiện đại, gạo thậm chí có thể được xát tới bốn, năm phần, thậm chí ba phần, cho ra loại rượu có phẩm chất vô cùng ưu tú.

Lạc Việt không có máy xay gạo, có thể xát ra tinh mễ bảy phần đã làm Hạ Việt rất kinh ngạc, hắn thật tò mò kỹ thuật và phương pháp xát gạo của Lạc Việt, bất quá chỉ có thể đợi đến lúc thu hoạch gạo năm nay mới có thể thấy được.

Hạ Việt thả gạo trên tay xuống, đứng dậy nhìn nồi nấu cơm.

Mấy tàng nhân đang đứng trên cao, dùng gậy gỗ liên tục đảo tới đảo lui. Thân ảnh của bọn họ khuất sau làn hơi dày đặc, động tác sạch sẽ lưu loát, không có đối thoại dư thừa, chỉ chăm chú vào động tác lặp đi lặp lại trên tay, phẳng phất như đang tiến hành một nghi thức nào đó.

Mùi hương của cơm thơm nóng xông vào mũi Hạ Việt, hắn rất muốn đi tới nếm thử một chút, vừa cúi đầu lại nhìn thấy áo choàng rộng thùng thình hôm nay mặc để đi tế tửu thần, tuy rằng trang trọng nhưng không thích hợp làm việc. Hơn nữa, hắn đột nhiên mở miệng nói muốn nếm thử, đại khái cũng sẽ gây phiền toái cho mọi người. Hạ Việt yên lặng nhịn xuống xung động, an ủi bản thân rằng sau này còn có cơ hội.

Hắn theo Vân lão gia đi qua một căn phòng khác, nơi này rất khô ráo, trên mặt đất bày hơn mười tấm ván gỗ to, bên trên trải vải trắng, cơm đã nấu xong được rải đều lên đó. Mấy công nhân chèo gạt liên tục lật tới lật lui, cơm rất mau chóng nguội đi.

Đỗ sư lúc này cũng đã đến, có tàng nhân trông thấy hắn, lập tức cầm một ít cơm lên, ấn lên trên mặt ván gỗ thành dạng bánh, đưa cho Đỗ sư.

“Cha, đây là cơm đã nấu của ngày hôm nay.”

Đỗ sư là lão đại ở lò rượu, ở đây cũng có mấy người tầm tuổi với hắn. Người nào nhỏ tuổi thì gọi hắn một tiếng cha, ít tuổi hơn hắn một chút thì gọi là lão đại. Tàng nhân hầu như ít khi nào gọi thẳng tên họ của Đỗ sư, ngay cả Vân lão gia cũng gọi hắn là Đỗ sư.

Đỗ sư cầm bánh cơm lên, tỉ mỉ nắn bóp. Làm bánh cơm cũng là một nghi thức trọng yếu, bánh nếu ăn ngon còn có thể qua nó xác nhận phẩm chất của cơm đã nấu ngày hôm đó.

“Thiếu gia, người nhìn này.” Đỗ sư cười, đưa cơm cho Hạ Việt, “Bánh cơm này có độ co dãn tốt, có thể kéo dài ra, lúc ăn thử thì ngoài giòn trong mềm, gạo này chắc chắn sau khi lên men sẽ rất tuyệt.”

Hạ Việt tiếp nhận bánh, không dám trực tiếp cắn, hắn biết mỗi ngày ép bánh cơm xong còn phải đem cúng cho tửu thần. Bánh cơm vẫn còn ấm áp, cầm lên cảm giác cũng rất mềm dẻo, Hạ Việt bóp một khối nhỏ bỏ vào miệng, mùi hương gạo tràn ngập thơm phức, vị lại ngon.

“Thực sự như lời Đỗ sư nói, ngoài giòn trong mềm, rượu làm ra chắc chắn sẽ rất tốt.” Hạ Việt chăm chú ghi nhớ cảm giác và mùi vị, đưa cơm lại cho Đỗ sư.

Đỗ sư trông thấy bộ dáng hẩn chăm chú học tập, nhin không được nhìn về phía Vân lão gia, lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

Sau khi gạo đã nguội hẩn, dùng vải trắng cuộn lại chuyển sang điều thất (phòng lên men) ở trên lầu, các công nhân sẽ rải men lên, sau đó dùng tay bóp để men thấm vào cơm, một lần nữa dùng vải trắng buộc chặt, để một ngày đêm.

Trong khoảng thời gian này, vi khuẩn gây men sẽ lặng lẽ sinh sôi nảy nở, đến khi tháo vải ra thì hạt gạo sẽ có những đốm màu trắng lấm tấm, hiện tượng này gọi là phân hủy tinh bột, lúc này coi như men đã thấm hẩn vào gạo.

Vân lão gia vừa định dẫn Hạ Việt sang điều thất xem thử thì đã có tằng nhân chờ sẵn ở cửa, đưa hai người đi.

Điều thất rất nóng, Hạ Việt biết phòng lên men phải bảo trì nhiệt độ bình quân trên dưới 30 độ, thế nhưng cho dù hẩn đã chuẩn bị tâm lý vẫn như cũ bị sóng nhiệt đánh thẳng vào mặt, không kịp trở tay.

Nhưng hẩn cũng không dám nói ra một câu than nóng, trong phòng, tất cả mọi người thần sắc ngưng trọng, cực kỳ nghiêm túc làm việc.

Hạ Việt đến gần một sàng cơm, cúi đầu ngửi một cái, nhớ kỹ hương vị mềm ngọt này, cũng không đưa tay cầm lấy, theo phụ thân đi ra.

Nguyên bản Vân lão gia còn định dắt Hạ Việt đi xem rượu lên men, nhưng hai người vừa bước ra cửa đã thấy người hầu của Hạ Việt tìm tới, bởi vì lò rượu không cho người tùy tiện ra vào, hẩn đành phải đứng ngoài chờ.

Hạ Việt hỏi mới biết là Phương quản sự và Thành chương quý tới nhà chơi. Vân lão gia cũng biết hai người đến chúc Tết, phỏng chừng cũng thuận tiện bàn chuyện Hỉ Cửu Túy với nhi tử. Hẩn bảo Hạ Việt quay về trước, dù sao còn nhiều cơ hội tham quan lò rượu sau.

Sau đó, Hạ Việt cáo từ Đỗ sư, đáp ứng sau này sẽ đến học bù, cuối cùng mới theo hạ nhân về nhà.

(1) Pháo tre:

(2) Mình giải thích công đoạn làm rượu một chút cho bà con dễ hiểu -.

Sau khi xát gạo để bỏ cám và tạp chất bên ngoài đi, gạo được nấu lên, làm nguội, rồi rắc men lên, thường là nấm, đây là công việc của điều sư. Sau khi gạo đã lên men, lúc này mới thêm bánh men rượu vào, đây là công việc của nguyên sư. Rượu gạo có tận 2 lần lên men khác nhau nên mới thành ra mớ lằng nhằng kia -...

Đỗ sư cũng là một chức nghiệp, đại khái là quản lý toàn bộ lò rượu ở Lạc Việt, nhưng vì mọi người đều gọi thay cho tên nên mình viết hoa -...

15. Chương 15: Mừng Một Đầu Năm

Đầu năm mới, đường phố của Dân thành ngày thường vốn đông đúc lúc này lại có vẻ cô quạnh, rất ít người đi, thỉnh thoảng mới nghe được tiếng pháo trúc nổ trong viện nhà ai.

Hạ Việt cũng không đứng lại nhìn, tuy thân là thiếu đương gia nhưng dù sao hẩn vẫn là văn bối, không thể để Phương quản sự và Thành chương quý đợi lâu. Bởi vậy, hẩn toàn tâm toàn ý chỉ muốn mau chóng về nhà, dưới chân đi như chạy, không hề để ý đến mấy khanh quan trên đường cố gắng chào hỏi hẩn.

Thiếu gia không thấy, người hầu tự nhiên cũng sẽ không nhắc nhở, hai người im lặng rảo bước trở về Vân trạch.

Vốn đại viện của Vân gia và lò rượu được xây chung với nhau, cửa vào lò rượu cũng là cổng nhà, ở Lạc Việt cũng không ít lò cất rượu xây theo kiểu này. Nhưng khi dựng nhà, tổ phụ của Vân Hạ Việt đồng thời lấy một phu lang và một thị lang, người làm nghề chưng cất rượu tối kỳ chuyện phân tâm, khanh quan trẻ tuổi cùng một đồng tầng nhân sinh hoạt chung một chỗ vô cùng không ổn, tổ phụ liền quyết định xây hầm cất rượu cách ra một khoảng.

Vân tổ phụ thành thân năm 19 tuổi, không bao lâu sau chính phu lang liền có hỉ. Vân tổ phụ nghĩ rằng, mặc kệ tương lai có bao nhiêu người con, hấn vẫn muốn có đủ chỗ cho bọn họ ở lại, nếu là lang quan còn phải xây phòng riêng để thủ thân. Cuối cùng, hấn xây một tòa nhà lớn nhất Dận thành lúc ấy. Bởi vì diện tích quá lớn, tuy rằng nhà nối liền với hầm rượu, nhưng từ cổng nhà đi sang cổng lò rượu, hay là vòng ra ngoài đi thì cũng phải mất một đoạn đường.

Phượng quân sự và Thành chương quỹ cũng không hẹn nhau trước. Thành chương quỹ buổi tối trừ tịch còn phải trở về nhà với song thân, Phượng quân sự là cô nhi, ở luôn tại Hỉ Cửu Túy. Hai người nửa đường gặp nhau, lúc này mới cùng đến đây.

Lúc Hạ Việt quay lại, Phượng quân sự và Thành chương quỹ đang ngồi ở trong chính đường cùng Vân phụ thân hàn huyên. Hạ Việt vừa vào nhà liền thấy Vân phụ thân đang cười tủm tỉm đưa cho bọn hấn hai bao lì xì.

Hạ Việt cởi áo khoác đưa cho hạ nhân, bước vào trong nhà cười nói: “Phượng quân sự, Thành chương quỹ, năm mới vui vẻ.”

Thành chương quỹ cười ha hả đáp lễ, còn Phượng quân sự lại bĩu môi.

“Gọi Phượng ca.” Phượng quân sự bực bội nói.

Hạ Việt trừng mắt nhìn, “Nếu ta gọi thì ca ca có lì xì cho ta không?”

Phượng quân sự vừa nghe liền không vui, “Người là thiếu đường gia cơ mà, người phải lì xì cho chúng ta mới đúng.”

“Ai nha, vậy a.” Hạ Việt vô tội đáp, “Vậy phải làm sao bây giờ, ta không biết nhị vị ngày hôm nay sẽ đến, không có chuẩn bị phong bao nha.”

Lời nói này vô cùng chính xác, đích thật là hai người bọn họ tự chạy tới, thế nhưng tuy rằng không sai, Phượng quân sự lại cảm thấy Hạ Việt ra vẻ ngây thơ vô tội thật khiến hấn ngứa răng.

“Rồi rồi, ta cho người tiền mừng tuổi cũng được.” Phượng quân sự khẽ cắn môi, “Gọi một tiếng Phượng ca, chúc mừng năm mới, ta lì xì cho người.”

“Phượng quân sự, như vậy không được.” Hạ Việt nghiêm túc lắc đầu, “Phượng quân sự một năm này vì Hỉ Cửu Túy mệt nhọc vất vả, ta không mừng tuổi cho người đã là thất lễ, làm sao có thể thu tiền lì xì của Phượng quân sự được.”

“Vậy người lì xì cho ta đi.” Phượng quân sự chia tay.

Hạ Việt chớp chớp mắt, “Ta vừa mới nói là Phượng quân sự tới quá đột ngột, ta thực sự không chuẩn bị. Nếu không Phượng quân sự đến kiểm tra đi, lục ra được bao nhiêu người cứ cầm bấy nhiêu.”

Nói rồi, Hạ Việt đứng thẳng người, giang hai tay ra bất động. Phượng quân sự đương nhiên sẽ không làm thế, chỉ có thể trừng mắt lên hấn không thể cắn hấn một cái.

Vân phụ thân nhìn thấy, cười lắc đầu. Nhi tử từ lúc tỉnh lại liền thích đi trêu chọc người khác, trước đây còn tưởng hấn chỉ vô tình theo quy củ không gọi Phượng ca mà thôi, bây giờ nhìn lại thì chín phần mười là cố ý.

Năm mới đến, Vân phụ thân tâm tình tốt, cũng không nói đỡ Phượng quân sự mà an vị một bên, thanh thoi cắn hạt dưa xem kịch vui.

Thành chương quỹ đương nhiên càng không giúp, hấn kỳ thực rất thích nhìn bộ dạng Phượng quân sự bình thường ổn trọng nghiêm túc nay lại tức đến giơ chân, có vẻ rất thú vị nha.

Bọn họ cười đùa một lát, Vân phụ thân cũng biết hai người kia đến đây chắc là có việc thương lượng, y đứng dậy cười nói muốn đi tìm Thúc Yến, sau đó ra khỏi chính đường.

Phương quản sự rốt cục không thêm so võ mồm với Hạ Việt nữa, ngồi xuống nhấp một ngụm trà, lấy từ trong ngực áo ra một quyển sổ gấp đưa cho Hạ Việt.

“Thực đơn?” Hạ Việt vừa nhìn thấy mắt đã sáng lên, vội vàng nhận lấy mở ra.

Thực đơn được bọc vải đỏ, dùng kim tuyến vàng thêu đồ án cát tường, thoạt nhìn rất rực rỡ. Trang giấy tương đối dày, Hạ Việt kéo thử một chút, cảm thấy chất giấy cũng rất cứng cỏi. Ở giữa trang thực đơn để trống, vẫn chưa viết gì lên cả, góc trên còn vẽ một cành mai trắng đơn giản, nhìn vô cùng thanh nhã. Cầm bản thực đơn trên tay, trọng lượng vừa phải làm cho Hạ Việt rất hài lòng.

Phương quản sự nói thực đơn này đã được tửu quán đặt làm tám quyển để lấy may, nếu như sau này đông khách thì lại làm thêm. (Số 8 là số may mắn của người Hoa)

Hạ Việt thì thấy thật vừa vặn, mỗi thực đơn một bản thì tám bản đã đủ bận rồi, hơn nữa lúc giao mùa còn phải đổi thực đơn liên tục, phỏng chừng sổ này không bao lâu sau cũng bị thay đổi.

Về phần bên Thành chương quỹ, sạn bài treo tường đều đã được dỡ xuống, chờ Hạ Việt xác định thực đơn xong, món nào giữ lại món nào không, sau đó hẳn sẽ lo đến chuyện treo sạn bài mới lên.

Kế hoạch bình đựng rượu giữ nhiệt của Hạ Việt vẫn chưa có tiến triển gì, bởi vì còn chưa bàn bạc kỹ với Phương quản sự và Thành chương quỹ nên hẳn cũng đặt sang một bên, chỉ nói cho hai người kia biết ngày mai mừng hai, hẳn dự định đến Hỉ Cửu Túy thử đồ ăn.

“Hửm?” Thành chương quỹ kinh ngạc nhìn về phía Hạ Việt, “Ta còn nghĩ người sẽ chờ hết ba ngày Tết chứ, mừng hai không cần bồi thiếu phu nhân sao?”

Mừng hai Tết, khanh quan ở Lạc Việt sẽ vào miếu bái thần, nhất là phu lang mới thành thân, không chỉ bày tỏ sự kính trọng đối với thần linh mà còn vì kỳ nguyện của phu gia. Tuy rằng đi một mình cũng được, thế nhưng có ai lại không muốn trưng phu đi cùng, chưa kể phu phu ân ái, cửu nhi cửu chi, còn có một loại không khí huyền diệu lãng mạn. Cũng không phải mừng hai cứ đi miếu một mình là bị trưng phu lạnh nhạt, thế nhưng chắc chắn sẽ bị mấy khanh quan khác cười nhạo sau lưng.

Chuyện thiếu đương gia rất thương thiếu phu nhân Phương quản sự và Thành chương quỹ cũng nghe nói, lúc này nghe Hạ Việt nói mừng hai sẽ đến Hỉ Cửu Túy thử đồ ăn liền không khỏi kinh ngạc, lẽ nào hẳn muốn để Thiếu phu nhân thân là tân phu lang một thân một mình đi bái thần?!

Hạ Việt cười lắc đầu, “Buổi sáng ta đưa Thúc Yến lên miếu, buổi trưa mới đến Hỉ Cửu Túy, chúng ta không ở lại miếu dùng cơm.”

Mấy ngày Tết, mấy tiệm ăn bên ngoài đều đóng cửa cả, trong miếu chẳng qua là do mừng hai nhiều người đến bái thần nên chuẩn bị cơm chay mà thôi.

Chỉ là Hạ Việt nhớ Thúc Yến đã từng bị mấy khanh quan khác xa lánh, mừng hai thể nào chi ít cũng phải đụng mặt vài ba người. Tuy rằng hẳn có thể cùng Thúc Yến tú ân ái, thế nhưng lang quan dù sao cũng không phải kiêng kị nhiều như khanh quan. Mặc kệ có bị mắng hay không, hẳn cũng không muốn để Thúc Yến bị khi dễ nữa, bởi vậy hẳn không định ở lâu trong miếu, nhất là chỗ càng đông thì càng phức tạp, cứ lạy thần xong rồi về, dắt Thúc Yến sang Hỉ Cửu Túy ăn cơm.

Phương quản sự và Thành chương quỹ tuy rằng không hiểu nguyên nhân, nhưng nghe Hạ Việt muốn dẫn thiếu phu nhân đến Hỉ Cửu Túy, hai người vẫn rất là vui vẻ.

Bọn họ chưa từng gặp thiếu phu nhân nha, hôm thành thân thiếu phu nhân đội khăn voan nên không thấy được mặt mũi thế nào, chỉ cảm thấy đáng người kia rất đẹp.

Phương quản sự và Thành chương quỹ nghe nói người kia là khanh quan của nhà họ Bạch chuyên trồng gạo cất rượu, lại một điểm nhìn không ra y là hài tử nông gia, nghe nói Thúc Yến ngày xưa rất chăm chỉ lên học đường nghe tiên sinh giảng bài, điều này làm cho hai người rất có hảo cảm với Thúc Yến.

Hẹn xong giờ giấc ngày mai, Phương quản sự và Thành chương quý liền cáo từ rồi đi. Hạ Việt tiến người, đứng ở cửa một hồi mới chậm rãi trở về phòng.

Thức Yển từ viện của Vân phụ thân bước ra, trông thấy Hạ Việt ở hành lang chậm rãi đi tới. Y lần đầu tiên nhìn thấy hần nghiêm mặt, tựa hồ đang suy nghĩ chuyện gì, Thức Yển không dám mở miệng gọi hần, nhưng lúc Hạ Việt ngẩng đầu lên nhìn thấy phu lang nhà mình, trên mặt nhất thời lộ ra nụ cười.

“Người đi qua chỗ cha à?” Hạ Việt bước nhanh đến, theo thói quen kiểm tra quần áo trên người Thức Yển.

Thức Yển gật đầu, đưa lò sưởi trong tay áo ra cho hần nhìn. Hạ Việt kiểm tra hài lòng thu tay lại, trông thấy Thức Yển ôm một bọc vải trong lòng.

“Đây là cái gì?”

“Ta làm cho người một đôi giày, người có muốn xem thử không?”

“Giày?” Hạ Việt rất có hứng thú, nhanh chóng kéo y trở về phòng.

Thức Yển đặt bọc vải lên bàn, mở ra, bên trong có một đôi giày màu đen. Hạ Việt cầm lên nhìn, giày làm bằng da có hoa văn như ý thêu chìm, bên trong lót bông rất ấm áp, đế giày cũng tương đối dày, không sợ bị tuyết thấm ướt.

Hạ Việt xỏ giày vào chân, rất vừa vặn, hần ở trong phòng đi tới lui vài vòng, sau đó cười híp mắt ôm lấy Thức Yển.

“Thế nào? Vừa chân không?” Thức Yển ngẩng đầu hỏi hần.

“Ừ, rất vừa.” Hạ Việt cúi đầu hôn y, mắt cười đến cong cong, “Cảm giác vừa thoải mái lại vừa ấm áp, Thức Yển nhà ta thật khéo tay, ngày mai ta mang nó cùng người lên miếu nhé.”

Thức Yển nghe xong rất vui vẻ, ngay cả đuôi mắt cũng gợi lên một độ cung nho nhỏ.

“A, đúng rồi, còn có cái này.” Thức Yển móc một cái túi nhỏ trong ngực áo ra, đưa cho Hạ Việt.

Hạ Việt mở ra xem, bên trong là một chiếc khăn thêu và một túi tiền.

“Đây cũng là Thức Yển làm?”

Thấy Thức Yển gật đầu, Hạ Việt liền đem khăn và túi tiền ra nhìn kỹ. Khăn thêu hoa văn cổ đại, trông rất lịch sự tao nhã. Túi tiền là dạng túi rút, làm bằng vải màu xanh đậm, hai mặt túi đều thêu hình con dơi, trong túi có hai ngăn, ngăn trên thả một túi thơm nhỏ. Trên túi thơm còn thêu hình hoa lan, bên trong có hương liệu.

Hạ Việt cầm lấy túi thơm ngửi một cái, là hương vị gỗ mộc tươi mát.

Túi thơm, khăn tay và vân vân, mấy thứ tín vật đính ước này nam nhân cầm trong tay đến là hài lòng, hần cầm túi thơm nhìn Thức Yển, cười tủm tỉm không nói gì. Người kia ngưỡng ngừng dời tầm mắt, Hạ Việt cúi xuống, một ngụm ngậm lấy vành tai hồng hồng của y.

Cả người Thức Yển đều run lên, cũng không dám đẩy ra, nhắm nghiền mắt lại chịu đựng Hạ Việt hôn lên tai mình, không nghĩ tới hần đột nhiên nhẹ nhàng cắn một cái, không đợi y phản ứng, đầu lưỡi ấm áp đã bắt đầu vươn ra quấy phá.

“Ừ...”

Thức Yển nhẹn không được rên rỉ thành tiếng, lọt vào trong tai Hạ Việt, Hạ Việt khựng lại, răng nanh nhảy cắn vành tai đỏ như máu của y. Hần buông Thức Yển ra, nâng mặt y lên hung hăng hôn.

Từ trước tới giờ luôn nghe Thẩm đại phu dặn vẫn không thể viên phòng và vân vân, hiện tại Hạ Việt mới phát hiện, đây thực sự là dẫn vật muốn chết.

Người mình thích nằm trong lòng mình, bày ra bộ dạng mặc mình muốn làm gì thì làm, thế nhưng hết lần này tới lần khác lại không thể làm gì cả, cục tức này nghẹn đến mức Hạ Việt chỉ có thể chà đạp lên môi Thức Yển trút giận.

Thức Yến không biết bị Hạ Việt hôn như vậy miệng sẽ bị sưng, chờ đến khi y cùng Hạ Việt ngủ trưa thức dậy, soi gương sửa sang đầu tóc thì mới phát hiện mình không thể ra cửa gặp người được nữa.

Tuy rằng mừng một không có việc phải làm, Vân phụ thân cũng không bảo với y là chiều phải qua, y hoàn toàn có thể làm tổ trong phòng không đi gặp người, nhưng Thức Yến vẫn không nhận được tình mắt liếc Hạ Việt một cái.

Hạ Việt bị y trừng, mãi một lúc sau mới phản ứng kịp. Hắn trái lại càng vui vẻ hơn, sắp tới ôm y đòi hôn. Thức Yến muốn tránh lại không dám cự tuyệt, chỉ có thể nghiêng đầu đi.

Y nguyện ý để Hạ Việt hôn, cũng thích Hạ Việt hôn y, thế nhưng mừng hai còn phải lên miếu bái thần a, vạn nhất ngày mai không hết sưng thì làm thế nào?!

Biết Thức Yến lo lắng, Hạ Việt thật ra cũng không muốn miễn cưỡng y, chỉ là ôm người thơm mấy cái lên mặt, mất mũi gì đều hôn một lần mới chịu buông người ta ra.

Vì vậy, nguyên một buổi chiều, phu phụ đều làm ổ ở trong phòng an tĩnh đọc sách, thỉnh thoảng Thức Yến sẽ hỏi vài câu, Hạ Việt đều giải đáp rõ ràng cho y. Bên ngoài tuyết vẫn rơi, trong phòng lại thật ấm áp đầm tĩnh.

Mãi đến lúc ăn cơm tối, môi của Thức Yến rất cực không còn sưng nữa.

Chú thích vài xưng hô dễ lẫn lộn ở Lạc Việt OTL

Đàng trai: Công công – cha chồng, Nhạc phụ – mẹ chồng

Đàng “gái”: Nhạc phụ – cha vợ, Nhạc cha – mẹ vợ

16. Chương 16: Mừng Hai Bái Thần

Dận thành có một ngôi miếu xây trên sườn núi, bình thường người lui đến đèn nhang cũng nhiều, đến mừng hai bái thần lại càng nổi gót sắt vai.

Hạ Việt đã muốn ám ảnh kinh hoàng với mấy kì nghỉ đông nghìn nghịt đời trước, hẳn một chút cũng không muốn đi chen chúc giữa một biển người, đương nhiên cũng không muốn để Thức Yến đi. Thành ra hôm sau vừa tảng sáng, Hạ Việt đã rời giường chuẩn bị.

Thức Yến hiện tại hầu như cái gì cũng nghe lời trượng phu, Hạ Việt gọi y dậy lúc nào y dậy lúc đó. Hầu hạ hẳn rửa mặt mặc quần áo xong, Thức Yến ngồi vào bàn trang điểm chuẩn bị chải đầu.

“Người búi tóc lên đi.” Hạ Việt đi tới sau lưng Thức Yến, nhìn vào ảnh phản chiếu trong gương của y.

“Búi tóc?”

Hắn lấy từ trong hộp trang sức ra chiếc lược bạc nhỏ hóm thành thân, chải đầu cho Thức Yến.

“Búi lên đi, rồi cài lược vào.” (1)

Thức Yến nghe thấy hẳn nói những lời này không phải là để trưng cầu ý kiến, giọng nói hoàn toàn mang theo ta không cho dị nghị, mặc dù có chút không hiểu dụng ý của hắn nhưng Thức Yến vẫn ngoan ngoãn búi tóc lên.

Hạ Việt hài lòng nhìn động tác nhanh chóng của y, thái độ phục tùng nói gì làm đó của phu lang vô tình lấy lòng hắn, nhìn Thức Yến búi tóc xong, hắn cúi đầu ngửi mái tóc đen nhánh kia một cái, sau đó đem lược bạc trong tay cẩn thận cài vào búi tóc.

Dựa theo tập tục, lược bạc là do trượng phu cài cho phu lang, ở những dịp lễ trang trọng mới có thể đeo. Ngày thường nếu muốn đeo, nếu trượng phu không tự tay cài cho mình thì cũng phải có sự cho phép của hắn. Vì vậy ở Lạc Việt, đeo lược bạc là biểu thị việc trượng phu sủng ái phu lang, bất cứ phu lang nào cũng hi vọng được đeo nó mỗi ngày.

Mục đích của Hạ Việt kỳ thực phi thường rõ ràng, chính là muốn show ân ái.

Không chỉ chọn trang sức cho Thúc Yến, Hạ Việt còn bắt y mặc một bộ cẩm bào màu xanh ngọc thêu hình hoa cỏ, đai lưng bằng gấm, mình thì cẩm bào xanh sẫm thêu hình nước chảy, bên hông đeo túi tiền Thúc Yến làm cho cùng một dây ngọc bội.

Bởi vì phải cài trâm nên Hạ Việt cũng không đội mũ cho Thúc Yến, hấn sợ y bị lạnh nên cuối cùng đành đeo chụp tai cho y. Thúc Yến không muốn trang điểm, Hạ Việt cũng không miễn cưỡng, chỉ bảo y mặc thêm áo lông thỏ, ngay cả cổ cũng quàng khăn lông. Cả người Thúc Yến thoạt nhìn nhùng nhùng mềm mềm, chỉ lộ ra mái đầu nho nhỏ, cho dù không đội mũ nhìn vẫn giống thỏ.

Mặc quần áo cho phu lang chỉnh tề rồi, Hạ Việt tỉ mỉ kiểm tra một lần, xác định không thiếu cái gì, lại lui lại về phía sau mấy bước, ngắm từ trên xuống dưới một lượt.

Đồ trên người Thúc Yến toàn là do hấn chọn, không cần trang điểm không cần châu bảo trang sức, quần áo cũng không quá hoa lệ khoa trương nhưng vẫn sẽ hấp dẫn ánh mắt của nhiều người.

Thúc Yến im lặng đứng đó, không ngờ lại có một loại khí chất thanh tao.

Hạ Việt rất hài lòng, hôn lên trán y một cái, mặc áo khoác màu đen của mình vào rồi nắm tay Thúc Yến đi ra cửa.

Xe ngựa đã đứng ngoài chờ sẵn, một nam nhân trung niên thấy thiếu gia và thiếu phu nhân đi ra thì từ trên càn xe nhảy xuống, cười ha hả nói chúc mừng năm mới.

Hạ Việt cười đáp lại, đứng trên bậc thang nhìn Thúc Yến phát lè xè cho người chăn ngựa.

Dãy nhà phía sau Vân trạch là chuồng ngựa, người chăn ngựa này họ Lưu, tất cả mọi người đều gọi hấn là Lưu bá. Lưu bá đã chăm sóc ngựa cho Vân gia gần hai mươi mấy năm, bởi vì Vân tổ phụ và Vân lão gia bình thường cơ bản chỉ đi sang lò rượu, ít khi nào đi xa. Vân gia không muốn xa phu, cần đi đâu thì đều gọi Lưu bá tới đánh xe, chuồng tạm thời giao lại cho mã đồng trông coi.

Người thường xuyên dùng xe ngựa nhất là Vân Hạ Việt, Hỉ Cửu Túy cách Vân trạch khá xa, trời có mưa tuyết gì đó đều phải ngồi xe.

Thúc Yến cho Lưu bá tiền lì xì rất được, lại nói sau này còn làm phiền hấn nhiều, Lưu bá nhận lì xì cười đến là cao hứng, thầm nghĩ thiếu phu nhân tuy rằng biểu cảm trên mặt có hơi nhạt nhòa nhưng tính tình tốt bụng, không hề làm cao với hạ nhân.

“Lưu bá, đầu năm mà bắt người dậy sớm như vậy, thật ngại quá.” Hạ Việt cười nói, “Hôm nay chúng ta sẽ về sớm, buổi trưa xuống núi đến Hỉ Cửu Túy, ta mời người một bữa cơm nhé.”

“Ai, thiếu gia khách sáo quá, chúng ta đi thôi.”

Bên này người hầu đã mở cửa xe, thấy thiếu gia và thiếu phu nhân ngồi ổn rồi mới chạy lên càn xe ngồi. Lưu bá nghe thấy tiếng của Hạ Việt trong xe, giơ roi lên, vội vàng đánh xe rồi khởi đại môn Vân gia.

Sáng sớm trên đường người thưa thớt, xe ngựa chạy tương đối bình ổn. Hạ Việt ngồi trong xe ôm Thúc Yến, giải thích cho y nghe tại sao hôm nay phải đến Hỉ Cửu Túy. Thúc Yến chăm chú lắng nghe, biết trượng phu muốn mình giúp đỡ hấn, trong lòng lại càng thêm vui vẻ.

“Ta có thể giúp trượng công sao?”

“Đương nhiên a.” Hạ Việt cầm tay của y lên vuốt ve, “Thúc Yến đối với rượu nhạy cảm như vậy, tài giỏi như thế người khác còn cầu không được a, có người tới giúp ta, thực đơn khẳng định không thành vấn đề.”

Thúc Yến nghe đoạn, lại nghĩ dù cho y không tham dự, chỉ bằng một mình Hạ Việt cũng có thể định ra một thực đơn hoàn mỹ.

Trượng phu trong mắt y cơ hồ là vạn năng, hấn mở miệng nói muốn mình hỗ trợ, theo ý Thúc Yến, đây chính là sự dục dăng của hấn. Tuy rằng Thúc Yến không cảm giác mình thật sự có tài năng gì có thể giúp được hấn, nhưng y vẫn cảm thấy rất cao hứng.

Nhìn phản ứng của Thúc Yến, Hạ Việt đại khái đoán được đứa nhỏ này đang suy nghĩ xem mình có khen y thật hay không. Hạ Việt buồn cười, hấn không nói gì nữa, nghĩ thầm buổi trưa đến Hỉ Cửu Túy thì Thúc

Yến may ra mới có thể có chút tự giác. Hắn đương nhiên là muốn Thức Yến đến giúp mình, đồng thời cũng hi vọng y có thể tin vào bản thân nhiều hơn.

Xe ngựa chạy đến chân núi liền ngừng lại.

Núi này tên là núi Thất Lâm, bởi vì trước đây trên núi có bảy loài cây sinh trưởng mạnh tự tạo thành rừng mà hình thành tên gọi này. Miếu ở trên sườn núi, người dân ở đây gọi là thần miếu, Hạ Việt lần đầu tiên nghe thấy thì trong đầu lóe lên hình ảnh của tàn tích đền thờ Hy Lạp. Bất quá hệ thống thần thoại của Lạc Việt rất đơn giản, các vị thần được thờ phụng cũng không nhiều, ngoại trừ trường hợp đặc biệt của tửu thần, mấy vị thần khác cũng chỉ là các thần mang một nhiệm vụ nhất định nào đó, các miếu thờ toàn quốc đa số cũng gọi là thần miếu.

Bọn Hạ Việt tới sớm, chân núi vẫn chưa có ai, hẳn để Lưu bá ở lại trông xe, dắt tay Thức Yến cùng hạ nhân chậm rãi đi lên núi.

Núi Thất Lâm không cao, cũng không dốc lắm, chẳng qua mấy hôm trước có tuyết, sơn đạo có chút khó đi. Thức Yến đã đến đây vài lần nên không còn hứng thú với phong cảnh xung quanh lắm, Hạ Việt mặc dù là lần đầu tiên tới nhưng bởi vì lo Thức Yến bị trượt chân, cũng không còn tâm tư ngắm cảnh, chỉ có người hầu đứng cuối cùng một đường hết nhìn đông tới nhìn tây.

Trên đường vết chân rất thưa thớt, đi tới cửa miếu mới phát hiện trong miếu đã có không ít người, chắc là cũng ngại đông như bọn họ.

Thời gian khanh quan bá thần mừng hai có hơi dài, mỗi gian thần đường đều phải vào vái, còn làm chút nghi thức đặc thù khác. Không ít lang quan không đủ kiên nhẫn để đi theo phu lang cả một hành trình, ngoài sảnh có khoảng hơn hai mươi người, chờ phu lang của mình bá thần xong đi ra.

Thức Yến vốn cho là Hạ Việt đưa y lên miếu xong sẽ ra sảnh chờ y, không ngờ lại thấy tướng công theo mình đến tận cửa thần đường, không khỏi nhìn về phía hắn.

Hạ Việt cúi người thì thầm vào tai Thức Yến: “Ta cùng người.”

Hạ Việt cho rằng chuyện này chỉ na ná như chuyện bởi bạn gái đi shopping, bất quá hắn nghĩ sẽ không khó khăn một mảy may, dù sao hắn cũng muốn xem thử mấy nghi lễ bá thần, cuối cùng liền quyết định đi theo phu lang.

Trông thấy Thức Yến có vẻ như không tin tưởng lắm nhìn mình, Hạ Việt nở nụ cười, khẽ đẩy y một cái, hạ giọng nói: “Đi vào đi, ta chờ người.”

Ở Lạc Việt, ngoại trừ thần đường của vị thần chứng quản nhân duyên hạnh phúc ở bên ngoài, lang quan và khanh quan không được phép cùng nhau thăm viếng những vị thần khác, bởi vậy lúc mừng hai các khanh quan lên miếu, lang quan cơ hồ là chẳng có việc gì làm nên mới chán đến chết chờ ở sảnh, bọn họ thực sự là bất lực nha.

Thức Yến thấy Hạ Việt ôn nhu nhìn mình, tựa hồ thực sự muốn đi cùng, trong lòng nhất thời ấm áp. Sau đó, y cảm thấy bỏ hắn lại một mình thật có lỗi nên không lãng phí thời gian nữa, nhanh chóng tiến vào thần đường, quì xuống chiếu bắt đầu cầu nguyện.

Hạ Việt đứng sát vào khung cửa, chấp tay sau lưng hăng hái nhìn Thức Yến.

Thần miếu có tổng cộng bảy thần đường, chờ đến thần đường thứ năm thì Hạ Việt thấy người hầu của mình đứng một bên ngáp ngủ. Hắn cũng không đành lòng bắt một tiểu tử mới mười mấy tuổi đầu đứng im một chỗ liền cho phép người đi dạo trong miếu, chủ yếu là không được đi xa, hơn nữa phải chú ý lúc mình và Thức Yến đi ra.

Người hầu cao hứng đồng ý, Hạ Việt lại nói nếu hắn muốn đi xin xăm hay mua bùa gì đó, Hạ Việt sẽ đưa tiền cho. Bùa bình an và vân vân cũng không tốn bao nhiêu tiền, nếu nhóc con này muốn mua, Hạ Việt cũng sẽ không để tiểu hài tử người ta tự bỏ tiền túi ra, đằng nào hôm nay hắn cũng mang theo kha khá, dự định lát nữa nếu bên Hỉ Cửu Túy xong sớm sẽ dắt Thức Yến đi dạo chợ một vòng.

Nhìn hạ nhân sung sướng chạy ra ngoài, Hạ Việt xoay người tiếp tục quan sát. Thức Yến lúc này đang được chúc phúc, hòa thượng niệm chú vắn, tay cầm một cành lá phẩy nhẹ hai bên trái phải của Thức Yến,

y cúi đầu nhắm mắt, hai tay thành kính chấp lại.

Hắn lẳng lặng ngắm nhìn, chỉ cảm thấy khung cảnh kia trông hết như một bức họa.

Thần đường cuối cùng là thần đường nhân duyên, trong đường đa số là khanh quan đang quì gối cầu nguyện. Hạ Việt cùng Thức Yến sóng vai tiến lên, quỳ xuống, tức thì hai người rước lấy không ít ánh mắt, dù sao Hạ Việt vốn là đại thiếu gia, đứng ở giữa các khanh quan trông lại càng chói mắt.

Cả hai đều không để ý đến xung quanh, hai người nhắm mắt lại, chăm chú khẩn cầu.

Một khanh quan bên cạnh cầu khẩn xong, mở mắt ra phát hiện Hạ Việt thì giật mình, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng. Y ngơ ngác nhìn người kia đang khẽ cau mày lại, nửa bên mặt lại càng có vẻ anh khí bức người, trên má y bỗng dựng nổi lên nét đỏ ửng.

Khanh quan đã thành thân cũng chỉ có thể âm thầm cảm thán ước ao, nhìn thiếu gia Vân gia sắc sảo, một đường cùng phu lang bá tử, nhà mình lại không nhìn được, vừa tới nơi đã chạy ra sảnh.

Người ở Dân thành đều biết chuyện Vân thiếu gia bắt đắc dĩ lấy phu lang, không phải người mình thích còn có thể sắc sảo như vậy, thực sự rất khó có được. Tân phu lang trên đầu lại còn cài lược bạc, toàn bộ trong miếu cũng không thấy được mấy người như vậy.

Hạ Việt không biết tâm tư của mấy khanh quan kia, trong lòng hắn nhớ kỹ hình như vị thần này quản cả chuyện phòng the này nọ, lúc này còn đang đầy mặt chính khí yền lẫm cầu khẩn thân thể của mình nhanh nhanh khôi phục một chút, chí ít là tới mức Thẩm đại phu không cấm dục hắn nữa.

Người đến người đi, trong miếu đã đông nghịt, Hạ Việt ngẩng đầu nhìn sắc trời, thái dương treo thẳng trên đỉnh đầu từ bao giờ, đã tới gần buổi trưa.

Thuận lợi kết thúc bá tử, hắn cảm thấy may mắn không gặp mấy chuyện phiền toái như trong dự định, lúc vào sâu trong viện, Thức Yến nói y muốn đi xin xăm.

“Đông nhi.” Hạ Việt nghiêng người ngó vào trong viện, nói, “Vậy ngươi đi xin xăm đi, ta đi mua bùa bình an cho mọi người.”

Thức Yến gật đầu: “Ngươi nhớ mua cho phụ thân và cha, còn có tổ phụ tổ cha nữa.”

Tuy rằng chiều nay Vân phụ thân chờ ít người rồi cũng đi, nhưng Thức Yến vẫn muốn mua cho y một cái.

“Ta biết.” Hạ Việt cười sờ sờ mặt Thức Yến, “Còn có nhạc phụ và nhạc cha nữa, ta đã nhớ rồi.”

Thức Yến khẽ cong khóe miệng, sau đó đi vào trong viện, đến chỗ đại sư xin xăm.

Hạ Việt đi mua bùa bình an, nửa nén nhang sau, chờ lúc hắn trở lại chỗ xin xăm, định đi vào tìm Thức Yến thì lại thấy phía sau công đường lộ ra một góc áo lông. Bởi vì thoát nhìn rất giống áo lông thỏ của người kia, hắn nhìn không được đi đến đó.

Vừa tiến lại gần, hắn nghe được có tiếng người đang nói chuyện với nhau, thanh âm cũng không lớn, ở hoàn cảnh bốn phía náo nhiệt như thế hầu như hoàn toàn bị che giấu.

“... Ta nói sai sao? Gặp người quen thì tốt xấu gì cũng phải chào hỏi một tiếng chứ, lễ nghi cơ bản của người đâu rồi a? Người ở khanh nghị đường rốt cuộc học được cái gì?”

Giọng nói của người kia thanh lệ rất dễ nghe, âm điệu tuy rằng không kiêu ngạo, nhưng nội dung câu chữ lại làm Hạ Việt phải nhíu mày.

“Bởi vì ta cứ nghĩ hôm nay ngươi cũng sẽ như ngày xưa vậy, đi thẳng, hoàn toàn không nhìn thấy ta.”

Là giọng của Thức Yến.

Hạ Việt dừng bước. Thức Yến đáp lại khiến hắn có hơi buồn cười, quyết định tạm thời không ra mặt, len lén đứng nghe.

“Ngươi... Ta không nhìn thấy ngươi, lẽ nào ngươi không nhìn thấy ta sao?” Thanh âm thanh lệ có chút nóng nảy, “Ngươi thấy ta cũng không chào hỏi, là ngươi thất lễ! Thế cho nên ai cũng nói rằng Thức Yến nhà họ Bạch cả đời này cũng không gả đi được!”

“Ngại quá, ta đã thành thân rồi.” Thức Yến nhàn nhạt nói, “Ta bây giờ là người của Vân gia.”

Hạ Việt đứng đằng sau bờ tường cười đến không thấy mặt trời, vì sao lúc trước hắn lại cho rằng Thức Yến sẽ không trả lời nha, mới nãy nghe y đáp trả đến là thống khoái.

“Người có biết xấu hổ không vậy?! Chẳng lẽ người cho là Vân thiếu gia nguyện ý cưới người? Nếu như không phải do người dùng thủ đoạn bất chính để vào cửa Vân gia, ngài ấy làm sao có thể cùng người như người thành thân chứ!”

“Thủ đoạn bất chính? Cha đích thân đến đây hỏi ngày sinh tháng đẻ của ta, đưa sính lễ đến, Vân gia dùng kiệu hoa đưa ta vòng quanh Dận thành một vòng, đường đường chính chính quang minh lỗi lạc, tại sao lại gọi là thủ đoạn bất chính?”

“Người thừa dịp Vân thiếu gia bị bệnh! Căn bản không phải Vân thiếu gia muốn lấy người!” Thanh âm thanh lệ kia đột ngột cao vồng, hai bên trái phải còn vang lên thanh âm phụ họa.

Hóa ra không chỉ có một người nha, cho nên Thức Yến nhà hắn là đang khẩu chiến quần hùng?

Hạ Việt đứng sau bờ tường, hoàn toàn vui sướng đứng hóng chuyện.

“Đúng, ta thừa nhận, ta không phải là người tướng công yêu.” Thanh âm của Thức Yến vẫn nhàn nhạt, không nhanh không chậm, “Vậy thì sao? Các người đều là khanh quan đến tuổi, Vân gia chẳng lẽ không đề cập đến chuyện muốn các người xung hỉ sao? Là các người lo lắng không chịu mạo hiểm, bình thường luôn miệng nói ái mộ Vân thiếu gia bao nhiêu, kết quả lúc đó không phải là không người nào chịu gả cho hắn sao? Ta nguyện ý, nên ta được cưới về, thế thì sao?”

“Ta... Chúng ta cũng không còn cách nào khác.” Tiếng người phụ họa ban nãy lúng túng nói, “Khanh quan chỉ có thể thành thân một lần, đây là chuyện chung thân đại sự, chúng ta đương nhiên phải thận trọng lo lắng a.”

“Đương nhiên, các người không sai, ai cũng phải suy nghĩ cho bản thân mình. Nhưng dù là các người không sai, không có nghĩa là nếu ta làm khác các người thì ta sẽ sai.”

Bên kia im lặng, không còn ai lên tiếng nữa. Một lát sau, giọng nói của Thức Yến lại vang lên.

“Được rồi a, nếu không còn gì để nói nữa thì thôi, ta phải về, lát nữa tướng công quay lại không tìm được ta.”

“Cái gì?!” Thanh âm thanh lệ hô to, tựa hồ không dám tin tưởng, “Người nói Vân thiếu gia cùng đi với người?!”

Hạ Việt nguyên bản đang dựa vào tường, nghe đến đó liền đứng lên, nhìn góc áo lông trắng muốt thấp thoáng trước mắt, không đợi Thức Yến trả lời liền cất giọng gọi: “Thức Yến, sao lại chạy đến đây? Chúng ta về thôi.”

Thức Yến cả kinh, quay đầu nhìn lại thấy Hạ Việt đang cười dài nhìn mình, chẳng biết hắn tới từ bao giờ.

“Tướng công? Sao người lại ở đây?” Thức Yến bất chấp mấy người kia, xoay người chạy đến bên Hạ Việt.

“Ta tới tìm người a.” Hạ Việt kéo tay y néo néo, “Ta mua được bùa bình an rồi, phụ thân, cha, tổ phụ tổ cha, còn có hai vị nhạc phụ nữa.”

Hạ Việt cố ý đếm từng người từng người, mấy khanh quan đứng ở góc tường bên kia nghe thấy, trong lòng cũng không biết là tư vị gì. Thức Yến, Thức Yến không ai muốn trước kia ở trong mắt bọn họ nay lại có thể thân mật với Vân thiếu gia họ luôn ngưỡng mộ như thế, ngay cả bùa bình an cũng do hắn đi mua.

Thức Yến vừa nghe Hạ Việt nói vậy cũng đoán được ý tứ của hắn, biết hắn đã đến đây được một lúc lâu. Lúc này, y đột nhiên ý thức được tại sao Hạ Việt lại yêu cầu y ăn mặc như thế.

Ôn nhu che chở của người kia sâu đến vậy, Thức Yến há miệng, nhưng không biết phải nói cái gì.

Tuy rằng khanh quan khác đều cho rằng y luôn im lặng, rất dễ bắt nạt, nhưng thực ra Thức Yến cũng không mềm yếu, chỉ là không muốn nói mà thôi. Khanh quan này xem thường y, cười nhạo y, với y mà nói cũng không phải chuyện to tát gì. Bọn họ xem nhẹ Thức Yến, Thức Yến cũng không coi trọng bọn họ.

Không phải là Thúc Yến không phản kích, mà là từ trước tới giờ mấy khanh quan này cũng chỉ nói huyên thuyên sau lưng y, rất ít khi nào chạy đến trước mặt y khiêu khích, bản thân y cũng sẽ không rảnh rỗi nhàm chán đi cãi nhau, cho nên thoát nhìn có vẻ như là người bị khi dễ cũng sẽ im lặng.

Ngày hôm nay không biết vì sao, mấy người này bình thường đều ngó lơ y, đột nhiên gọi y lại, bảo rằng có chuyện muốn nói với y. Trong viện người đến người đi, y liền cùng bọn họ ra cửa sau đứng. Thúc Yến nghĩ những người này cũng không có gì hay để nói, quả nhiên vừa mở miệng đã chỉ trích y, y vốn nghĩ Tết nhất đang vui vẻ thì cứ mặc bọn họ nói một lát cũng được, thế nhưng nghe đến bọn họ nói mình dùng thủ đoạn bất chính để vào Vân gia, Thúc Yến liền không vui.

Kỳ thật, bất cứ ai nhìn thấy người khác bày ra vẻ mặt mơ ước với chồng mình, còn quay sang vung tay múa chân với mình sẽ đều không vui a.

Cho dù sau này Hạ Việt cưới thị lang, thì đó cũng là chuyện trong tương lai, bây giờ còn chưa cưới người, thậm chí người là ai hắn còn không biết, vậy người có tư cách gì mà quay sang cãi nhau với chính thất?

Thúc Yến cũng là người cứng rắn. Y thích Hạ Việt, bất kể sau này y phải san sẻ tình yêu của hắn cho ai đi nữa, hiện tại Hạ Việt là tướng công của y, y đương nhiên muốn bảo vệ địa vị của mình. Nếu như Hạ Việt lạnh nhạt Thúc Yến, lúc này đây có thể y sẽ im lặng, thế nhưng Hạ Việt lại rất thương y, cái loại sủng ái này vô tình lại cho Thúc Yến bao nhiêu lo lắng.

Hạ Việt không che dấu chút nào yêu thương mình, thậm chí còn nguyện ý để cho khanh quan khác nhìn, tâm can luôn thắt chặt bấy lâu nay của Thúc Yến đột nhiên thư giãn, trong lòng vừa hạnh phúc vừa cảm động.

Hạ Việt cười cúi đầu thơm lên trán Thúc Yến, chợt nghe “póc” một tiếng, chỉ thấy vành tai của y đỏ như sắp bốc hơi.

“Ta tìm người mãi, sao tự dưng lại chạy đến đây?”

Thúc Yến ngập ngừng nhìn hắn: “Ừm... Ta gặp người quen.”

“Phải không?” Hạ Việt nhàn nhạt hỏi ngược lại, cũng không hỏi là ai, lại càng không bảo muốn giới thiệu cho mình, “Về thôi, chúng ta lạy đủ bảy thần đường rồi, chỉ còn lại trai đường(phòng ăn), nhưng thôi đừng ăn cơm ở đây, đông lắm.”

Hạ Việt tiếp tục kích thích người.

Thúc Yến đột nhiên đưa tay ôm chầm lấy hắn, đầu ở trước ngực hắn dụi qua dụi lại, dụi đến mức Hạ Việt phải nhếch miệng cười.

“Vâng, chúng ta về thôi.” Y ngẩng đầu nhìn Hạ Việt.

Hạ Việt nở nụ cười, lại hôn y một cái: “Ừ, ta dẫn người đi Hỉ Cửu Túy, Phương quản sự và Thành chương quỹ đang chờ a, tới trễ cũng không tốt.”

Nói đoạn, hắn kéo tay Thúc Yến rời đi, hoàn toàn mặc kệ mấy khanh quan ngơ ngác đứng sau lưng.

(1) Lược cài đầu:

17. Chương 17: Thử Đồ Ăn

Người hầu đã chờ sẵn ở cửa miếu, thấy bọn Hạ Việt đi tới liền nhanh chóng tiến lên nghênh đón, Hạ Việt hỏi hắn có lạnh không, tiểu hạ nhân bèn cười hì hì trả lời không lạnh. Ba người cùng nhau đi xuống núi, trên đường có mấy khanh quan trông thấy Hạ Việt nên muốn đến chào hỏi, nhìn hắn nắm tay phu lang, cúi đầu chuyên chú nói chuyện với đối phương, cuối cùng cũng không dám tiến đến quấy rối.

Bước lên xe ngựa, họ trực tiếp rời khỏi núi Thất Lâm, lúc đến Hỉ Cửu Túy thì đã qua buổi trưa.

Phượng quân sự phỏng chừng đang ở sau hậu viện xử lý sự vụ, nghe được thanh âm của mã xa liền chạy ra mở cửa.

Hạ Việt xuống xe trước, sau đó mới xoay người đỡ Thúc Yến. Phượng quân sự rốt cục toại nguyện thấy được mặt của thiếu phu nhân, thừa dịp Hạ Việt quay đi bèn quang minh chính đại ngắm nghía.

Hai má của Thúc Yến có chút hồng, Hạ Việt đưa tay vuốt ve mặt y, ngón cái cọ xát, lại dùng mu bàn tay chạm thử, xác định y đại khái là do bị gió thổi chứ không phải bị lạnh thì mới an tâm.

Thấy Phượng quân sự đứng ở trước cửa nhìn mình, Thúc Yến ngượng ngùng kéo kéo áo khoác Hạ Việt, ý nhắc hẩn có người ở đây. Hạ Việt lúc này mới xoay người lại, nhìn thấy Phượng quân sự đang nở một nụ cười ý vị thâm trường. Hẩn thiếu chút nữa cũng bật cười, không thể không biết ý nắm tay Thúc Yến tiến lên chào hỏi.

“Năm mới vui vẻ, Phượng quân sự.” Nói đoạn, Hạ Việt lấy một bao lì xì từ trong ngực áo ra, hơi khom người, hai tay đưa cho Phượng quân sự, “Lần này ta nhớ rồi đó.”

Phượng quân sự không khách khí nhận lấy, cân nhắc phân lượng, sau đó cong khóe miệng hài lòng nhét lì xì vào túi áo: “Cảm tạ thiếu đương gia.”

Ở Lạc Việt, nếu trượng phu không giới thiệu phu lang thì y không được phép mở miệng. Nhìn Thúc Yến im lặng đứng một bên, Hạ Việt nắm tay y đẩy lên phía trước, giới thiệu với hẩn: “Phượng quân sự, giới thiệu cho người, đây là phu nhân nhà ta, tên Thúc Yến. Thúc Yến, đây là Phượng quân sự.”

Thúc Yến cúi mình chào: “Phượng quân sự năm mới vui vẻ.”

“Thiếu phu nhân năm mới vui vẻ.” Phượng quân sự đáp lễ, nhìn người đối diện biểu tình nhàn nhạt không hề nở nụ cười nhưng cử chỉ ngôn ngữ đều rất thỏa đáng lễ độ, trong lòng cũng có chút hảo cảm.

Hạ Việt nói với Phượng quân sự tình huống diện vô biểu tình của Thúc Yến, thấy hẩn không quá chú ý đến chuyện đó cũng thấy nhẹ nhõm hơn.

Ba người không đứng trước cửa nữa, Phượng quân sự thấy gió đang dần nổi liền nhanh chóng đưa hai người vào Hỉ Cửu Túy.

Thành chương quỹ ở trong bao sương chờ bọn họ, trong phòng đã đốt lò sưởi, vô cùng ấm áp. Lại giới thiệu thêm một lần, mọi người đều ngồi xuống, chờ thức ăn mang lên. Trên bàn có bày giấy bút và mấy lọ rượu lớn nhỏ, bàn rất to, để mười mấy bình lưu ly lên vẫn không chiếm bao nhiêu chỗ.

Hạ Việt bảo người hầu cầm đồ uống rượu trên xe xuống, lại sai tiểu nhị bưng vài cái bồn đá lên, châm nước nóng để sẵn.

Phượng quân sự và Thành chương quỹ nhìn không hiểu, quay sang hỏi Hạ Việt, hẩn chỉ cười cười nói lát nữa sẽ biết.

Món được đưa lên đầu tiên là chiêu bài mùa đông của Hỉ Cửu Túy, canh cá ngỗng. Canh cá ngỗng không phải là canh thịt cá và thịt ngỗng, mà là một loại cá có hình dạng rất xấu nhưng chất thịt rất ngon, được người Lạc Việt vô cùng ưa chuộng. Người ta ướp xì dầu với gan ngỗng, nhồi vào trong thân cá, cá để nguyên đầu, vây đuôi, da và bao tử, hầm chung với nấm hương, đậu hũ, rau dưa thành canh.

Vương đại trù nấu món ăn này thập phần dụng tâm, hẩn tỉ mỉ nghiên chế bí phương để làm canh cá ngỗng của Hỉ Cửu Túy có hương vị đặc biệt, mùi thơm nức mũi ngon miệng, vào mùa đông rất được khách hàng hoan nghênh.

Mọi người vừa nếm thử miếng đầu tiên đã nhận không được lộ ra nụ cười, ngay cả khóe miệng của Thúc Yến cũng khẽ cong lên, Phượng quân sự và Thành chương quỹ cho dù đã ăn món ăn nổi tiếng của quán mình mấy lần, lại vẫn luôn cảm thấy thỏa mãn.

Hạ Việt viết xuống giấy vài chữ, nhìn mấy loại rượu trước đó hẩn đã chọn sẵn để kết hợp, đưa cho Thúc Yến xem.

Tổng cộng có ba loại rượu được chọn, Thúc Yến châm cho mọi người một chén rượu, sau đó mới rót rượu vào trong bình hoa mai, cho vào nước ấm hâm nóng lên.

“Thiếu đương gia, thiếu phu nhân muốn đun rượu sao?” Thành chương quỹ nhìn động tác của Thúc Yến, muốn nói lại thôi.

Hạ Việt đưa tay lên ngăn hấn lại, cười nói: “Ta biết Thành chương quỹ muốn nói gì, nhưng nhị vị nếu không ngại thì cứ thử một lần đi đã.”

Phương quản sự cùng Thành chương quỹ đưa mắt nhìn nhau, lại nhìn động tác thuần thực của Thúc Yến, tuy rằng trong lòng không quá tán thành nhưng hai người cũng im lặng, không nói gì nữa.

So với Phương quản sự thật ra cũng không để ý mấy, Thành chương quỹ lại có thành kiến khá lớn với rượu nóng. Hồi nhỏ lúc Thành chương quỹ bị sốt, thấy phụ thân và cha dùng rượu nóng lau người cho hấn thì tò mò uống một miếng. Hương vị cay nóng kia sắc thẳng lên mũi làm hấn nghẹn đến mức chảy hết cả nước mắt, lớn lên đến Hỉ Cửu Túy làm chương quỹ, hấn lại càng tin tưởng đun rượu sẽ làm hồng hảo tửu. Cho nên lúc nhìn thấy Hạ Việt sắp “đạp hư” rượu ngon của Vân gia, hấn có chút nóng nảy, tuy rằng bị ngăn trở, nhưng hấn quyết định lúc này sẽ tạm nể mặt Hạ Việt, sau đó sẽ tìm cách ngăn không cho thiếu phu nhân đun mấy bình rượu còn lại.

Nào ngờ, lúc Thúc Yến hơi cau mày đẩy cho hấn một li rượu nóng, Thành chương quỹ nháy mắt liền muốn đem ý định ngăn cản trong đầu ném đến núi Thất Lâm.

Hạ Việt bấy giờ mới cười cười, giải thích tường tận phương pháp đun rượu cùng ưu điểm của nó, nói muốn phát triển rượu nóng ở Hỉ Cửu Túy. Phương quản sự và Thành chương quỹ có chút ngầy dại, tình huống hiện tại làm bọn hấn vừa mờ lại vừa cảm thấy hưng phấn. Hai người vừa ngẩng lên đã trông thấy Hạ Việt và Thúc Yến đang nhìn nhau đăm đăm, cuối cùng đành phải giả bộ ho mấy tiếng cắt ngang bọn họ.

Hạ Việt buồn cười nhìn Thúc Yến có chút luống cuống, đưa tay nhéo nhéo tay y. Thúc Yến bị trượng phu phát hiện tâm tư nên có chút thẹn thùng, chụp tai đã cời xuống, vành tai hồng hồng không có chỗ che giấu. Tiểu hài tử được Hạ Việt trấn an xong, thở ra một hơi, sau đó lại tiếp tục đun rượu.

Thử hết một loạt ba loại, Phương quản sự và Thành chương bỏ một loại, sau đó bắt đầu quyết định xem hai loại còn lại nên chọn loại nào.

Một loại lúc uống vào, sau khi mùi thơm ngào ngạt ban đầu tan đi sẽ lưu lại vị chua tuyệt hảo, nhẹ nhàng khoan khoái lại thuận miệng. Một loại khác càng thuần hậu hơn, vị đạo rất có trình tự, vừa vào trong miệng đã ném được cách tầng mùi hương khác nhau, êm dịu sâu sắc.

Phương quản sự và Thành chương quỹ không biết nên chọn bên nào, Hạ Việt cũng có chút khó xử.

Canh cá ngỗng mùi vị nồng đậm, có lẽ hợp với rượu có vị chua hơn, thế nhưng loại thứ hai lại có thể giữ lại hương vị của rượu lâu hơn, mùi rượu ở trong miệng biến hóa làm cho người muốn ngừng mà không được, chỉ muốn uống hết hớp này đến hớp khác.

“Thúc Yến, ngươi thấy thế nào?” Hạ Việt quay đầu hỏi Thúc Yến đang ngồi cạnh mình. Trong lòng hấn kỳ thực đã có quyết định, thế nhưng hôm nay bọn hấn không chỉ quyết định thực đơn của Hỉ Cửu Túy mà còn muốn để Thúc Yến tham gia vào sản nghiệp, hấn cũng muốn biết ý kiến của y.

Thúc Yến vẫn luôn im lặng, thấy Hạ Việt hỏi mình, y do dự một chút mới mở miệng nói: “Ta nghĩ loại rượu có vị chua nhẹ nhàng khoan khoái cho phối hợp với canh cá không sai, thế nhưng nếu như là để làm ăn, ta thiên về loại thứ hai hơn. Nó có thể điều động vị giác, canh cá ngỗng ăn xong rồi thì thôi, thế nhưng một bình rượu lại hết trong chốc lát, rượu này uống xong còn muốn uống nữa, ta nghĩ sẽ có không ít khách nhân yêu thích nó.”

Hạ Việt hài lòng nở nụ cười, Thúc Yến nói y như hấn nghĩ, hấn nhìn về phía hai người Phương Thành hỏi: “Phương quản sự và Thành chương quỹ cảm thấy thế nào?”

Lúc Thúc Yến nói đến phân nửa thì hai mắt Thành chương quỹ đã sáng lên, ngoài chuyện phối hợp hương vị, hấn đã quên mất mục đích của quán là bán rượu. Thiếu đương gia cũng đã nói, thức ăn của Hỉ Cửu Túy là vì rượu mà phục vụ, hấn thế nào lại quên chuyện quan trọng như thế này a.

Phương quản sự cũng mang vẻ mặt giác ngộ, vội vàng gật đầu tán thành. Vì vậy món đầu tiên, canh cá ngỗng phối hợp với rượu đã quyết định xong.

Kế tiếp vẫn là quá trình mọi người cẩn thận thử đồ ăn, thử rượu, Vương đại trù cũng không dám chia đồ ăn lung tung, mỗi người được một đĩa nhỏ, lại bảo tiểu nhị đi gọi đánh xe và người hầu của Hạ Việt vào trù phòng cùng ăn cơm.

Bởi vì chỉ định soạn thực đơn đông xuân, không cần thử nhiều, thế nhưng mỗi loại rượu bọn Hạ Việt đều sẽ nhất nhất uống qua. Hết một vòng, bốn người trên mặt đều đã đỏ hồng.

Cuối cùng là món bán chạy nhất của Hỉ Cửu Túy vào mùa đông, món nướng bảy tắc.

Bảy tắc ở đây là chỉ lò than tròn có đường kính bảy tắc, dưới lò đốt than củi, bên trên đặt một tấm lưới sắt, quán sẽ phục vụ thịt bò được ướp nước sốt bí truyền, sau đó khách nhân sẽ tự nướng, kỳ thực cũng không khác gì mấy so với BBQ hiện đại. Ở kiếp trước của Hạ Việt, thịt nướng rất được mấy quán rượu hoan nghênh, cho dù là phối với sake hay rượu trắng Nhật Bản đều rất mỹ vị.

Thịt bò trong món nướng bảy tắc của Hỉ Cửu Túy được chọn mua từ những chỗ chuyên cung cấp ở Dân thành, chất thịt mềm dẻo thơm ngọt, kinh qua gia vị tẩm ướp tỉ mỉ của Vương đại trù, vừa mới đặt lên lưới sắt là có thể nghe thấy hương vị ngon miệng, thịt chín cho vào miệng béo mà không ngấy, chất thịt tươi mới dường như muốn tan chảy trên đầu lưỡi. Than củi ở Lạc Việt lại không khói không vị, hoàn toàn không ám mùi vào thịt nướng.

Không ít loại rượu có thể phối hợp với thịt nướng, loại nào cũng ngon, nhưng cũng bởi thế nên trái lại khó có thể chọn ra được loại rượu nào có thể đem lại ấn tượng sâu sắc.

Hạ Việt cho rằng nếu rượu chỉ tương đối thích hợp thì vô nghĩa, hẳn muốn tìm ra được loại rượu có thể kết hợp tốt nhất với món ăn, ấn tượng mạnh mẽ, chỉ cần ăn thịt nướng là sẽ nhớ đến nó không thôi.

Bốn người đều bị làm khó, thử rượu xong, Phương quản sự đã uống đến có chút hôn mê, nhưng vẫn chưa có ai tìm được loại rượu nào thật sự phù hợp với thịt nướng.

Thức Yển khổ não di di tay, y quyết định quay trở lại rà soát trong phạm vi nhỏ trước, với tay lấy một bình rượu rót ra uống thử. Đột nhiên y ngậy ngậy cả người, sau đó vội vã châm thêm một li uống liền mấy ngụm.

Hạ Việt bị cử động của y hấp dẫn, thấy y nhấp rượu liên tục, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, lông mày vốn đang cau chặt lại của hắn từ từ giãn ra, con ngươi cũng sáng lên, không chớp mắt nhìn chăm chú động tác của Thức Yển.

Thức Yển tựa hồ nghĩ tới điều gì, ngừng đầu nhìn về phía Hạ Việt, muốn nói lại thôi. Hạ Việt nở nụ cười, cổ vũ gật gật đầu với y, Phương quản sự và Thành chương quý cũng đã chú ý tới hai người, lúc này đang mong đợi nhìn Thức Yển.

Lần thử đồ ăn thử rượu này, bọn họ đối với Thức Yển phải nói là cú đầu bội phục, triệt để hiểu dụng ý vì sao Hạ Việt lại dặt phư lang tới.

Được trương phu cổ vũ, Thức Yển đứng dậy, trong tay cầm một chiếc chén miệng to. Y chọn lấy hai loại rượu, một loại đã ủ bốn năm, chất rượu mỹ vị thành thực và êm dịu, có thể tăng cảm thác thềm ăn, chỉ là phối hợp với thịt nướng thì vị đạo có điểm bị nhạt bớt, một loại khác là rượu cất từ gạo của nhà Bạch gia, ủ hai năm, vị chua rất thanh nhã, không bị mùi vị của thịt nướng che lấp, nhưng cũng chỉ là tương đối thích hợp mà thôi chứ không để lại ấn tượng cho thực khách.

Thức Yển rót rượu Bạch gia vào trong chén, sau đó lại rót thêm loại đã ủ bốn năm kia, Hạ Việt nhìn tỉ lệ, ước chừng là 2:1.

“Rượu hỗn hợp?” Phương quản sự kinh ngạc nói.

Hạ Việt cũng không phải chưa từng uống rượu hỗn hợp, ngày xưa hắn cùng với đối tác cũng thích ném thử sake trộn với mấy loại rượu khác, cố gắng tìm ra một phong vị thật đặc biệt. Chỉ là không phải rượu nào cũng trộn được, pha với nhau có khi lại làm mất mùi vị của nhau, tình huống tìm ra được hương vị mới không nhiều, bởi vậy lúc này Hạ Việt cũng không nhớ ra để làm thử.

Hắn nhìn Thức Yển hớp một ngụm, sau đó châm cho hắn một li. Hắn tiếp nhận chén rượu, chất lỏng thơm ngát vừa lọt vào trong miệng, Hạ Việt không khỏi thật sâu thở dài, trong lòng cảm thán Thức Yển thật đúng là thiên tài.

Phương quản sự và Thành chương quỹ cũng tiếp nhận rượu của Thúc Yến đưa lên, bọn họ lần đầu tiên biết hỗn hợp rượu cũng có thể uống. Vừa nếm thử một miếng, Thành chương quỹ đã nhin không được hô lên: “Chính là cái này!” Phương quản sự ngồi cạnh hắn cũng rất là kinh hỉ.

Rượu Bạch gia vị chua thanh khiết, rượu bốn năm hương vị đậm đà, pha vào với nhau ở tỉ lệ 2:1, mùi rượu hoàn toàn thăng hoa.

Hạ Việt cười đến là vui vẻ, hắn nhin xuống xung động muốn hôn Thúc Yến trước mặt Phương quản sự và Thành chương quỹ, chỉ lẳng lẳng siết chặt tay y, nhìn vành tai hồng hồng của người nọ, trong lòng không ngừng dâng lên cảm giác thỏa mãn vui sướng.

Thành chương quỹ vừa sợ hãi vừa bội phục, nhin không được từng ngụm từng ngụm uống hỗn hợp rượu, Phương quản sự ngồi cạnh Thành chương quỹ, ranh mãnh liếc mắt nhìn Hạ Việt bên kia đang hạnh phúc cười, hắn cúi xuống, vui tươi hơn hử ghi thực đơn.

Nhìn thực đơn món ăn hoàn toàn mới này, cùng với một bàn rượu và thức ăn thừa, Phương quản sự vô cùng kích động. Hắn biết, lần này Hỉ Cửu Túy nhất định một phen oanh liệt, hắn hầu như có thể tưởng tượng sau đó không lâu, tửu quán của bọn hắn sẽ trở thành câu chuyện trọng tâm được nhân dân Dân thành bàn tán.

Tuy rằng sẽ hơi khó để người Lạc Việt tiếp thu rượu nóng, nhưng Hạ Việt đã đem hết phương pháp của mình kể ra, kế tiếp, tới phiên Phương quản sự ra tay.

18. Chương 18: Bận Rộn

Hỉ Cửu Túy đã bắt đầu tiến hành công tác chuẩn bị, ngoại trừ tiểu nhị đang học thuộc thực đơn và Thành chương quỹ mỗi ngày đều đến đây xem xét, Phương quản sự hầu như không thấy bóng dáng. Đương nhiên không phải là do hắn lười nhác, mà là Hạ Việt bận đi sang lò rượu không phân thân được nên giao cho hắn một nhiệm vụ.

Phương quản sự lúc này đang ở trong một lò gốm cách Dân thành hai mươi dặm.

Trước đó, Hạ Việt đã hỏi quản gia xem lò gốm nào có tay nghề tốt nhất Dân thành, lại cử hai hạ nhân mang một lá thư sang đó trước. Trong thư, Hạ Việt viết rõ mình muốn bình đựng rượu kết cấu như thế nào, cũng lấy gạch xây phòng tân hôn làm ví dụ. Hắn không biết công nghệ vàng mã gốm sứ của Lạc Việt phát triển đến đâu, nhưng nơi này lại có rất nhiều khoáng thạch thần kỳ, hoàn toàn nằm ngoài phạm vi tri thức của đời trước, bởi vậy hắn chỉ đề cập đại khái, hy vọng đối phương sẽ nghĩ ra cách.

Chủ lò gốm bên kia còn rất trẻ, chỉ chừng trên dưới 30 tuổi mà tài nghệ đã là số một số hai trong Dân thành. Lúc hắn nhận được thư của Hạ Việt liền cảm thấy vô cùng hứng thú, bảo người hầu quay về hỏi đáp cho Hạ Việt. Có điều, loại gạch đá kia không thích hợp để nung thành chai lọ, giá cả cũng đắt, nhưng thật ra hắn biết có một loại đất sét khá tốt, có thể dùng nó làm thử.

Loại đất mà chủ lò gốm nghĩ tới là đất sét hoa đào, trên núi hoang cạnh đó có không ít. Hắn đã từng dùng đất sét hoa đào nung thử một ít đồ vật, lại chẳng biết tại sao chỉ có mấy cái chén nhỏ là ra lò thành công, mấy thứ lớn hơn một chút đều bị hỏng.

Tuy chủ lò phát hiện nó cách nhiệt rất tốt, nhưng nếu không thể làm thành chai lọ lớn thì hiệu quả có cao đến đâu cũng coi như vô dụng, sau đó, hắn liền quảng luôn ý niệm khai thác đất sét hoa đào trong đầu.

Yêu cầu của Hạ Việt khiến hắn nhớ tới loại đất này, nếu như chỉ làm mấy bình rượu và li đựng nho nhỏ thì hắn không thành vấn đề. Chủ lò gốm cuối cùng vẫn quyết định thử một lần xem sao, nếu như thành công, hắn vừa có thể ký khế ước dài hạn với Vân gia vừa không lãng phí chỗ đất sét kia, rất là có lời.

Sau đêm giao thừa, bên lò gốm gửi thư tới thông báo họ đã nung xong mẻ đầu tiên, hiệu quả giữ ấm duy trì liên tục một canh giờ, hỏi Vân thiếu gia bao giờ qua xem thành phẩm.

Hạ Việt thật sự không đi được, mừng hai cả ngày đều có việc, sau đó bên lò rượu còn nấu rượu mới, hắn hầu như hôm nào cũng phải đi qua đó, cuối cùng chuyện đồ uống rượu toàn quyền giao cho Phương quản sự xử lý.

Sáng sớm một ngày đầu tháng ba, Phương quản sự mang theo khế ước đã soạn sẵn đến. Giữ ấm được một canh giờ đối với bọn hần mà nói vậy là đủ rồi, một bình rượu cũng chỉ khoảng một phần mười lít, có uống chậm cỡ nào đi nữa cũng không cần nhiều thời gian đến thế. Cái mà Phương quản sự lo lắng chính là hình dáng của đồ uống rượu.

Hần không biết thành phẩm trông như thế nào nên khó tránh khỏi có chút bận tâm. Hỉ Cửu Túy chuyên về rượu, xếp thực đơn cũng lấy rượu làm trung tâm, trong *** cũng bố trí lịch sự tao nhã, tuyệt đối không thể đưa mấy bình rượu đen thui cục mịch ra cho khách được.

Thành chương quỹ biết được lo lắng của Phương quản sự thì liền mạng nhện cười. Không phải là Phương quản sự không có lý, chỉ là...hình như hắn quên mất mục đích chính rồi a. Thiếu đương gia đặt làm cái này để giữ nóng rượu, vậy tại sao họ Phương kia lại không lo bình rượu không cách nhiệt tốt như lời của chủ lò gốm mà lại lo chúng nó không được đẹp nha.

Nhìn người kia cứ cuống cuống đi tới đi lui, Thành chương quỹ xoay lưng cười trộm, không dám nói rằng tâm tư của Phương quản sự lúc này cứ như một khanh quan vậy.

Đến chạng vạng tối, Phương quản sự mới vui vẻ trở lại Hỉ Cửu Túy.

Theo chủ lò gốm, sở dĩ gọi là đất sét hoa đào bởi vì xúc cảm của nó rất mềm mịn, lại có màu hồng nhạt, lúc nung ra thành phẩm nước men trông cũng rất đẹp. Dù sao cũng là làm cho Hỉ Cửu Túy đem bán rượu, sau này vẽ thêm hoa văn nữa là xong.

Đồ uống rượu mười hai đồng một bộ, Phương quản sự cùng chủ lò gốm quyết định hoa văn trên mặt bình sẽ là hình sóng biển và đồ án triển chi (1), sau đó, hắn cầm lấy một bộ nhét vào trong áo.

“Người chôm của người ta đó hả?!” Thành chương quỹ trợn mắt nhìn Phương quản sự hí hửng móc từ trong lòng ngực ra một cái bình đựng rượu, xoay qua xoay lại ngắm nghía.

“Ta có trả tiền hần hồi nhé.” Phương quản sự lấy khăn mùi xoa ra lau bình, yêu thích không buông tay, “Người yên tâm, thiếu đương gia không có keo kiệt như vậy, bên lò gốm còn đang nung mẻ thứ hai mà.”

“Ai nói với người cái này.” Thành chương quỹ nằm dài trên quầy hàng, về mặt ai oán nhìn Phương quản sự, “Ta là nói sao người lấy có một cái vậy? Của ta đâu?”

Phương quản sự chợt dừng động tác trên tay lại, trầm mặc quét mắt nhìn hắn một cái, đắm chiêu giây lát, cuối cùng vẫn không để ý tới Thành chương quỹ.

Thành chương quỹ ghen hòng, thiếu chút nữa đã lao đến ngoạm bẻ cái bình trong tay Phương quản sự.

Hạ Việt hôm nào cũng phải đi công chuyện, bận rộn đến mức hầu như không hưởng thụ được ngày Tết nào.

Sáng sớm giờ Dần hắn đã thức dậy, rửa mặt mặc quần áo, ăn chút điểm tâm, nửa canh giờ sau chạy tới hầm rượu, vừa vặn lúc bọn họ đã vo gạo nấu cơm xong.

Lò rượu của Vân gia sau lưng dựa vào một tòa núi nhỏ, trên núi có sơn tuyền chảy xuống, được dẫn vào trong viện, vo gạo cùng chưng cất rượu đều dùng nước từ con suối này.

Tiết đông vẫn chưa hết hần, trời lạnh, người ở hầm rượu mỗi lần vo gạo đều rất khổ cực. Tuy đấy căn bản là công việc của các học đồ, thế nhưng Hạ Việt để thể nghiệm quá trình chưng cất rượu cũng xắn tay áo tham gia.

Vo gạo xong thì mọi người cùng nhau vận chuyển gạo vào trong viện nấu.

Hạ Việt cởi ngoại bào, bên trong mặc y phục gọn gàng tiện hoạt động, bắt tay cùng làm việc với những tăng nhân khác. Bò lên bục gỗ, ở trên cao dùng gậy lật lật cơm đang chín trong thùng, hơi nóng phả lên nghi ngút, có muốn than lạnh cũng không được.

Thùng đựng cơm là thùng gỗ, gọi là “tảng” (2), đứng ở phía trên nhìn xuống mới thấy nó vừa to vừa sâu, có khi tám, chín lang quan nhảy vào cũng được.

Khi cơm đã chín hẳn, dùng gậy ấn vào trong thùng để kiểm tra, sau đó các tầng nhân sẽ kiệu thùng gỗ lên vai, đem đến chỗ phơi cho nguội bớt. Không ít tầng nhân đều cởi trần mà lật cơm, Hạ Việt cũng không ngoại lệ.

Công việc này ngày nào cũng phải làm, tuy khô khan nhàm chán nhưng lại mang ý nghĩa rất trọng đại. Mỗi khi mọi người phơi cơm xong, lò rượu đã chuẩn bị nghênh đón ánh mặt trời của ngày hôm sau.

Sau khi cơm nguội là giai đoạn lên men thứ nhất, rải men lên cơm rồi dùng tay xoa đều, để cơm nghỉ. Tiếp sau đó là giai đoạn lên men thứ hai, công nhân bóp cơm thành một khối, cuối cùng trùn vải trắng lên để ủ là xong.

Lò rượu làm xong những việc này thì đã quá trưa.

Trong thời gian chờ mẻ cơm này lên men, Đỗ sư sẽ đưa Hạ Việt đi xem các nguyên sư làm việc.

Thời đại này, người ta chỉ dùng gạo và nước để sản xuất rượu. Trong phòng đặt một chiếc bồn lớn hình tròn chứa non nửa nước, bên trong là cơm đã lên men từ đợt trước, hai bên có hai tầng nhân phụ trách sử dụng gậy nhỏ khuấy liên tục, quá trình này là gọi là quá trình tạo nguyên. Đây chính là kinh nghiệm nhiều năm tích lũy của Đỗ sư, phương pháp này sử dụng những con men tự nhiên phiêu đảng trong không khí để tạo ra nguyên.

Mấu chốt của công việc tạo nguyên không phải là khí lực mà là tiết tấu, có thể nói là càng nhàm chán hơn so với việc của mấy người lật cơm. Các nguyên sư phải liên tục lặp đi lặp lại một động tác đơn thuần, nhưng nó sẽ giúp các vi sinh vật ở trong bồn có thể thuận lợi sinh trưởng.

Nếu dùng ngôn ngữ hiện đại để giải thích, trong chiếc bồn này có khá nhiều loại vi sinh vật, gồm khuẩn axit lactic, khuẩn axit nitric và con men. Nếu quá trình tạo nguyên diễn ra chính xác, những loại vi khuẩn này sau đó sẽ biến mất, đại khái đây cũng giống như một chiến trường chém giết, không ngừng có vi khuẩn bị tiêu diệt, cuối cùng chỉ còn lại axit lactic. Nhưng khuẩn axit lactic cũng không hẳn là loại khuẩn cần thiết để lên men rượu, tác dụng của nó là ức chế những tạp khuẩn khác sinh sôi nảy nở, sinh ra con men thích hợp. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, loại khuẩn này cũng sẽ từ từ biến mất, vì thế, tạo nguyên cũng chính là quá trình tạo ra axit lactic. Vi sinh vật không ngừng biến mất, xuất hiện, cuối cùng sẽ tạo ra mùi vị rượu thơm ngon thay thế.

Hạ Việt vẫn cảm thấy rất bất khả tư nghị, ở một quốc gia hoàn toàn không có khái niệm về vi sinh vật như Lạc Việt, cũng như thời kỳ cổ đại của Trung Hoa, vậy tại sao mọi người lại có thể phát hiện ra phương pháp chưng cất rượu vậy?

Hắn nghĩ thầm, đúng là rượu ngon mới có thể làm cho mọi người cố gắng nha.

Qua buổi trưa, Hạ Việt từ biệt mọi người ở lò rượu, vội vã chạy về nhà dùng được thiện, nghỉ ngơi một lát lại mang Thức Yến đi Hỉ Cửu Túy.

Trước ngày khai trương, Thức Yến cần phải chỉ cho Thành chương quỹ và bọn tiểu nhị cách đun rượu. Bọn họ không có bàn tay vàng như của Thức Yến, chỉ có thể giúp họ nhớ bằng cách chạm tay vào bình rượu thử độ nóng.

Thành chương quỹ và bọn tiểu nhị đang tìm cách nhớ kỹ nhiệt độ, Thức Yến và Hạ Việt thì ngồi bên cạnh cầm giấy bút nghiên cứu, lượng than thế nào, thời gian bao lâu để đạt được độ ẩm chuẩn nhất.

Không có nhiệt kế, cũng may còn có một phụ lang vạn năng.

Hạ Việt ném thử rượu được đun nóng ở nhiều cấp độ, hiện tại vẫn là tiết đông nên Hỉ Cửu Túy sẽ bán rượu nóng, khi nào thời tiết ấm lên thì bán rượu lạnh, dù sao cũng có vài loại rượu không thích hợp đun nóng, làm lạnh ngược lại ngon hơn. Hắn bắt đầu tính toán phải thừa dịp này xây một hầm băng.

Phân cấp nhiệt độ của các loại rượu Nhật Bản rất nhiều, Hạ Việt nghĩ tuy rằng ở đây không đun được rượu chuẩn xác từng cấp độ nhỏ như vậy nhưng hắn vẫn tham khảo một chút. Một loại rượu trên dưới hai mươi độ, một loại khác bằng với nhiệt độ cơ thể người, nóng hơn nữa thì Hạ Việt quyết định chỉ lấy tầm bốn mươi hoặc năm mươi độ là được.

Thức Yến nhìn Hạ Việt viết xuống mấy chữ kia, theo bản năng liền đọc lên.

“Nhiệt độ phòng, nhiệt độ cơ thể, nóng, sôi. Nghĩa là sao?”

Hạ Việt cười cười, để bút xuống, hẩn đứng dậy lấy ba bình rượu mới, dựa vào trí nhớ đun nóng lên ba mươi lăm độ, bốn mươi độ và năm mươi độ, đưa cho Thúc Yến sờ thử. May là đời trước hẩn không thích dùng nhiệt kế mà thích chạm vào bên ngoài vỏ rượu, dần dần nhớ được cảm giác của một vài cấp độ nhiệt, bằng không hẩn cũng không biết làm sao để chỉ cho y.

Thúc Yến nhất nhất nhớ kỹ, nếm thử vị rượu, xem xét số lượng than và thời gian hâm rượu, thử đi thử lại vài lần. Hạ Việt ngồi cạnh cũng giúp y một tay, phụ phụ sau ba ngày cuối cùng cũng định ra phương pháp đun rượu độc quyền của Hỉ Cửu Túy. Bọn Thành chương quý suốt ba ngày ba đêm đau khổ sờ tới sờ lui mấy cái chai, rốt cục cũng phân biệt được các cấp nhiệt khác nhau.

Mùng sáu, bên lò gốm đưa tới mẻ thành phẩm đầu tiên đã được vẽ hoa văn sóng biển, mẻ thứ hai được vẽ triền chi văn. Hạ Việt cầm một chiếc bình hoa văn sóng biển kín đáo nhét cho Thúc Yến để y mang về nhà. Vì vậy, Hỉ Cửu Túy cuối cùng nhận được chẵn hai mươi bộ đồ uống rượu làm bằng đất sét hoa đào.

Chủ lò gốm có khắc tên lên tác phẩm của mình, Hạ Việt cũng rất tự nhiên chấp nhận. Dung lượng của bình hoa đào vừa đủ, thân dài, cổ cao, bụng tròn, miệng bình to hơn so với bình hoa mai, không tròn hẩn mà có một góc nhọn, tiện cho việc rót rượu. Chất men của bình hoa đào tương đối dày, chỉ dùng để đựng rượu đã hâm xong. Lúc đun rượu vẫn sử dụng bình hoa mai, đun xong thì châm vào bình hoa đào đem lên cho khách, không những khách nhân có thể chậm rãi thưởng thức rượu ngon không sợ bị nguội, còn có thể phòng ngừa người nào muốn học lõm cách đun rượu của Hỉ Cửu Túy.

Trong thời gian này, Thành chương quý đã treo sạp bài mới lên, lấy rượu làm trung tâm, bên dưới là các món ăn đi kèm.

Rượu mới cất khá dễ uống, mùi vị vừa thanh nhã vừa mạnh mẽ, rượu ủ lâu năm tương đối đắt, vị đạo lại càng thâm thúy. Thành chương quý dựa theo số năm ủ mà xếp hàng trình tự, ở trong thực đơn chọn rượu thì ghi rõ số năm, sau đó mới đề giá bên dưới.

Sổ thực đơn cũng đã làm xong, Phương quản sự tự mình viết tên món ăn, chữ viết xinh đẹp nho nhã, phong cách lại linh hoạt kỳ ảo, Thành chương quý nhìn hẩn đang múa bút cuồng thảo thì làm ra vẻ “Đây là ai vậy ta không quen.”

Chờ tất cả xong xuôi mọi người mới phát hiện, hôm nay đã là mùng bảy, ngày mai là mùng tám, Hỉ Cửu Túy sẽ khai trương ngày đầu tiên trong năm.

(1) Đồ án triền chi/ Triền chi văn: Nôm na là hoa văn đan ***g vào với nhau, đa số là dây leo cách điệu.

(2) Tăng: Là cái này, cứ tưởng tượng ở trong truyện thì nó to gấp 10 lần như này nhé.

19. Chương 19: Khai Trương

Mùng tám, lò rượu làm lễ đảo tăng.

Đảo tăng tức là đảo những thùng gỗ đựng cơm trong lò rượu, mang ý nghĩa bắt đầu một mùa làm rượu mới trong năm, mỗi ngày đều phải nấu cơm làm lễ, hôm nay rốt cục cũng kết thúc.

Bầu không khí vui sướng tràn ngập trong lò rượu, lễ đảo tăng còn thể hiện một giai đoạn chưng cất rượu mới đã thành công. Hôm nay, các tăng nhân không phải vo gạo nấu cơm lúc mới sáng tinh mơ nữa, toàn bộ cơm rượu đã lên men được ủ trong thùng, kế tiếp còn phải nhờ vào kinh nghiệm và kỹ thuật của Đỗ sư, tăng nhiệt độ, khuấy, ủ, chờ đợi nó chậm rãi biến thành rượu.

Mọi người vui vẻ rửa tăng, thùng gỗ và gậy, trên mặt ai nấy đều mang theo nụ cười, ngay cả Đỗ sư bình thường bất cầu ngôn tiểu cũng cong khỏe miệng, nếp nhăn giữa chân mày giãn ra, hai mắt cũng híp lại. Trong viện, từ trên xuống dưới tràn ngập một mảnh hân hoan sung sướng.

Hạ Việt cùng vài người khác quét dọn phòng nấu cơm, thấp giọng cười nói với nhau.

“Thế là được rồi, thiếu đương gia.” Một vị chưởng quán đứng phía trước đang chuyên tâm quét sàn, đột nhiên quay đầu lại nói, “Hôm nay mừng tám, Hỉ Cửu Túy khai trương đúng không ạ?”

Hạ Việt cúi người lau mấy bậc thang, cười gật đầu: “Ừ.”

“Thế vì sao ngài vẫn còn ở đây?” Một tàng nhân khác lên tiếng hỏi, “Ngài không đến đây à?”

“Buổi trưa quán mới mở cửa, từ giờ đến đó hãy còn một canh giờ, đến lúc đó ta đi cũng được.” Hạ Việt không để ý lắm, đáp, “Ta qua đó sớm cũng không giúp được việc gì, hai vị quản sự và chưởng quỹ của Hỉ Cửu Túy rất giỏi.”

“Thiếu đương gia, ngài đừng trêu bọn ta nữa, mọi người đều biết Hỉ Cửu Túy có động tác lớn, còn không phải đều nhờ ngài bày cách sao?”

Nghe chưởng quán nói thế, mấy tàng nhân khác cũng nhao nhao tán thành.

“Nghe nói quán sẽ được đổi mới hoàn toàn! Thiếu đương gia, ngài định làm gì, Hỉ Cửu Túy sau này sẽ như thế nào a?”

“Thiếu đương gia, rượu mà chúng ta mới cất có được bán ở đó không?”

Hạ Việt cười cười, hần vừa định trả lời thì đột nhiên nghe thấy thanh âm của Đỗ sư từ phía sau truyền tới.

“Rượu kia vừa cất xong, còn chưa nấu lại, làm sao có thể bán cho khách được?”

Rượu cất xong sẽ được đun trên lửa nhỏ để tiêu độc, vì trong rượu vẫn còn con men sống, chúng sẽ tiếp tục sinh sôi, làm chất rượu và mùi vị bị thay đổi, ngoài ra còn có tạp khuẩn có thể làm rượu biến chất. Vì để tránh tình huống này, giúp rượu có thể bảo quản ở nhiệt độ bình thường, mùi vị ổn định, người ta sẽ đun nóng rượu để diệt trùng. Đun quá sôi sẽ làm chất cồn và hương khí bốc hơi mất, bởi vậy phương pháp được áp dụng chính là đun lửa nhỏ liu riu. Rót rượu vào trong bình lớn, đặt vào nước nóng, đun cách thủy đến khoảng sáu mươi độ là được.

Hạ Việt biết, nếu đạt được chính xác nhiệt độ sáu mươi độ C, chỉ cần hai mươi đến ba mươi giây, rượu coi như được diệt trùng toàn bộ.

Tàng nhân kia nghe Đỗ sư nói thế, ngượng ngùng gãi gãi đầu cười. Mẻ rượu vừa cất năm nay thật sự là rất tốt, bọn họ có chút nóng lòng muốn đưa ra cho khách uống thử.

Hạ Việt thấy thế, cười nói với người nọ: “Rượu của năm nay ta đã nếm qua, thực sự rất ngon. Đun xong ta sẽ đưa lên Hỉ Cửu Túy bán, chắc hẳn sẽ được yêu thích.”

Mấy tàng nhân trong phòng nghe thấy thế, đồng thanh hoan hô.

Đỗ sư chờ bọn hần vui đủ mới cười híp mắt mở miệng: “Sao mà vội thế không biết, hôm nay tình trạng lên men của cơm khá ổn định, buổi tối xong việc ta sẽ dắt các người đến Hỉ Cửu Túy ăn cơm.”

Nghe thế, lập tức có một tàng nhân nhanh nhẩu hỏi: “Cha mời khách sao?”

“Ừ! Ta mời!”

Tiếng nói hào khí của Đỗ sư vừa dứt, tất cả mọi người đều ngậm miệng, tay chân lạnh lẽo tiếp tục làm việc, có điều miệng của ai nấy đều cười ngoác đến mang tai.

Đỗ sư rất là vui vẻ nhìn mấy tiểu tử kia chạy tới chạy lui, năm nay chưng cất rượu thực sự rất thuận lợi, sự cố đầu năm ngoài lưu lại trong lòng mọi người một bóng ma không nhỏ, may là có tửu thần phù hộ, xui xẻo qua đi thì một đường thuận lợi đến lễ đảo tắng, hần cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Hần quay sang nhìn Hạ Việt còn đang khom người lau dọn, hỏi: “Thiếu đương gia, ở đây cũng ổn rồi, chùng nửa nén hương nữa là xong, ngài cứ sang quán đi.”

Hạ Việt đứng dậy nhìn chung quanh một vòng, thấy công tác quét dọn đúng là sắp kết thúc liền gật đầu, đưa khăn lau trong tay cho một tàng nhân khác.

“Vậy ta đi trước, hẹn gặp mọi người tối nay nhé.”

Ra khỏi đại môn của lò rượu, Hạ Việt ngẩng đầu nhìn sắc trời, kiểm chế hưng phấn trong lòng, bước nhanh về Vân trạch.

Làm việc trong hầm rượu nên người hần đầy mồ hôi, hần vội vã tắm rửa, chọn một bộ áo màu xanh nhạt thêu mây thay vào, lại để Thúc Yến búi tóc cho mình. Hần ngược lại bắt Thúc Yến mặc một bộ cẩm bào màu hồng cánh sen có hình hoa thù dù (1), màu áo làm nổi bật lên gương mặt non nớt kia, ngũ quan cứng đờ cũng có vẻ nhu hòa đi rất nhiều.

Nhìn thời gian còn có hơn nửa canh giờ, Hạ Việt kéo Thúc Yến đi chào phụ thân và cha, sau đó mang theo người hầu lên xe ngựa, cùng đi đến Hỉ Cửu Túy.

Tuy hôm nay Hỉ Cửu Túy khai trương đầu năm mới nhưng lại không hề hỗn loạn rối ren, nhìn chung vẫn khá ngay ngắn trật tự. Thật ra mọi người đều đang vô cùng khẩn trương, từ quản sự, chủ quầy đến tiểu nhị. Dưới phòng bếp khí thế ngất trời, Vương đại trù chuyên chú trông nồi canh đã hầm hai ngày, tiểu học đồ đứng cạnh nghiêm túc rửa rau, ai nấy đều vội vội vàng vàng.

Hạ Việt buồn cười, đi tới vỗ vai Phương quản sự và Thành chủ quầy, Thúc Yến tự giác đi xuống hầm rượu thu xếp dụng cụ đun nóng, y biết tương công có một dự định khác, tạm thời vẫn chưa phục vụ rượu nóng ngay lập tức.

Phương quản sự và Thành chủ quầy không phải là chưa từng gặp người quen đến quán mình chơi, hai người khẩn trương như vậy kỳ thực có một phần là bởi vì hưng phấn quá. Hạ Việt đã nói cho bọn họ nghe về dự đoán của hắn, mấy ngày đầu chắc chắn doanh thu sẽ tụt dốc, dù sao để người Lạc Việt tiếp thu được rượu nóng cũng không phải chuyện dễ dàng gì, mấy ngày đầu có lẽ quán sẽ hơi vắng vẻ. Thế nhưng, họ đều tin rằng tin tức này nhất định sẽ làm Dân thành dậy sóng, rượu của Vân gia vốn đã ngon, khi đun nóng lên lại có phong vị biến hóa tuyệt vời như vậy, thế nào lại không được hoan nghênh!

Tới gần chính Ngọ, tiểu nhị để một cây trúc vào chậu đá trước cửa tiệm, sau đó treo cờ hiệu của cửa hàng lên, kéo rèm, Hỉ Cửu Túy chính thức khai trương.

Hạ Việt và Phương quản sự đi vào phòng nói chuyện, Thành chủ quầy cũng ngồi xuống quầy, bắt đầu soạn sổ sách.

Ít lâu sau, có người vén rèm cửa trước hiên lên, một khách hàng cười cười bước vào.

Thành chủ quầy vừa nhìn liền vui vẻ, là khách quen, vị tiên sinh này hay kể chuyện ở quán trà cách hai con đường, mọi người đều gọi hắn là Diệp lão bản.

Khá nhiều người trong Dân thành thích nghe hắn thuyết thư, ba ngày hắn mới kể một lần, thế mà quán trà đã muốn không còn chỗ ngồi. Trước khi kể chuyện, Diệp lão bản thích nói chuyện phiếm với mấy khách nhân đến trước, ăn hết một đĩa lạc, lúc này mới bắt đầu thuyết.

Thành chủ quầy trong lòng nhanh chóng tính toán, Diệp lão bản rất thích uống rượu, nếu có thể nhờ hắn trước khi kể chuyện quảng cáo vài câu, thanh danh của Hỉ Cửu Túy sẽ lan truyền rất nhanh a.

Diệp lão bản vào cửa, hàn huyên chúc Tết với Thành chủ quầy một lúc rồi mới ngẩng lên nhìn sán bài trên tường.

“Ồ, sán bài mới này.” Diệp lão bản nheo mắt nhìn, “Đây là rượu và thức ăn phối hợp lại?”

“Đúng vậy.” Thành chủ quầy cười đáp, “Món thịt bò nướng muối ngải thích nhất ăn rất hợp với loại rượu chúng ta vừa cất năm ngoái, rượu này có mùi vị nhẹ nhàng, dư vị chua dịu của nó cũng rất ngon miệng.”

Diệp lão bản nghe thế liền nhướng mày, hần cong khóe miệng lên phì cười: “Hô, nghe được đấy.”

“Quán chúng ta thay đổi không ít đâu, thiếu đương gia tiếp nhận xong thì ra rất nhiều chủ ý mới.”

Diệp lão bản nhìn Thành chủ quầy: “Vân gia thiếu gia không phải chỉ mới vừa tỉnh lại sao, đã quay lại rồi? Hần đã khỏe hần chưa?”

“Vẫn còn phải dùng dược thiện a.” Thành chủ quầy cười thở dài, “Thiếu đương gia rất quan tâm đến Hỉ Cửu Túy, vừa bệnh dậy đã vội vàng xử lý công việc, chúng ta cũng không dám chậm trễ, chỉ có thể cố gắng giúp đỡ hần.”

Diệp lão bản gật đầu: “Vân thiếu gia quả là hiếu thuận a.”

“Diệp lão bản, hôm nay người có kể chuyện không?” Thành chương quý đưa tay gọi tiểu nhị, thăm dò hỏi một câu.

“Hôm nay thì không, ngày mai ta mới kể.” Diệp lão bản tiếp tục hí mắt nhìn sạn bài.

Thành chương quý nhìn hần như vậy liền nở nụ cười, nhanh chóng bắt chuyện: “Diệp lão bản này, ngài chớ đứng xem vớ vẩn như vậy, ngài đi tìm chỗ ngồi đi, ngồi xuống từ từ xem.”

“Ngồi xuống thì làm sao mà xem?” Diệp lão bản ngạc nhiên hỏi.

Lúc này một tiểu nhị lập tức xông tới, tươi cười đáp: “Diệp lão bản mời đi theo ta, ngài ngồi cạnh cửa sổ nhé? Hỉ Cửu Túy hiện tại có sổ thực đơn, ngài cứ ngồi xuống uống ngụm trà cái đã.”

“Thực đơn?”

Tiểu nhị vội vàng đưa hai tay dâng sổ thực đơn, Diệp lão bản nhận lấy, mở ra, mắt nhất thời sáng lên.

“Đây gọi là thực đơn?” Diệp lão bản cảm thấy rất thú vị, chăm chú ngắm nghía quyển sổ trong tay, “Không tệ a. Vậy ta sẽ từ từ xem vậy.”

Tiểu nhị vội vàng dẫn Diệp lão bản đến bàn, rót trà nóng. Diệp lão bản cũng không uống, chuyên chú xem thực đơn.

Không đợi hần quyết định sẽ ăn món nào, bên này tiểu nhị đã bưng đến hai chiếc chén nhỏ, đặt lên trên bàn hần.

Diệp lão bản bỏ thực đơn xuống nhìn, chỉ thấy trên bàn có một chén canh nhỏ cùng một li rượu.

“Thế này là thế nào, ta vẫn chưa gọi món mà.” Diệp lão bản nhìn tiểu nhị.

Tiểu nhị cười đáp: “Đây là món khai vị của quán tặng ạ. Đây là canh củ cải cá viên, còn đây là rượu Vàng Anh (2) chúng ta ủ từ năm ngoái. Trong lúc chờ thức ăn mang lên mời ngài dùng cho nóng người.”

Diệp lão bản nở nụ cười: “Ô, chu đáo quá. Đây cũng là chủ ý của thiếu đương gia nhà các người đúng không?”

Tiểu nhị cười đáp.

“Vậy lấy cho ta một phần thịt bò muối, cùng với rượu mà Thành chương quý đề cử ấy.”

“Vâng vâng, ngài chờ cho một chút, có ngay!” Tiểu nhị nghe xong, quay đầu chạy vào bếp. “Một đĩa thịt bò nướng muối, một bình rượu một năm!”

Bên này Diệp lão bản bưng ly rượu lên, nhấp thử một miếng, hần chợt ngây ngẩn cả người, kinh ngạc nhìn chăm chăm chén rượu trong tay. Hần thử người trong chốc lát, lại đem ly rượu đưa đến bên mép, uống ngụm thứ hai, sau đó lại tiếp tục nhìn chăm chăm.

“Tiểu nhị, tiểu nhị đâu! Tới đây!” Diệp lão bản duy trì tư thế cúi đầu nhìn chén rượu, miệng kêu lớn.

Tiểu nhị kỳ thực còn đang chờ hần nha, gã nhanh chóng hơn hở chạy lên vài bước, cúi người ân cần hỏi: “Diệp lão bản cần gì ạ?”

“Cái này là rượu nóng sao?” Hần xoay li rượu, nhàn nhạt hỏi.

“Đúng vậy, là rượu đã được hâm nóng lên, ngài thấy thế nào?”

Diệp lão bản mạnh mẽ ngắt đầu, hung hăng liếc tiểu nhị: “Rượu nóng mà có hương vị này ư?! Đừng dối ta, ta đã từng uống rượu nóng rồi, cay muốn chết! Các người đã làm cái gì để rượu biến thành như vậy?!”

Tuy rằng câu nói của Diệp lão bản là khen rượu ngon, nhưng tiểu nhị và Thành chương quý đứng trong quầy chẳng lẽ nghe không hiểu ý tứ của hần?

Thành chương quý cúi đầu xuống ghi sổ, khước miệng bất động thanh sắc cong lên, tủm tỉm cười.

Tiểu nhị thật ra vô cùng cao hứng, chính là thời khắc này! Thời khắc mà hắn đã học thuộc một đồng ngôn từ chỉ để chuẩn bị cho nó!

“Diệp lão bản, hâm rượu cũng phải chú ý cách thức. Thứ rượu nóng bình thường dùng để lau người là rượu bị đun sôi, hương vị đã bốc hơi hết, chỉ còn cồn rượu rất gay mũi. Phương pháp hâm rượu này là do thiếu đường gia nhà chúng ta nghĩ ra, nói là nóng, nhưng thật ra rượu cũng chỉ âm ấm thôi, vị rượu rất thơm ngon, đun rượu kỳ thực chính là một nghệ thuật!”

“...”

Diệp lão bản nghe xong liền sững sốt, hắn vẫn chưa tin tưởng lắm, thế nhưng vị đạo thanh thuần kia chính miệng hắn nếm được, không thể cãi lại người ta. Hắn bất khả tư nghị uống một hơi cạn sạch li rượu, lại tiếp tục trợn to hai mắt.

“Khi rượu nguội bớt thì lại có mùi vị khác?” Diệp lão bản vẻ mặt ngạc nhiên nhìn về phía tiểu nhị.

“Diệp lão bản quả nhiên sành sỏi a! Nhiệt độ khác nhau thì mùi vị rượu cũng thay đổi theo. Ngài yên tâm, thiếu đường gia nhà chúng ta đã thử nghiệm từng loại rượu của Hỉ Cửu Túy, bưng ra tuyệt đối là nhiệt độ thích hợp nhất, vô cùng thơm!”

Diệp lão bản đặt li xuống, thật sâu thở ra một hơi, hiển nhiên chưa thể hoàn toàn từ trong rung động phục hồi tinh thần lại.

Tiểu nhị đứng cạnh bàn đợi một lát, sau đó mở miệng gọi hắn: “Diệp lão bản, Diệp lão bản?”

“A?” Diệp lão bản có hơi giật mình.

“Thịt bò của ngài sắp được rồi ạ, ngài có muốn uống canh trước không? Canh sắp nguội rồi.”

Diệp lão bản lúc này mới gật đầu, nhắc chén canh uống một ngụm, lại gấp một viên cá viên cho vào trong miệng. Nước canh nóng hổi, rong biển đậm đà, cá viên co dãn giòn ngọt khiến hắn chậm rãi lộ ra nụ cười.

Thân thể dần dần ấm lên, Diệp lão bản tâm tình rất tốt, yên lặng cầm li rượu đã cạn lên xoay xoay, đột nhiên hắn nhớ ra cái gì, vội vàng quay sang hỏi tiểu nhị: “Rượu vừa này ta gọi có được đun nóng không?”

Nhìn ra Diệp lão bản đối với rượu nóng khá là hứng thú, tiểu nhị vô cùng hài lòng, mồm cứ ngoác ra cười mãi.

“Nếu ngài không thích thì ta sẽ bảo phòng bếp để nguyên rượu cho ngài a.” Tuy rằng vui vẻ, nhưng tiểu nhị vẫn lấy lui làm tiến thử thăm dò một chút.

“Rượu đây đun nóng lên có ngon không?” Diệp lão bản hiển nhiên có chút nghiến.

“Đương nhiên ạ, vị đạo của Vàng Anh tương đối nhẹ, hâm nóng xong sẽ có vị chua rất vừa miệng, càng uống hương vị lại càng sâu.”

Diệp lão bản nghe đoạn vui vẻ đáp: “Hô, ta nói người nha nhóc tiểu nhị, xem người liền thoảng kia, làm ở đây chắc được uống nhiều rượu tốt lắm chứ gì?”

“Hi hi, đúng ạ.” Tiểu nhị gãi đầu một cái, “Không nể qua làm sao dám tự tiện đề cử cho ngài đây? Ta phải nghĩ kỹ rồi mới dám nói với ngài. À, Diệp lão bản chờ chút, ta mang thức ăn lên cho ngài. Vậy ngài có muốn hâm rượu không ạ?”

Diệp lão bản này giờ nghe đến phát thèm, tiểu nhị vừa nói xong đã vội vã phát tay đuổi người.

“Ta có nói ta không uống sao? Đi, mang rượu nóng lên đây cho ta, nhanh!”

Sau khi bưng món lên cho Diệp lão bản, tiểu nhị chạy về quầy hàng, hướng về phía Thành chương quỹ cười khúc khích, đến mức Thành chương quỹ nhìn không được kí đầu hắn một cái.

“Cười cái gì mà cười, mới có một người thôi mà người đã cười đến ngu người rồi.”

Ngoài miệng nói như vậy, Thành chương quỹ cũng không kiềm chế được tiểu ý tràn trong mắt.

Chỉ cần Diệp lão bản vừa ý là coi như quán đã thành công câu dẫn người chú ý đến rượu nóng. Ôi, thần linh là cỡ nào quan tâm Hỉ Cửu Túy a, có Diệp lão bản ở đây, chỉ cần hắt trong quán trà nhắc vài ba câu, Hỉ Cửu Túy hoàn toàn không cần tốn công quảng cáo là đã có khách mò đến tận cửa.

Quả nhiên chưa đến một lát, mấy khách nhân dưới tình huống không hề hay biết nhấp một ngụm rượu nóng đều kinh ngạc, so với đế tiểu nhị đứng ba hoa chích chòe còn hữu hiệu hơn. Nói suông miệng còn không bằng để khách hàng tự mình nếm thử.

Vốn Thành chương quỹ và tiểu nhị đều có chút lo lắng, sợ gặp phải ai khó tính sẽ mắng luôn cả chương quỹ và tiểu nhị, ảnh hưởng không tốt đến danh tiếng của Hỉ Cửu Túy.

Chờ đến khi những vị khách kia đã cơn no rượu say mê mãi rồi đi, Thành chương quỹ thừa nhận, chiêu này của thiếu đương gia thực sự quá đỉnh.

Khách được tặng đồ ăn miễn phí thì ai lại tức giận cho được, huống chi nếu không nói trước, khách nhân cũng có thể vô tư nuốt rượu nóng xuống, cảm nhận được mỹ vị kia thì bọn họ lại càng thêm muốn uống.

Thành chương quỹ vui sướng hài lòng khép sổ, Diệp lão bản trước khi đi còn cố ý hỏi thăm hắt một chút, chắc là thực sự dự định nói vài câu với quán trà. Tưởng tượng nay mai sẽ có vô số người chạy đến đây, Thành chương quỹ thiếu chút nữa nhịn không được bật cười ha hả.

(1) Hoa thù dừ:

(2) Rượu Vàng Anh: Loại rượu gạo này được cất trong thời điểm chim vàng anh đi tìm nước uống nên được đặt tên theo loài chim này, dư vị của nó có mùi táo xanh.

20. Chương 20: Đạo Phố

Đến giờ cơm trưa, khách trong quán giảm hẳn, hầu như chỉ đến mua rượu rồi về. Hỉ Cửu Túy vốn là một quán rượu, sinh ý chân chính là khoảng thời gian từ hoàng hôn mới bắt đầu, vô cùng náo nhiệt.

Thành chương quỹ đoán chừng đã không còn khách nữa bèn để một tiểu nhị trông quầy hàng, còn mình ôm sổ sách đi vào trong phòng.

Thức Yến đang ngồi hâm rượu cho Hạ Việt và Phương quán sự, thấy Thành chương quỹ đẩy cửa tiến đến, y rất lễ phép cúi người xuống chào.

“Thành tử, sao ngươi lại chạy vào đây?” Phương quán sự nhìn hắt.

“Bây giờ là giờ gì rồi, bên ngoài còn có tuyết, chả có ma nào thềm đến đâu.” Thành chương quỹ chen vào ngồi cạnh Phương quán sự, tiếp nhận li rượu Thức Yến đưa tới, cười nói cảm ơn.

Hạ Việt đợi hắt nhấp xong một ngụm rượu mới lên tiếng hỏi: “Khách phản ứng thế nào?”

“Thiếu đương gia, người quả thật tính toán như thần.” Thành chương quỹ hai mắt cong cong, đầy mặt tươi cười đáp: “Ta vốn còn hơi lo lắng, rượu nóng tuy rất ngon nhưng dù sao bao lâu nay người Lạc Việt đều cho rằng nó dở, ta thật sợ khách uống xong sẽ khó chịu.”

Nói đoạn, Thành chương quỹ ngửa đầu lên uống cạn li rượu, tiếp tục nói: “Bất quá hôm nay mấy vị khách kia sau khi uống thử rượu quán tặng thì tất cả đều muốn uống rượu nóng! Ta cũng không ngờ mọi chuyện lại suôn sẻ như vậy!”

“Thuận lợi là tốt rồi.” Hạ Việt cũng cười, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, “Nhưng chúng ta cũng không được lơ là, không có khả năng tất cả khách nhân đều lập tức tiếp nhận, nếu người nào thực sự không thích thì đừng kiên trì, cứ lấy rượu bình thường cho họ là được rồi.”

Thành chương quỹ vội vàng gật đầu.

“Được rồi.” Thành chương quỹ nhìn về phía Phương quán sự, khoe miệng cong lên thành một nụ cười đắc ý, “Người đoán xem hôm nay là ai tới mở hàng cho chúng ta?”

“Khách quen hả?” Phương quản sự thăm lướt lại danh sách khách quen của Hỉ Cửu Túy trong đầu, đột nhiên hắn có chút kích động tròn mắt, “Đừng nói là...”

Thành chương quỹ có chút không thú vị, bĩu môi đáp: “Sao người đoán ra nhanh quá vậy? Đúng rồi đó, là Diệp lão bản.”

Nghe vậy, ngay cả Phương quản sự cũng khó kiềm chế vui mừng, hắn lôi kéo Thành chương quỹ hỏi: “Diệp lão bản nói thế nào? Hắn có thích không? Hôm nay hắn có đi kể chuyện không?”

“Ha ha ha!” Thành chương quỹ cười đến thoải mái, “Người làm gì mà gấp thế. Diệp lão bản không nói gì, thế nhưng... Hắn tổng cộng uống nhiều này.”

Nhìn Thành chương quỹ giơ lên mấy đầu ngón tay, không chỉ Phương quản sự mà Hạ Việt cũng giật mình.

“Bốn, bốn bình?”

“Bốn bình đều là rượu nóng cả, Diệp lão bản còn gọi một phần thịt bò nướng và một đĩa lòng gà hấp. Hắn uống liên tục, lúc đi ra mặt mày đỏ bừng, ha ha!”

Phương quản sự vô cùng phấn chấn, Diệp lão bản là người sành rượu, nay lại uống của Hỉ Cửu Túy tận bốn bình! Nếu rượu không ngon thì làm sao mà uống liên tù tì vậy được?

“Hắn uống nhiều thế liệu hôm nay có kể chuyện được không?” Phương quản sự có chút bận tâm.

“Yên tâm, Diệp lão bản vừa đến là ta đã hỏi hắn rồi, ngày mai hắn mới kể. Hắn còn chạy tới hỏi ta quán làm thế nào mà thần kỳ như vậy, rượu trong bình không bị nguội xuống.”

Nghe Thành chương quỹ nói thế, Phương quản sự chỉ kém phồng mũi lên mà thôi.

“Rất có thể ngày mai Diệp lão bản trước khi kể chuyện sẽ nhắc tới Hỉ Cửu Túy a, thiếu đương gia, chúng ta thật may mắn!”

Diệp lão bản đúng là trước khi thuyết thư thường hay ngồi bóc lột, tán gẫu với khách. Hạ Việt cũng nghe nói về vị tiên sinh nổi tiếng này, lúc Thành chương quỹ hỏi Phương quản sự, trong lòng hắn cũng đã lơ mơ đoán ra, đúng thật là may mắn.

Trước kia vốn còn định nhờ khách quen giới thiệu cho bạn bè, người này lại kể cho người kia, giúp Hỉ Cửu Túy tuyên truyền. Thế nhưng Diệp lão bản chỉ cần nhắc tới quán vài câu là có thể tiết kiệm không ít công phu và thời gian. Hạ Việt cũng đã tính toán sẵn kế hoạch quảng cáo, chỉ không ngờ bọn hắn lại nhặt được vận tốt trời ban.

Ba người lại ngồi trao đổi một hồi, bổ sung ý kiến cho nhau.

Qua giờ Thân, Hỉ Cửu Túy lục tục nghênh đón những vị khách đến ăn tối. Hạ Việt vẫn ở trong phòng, Thức Yến vì lo lắng nên đã đi xuống hầm chứa rượu kiểm tra, Phương quản sự cũng đi ra ngoài bắt chuyện với mấy khách quen.

Bên trong Hỉ Cửu Túy càng lúc càng đông, những khách nhân này đều là ăn cơm xong liền sang tửu phòng uống rượu. Nơi đó cũng là sinh ý chủ yếu của quán.

Mấy tầng nhân đến đây khá trẻ, còn có Vân lão gia. Đoàn người ở quầy hàng cùng Thành chương quỹ chào hỏi, sau đó được dẫn tới phòng trong, Hạ Việt đã mỉm cười chờ sẵn.

Mị lực của rượu nóng đối với tầng nhân đương nhiên là lớn hơn nhiều so với tửu khách bình thường.

Chức nghiệp của bọn họ là sản xuất rượu, nhất là Đỗ sư, hắn đã muốn cất rượu cả đời, thế nhưng vẫn không biết hương vị rượu khi đun nóng lên còn có thể biến hóa đa dạng như vậy. Rượu nơi này hầu như đều xuất từ tay hắn, nhưng lúc ngậm rượu đầu tiên trượt vào trong miệng, hắn thậm chí còn không nhận ra chúng.

Đỗ sư khiếp sợ ngẩng đầu, nhìn thiếu gia vẻ mặt ôn hòa ngồi một bên, lại nhìn thiếu phu nhân đang ngoan ngoãn cụp mắt chăm chú đun rượu, cuối cùng, hắn nhìn về phía Vân lão gia.

“Lão gia, đây thật là rượu mà ta cất sao?” Thanh âm của Đỗ sư run rẩy, viền mắt nổi lên màu đỏ.

Vân lão gia cười đến là tự hào, hấn vỗ vai Đỗ sư nói: “Ông bạn già, đây thiên chân vạn xác là rượu người cất, là mồ hôi nước mắt của người chế khúc chế nguyên, tử mĩ ấp ủ, là thành quả cuối cùng của người!”

“Rượu của ta... Rượu của ta hóa ra có thể ngon như vậy sao? Ta còn tưởng rằng thiếu phu nhân có phép thuật chứ!”

Thức Yến nghe vậy liền vội vàng lắc đầu, dưới ánh đèn, cằm bào màu hồng làm nét mặt y có vẻ nhu hòa hơn: “Ta không có phép thuật, cái này là được tướng công dạy cho.”

“Thiếu gia!!!”

Hạ Việt nhìn một bàn người đều nhất loạt nhìn mình chằm chằm, hấn có chút buồn cười, trông những đôi mắt kích động kia, trong ngực không hiểu sao lại có chút chua xót.

Rượu đối với bọn họ mà nói, trên đời này, không ai có thể yêu rượu hơn tằng nhân.

Nghĩ như vậy, Hạ Việt nhẹ nhàng cười, chậm rãi giải thích phương pháp hâm rượu cho mấy người ở lò rượu, bảo Thức Yến làm mẫu cho bọn hấn xem, sau đó lôi kéo Đỗ sư dạy hấn làm thử. Tằng nhân của Vân gia không cần nói cũng biết, bọn họ nhất định sẽ không đem bí quyết này tiết lộ ra ngoài.

“Nếu như nóng quá rượu sẽ không còn ngon nữa, ngược lại nếu đun tới nhiệt độ thích hợp, hương vị của rượu sẽ càng thêm sâu sắc.”

“Sâu sắc?”

“Đúng vậy.” Hạ Việt cười cười, rót cho Đỗ sư một li rượu, “Rượu cha cất đều là rượu ngon, vì thế nên đun nóng lên lại càng thêm mỹ vị. Nhiệt độ khác nhau hương vị sẽ khác nhau, muốn ngừng mà không được.”

Nói đoạn, hấn nâng chén lên, chạm nhẹ vào li của Đỗ sư một cái, lại quay sang nói với những tằng nhân còn lại: “Mọi người thật sự rất tuyệt vời, kỹ thuật chưng cất rượu của các vị kỹ làm ta thật bất phục, Vân Hạ Việt sau này còn muốn đi theo các vị học tập, xin mọi người chiếu cố cho.”

Hấn nói xong, giữa đầu uống một hơi cạn sạch, người trong phòng cũng vội vàng nâng li đáp lễ.

Vân lão gia ngồi cạnh cao hứng nhìn, trong lòng vừa tự hào vừa kích động. Hấn thậm chí còn bắt đầu nghĩ, Hạ Việt mê man ba năm là do tửu thần muốn truyền thụ tri thức về rượu cho Hạ Việt, hấn có lẽ là được bề trên chọn trúng, muốn thông qua nhi tử để truyền đạt cho nhân loại!

Vân lão gia càng nghĩ càng cảm thấy có lí, hấn cũng không dám đem ý nghĩ này nói ra khỏi miệng, chỉ có thể âm thầm kích động một mình. Nếu quả như thật đúng như hấn suy nghĩ, như vậy chắc chắn tương lai của Vân gia trong tay nhi tử sẽ càng ngày càng phát đạt, không những thế Hỉ Cửu Túy còn có khả năng sẽ dương danh Lạc Việt!

Tối hôm đó, Vân lão gia và mấy tằng nhân Vân gia uống đến thoải mái.

Hạ Việt lặng lẽ đi tìm Thành chương quỹ thanh toán tiền. Hấn cảm thụ được tâm tình của phụ thân cùng Đỗ sư, còn có mấy tằng nhân khác đối với hấn mang theo chờ mong không nhỏ. Trong ngực hấn bắt đầu tích tụ một luồng hào khí, lần đầu tiên, hấn muốn ở Lạc Việt hung hăng tung hoành một phen, không cô phụ những người đã kỳ vọng vào hấn.

Đoàn người ăn uống tận đến lúc Hỉ Cửu Túy đóng cửa. Tiễn mọi người xong, Hạ Việt trở lại hậu viện, cùng quản sự và chương quỹ thử tính toán sổ sách hôm nay, kết quả làm Phương quản sự và Thành chương quỹ vô cùng phấn chấn. Hạ Việt gọi tiểu nhị đến, hỏi thăm cẩn thận rồi lại dặn dò vài vấn đề.

Chờ nói xong thì trời cũng đã khuya lắm rồi, hấn dắt Thức Yến ngồi vào xe ngựa, băng qua đường đêm trở lại Vân gia.

Ngày thứ hai mừng chín, lò rượu đã kết thúc lễ đảo tắng, không phải nấu cơm cũng không ủ rượu mới, Hạ Việt đột nhiên vô cùng rảnh rỗi. Nhìn trái nhìn phải một hồi, hấn quyết định đưa Thức Yến ra ngoài đi dạo một chút.

Đêm qua có tuyết, Thức Yến nghe lời đội mũ lông thỏ lên, tay phải cầm lò sưởi, vừa định nhét nốt tay trái vào thì đột nhiên bị một bàn tay to lớn kéo lấy.

Hạ Việt cúi đầu nhìn y, trong mắt đều là tiểu ý âm áp.

Thức Yến trợn mắt nhìn hấn, nói: “Chúng ta cứ thế này mà đi sao?”

“Ừ, nắm cho chắc vào, mắt công con thỏ của ta lại lạc mất.” Hạ Việt cười đáp.

Thức Yến nhe răng, thu hồi tầm mắt không thèm nhìn Hạ Việt nữa, y cũng không biết y nên cãi rằng mình không phải là thỏ, hay nên nói là mình lớn rồi, sẽ không đi lạc nữa. Bất quá, nghe thấy một câu “của ta” kia, Thức Yến lại cảm thấy, cho dù hấn có coi y là thỏ cũng chẳng sao.

Thương *** ở phía Đông nằm bên trái Hỉ Cửu Túy, hai người ở đầu phố xuống xe ngựa, chậm rãi đi dạo, không lâu sau đã nghe được âm thanh náo nhiệt khắp nơi.

Tuy rằng có tuyết nhưng trên phố vẫn rất nhộn nhịp, cũng có khá nhiều khanh quan. Hạ Việt nhìn một loạt cửa hàng tấp nập hai bên, ngay cả hàng sơn phấn hấn cũng muốn vào, không biết Thức Yến thích gì nhỉ, hay là cứ mua hết?

Thức Yến vừa đến đây đã phát hiện, không ít khanh quan len lén nhìn tướng công của y, nhất là khanh quan chưa buộc eo. Lạc Việt cho phép khanh quan đã kết hôn dùng đai lưng, phô bày đường cong lưng eo ra, khanh quan chưa hứa thân phải mặc áo bào rộng rãi, không được buộc đai.

Hạ Việt anh tuấn như thế, hấp dẫn kha khá ánh mắt của khanh quan trên đường, Thức Yến cúi đầu, chỉ nghĩ là chuyện đương nhiên, tượng phụ của y có bao nhiêu xuất sắc, chính y rõ ràng nhất.

Tuy rằng mấy khanh quan kia trắng trợn nhìn Hạ Việt, bất quá Thức Yến ngay cả cơ hội lật bình dấm chua cũng không có, Hạ Việt nắm chặt tay y, thường thường nghiêng đầu nói chuyện với y. Thức Yến không hiểu sao lại cảm thấy có chút vi diệu, vừa thẹn thùng vừa vui sướng, khóe miệng không kiềm chế được khe cong lên.

Hạ Việt thấy Thức Yến lộ ra một nụ cười nho nhỏ, trong lòng ngứa ngáy, lại cố kỵ nhiều người ở đây, Thức Yến da mặt lại mỏng, hấn do dự một chút, cuối cùng vẫn không nhào qua đề người ta ra hôn, chỉ âm thầm ghi lại món nợ này.

Đang lúc này, Hạ Việt cảm giác tầm mắt của Thức Yến đột nhiên dời sang một hướng khác, hấn xoay đầu nhìn theo, là một sạp bán bánh ngọt, phía trên gian hàng còn đang bốc khói nghi ngút.

“Muốn ăn?” Hạ Việt cúi đầu hỏi Thức Yến.

Thức Yến nhìn chằm chằm cái sạp kia một hồi, cuối cùng y lắc đầu: “Mắc lắm.”

Hạ Việt vui vẻ, nhéo nhéo tay vợ mình: “Người ăn không hết được của tướng công người đâu.”

Nói đoạn, hấn kéo y đi thẳng đến trước quầy.

Chủ sạp tay chân lanh lẹ đang dùng xẻng lật bánh, thấy có khách đến liền nhiệt tình mời chào một tiếng, sau lại cúi đầu trở mặt bánh.

Hạ Việt nhìn sạp đặt một chiếc bàn nướng to (1), bên cạnh đặt một chiếc bát to đựng bột lỏng, trông như hồ dán, cũng không biết ở bên trong có gì.

Chủ sạp múc một muỗng bột rưới vào giữa chảo, cũng không vuốt phẳng mà đợi một lúc, khi bột hơi chín thì cho một ít đậu đỏ nghiền vào, hai tay dùng hai chiếc xẻng nhỏ, canh đúng lúc liền lật một cái, ép phẳng miếng bột. Bánh chín trông hệt như một khối gạch nhỏ màu trắng, mặt trên có màu vàng, chỗ cháy sém in hình hoa văn dưới đáy chảo màu nâu trông rất đẹp.

“Sư phụ, món này tên là gì?” Hạ Việt cười hỏi chủ sạp.

“Đây là bánh gạo hoàng kim.”(2) Chủ sạp cười tủm tỉm giới thiệu, “Nhân đậu đỏ này là độc môn bí phương của ta đó, bảo đảm ngon! Khách quan dùng thử đi!”

Hạ Việt buồn cười nhìn phu lang nhà mình dòm lom lom mấy cái bánh gạo vàng óng, hấn móc tiền ra, mua hai cái.

“Khách quan cẩn thận, bánh vừa nướng xong rất nóng, nhất là phần nhân bên trong, tiểu phu lang phải coi chừng nha.”

Cám ơn vị chủ sạp nhiệt tình kia, Hạ Việt và Thức Yến mỗi người cầm một cái, tiếp tục đi dạo.

Hạ Việt sợ nóng nên chưa ăn, chỉ cầm trên tay chờ nguội bớt. Thức Yến lại không đợi được nữa, vội vàng mở giấy gói ra cắn một miếng, quả nhiên bị nóng, y vội vàng dùng tay che miệng, liên tiếp hút khí, ngay cả mắt cũng rướm rướm theo.

“Cẩn thận một chút, không phải ta đã dặn là nóng lắm rồi sao?” Hạ Việt đau lòng nhìn phu lang nhà mình, hẩn đợi Thức Yến nuốt bánh xuống rồi bảo y há miệng, “Đưa lưỡi ra ta xem một chút.”

Tỉ mỉ kiểm tra rồi một lần, xác định lưỡi của Thức Yến không bị phỏng, Hạ Việt thở phào nhẹ nhõm, đưa tay nhéo nhéo má của tiểu hài tử tham ăn kia.

“Sao mà tham ăn thế này, đợi một lát cái bánh nó cũng không chạy mất a. Cẩn thận, bên trong có đậu đỏ nghiền, nóng lắm.”

Thức Yến ngoan ngoãn nghe Hạ Việt căn dặn, hơi nước trong mắt tán đi, đôi con ngươi lại có vẻ sáng sủa lạ thường. Y gật đầu, mở miệng nói hai chữ: “Ăn ngon.”

“...”

Hạ Việt nhất thời dở khóc dở cười, bị nóng đến mức chảy nước mắt mà chỉ lo ăn ngon, tại sao đến giờ hẩn mới phát hiện phu lang nhà mình hóa ra là chúa ăn vặt cơ chứ.

Giống như là để chứng minh suy nghĩ của Hạ Việt, suốt một đoạn đường Thức Yến nhìn chăm chăm vào các loại đồ ăn vặt, Hạ Việt vui vẻ thỏa mãn đi sau trả tiền cho y, y vui thì hẩn cũng vui.

Sau khi càn quét một loạt hàng quán, Thức Yến rốt cục ngượng ngùng, có phu lang nào lại tham ăn như vậy chứ. Y xấu hổ ngẩng đầu, chỉ thấy người bên cạnh mình trong mắt tràn đầy dịu dàng cùng sủng nịch.

“Tướng công, ta không ăn nữa, ngươi cần mua gì không, chúng ta đi đi.” Thức Yến nói gì cũng nhất quyết không chịu dời bước sang mấy hàng ăn vặt nữa.

“Ngươi muốn ăn thì cứ ăn, ngươi không ăn hết được tiền của ta đâu, hôm nay ta mang nhiều lắm, dặt ngươi mỗi sạp ăn một vòng cũng được.”

Hạ Việt mặc kệ người khác nghĩ thế nào, Thức Yến năm nay mới mười tám tuổi, trong mắt hẩn vẫn còn là một đứa nhỏ, hẩn càng thích sủng con thỏ nhu thuận này. Ai bảo nhóc con này bình thường thành thật quá mức cần thiết, không có yêu cầu gì cả, đánh cũng không thềm rên một tiếng, dù Hạ Việt có muốn nuông chiều y cũng không biết phải xuống tay từ đâu.

Thức Yến vẫn lắc đầu. Y kỳ thực chỉ là chưa từng ăn qua mấy thứ này, thương *** phía Đông xa hoa so với phía Tây nhiều lắm, đồ ăn vặt cũng nổi tiếng, ăn rất ngon, giá cũng rất mắc.

Tuy rằng Bạch gia cũng không quá khó khăn nhưng một đàn con lóc nhóc thế kia thì tiền tiêu vặt chia ra cũng chẳng có bao nhiêu, Thức Yến cũng hay đưa tiền cho bọn tiểu đệ đệ nên y cũng chưa từng tới thương *** bao giờ.

Ngày hôm nay là lần đầu tiên, lần đầu tiên y nhìn thấy nhiều bánh kẹo như vậy, nhất thời thềm ăn khùng khiếp. Kỳ thực Thức Yến có mang tiền, thế nhưng trượng phu thấy y nhìn cái gì liền mua cái đó, Thức Yến vui sướng không thôi, nhịn không được muốn hưởng thụ thương yêu của người kia nhiều một chút.

Nhưng y cũng rất rõ ràng, trên đường không ít người đang nhìn bọn y chăm chăm, bất kể là coi trọng Hạ Việt, muốn làm thị lang của Hạ Việt, hay là muốn cười nhạo vị phu lang vì xung hỉ mới được gả vào Vân gia là y. Thức Yến không muốn bị cho là được sủng mà kiêu, gả về là do muốn đào mỏ nhà người ta.

Thức Yến không ăn nữa, Hạ Việt cũng không ép y, chỉ là mức độ nghiện sủng vợ của hẩn đã muốn tăng lên, có điểm chưa thỏa mãn. Vốn dĩ đi dạo phố là muốn cho quà cho Thức Yến, nào ngờ y chỉ mãi ăn, hẩn cũng đành chiều y. Hiện tại hẩn phải mua cho Thức Yến cái gì bây giờ?

Son phần thì không được, mấy hộp trang điểm trong phòng ngủ hầu như không xê xích, mua thêm cũng chỉ lãng phí. Đầu xuân, y phục cũng đã may xong, tạm thời không cần mua mới, người ở đây lại không tặng hoa.

Hạ Việt hỏi tưởng lại mấy món quà đời trước con gái hay nhận, phát hiện chả có gì thích hợp tham khảo cả.

Nếu không, mua ít đồ trang sức đi? Vòng vàng dây nhẫn rất quý, Thức Yến thỉnh thoảng cũng phải đeo đi dự lễ, bắt quá chọn cái nào bây giờ nhỉ...

Hạ Việt đột nhiên giật mình, kéo Thức Yến quay trở lại. Hắn nhớ mình vừa đi ngang qua một cái tiệm trang sức nhìn khá đẹp.

(1) Bàn nướng: Nó dẹt dẹt như này xong có hoa văn lồi lõm dưới đáy chảo, tưởng tượng cho dễ thì giống như máy nướng hotdog mà không có nắp ấy =)), mỗi tội thời xưa thì trông không hiện đại như này với chả có chống dính gì đâu.

(2) Bánh gạo hoàng kim: Bánh gạo của Tq nó dẻo dẻo giống tokbokki ý, chiên ăn cũng ngon mà hấp ăn cũng ngon, trong truyện là nướng =)). Trong hình là bánh gạo chiên thôi còn vụ hoàng kim là do tác giả nghĩ ra. Edit xong thêm quá mà tình hình chiến sự thế này cũng chả dám đi qua bên lại để mà ăn =)).

21. Chương 21: Lễ Vật

Cửa hàng đồ trang sức này không nhỏ, có hai tầng lầu, tầng dưới bán phụ kiện cho lang quan, tầng trên là trang sức của khanh quan.

Thức Yến cho là Hạ Việt cần mua gì đó, nào ngờ người kia không thèm liếc tầng trệt lấy một cái, trực tiếp lôi y lên tầng hai.

Cửa hàng tựa hồ làm ăn không tệ, tầng một tuy không có ai nhưng tầng hai lại có không ít khanh quan, vừa nhìn thấy Hạ Việt nắm tay Thức Yến đi tới, mọi người đều đồng loạt quay sang nhìn.

Hạ Việt đời trước bị nhìn nhiều riết quen, lúc này cho dù có rất nhiều người đang dán mắt lên người hắn, hắn cũng không có cảm giác đặc biệt gì, chỉ kéo tay phu lang nhà mình chậm rãi ngắm trang sức.

Lạc Việt cũng không có nhiều vòng nhẫn, phổ biến nhất vẫn là trâm cài đầu. Các khanh quan chưa thành thân không được búi hết tóc lên nên đa số đều buộc bằng một sợi dây vải nhỏ, sau đó kẹp đá quý lên trên trang trí, khanh quan đã kết hôn thì có thể làm nhiều kiểu hơn.

Hạ Việt ngắm nghía một lúc, chủng loại trang sức ở cửa hàng này khá phong phú, thậm chí còn có cả trâm hoa thường được dùng trong mấy dịp lễ trang trọng, loại trâm này hắn cũng chỉ nhìn thấy một lần hôm thành thân mà thôi. Đương nhiên, bọn họ không cần loại trang sức quá mức long trọng này, Hạ Việt là muốn mua cho Thức Yến một cây trâm dùng hàng ngày.

Thức Yến không thích mấy thứ rườm rà, một đầu tóc đen nhu thuận kia tùy tiện cài trâm bình thường cũng đã đẹp rồi. Chắc y sẽ hợp với một cây trâm thanh nhã, ừm, vô cùng hợp.

Thức Yến có điểm muốn nói không cần, y bình thường chỉ đơn giản buộc gọn tóc sau lưng, cũng không thích làm mấy kiểu tóc cầu kỳ. Thế nhưng y vừa định mở miệng muốn ngăn Hạ Việt lại, đã bị Hạ Việt dùng ánh mắt “Ta biết ngươi tính nói gì” làm cho im bặt.

Hỏa kế trong *** khá lạnh trí, trông thấy Vân thiếu gia đi vào thì chỉ im lặng theo sau, không dám trực tiếp bước lên quấy rối, nhìn đối phương cười ngửa xem hoa một hồi đột nhiên dừng lại, lúc này mới nhanh chóng tiến lên bắt chuyện.

“Vân thiếu gia, ngài cần gì ạ?”

Hạ Việt híp mắt, dừng lại một chút nhìn hỏa kế kia, cũng không nói gì, sau đó hắn chỉ vào quầy hàng nói: “Cái này, và cái này nữa, lấy ra ta xem một chút.”

Hỏa kế vội vàng lấy trâm ra, đặt lên khay gỗ lót nhung đưa cho Hạ Việt.

Trên khay gỗ có một cây trầm bạch ngọc, toàn thân trầm có một màu xanh như ngọc lục bảo nhàn nhạt (1), trông vô cùng tao nhã. Cây trầm bên cạnh làm bằng gỗ tử đàn khắc hình mây, cả cây trầm đen bóng, đặc biệt khảm một khối mã não đỏ trên trầm, trong trầm ỏn lại mang theo kiểu diềm, Hạ Việt vừa nhìn thấy đã thích.

Hắn xoay xoay hai cây trầm trong tay thưởng thức một chút, nghiêng đầu hỏi Thúc Yến: “Thích cái nào?”

“...”

Thúc Yến rất muốn trả lời y cái nào cũng không thích, tuy rằng nhìn rất đẹp, y thật sự thích vô cùng. Tiểu hài tử vốn đã quen ăn dùng tiết kiệm, cuối cùng vẫn không dám mở miệng.

Thấy y không trả lời, Hạ Việt cũng không hỏi nữa, cầm trầm ở trên đầu phu lang so tới so lui.

Sau đó hắn rút trầm về, đặt vào trong khay, Thúc Yến cho là hắn không thích nữa, vừa thở phào nhẹ nhõm vừa có chút tiếc nuối thì lại nghe thấy người kia nhàn nhạt mở miệng.

“Ta lấy hai cái này.”

Thúc Yến cả kinh, lập tức ngẩng đầu lên ngăn lại, bất quá tốc độ phản ứng của y không nhanh bằng hỏa kế. Y còn chưa kịp mở miệng, hỏa kế đã khom lưng cười nói cảm ơn, nhanh chóng đem hai cây trầm đóng hộp.

Hạ Việt cũng không cho y nói tiếng nào, nhận lấy hộp liền nhét vào tay Thúc Yến. Thúc Yến vội vã cẩn thận đỡ lấy, nhìn Hạ Việt sủng nịch cười với mình, sau đó sáng khoái trả tiền.

Ra khỏi cửa hàng, Thúc Yến có hơi choáng váng, y đi mấy bước, phục hồi tinh thần lại thì bắt đầu ảo não.

Y biết mình phản ứng có hơi quá, trương phu mua quà cho mình, mình hắn là nên vui vẻ nhận lấy. Không thấy mấy khanh quan khác trong cửa hàng đều là vẻ mặt ước ao sao, đây là biểu hiện trương phu rất sủng ái y a.

Giá cả và vân vân, mặc dù đối với Thúc Yến quen tiết kiệm xem ra là không thấp, nhưng đối với Vân gia mà nói thì chả thấm vào đâu. Nhập gia thì phải tùy tục, nếu y cứ bày ra bộ dạng này không chừng còn bị coi là keo kiệt.

Nghĩ như vậy, Thúc Yến nhịn không được giương mắt nhìn Hạ Việt đang đi bên cạnh.

Hạ Việt vẫn luôn chú ý Thúc Yến, nhưng vừa rồi hắn lại có chút không giải thích được. Ánh mắt Thúc Yến là...á vậy? Tại sao?

“Thúc Yến làm sao vậy? Ta mua trầm cho ngươi, ngươi không thích sao?” Cũng sẽ không a, Hạ Việt tin mình không nhìn lầm, lúc Thúc Yến nhìn hai cây trầm kia thì y có vẻ rất thích chúng.

Thúc Yến lắc đầu: “Xin lỗi, tướng công, ta sai rồi.”

“Ừ? Sai ở đâu?”

Hạ Việt kéo Thúc Yến đứng sát vào vỉa hè, cúi đầu nghiêm túc nhìn y.

“Tướng công mua trầm cho ta, ta phải vui mới đúng, thế mà còn bày ra dáng vẻ kia, chỉ lo để ý mắc rẻ, ngay cả cảm ơn ngươi cũng không nói.”

Thúc Yến thấp giọng đáp, trong lòng nhức nhối. Tiền bạc đâu so được với tâm ý của Hạ Việt. Hắn sủng y như vậy, một đường tùy ý y muốn làm thì gì làm, ngày thường cũng chăm sóc y chu đáo. Trương phu ôn nhu như thế, là hy vọng mà y tưởng chừng luôn xa vời. Hắn hi vọng mình mở lòng, nhưng chính mình đừng nói cười một cái, ngay cả cảm ơn cũng không nói.

Càng nghĩ, Thúc Yến lại càng giận bản thân mình.

Hạ Việt nghe xong, chỉ cảm thấy ngực dâng lên một trận chua xót. Hài tử này rốt cuộc nghĩ đem mình điệu thấp đến đâu, chỉ một việc nhỏ như vậy thôi mà cũng tự trách.

Hắn cũng không quản đây là đường lớn, hai tay nâng má Thúc Yến, cúi thấp đầu cọ vào trán đứa nhỏ, nhìn vào mắt y hỏi: “Đồ ngốc, nói cho ta nghe, có thích hai cái trầm kia không?”

Thức Yến muốn gạt đầu, nhưng mặt bị nắm lại nên đành mở miệng nói: “Thích.”

“Ta mua quà cho người, người có vui không?”

“Vui, thật sự rất vui.”

Hạ Việt mỉm cười, Thức Yến có chút ngẩn ra, chỉ thấy trong mắt hắn tràn ngập ý cười ấm áp.

“Người vui vẻ là được rồi. Lúc không cần thì người lại vui, lúc cần thì người lại buồn, ở đâu ra đứa ngốc thế này không biết.” Hạ Việt dùng trán cọ cọ đối phương, “Hơn nữa, người cho tướng công của người là ai? Người có thích hay không, cao hứng hay không, tướng công sẽ nhìn không ra sao?”

Ngón tay cái của hắn vuốt ve gò má người kia, thở ra một hơi rồi mới nói tiếp: “Còn có, người là phu lang của ta, người phải quản ta chứ. Nếu người nghĩ ta tiêu xài bậy bạ thì cứ nói thẳng ra. Nếu như ta tiêu tiền mà phu lang của ta lại mất hứng, vậy ta còn tiêu làm gì? Dĩ nhiên, nếu người vui, muốn ta tiêu bao nhiêu cũng được.”

Nhìn tiểu hài tử không nói lời nào, vành tai lộ ra dưới mũ đã đỏ ửng, Hạ Việt cười lớn, hôn lên mũi y một cái.

“Thật ra áo lông năm ngoái may cho người còn mắc hơn tiền hai cây trăm cộng lại nữa đó, thế sao lúc đó người không ngăn ta lại.”

“... Đó không phải là do ta không biết sao.”

Thức Yến đương nhiên biết áo lông rất quý, thế nhưng Hạ Việt lại cố tình không ghi tên y trong danh sách đưa cho thợ may. Y cũng chỉ là nghe một thị lang nói mới biết được hóa ra Hạ Việt may đồ mới cho mình. Nếu biết trước, Thức Yến cảm giác mình cho dù nói không lại trượng phu cũng sẽ nhất quyết ngăn hắn lại.

Nhưng Vân gia dù sao cũng là đại hộ nhân gia, từ ăn đến mặc đều sang trọng chu đáo, thân là Vân gia phu lang cũng phải suy nghĩ rộng một chút, nếu dùng đồ rẻ tiền thì không phải là ném hết mặt mũi người ta đi sao.

Thức Yến bắt đầu cảm thấy muốn đi đào một cái lỗ chui xuống.

Hạ Việt nhìn tròn mắt Thức Yến dao động, chỉ biết y lại bắt đầu suy nghĩ lung tung, nhất thời chẳng biết phải nói gì, đơn giản há miệng ngậm lấy môi đứa nhỏ.

Thức Yến hoảng sợ, vừa định đẩy Hạ Việt ra, bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm của bánh xe.

Y chợt nhớ ra bọn họ còn đang ở trên đường cái.

Ngay lập tức, Thức Yến chỉ cảm thấy trong đầu kêu ông một tiếng, từ tai đến mặt đều đỏ rần rần.

Hạ Việt thấy y như vậy lại vô lương tâm nở nụ cười. Vốn còn muốn bắt nạt Thức Yến một chút, lại nhìn y đã xấu hổ đến mức đỏ mặt, Hạ Việt chỉ có thể nhin cười buông y ra, kéo phu lang cúi đầu không dám gặp người quay lại đầu phố.

Mãi cho đến khi ngồi vào trong xe ngựa, Thức Yến cũng không chịu ngẩng lên.

Hạ Việt đương nhiên sẽ không bỏ qua phu lang nhà mình, hắn vẫn còn nhớ món nợ khi nãy ở trên đường nha. Lúc này thì có người, bây giờ thì không, trực tiếp tính sổ.

Kết quả, lúc trở lại Vân trạch thì Thức Yến một đường che miệng đi về phòng. Kỳ thật y rất muốn bỏ chạy, sợ người khác nhìn thấy mình. Hạ Việt cười dài, chậm rãi đi từng bước một, y lại không thể đi phía trước trượng phu, chỉ có thể một bụng ại oán theo sát hắn. Thật vất vả về tới Đông viện, Thức Yến vừa vào phòng đã nhào lên giường, nửa ngày không chịu đứng lên.

Hạ Việt cười đến thoả mãn, cũng không bắt bẻ y, ngồi cạnh cửa sổ đọc sách uống trà. Trời biết hắn đầy đầu đều là hình ảnh đôi môi của ai đó bị hắn chà đạp đến sưng đỏ, trong sách viết cái gì, hắn cơ bản đều không hiểu.

Đến trưa, Hạ Việt mới đỡ Thức Yến đứng dậy ăn cơm.

Trong lúc phu phu còn mải dỗi dành nhau, Hỉ Cửu Túy mở rộng cửa nghênh đón sinh ý ngày thứ hai trong năm.

Ngoài dự liệu của Thành chương quỹ và Phương quán sự, hôm nay Diệp lão bản lại đến.

Diệp lão bản cùng bọn họ hàn huyên vài câu, theo thường lệ ngồi ở vị trí gần cửa sổ, gọi rượu và thịt bò nướng, ăn được có tư có vị. Hắn ngồi đến giờ Mùi thì đứng lên, cũng không nói gì, trả tiền xong liền đi.

Thành chương quỹ nhìn hắn xuất môn, lại nhìn thời gian một chút, sau đó quay sang nói với Phương quán sự: “Giờ Mùi là quán trà mở cửa đúng không?”

“Đúng vậy, chắc lúc về thì hắn đi sang đó luôn.”

Có lẽ do phải kể chuyện nên Diệp lão bản không phóng túng như hôm qua, hôm nay chỉ uống hai bình. Lúc này Phương quán sự ra quầy hàng đứng thì trông thấy hắn đang cười híp mắt uống rượu, bộ dạng rất là hưởng thụ.

Thành chương quỹ nằm bò trên quầy, tay chống cằm hỏi: “Ai, người nói hắn lát nữa có nói gì về quán chúng ta không nhỉ?”

Phương quán sự nhớ kỹ sổ sách, cũng không ngần ngại đầu lên, đáp: “Muốn biết thì sang quán trà mà nghe.”

“Cơ mà lỡ hắn không nói thì sao, chắc ta buồn chết mất.”

Phương quán sự vùi đầu ghi sổ, một lát sau, hắn gác bút, đặt cuốn sổ bên cạnh nghiên mực, lúc này mới tiếp tục nói.

“Ta nghĩ hắn sẽ nói.”

Thành chương quỹ quay đầu nhìn Phương quán sự.

“Không phải hôm nay hắn lại đến đây đấy thôi? Trước giờ Diệp lão bản có bao giờ ghé quán hai ngày liên tiếp đâu.”

Lời này không sai, Diệp lão bản làm ăn rất có trách nhiệm, đối với bản thân mình lại càng nghiêm khắc hơn. Hắn tuy thích rượu nhưng lại không cho phép mình nghiện rượu, bởi vậy hắn hay đến đây nhưng không mua rượu về nhà, cách bốn năm này mới ghé quán một lần.

Nghe Phương quán sự nói thế, Thành chương quỹ cũng ngẫm nghĩ lại, hắn sờ sờ cằm nói: “Sở dĩ hôm nay Diệp lão bản là tới xác nhận mùi vị rượu đi?”

“Đại khái thế.” Phương quán sự cúi đầu thổi thổi nét mực còn ướt trên trang giấy, “Diệp lão bản cẩn thận thế chắc là do sợ mình lầm đi.”

“Hô ” Thành chương quỹ cao hứng vỗ đùi một cái, “Vậy tối nay không chừng mấy vị khách nghe kể chuyện xong sẽ ghé qua đây đó.”

Ngày hôm sau, Hạ Việt đến Hỉ Cửu Túy, nghênh đón hắn là khuôn mặt dương dương hỉ khí của Thành chương quỹ. Nghe hắn cao hứng kể tối hôm qua vô cùng đông khách, Hạ Việt cũng không nhịn được vui mừng.

Hiệu ứng quảng cáo của Diệp lão bản quá mạnh mẽ. Hắn vốn có cho rằng khách đến nghe giảng ít nhất cũng phải bán tín bán nghi, cùng lắm được chừng mười người, không ngờ con số có thể đạt đến tận ba mươi mấy a!

Những khách nhân này chạng vạng hôm qua đều sang Hỉ Cửu Túy ăn uống. Sổ thực đơn cũng không đủ dùng, ba tiểu nhị tự mình ra trận, đọc thực đơn cho khách nghe. Phương quán sự cũng không có biện pháp trốn ở trong phòng nhỏ, Thành chương quỹ còn phải trấn ở quầy hàng, cuối cùng hắn đành phải nhận việc đun rượu.

Sáng sớm hôm nay, Phương quán đi ra cửa dán một tờ thực đơn mới. Tối qua nhóm thực khách kia uống đến tận hứng, nghe Diệp lão bản kể rằng rượu nóng rất ngon bèn kéo nhau đi, hầu như không có ai không tiếp thu được. Bọn họ còn quay trở lại khen ngợi một phen, phỏng chừng trong khoảng thời gian này Hỉ Cửu Túy là muốn đầy tràn.

Công việc quá mức thuận lợi, Hạ Việt kỳ thực có chút không nói nên lời. Bất quá, hẩn tạm thời bớt được một mối lo.

“Thành chương quỹ, hai ngày nữa ta có việc, không đến được.” Vừa nhìn sổ sách của ngày hôm qua Hạ Việt vừa nói.

Thành chương quỹ hỏi hẩn: “Thiếu gia có việc sao?”

Hạ Việt nở nụ cười, sờ sờ mũi trả lời: “Ta thành thân cũng được một tháng rồi, phải đưa Thức Yến về nhà lại mặt.”

(1) Trâm bạch ngọc màu xanh ngọc lục bảo: Gọi là bạch ngọc cơ mà nó có ánh hơi xanh xanh. Nghe thế thôi chứ rẻ lắm ==))

22. Chương 22: Cùng Nhau Về Nhà (thượng)

Ở Lạc Việt, theo phong tục, nhà nào vừa mới thành thân thì không được để tân phòng bỏ trống trong vòng một tháng đầu tiên. Nếu nhà tân phu lang ở xa thì khi lại mặt sẽ phải trọ bên ngoài, vì thế lễ lại mặt đa phần đều diễn ra vào tháng thứ hai sau khi phu lang về nhà chồng.

Sáng sớm hôm nay, Hạ Việt và Thức Yến ăn điểm tâm xong thì chào hai vị phụ thân, bước lên xe ngựa xuất môn, theo sau là một chiếc xe khác chở lễ vật mà Hạ Việt cùng Vân phụ thân đã chọn lựa kỹ càng.

Thức Yến ở trong xe vẫn cảm thấy hơi bồn chồn, Hạ Việt không cho y xem danh sách quà, y cũng không biết cái đồng đông tây theo đằng sau kia rốt cục có những thứ gì. Tuy y đã bắt đầu làm quen với trình độ tiêu xài của Vân gia nhưng phụ thân và cha của y thì không, Thức Yến chỉ sợ song thân nhà mình sẽ nhảy dựng lên.

“Tướng công.” Thức Yến kéo kéo tay áo Hạ Việt hỏi: “Người đừng mua thứ gì mắc quá nhé.”

Hạ Việt cười cười ôm y qua, hôn lên trán y một cái, đáp: “Yên tâm, tướng công của người không mua linh tinh đâu, mấy thứ này dùng rất tốt, nhạc phụ và công công sẽ thích.”

Hạ Việt thuộc đẳng phái thực dụng, trong trí nhớ của “Vân Hạ Việt” có tình huống của bên Bạch gia, theo hẩn biết, đây là một gia đình rất giản dị.

Bạch gia chỉ có mình Thức Yến là khanh quan, dưới y có năm đệ đệ đều là lang quan. Nhà khá đông con, cũng may không phải nuôi không nổi, chỉ là ai nấy đều phải dè xẻn một chút.

Bạch gia ký khế ước với Vân gia, chuyên môn cung gạo cho Vân gia cất rượu. Chất lượng gạo của Bạch gia thật sự rất tốt, ủ ra rượu không làm ai thất vọng.

Đối với một gia đình như thế, Hạ Việt không chủ trương tặng mấy thứ quà xa xỉ, có nhìn mà không có xài, sau khi cùng Vân phụ thân thương lượng, hai người bọn họ sửa lại danh sách quà tặng vài lần mới hài lòng.

Về phương diện quần áo, tuy lằng la tơ lụa các loại phỏng chừng làm người ta luyến tiếc không chịu mặc nhưng cuối cùng vẫn nhét vào vài bộ, nếu không thì chẳng khác nào Vân gia keo kiệt, không coi trọng bọn họ.

Hạ Việt chọn hai cuộn sa tanh, có thể may để mặc trong mấy dịp lễ trang trọng hoặc đầu năm mới, còn lại đều là vải bông dày chắc, may làm thường phục mặc ở nhà hoặc đi làm cũng được. Còn về mấy món y phục may sẵn thì hẩn sợ không vừa người nên cuối cùng chỉ đặt hai cái áo bông cho hai vị trưởng bối, lại làm thêm hai đôi giày da. Nhóm tiểu cữu tử (em vợ) đều đang trong giai đoạn cao lên, mấy số đo Thức Yến nhớ sợ là không được đúng lắm, chỉ có thể đưa vải để Bạch gia tự may.

Về mấy thứ đồ ăn, Hạ Việt sau khi đi dạo xong cũng đã hỏi Thức Yến, biết Bạch gia rất ít khi ăn bên ngoài. Lần này hẩn chọn hơn mười món điểm tâm, vừa tinh xảo vừa bảo quản được lâu, thuận tiện cũng mua bánh gạo hoàng kim ngày đó Thức Yến ăn xong khen không dứt miệng cùng với một ít hoa quả nhập khẩu. Rượu thì đương nhiên là không thể thiếu.

Hắn cũng bỏ bớt mấy thứ linh tinh trong danh sách đi, như lư hương vân vân hoàn toàn không cần thiết. Ngoài ra còn có chậu tắm, đệm chăn gối đầu, giá nến, nồi niêu xoong chảo, ba bộ đồ ăn, mười mấy chiếc chậu đá lớn nhỏ khác nhau cùng hai mươi cân than mực.

Chọn cho nhạc phụ nhạc cha thêm hai cây trầm, lại mua thêm cho nhạc cha một chiếc vòng đeo tay nhỏ, nhóm cữu tử có gần chục cuốn sách và một ít đồ chơi mới lạ.

Quà tặng Bạch gia được Vân gia dùng xe ngựa lớn nhất chở, hạ nhân cẩn thận xếp đồ lên xe, hai người hầu ngồi bên trong trông giữ, hai người khác đánh xe đi theo sau Hạ Việt.

Thức Yến nghe Hạ Việt nói xong cũng yên tâm.

Xe ngựa vượt qua phố xá thành Tây, dần dần tiến vào ngoại ô. Trước mắt mở ra một mảnh ruộng đồng bát ngát, giữa trời đông nhìn có vẻ hiu quạnh. Đường cái vắng vẻ, xa xa lác đác vài bóng người, xe ngựa thung thảng chạy đều trên bờ ruộng.

Một đứa trẻ ngồi chồm hổm cạnh khe ruộng khô cạn chơi đùa, nghe được thanh âm liền ngẩng đầu lên nhìn, trông thấy gia vân (huy hiệu gia tộc) của Vân gia trên xe ngựa liền lập tức chạy theo, vừa chạy vừa vui vẻ hô lên:

“Bạch gia khanh quan lại mặt, Vân gia phu lang lại mặt!”

Tiếng kêu non nớt chọc không ít nông hộ từ trong phòng ấm áp thò đầu ra nhìn.

Gạo nấu rượu được bắt đầu trồng từ đầu xuân, thu hoạch vào mùa thu, nhân công huy động cả sáu tháng trời, vào đông coi như cũng có cái ăn, không cần khổ cực ròng rã một năm. Lò rượu của Vân gia bắt đầu bận rộn trở lại, vừa vặn lại là thời điểm Bạch gia được rảnh rỗi.

Xe ngựa dừng lại trước một ngôi nhà, Bạch phụ và Bạch cha đã đứng sẵn ở cửa đón.

Hạ Việt xuống xe, xung quanh có không ít chòm xóm vây xem, dù sao bọn họ lâu lắm mới nhìn thấy Vân thiếu gia. Hắn gây đi nhiều, nhưng tựa hồ so với lúc trước càng thêm anh tuấn xuất sắc, nhất thời rước lấy một trận kinh ngạc của mọi người.

Hạ Việt cũng không để ý, chuyên tâm nhìn vào trong buồng xe cẩn thận đỡ Thức Yến xuống. Thấy hắn sẵn sóc phu lang như thế, mấy khanh quan đứng đằng xa nhìn đến đỏ mắt, Bạch gia song thân lại càng mừng rỡ.

Đỡ người đi xuống, Hạ Việt để Thức Yến đi trước, mình im lặng theo phía sau. Dù sao lần đầu lại mặt nên để cho khanh quan ở phía trước dẫn đường.

Hơn một tháng không gặp song thân, Thức Yến tuy rằng trên mặt không lộ vẻ gì nhưng bước chân cấp thiết cũng bại lộ tâm tình của y. Y bước nhanh tới trước mặt đa phụ, tỉ mỉ quan sát, thấy bọn họ đều khỏe mạnh hồng nhuận, y yên lòng thở ra, lúc này mới lên tiếng.

“Phụ thân, cha, Thức Yến quay về thăm mọi người đây.”

Bạch phụ Bạch cha cười gật đầu. Lúc này Hạ Việt đi ra phía trước, nắm tay Thức Yến cúi người chào: “Nhạc phụ, công công, nhi tể xin phép đưa Thức Yến về lại mặt.”

“Ai ai, được mà được mà! Chúng ta từ sáng sớm đã chờ Vân thiếu gia rồi.” Bạch phụ cười đến phi thường hài lòng.

Hạ Việt cũng cười trả lời: “Nhạc phụ đại nhân, người là trưởng bối, cứ gọi ta Hạ Việt là được.”

Bạch phụ nghe thế, cười đến mắt đều híp lại, vội vàng gật đầu đáp lời.

“Nhạc cha.” Hạ Việt móc trong ngực áo ra một cuộn giấy, đưa cho Bạch cha: “Đây là danh mục quà tặng, người cầm đi, ta bảo bọn họ mang vào nhà cho mọi người.”

Bạch cha cảm ơn, đưa hai tay nhận lấy, y không mở ra xem ngay mà bắt chuyện với mấy người làm đang đứng cạnh xe ngựa: “Cứ để vào sân là được, làm phiền mấy vị tiểu ca.”

Thấy Hạ Việt gật đầu, hạ nhân mới bắt đầu dỡ hàng từ trên xe ngựa xuống, đem vào trong viện của Bạch gia.

Bên này, Bạch phụ thân đã dẫn Hạ Việt và Thúc Yến vào nhà.

Nhà của Bạch gia cũng là kiểu tứ hợp viện, chỉ là bên ngoài đại môn không có tường viện mà đắp gạch đá lên thay thế. Vào sân, đối diện cổng là nhà chính, phía bên phải là phòng ngủ của bọn nhỏ, bên trái còn lại là bếp. Sát vách còn có một đại viện, trong viện có một nhà kho rất to để trữ lương thực và cây giống, đoán chừng sắp tới sẽ chất đầy lúa vừa cắt và túi đựng gạo.

Thúc Yến theo Bạch cha trở về phòng, Hạ Việt biết Bạch cha có không ít chuyện muốn hỏi khanh quan nhà mình, Thúc Yến chắc cũng thế, hẩn gật đầu cười với y, một mình theo Bạch phụ vào nhà chính.

Bạch phụ để Hạ Việt ngồi vào ghế trên bên phải, rót trà nóng cho hẩn, mình thì ngồi bên trái, cười ha hả cùng hẩn nói chuyện phiếm.

Nghe nói Hạ Việt sẽ kế thừa lò rượu, Bạch phụ rất là hài lòng. Khanh quan nhà mình gả vào nhà người ta, Bạch phụ cùng Vân lão gia lại quen thân, tự nhiên biết Vân lão gia có bao nhiêu tiếc nuối chuyện con trai mình nhất quyết không chịu kế thừa sản nghiệp gia tộc, nay hẩn đã đổi ý, Vân lão gia chắc sung sướng đến bay lên mây.

Hai người hàn huyên một hồi, Hạ Việt khen ngợi mùi hương gạo của Bạch gia trông ra, cất được đều là rượu ngon, Bạch phụ nghe đến vô cùng vui vẻ. Hạ Việt lại hỏi một ít kiến thức về trồng lúa, hẩn cũng nhiệt tình giảng giải, nhạc tế hai người trò chuyện với nhau thật lâu.

Chờ đến khi nâng chén trà thứ hai lên, Hạ Việt kín đáo nhìn xung quanh vẫn không thấy nhóm tiểu cữu đâu cả liền mở miệng hỏi Bạch phụ.

“Sáng nay tụi nó chạy lên núi cả rồi.” Bạch phụ cười đáp, “Nói muốn bắt vài con chim bồ câu cho ca ca ăn, phỏng chừng phải chút nữa mới về.”

Hạ Việt nghe xong cũng không nói gì, mặc dù có chút lo lắng vào đông núi non hiểm trở, nhưng mấy đứa nhóc nông thôn vốn đã quen trèo đèo lội suối, nếu phụ thân không lo lắng hẩn là cũng không sao, hẩn bèn cười cười hỏi tuổi của mấy cậu em vợ nhà mình.

“Đứa lớn nhất mười ba, qua hai tháng nữa sinh nhật là lên mười bốn, một đứa mười một tuổi, có hai đứa mười tuổi, đứa út nhỏ nhất mới được chín. Nhà đông người quá, nhiều khi chúng ta cũng lo không xuể. Mùa xuân bắt đầu làm ruộng tận đến mùa thu, tụi nó hầu như đều do Thúc Yến chăm sóc. Đứa nhỏ này từ bé đã nhu thuận hiểu chuyện, rõ ràng là một khanh quan, lại không sợ bẩn quần áo, chủ động tới giúp chúng ta làm việc. Kỳ thực là ta không tốt, lẽ ra ta phải ngăn nó lại, nếu không năm ấy nó cũng không bệnh nặng đến như vậy.”

Bạch phụ thoáng dừng lại, hẩn cẩn thận nhìn Hạ Việt, thấp giọng nói: “Vân thiếu gia, ta biết Thúc Yến nhà chúng ta mặt mày cứng nhắc, không phải là người mà ngài yêu. Việc hôn nhân này ngay từ đầu đã là chúng ta trèo cao, chúng ta cũng không dám yêu cầu gì. Nhưng Thúc Yến rất tốt, tính tình cũng nhu thuận, nó sẽ không tranh đấu gì cả. Ta chỉ muốn cầu xin ngài, ngày sau nếu lấy thị lang cũng đừng để Thúc Yến của chúng ta bị khi dễ.”

Hạ Việt lẳng lặng nghe Bạch phụ thân nói xong, hẩn để chén trà trong tay xuống, xoay người về phía Bạch phụ thân, nghiêm mặt nói: “Nhạc phụ, ngài đừng lo lắng quá. Ta lấy đâu ra thị lang để mà khi dễ y chứ.”

“...A?” Bạch phụ thân ngẩn ra, hình như hẩn vừa nghe lầm thì phải.

“Ta sẽ không lấy thị lang, đời này ta chỉ cần một mình Thúc Yến.”

Hạ Việt từng câu từng chữ nói ra, thanh âm ôn nhuận như ngọc lại đánh sâu vào lòng người.

“Ngài... Ngài nói thật sao?”

Lão nhân gia run giọng hỏi lại, không dám tin tưởng. Những tưởng Vân thiếu gia cùng lắm sẽ bảo hẩn yên tâm vân vân, trăm ngàn câu nói, lại vụn vụn không ngờ người kia sẽ thốt ra lời này. Lang quan nhà giàu

nói không lấy thị lang, đây tuyệt đối là đang đùa giỡn. Nhưng nhìn vị thiếu gia đang nghiêm túc ngồi trước mặt mình này, Bạch phụ thân có chút không biết làm sao.

Hạ Việt nở nụ cười, cười đến chân thành ấm áp.

“Nhạc phụ đại nhân, Hạ Việt dám phát thệ với thần linh rằng, những lời này tuyệt không phải giả dối. Xin ngài yên tâm, Thúc Yến không có chỗ nào không tốt, ta yêu y, cả đời này đều sẽ yêu y, bảo vệ y, không cho y phải chịu nửa điểm ủy khuất.”

“...”

Bạch phụ thân nhìn ánh mắt chân thành của nhi tử, lại nghe thấy hắn phát thệ, đến lúc này có muốn hoài nghi cũng không được nữa.

Khanh quan nhà mình được gả vào Vân gia, hắn đã nghĩ tổ tiên tích đức biết bao lâu nên giờ bọn hắn mới được may mắn thế này, không nghĩ tới Vân thiếu gia đối với Thúc Yến lại dụng tâm như vậy, không hề ngần ngại lập lời thề. Lại nhớ đến tư thái bảo hộ của hắn đối với Thúc Yến lúc xuống xe ngựa, Bạch phụ thân cảm kích không thôi, cao hứng đến hai mắt đỏ bừng.

“Còn có, nhạc phụ đại nhân, xin người gọi ta là Hạ Việt, đừng dùng kính ngữ nữa.” Hạ Việt cười ôn hòa, cúi đầu nói, “Ta bây giờ là con của người, không phải là Vân gia thiếu gia.”

“Được, được! Hạ Việt, Hạ Việt! Con ngoan, con ngoan của ta a...” Bạch phụ thân viên mắt đỏ ửng, liên thanh địa đáp ứng, vui đến nỗi không biết nên nói gì cho phải.

Không chỉ có Bạch phụ thân, còn có Thúc Yến và Bạch cha đứng ngoài cửa sững sờ.

Bạch cha gọi nhi tử nhà mình vào trong phòng, tinh tế quan sát một lần, tuy rằng nét mặt của con nhìn không ra biểu tình, thế nhưng Bạch cha vẫn biết y sống rất tốt. Vốn lo lắng con sẽ bị trượng phu lạnh nhạt, nhưng lúc này y thấy Vân thiếu gia chủ động nắm tay Thúc Yến, xem ra tình huống có vẻ cũng không tệ như y nghĩ.

Thúc Yến sắc mặt hồng nhuận, quần áo trên người cũng được chọn lựa kỹ càng, trên tóc còn cài trâm, thấy thế nào cũng là đáng đáp được trượng phu thương yêu, Bạch cha thở ra, ngực kiên định hơn rất nhiều.

Nhưng cho đến khi hỏi thăm tình huống của hai người, biết được Hạ Việt chưa thể động phòng, Bạch cha lại có chút bất an, bất quá ngẫm lại đây là do thể trạng của lang quan có vấn đề chứ không phải cố ý lãnh đạm Thúc Yến nhà mình, cũng không ra ngoài trăng gió, Bạch cha coi như xong được một vấn đề.

Y im lặng nghe Thúc Yến kể Hạ Việt làm sao thương y, không ngại y mặt mũi cứng ngắc, chủ động tiếp cận y, chuẩn bị quần áo, dạy y uống rượu, dạo phố mua quà, Bạch cha càng nghe càng cười đến toe toét. Không nghĩ Vân thiếu gia lại tự tay chọn lựa y phục cho con mình, nghe Thúc Yến kể đến đây, Bạch cha còn tưởng có khi nào ngày trước khanh quan nhà mình từng chạy ra ngoài lén lút gặp gỡ Hạ Việt hay không.

Đối với một phu lang bị ép cưới như vậy thương yêu, Vân thiếu gia quả thật là một lang quan ôn nhu sẵn sốc, khó trách nhiều khanh quan trẻ tuổi ở Dận thành đều thầm mến hắn.

Nghĩ tới đây, Bạch cha nguyên bản còn đang vui mừng liên trầm xuống, y thở dài, kéo tay của Thúc Yến sang khẽ vuốt ve, chậm rãi nói: “Vân thiếu gia chăm lo cho người như vậy, thật sự là cầu cũng không được. Chỉ là, Thúc Yến, người cũng phải biết rõ mình đang đứng ở đâu, Vân gia là đại hộ nhân gia, thiếu gia hiện tại tuy rằng thương người, nhưng sau đó hắn vẫn sẽ lấy thị lang.”

Dừng một chút, Bạch cha nhấn mạnh: “Không có thiếu gia nào là không lấy thị lang.”

Nhìn Thúc Yến ngoan ngoãn cụp mắt, Bạch cha thật sự không đành lòng, nhưng cuối cùng y vẫn tiếp tục nói: “Đến lúc đó, hắn không thể cưng chiều người nhiều như bây giờ được, người phải giữ vững tâm thái, không được suy nghĩ nhiều. Mặc kệ người xuất thân thế nào, người chính là chính phu lang của Vân gia, thị lang tuyệt đối không thể ức hiếp người. Chỉ là... Người có chấp nhận được Vân thiếu gia san sẻ sủng ái này cho những người khác không?”

Thúc Yến trái lại im lặng gật đầu, y kỳ thực đối với chuyện này đã sớm nghĩ rõ ràng, cũng đã giác ngộ tốt: “Cha yên tâm, ta hiểu mà. Được tướng công thương yêu đã là phúc khí của ta, ta không dám đòi hỏi gì hơn.”

Bạch cha nhìn con mình nhu thuận hiểu chuyện như vậy, trong lòng chua xót, thế nhưng y cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể gặt đầu, ôm lấy Thức Yến, vỗ vỗ lưng nhi tử.

Sau đó, Bạch cha lấy danh sách lễ vật Hạ Việt đưa cho ra xem, càng xem càng cảm thán, Vân thiếu gia quả là hoàn mỹ cẩn thận. Đồ đặc trong này để được phòng khách xuống được phòng bếp, rất có mặt mũi lại chú ý tính thực dụng. Không hề có đồ đặc dư thừa gì, cho dù là đồ trang sức cũng rất hữu dụng.

Kinh người nhất là có đến hai mươi cân than mực, than mực giá cả không thấp, hầu như là nhà có tiền mới có thể đốt, Vân thiếu gia nay lại tặng tận hai mươi cân, Bạch gia một năm cũng không dùng được nhiều như vậy.

Thường ngày nhà nông sưởi ấm đều đốt than củi rẻ tiền, khói nồng nặc, nếu đóng cửa sổ thì căn bản đốt xong là khói tỏa, nhưng chẳng lẽ giữa trời đông lại mở toang hết cửa nhà ra sao.

Người lớn quen rồi còn đỡ, thế trẻ con thì sao, hai đứa lớn từ hai năm trước đã bắt đầu làm việc giữa trời lạnh nên không sao, mấy đứa còn lại mới chín mười tuổi, da thịt non mềm, bị lạnh đến mức cả người đỏ ửng, tuy rằng bọn nó đều hiểu chuyện không khóc không nháo, nhưng cha mẹ nhìn vào thôi cũng thấy đau lòng.

Bạch cha nhìn danh mục ngoài than mực còn có cả chậu đá, lò sưởi vân vân liên vô cùng hài lòng. Sắp nhỏ không phải chịu lạnh nữa rồi.

Sau khi xem xong, y rất muốn nói lời cảm tạ với nhi tử tri kỷ nên dắt Thức Yến quay về nhà chính. Ai ngờ vừa đến cửa liền nghe được câu thề kia của Hạ Việt.

Đừng nói Bạch phụ thân ngồi trong không dám tin tưởng, y và Thức Yến cũng kinh ngạc, hoài nghi mình nghe lầm. Nhưng thanh âm kiên định của hạ Việt rất rõ ràng, cứ thế mà truyền vào trong tai, từng câu từng chữ nghiêm túc chân thành, không muốn tin cũng không được.

Thức Yến thoáng cái đều bối rối, Bạch cha đưa tay che miệng mình, rất sợ không kịp được khóc lên. Thật vất vả tiêu hóa lời nói của Hạ Việt, Bạch cha mừng như điên, y quay sang vươn tay ôm chặt Thức Yến, hung hăng cắn môi dưới, thật sự muốn gào khóc.

Trên đời này có bao nhiêu khanh quan có thể nghe được trượng phu nói ra câu nói kia. Người nghèo một chút thì thôi, chỉ cần có tiền liền có không ít khanh quan bên người, đại hộ nhân gia càng không ai không lấy thị lang. Vân lão gia vốn cũng sắp lấy thị lang đấy thôi, bởi vì Vân phu nhân xảy ra chuyện, Vân lão gia thương xót phu lang cực khổ, cuối cùng mới quyết định dùng cả đời để bồi đắp cho y.

Nhưng Thức Yến vừa mới tiến vào cửa Vân gia, trước khi thành thân hai người cũng không quen biết, cơ sở tình cảm so với mấy đôi phu phu khác thì kém hơn rất nhiều, thế nhưng Vân thiếu gia cứ nhiên cho y một lời thề như vậy.

Bạch cha cầm chặt tay nhi tử vẫn còn đang im lặng, nước mắt cuối cùng không cầm được chảy xuống.

Đứa nhỏ đến mười tám tuổi chưa từng được ai dạm hỏi, đã bao nhiêu lâu y trần trở lo lắng Thức Yến không tìm được người tốt, đâu ngờ rằng qua nhiều năm như vậy, nhi tử lại có thể đưa được người như Hạ Việt quay trở lại. Chuyện này mà truyền đi, toàn bộ khanh quan Dận thành sẽ ao ước tới cỡ nào.

Trong lúc Bạch cha nhìn khanh quan nhà mình mừng rỡ rơi lệ thì ngoài cửa truyền đến giọng nói của mấy thiếu niên, là bọn đệ đệ của Thức Yến đánh chim bồ câu đã trở về.

Về quảng cáo

23. Chương 23: Cùng Nhau Về Nhà (hạ)

Mấy tiểu tử nhà họ Bạch tay xách chim bồ câu hơn hỏ vọt vào, thấy cha cùng ca ca đứng ở ngoài cửa quay lại nhìn mình, thiếu niên dẫn đầu đang chuẩn bị chạy qua đột nhiên lại thả chậm cước bộ, đứng ở giữa sân. Bọn đệ đệ cũng dừng lại, theo đường nhìn của nhị ca trông sang, nhất thời ngẩn ra.

Một tháng không gặp đại ca, xiêm áo trên người y vô cùng đẹp, thế nhưng nét mặt bình thường luôn nhàn nhạt vô biểu tình lại có vẻ hơi trầm xuống, viền mắt y đỏ ửng, Bạch cha đứng bên cạnh mặt đầy nước mắt.

Thế này là thế nào?

Thiếu niên luống cuống một lúc, lập tức chuyển ánh mắt về phía nhà chính.

Bạch phụ thân và Hạ Việt ngồi trong chính đường nghe được thanh âm của bọn họ liền đứng dậy đi ra, chỉ thấy Bạch cha đã nhanh chóng chạy về phía đám nhỏ, muốn ngăn trở ánh mắt bất hảo của con mình.

Có điều Hạ Việt cũng đã nhìn thấy.

Hạ Việt có chút không rõ ràng cho lắm, hắn vừa đi ra thì Bạch cha đã kéo người vào trong viện mất rồi. Hắn cũng không hiểu nổi tại sao cậu em vợ kia lại tức giận mà trừng hắn.

“Dĩ Ngao, các người đã trở về?” Bạch cha đang rất cao hứng, cũng không để ý khoe mắt mình còn ướt ướt, y quay đầu nở nụ cười với các con.

“Vâng, bọn ta về rồi.” Thiếu niên gật đầu, nghi ngờ nhìn dáng vẻ tươi cười của cha mình, thấy phụ thân cũng đã đi tới, hắn giờ lên con mồi trong tay, “Phụ thân, cha, nhìn này! Ta bắt được ba con, Dĩ Nhạc có hai, bọn đệ đệ mỗi người cũng có một con.”

Trẻ con chín tuổi mà bắt được chim bồ câu, bảo đảm là do có ca ca hỗ trợ, Bạch phụ thân biết rất rõ. Bất quá nhìn tiểu nhi tử vui vẻ nâng đồ trong tay cho mình xem, hắn tự nhiên sẽ không đi vạch trần, chỉ cười ha hả khen các con thật giỏi.

Bạch phụ thân quay đầu xin lỗi Hạ Việt, nói hắn phải đi giúp làm cơm tối, sau đó liền dẫn đám nhỏ xuống bếp xử lí chim.

Thiếu niên kia ngược lại đứng im nhìn Bạch cha. Bạch cha vốn cũng chuẩn bị đi xuống bếp, thấy nhị tử bất động liền quay đầu hỏi hắn: “Dĩ Ngao? Làm sao vậy?”

“Cha.” Thanh âm của thiếu niên rất thanh thúy, không hề cố kỵ chút nào, “Ca phụ khi để người cùng ca ca đứng không?”

Lời này vừa nói ra, không chỉ Bạch cha mà cả Hạ Việt và Thúc Yến đang đứng ở cửa cũng ngây ngẩn cả người.

Hạ Việt lúc này mới phát hiện mất Thúc Yến đỏ bừng, liên tưởng đến ánh mắt của thiếu niên ban nãy, lại nghĩ đến câu nói vừa rồi của thiếu niên với Bạch cha, hắn đại khái cũng đoán được là chuyện gì xảy ra.

Bạch cha sững sốt một hồi, sau khi phản ứng lại liền bật cười, y nhéo nhéo má của con trai sau đó kéo người xuống bếp: “Tiểu tử ngốc, đi, chúng ta đi làm mấy con chim kia đã.”

Thiếu niên còn muốn nói gì đó nhưng đã bị cha lôi đi một mạch. Bên này, Hạ Việt đi tới trước mặt Thúc Yến, lộ ra một nụ cười dịu dàng.

Thúc Yến còn đang ngây ra, đột nhiên cảm thấy mặt mình bị nâng lên, y giương mắt nhìn lại, chỉ thấy trượng phu nhà mình đang nhìn mình cười.

“Thúc Yến nghe thấy rồi?”

Nghe Hạ Việt hỏi vậy, Thúc Yến trợn mắt lên, rốt cục cảm giác thần trí đang lơ lửng đâu đâu đã về, y gật đầu, ánh mắt dao động, có chút không dám nhìn Hạ Việt.

“Xin lỗi.”

Nhìn con người của người nọ đột nhiên co lại, hắn biết y khấn trương, Hạ Việt cười dài, dùng ngón cái cọ má Thúc Yến, lại nói tiếp, “Người đừng nghĩ lung tung. Ý của ta là, xin lỗi, lời thề ấy đáng lẽ ta phải nói với người mới phải.”

Thúc Yến chột ngắc đầu lên, ngơ ngác nhìn về phía trượng phu.

“Vốn ta cũng định nói với người sau, chỉ là nhạc phụ đột nhiên nhắc tới chuyện nạp thị lang, ta sốt ruột quá nên lỡ lời.”

Thúc Yến ngẩn ra, nhìn Hạ Việt, chỉ cảm thấy rất ngoài ý muốn.

Sốt ruột sao? Nam nhân cho tới bây giờ đều mang tư thái ôn hòa ung dung, lời nói cứ chỉ tự tin ưu nhã, không kiêu không nóng, ổn trọng đến mức làm cho người ta cảm giác có chút không thật, một người như vậy...cư nhiên sẽ sốt ruột?

“Ta đương nhiên sẽ sốt ruột rồi.”

Hạ Việt đại khái đoán được ý nghĩ trong lòng Thúc Yến, đưa tay nhéo nhéo mũi y: “Nhạc phụ muốn ta nếu sau này lấy thị lang cũng không được bạc đãi người, nếu ta chỉ nói suông thì nhạc phụ cũng không yên lòng được. Huống hồ ta cũng chẳng có ý định nạp thị lang gì đó. Ta không muốn nhạc phụ cho là ta thích lấy vợ hai vợ ba nên đương nhiên phải nhanh chóng chứng minh rồi.”

“...Tướng công, người nói thật? Ta... Ta không có loại hy vọng xa vời này, nếu tướng công muốn lấy thị lang, ta nhất định sẽ không bất mãn.”

Mặc dù biết Hạ Việt lời đã nói ra khỏi miệng đương nhiên giữ lời, nhưng Thúc Yến có chút không dám tin. Chưa từng nghĩ Hạ Việt sẽ không lấy thị lang, ở trong tưởng tượng của y, chỉ có lấy nhiều hay lấy ít mà thôi.

Ngay từ nhỏ y cũng chẳng trông mong gì với nhân duyên của mình lắm, trừ phi hứa thân cho một gia đình nghèo khổ, bằng không nào dám hy vọng xa vời trượng phu chỉ có một mình mình?

“Thế nhưng ta không muốn lấy vợ bé nha.” Hạ Việt hai tay ôm chặt hông Thúc Yến, vẻ mặt sủng nịch nhìn y, “Thúc Yến, ta thật sự chỉ thích người, ta không cần thị lang. Ta muốn cùng người chậm rãi về già, đời này cũng chỉ có hai ta. Như vậy không tốt sao? Thúc Yến không muốn?”

“Ta làm sao sẽ không muốn?!” Thúc Yến cuống quýt lắc đầu, dừng một hồi, y ngập ngừng nói, “Nhưng... còn công công và nhạc phụ thì sao, còn có tổ phụ tổ cha nữa, bọn họ không phản đối sao?”

“Tại sao họ phải phản đối? Thủ thị lang thì có gì hay? Con đàn cháu đống?”

Thúc Yến gật đầu.

“Phụ thân của ta cũng chẳng phải chỉ có một mình nhạc phụ của người đấy sao?”

Hạ Việt cười nói, Thúc Yến chợt nhớ đến chuyện mà Bạch cha kể cho mình, nhất thời ghen hờn.

Suy nghĩ một chút, Thúc Yến do dự mở miệng: “Thế nhưng, công công đã từng nói với ta...Sau này người sẽ nạp thị lang, người khuyên ta đừng nên quá khổ sở...”

Ngày Hạ Việt tỉnh lại, Vân phụ thân tới tìm Thúc Yến, nói cho y biết Hạ Việt đã tỉnh, y sẽ không phải thủ tiết, Vân gia cũng khẳng định y là chính phu lang của gia tộc. Chỉ là lúc đó cuộc hôn nhân này dù sao cũng là sắp đặt, sau đó nếu Hạ Việt nạp thị lang thì khó tránh khỏi khả năng sẽ lạnh nhạt với Thúc Yến. Vân phụ thân hi vọng Thúc Yến chuẩn bị tâm lý, thị lang dù được cưng chiều cũng chỉ là thị lang, bọn họ tuyệt đối sẽ không để Thúc Yến bị khi dễ.

“Đứa ngốc này.” Hạ Việt hôn lên trán phu lang, hần cười khế, thanh âm trầm thấp nhu hòa, “Cha tưởng ta sau này sẽ thích khanh quan khác. Bọn họ nghĩ người và ta không có cơ sở tình cảm, cũng sợ nếu ép ta lấy người, ta sẽ mất hứng.”

Hạ Việt thấy Thúc Yến hai mắt không chớp nhìn mình chằm chằm, thực sự là chọc người ngứa ngáy, nhin không được lại hôn một cái rồi mới nói tiếp: “Ta thật sự không cần a.”

“...”

“Ta là nói, hiện tại ta đã có người, ta không cần thị lang.” Khóe mắt nam nhân cong lên, rất chuyên chú nhìn Thúc Yến.

Đợi đến lúc Thúc Yến phản ứng kịp, y phát hiện ra mình đang run lẩy bẩy.

Câu nói của người kia không hề chứa chữ yêu hay chữ thích, rơi vào trong tai Thúc Yến lại mãnh liệt hơn so với bất kỳ ái ngôn ái ngữ nào.

Hốc mắt của y lại bắt đầu phiếm hồng, cảm giác mình đang nằm mơ, không gian xung quanh cũng trôi nổi phiêu lãng. Hay nói đúng hơn, một tháng vừa qua của y cũng là một giấc mộng?

Thành thân với Hạ Việt, được hần yêu thương tiếp nhận, hiện tại, người kia lại nói cuộc đời này chỉ cần mình y, Thức Yến cảm giác mình hạnh phúc không làm sao tả xiết.

Hạ Việt dụi dụi vào đầu Thức Yến, cắt đứt suy nghĩ của y: “Thức Yến? Người nói thế nào? Có nguyện ý cùng ta suốt kiếp này không?”

Trả lời Hạ Việt chính là Thức Yến hung hăng gạt đầu, trở tay nắm chặt lấy tay hần.

Ở góc Thức Yến không nhìn thấy được, Hạ Việt lộ ra một nụ cười thật to, đây có lẽ là lần đầu tiên từ khi đến thế giới này hần cười thoải mái đến thế.

Tuyệt chẳng biết lại rơi từ khi nào, phu phu hai người ngồi ở nhà chính lẳng lẳng dựa sát vào nhau, nhìn tuyệt trong sân càng lúc càng dày, thẳng đến lúc có tiếng trẻ con reo lên truyền vào tai.

“Tuyệt kia!” Mấy nhóc tiểu lang quan từ trong bếp lao ra, sung sướng đập lên nền tuyết hơi mỏng trong sân.

Đứa út và cặp song sinh quần quít lấy tam ca, đòi sang đại viện bên cạnh ngạch tuyết, bên kia là sân phơi lúa luôn được quét dọn, hiện tại cũng đã tích được một tầng tuyết dày.

Con trai thứ ba mới mười một tuổi, hài tử vẫn còn ham chơi, có chút động lòng, nhóc con tựa hồ cảm thấy có mình mình trông em thì không ổn lắm, nhị ca còn đang phụ nấu ăn dưới bếp.

Đầu nhỏ quay tới quay lui nhìn xung quanh một lát, tiểu thiếu niên bèn chạy đến trước mặt đôi phu phu rồi cục cựa cũng đã buông nhau ra, ngửa đầu nói với bọn họ: “Ca ca, ca phu, đi chơi với chúng ta đi.”

Hạ Việt khom lưng sờ sờ đầu đứa bé, cười đáp ứng: “Được, người đi nói với phụ thân và cha một tiếng đi, chúng ta cùng đi.”

Tiểu thiếu niên vui vẻ gật gật đầu, lạch bạch chạy vào phòng bếp.

“À, ta chưa biết tên các đệ đệ của người.” Hạ Việt quay đầu nhìn Thức Yến.

“Đứa lúc này tên là Dĩ Nhạc. Hai đứa sinh đôi, đứa dưới mắt có nốt ruồi tên là Thư Hỉ, đứa không có là Thư Dự, đứa nhỏ nhất chín tuổi tên là Hữu Tư.”

Hạ Việt âm thầm ghi nhớ, lại hỏi: “Thế còn đứa tưởng ta khi dễ người ấy?”

Thức Yến có chút ngượng ngùng nhìn hần một cái, nói: “Nhị đệ tên là Dĩ Ngao. Hần còn nhỏ không hiểu chuyện, không có ác ý đâu.”

“Ta biết.” Hạ Việt cười trấn an phu lang đang sợ bóng sợ gió, “Hần là một đệ đệ tốt, lúc nào cũng muốn bảo vệ cha và đại ca.”

Bạch phụ và Bạch cha tựa hồ không có lập tức đáp ứng, Dĩ Nhạc chạy vào bếp tới giờ còn chưa đi ra.

Hạ Việt nhìn nhóc búp bê đang bám lên khung cửa phòng bếp xin xỏ, đột nhiên hần híp mắt, khóe miệng câu ra một nụ cười đầy ý xấu.

“Phu lang.” Hần tiến đến bên tai Thức Yến thấp giọng thì thầm: “Lúc trước người có nói đến chuyện con cháu phải không. Vân gia chỉ có mình ta là lang quan, ta lại chỉ có mình người là phu lang. Chờ thân thể vi phu khỏe hần, trọng trách này liền giao cho người nha.”

“...”

Thức Yến cảm giác da mặt của mình muốn bùng cháy, y có chút luống cuống nhìn trượng phu nhà mình, không rõ tại sao Hạ Việt lại đột nhiên nói như vậy, bọn họ đang ở bên ngoài, hơn nữa đám đệ đệ cũng đứng gần đó.

Hạ Việt vui vẻ, hôn một phát lên mặt y, cười nói: “Đồ như quả táo luôn rồi kia, gần đây Thức Yến hay đồ mặt nhĩ, là dấu hiệu tốt a. Để Thức Yến có thể lộ ra mấy biểu tình cho ta xem, xem ra sau này vi phu phải nói mấy lời như vậy nhiều hơn.”

Thức Yến xấu hổ cực kỳ, y không biết nên nói gì cho phải, cuối cùng đành nghiêng mắt qua chỗ khác không nhìn hần, mặc Hạ Việt nhịn cười đến hai vai run rẩy.

Lúc này Dĩ Nhạc thành công thuyết phục đa phụ đồng ý, từ phòng bếp chạy ra, đòi ca ca và ca phu đi nhanh một chút, rốt cục cứu Thức Yến một mạng.

Bọn đệ đệ được ca ca và ca phu dắt đi chơi, phụ thân cũng ra ngoài chẻ củi, Dĩ Ngao ngồi trong bếp nhỏ lông bồ câu, nhìn phụ thân đang đứng ngoài cửa, lại nhìn bóng lưng bận rộn của cha, có chút muốn nói lại thôi. Một lát sau, hần cuối cùng ép bản thân lên tiếng.

“Cha, ca phu thật không có khi dễ các người?”

Bạch cha quay đầu lại liếc thẳng con cổ chấp: “Đương nhiên không có.”

“Nhưng lúc đó cha khóc, cả ca ca nữa.”

Thiếu niên nhìn thẳng vào mắt cha mình, một bộ không hỏi ra chân tướng nhất quyết không bỏ qua. Hần không giống bọn đệ đệ, bị đời đi lực chú ý liền quên mất chuyện này, không hỏi rõ, trong lòng hần như có gai đâm.

Nhìn ánh mắt kiên định của Dĩ Ngao, Bạch cha im lặng một chút liền nở nụ cười. Nhi tử hiểu chuyện che chở đại ca như thế, thật tốt quá, huống chi cái chuyện làm y khóc kia, y càng hận không thể đi kể hết cho bà con chòm xóm, đương nhiên không cần phải giấu con trai làm gì.

“Là do cha vui quá đấy.” Bạch cha nói.

“Vui?”

“Đúng vậy, bởi vì ca phu của người đã hứa rằng sau này không thủ thị lang, chỉ cần một mình ca ca người!” Bạch cha nói ra những lời này thì trên mặt tràn đầy hân hoan.

Dĩ Ngao ngây ngẩn cả người, lát sau mới phọt ra một câu: “Hần bị liệt dương?”

“...”

Bạch cha dừng động tác rửa rau, xoay người lại vỗ cái bốp lên đầu nhi tử.

“Nói bậy bạ gì đó!”

“Hần lúc trước không phải bệnh nặng bất tỉnh ba năm sao, ta cho rằng...” Bạch cha hạ thủ không nhẹ, đầu Dĩ Ngao kêu ong ong, thế nhưng trên tay dính đầy lông chim cũng không dám xoa xoa, Dĩ Ngao ủy khuất hỏi: “Vậy hần vì sao không lấy thị lang?”

Dĩ Ngao cũng không lấy làm cảm động chuyện Vân thiếu gia đối xử tốt với ca ca. Bọn họ vốn không quen biết nhau, thành thân là vì xung hỉ, cho dù có đối xử tốt với nhau thì cũng chỉ là vì đạo nghĩa, mọi người đều cho rằng Hạ Việt nhất định sẽ thủ thị lang. Đối lại là Dĩ Ngao, nếu bị đa phụ cứng rắn ép cưới một phu lang chưa từng gặp gỡ, hần ít nhiều cũng sẽ không vui, cho nên hần chỉ cần Hạ Việt không bạc đãi ca ca của mình là được, không hề nghĩ rằng người kia lại thích Thức Yến.

Khi nhìn thấy cha khóc, mắt ca ca cũng đỏ hoe, hần liền trực tiếp cho rằng Hạ Việt làm bọn họ buồn. Dĩ Ngao lúc đó đối với Hạ Việt bất mãn vô cùng, lúc đi học còn nghe đám bạn kể xấu hần, thậm chí đối với việc Vân Hạ Việt không chịu kế thừa lò rượu, trong mắt Dĩ Ngao hần quả là một người con bất hiếu!

Thế nhưng khi nghe cha kể về cuộc sống của Thức Yến sau khi Hạ Việt tỉnh dậy, bất mãn của hần toàn bộ đều biến mất vô tung vô ảnh.

Nguyên lai ca phu của hần cư nhiên giống hệt như lời đồn, ôn hòa lễ độ, sẵn sàng chu đáo, cũng không làm mấy chuyện xấu xa như mấy người bạn hay kể lung tung. Hơn nữa, hần là thật thích ca ca của mình, đối xử với y rất tốt.

Dĩ Ngao cao hứng đến mức quên luôn công việc, chỉ quán quít lấy cha đòi y nói tiếp.

Bạch cha nhìn nhi tử trong mắt đều là sùng bái, bất mãn địch ý ban nãy đều lặn mất tăm liền cười lắc đầu, cuối cùng đành phải kể từ chuyện Hạ Việt một lần nữa tiếp quản Hỉ Cửu Túy, kế thừa lò rượu cho đến danh sách quà tặng kia cho nhi tử nghe.

Nghe Hạ Việt dự định kể thừa lò rượu, thiếu niên đột nhiên giật mình. Hấn im lặng tiếp tục làm việc, trong lòng lại bắt đầu nổi sóng.

Đôi phu phu bên kia mang theo đám nhỏ chơi tới trưa, nông gia chỉ ăn hai bữa, cơm trưa cơ bản không cần, đa số mọi người đều mang theo lương khô đi làm đồng, lúc nghỉ ngơi thì lấy ra dùng. Hạ Việt biết nên cầm hai hộp điểm tâm, chờ mấy nhóc búp bê chơi mệt liền gọi bọn họ tới ăn.

Điểm tâm hình dáng tinh xảo làm mấy hài tử không dám hạ thủ, Hạ Việt thấy thế thì phì cười, cầm một cái bánh lên đưa đến bên mép bọn nhỏ, Dĩ Nhạc tiên phong cắn một cái, nhất thời cười tít mắt.

Đám đệ đệ thấy tam ca ăn ngon lành cũng không kiềm chế được, mới đầu còn ngại để ca phu và ca ca đút cho mình, sau đó quên luôn cả khách sáo, hai tay nắm chặt vui vẻ ăn.

Đầu giờ chiều, hài tử ở trong tuyết lẫn chán chê, Hạ Việt liền chỉ mấy đứa cách đắp người tuyết, bọn nhỏ hứng thú, học được cũng mau. Một lát sau, trên sân phơi xuất hiện chín con người tuyết lớn nhỏ khác nhau.

Thư Hỉ và Thư Dự lôi kéo Hạ Việt nhìn, hai đứa chỉ vào một con trong đó, nói: “Ca phu, con này là người.”

Hạ Việt nhìn người tuyết lệch cổ sang một bên kia, trái lại có vẻ rất hài lòng, hấn bế Thư Hỉ và Thư Dự lên, thơm lên má mỗi đứa một cái, khen bọn nhỏ làm rất giống. Thư Hỉ và Thư Dự cười đến khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, hai tay ôm chặt cổ Hạ Việt.

Thức Yển ở bên cạnh nhìn hấn cùng đệ đệ nhà mình dính lấy nhau, trượng phu có vẻ rất thích trẻ con, y chợt nghĩ đến lời nói trước đó của hấn, nhin không được lại đỏ mặt. Dĩ Nhạc ở bên cạnh thấy thế cứ gắng hỏi mãi, y đành phải trả lời là bị gió thổi lạnh.

Kế tiếp, Hạ Việt lại nặn cho mỗi đứa một con thỏ tuyết, nhìn đám nhỏ thích đến mức cẩn thận nâng niu trông tay, mãi đến khi Bạch cha sát vách gọi bọn họ quay về ăn cơm mới thôi.

Buổi tối là tiệc lại mặt, Hạ Việt ngồi giữa, Bạch phụ ngồi bên trái, phía bên phải là Thức Yển, Bạch cha ngồi cạnh Bạch phụ. Lễ lại mặt ở Lạc Việt cũng không có quy củ phức tạp gì, kỳ thực chỉ là cùng nhau ăn bữa cơm.

Cơm nước đều do Bạch cha tỉ mỉ chuẩn bị, tuy rằng không tính là tinh xảo, thế nhưng cỗ bàn có hương vị gia đình làm Hạ Việt ăn rất vui vẻ. Trên bàn còn có một món ăn đặc biệt, dùng chim bồ câu hôm qua mấy tiểu lang quan bắt được.

Chim bồ câu sau khi làm sạch lông, bỏ nội tạng, đầu, chân thì luộc với muối và bột mì, đem chiên sơ rồi hầm với sake, rượu gạo đặc chế của Bạch gia và gia vị, sau đó chiên thêm một lần nữa, múc ra đĩa rắc dầu vừng lên, đây gọi là món bồ câu nấu rượu gạo.

Bạch cha làm món này rất ngon, chất thịt tươi mới mang theo mùi thơm nhẹ nhàng của gạo lên men, dùng với rượu của Vân gia quả nhiên rất hợp, người một nhà ăn phi thường tận hưởng.

Cơm nước no nê, Thức Yển giúp Bạch cha thu dọn chén đĩa, Hạ Việt ở lại nhà chính nói chuyện phiếm với Bạch phụ thân, bọn nhỏ ngồi một bên tự chơi mấy thứ được Hạ Việt tặng. Mấy nhóc búp bê đều bị đồ chơi hấp dẫn chưa từng thấy di dời lực chú ý, Dĩ Ngao bên cạnh ôm chặt mấy cuốn sách mới tinh, hận không thể lập tức ngấu nghiến cho đã ghiền.

Hôm nay Hạ Việt và Thức Yển ngủ lại ở Bạch gia, xa phu và hạ nhân đã quay về Vân gia từ lâu, sáng sớm mai sẽ tới đón.

Trong lúc lại mặt thì tân phu phu không được phép ngủ chung, Thức Yển ngủ ở phòng cũ của mình, Hạ Việt thì cùng phòng với Dĩ Ngao và Dĩ Nhạc.

Bởi vì nhà đông con mà phòng lại thiếu, ngoại trừ Thức Yển là khanh quan được ở riêng, bọn đệ đệ phải cùng nhau chen chúc trong hai gian phòng. Bạch cha có chút xin lỗi nói, Hạ Việt cười đáp mình hoàn toàn không ngại.

Mùa đông ở nông thôn thực sự nhàn tản, đa số mọi người đều đi ngủ sớm. Thức Yển dỗ đám nhỏ mê chơi ngủ xong, trở về phòng thì thấy ở Hạ Việt đang đứng ở trước cửa.

“Tướng công, sao người lại ở đây?”

Hạ Việt chờ y tiến lên liền hôn y một cái: “Lần đầu tiên chia phòng ngủ, chẳng hiểu sao tự nhiên muốn gặp người, không phải là ta không ngủ được...ừm, ta cũng không biết nữa.”

Trời tối đen, Hạ Việt không nhìn thấy gò má hay tai của Thúc Yến, nhưng hắn biết y có chút ngượng ngùng. Hạ Việt cười khê, đưa tay vuốt ve mặt phu lang: “Ngủ sớm đi, mai còn về. Sau này rảnh rồi ta lại dẫn người đến thăm đa phụ.”

Trong lòng Thúc Yến ấm áp, tuy y không nói gì, nhưng nam nhân kia lại luôn vì y mà suy nghĩ.

Nhìn Thúc Yến ngoan ngoãn gật đầu, Hạ Việt hôn lên trán y, đưa người về phòng, nhìn Thúc Yến đóng cửa lại mới bước sang phòng cách vách.

24. Chương 24: Tầng Nhân Tương Lai

Ngày kế, trời vừa hửng sáng, Bạch gia cũng bắt đầu thức dậy.

Hạ Việt quen giấc nên đã tỉnh từ lâu, bên tai nghe thấy tiếng bước chân Dĩ Ngao và Dĩ Nhạc rón rén rời giường, biết bọn họ không muốn đánh thức mình, trên mặt hắn hiện ra một nét cười nhẹ nhàn.

Tối hôm qua hai huynh đệ chen lấn nhau ngủ trên một cái giường, nhường cái còn lại cho Hạ Việt. Lúc chiều Dĩ Nhạc ăn hơi nhiều canh, hắn mặc quần áo tử tế xong vội vàng chạy vào nhà vệ sinh, Dĩ Ngao gấp chăn đệm gọn gàng rồi chuẩn bị đi ra ngoài rửa mặt.

Hắn nhón chân nhẹ nhàn đi qua giường của Hạ Việt, nào ngờ lại thấy Hạ Việt mở to mắt đang cười với mình.

Dĩ Ngao hoảng sợ: “Ca phu, người dậy rồi? Chúng ta làm ồn người sao?”

Hạ Việt bò dậy, cười lắc đầu: “Không có, bình thường ở nhà tắm này ta cũng thức.”

“Người dậy sớm như thế làm gì?” Nhìn Hạ Việt lưu loát rời giường mặc quần áo, Dĩ Ngao vô cùng ngạc nhiên.

Cứ tưởng thiếu gia nhà giàu không phải ra đồng làm việc giống đám nông dân bọn họ, hắn là phải ngủ thẳng đến lúc mặt trời lên cao chứ. Bây giờ trời còn tối thui kia kìa.

“Lò rượu sáng sớm sẽ vo gạo nấu cơm, giờ Dần ta phải sang đó xem.”

Hạ Việt chỉ nhàn nhạt đáp lại, nhưng Dĩ Ngao đã muốn bình tĩnh không được. Giờ Dần! Còn sớm hơn bây giờ một canh giờ a!

Trong lòng thiếu niên lúc này, hình tượng đại gia lăm tiền của Hạ Việt lập tức bay sạch.

Cho dù là đám trẻ con nhà nông thì giờ Dần cũng không thức nổi, vị thiếu gia này lúc đó đã ở lò rượu làm việc rồi sao?

Sự sùng bái của Dĩ Ngao đối với Hạ Việt lập tức vọt lên một bậc.

Trong lòng hắn kỳ thực có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng nhìn thấy Hạ Việt đã xếp gọn chăn gối, xoay người đi ra khỏi phòng, hắn đành phải nuốt xuống mấy lời sắp thốt ra, dắt Hạ Việt ra ngoài rửa mặt.

Rửa mặt xong, Dĩ Ngao đốt bếp lò rồi bắc một nồi nước lên, sau đó kéo Hạ Việt ngồi xuống, đòi hắn kể cho mấy chuyện ở lò rượu, Dĩ Nhạc cũng chạy lại, Hạ Việt liền miêu tả hình dạng của hầm chứa rượu và quá trình cất rượu cho bọn họ, hai huynh đệ ngồi cạnh nhau say sưa lắng nghe.

Một lát sau, Bạch phụ và Bạch cha thức dậy, Thúc Yến cũng từ trong phòng đi ra, trong nhà chỉ còn ba đứa nhỏ còn đang ngủ.

Thúc Yến giúp Bạch cha làm điểm tâm, Bạch phụ thân mở cổng viện quét tuyết, dọn sân sạch sẽ để xe ngựa. Vân gia lát nữa tới có chỗ đậu. Dĩ Ngao Dĩ Nhạc lại nghe đến nhập thần, cũng quên mất phụ bố mẹ một tay.

Bạch phụ nhìn hai đứa thích ca phụ đến thế cũng không cắt đứt bọn họ, để cho bọn họ ngồi nghe, hẳn cũng xuống bếp chuẩn bị điểm tâm.

Buổi sáng ở nhà Bạch gia có bánh bao hấp và bánh bí đồ nướng. Bánh bao là bánh nhân đậu, vừa mềm vừa thơm lại không quá ngọt, bánh cũng to, ăn rất chắc bụng. Bánh bí đồ không có nhân, cứ xé từng miếng ra ăn, bột bánh màu vàng tươi, cắn một cái thơm nức mũi.

Ăn điểm tâm xong, Hạ Việt lấy túi nhỏ của mình ra.

Hai nhóc búp bê sinh đôi lập tức xông tới: “Ca phụ, cái này đẹp thế!”

“Đẹp không?” Hạ Việt hí mắt cười, “Là ca ca của mấy đứa làm cho ta đây.”

“Thức Yển ca ca khéo tay lắm đó! Y còn may giày cho chúng ta nữa!”

Thư Dự hất mặt lên, trông rất là kiêu ngạo. Hạ Việt nhin không được, sờ sờ đầu nhỏ của hắn.

“Ca phụ, người cất tiền trong này hả?” Thư Dự nhìn cái túi của Hạ Việt, vui vẻ hỏi. Những người khác nhìn qua, trong lòng buồn bực, đừng bảo Vân thiếu gia ăn sáng xong nên muốn trả tiền đấy nhé.

“Bình thường thì đúng là thế, bây giờ không phải.”

Hạ Việt cười cười mở túi, lấy một cái gói màu vàng ra. Hắn tháo dây buộc, trước tiên đưa cho Bạch phụ: “Đây là hôm mừng hai ta và Thức Yển đi chùa xin bùa bình an cho mọi người. Cái này là của nhạc phụ.”

Bạch phụ vẻ mặt kinh hỉ, vội vã tiếp nhận. Hạ Việt đưa thêm một cái cho Bạch cha, còn năm cái bùa nhỏ hơn thì phân phát cho nhóm tiểu cữu.

Tiểu hài tử cầm bùa bình an cười đến là vui vẻ, Bạch phụ và Bạch cha ngồi cạnh xem, trong lòng vô cùng ấm áp. Nhất là Bạch cha, y nghe Thức Yển kể bùa này là Vân thiếu gia tự mình đi mua, nhi tế dụng tâm như thế, lại yêu thương khanh quan nhà mình, y làm nhạc cha thực sự là thoả mãn cực kỳ!

Không phải làm đồng, trường học của mấy đứa nhỏ cũng đang nghỉ, Bạch gia vô cùng rảnh rỗi, một nhà quây quần trong chính đường sưởi ấm nói chuyện với nhau.

Chờ thái dương lên cao, Dĩ Ngao chủ động nói muốn ra bên ngoài chờ xe ngựa tới, mấy đứa nhỏ cũng leo đèo chạy theo hắn. Thức Yển dắt đa phụ vào buồng trong xem quà tặng, để lại một mình Dĩ Ngao và Hạ Việt trong phòng. Hạ Việt nhìn ra nhóc con này có chuyện muốn nói với mình, thấy xung quanh không có ai, hắn chủ động mở miệng hỏi: “Dĩ Ngao có lời gì muốn nói không?”

Dĩ Ngao không nghĩ tới bị ca phụ nhìn ra, vừa hoảng sợ lại có chút ngượng ngùng. Thiếu niên không dám nhìn Hạ Việt, hắn liếm liếm môi dưới, thấp giọng hỏi: “Ca phụ, ta đến lò rượu làm tàng nhân được không?”

Hạ Việt không ngờ Dĩ Ngao sẽ nói như vậy, hắn sững sốt một hồi, nhìn thiếu niên thái độ rất nghiêm túc, hắn suy nghĩ một chút, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Dĩ Ngao thích rượu sao?”

Thiếu niên gật đầu.

Lang quan Lạc Việt 12, 13 tuổi là được cho phép uống rượu, uống bao nhiêu thì trong nhà phải tự quản lý.

Lúc đi học có người từng mang đến một bầu rượu nhỏ mời mọi người, Dĩ Ngao uống xong, chỉ nghĩ rượu này hoàn toàn không sánh được với rượu của Vân gia, rượu của bọn họ cất từ gạo nhà mình trồng, uống càng ngon. Sau vài lần, tuy rằng không biết được nhiều loại rượu nhưng Dĩ Ngao vẫn biết rượu của Vân gia là ưu tú nhất.

Phải lợi hại đến mức nào mới cất ra được loại rượu thế này a?

Nghi vấn này vừa xuất hiện đã đâm chồi trong ngực Dĩ Ngao, hắn thật sự rất muốn biết làm thế nào khi chỉ từ gạo và nước mà người ta có thể làm ra rượu ngon như vậy!

Ngày hôm qua nghe cha nói ca phụ đã quyết định kế thừa lò rượu, ý niệm muốn làm tàng nhân bắt đầu sôi trào trong lòng Dĩ Ngao, sau một đêm vẫn không thể nào áp xuống được. Dĩ Ngao nhin lại nhin, rất cục không chịu nổi quần quít Hạ Việt hỏi hắn mấy chuyện ở lò rượu, càng nghe lại càng thích thú, hiện thiếu niên đem lời nói ra khỏi miệng, trái lại càng kiên định tâm ý.

Nghe Dĩ Ngao nói, Hạ Việt suy nghĩ một chút, hỏi hần: “Công việc ở lò rượu rất cực khổ, phải dậy từ rất sớm, ngủ ít, trời lạnh còn phải ngâm nước lạnh, người chịu được không?”

“Ta có thể, ta quen dậy sớm, cũng không sợ khổ!”

Nhìn thấy trong mắt người kia toàn là khát vọng, Hạ Việt trong lòng một trận mềm nhũn.

“Người bây giờ còn nhỏ, muốn làm tàng nhân ít nhất cũng phải đợi đến khi 16 tuổi, không phải người còn đang đi học sao?”

“Ta chỉ cần học thêm nửa năm nữa thôi!” Dĩ Ngao có chút không cam lòng, thế nhưng nếu là vấn đề về tuổi tác, vậy hần thực sự không có biện pháp.

Hạ Việt nở nụ cười: “Đừng buồn, tuy rằng còn hai năm nữa, thế nhưng người cũng đang giúp chúng ta một tay đấy thôi.”

“...A?”

Thấy thiếu niên không rõ ràng cho lắm, Hạ Việt chỉ chỉ ngoài cửa, đáp: “Không thấy mấy mảnh ruộng của nhà mình ngoài đó sao? Đây là để trồng lúa mà cất rượu, không có lúa thì làm sao có rượu.”

“Ý của ca phu là...” Dĩ Ngao tựa hồ đã hiểu, trong mắt dấy lên hi vọng.

“Người cố gắng ở lại giúp phụ thân, trồng ra loại gạo tốt nhất cho Vân gia. Gạo càng tốt thì rượu càng ngon, đây là một điều vô cùng quan trọng.”

Thần tình cùng giọng nói của Hạ Việt đã không còn như đang đối đãi với hài tử nữa, uy nghiêm nhàn nhạt của trưởng bối làm Dĩ Ngao vô thức ngồi thẳng người, “Về phần chưng cất rượu, ta sẽ gửi cho người một ít sách, người có gì không hiểu cứ viết thư cho ta. Nếu người chăm chỉ thì đến đợt cất rượu mới ta sẽ dẫn người đến lò rượu xem.”

“Thật sao?” Dĩ Ngao hai mắt phát sáng.

“Dĩ Ngao cho là ca phu lừa người?”

Dĩ Ngao lắc đầu, cười toe toét lộ ra hàm răng trắng bóng.

Cho đến lúc Hạ Việt và Thúc Yến lên xe ngựa trở về, nụ cười của Dĩ Ngao cũng chưa từng phai nhạt.

Vẫy tay tạm biệt Bạch gia, Thúc Yến rút đầu lại, ngạc nhiên hỏi Hạ Việt: “Lạ ghê, sao Dĩ Ngao cứ cười mãi, hay là do người về nên nó thấy vui?”

Hạ Việt bật cười, nhéo nhéo mặt Thúc Yến: “Nghĩ gì đó, bộ thằng bé ghét ta đến như vậy sao?”

“Ta vốn nghĩ nó rất thích người, nhưng chẳng hiểu sao khi người đi nó lại vui đến vậy.”

Hạ Việt cười cười, cũng không kể cho y biết chuyện Dĩ Ngao nói. Hần ôm phu lang nhà mình vào trong lòng, đối với tiểu tàng nhân tương lai kia rất mong chờ.

Trở lại trong thành, Hạ Việt để Thúc Yến về nhà trước, mình thì đi sang Hỉ Cửu Túy một chuyến, hỏi thăm chuyện làm ăn trong hai ngày vừa rồi. May mắn thay, dự cảm xấu của hần không trở thành sự thật.

Thành chương quỹ kể có không ít người hiếu kỳ mò đến, sau đó trở thành khách quen của quán, trong thành cũng mơ hồ bắt đầu đàm luận về rượu nóng của Hỉ Cửu Túy.

Hạ Việt nghe đoạn liên yên tâm, lại cùng Phương quản sự trốn vào phòng nhỏ nói chuyện gần một canh giờ. Từ Hỉ Cửu Túy đi ra, hần vòng qua phố xá, hết một nén nhang lại trở về, lên xe ngựa quay về Vân gia.

Mấy ngày tiếp theo, hần lại bắt đầu hành trình bốn ba ở lò rượu và Hỉ Cửu Túy.

Lò rượu không ngừng có rượu mới “lên rãnh” (1), mấy thùng rượu được ủ sau cùng cũng sẽ được ra lò trước Nguyên tiêu (Rằm tháng giêng).

Đỗ sư và Vân lão gia rất hài lòng với rượu mới, Hạ Việt mang một ít về cho Thúc Yến uống, đứa nhỏ kia thích vô cùng, còn đun lên uống thử, cẩn thận ghi chép mùi vị và nhiệt độ khác nhau, chờ rượu được khử trùng xong đem bán sẽ đưa cho Hỉ Cửu Túy tham khảo.

Trước Nguyên tiêu một ngày, rượu giấu lại có rượu lên rãnh, Hạ Việt bèn dẫn Thúc Yến sang xem.

Lò rượu không cấm khanh quan đến, chỉ là trong phòng ủ rượu rất nóng, y phục có mỏng đi nữa thì cũng khó mà chịu được. Khanh quan lại không được phép cởi trần làm việc như lang quan, quần áo thấm mồ hôi bám vào người, đối với tâng nhân chính là một loại dày vò kinh khủng, bởi vậy, Lạc Việt hoàn toàn không có khanh quan làm tâng nhân.

Thúc Yến tốt xấu gì cũng là khanh quan gả về Vân gia, lại có trượng phu đi cùng, tự nhiên không ai ngăn y lại. Tuy rằng người trong lò rượu lần đầu tiên diện kiến thiếu phu nhân đều không che giấu được hiếu kỳ, nhưng bọn họ rất có chừng mực, không nhìn thẳng mặt người ta mà chỉ len lén quan sát, sau đó tùm năm tùm ba xì xào bàn tán: Tuy rằng diện vô biểu tình, bất quá ánh mắt trông khá nhu hòa, nhìn từ phía sau lưng thì hai người cũng rất đẹp đôi.

Đỗ sư vừa đến, nhóm tâng nhân lập tức tản ra, ai làm việc nấy, chuẩn bị chờ đợi rượu mới lên rãnh.

Hạ Việt đưa Thúc Yến đến là muốn cho y cùng nếm rượu, nhân tiện cho y biết rượu được hình thành như thế nào.

Thúc Yến lần đầu tiên được vào hầm rượu, xung quanh cái gì cũng mới mẻ. Trong không khí có mùi men chua chua ngọt ngọt, còn có mấy cái thùng gỗ kia, y chưa từng thấy qua cái thùng nào lớn như thế.

Tiểu hài tử cảm thấy hiếu kỳ với rất nhiều thứ nhưng y không dám hỏi, xung quanh toàn là lang quan, có mấy người còn cởi trần, y không dám ở lại lâu, ngoan ngoãn đi theo trượng phu, Hạ Việt đi đâu y đi theo đấy.

Hạ Việt đương nhiên biết Thúc Yến xấu hổ, hai vành tai nhỏ đỏ ửng, chính hắn cũng không thích để vợ mình nhìn người đàn ông khác, cuối cùng chẳng giới thiệu ai cho y cả, trực tiếp đem người lên lầu hai, còn rất có đạo lý mà nói: “Lần sau tới ta sẽ chỉ cho, hiện tại tất cả mọi người đều đang chờ rượu lên rãnh, chúng ta nhanh đi thôi.”

Thúc Yến làm sao lại cãi lời hắn, lập tức không nhìn ngang nhìn dọc nữa, chỉ để ý đi theo sát hắn lên tầng trên.

Tuy rằng chỗ rượu ra lò là phòng ép rượu, nhưng Hạ Việt lại dắt Thúc Yến sang phòng lên men. Ở đây, các tâng nhân đang khiêng một cái bồn to chứa cơm đã lên men xong, đổ vào trong thùng gỗ, sau đó đem thùng gỗ sang phòng ép rượu.

Hạ Việt lúc này mới đưa Thúc Yến sang, hai người đứng ngay ở cửa, cũng không vào quấy rối. Lúc mấy tâng nhân kia khiêng thùng gỗ đi ngang qua bọn họ, Thúc Yến ngửi thấy một mùi thơm lơ đãng xông vào mũi.

“Tướng công, là mùi rượu.” Thúc Yến nhìn Hạ Việt, “Trong cái thùng kia là rượu sao?”

“Đó là cơm lên men nghiền nhuyễn, chúng được ủ ba mươi lăm ngày rồi, tình trạng lên men rất tốt.” Hạ Việt dẫn y sang phòng ép rượu, vừa đi vừa tiếp tục giảng giải, “Đầu tiên, phải cho cơm vào trong túi, ép chặt, tách rượu và cặn cơm ra mới được.”

Thúc Yến nghe rất nghiêm túc, y suy nghĩ một chút lại hỏi: “Là ép mới có thể có rượu a, vậy tại sao người ta lại gọi là lên rãnh?”

“Bởi vì rượu mới được ép sẽ chảy qua rãnh a.”

Hạ Việt chỉ về phía trước, Thúc Yến lúc này mới phát hiện bọn họ đã đi vào một căn phòng khác, ở đây rất rộng, trong phòng có một cái bệ rất to, hình như là xây bằng gạch. Y đến gần xem, phát hiện ở giữa trống không, thoát nhìn trông như một cái rãnh rất lớn.

Mấy tâng nhân đứng cạnh cho cơm lên men vào trong túi vải, gấp lại, sau đó chính tề chất vào trong rãnh. Ở cạnh rãnh này còn có một cái rãnh nhỏ hơn dẫn ra ngoài, dưới sàn nhà được đào một khoảng, trong đặt một cái thùng gỗ to.

“Phía trên rãnh sẽ treo kích (vật nặng) để ép rượu, ở đây chúng ta sử dụng đá Trùng Mậu.”

Thúc Yến ngẩng đầu lên, một tảng đá màu đen to đùng bị treo lủng lẳng, được cọc gỗ cố định lại.

“Đá Trùng Mậu nặng lắm phải không?”

Hạ Việt nhìn y, gật đầu.

Đá Trùng Mậu là khoáng thạch nặng nhất ở Lạc Việt, không biết là do chất đá hay nguyên nhân khác mà một tảng đá chỉ cỡ bằng bàn tay lại nặng tới năm sáu cân, dùng làm kích ép rượu thì thật sự không thể tốt hơn.

Trước khi hai người tới, mấy tàng nhân đã vận chuyển được vài chuyến, cơm thả vào trong rãnh cũng khá nhiều, chuyến cuối cùng cũng chính là chuyến mà Hạ Việt và Thức Yến nhìn thấy. Sau khi hấn giăng giải cho phu lang xong, tàng nhân cũng đã sắp xếp đủ mấy túi cơm.

Đỗ sư tiến vào, hấn chào hỏi phu phu Hạ Việt xong thì đưa tay sờ sờ mấy cái túi để trong rãnh.

“Thiếu gia, ta có linh cảm mẻ rượu này sẽ rất tuyệt vời.” Đỗ sư quay đầu lại nói.

Hạ Việt nở nụ cười với hấn, trả lời: “Chắc chắn là hảo tửu.”

Hai người nhìn nhau mỉm cười, trên mặt đều là tự tin cùng chờ mong bị dè nén.

Đỗ sư phát lệnh thả kích, Thức Yến thể mới biết, mấy cây gỗ to kia trên thực tế là đòn bẩy, một đầu khác đại khái được móc vào mấy quả cân hay gì đó.

“Vút!”

Tảng đá nhanh chóng lao xuống bệ gạch.

Sau một lúc lâu, cái rãnh nhỏ đằng trước bắt đầu có dịch thể trong suốt cuộn cuộn không ngừng chảy ra.

Rượu chảy vào trong thùng gỗ, tiếng nước róc rách vô cùng dễ nghe, tất cả mọi người lẳng lặng nhìn, chờ thùng từ từ đầy lên.

Thức Yến không chớp mắt nhìn chăm chú vào dòng nước trong suốt kia, trong ngực từng trận kích động, tim y đập thình thịch, vô thức với lên một bên tay áo của trượng phu.

Chờ thùng gỗ đầy được phân nửa, tốc độ rượu chảy từ từ chậm lại, một lát sau, thi thoảng mới có vài giọt chảy ra.

Lúc này, Thức Yến mới phát hiện, tay áo bên phải của nam nhân bị y nắm đến nhăn nhúm.

(1) Lên rãnh: Tên gọi của công đoạn tách sake và cặn rượu ra. Cơm lên men xong nghiền nhuyễn, cho vào túi vải rồi dùng máy vắt vắt, trong truyện là thời cổ nên dùng đá ép, rượu ép ra được dẫn qua ống/ rãnh nên gọi là “lên rãnh”.

Etou mấy chap trước thấy Đỗ sư xưng cha xong tưởng người ta là khanh quan nên để ngôi 3 là “y”, đọc tới chap này ngại quá phải mò đi sửa lại QAQ, còn sạn xin nhắc dùm.

25. Chương 25: Thử Rượu

Mãi cho đến khi các tàng nhân châm rượu vào bình, vài người đã chuẩn bị đồ để phẩm rượu thì Thức Yến vẫn còn đang xoắn xuýt mãi.

Hạ Việt buồn cười trấn an y: “Có cái gì đâu mà, không phải là nắm tay áo của ta thôi sao. Đừng nói người chỉ nắm áo ta, cho dù người nắm tay ta cào nát đi nữa, vi phu cũng không trách người.”

“...”

Thức Yến nghe xong trừng mắt nhìn hấn, cái gì gọi là cào nát tay, chẳng lẽ nắm nắm tay áo còn chưa đủ, người kia còn muốn bị nắm đến nhăn mặt nữa phải không?

“Muốn trừng ta thì cứ trừng đi.” Hạ Việt nương theo tay áo dài, cầm lấy tay của Thức Yến, nhéo nhéo lòng bàn tay y, “Được rồi, không sao đâu.”

Thức Yến được hấn trấn an một lúc, thế nhưng vừa cúi đầu lại thấy tay áo nhún nhúm của nam nhân, trong lòng vẫn còn hơi rối rắm.

“Đi ra ngoài người ta nhìn thấy, kỳ lắm.”

“Thì kệ người ta.” Hạ Việt nhún vai, “Nếu ai có ý kiến gì, ta còn rất tự hào mà nói cho hấn biết, đây là bằng chứng phu lang ỷ lại ta biết không.”

Hai tai Thức Yến đỏ bừng, y không nói nữa, dời mắt nhìn mấy bình rượu bày trên bàn.

Trước mỗi bình rượu đặt bốn cái chén, theo thứ tự là chén của Vân lão gia, Đỗ sư, Hạ Việt và Thức Yến.

Thức Yến không dám tùy tiện động thủ, nghiêng đầu dò xét nhìn chén rượu kia, thấy trong chén rượu có vẽ hoa văn gì đó, tinh tò mò lại bắt đầu nổi lên. Không đợi y hỏi, Hạ Việt đã lấy một cái lên đưa cho y xem.

“Đây là chén thử rượu, làm từ sứ trắng, dưới đáy vẽ hai vòng tròn đồng tâm màu xanh nhạt để kiểm tra màu sắc và độ trong của rượu.”

Thức Yến cầm chén rượu chăm chú nhìn: “Thì ra là thế.”

Vân lão gia mỉm cười nhìn nhi tử giải thích cho phu lang, đợi hấn nói xong liền vỗ tay một cái.

“Đủ người rồi phải không, chúng ta bắt đầu thôi.”

Hôm nay kỳ thực cũng không phải thử rượu chính thức, dù sao rượu mới còn chưa đun lại, vị đạo chưa ổn định, có điều, nếm thử mùi rượu vừa lên rãnh mà nói, đối với tàng nhân vẫn vô cùng quan trọng. Chờ sau khi đun rượu khử trùng, họ mới bắt đầu làm lễ phẩm rượu chính thức.

Đoàn người từ bên phải chiếc bàn bắt đầu theo thứ tự thử uống.

Thức Yến nâng chén lên, chuyên chú nhìn. Chắt rượu trong chén trong suốt, vòng tròn đồng tâm dưới đáy chén khẽ lay động qua làn nước, trông đẹp vô cùng.

Y chưa dám uống ngay, ngẩng đầu nhìn công công, thấy hấn ngậm một ngụm trong miệng, dường như đánh giá hương vị một lát, sau đó nhổ vào một chiếc bát nhỏ đặt trên kệ.

“Không thể uống sao?” Thức Yến thấp giọng hỏi Hạ Việt.

“Cũng không phải, đây là thói quen của phụ thân.” Hạ Việt cũng thấp giọng giải thích cho y, “Nếu như phải thử nhiều loại rượu thì uống vào sẽ bị say, hoặc chỉ ít vị giác sẽ bị trì độn, ảnh hưởng đến khả năng phán đoán hương vị. Bất quá hôm nay chỉ có mấy loại này mà thôi.”

Thức Yến nhìn chén rượu trong tay mình, y ngẩng đầu lên nhìn Hạ Việt: “Ta uống được không?”

Hạ Việt mỉm cười nhìn y, gật đầu: “Uống đi, không sao cả.”

Hạ Việt chỉ cho Thức Yến phương pháp thử rượu. Đầu tiên là ngửi mùi, sau đó hé miệng hút một chút rượu vào trong, để rượu trên đầu lưỡi rồi dùng mũi thở ra. Làm như vậy vừa có thể lọc bớt những mùi hương lạ lẫn vào, cảm thụ rõ ràng hương khí và vị đạo của rượu.

Thức Yến nghe lời làm thử, phát hiện so với cách uống phổ thông thì cảm thụ càng sâu, hương vị dịu nhẹ đọng ở đầu lưỡi. Y nhắm mắt lại, tinh tế thể hội từng tầng từng lớp phong vị, để chúng nhảy nhót trong miệng mình.

Thử xong một loạt mấy bình rượu trên bàn, tổng cộng có năm bình, mọi người đặt chén xuống, dùng nước súc miệng, lúc này mới bắt đầu trao đổi ý kiến.

“Đỗ sư, năm nay rượu rất khá a, bình thứ hai và thứ tư đều có thể xem như tuyệt phẩm!” Vân lão gia rất là thoải mái. Rượu mới còn chưa đặt tên, tạm thời đếm số từ phải sang trái.

Đỗ sư cũng có chút tự hào: “Năm nay thật thuận lợi, cũng nhờ tửu thần bảo hộ!”

Nói đoạn, Đỗ sư quay đầu nhìn về phía Thức Yến, cười hỏi: “Thiếu phu nhân là lần đầu tiên thử rượu đúng không, người thấy thế nào? Thiếu gia nói người rất có thiên phú, người có thể nhận xét một chút không?”

Sau khi nghe Hạ Việt kể Thúc Yển có khả năng phẩm rượu rất chính xác, Đỗ sư đã muốn gặp mặt vị khanh quan này. Đêm ở Hỉ Cửu Túy, công phu đun rượu của y khiến hắn rất bội phục, Đỗ sư càng kích động, nếu thật như vậy, cậu ấm đã thâm được vào tay một vị phu lang tài giỏi đến chừng nào a!

Biết hôm nay Hạ Việt sẽ mang Thúc Yển tới, Đỗ sư kỳ thực rất chờ mong.

Không nghĩ tới Đỗ sư sẽ hỏi mình, Thúc Yển hơi ngần ra, nhìn về phía trượng phu, thấy Hạ Việt gật đầu mới mở miệng. Y hiện tại đã quen nói chuyện với người lạ, đều là do Hạ Việt từng chút từng chút, khiến y tin tưởng vào bản thân mình.

“Năm bình rượu đều ngon cả, ta cũng nghĩ giống công công, bình thứ hai và thứ tư rất được. Bình thứ nhất có hương vị thâm trầm, uống vào cảm giác hết như rượu thượng phẩm, chỉ là chất rượu có chút yếu, có lẽ cần ủ thêm một thời gian. Bình thứ ba mùi vị nhẹ nhàng, hương khí và mùi rượu đều đạt chuẩn, bất quá cảm giác có chút mất trật tự, các tầng mùi không phối hợp được với nhau, vị rượu lại không đối. Ta cũng không biết nữa...”

Thúc Yển dừng lại một chút, thấy trượng phu bên cạnh mỉm cười nhìn mình, nhân thân tràn ngập cổ vũ, trong lòng y nhất thời ấm áp.

“Bình thứ năm lại rất phức tạp, mùi rượu thâm thúy, rượu trượt vào trong cổ lưu sướng thuận hoạt, không bị cay, rất dễ uống. Bình thứ hai và thứ tư là tuyệt nhất. Uống vào có cảm giác như đang ngâm mình trong nước vậy, toàn thân đều giãn ra, mùi vị này ta lần đầu tiên uống được, còn có dư vị chua dịu nhẹ ôn hòa, rượu này mùa hè chắc hẳn bán rất chạy. Tuy vậy, ta thích nhất bình thứ năm, vị đạo tinh khiết và thơm nồng xen lẫn vào nhau, mặc dù có chút hỗn loạn nhưng ở trong miệng lại vô cùng nhu hòa, hương vị thoải mái, vị đạo cũng rất cao nhã.”

Đỗ sư nghe cảm tưởng của Thúc Yển về mấy loại rượu xong, càng thưởng thức vị tân phu lang này. Dân vừa vào nghề tuyệt đối không có ai có vị giác và cảm độ nhạy bén như vậy, thiếu phu nhân thật đúng là thiên phú khó lường. Lại nghĩ đến nguyên nhân thành thân của hai người kia, Đỗ sư cảm thán không biết đây là duyên phận hay do thiên ý thúc đẩy. Không, có lẽ là tửu thần thúc đẩy.

Nghĩ như vậy, Đỗ sư càng thêm kích động, thiếu gia là người có bản lĩnh, thưởng thức rượu vô cùng tốt, học chưng cất rượu cũng rất nhanh, lại còn cưới được một phu lang như thế, tương lai của Vân gia về sau thực sự rất đáng mong chờ!

Đỗ sư hãy còn đang mừng rỡ, lúc này lại nghe Thúc Yển bồi thêm một câu: “Loại thứ tư chắc là hợp với thịt nai lắm.”

“...Thịt nai? Ahahaha!!!” Đỗ sư ngẩn ra, sau đó lập tức sảng khoái cười to, “Thật không sai a, nhất định rất mỹ vị!”

Vân lão gia bình thần đứng bên cạnh, kỳ thực trong lòng cũng rất kích động, hắn thậm chí chưa từng nghe Hạ Việt đề cập qua thiên phú của Thúc Yển, hôm nay đúng là một kinh hỉ lớn!

Khanh quan của Bạch gia là do Vân lão gia lựa chọn, bất luận đứa bé kia có thể giúp gì được cho Vân gia hay không, từ lúc y nguyện ý gả vào Vân gia xung hỉ, hắn đã vô cùng yêu quý tân phu lang này. Nhìn y nhu thuận hiểu chuyện, người cũng thông minh, Vân phụ thân cũng khen y học tập chăm chỉ, hơn nữa Hạ Việt thoát nhìn khá thích y, thấy thế, Vân lão gia càng nghĩ càng tin rằng, Thúc Yển là chính phu lang phù hợp nhất của Vân gia.

Chỉ là ngày hôm nay, biểu hiện của Thúc Yển đánh cho hắn trở tay không kịp, hắn có chút oán giận nhi tử cư nhiên không nói với mình, lại cảm thấy chút chuyện nhỏ này không coi vào đâu.

Vân lão gia nhìn hai người con ưu tú, trong lòng vừa kiêu ngạo vừa vui sướng. Hắn lặng lẽ cảm tạ tửu thần, sau đó âm thầm hạ quyết định.

Thúc Yển được Đỗ sư khen ngợi, mặt thoáng ửng đỏ, Hạ Việt nhìn thấy lại bắt đầu nhộn nhạo không thôi, thực sự là chộc người yêu thích. Y đã không còn nhút nhát như lúc trước nữa, cũng không có mỗi lần đi cạnh Hạ Việt lại nỗ lực giảm đi cảm giác tồn tại của bản thân.

Quá mức im lặng cũng là một loại biểu hiện của tự ti.

Thức Yến không quen tiếp xúc với người lạ, Hạ Việt lại luôn dẫn y đi khắp nơi nói chuyện, Thức Yến không tin vào bản thân mình, Hạ Việt sẽ tìm kiếm cơ hội để người khác biểu dương y. Bởi vì hắn biết, nếu là do hắn nói ra, Thức Yến sẽ cho rằng mình đang dỗ y vui vẻ mà thôi.

Sở dĩ Hạ Việt dẫn y đi Hỉ Cửu Túy cùng nhau thử đồ ăn thử rượu, để y gặp Thành chương quý và Phương quản sự, bảo y đun rượu trước mặt các tăng nhân cũng chỉ vì thế. Hôm nay, nhìn Thức Yến trên mặt đỏ ửng và thần thái lay động dưới đáy mắt kia, Hạ Việt biết hắn đã đúng.

Buổi tối trời đổ mưa, nhiệt độ chợt hạ xuống.

Thức Yến một mình ngồi trong phòng ngủ ấm áp.

Hôm nay y rất vui vẻ, được vào trong lò rượu, nhìn rượu mới lên rãnh, được uống rượu còn được Đỗ sư tán thưởng, trên đường trở về, trượng phu còn hỏi xem rượu mới thì nên phối hợp với món gì của Hỉ Cửu Túy. Thức Yến rất phấn chấn, tưởng công hóa ra không phải chỉ dỗ mình, mình thật sự có thể giúp đỡ được hắn.

Thức Yến chợt nhớ tới mấy khanh quan lúc trước y hay gặp ở học đường, bọn họ luôn chê y mặt mày xấu xí không ai thèm lấy. Nay y lại được gả về Vân gia, kiểu rước đi một vòng quanh Dận thành, thành thân với người y thầm thích, trượng phu chẳng những không bài xích, trái lại ôn nhu sủng ái, còn nói kiếp này chỉ cần một mình y.

Thức Yến vừa hạnh phúc lại vừa sợ hãi, vì sao mình lại may mắn thế này a? Hắn đã vì y làm rất nhiều, còn y, y có thể giúp gì cho hắn không?

Không phải là Thức Yến không nỗ lực, chỉ là y cảm giác những chuyện như xử lý gia vụ, may túi tiền và giày là bổn phận của phu lang, cũng không phải chỉ mình y làm được. Những khanh quan khác cũng có thể, thậm chí so với y có khi còn tốt hơn.

Cảm giác bản thân lúc nào cũng có thể bị thay thế làm đáy lòng Thức Yến luôn sợ hãi. Nhưng Thức Yến không dám nói, ngay cả lúc người kia hứa không lấy thị lang, y không dám lên tiếng, bằng không có vẻ như mình không chịu tin tưởng hắn.

Thức Yến đứng lên, vặn thêm đèn cho sáng, sau đó nhìn ngọn lửa chập chờn tiếp tục chờ người ra.

Cũng may, y rốt cục cũng tìm ra được chuyện mình có thể làm. Tiểu hài tử co chân, thở phào nhẹ nhõm, nét mặt cũng nhu hòa.

Hạ Việt nói thiên phú của y rất hiếm có, Đỗ sư cũng đồng ý, bảo rằng toàn bộ Lạc Việt chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Ngay lúc đó, ý niệm hiện lên đầu tiên trong đầu Thức Yến là, mình rốt cục cũng có thể giúp được hắn rồi, mình rốt cục cũng tìm ra được chuyện chỉ có mình mới có thể làm rồi.

Nỗi lo lắng bấy lâu nay được giải quyết, cả người y đều nhẹ nhõm.

Một lát sau, y phục hồi tinh thần lại mới chú ý tới đêm đã khuya lắm rồi, Hạ Việt sau khi ăn tối xong bị phụ thân gọi vào chính đường Bắc viện, bây giờ còn chưa trở về.

Bên kia, chuyện mà Vân lão gia muốn nói với Hạ Việt đúng là không phải một chốc liền xong. Hắn hạ quyết tâm, phải giao lò rượu vào tay nhi tử!

“Từ giờ trở đi, người chính là thiếu tằng chủ của Vân gia. Ngày mai, ta sẽ nói cho mọi người để bọn họ biết mà đổi giọng.”

Nhìn Vân lão gia vẻ mặt nghiêm túc mà nói những lời này, Hạ Việt ngẩn ra.

Quá nhanh, nhanh đến mức ngoài dự liệu của hắn! Hắn vốn tưởng rằng phải đến mùa thu lúc bắt đầu cất đợt rượu khác thì mới có thể nghe được câu này.

“Phụ thân, tại sao lại là bây giờ?”

Vân lão gia nhìn hắn, cười trả lời: “Bởi vì ta muốn thế. Ngày mai là ngày lên rãnh thùng rượu cuối cùng, đợt cất rượu của năm nay coi như kết thúc, đợi sau khi đun rượu lần hai thì các tăng nhân cũng sẽ về quê. Ta nói cho bọn họ biết để bọn họ còn chuẩn bị tâm lý, chờ đến mùa thu tiếp tục, người chỉ đạo của bọn họ sẽ là người.”

Hạ Việt giật mình, nhìn chăm chăm lão nhân gia.

“Thế nào?” Vân lão gia híp mắt cười, im lặng nhìn lại nhi tử, “Chưng cất rượu rất khổ cực, người phải cùng các tăng nhân đi sớm về khuya, không được bỏ về nửa chừng như ngày xưa đâu đấy.”

Hạ Việt giật mình đương nhiên là vì hưng phấn, đời trước lúc nghe người bạn kia kể làm việc trong xưởng rượu như thế nào là hấn đã thích rồi. Xuyên đến Lạc Việt, vào lò rượu, tham gia vo gạo nấu cơm ủ rượu cùng mọi người, nhiệt tình của hấn chưa hề giảm. Nếu không phải bận chuyện ở Hỉ Cửu Túy không phân thân ra được, hấn còn ước gì cả ngày đều ngâm mình trong hầm rượu.

Hạ Việt trong lòng bắt đầu tính toán, hoạt động của Hỉ Cửu Túy hấn là đã đi vào quỹ đạo, hấn không cần thường xuyên ghé qua nữa. Phương quản sự và Thành chương quỹ đều rất có năng lực, hấn có thể an tâm chuyên chú lo việc bên lò rượu.

Kiểm chế từng đợt xao động trong lòng, Hạ Việt hít sâu một hơi, trịnh trọng gật đầu với Vân lão gia.

“Phụ thân, ta làm được! Người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không làm người thất vọng!”

Vân lão gia gật đầu, sau đó mới kể cho hấn nghe tình huống mấy năm nay ở lò rượu. Hạ Việt nghe đến nhập thần, chẳng biết thời gian cứ thế trôi qua.

Thẳng đến khi Vân phụ thân cầm đèn đến giục hai cha con đi ngủ, hai người mới giật mình, nhìn sắc trời tối đen như mực, lúc này mới vội vã trở về phòng ngủ.

Hạ Việt trở lại Đông viện, nói chuyện lò rượu cho Thúc Yển. Thúc Yển cũng rất cao hứng, lại lo lắng đến lúc đó trạng phu một nhọc, ăn uống nghỉ ngơi không điều độ.

“Yên tâm đi, tướng công của người bệnh vặt một tí ăn bù lại là ổn thôi, nếu mệt ta cũng sẽ không miễn cưỡng bản thân, không để cho người lo lắng.” Hạ Việt vui vẻ, hôn lên mặt tiểu hài tử, “Hơn nữa, Thẩm đại phu vẫn đang ở đây, còn tới nửa năm, ta nhất định có thể điều dưỡng tốt.”

Thẩm đại phu trong lúc Hạ Việt mê man ở lại Vân gia ba năm, lúc này tuy rằng Vân thiếu gia đã tỉnh, nhưng chế độ điều dưỡng hoàn toàn dựa vào hấn, Vân phụ thân cũng đang điều trị. Vân lão gia thấy hấn đi không được, đơn giản bảo hấn ký khế ước, trở thành đại phu riêng của Vân gia.

Vân gia cho hấn một cửa hàng ở phía Đông Dân thành, ngày thường mở cửa khám bệnh, không làm lỡ công việc của hấn.

Thúc Yển nghe thế cũng yên tâm, âm thầm nghĩ sau này phải học Thẩm đại phu mấy món bổ dưỡng, làm cho Hạ Việt ăn.

“Tướng công.” Thúc Yển suy nghĩ một chút, y hơi chần chừ, mở miệng hỏi, “Lò rượu bên kia, ta có thể giúp người một tay không?”

Hạ Việt ngạc nhiên nhìn y, sau đó không kìm được nhếch miệng nở nụ cười.

“Đương nhiên! Ta cầu còn không được a!” Hấn nâng mặt phu lang lên, dán lên trán đối phương, “Có Thúc Yển, ta an tâm hơn nhiều.”

Thúc Yển nhìn nam nhân càng ngày càng gần, y nhắm mắt lại, ngoan ngoãn để hấn hôn. Cảm giác người kia nhẹ nhàng chạm vào mình, toàn thân y trầm tĩnh lại, lắng lắng tiếp thu thương yêu của hấn.

Hạ Việt cắn y một cái, ngẩng đầu lên vui vẻ nói: “Quyết định vậy nhé, người phải sang giúp tướng công đấy. Không cần mỗi ngày đều phải đi, nhưng nếu ta gọi người tới thì người không được cự tuyệt.”

“Không đâu, ta nhất định sẽ đến mà.”

Hạ Việt hài lòng, hai người hàn huyên một hồi mới bắt đầu rửa mặt chuẩn bị đi ngủ.

Hạ Việt ôm Thúc Yển vùi vào ổ chăn, mơ mơ màng màng đang muốn ngủ thì trong đầu bỗng dưng xẹt qua một ý nghĩ.

Ngày mai hấn phải đi hỏi Thẩm đại phu một chút, rốt cục thân thể này đã khỏe được tới đâu.

26. Chương 26: Nguyên Tiêu

Rằm tháng giêng, thùng rượu cuối cùng của Vân gia cũng ra lò.

Hạ Việt để Thức Yến ở nhà, một mình sang đó hỗ trợ. Ngày hôm qua hắn dẫn y sang đó tham quan nên không giúp gì được, hắn vẫn luôn cảm thấy có lỗi.

Rượu sau khi được nghiền ép tách ra, Hạ Việt và Đỗ sư trực tiếp dùng muôi múc uống, hương thơm thanh ngát, vị đạo tiên hoạt, độ chua vừa đúng, rất ngon miệng.

Tất cả rượu đều lên rãnh thành công, mùi vị tương đối khá. Tảng đá vẫn luôn đè nặng trong ngực Đỗ sư bấy lâu nay rốt cục buông xuống, lồng mày hắn giãn ra, cười đến là thích ý.

Hạ Việt giúp mọi người châm rượu vào bình, niêm phong, sau đó cùng các tàng nhân cất rượu vào trong thương khố, thuận tiện kiểm tra số rượu còn lại trong kho.

Vừa ra khỏi thương khố thì Đỗ sư đã cản hắn lại, hai người ra đằng sau hậu viện nói chuyện.

“Thiếu tàng chủ, rượu của chúng ta đều thành công cả rồi. Năm nay lò rượu cất hai mươi bảy thùng, tổng cộng có chín loại rượu mới. Tính cả hôm qua thì có sáu loại chưa được đun lần hai. Ngoại trừ mấy loại rượu đã cất lâu năm như Như Thủy, Vàng Anh và Nguyệt Hoa, mấy loại vừa lên rãnh ngày hôm qua còn chưa có tên. Năm ngoái tên rượu là do lão tàng chủ phụ trách, năm nay phải nhờ thiếu tàng chủ rồi.”

Vân lão gia từ sớm đã sang lò rượu tập hợp mọi người lại, tuyên bố Hạ Việt đã chính thức tiếp nhận nơi này, các tàng nhân nghe xong, ai nấy đều không giấu được vui vẻ. Bây giờ lò rượu đã có thiếu tàng chủ, các tàng nhân đều tự động đổi giọng gọi Vân lão gia là lão tàng chủ.

Hạ Việt nghe xong, vội vã đáp ứng.

Đặt tên rượu là chuyện đại sự, tuy không nhất định phải chọn tên nào quý phái cao sang, nhưng chủ yếu phải phù hợp với rượu, êm tai, dễ nhớ, có thể để lại ấn tượng cho tửu khách.

Vì vậy, cả một buổi trưa Hạ Việt chỉ toàn suy nghĩ về vấn đề này, Thức Yến thấy hắn vò đầu bứt tai liền hỏi, hắn bèn lôi kéo Thức Yến cùng nhau lựa chọn.

“Năm bình rượu hôm qua chúng ta uống thử là rượu mới Đỗ sư vừa cất năm nay, không phải là rượu truyền thống của Vân gia nên chưa có tên. Người giúp ta nghĩ vài cái đi?”

Thức Yến mặc dù không hiểu lắm nhưng vẫn không từ chối, tượng phụ bảo y hỗ trợ, y cũng ngoan ngoãn ngồi xuống, bắt đầu suy tư.

“Như Thủy, Vàng Anh, Nguyệt Hoa, tên thật đẹp a.”

Hạ Việt bày một loạt chén rượu trên bàn, phân biệt rõ từng loại rượu, châm vào trong li, hắn cười nói: “Nguyệt Hoa năm ngoái được chọn làm cống phẩm tiến cung đó.”

Thức Yến nhìn hắn: “A, hóa ra đó chính là Nguyệt Hoa sao? Hôm đến Hỉ Cửu Túy thử đồ ăn ta có uống qua, hương khí và vị đạo thực sự là cao nhã cực kỳ.”

Hạ Việt gạt đầu, chỉ chỉ mấy li rượu trên bàn: “Uống với ta một lát đi, không cần vội. Tối nay ăn cơm sớm một chút, ta dắt ngươi đi chơi.”

Thức Yến biết ý của hắn là đêm nay nguyên tiêu, muốn dẫn mình đi dạo, tiểu hài tử nghe thế liền cao hứng không thôi. Y chưa bao giờ trải qua rằm tháng giêng ở Dận thành cả!

Hai người cùng nhau suy nghĩ hơn một canh giờ, cũng chọn ra được vài cái tên. Nhìn thời gian một chút, Hạ Việt quyết đoán bỏ qua, kéo Thức Yến đi ngủ.

Chạng vạng, hai người ăn cơm xong, Hạ Việt bảo y thay quần áo, hắn mở cửa sổ, ngẩng đầu lên nhìn trời.

Đêm qua và sáng nay đều có mưa, hiện tại trời hơi âm u, hắn đành bảo hạ nhân mang theo dù, lại phân phó người ra chuồng ngựa thông tri Lưu bá một tiếng, để Lưu bá chuẩn bị xe ngựa và áo tơi, vạn nhất trời mưa to còn thì đánh xe ra đón.

Chuẩn bị thỏa đáng xong thì trời cũng sắp tối, Hạ Việt dắt Thức Yến ra khỏi đại môn.

Ở bên ngoài, hai bên cổng và dọc theo tường viện, cứ ba bước lại bày một ngọn đèn nhỏ, hai bên cầu thang cũng có đèn.

Hạ Việt và Thức Yến mỗi người cầm một cây nến (1), thắp đèn trên môn đồn (2) hai bên trái phải và trên bậc thang.

Đại môn của Vân gia nhất thời sáng rực, chụp đèn may bằng vải màu vàng, sau khi thắp lên, ánh lửa nhảy múa xuyên qua lớp vải rải xuống nền đất, trông rất đẹp mắt.

Sau khi đốt hết đèn, hai người đưa nến cho hạ nhân đang chờ ở phía sau, bọn họ sẽ tiếp tục châm những chiếc đèn còn lại dọc bên tường viện.

Đây là tập tục trong lễ nguyên tiêu Lạc Việt, giống như bánh chèo ngày Tết ở Trung Hoa, có điều ở đây mười lăm tháng Giêng cũng không ăn bánh trôi, thay vào đó, nguyên tiêu lại có hội hoa đăng.

Khi trời tối, người ta sẽ thắp đèn lên rồi để ra ngoài cửa, đó gọi là tục đốt đèn. Lúc đó, toàn bộ Dân thành đều sáng lên, ở trên núi nhìn xuống cơ hồ có thể thấy một mảnh phồn hoa chập chờn lấp lóe, trên trời trăng sáng trong như ngọc, là một mỹ cảnh hiếm có. Có đôi khi cảm giác, hoa đăng trên mặt đất lộng lẫy đến mức lấn át ánh sáng trong trăng kia.

Cả ngày hôm nay sắc trời cứ u ám, tuy lo rằng không thể ngắm trăng nhưng Hạ Việt và Thức Yến vẫn rất hăng hái. Bọn họ cầm đèn ***g mấy hôm trước Thức Yến làm, chào tạm biệt Vân phụ thân ở cổng nhà, dẫn người hầu ra phố.

Thức Yến làm cho hai người hai cái đèn ***g hình con thỏ, lúc Hạ Việt nhìn thấy thì phá lên cười. Thức Yến biết trượng phu thích trêu mình là thỏ, bây giờ còn thấy mình làm ***g đèn hình thỏ nữa, giờ này chắc hẳn vẫn đang thầm cười nhạo y. Đây là do y thích, không phải vì nam nhân hay gọi y là thỏ nên mới làm.

Hạ Việt nghe Thức Yến kể mới biết được, nông hộ ở ngoại ô phía Tây không phải là cùng tộc, nhưng mọi người cùng nhau sống chung nhiều năm, chậm rãi hình thành một ngôi làng. Tuy rằng không đăng ký hộ khẩu với quan phủ, cũng không có trưởng thôn linh tinh nhưng ngôi làng này vẫn được xem là thôn chính thức trong Dân thành, dân làng cũng được tự do đi lại. (3)

Tiết nguyên tiêu, nông hộ cũng ít khi vào thành mà chỉ ở nhà với gia đình, mỗi nhà đều có đèn ***g hình thỏ, mỗi người một cái. Chờ đến khi trời tối, mọi người sẽ đốt đèn lên, đem ra ngoài cửa chờ. Những gia đình ở phía Đông khu làng sẽ đi ra trước, đi ngang qua nhà nào thì nhà nấy lại theo cùng, cứ như vậy nối đuôi nhau xếp thành một hàng dài. Mọi người sẽ cầm đèn dạo vòng quanh, đi qua tất cả các ruộng.

Lạc Việt cho rằng thỏ là con vật may mắn, là sứ giả của thần linh, bởi vậy ở quốc gia này có rất ít người ăn thịt thỏ.

Đèn ***g hình thỏ dùng để nghênh đón phúc thần. Mỗi khi đoàn người xách đèn ***g thỏ đi ngang qua ruộng nhà ai, bọn họ sẽ khấn cầu thần linh phù hộ năm nay được mưa thuận gió hòa, ngũ cốc được mùa, gia đình bình an.

Hạ Việt nghe xong rất là thích phong tục này, hẳn cầm đèn ***g đi dạo trong thành, thấy xung quanh không có ai có đèn giống mình, trong lòng rất là đắc ý.

“Thức Yến, nguyên tiêu sang năm chúng ta đến Bạch gia đi.”

Nghe thấy trượng công nói thế, Thức Yến tròn mắt nhìn hắn. Theo ý Thức Yến, nông gia ăn Tết có cái gì vui, trong thành náo nhiệt thế này, hoa đăng muôn màu muôn vẻ, ở chỗ y chỉ có một loại đèn, tới lễ cũng chỉ là cầm đèn đi vòng vòng quanh bờ ruộng mà thôi.

Tuy rằng đối với bọn họ mà nói, điều này có ý nghĩa rất trọng đại, nhưng chán chung qui vẫn là chán, Hạ Việt là người thành phố, hẳn không cảm thấy đơn điệu sao, sao bây giờ còn đòi đi qua?

“Thế nào, ta nói gì sai à?” Hạ Việt vừa đi vừa cười, liếc mắt nhìn Thức Yến, “Ta muốn đi thật mà, khấn cầu mưa thuận gió hòa với ta mà nói cũng rất quan trọng a, lúa gạo được mùa thì chúng ta mới có cái mà cất rượu chứ, hơn nữa...”

Hạ Việt ghét sát vào người Thức Yến, mắt nhìn đường, miệng lại dán vào tai y, thấp giọng thì thầm: “Ta cũng muốn thử cảm giác làm ở nhà phu lang nha.” (=|||||))

Hắn cũng không để ý tai của tiểu hài tử lại bắt đầu đỏ lên, nghiêng thân đứng thẳng, gờ đèn ***g lên trước mặt mình xoay xoay, cười nói: “Thức Yến làm đèn ***g thỏ đẹp thật đấy, ta muốn mang nó ra ruộng của Bạch gia.”

Thức Yến nhìn sườn mặt anh tuấn của nam nhân mờ ảo dưới ánh đèn, nhất thời ngẩn ra. Từng câu từng chữ của đối phương đều hàm chứa ấm áp ngọt ngào, y nhìn không được cong khóe miệng, gật đầu một cái, nói:

“Ừm, sang năm ta sẽ dẫn tướng công đi xem đèn ***g thỏ.”

“...”

Nụ cười này của y làm Hạ Việt sững sốt, hắn chờ ra vài giây, sau đó nhìn không được kéo người đứng lên vĩa hè, nhìn chăm chăm mặt Thức Yến, ngay cả hạ nhân đi đằng sau cũng nhìn thiếu phu nhân nhà mình đến choáng váng.

Thức Yến không rõ ràng cho lắm, vừa định hỏi, chợt nghe thanh âm kinh ngạc của người hầu vang lên.

“Thiếu phu nhân, ngài...ngài cười...”

Tiểu hạ nhân cảm thấy rất bất khả tư nghị, hắn nuốt một ngụm nước miếng, liếm liếm môi, sau đó tiếp tục bồi thêm một câu.

“Ngài cười rồi kìa!”

Nói xong câu này, hắn cũng toét miệng, lộ ra một nụ cười thật tươi. Thiếu phu nhân cười! Bảo đảm mình là người đầu tiên trong đám hạ nhân nhà họ Vân nhìn thấy! Hắn đắc ý vô cùng, chỉ còn kém đứng tại chỗ huơ tay múa chân.

Thiếu phu nhân cười rộ lên thật là xinh đẹp, vốn tướng mạo bình bình đạm đạm, kết quả chỉ cười một cái, cả người tựa như thay đổi!

Người hầu kia lần đầu tiên nghĩ rằng thiếu phu nhân nhà mình thật ra là một tiểu mỹ nhân.

Y nếu như thường xuyên cười thì tốt quá.

Hạ Việt vô cùng kinh hỉ, nụ cười này của Thức Yến mới thực là cười, khóe miệng gợi lên một độ cung rất rõ ràng, mắt cũng cong cong, con ngươi mang theo tiểu ý, cả người nhất thời sinh động hơn rất nhiều. Hệt như đêm thành thân đó, hắn đã nghĩ, đứa nhỏ này cười lên nhất định sẽ rất đẹp.

Hạ Việt lúc này vui vẻ đến mức muốn đứng giữa đường kêu to.

Thức Yến thật ra lại có chút hoảng sợ, vừa lúc này, y cảm thấy được khóe miệng mình có động tác thu trở về.

Y kinh ngạc dùng tay sờ sờ lên mặt, y vừa cười sao? Không chỉ tướng công mà ngay cả người hầu cũng nhìn ra. Đại phu nói là không chứa được cơ mà, tại sao bây giờ y đột nhiên lại cười?

Thức Yến bắt đầu kinh hoảng, y nhìn trượng phu đang tươi cười ôm lấy mình, chẳng biết nói thế nào cho phải.

“Cười cái nữa đi, Thức Yến.” Hạ Việt ôn nhu cổ vũ y, “Người xem, tướng công của người nói không sai chứ? Ngoan, cười một cái cho ta xem nào.”

Nhìn Hạ Việt cố gắng dỗ dành mình, so với mình còn muốn vui vẻ hơn, Thức Yến trong lòng một mảnh ấm áp. Y thử cong khóe miệng, sau đó kinh ngạc phát hiện lúc này đây mình lại có thể dễ dàng nở nụ cười như thế, gò má có động tác, ngay cả khóe mắt cũng híp lại.

Sau bao nhiêu năm trời, tiểu hài tử cuối cùng cũng có thể lộ ra biểu tình như người bình thường.

Thức Yến run rẩy chạm lên đôi môi hơi khô ráp của mình, các loại cảm động xen lẫn ủy khuất cuộn trào trong lòng, viên mắt y bắt đầu đỏ ửng.

“Đừng khóc, Thức Yến đừng khóc.” Hạ Việt chăm chú nhìn y, biến hóa này làm sao thoát khỏi ánh mắt của hắn, “Đây là chuyện vui mà, hôm nay còn là lễ, người khóc ở giữa đường thế này, người ta tưởng ta khi dễ người thì làm sao bây giờ? Ta làm sao nỡ khi dễ người cơ chứ? Nếu người còn khóc nữa là ta hôn người ngay tại đây đó.”

Hạ Việt chém đinh chặt sắt nói, thành công làm Thức Yến bật cười, cuối cùng cũng không khóc nữa.

Vừa cười lên, Thức Yến đã muốn đừng không được. Cảm giác này thật tuyệt, y đã chờ đợi biết bao nhiêu năm nay rồi.

Ba người hoan hoan hỉ hỉ, từ từ đi sâu vào trong thành.

Hạ Việt dắt Thức Yến ra bờ sông, bảo hạ nhân đi mua đèn, sau đó tìm một chỗ vắng vẻ, hắn đưa đèn ***g hình thỏ cho người hầu giữ, cùng Thức Yến ngồi xuống cạnh bờ sông, bắt đầu thả đèn.

Viết điều ước, cầu nguyện, nhìn hoa đăng theo sóng nước chậm rãi trôi đi, Hạ Việt nhìn khuôn mặt người kia mỉm cười dưới ánh đèn, trong lòng không hiểu sao lại tê dại.

Tiểu hạ nhân ôm ***g đèn thỏ đang ngắm hoa đăng, kết quả vừa nhấc mắt đã sợ đến mức quay lưng lại.

Thức Yến lần này cũng không quan tâm nữa, có thể sẽ bị người bên ngoài thấy, nhưng y không cảm thấy xấu hổ, chỉ là trong lòng tràn đầy hạnh phúc. Y vùi vào trong ngực nam nhân, mắt nhắm nghiền lại thừa nhận cái hôn của người kia, khóe mắt có một giọt nước lạnh lẽo trượt xuống.

Hình bóng của hai người lẳng lặng dựa vào nhau, hoa đăng trên sông lững lờ trôi, phản chiếu ánh sáng nhạt nhòa, bình yên đến không tưởng.

(1) Bản gốc ghi là nhang, mà nhang nào thấp đèn cho nổi nên mình mạn phép sửa lại là nến –

(2) Môn đồn: Nhà nào cổng nhà to quá thì hay xài cái này, giảm áp lực cho bản lề với trang trí nữa, bằng gỗ hoặc bằng đá.

(3) Cái này ai đọc điền văn nhiều chắc biết, người cùng tộc/ cùng họ hay quây thành một làng ở với nhau, kiểu như Đào gia thôn Trương gia thôn v...v

27. Chương 27: Gặp Đại Phu

Sau Nguyên tiêu, Hạ Việt và Thức Yến lại càng dính nhau.

Chuyện Thức Yến nay có thể phần nào nói cười như người bình thường cũng cho Vân gia trưởng bối một kinh hỉ lớn. Vân phụ thân là vui nhất, cứ cầm tay Thức Yến nhìn y một lúc thật lâu. Nghĩ đến phu lang của Bạch gia bấy lâu nay chỉ có thể đau khổ một mình, Vân phụ thân cũng không nhịn được hai mắt đỏ ửng, nhanh chóng bảo người gửi cho Bạch cha một phong thư báo hỉ.

Người đi theo hầu Vân phụ thân nhìn lão phu nhân mừng rỡ như thế, hiếu kỳ hỏi, nghe phu nhân giải thích xong, hạ nhân thế mới biết thiếu phu nhân luôn diện vô biểu tình không phải là vì y đậm mặt mà là do bệnh nặng, bất đắc dĩ nên mới bị như thế.

Nhất thời, toàn bộ hạ nhân của Vân gia đều thương xót thiếu phu nhân vô cùng, đối với thiếu gia nhà mình lại càng kính phục không ngớt.

Thử nghĩ xem, bị phụ huynh ép cưới vợ, còn phải lấy một phu lang có khuôn mặt bị cho là “hãm tài”, lang quan nhà nào mà không điên tiết chứ? Cho dù không nổi giận đi nữa, trong lòng ít nhiều cũng có chút bực bội. Nhưng thiếu gia một chút cũng không ngại, thành thân rồi thì sẵn sàng chiếu cố phu nhân, không phải ai cũng làm được đâu!

Thiếu phu nhân vừa gõ vào cửa, thiếu gia mê man ba năm tỉnh lại, sau đó thiếu phu nhân vốn có di chứng bệnh nặng nay có thể nở nụ cười, hai người này quả thật là lương duyên, hợp nhau vô cùng.

Thức Yến thấy trong nhà từ trên xuống dưới đều vui mừng, trong lòng cũng ấm áp.

Không nhờ tướng công thì y đã không được như vậy, đại phu năm đó cũng bảo không chữa nổi, qua bao nhiêu lâu vẫn không có tiến triển, bây giờ mới thành thân hơn một tháng lại có biến hóa lớn như thế! Thúc Yến thăm nghĩ, nam nhân của y đúng là nói được làm được.

Hạ Việt tuy rất vui vẻ nhưng thật ra trong lòng hắn có hơi bồn khoăn. Hắn đương nhiên có căn cứ mới dám nói rằng Thúc Yến có thể khôi phục, kiếp trước hắn cũng từng nghe nói về bệnh tê liệt dây thần kinh mặt, nhưng người bệnh không phải là diện vô biểu tình mà là cơ mặt bên mặt không cử động được, dẫn đến bị méo mặt, hoặc là những người mắc bệnh Parkinson.

Hắn cũng không xác định được Thúc Yến chính xác bị bệnh gì, chỉ nghĩ là y có khả năng khôi phục.

Cơ mặt y đúng là cứng ngắc, cử động còn khó nói chỉ là lộ ra biểu tình, tuy vậy, khéo miệng Thúc Yến thỉnh thoảng vẫn cong lên, lúc nói chuyện cũng không bị ảnh hưởng nhiều. Bởi vì Lạc Việt vốn dĩ là một quốc gia không thể dùng tri thức trái đất mà giải thích, Hạ Việt cũng lười suy nghĩ.

Hắn nghe Thúc Yến kể mặt mình trước đây là liệt để bất động, nói lớn không được. Tuy vậy, đêm thành thân y lại khe cong môi cười với hắn, mấy năm trước y cũng lâu chưa thử nhúc nhích cơ mặt, lâu dần thành thói quen. Sau đó đứa nhỏ này đại khái cũng quên luôn, cứ thế cho đến lúc gặp Hạ Việt. Có lẽ là được Hạ Việt động viên, Thúc Yến có ý thức, cũng không khồng chế tâm tình nữa, chậm rãi chuyển biến tốt đẹp cho tới trình độ bây giờ.

Kỳ thực Hạ Việt vốn cũng không chắc lắm, hắn đúng là tin Thúc Yến một ngày nào đó sẽ khỏi bệnh, thế nhưng ngày đó rốt cuộc là ngày nào, hắn thật sự cũng không biết.

Nhìn thấy đứa nhỏ rất cục cựa cũng có thể nở nụ cười, người vui nhất Vân gia có lẽ là hắn đi.

Một lát sau Thẩm đại phu đến, Hạ Việt kéo Thúc Yến tới trước mặt hắn, nhờ Thẩm đại phu khám cho. Thúc Yến vẫn luôn không thích gặp đại phu, y cho rằng được thể này đã tốt lắm rồi, không cần phí công thêm nữa, chỉ là Hạ Việt vẫn ép buộc y mãi.

Hạ Việt ấn chặt Thúc Yến xuống ghế, không cho Thúc Yến nhúc nhích, y đành phải miễn cưỡng trả lời từng câu hỏi mà Thẩm đại phu đặt ra.

Thẩm đại phu dò hỏi kỹ càng, chẩn mạch, không thêm để ý đến ánh mắt hình viên đạn của Hạ Việt mà sờ sờ mấy lần lên mặt Thúc Yến, trầm ngâm một lúc lâu, cuối cùng phân phó Hạ Việt mỗi ngày dẫn người đến để hắn châm cứu cho.

“Thẩm đại phu, có chữa được không ạ?” Nhìn Thúc Yến nghe đại phu nói xong thì hai mắt sáng rực, Hạ Việt nhin không được vội vàng hỏi.

“Được.” Thẩm đại phu còn đang mãi miết soạn đồ, cũng không quay đầu lại ném cho hắn một chữ.

“...!!!”

Phu phu nhất thời vui mừng không thôi, Hạ Việt siết chặt tay Thúc Yến, thừa dịp Thẩm đại phu đang quay lưng lại, cúi xuống hôn một cái lên khóe mắt tiểu hài tử.

Thẩm đại phu tìm đồ mãi không ra, lão nhân đứng lên, hùng hổ hướng bên ngoài gào một tiếng: “Thằng nhóc ngổ kia! Người giấu kim châm của ta chỗ nào rồi?! Nhanh đem qua đây!!!”

Sau đó, trong phòng chợt nghe tiếng được đồng Thúy Thúy đang phơi thuốc trong viện ập úng lên tiếng.

Chờ Thẩm đại phu ngồi xuống, bình tĩnh lại, Hạ Việt mới cẩn thận mở miệng: “Thẩm đại phu, ngài nói tình hình cho ta nghe một chút được không? Trước đây mấy đại phu khác xem qua đều nói không trị được.”

“Đại phu khác? Đại phu khác mà so được với ta?” Thẩm đại phu trừng mắt, “Người xem người bất tỉnh ba năm, mấy tên đại phu khác đều chạy, không phải ta đây trị được cho người đó sao?”

“...” Cái đây là do ta xuyên qua có được không, nếu không thì Vân Hạ Việt làm sao mà tỉnh?

Tuy rằng Thẩm đại phu không biết được sự thật bên trong, nhưng Hạ Việt cũng biết, thân thể này ngủ ba năm được chăm sóc rất tốt, sau khi tỉnh lại khôi phục cũng nhanh, đây đều là công lao của Thẩm đại phu,

y thuật của hắn hiển nhiên không thể nghi ngờ. Huống hồ Thẩm đại phu trước khi được Vân gia mời về thì là một du y, lai vãng khắp Lạc Việt, kiến thức rộng, đại phu Dận thành làm sao mà bì nổi.

Thẩm đại phu nhấp một ngụm trà, nhàn nhạt nói: “Tiểu phu lang nhà ngươi cho dù không châm cứu thì qua vài năm nữa cũng có thể khôi phục toàn bộ. Nếu có ta ở đây thì sẽ mau khỏi hơn một chút.”

Hạ Việt và Thúc Yến đưa mắt nhìn nhau, trong lòng nửa tin nửa ngờ, thật sự không cần thuốc thang gì cả sao.

“Về phần đó là vấn đề gì...” Thẩm đại phu đặt chén trà xuống bàn, lại nói tiếp, “Ta cũng không rõ ràng lắm. Bất quá ta đã từng gặp vài người giống tiểu phu lang của ngươi, mặt mày cứng như đá, một tia biểu tình cũng không có. Nguyên nhân bệnh thì nhiều lắm, có người bị té đập đầu, bị đánh, có người tinh thần bị đả kích, cũng có người giống y, bệnh nặng xong thì bị. Triệu chứng này trong sách cũng rất ít ghi chép, chắc cũng không có ai biết rõ.”

“Nhưng cái bệnh trạng này không kéo dài cả đời đâu.” Nói đến đây, Thẩm đại phu nhíu mi, trong giọng nói có chút bất mãn, “Ta nói không phải chứ, cái tên đại phu lúc trước xem bệnh cho ngươi ấy, có khi nào là lang băm không vậy. Tiểu phu lang à, nếu năm đó có người châm cứu cho ngươi thì ngươi hẳn đã sớm khỏe, giống như những khanh quan khác tùy ý khóc tùy ý cười, nếu châm sớm ngay lúc đó thì càng tốt.”

Thúc Yến nghe hắn nói thế, có chút ngẩn ra.

Cư nhiên là như vậy.

Y nhớ tới vị đại phu năm đó lắc đầu nói không trị được, trong lòng không khỏi cũng dâng lên oán khí. Thế nhưng ngẫm lại, nếu y khỏi sớm thế, đa phụ chắc chắn không để y tới tận năm 18 tuổi vẫn chưa hứa thân, cũng sẽ không được gả vào Vân gia.

Nghĩ đoạn, Thúc Yến liếc mắt nhìn trượng phu đang ngồi bên cạnh mình, không hiểu sao lại ngẫm thử ra, may là năm đó đại phu kia là lang băm.

“Thôi không sao, ta châm vài châm là được. Cái bệnh này bình thường nó sẽ từ từ khỏi, cơ mặt cũng sẽ cử động được một chút, có điều đa số không phát hiện. Ngươi bị bệnh này tám năm rồi à?”

Nhìn Thúc Yến gật đầu, Thẩm đại phu lại nói, “Cũng hơi lâu nhỉ, đáng nhẽ sau hai năm là phải đỡ rồi chứ.”

Thẩm đại phu vừa nói dứt lời, Hạ Việt bỗng dưng giật mình, đứa nhỏ kia vẫn luôn bị áp lực, mặt đã không nhúc nhích được, tâm tình cũng nặng nề, ít nói chuyện tiếp xúc với người ngoài, tự nhiên không phát hiện ra biến hóa trên mặt mình.

“Các người đừng lo lắng, chậm một chút cũng không hề gì. Ta còn gặp qua một lão gia tử không uống thuốc không châm kim, hai mươi năm sau bệnh tự động khỏi, lúc hắn cười lên thì cả làng đều hết hồn, ai cũng nhìn chằm chằm hắn.”

Đang nói chuyện thì tiểu được đồng chạy vào, đưa một hộp gỗ dài cho Thẩm đại phu. Thẩm đại phu nhận lấy mở ra, cẩn thận cầm kim châm lên, lại tiếp tục nói:

“Ta xem y bây giờ khôi phục rất tốt, nét cười không bị cứng, nhìn rất tự nhiên. Để tự lành cũng được nhưng châm cứu tốt hơn, cơ mặt linh hoạt rồi thì đừng nói biểu tình phong phú, nhai cái gì cũng thuận lợi, ăn uống tiện hơn.”

Hạ Việt nghe thế cũng không nghĩ tới, hóa ra Thúc Yến ăn ít là do nguyên nhân này.

Hắn ngẫm lại mới thấy đúng, 18 tuổi còn đang tuổi ăn tuổi ngủ, lẽ ra phải ăn nhiều mới đúng chứ, chỉ là Hạ Việt chưa từng thấy khanh quan khác ăn, còn tưởng rằng ai cũng như vậy. Hôm nay nghe Thẩm đại phu vừa nói, chợt nhớ đến Thành chương quĩ kể có mấy đôi phu phu ghé Hỉ Cửu Túy rất muộn, hắn lại không để ý khanh quan thật ra cũng không khảnh ăn đến thế.

Ngày ấy ăn bánh gạo hoàng kim bị nóng, Thúc Yến không lập tức nhả ra, đại khái không phải là y sợ lãng phí mà miệng không mở lớn được, chỉ có thể cố gắng nuốt xuống.

Hạ Việt đau lòng đến mức không chịu được, ánh mắt nhìn Thúc Yến tràn đầy áy náy. Thúc Yến tuy rằng không rõ vì sao, nhưng cũng biết nam nhân thương mình, y cười cười lắc đầu trấn an hắn.

Thẩm đại phu không nhìn thấy đôi phu phu còn đang mắt đi mây lại, hẩn đốt lửa hơ châm, đặt lên trên một tấm vải, lại bảo tiểu được đồng chuẩn bị thuốc, lúc này mới quay lại nhìn Thúc Yến trấn an: “Tiểu phu lang, bây giờ ta châm cứu cho ngươi, đừng sợ, không đau. Mỗi ngày đều phải làm, cố gắng đừng để gián đoạn. Mặc dù nói là giúp ngươi khỏi bệnh nhanh hơn một chút nhưng cũng không phải ngày một ngày hai là xong. Lúc này mới trị có hơi trễ, có thể kéo dài đến một năm, ngươi đừng vội, việc này không được gấp.”

Thúc Yến trái lại gật đầu: “Ta hiểu. Làm phiền ngài, Thẩm đại phu.”

Thẩm đại phu hài lòng gật đầu, nhắc kim châm lên, sau đó nhìn về phía Hạ Việt: “Sao ngươi còn ở đây làm gì, đi ra ngoài đi.”

Hạ Việt sững sốt, sau đó mới phản ứng được. Tuy rằng châm cứu cũng không phải việc tư mật gì, nhưng làm gì có phu lang nào muốn trưng phu trông thấy bộ dạng mặt cấm đầy kim của mình chứ.

Hạ Việt rất tin tưởng y thuật của Thẩm đại phu, hẩn đứng lên, trấn an vỗ vỗ vai Thúc Yến rồi đi ra khỏi phòng, bắt đầu lượn qua lượn lại trong sân.

Chờ đến khi được đồng nói cho hẩn biết Thẩm đại phu đã châm cứu xong thì Hạ Việt đã lượn được khoảng mấy chục vòng trong cái viện bé tí.

Thẩm đại phu đang bỏ châm vào trong hộp, miệng dặn dò Thúc Yến gì đó, thấy Hạ Việt bước vào liền vẫy tay bảo hẩn cũng đến nghe.

“Không cần kiêng cử gì cả, nhớ giữ tinh thần thoải mái, cười nhiều lên cho cơ mặt hoạt động. Bình thường thì xoa bóp cho y một chút cũng được.”

Hạ Việt vừa nghe liền vui vẻ, cười nói: “Ta bình thường thường hay nhéo má y.”

Thẩm đại phu bật cười, liếc mắt nhìn hẩn: “Ngươi toàn thích cái gì đâu không, nhưng thật ra chó ngáp phải ruồi đấy. Tiểu phu lang rảnh cũng tự làm nhé, đừng nặng tay quá không mặt lại bị sưng.”

Thúc Yến gật đầu biểu thị đều nhớ kỹ.

“Được rồi, về đi, ngày mai nhớ sang châm cứu.” Thẩm đại phu phất tay đuổi người.

Ra khỏi phòng, Hạ Việt cúi đầu nhìn Thúc Yến, khóe mắt đuôi mày của người kia đều mang ý cười, xinh đẹp vô cùng, hẩn nhìn không được cúi đầu hôn y một cái.

Hai người vừa chuẩn bị trở về Đông viện, Hạ Việt bỗng đột ngột dừng lại, Thúc Yến ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn hẩn.

“Làm sao vậy?”

“Ta để quên lò sưởi trong phòng Thẩm đại phu rồi, ngươi ở đây chờ một chút, ta quay lại lấy.”

Thúc Yến lắc đầu, nói để y lấy cho, lại bị Hạ Việt cười cự tuyệt.

“Chỉ có mấy bước mà thôi, khanh quan của ta chạy vào phòng người khác làm cái gì, ở chỗ này chờ ta một chút.” Nói đoạn, Hạ Việt cúi đầu, hôn lên trán y.

Nghe hẩn nói vậy, Thúc Yến cũng chỉ có thể đáp ứng.

Hạ Việt một lần nữa đi vào phòng của Thẩm đại phu, vừa mở cửa liền thấy lão nhân gia đang nhàn nhã ngồi trên ghế quay đầu nhìn hẩn, vẻ mặt tự tiểu phi tiểu.

“Có ý để quên lò sưởi ở đây, là muốn sau lưng phu lang vụng trộm hỏi cái gì?”

Hạ Việt nở nụ cười, cũng không giả bộ, thản nhiên mở miệng vào vấn đề.

Một lát sau, Thúc Yến thấy Hạ Việt đi ra, trên mặt nam nhân nở một nụ cười thật sao. Ý vị trong nét cười kia chẳng biết thế nào lại làm Thúc Yến tim bỗng dưng đập loạn, y không dám hỏi, ngoan ngoãn theo Hạ Việt trở về phòng ngủ.

28. Chương 28: Xây Hầm Băng

Nguyên tiêu vừa qua, Tết coi như cũng sắp hết. Trong Dận thành, hàng quán lại bắt đầu bận rộn, lò rượu trái lại dần dần rảnh rỗi, chỉ còn chờ đến giữa tháng hai đưa rượu mới nhập lửa thêm một lần, coi như kết thúc một mùa cất rượu của năm.

Hạ Việt cũng tranh thủ khoảng thời gian này cho người đào hầm đằng sau hậu viện Hỉ Cửu Túy. Hắn đã bàn với Vân lão gia chuyện muốn xây hầm băng, Vân lão gia rất tán thành.

Ở Lạc Việt, mùa hè người ta thường thả rượu xuống giếng ướp lạnh, bỏ đá vào rượu uống thì chưa thử qua, Phương quản sự và Thành chương quý học thêm được một cách uống rượu mới mẻ, cả hai đều vô cùng hào hứng.

Hạ Việt cũng không giống trồng khua chiêm, ướp lạnh rượu không cần quá nhiều đá cho nên hầm băng cũng không xây lớn. Vốn hắn định làm một cái giếng cạn, cho đá vào rồi niêm phong miệng giếng lại, để dành mùa hè dùng, chỉ cần giếng đủ sâu, khối băng sẽ không bị tan ra.

Sau đó, Hạ Việt hỏi Phương quản sự mới biết, hậu viện Hỉ Cửu Túy có một căn hầm để trồng, ban đầu dùng để chứa rượu, sau đó Vân gia càng ngày càng sản xuất được nhiều loại rượu mới hơn, căn hầm kia vừa nhỏ lại vừa sâu, Hỉ Cửu Túy bèn mở một hầm chứa rộng và thấp hơn, xuống dưới lấy rượu tiết kiệm được vài bước, vì thế căn hầm này không được sử dụng nữa.

Hạ Việt đi xuống xem thử, chiều sâu tuy rằng chỉ chừng mười thước nhưng khá thích hợp, chỉ cần sửa lại một chút, đắp vách bằng chất liệu phòng ẩm cách nhiệt là có thể trực tiếp dùng.

Hầm băng cải tạo rất nhanh, lúc kiên cố lại cấu trúc phòng, Hạ Việt do dự mãi, cuối cùng đồng ý sử dụng gạch cách nhiệt. Sau khi xây xong, người ở Hỉ Cửu Túy vác mấy khối đá chất xuống dưới.

Tháng một ở đây vẫn có tuyết rơi, chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm lớn đến không tưởng, ban ngày thì còn chịu được, ban đêm lại lạnh vô cùng, để chậu nước ra ngoài, sáng hôm sau thức dậy nước cũng đóng thành băng.

Hạ Việt đặt làm mười mấy cái khuôn gỗ hình vuông, trông như phiên bản to của mộc thăng (1). Từ đêm đó trở đi, ở hậu viện Hỉ Cửu Túy lúc nào cũng bày một đồng đại mộc thăng đầy nước, trông vô cùng đồ sộ.

Sáng hôm sau, nước trong khuôn toàn bộ kết băng, người ta lật ngược khuôn lại lấy đá ra, rưới một ít nước rồi rắc muối lên, sau đó chờ thêm nửa canh giờ để nước và muối đông lại thì cắt đá xuống hầm, bên ngoài bọc một lớp chiếu, tránh cho đá bị dính vào nhau.

Mùa đông đã qua được một nửa, cho dù làm đá nhiều như thế nào nữa cũng không kịp, Hạ Việt đành mời một lão tư am hiểu địa lý (2) trong thành cùng với bảy gia đình khác đi vào trong núi tìm kiếm, phát hiện một huyết động có nước ngầm tích tụ thành hồ đã đóng băng.

Địa điểm này nằm sâu dưới mặt đất nên dù ban ngày trời nóng, chất đá vẫn tương đối cứng rắn, lão tư còn nói dù vận chuyển đá giữa trưa cũng không sợ bị tan.

Vốn chỗ đó là một tuyệt cảnh, lão tư còn định giữ làm của riêng, nhưng Vân gia thiếu gia đã đích thân nhờ vả, nghĩ thâm hấn đại nạn không chết tất có hạnh phúc cuối đời, lão tư liền muốn dính chút phúc khí, hợp tác thành công là có thể quen biết với đại hộ nhân gia, hẳn lúc này mới đáp ứng.

Một tháng sau, hầm băng rốt cục cũng chất đầy.

Trong sân còn thừa chút vật liệu, Hạ Việt lại cho xây một căn phòng nhỏ chắn ngay trước cửa ra vào của căn hầm, tránh cho mùa hè bị ánh nắng chiếu trực tiếp. Trong phòng nhỏ có áo bông và đèn dự trữ, mọi người xếp luôn cả đại mộc thăng vào, lấy vải phủ kín.

Hầm băng xây xong, đá cũng đầy đủ, sau vài ngày Hạ Việt đi xuống kiểm tra, thấy băng hầu như không suy sụp gì mới an tâm.

Số đá này miễn cưỡng có thể chống đỡ được đến mùa hè, như vậy sau đó phải lo mà tu sửa hầm băng. Hạ Việt nói chuyện với Phương quản sự, cả hai thêm vào danh sách của Hỉ Cửu Túy mục sửa chữa hầm băng lên đầu tiên, việc này coi như kết thúc thành công.

Đầu tháng hai, rượu mới cũng bắt đầu lục tục lên lửa, đến ngày mười lăm thì được đưa vào trong kho.

Kho rượu cũng dùng vật liệu cách nhiệt mà xây, không khí lúc nào cũng lạnh lẽo, ai đi vào đều muốn rung mình, nhưng mức nhiệt thấp này rất thích hợp để bảo quản rượu, cho dù là mùa hè cũng không cần lo lắng.

Ở thời hiện đại, rượu được lọc xong sẽ được đưa vào phòng lạnh cất giữ, Lạc Việt tuy rằng không có điều kiện đó nhưng bảo trì nhiệt độ tương đối thì vẫn được.

Chuỗi ngày đun rượu sắp kết thúc, không khí khẳn trương trong lò rượu cũng chậm rãi tán đi, công việc tiến vào ngày giai tạo.

Giai tạo ở đây chỉ việc công tác sản xuất rượu thành công mỹ mãn. Nhóm tâng nhân ai nấy đều vui sướng, tay chân lạnh lẽo tổng vệ sinh lò rượu, rửa sạch dụng cụ, rút nước, tỉ mỉ lau sàn nhà và tường một phen. Máy căn phòng đằng trước sau khi dọn dẹp xong trông sạch bóng, nếu không phải trong không khí vẫn còn phiêu đảng mùi hương đặc trưng của men rượu, không ai nhìn ra ở đây từng có cảnh tượng bận rộn đến ngút trời.

Hạ Việt đi hỗ trợ lau sàn phòng ủ cơm, hẳn không ngại bẩn, xắn tay áo khom người chuyên chú làm việc, mấy tâng nhân khác trông thấy có hơi chột dạ, có lẽ là do không muốn thua một thiếu gia quen sống trong nhung lụa, cũng có lẽ là trông thấy thiếu tâng chủ nghiêm túc như thế, nói chung cuối cùng ai cũng chăm chỉ làm cả.

Đỗ sư đứng ngay bên cạnh, cười nói với một tiểu học đồ: “Tiểu quỷ, thế nào, lần đầu tiên cất rượu một muốn chết rồi đi? Có thấy chán không?”

“Dạ không!” Thanh âm của tiểu học đồ cực kỳ phấn khởi, “Ta còn nghĩ thời gian trôi sao mà nhanh đến thế! Hết mùa rồi mà cứ thấy buồn buồn.”

Mấy tâng nhân khác gần đó nghe thấy, mở miệng trêu hấn: “Vậy mà kêu nhanh? Bộ người muốn cả năm đều làm rượu hả?”

“Đúng vậy!” Tiểu học đồ đứng dậy, hai mắt cười đến cong cong, “Ta muốn cất được thật nhiều thật nhiều rượu!”

Xung quanh đều phá ra cười, Hạ Việt tủm tỉm nhìn tiểu học đồ năm nay mới mười sáu tuổi, chợt nhớ đến cậu em vợ nhà mình, thằng bé khi đến đây rồi thì đáng dấp đại khái cũng sẽ giống như thế đi?

Hài tử trần đầy nhiệt huyết, ở trong mắt mấy tâng nhân là đáng yêu vô cùng.

Đội bọn hắn quét dọn xong, căn phòng trước kia lúc nào cũng phải duy trì nhiệt độ trên dưới 30 ngay cả trong mùa đông nay đã sáng như gương, một hạt gạo cũng không tìm được.

Không khí buốt giá tràn vào phòng, cơn gió lạnh như tuyên cáo mùa chưng cất rượu kết thúc.

Trong sân viện treo đầy vải trắng bay phấp phới, hơn mười tấm vải trước dùng để ủ cơm được giặt sạch sẽ, thừa dịp trời trong mang ra phơi. Qua buổi trưa buổi chiều, đến tối là khô, trên tấm vải vẫn còn mang hương vị nhẹ nhẹ của gạo.

Vân lão gia và Hạ Việt dẫn theo các công nhân, lần thứ hai lên gác xếp tế bái tửu thần, cảm tạ thần linh phù hộ một năm này chưng cất rượu thuận lợi.

Buổi tối, đoàn người kéo vào trong gian phòng to nhất ở Hỉ Cửu Túy. Ai nấy đều ăn uống thả cửa, không cần lo lắng hôm sau dậy muộn, người người đều uống đến mặt mày đỏ hồng, lại còn quây đòi trả tiền.

“Thiếu tâng chủ, bữa nay ngài không được mời, chúng ta lãnh lương rồi, chúng ta sẽ trả!”

Hạ Việt nhìn mọi người cười đến híp mắt, hẳn vui vẻ, cũng liền tùy bọn họ muốn chung tiền nhau.

Qua ngày giai tạo, các tâng nhân phải về quê. Đa số người trong lò rượu Vân gia không phải là người ở Dân thành, có mấy người thậm chí phải trèo qua mấy quả núi mới về tới nhà. Bọn họ phần lớn là nông dân, hàng năm đều phải xa xứ non nửa năm, lãnh lương xong thì về nhà, bắt đầu cày bừa vụ xuân, đến cuối năm lại quay lại, cứ thế xoay vòng.

Hạ Việt đối với tâng nhân vừa kính nể vừa thương xót, để nuôi gia đình, bọn họ phải để lại song thân, phụ lang và hài tử, rời xa quê hương đến đây làm việc, trong khoảng thời gian này dù trong nhà phát sinh bất

cứ chuyện gì cũng không được về. Cùng cất rượu để nuôi gia đình, mỗi ngày lại có thể gặp phu lang, so với việc làm một thiếu gia ăn sung mặc sướng, chỉ sợ đây mới là ước nguyện lớn nhất của các tòng nhân. Hạ Việt trong lòng có chút chua xót, nếu như Thúc Yến không có năng lực thiên phú như vậy, Hạ Việt tuyệt đối sẽ không dắt y đến lò rượu Vân gia.

Trước khi đi, Đỗ sư cười cười, cùng Hạ Việt hẹn mùa thu năm nay gặp lại. Hạ Việt cúi người chào: “Hạ Việt kiến thức hạn hẹp, sau này còn nhờ Đỗ sư chỉ dạy thêm.”

“Thiếu tòng chủ, ngài còn khiêm tốn cái gì a.” Đỗ sư nghe đoạn bèn cười to, “Lời này nếu để cho mấy người kia nghe được, bọn họ sẽ khóc đó. Ngài học nhanh như vậy đối với bọn họ đã kích không nhỏ a.”

Hạ Việt cười cười không đáp.

Kỳ thực cũng không phải là do hắn học nhanh, vốn đời trước cũng đã biết về rượu rồi, lúc này trở lại bắt chước theo, vừa có lý luận vừa có thực tiễn, đương nhiên tiếp thu nhanh. Nếu hắn học từ đầu có khi còn chậm hơn so với mấy tòng nhân kia.

Sáng sớm hôm sau, Vân lão gia và Hạ Việt cùng tiễn đoàn người ra khỏi cửa thành. Tất cả mọi người phải gấp rút lên đường, không ai nói dông dài, mấy tòng nhân bày tỏ chờ mong cuối năm nay lại được cùng thiếu tòng chủ chưng cất rượu, sau đó vội vã rời đi.

Hạ Việt nhìn từng thân ảnh lần lượt biến mất ở góc đường mới xoay người, cùng phụ thân trở về trong thành.

“Chiều bài của hội đánh giá hàng năm đã đưa tới rồi.” Vân lão gia chậm rãi nói, “Là ngày mười hai tháng ba. Từ Dận thành đến kinh thành tốn chừng năm ngày, có lẽ khoảng mừng năm mừng sáu là chúng ta phải đi rồi.”

Hạ Việt gật đầu, tham gia hội phẩm rượu ít nhất cũng phải hơn nửa tháng, trước đó hắn cần phải xử lý mọi chuyện cho tốt. Thực đơn mùa xuân của Hỷ Cửu Túy chưa quyết định, còn phải đặt làm thêm mấy bộ đồ uống rượu bằng đất sét hoa đào và chọn rượu mới nữa.

Trong lúc Hạ Việt còn đang suy nghĩ, một trận gió thổi qua. Hắn nheo mắt, cảm giác gió xuân tháng hai đã mang theo hơi ấm, bên đường hoa cỏ đã bắt đầu đâm chồi.

“Mùa xuân đến rồi a...”

Nam nhân ngửa đầu lên nhìn cảnh hoa không biết tên kia, không hiểu sao lại cảm khái một tiếng. Mãi đến khi Vân lão gia gọi, hắn mới lấy lại tinh thần, nhanh chóng cất bước đi về phía trước.

(1) Mộc thăng: Chén gỗ hình vuông dùng trong các buổi lễ trang trọng

(2) Bản gốc là từ gì đó dùng để chỉ về những người am hiểu về băng đá (chuyên gia nước đá???), dịch ra nghe siêu củ chuối với cả Mị nghĩ cuộc đời này không cần chuyên gia về nước đá làm chi đâu OTL...

Dạo này sức khỏe kém quá không update được thường xuyên, hay tha thứ cho Mị. Btw các bạn có biết mùa xuân là mùa gì hơn , mùa động dục đó.

29. Chương 29: Úp Mỡ

Tuyết đọng trên núi dần tan, bầu trời cũng bắt đầu trong xanh hơn trước.

Hạ Việt mở mắt, chớp chớp mấy cái liền triệt để thanh tỉnh, hắn nghiêng đầu, nhìn người đang cuộn tròn nằm bên cạnh mình.

Thúc Yến ngủ rất say, tiếng hít thở phát ra đều đặn nho nhỏ, con ngươi dưới mí mắt cũng không ngừng nhúc nhích, hình như là đang nằm mơ. Hạ Việt cười cười ngẫm y một lát, nhin xuống xung động muốn nhào qua hôn, hắn rón rén vén chăn lên đứng dậy xuống giường.

Hạ Việt mặc quần áo tối hôm qua đã chuẩn bị sẵn, cũng không chải đầu, nhón chân cẩn thận mở cửa phòng đi ra ngoài, rồi lại nhẹ nhàng khép cửa lại.

Người hầu còn đang ngái ngủ đứng chờ ngoài cửa, Hạ Việt giơ ngón trỏ lên ý bảo hẳn đừng lên tiếng, hai người đi tới tận hành lang mới thở phào nhẹ nhõm.

“Chuẩn bị xong hết chưa?” Hạ Việt hạ giọng hỏi. Hạ nhân gật đầu, cũng thấp giọng trả lời: “Đều chuẩn bị xong, những người khác cũng đã nghe chỉ thị, tuyệt đối sẽ không lộ ra cái gì đâu ạ.”

Hạ Việt vừa nghe vừa tự búi tóc cho mình, hẳn xoay đầu để hạ nhân nhìn một chút, sau khi xác định không có chỗ nào bị rối thì mang người ra khỏi cửa.

Đầu xuân, tiết trời hây còn se se, Hạ Việt vừa bước ra đại môn cũng lạnh run, suy nghĩ một chút, lại quay đầu dặn dò: “Trước khi thiếu phu nhân đi, nhớ nhắc y mặc nhiều áo một chút.”

Nghe người hầu đáp ứng, nam nhân lúc này mới lên xe ngựa, ly khai Vân trạch.

Hắn đi đến thành Đông, lại sợ bị người bắt gặp nên xuống xe ở đầu phố dạo một vòng, lát sau mới quay lại đi tiếp.

Lần này, xe ngựa trực tiếp ra khỏi cổng thành.

Thức Yển tối hôm qua uống hơi nhiều rượu, trước khi ngủ lại bị Hạ Việt dè xuống hôn hôn sờ sờ nửa ngày, nhin không được liền bắn trong tay nam nhân, y xấu hổ đến mức chân tay cũng đổ ửng. Thật vất vả mới được trượng phu thả đi ngủ, đầu vừa đặt xuống gối y đã muốn ngủ say.

Khi Thức Yển mở mắt, bên cạnh giường trống trơn.

Y chậm rãi ngồi dậy, nghiêng tai lắng nghe, trong phòng rất im ắng, Hạ Việt chắc đã rời đi.

Tỉnh lại không thấy trượng phu đã là chuyện bình thường, trước kia, Hạ Việt mỗi ngày trời chưa sáng đã chạy sang lò rượu, hẳn đi rất im lặng, cũng không đánh thức y dậy. Thức Yển có chút mất mát, cũng không phải là do y muốn mở mắt ra là có thể thấy thân ảnh của người kia, ngược lại mong mình có thể dậy sớm hơn một chút, giúp hắn chuẩn bị quần áo. Không ít lang quan đều trực tiếp gọi phu lang dậy, Hạ Việt lại thương y như thế, y cũng chẳng biết mình có nên vui vẻ hay không.

Tiểu hài tử ngồi trên giường ngẩn ra một lát, tự xoa xoa vỗ vỗ mặt mình, sau đó vén chăn lên đứng dậy. Người hầu ở ngoài nghe được âm thanh trong phòng liền mau chóng bưng nước nóng tới cho y rửa mặt.

Dọn dẹp giường chiếu, chải đầu xong, Thức Yển mở cửa sổ nhìn sắc trời một chút, lại nhìn thời gian thì phát hiện đã qua giờ Tỵ. Từ lúc đến Vân gia, đây là lần đầu tiên y dậy muộn như thế.

Thức Yển vội vàng mặc quần áo tử tế, mở cửa phòng muốn đi ra ngoài, một hạ nhân đột nhiên chạy đến ngăn y lại.

“Thiếu phu nhân định đi đâu vậy ạ?”

“Ta dậy trễ, phải nhanh chóng đi vấn an hai vị nhạc phụ.”

Nói đoạn, Thức Yển xoay người muốn đi, người hầu một lần nữa nhanh chóng giữ lấy y: “Thiếu phu nhân, lão gia và phu nhân cũng không ở nhà ạ.”

Thức Yển nghe đoạn thì rất ngạc nhiên, công công và nhạc phụ bình thường cũng hay đi vắng, nhưng đa phần là chỉ một trong hai người không ở nhà, hơn nữa Vân phụ thân rất ít khi ra ngoài, tình huống vườn không nhà trống hôm nay làm Thức Yển bối rối.

“Vậy sao? Hai người ấy đi đâu?”

Người hầu thấy thiếu phu nhân nhà mình không đi nữa mới rút tay về, cung kính đáp lời: “Lão gia nói bên lò rượu xong việc rồi nên nhân lúc nhàn rồi dẫn phu nhân ra ngoài du xuân, mấy ngày nữa sẽ về.”

“Ra là vậy.” Thức Yển nhìn mấy nhánh cây trong viện đã bắt đầu đâm chồi, y gật gật đầu rồi lại hỏi, “Công công nhạc phụ đi ra ngoài có mang theo đủ người không?”

“Dạ có, nhưng lão gia nói mang nhiều quá thì phiền nên chỉ dẫn năm gia đình đi.”

“Ừm.” Cũng đủ rồi. Thức Yến an tâm, trong lòng âm thầm cảm thán công công và nhạc phụ tình cảm thật tốt, công công vừa rảnh rồi liền muốn dẫn nhạc phụ đi chơi, kỳ thực coi như là bù đắp cả một mùa đông không thể bên nhau.

Đề xuống mấy phần ao ước trong lòng, Thức Yến suy nghĩ một chút, sau đó mở miệng hỏi: “Thế còn thiếu gia thì sao?”

Vị hạ nhân kia chỉ đợi mỗi câu này, hần cúi đầu che đi khóe miệng đang cong lên, vội vàng trả lời: “Trời vừa tảng sáng là thiếu gia đã đi rồi, so với lão gia và phu nhân còn sớm hơn.”

“...”

Thức Yến nghi ngờ không thôi, sớm như vậy đã đi ra ngoài, có chuyện gì sao? Nhưng đêm hôm qua Hạ Việt cũng không nói gì cả. Hoạt động ở lò rượu kết thúc, Hỉ Cửu Túy bên kia ngày hôm trước mới ghé, cũng không có vấn đề gì lớn, chẳng lẽ là đêm qua xảy ra chuyện gì, sáng sớm hôm nay mới Hạ Việt đến xử lý? Nhưng đây cũng quá sớm đi, Phương quản sự cũng không phải người không biết điều lễ như thế, lẽ nào không chờ được đến khi trời sáng a.

Đầu óc Thức Yến nhất thời rối tinh rối mù, hạ nhân đi bên cạnh không dám làm y lo lắng, mau chóng nói tiếp: “Thiếu gia lúc đi đã phân phó rồi ạ.”

“Cái gì?” Tiểu hài tử hồi phục tinh thần, quay sang gặng hỏi.

“Thiếu gia nói nếu ngài dậy rồi thì ăn chút điểm tâm lót dạ đã, mặc nhiều áo một chút, đừng để bị lạnh. Xe ngựa đã chờ sẵn bên ngoài, lúc nào ngài đi cũng được.”

“Xe ngựa?” Thức Yến lại càng không hiểu ra làm sao, Hạ Việt muốn y ra ngoài sao, “Đi đâu cơ?”

“Thiếu gia chỉ nói là phu nhân cứ đi đi rồi biết.”

“...” Úp úp mở mở cái gì đây?

Thức Yến đã muốn hôn mê, thế nhưng nếu là trượng phu phân phó, y tự nhiên nghe theo. Chỉ là nghe từ trong miệng người khác nói lại, y có chút không được tự nhiên.

“Ừm, vậy chúng ta đi thôi.”

Thức Yến cất bước, lúc này người hầu lại vội vã chạy lên phía trước y, cười nói: “Thiếu gia dặn ngài phải ăn sáng trước đã, hộp đựng điểm tâm để trên bàn đây ạ. Còn có, thiếu phu nhân, ngài phải mặc thêm quần áo vào đi.”

Thức Yến nghe xong liền sững sốt, tới khi phản ứng lại thì không nhận được bật cười. Lời này tuyệt đối là trượng phu của y nói, cũng chỉ có hần mới có thể dài dòng với phu lang như vậy.

Y ngoan ngoãn trở về phòng khoác thêm áo, đem hộp đựng điểm tâm ra cửa.

“Đi thôi, ta vừa đi vừa ăn cũng được.”

Thấy y mong gặp thiếu gia đến vậy, miệng cười đến mắt cong cong, hạ nhân cũng không nói gì, cúi đầu dẫn thiếu phu nhân ra ngoài.

Trước cổng lớn, quả nhiên có một chiếc xe ngựa đang chờ sẵn, phu xe cũng là Lưu bá. Thức Yến biết Hạ Việt sợ y có người lạ thì không được tự nhiên nên để Lưu bá đưa mình đi. Tuy mỗi ngày đều được nam nhân săn sóc như thế nhưng Thức Yến vẫn vô cùng cảm động.

Lưu bá cười nhìn Thức Yến lên xe, nghe người hầu đóng cửa xe lại, hần liền cất giọng hỏi vọng vào trong: “Thiếu phu nhân ngồi vững chưa? Chúng ta xuất phát.”

Nghe được tiếng trả lời, Lưu bá vung roi lên, vững vàng đánh xe, chậm rãi khởi hành.

Lúc xe đi ra khỏi cổng thành, Thức Yến xốc rèm cửa lên nhìn một chút, sau đó lại thả xuống, cũng không hỏi gì thêm. Y biết Hạ Việt nhất định đã dặn dò mọi người, cho dù y có hỏi cũng không ai chịu nói.

Đây là thói quen của Hạ Việt, dùng câu trước kia của hần mà nói thì hần là người kín đáo, có rất nhiều chuyện gạt người khác, đơn giản không thích lộ ra, thích nghe chứ không thích kể, miệng kín như bưng, gạt

người cũng rất trôi chảy nhưng chơi với bạn bè vẫn như cũ vô cùng được hoan nghênh, là bởi vì hắn rất thích làm cho người khác kinh hãi.

Xuyên tới Lạc Việt, tính cách của Hạ Việt vẫn như cũ không thay đổi, lại nghe Thúc Yển nói cho dù hắn thế nào y cũng thích, cái người xấu xa này lại càng không có tâm tư muốn sửa.

Kế hoạch của hắn hôm nay cũng đích xác là tạo bất ngờ cho phu lang khả ái nhà mình.

Thúc Yển ngồi trên xe, trong người có hơi mệt mỏi, tuy rằng Lưu bá lái xe rất ổn, không xóc nảy nhưng đường đi thực sự rất dài. Thúc Yển vừa ăn vừa nghĩ rằng, điểm tâm cũng sắp hết cả rồi.

Thật vất vả đợi đến lúc xe ngừng lại, vừa nghe Lưu bá nói một câu “Đến rồi”, bên ngoài đã có người mở cửa xe cho y, Thúc Yển vừa nhìn, phát hiện ra là người hầu vẫn luôn đi theo Hạ Việt.

Người hầu mở cửa xe xong đứng sang một bên, không đưa tay dìu y xuống. Thúc Yển cũng không để ý, vừa định tự mình xuống xe liền thấy một đôi tay đưa đến đỡ lấy y.

Thúc Yển ngẩng lên, chỉ trông thấy nụ cười ấm áp rực rỡ của nam nhân.

“Tướng công.”

Hạ Việt cười gật đầu: “Ừ, xuống xe.”

Chờ y đi xuống, Hạ Việt cầm lấy hộp điểm tâm trên tay y mở ra nhìn, hai mươi chiếc đào tô (bánh bơ và hạt óc chó) (1), hiện tại chỉ còn hai miếng nằm lẫn lộn trong hộp.

Nhóc ham ăn, Hạ Việt buồn cười thầm nghĩ.

Thúc Yển không chú ý tới ánh mắt của trượng phu nhìn mình, y quay đầu một cái, nhất thời ngây ngẩn cả người.

“Tướng công, đây là đâu?”

Trước mắt là một tòa biệt viện khéo léo tinh xảo, xung quanh vắng vẻ, thoát nhìn tựa hồ là ở trong núi. Trên cửa viện có gia văn của Vân gia, đây chắc là gia sản của dòng họ.

Hạ Việt kéo tay y dẫn vào trong, vừa đi vừa giải thích: “Đây là biệt viện của Vân gia, hơi xa Dân thành một chút, còn phải vào sâu trong núi nên đi xe ngựa mất hơn một canh giờ.”

“Tại sao người lại đưa ta đến đây?”

Thúc Yển nhìn Hạ Việt. Ở đây tuy rằng phong cảnh u nhã hợp lòng người nhưng thực sự rất xa, phụ cận quanh núi không có ai, nhìn qua hơi vắng vẻ.

Hạ Việt nhìn lại y, thần bí cười cười: “Đi theo ta.”

Thúc Yển cùng hắn đi qua hành lang quanh co, cuối cùng cả hai quẹo trái, khung cảnh trước mắt tiểu hải tử nhất thời mở ra một mảnh sáng rực.

Hậu viện ngập tràn trong hơi sương, chớp mũi người được mùi lưu huỳnh thoang thoảng, Thúc Yển nhìn cảnh sắc trước mắt, thoáng cái không kịp phản ứng.

Hạ Việt cười cười nhìn góc mặt nghiêng của người nọ, sáng nay rời giường đã phải nhịn xuống, lúc này đương nhiên phải thanh toán đủ. Bốn bề vô cùng vắng lặng, nam nhân ôm lấy mặt đứa nhỏ, thơm một cái lên gò má y.

Thúc Yển bị người đánh lén xong cuối cùng cũng hoàn hồn, y quay sang hỏi Hạ Việt: “Tướng công, đây là ôn tuyền sao?”

“Ừ.” Hạ Việt cười gật đầu, “Người không phải thắc mắc vì sao chúng ta lại xây một biệt viện ở nơi hẻo lánh này hay sao? Đây là lý do đó.”

Ôn tuyền là do xưa kia Vân lão gia và Vân phụ thân đi du ngoạn, vào trong ngọn núi này thì tình cờ phát hiện. Vân gia không phải là không có biệt viện ôn tuyền, nhưng mấy chỗ kia đều là Vân tổ phụ mua sẵn, tự mình phát hiện tự mình xây đương nhiên có loại lạc thú khác. Vân lão gia lúc đó còn trẻ, vừa nhìn thấy

ôn tuyên liền quyết định xây biệt viện ở chỗ này, vì thế, ngọn núi vốn hoang vu ít người ra vào được hẳn thu lại.

Thức Yên giật mình nhìn Hạ Việt: “Người là nói, cả quả núi này đều là của nhà chúng ta?”

Hạ Việt gật đầu, nét cười có chút bất đắc dĩ: “Phụ thân mua núi, xây nhà xong thì cũng quên mất, ta cảm thấy để đó thôi thì quá lãng phí, còn đang nghĩ cách sử dụng. Mà thôi bỏ đi, ngày hôm nay cũng chỉ muốn dẫn người qua đây ngâm nước nóng mà thôi.”

“Vì sao?” Thức Yên không rõ, thế nào không hề thông báo liền xách y đến đây, thần bí như vậy, mục đích để làm gì y cũng không biết.

Hạ Việt nhìn Thức Yên ngơ ngác, nhin không được cắn lên mũi y một cái, nhìn tiểu hài tử tròn mắt lên, hẳn cười buông ra, dùng ngón tay cọ cọ đầu mũi ửng hồng: “Đồ ngốc, hôm nay là ngày gì, đừng nói là người quên mất rồi đấy nhé?”

“Ngày gì?” Thức Yên nghiêng đầu, vẫn không nhớ ra.

Nhìn Thức Yên như vậy, Hạ Việt nhin không được phì cười, đơn giản bế y lên, xoay người đi vào trong phòng.

“Hôm nay là sinh nhật của người đấy, phu lang ngoan nhà ta, vi phu là muốn cùng người chúc mừng sinh nhật nha.”

(1) Bánh bơ và hạt óc chó:

Chương này có tí thịt vụn, mọi người ăn lấy sức chờ đến lúc H chân chính nha (///^///)

30. Chương 30: Ôn Tuyên

Thức Yên thực sự không nhớ rõ sinh nhật của mình. Nói đúng hơn, y chưa bao giờ được tổ chức sinh nhật cả.

Không phải là Bạch gia không để cho hài tử ăn sinh nhật, nhưng nông gia mà bày tiệc thì cũng chỉ coi là cơm tối, cho con mình ăn một bữa thịt no say, thế thôi. Thức Yên là khanh quan nên thỉnh thoảng còn được cha mua quần áo mới cho, nhưng cũng không có mấy thứ cầu kì khác.

Sau lại bởi vì không có ai cầu hôn, mỗi một năm trôi qua đều thấy song thân lo lắng đến phát sầu, sinh thần đối với y mà nói không phải chuyện gì đáng kể niệm.

Phụ huynh nhà họ Bạch sợ nhắc tới sẽ làm Thức Yên không vui, chậm rãi cũng qua loa lấp đi. Dần dần, tiểu hài tử cũng gần như quên mất bao giờ là sinh nhật mình.

Đây là sinh nhật năm đầu tiên sau khi thành thân, Thức Yên ngồi trong phòng, hậu tri hậu giác chợt nghĩ đến. Hôm nay y đã 19 tuổi, đã thành thân, có trượng phu, có gia đình, Thức Yên thở hắt ra, cảm thấy rất bất khả tư nghị.

Y quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, căn phòng này ở lầu hai, khung cửa sổ rất rộng, hiển nhiên là thiết kế để người ngắm cảnh. Phía dưới là ôn tuyên Thức Yên thấy ban nãy, y ngồi trên này vẫn có thể thấy nhiệt khí cuộn cuộn bốc lên cao, xuyên qua hơi nước còn thấy được núi non xanh ngát, trên đỉnh núi vẫn còn tuyết đọng nhưng cũng không giấu được ý xuân dạt dào. Không ít cây cỏ đã đâm chồi nảy lộc, bốn phía biệt viện lại trồng một mảnh rừng đào rộng lớn, từng đóa hoa nhỏ trắng nõn nà trông rất đẹp mắt.

Thức Yên nhìn đến mê mẩn, ngày xưa, đến tầm này là cả nhà y lại bận rộn chuẩn bị cho vụ xuân, cảnh sắc rực rỡ đầu mùa như thế này vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, tựa hồ cả thể xác và tinh thần đều thoải mái. Thỉnh thoảng còn có chim nhỏ bay qua, tiếng kêu thánh thót, tâm tình y càng tốt, không tự chủ được cong khóe môi.

Hạ Việt bưng thức ăn lên liền nhìn thấy cảnh này, tiểu hài tử ngồi bên cửa sổ, từ góc miệng đến đầu mày đều mang theo tiểu ý.

Hắn không nói không rằng, thả nhẹ cước bộ đi tới trước bàn, đặt chén trong tay xuống, sau đó cười tủm tỉm nhìn phu lang nhà mình. Sau một lát, hạ nhân mang chén đĩa vào chia thức ăn, Thức Yến lúc này mới giặt mình hồi thần lại. Y quay đầu, phát hiện trượng phu chẳng biết từ bao giờ đã ngồi xuống đối diện, mỉm cười nhìn mình. Thức Yến lặng lẽ đỏ mặt, y dời tầm mắt, trốn tránh cúi đầu nhìn thức ăn bày trên bàn.

Trên bàn, đa số các món Thức Yến đều chưa ăn bao giờ, ngay cả cơm trong chiếc tô to kia cũng không phải cơm bình thường. Thức Yến nhìn vào, thấy bên trong có một ít nấm khác loại và bông cải xanh biếc, tô cơm tẻ còn đang tỏa ra một loại hương vị đặc biệt, Thức Yến thêm tới mức khóe miệng gật gật.

Hạ Việt thấy y thích, cười đến là hài lòng.

“Đây là cơm nấu nấm (1), ta cho nấm trắng, vài loại nấm mùa xuân, nấm ngọc châm (2) và mộc nhĩ vào nấu chung, vị đạo hẳn là không tệ lắm.”

Nấm ở Lạc Việt sinh trưởng rất tốt, tùy tiện đi dạo vài vòng quanh núi là tìm được, Hạ Việt vốn thích ăn nấm, lúc này tự mình động thủ, rất vui vẻ đảm đương công việc chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn.

Thức Yến giặt mình, ngẩng đầu nhìn Hạ Việt, kinh ngạc hỏi: “Tướng công, đây là...người làm?”

Hạ Việt gật đầu: “Đúng vậy, ta làm hết đó.”

Thức Yến tròn mắt nhìn, vẻ mặt không dám tin tưởng nhìn Hạ Việt, lại nhìn thức ăn trên bàn. Hạ Việt phi thường hưởng thụ, tâm tình tốt giải thích mấy món ăn cho y nghe.

“Đây là cá tráp biển, lọc đầu đuôi và xương đi, cắt miếng ướp với muối và rượu, hấp chín. Khoai lang mài nhỏ, nêm gia vị rồi rắc hoa đào muối lên (3), đem chưng cách thủy. Cho tất cả vào trong nồi, thêm nước sốt và rượu vào nấu cho đặc lại, lại cho chút đậu tương, chờ cá mềm là hoàn thành. Hôm kia ta thấy hoa đào nở liền hái xuống làm hoa đào muối. Rất có cảm giác mùa xuân đúng không?”

Thấy Thức Yến gật đầu, Hạ Việt rất đắc ý chỉ vào một cái đĩa khác, tiếp tục nói: “Đây là bông cải trộn con trai, hơi nhạt một chút, lúc ăn thì tự thêm nước tương vào. Trai rửa sạch rồi hấp với rượu, chờ mở miệng thì lấy con bỏ vỏ, tiếp tục hầm trong rượu cho mềm. Chần bông cải với nước sôi, sau đó cho con trai vào, dùng dầu ớt và nước sốt trộn đều.”

Nói đoạn, hắn cầm lấy chén đĩa, cười đùa với Thức Yến: “Buổi trưa không cần ăn nhiều nên ta làm có vài món thôi, canh cũng chỉ là rau dưa bình thường nấu với muối, nếm thử xem?”

Thức Yến đã sớm không nhin được, vừa nghe Hạ Việt nói xong liền lập tức động thủ, đầu tiên là nâng canh lên uống trước một ngụm. Nước canh thơm nóng tràn xuống cổ họng, chút hàn ý đầu xuân cũng dần tán đi. Đứa nhỏ món gì cũng muốn nếm thử một chút, ăn đến mất ngủ híp lại.

Nhìn y ăn vui vẻ, Hạ Việt âm thầm thở phào một cái. Mấy món này là đời trước mở quán rượu nên ngứa tay học thử, cũng chẳng chú ý mấy, hiện tại coi như tạm được, không có làm mất mặt giáo viên.

Thức Yến ngụm lớn và cơm, mặt cũng sắp cắm vào trong chén. Trên mặt y ý cười không dừng được, cảm xúc cứ cuộn lên trong lòng khiến y thực sự muốn rơi lệ.

Quân tử ở đây mặc dù không đến mức xa nhà bếp, nhưng một thiếu gia đại hộ nhân gia lại xuống bếp cũng thực hiếm thấy. Nghĩ đến trượng phu sáng sớm lặng lẽ rời giường đi tới nơi này, thu xếp một bàn cơm cho mình ăn, Thức Yến chỉ cảm thấy lòng mình mãnh liệt rung động, trong đầu tràn đầy hình ảnh của nam nhân.

Y cảm giác ngay từ lúc gặp hắn lần đầu tiên ở quê nhà, cả đời này của y cũng đã muốn dâng cho hắn.

Ăn cơm trưa xong, để người hầu vào dọn dẹp, Hạ Việt ôm Thức Yến ngồi trên ghế dài cạnh cửa sổ lẳng lẳng ngắm phong cảnh, thỉnh thoảng trò chuyện vài câu hoặc là hôn một cái.

Ngồi một hồi, Hạ Việt thấy Thức Yến có chút mệt nhọc, hắn đóng cửa lại, lấy mấy cái chăn đến. Hai người cởi áo khoác, cứ như vậy nằm trên ghế ngủ trưa. Khi tỉnh lại, thái dương đã sắp sửa ngã về tây, thời gian Hạ Việt đợi cuối cùng cũng đến.

Hắn đỡ Thức Yến xuống lầu đi tắm, nói muốn cùng nhau ngâm nước nóng, sau đó phân phó người hầu đi ra đằng trước biệt viện ngồi tắm chuyện với bọn Lưu bá, không cần đi ra sân sau.

Tiểu hạ nhân đương nhiên không dám, thiếu gia và thiếu phu nhân cùng tắm ôn tuyền, hần moi đầu ra lá gan chạy tới phá đám chứ, vạn nhất lỡ nhìn thấy thân thể của thiếu phu nhân, hần có móc mắt ra bởi tội phóng chừng thiếu gia cũng không nguôi giận nha.

Nghĩ Thúc Yến phóng chừng cũng không dám xuống ôn tuyền một mình, Hạ Việt rất nhanh đi tắm.

Bên trong biệt viện xây hai cái nhà tắm nhưng hơi nhỏ, chỉ đứng được một người. Đơn giản vậy vậy nước một lần, Hạ Việt mặc nội y đi ra, gõ vào cửa phòng tắm sát vách.

Cửa mở ra, Thúc Yến trên người cũng mặc nội y mỏng manh, tóc buộc cao, trên trán và má vẫn còn đọng nước. Bộ dạng như vậy làm hơi thở niên thiếu có chút ngại đi, phảng phất toát ra một loại thành thực phong tình.

Hạ Việt sâu kín nhìn y, trên mặt lại bất động thanh sắc, hần dắt Thúc Yến ra đằng sau hậu viện, nhắc chân đi xuống trước, sau đó mới xoay người đỡ Thúc Yến.

Nước trong ôn tuyền cũng không quá nóng, ngày đông giá rét có lẽ sẽ hơi lạnh, nhưng ở đầu xuân coi như vừa vặn.

Ao không sâu, hai người ngồi xuống, Thúc Yến vừa lúc lộ ra vai, Hạ Việt thì trực tiếp khoác tay lên thành ao.

Vân lão gia trước đây xây chỗ này phóng chừng cũng chỉ muốn mang Vân phụ thân tới chơi, ao nhỏ đủ cho hai người ngồi thoải mái, không bị đè lên nhau.

Ôn tuyền xây trên đỉnh núi, cạnh ao trồng một cây đào, xung quanh còn dùng hàng rào quây lại, độ cao vừa lúc ngăn trở thân thể nhưng vẫn lộ ra đầu, bởi vậy không trở ngại cả hai vừa ngâm nước nóng vừa ngắm phong cảnh. Đương nhiên, cũng không sợ bị ai trông thấy, từ nơi này nhìn ra ngoài đều là núi non trùng điệp, ngay cả một căn nhà cũng không có, phía dưới còn có vách núi, căn bản không lo lắng sẽ có người đột nhiên xông tới.

Thúc Yến chậm rãi bước xuống ao nước, tức thì từ lòng bàn chân truyền lên một loại cảm giác thoải mái tê dại. Chờ y chậm rãi thích ứng với nước ấm trong ôn tuyền, Hạ Việt mới từ ao bên cạnh lấy ra một chiếc chậu gỗ, thả lên trên mặt nước. Thúc Yến nhìn sang, trông thấy trong chậu có bình hoa mai và li uống rượu.

“Dùng ôn tuyền để đun rượu sao?” Thúc Yến lập tức hiểu ra.

Hạ Việt gạt đầu, đẩy chậu gỗ lên trước mặt Thúc Yến, nhìn tiểu hài tử vui vẻ lấy bình hoa mai ra, ghé mũi vào ngửi ngửi mùi rượu, sau lại cho bình vào trong chậu.

Hơi nước nóng bốc lên mù mịt, che giấu ánh mắt ám trầm của Hạ Việt. Hạ Việt nhìn Thúc Yến ngâm nước nóng đến mức hai má đỏ ửng, hần híp mắt, nét mặt vẫn bình thản không nhìn ra được gì.

Hần vô cùng kiên trì, chỉ là lặng lẽ chờ. Thúc Yến rất dễ xấu hổ, bởi vậy cần một ít men say mới có thể làm hần được như nguyện.

Hạ Việt một chút cũng không hoài nghi mình có thể không như nguyện, đây căn bản không cần lo lắng. Hần đúng là muốn làm sinh nhật cho Thúc Yến, nhưng nếu chỉ xuống bếp nấu vài món, ở nhà cũng có thể, nhưng cuối cùng Hạ Việt lại chọn chỗ này, một là muốn hai người ở cùng một chỗ, thứ hai là vì có ôn tuyền.

Ngày ấy hỏi Thẩm đại phu, hần đã lấy được câu trả lời như mong muốn.

Chỉ là Thẩm đại phu hi vọng hần có thể chờ thêm một chút, đến lúc khí trời ấm áp đã, dù sao thân thể Hạ Việt vừa điều trị xong, nếu bị lạnh sẽ có chút phiền phức. Hơn nữa, vị phu lang kia nếu là biết việc này đối với thân thể hần không tốt, phóng chừng nhất quyết không đồng ý.

Nếu vậy thì trong lúc làm đùng để bị lạnh là được rồi ha?

Hạ Việt nhìn bờ vai trắng nõn của người kia đã ửng hồng, Thúc Yến nhấp một chút rượu trong li, quay sang nở một nụ cười gượng gạo với hần.

Một lát sau, Thúc Yến bị ôn tuyền kích thích đến choáng váng, mấy li rượu kia làm người y nóng bừng, trên mặt cũng là một mảnh đỏ ửng. Hạ Việt cầm lấy li trong tay Thúc Yến, cho vào trong chậu gỗ, lại để chậu lên thành ao.

Thúc Yến trì độn quay đầu nhìn hấn, đột nhiên tim đập loạn cả lên. Nam nhân kia cười đến khiến y có chút hoảng hốt, trực giác sinh ra sợ hãi, nhưng lại cảm thấy đôi phương cười thực sự mê người, không có cách nào trốn nổi.

Thấy phu lang nhà mình đáy mắt tuy có khiếp ý lại vẫn thuận theo ngoan ngoãn nhìn hấn, không hề có ý chống cự, Hạ Việt hài lòng híp mắt, giây tiếp theo, hấn một tay kéo người sang, hung hăng hôn lên đôi môi khê nhếch không hề phòng bị kia.

Nam nhân vẫn phi thường bá đạo, so với dĩ vãng còn hung ác hơn rất nhiều, Thúc Yến trong nháy mắt có chút kinh hoảng, nhưng nghĩ tới người đang ôm mình là Hạ Việt, toàn thân y liền buông lỏng, mềm mại rúc trong lòng đối phương, Hạ Việt cười nội y của y ra, y cũng không hề phản kháng.

Tiểu hài tử bị Hạ Việt đặt ở trên thành ao, đâm tới mức thất thanh khóc lớn, y nức nở thở dốc, lại bị lật qua ôm vào trong lòng, ngồi lên đùi nam nhân. Thúc Yến còn chưa kịp phản ứng đã bị người kia khảm sâu vào trong thân thể, thất lưng y bị nắm chặt, bị động ngời trong nước suối nóng rực, theo động tác của người kia lên lên xuống xuống. Y đã vô pháp tự hỏi, đầu óc trống rỗng, hai mắt mờ sương, ngay cả mặt của nam nhân cũng không thể nhìn rõ, chỉ cảm thấy người mình như bị nước nóng đun đến mềm ra, vô luận là ngoài da hay sâu trong thân thể, cảm giác đều đã tan chảy. Cuối cùng ở một trận động tác mãnh liệt của Hạ Việt, Thúc Yến gục trong tay hấn, hôn mê bất tỉnh.

Lúc Thúc Yến tỉnh lại đã thấy mình nằm trong phòng ngủ ở lầu hai, Hạ Việt ngồi bên cạnh đang nhìn, trên mặt vẫn còn cười tủm tỉm, thấy y mở mắt ra liền cúi xuống hôn. Không có lúc trước bá đạo, chỉ còn rất ôn nhu nhay cắn, lại dùng đầu lưỡi chậm rãi miêu tả đường cong của bờ môi. Chỉ là Thúc Yến nghĩ, lần này so với nụ hôn bá đạo kia còn làm cho y xấu hổ hơn.

Đợi đến khi Hạ Việt buông y ra, Thúc Yến mở mắt, trông thấy đôi con ngươi thâm thúy của trượng phu gần trong gang tấc, đột nhiên nhớ ra mọi chuyện ở ôn tuyền. Trong nháy mắt, y cảm giác mình từ đầu tới chân đều đỏ như tôm luộc, hoàn toàn không dám nhìn thẳng Hạ Việt. Có điều, ánh mắt Thúc Yến chỉ dao động trong chốc lát, cuối cùng dứt khoát nhìn về phía Hạ Việt, gương mặt vừa xấu hổ vừa ỷ lại.

Hạ Việt càng thích nhìn y cái dạng này, cúi xuống hôn lên chóp mũi đối phương, hỏi: “Trên người có khó chịu chỗ nào không? Là ta không tốt, bắt người ngâm nước nóng quá lâu.”

Thúc Yến nghe xong lời này, y rục rịch chân tay, cẩn thận trở mình, cảm thấy ngoại trừ thất lưng có chút đau mỗi ra cũng không cảm thấy không khỏe.

Nhìn Thúc Yến ngoan ngoãn lắc đầu, Hạ Việt nhin không được hôn y một cái: “Không được miễn cưỡng, khó chịu chỗ nào thì phải nói cho ta biết. Người chớp mắt một chút đi, tối nay ta nấu cơm cho người ăn, đêm nay chúng ta ở lại đây.”

Thúc Yến lại gật đầu, sau đó quay sang ôm lấy Hạ Việt cọ cọ. Y kỳ thực có chút ngượng ngùng, lúc mở mắt ra thì không biết phải đối mặt Hạ Việt thế nào.

Bộ dáng tối qua của trượng phu y chưa từng thấy bao giờ, rõ ràng vẫn như cũ lo lắng cảm thụ của y, vẫn là sự dịu dàng thường ngày đó, nhưng ngũ quan anh tuấn quen thuộc kia sao lại xa lạ đến vậy, động tác cường ngạnh bá đạo, trong mắt đều là quang mang cướp đoạt, khiến y sợ hãi rồi lại bị thuyết phục, hận không thể đem toàn bộ mình dâng lên cho hấn.

Đây chính là trượng phu của mình, Thúc Yến thâm nghĩ, năm mình tròn 19 tuổi, người này rốt cục thực sự trở thành trượng phu của mình.

Phần vui sướng này tràn đầy trái tim, đứa nhỏ cười đến nheo mắt lại. Hạ Việt nhìn đầu mày khé mắt của Thúc Yến, thưởng thức thành thực phong tình của người kia nở rộ trên tay mình. Tiểu hài tử rõ ràng có biến hóa, loại lột xác này làm Hạ Việt thập phần vừa lòng. Hấn cũng thật cao hứng, biết Thúc Yến tuy rằng xấu hổ lại vẫn rất thần nhiên đối mặt với hấn, mặc dù có chút sợ cũng không phản kháng lại, tư thái hoàn toàn giao phó, thật sâu thỏa mãn tâm lý nam nhân của Hạ Việt.

Phu lang trong ngực đều là hấn, đối với hấn hoàn toàn tín nhiệm, toàn thân toàn ý giao phó, sao hấn có thể không đặc ý không kiêu ngạo?

Nhìn ánh mắt ỷ lại của người kia, Hạ Việt nhéo nhéo má y, lần thứ hai hôn xuống.

Rốt cục cũng viên phòng, đứa nhỏ này triệt để biến thành người của mình. Kế tiếp, cho dù sẽ tạm thời chia lìa nửa tháng, Thức Yến cũng sẽ không bất an đúng không.

(1) Cơm nấu nắm:

(2) Nắm ngọc châm: Hay còn gọi là nắm Bunashimeji, có xuất xứ từ Nhật.

(3) Hoa đào muối: Ai hay ăn MOF chắc biết nè v

31. Chương 31: Đêm Ở Biệt Viện

Hạ Việt nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Thức Yến một lát, thấy y đã ngủ mới nhẹ nhàng đứng dậy xuống lầu.

Lần này đi hấn không dắt theo đầu bếp, thành ra tiểu hạ nhân và đám xa phu đều tự xử, còn hấn và Thức Yến muốn ăn cũng chỉ có thể tự lăn vào bếp.

Nguyên liệu nấu ăn hôm nay là do một hộ săn bắn Hạ Việt thuê trước đó chuẩn bị cho, hấn nhớ sáng nay người kia có nói vừa giết thịt dê liền quyết định cơm tối sẽ ăn món này.

Dê ở đây thịt không bị hôi, nấu món nào cũng ngon, không phải Hạ Việt muốn khoe nhưng hấn là làm cho vợ ăn, tự nhiên muốn nấu món gì ngon ngon một chút, hưởng chỉ hôm nay lại là sinh nhật của người ta.

Thịt lưng dê con đã được thợ săn lọc bỏ màng gân, gói trong túi giấy dầu, phân lượng rất vừa, chắc là do thợ săn thấy nhà có hai người nên cắt cho hấn một miếng rất to. Hạ Việt dùng song dao dần thịt cho mềm ra, cắt thành khối, sau đó thái vài loại rau thơm rau dại, cho vào tô thịt ướp chung.

Trên bàn có một cái bọc nhỏ, cũng là của thợ săn đưa cho, nói là thảo mộc. Hạ Việt mở ra ngửi một cái, chỉ thấy một luồng hương thơm ngát xông vào mũi. Hấn cũng chọn lấy hai ba cây, cắt ra cho luôn vào trong tô, lại mở bình rượu ra rót một ít, ngâm thịt dê và hương liệu chung với nhau, sau đó mới bắt đầu vo gạo nấu cơm.

Ngày hôm nay là lần đầu tiên hấn nấu cơm kể từ khi xuyên đến đây, may mà đời trước cũng có chút kinh nghiệm, nấu nướng cũng thuận lợi, có điều phải chú ý lửa, không để cháy thức ăn.

Vo gạo xong, ánh chùng lượng nước đổ vào rồi nhóm lửa, Hạ Việt đặt nồi cơm lên, thấp một nén nhang sau đó quay lại xử lý thịt dê. Hấn đổ thịt ra, dùng khăn sạch lau khô rồi rắc một ít muối và tiêu lên, cho thịt vào chảo, chờ hai mặt thịt chuyển thành màu vàng nâu thì múc ra đĩa, cắt xéo theo thớ thịt thành miếng vừa ăn.

Hạ Việt chiên thịt dê xong, trong chảo vẫn còn chút mỡ, hấn thái thêm nấm và cà rốt vào đảo sơ, chế rượu và nước cho thành canh, đặt lên lò than, dậy nắp rồi đun lửa nhỏ liu riu. Hấn quay sang bếp bên cạnh xem cơm đã chín chưa, chỉ thấy trên đỉnh nồi khói bay mù mịt. Hấn mở nắp nhìn thoáng qua, nghĩ vẫn còn sớm nên lại xoay người đi cắt một quả cà chua.

Cà chua lột vỏ cắt miếng, rắc đường cát lên rồi dầm nhuyễn, nam nhân một lần nữa quay về bếp lò, mở nắp nồi lên cho cà chua vào trong nồi canh, đảo đảo vài cái, sau đó nêm thêm bột vào canh cho đặc lại thành sốt. Rưới nước sốt lên thịt dê xong, Hạ Việt nhìn hương đã sắp cháy hết, nhanh chóng múc nước rửa chảo, lại xào sơ một bó rau, vừa cho lên đĩa thì hương cũng tàn.

Hạ Việt xoa xoa tay, đi ra tiền viện gọi người hầu, phân phó hấn dọn dẹp phòng bếp và dọn bàn, còn mình thì lên lầu gọi Thức Yến, mới mở cửa ra thì y cũng vừa lúc trở mình.

Hạ Việt nhẹ nhàng thấp đèn lên, cẩn thận không phát ra tiếng động đi tới bên người đứa nhỏ, nhìn y ngủ đến mức mặt mày đỏ hồng, trong ngực chỉ cảm thấy một mảnh mềm mại.

Trời đã tối, nhiệt độ xung quanh cũng giảm xuống, trong núi ban đêm rất lạnh, không thể để Thức Yến tiếp tục ngủ. Hạ Việt đưa tay lay lay y, mở miệng gọi: “Thức Yến, Thức Yến, dậy đi, đừng ngủ nữa.”

Thức Yến kỳ thực ngủ cũng không sâu, chỉ là người hơi mệt mỏi, Hạ Việt vừa gọi thì y cũng tỉnh, mở mắt ra thấy trượng phu liền mỉm cười theo phản xạ: “Tướng công.”

Giọng điệu Thức Yến lúc này vô cùng ngọt ngào, tuy rằng thanh âm do vừa mới tỉnh dậy nên có hơi khàn khàn, ngược lại hiện ra chút mê hoặc.

Hạ Việt nhìn đứa nhỏ đang mơ màng, hần nỡ nụ cười, cúi đầu hôn y, lại liếm liếm mấy cái: “Dậy ăn cơm, coi chừng tối không ngủ được.”

Thức Yến gật đầu, vừa trở mình đã được Hạ Việt vung vàng đỡ lấy.

Tiếng gõ cửa vào lúc này vang lên, Hạ Việt biết là hạ nhân đưa thức ăn vào liền cất giọng đáp lại.

Thức Yến xuống giường lấy nước ấm trong chậu rửa mặt, tỉnh hẳn rồi mới quay về bên cạnh bàn ngồi xuống, nhìn một bàn thức ăn tỏa sáng trước mắt.

“Lại để tướng công phải xuống bếp.” Thấy người hầu đã lui ra ngoài, Thức Yến xin lỗi mở miệng, “Lần sau người cứ gọi ta dậy là được rồi, những chuyện này hẳn phải để ta làm.”

Hạ Việt cười xòa, đưa tay bóp mặt y: “Hôm nay là sinh nhật ngươi mà, ta còn ước gì ngươi ngồi nguyên một chỗ. Ta nấu cơm cho phu lang nhà ta thì làm sao, hơn nữa, là ta đem ngươi làm cho một chết, sao có thể không cho ngươi nghỉ ngơi nha.”

“...”

Nghĩ đến nguyên nhân vì sao mình mệt mỏi, Thức Yến đỏ bừng mặt không biết nói gì cho phải, rõ ràng phu động phòng là chuyện khiến người ta cao hứng, nhưng tại sao y lại cảm thấy xấu hổ như thế.

“Không sao, lần đầu tiên ngươi đương nhiên xấu hổ, làm thêm vài lần rồi sẽ quen thôi.” Hạ Việt cười híp mắt nói, thấy Thức Yến nhịn không được ngẩng đầu lên trừng mắt liếc hần, hần càng cười đến tươi rói.

Nhìn Thức Yến đỏ mặt tuy rằng rất thú vị, chẳng qua Hạ Việt cũng không trêu y nữa, trời đã tối, y khẳng định đã đói.

“Mau ăn cơm, đói bụng không?”

Thức Yến gật đầu, y đúng là rất đói, tuy không rõ trong đĩa đựng món gì nhưng hương vị lại rất thơm, y cũng không nhịn được muốn nếm thử.

Hạ Việt nhìn Thức Yến không biết nên hạ thủ từ đâu cho phải liền đưa đũa gấp một miếng thịt bỏ vào trong chén y. Thức Yến tròn to mắt nhìn, nguyên lai là cái dạng này sao.

Miếng thịt mặt ngoài có chút sém nhưng bên trong vẫn còn hơi hồng, vừa nhìn đã cảm thấy chất thịt rất tươi ngon. Thức Yến lặng lẽ nuốt một ngụm nước miếng, vội vã gấp miếng thịt nhét vào miệng.

Mùi nước sốt nồng đậm khuếch tán trong vòm miệng, thịt dè non mịn mọng nước, hương vị thảo dược tràn đầy khoang mũi, tiểu hài tử ăn ngon đến mức híp mắt cười.

Hạ Việt nhìn Thức Yến vui vẻ, cảm giác quanh người y đều tràn đầy bầu không khí sung sướng. Dưới ánh đèn, gò má ửng đỏ và đôi môi ướt nước của đối phương cũng làm hần ngon miệng hơn.

Rốt cục, bữa cơm muộn này hai người đều ăn rất tận hưởng.

Cơm nước xong, Hạ Việt mở cửa sổ ra, để ánh trăng mờ nhạt chiếu vào trong phòng, hần thổi nến, gọi hạ nhân cầm chậu đá và đồ uống rượu lên, sau đó cùng Thức Yến chậm rãi ngắm trăng.

Ngọn núi này rất yên tĩnh, nhiệt độ không khí thấp hơn ban ngày nhiều, Hạ Việt cầm chân ngồi cạnh Thức Yến, bọc cả hai lại, để y tựa vào vai mình.

Đã sắp đến tháng Ba, Thức Yến kể Bạch gia cũng chọn lúa giống xong, đang chuẩn bị xới đất.

“Ta muốn trở về giúp một tay.” Thúc Yến thấp giọng nói, “Tuy rằng Dĩ Ngao đã có thể làm việc, năm rồi ta không xuống ruộng, năm nay cũng không về nên có chút lo lắng. Ngặt nỗi tướng công và công công lại sắp đi xa, ta mới vừa vào cửa lại để nhạc phụ phải ở nhà một mình.”

Hạ Việt nghe đoạn liền suy nghĩ một chút, đáp: “Cái này không cần lo, Bạch gia cách Vân gia cũng không xa, tối người về ăn cơm với cha là được, y sẽ không để ý đâu.”

Thúc Yến tính toán một lát, cảm thấy xác thực đúng là như vậy liền cảm kích cười cười, gật đầu với trượng phu.

“Làm ruộng cực lắm, người phải chú ý sức khỏe.” Hạ Việt hôn y một cái, bắt đầu căn dặn, “Dù sao Dĩ Ngao cũng lớn rồi, cứ để cho nó làm, người không được giành việc, phụ một tay là được, thế thì thằng bé học mới nhanh.”

Thúc Yến chăm chú lắng nghe, trái lại gật đầu.

Hai người ngồi ôm nhau một lát, Hạ Việt lại hỏi: “Thúc Yến năm nay là muốn ở lại nhà cho đến lúc hết vụ mùa luôn sao? Đến khi thu hoạch?”

Thúc Yến gật đầu, cẩn thận hỏi: “Có được không? Ta ở lại đến khi thu hoạch xong sẽ về, ta chỉ về một lần này thôi, sau đó sẽ ở lại Vân gia luôn, bất quá... tân phu lang mới vào cửa được một năm đã chạy về nhà, đúng thật là không tốt.”

“Không có đâu, chỉ là người đã là thiếu phu nhân của đại hộ nhân gia, cùng lắm người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ sao người không hưởng phúc mà chạy về nhà làm ruộng mà thôi. Hơn nữa, vì sao người chỉ đi có năm nay?”

Bị Hạ Việt cười nhéo nhéo mặt, Thúc Yến cũng cười theo, y cúi đầu có chút ngại ngần đáp: “Ngày xưa nhà ta chỉ chuyên trồng gạo để ủ rượu mà thôi, ký khế ước với Vân gia thì làm ăn cũng thông thuận, so với gạo thường thì được giá hơn. Lúc đó đa phụ không cho ta xuống ruộng nhiều nên ta cũng không rõ lắm, cũng không để ý. Đến bây giờ ta mới hiểu hóa ra trồng lúa lại cực nhọc như vậy, phải mất bao nhiêu công sức mới gặt ra được hạt gạo.”

Thúc Yến ngẩng đầu nhìn Hạ Việt, đuôi mắt cong lên, dưới đáy con ngươi phản chiếu ánh sáng lấp lánh.

“Trước đây ta cái gì cũng đều không hiểu, chỉ biết là cuối vụ có lúa để thu hoạch. Ta muốn giúp tướng công cất ra rượu ngon, muốn tự mình trồng lúa, nhìn lúa nở hoa, đến khi trời thu có thể ngắm một biển lúa vàng lay động óng ánh, sau khi sát gạo có thể đưa đến tận tay người thì thật tốt quá.”

Thúc Yến nói mấy lời này thực sự quá mức êm tai, sóng mắt lưu chuyển cũng vô cùng động nhân, ngực Hạ Việt nóng lên, phảng phất như có cái gì muốn từ trong thân thể trào ra.

Hắn đặt tay lên mặt tiểu hài tử, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt. Từng giây từng phút trôi qua, hắn vẫn không nói nên lời, cuối cùng chỉ có thể cười gượng, cố sức gật đầu. Thúc Yến nhắm mắt lại, cọ cọ vào lòng bàn tay nam nhân, lẳng lặng hưởng thụ ôn nhu của người kia.

Một lát sau, y mở mắt ra, nhìn gương mặt của trượng phu khuất trong ánh trăng nửa sáng nửa tối, trong ngực bỗng sinh ra một loại xung động lạ thường. Cho đến bây giờ, Hạ Việt luôn là người chủ động biểu đạt tình cảm, nhưng lúc này đây y đột nhiên cũng muốn thử một lần, có điều vừa mới tưởng tượng tình cảnh kia một chút, y lại cảm thấy vừa xấu hổ vừa khiếp đảm.

Do dự chốc lát, Thúc Yến quyết định thuận theo phản xung động này của mình, y vươn hai tay ôm cổ Hạ Việt, nhắm mắt lại, kề môi mình vào môi đối phương.

Thúc Yến lần đầu tiên chủ động hôn môi làm Hạ Việt sửng sốt, sau một khắc, đứa nhỏ cắn cắn dục dục đưa đầu lưỡi ra liếm lên môi hắn, hắn cuối cùng mới triệt để thanh tỉnh. Nam nhân đảo khách thành chủ, ngậm lấy môi của Thúc Yến, kéo đầu lưỡi trúc trắc của y vào trong miệng mình dùng sức mút liếm, tay luôn xuống dưới thân Thúc Yến ôm y lên, đi vào trong phòng ném người xuống giường hung hăng hôn.

Thật vất vả đợi hắn buông mình ra, Thúc Yến khí tức đều rối loạn, y vừa thở dốc được một chút đã thấy Hạ Việt quay đầu đóng cửa sổ lại, khóa chặt cửa, sau đó từng bước một chậm rãi đi về phía y.

Nhìn cước bộ thông thả của nam nhân, Thức Yến nhin không được run rẩy, hồi tưởng lại chuyện trong ôn tuyền buổi chiều, tuy rằng khi ấy ký ức của y mơ hồ không ít, nhưng hẳn vẫn nhớ rõ lửa nóng hừng hực của trượng phu. Trong lòng y vừa xấu hổ vừa khấn trương, cảm xúc sợ hãi và hưng phấn đan xen trong lòng, trên mặt lại biểu hiện vô cùng bình tĩnh.

Đến khi Hạ Việt rút cục đứng bên giường, hẳn không nói gì, chỉ im lặng nhìn Thức Yến, thấy y lộ ra một nụ cười thả lỏng. Người kia nằm ở trên giường, hơi ngước cổ lên, giang rộng hai tay về phía hẳn.

Một lát sau, Thức Yến bị nam nhân ghì chặt dưới thân mình, chỉ có thể chìm trong sóng triều pháp phòng cuộn cuộn, khắc chế tiếng rên rỉ vang vọng trong căn phòng u tối. Cuối cùng, Hạ Việt làm đến khi Thức Yến khóc muốn khàn cả giọng, rút cục buông tha.

32. Chương 32: Quà Sinh Nhật Muộn

Bởi vì tối hôm qua quá mức phóng túng, Thức Yến lần thứ hai trong đời hiểu được tư vị ngủ đến mức mặt trời lên quá ngọn sào là như thế nào. Hình như từ năm 10 tuổi y đã bắt đầu hỗ trợ việc nhà nên chưa từng dậy muộn đến vậy. Mở mắt ra, nhìn ngoài cửa sổ trời sáng choang cùng tiếng chim kêu lãnh lớt, Thức Yến ngơ ngác nằm trên giường ngẫm nghĩ.

Cả người y đau đến mức không muốn động dậy, ngay cả trở mình cũng không có khí lực, vừa nãy quay đầu ra ngoài cửa sổ, lúc này cũng chẳng buồn quay lại nữa.

Nhưng Thức Yến ngược lại đối với trạng thái này cảm thấy rất là vui vẻ, trên mặt y mang ý cười nhợt nhạt, trong đầu trống rỗng, cứ thế xuất thần ngắm nhìn cảnh quan ở đằng xa.

Cũng không biết qua bao lâu, ánh sáng trước mắt tựa hồ dịu xuống, ngay sau đó trên má đột nhiên bị người hôn một cái. Tiểu hài tử vừa hoàn hồn đã thấy Hạ Việt cười tủm tỉm ngồi cạnh mép giường nhìn mình.

“Tướng công.” Thức Yến ngưỡng chừng cười cười, “Hiện tại là giờ nào rồi?”

“Qua giờ Tý rồi.” Hạ Việt tùy ý nói, thân thủ xoa lên mặt y, nhéo nhéo má rồi lại nhéo nhéo vành tai người ta, một bộ yêu thích không buông tay.

Thức Yến giật mình, không ngờ y lại ngủ nhiều như vậy, nếu chỉ muộn một chút thì thôi đi, do đêm qua hơi quá trớn nên còn có thể hiểu được, nhưng này cũng đã gần trưa, cũng chỉ có mấy người lười biếng mới dậy trễ như thế.

Thức Yến nghĩ như vậy liền không nằm nổi nữa, nhưng y vừa định đứng dậy mới phát hiện, thân thể của mình lại không chịu nghe lời mình.

“...Tướng công.” Y đáng thương nhìn về phía Hạ Việt.

“Ừ?” Tiểu hài tử cho tới bây giờ chưa từng lộ ra vẻ mặt như thế, Hạ Việt cảm thấy vô cùng mới mẻ, trong lòng chỉ còn lại yêu thương, thanh âm hẳn phát ra bất giác lại càng thêm mềm nhẹ. Rõ ràng chỉ có một âm, lại phẳng phát dịu dàng sũng nước, Thức Yến cảm giác cả người mình cũng sắp tan ra.

“Tướng công, ta không nhúc nhích được...”

Nghe thấy câu nói mềm nhũn của Thức Yến, Hạ Việt sửng sốt một hồi, sau đó đột nhiên nở một nụ cười rục rịch.

Lần đầu tiên được phu lang nhà mình làm nũng!

Cảm giác này thật sự quá tốt, trong lòng hẳn một trận lâng lâng, vừa hài lòng vừa thỏa mãn thơm chực một cái lên trán Thức Yến.

Thức Yến tuy rằng không hiểu sao trượng phu lại đột nhiên cười thoải mái như vậy, còn hôn mình nữa, nhưng y nhìn Hạ Việt hài lòng, y tự nhiên cũng vui vẻ.

Hạ Việt đỡ Thức Yến ngồi dậy, miệng vẫn cười toe. Thức Yến cố gắng bước xuống giường, hai chân mềm nhũn muốn té cũng không được, bởi vì y căn bản còn không đứng nổi.

Nam nhân cũng biết bản thân tối hôm qua quá mức cần rồi, hần nhéo vành tai hồng hồng của tiểu phu lang nhà mình, thôi không cười nữa, ôm ngang hần lên bế ra ngoài.

Trên bàn để một chiếc chậu nhỏ và khăn, trong chậu, nước vẫn còn bốc hơi nóng.

Hạ Việt ngồi xổm trước mặt Thúc Yến nói: “Là tướng công sai, không nên ép buộc Thúc Yến đến vậy. Người rửa mặt đi, ta gọi người đem thức ăn lên, chúng ta ăn trưa xong thì tướng công giúp người tắm một cái, sau đó lại đi ngâm ôn tuyền cho đỡ đau. Giờ Thân chúng ta trở về.”

Thúc Yến đỏ mặt nghe, trái lại gật đầu, y đợi Hạ Việt nói xong mới xin lỗi đáp: “Lại để tướng công phải xuống bếp, hôm qua là sinh nhật ta, tướng công săn sóc ta thì cũng thôi đi, hôm nay đáng ra ta phải nấu cho người ăn mới phải, cuối cùng lại ngủ thẳng tới giờ này.”

“Đứa ngốc.” Hạ Việt từ trong ngực áo móc ra một chiếc lược bằng bạc, chải đầu cho Thúc Yến “Chẳng phải ta vừa bảo là tại ta đấy sao. Người xem người lúc này đứng còn không nổi, sao ta nỡ để người xuống bếp? Người khác nghĩ ta thế nào ta mặc kệ, ta đau lòng phu lang của ta thì làm sao.”

Hạ Việt luồn tay vào mái tóc đen trơn mượt của người kia, nghĩ lát nữa hai người sẽ xuống ôn tuyền nên lấy ra cây trâm bằng gỗ tử đàn búi đầu lên cho Thúc Yến. Mấy kiểu tóc cầu kì thì hần không làm được, nhưng nếu chỉ đơn giản dùng trâm cố định lại thì không thành vấn đề.

Chải đầu cho y xong, Hạ Việt xoay Thúc Yến lại đối diện với mình. Sau khi ngắm nghía kiệt tác, hần hài lòng nở nụ cười, lại tiếp tục nói: “Thúc Yến đừng nghĩ lung tung. Ta thích chiều người người lại không chịu. Từ lúc thành thân đến giờ người nấu cơm cho ta ăn mất biết bao nhiêu công sức ta cũng đều nhớ kỹ, bây giờ bắt quá là làm cho người ba bữa, thế nào cũng là ta được lời. Nếu còn tính toán nữa ta sẽ không vui, hay là tướng công nấu dở, người không thích ăn?”

“Không phải!” Thúc Yến vội vã phủ nhận, nhìn Hạ Việt đang giả bộ nhú mày, cho dù biết trượng phu không thực sự tức giận nhưng y cũng có chút hốt hoảng.

Y hít sâu một hơi, tỉnh táo suy nghĩ lại, cũng biết mình lần này không đúng. Lần trước Hạ Việt tặng trâm y cũng cư xử như thế, hần sùng ái nên mới tặng lễ vật cho y, đáng lẽ y nên an tâm tiếp nhận sau đó thẳng thắn vui vẻ, tiếp tục chăm sóc cho tướng công mới đúng.

Nghĩ như vậy, Thúc Yến nhìn Hạ Việt cười: “Xin lỗi, tướng công, là Thúc Yến làm kiêu. Ta không đành lòng tướng công xuống bếp khổ cực, cũng không dám kén chọn. Tay nghề của người rất tốt, những món ăn kia vô cùng mới mẻ, ta chưa từng ăn bao giờ, hương vị lại ngon. Sau này ta sẽ không để ý mấy chuyện không đâu nữa.”

“Vậy thì tốt.” Hạ Việt nở nụ cười, hôn y một cái, “Nhớ cho kĩ, chúng ta là phu phu, đóng cửa lại cũng không phân biệt ta với người, sợ sệt như thế để làm gì, ta cũng không để ý, chúng ta chỉ cần quan tâm lẫn nhau là được rồi.”

Nói đoạn, hần nhìn Thúc Yến gật đầu, từ khóe mắt đến đuôi mày đều mang theo tiểu ý vui sướng, Hạ Việt nhéo nhéo mặt đứa nhỏ, để y đi rửa mặt, còn mình thì đi xuống lầu tìm hạ nhân.

Cơm trưa hôm nay là sáng Hạ Việt dậy sớm làm, thức ăn vẫn để nguyên trong nồi đơn giản, thịt heo xào đơn giản, canh xương heo ninh cả đêm, nêm thêm tương rồi cho rau dại vào, mùi vị nhẹ nhàng, có thể giúp Thúc Yến bổ sung thể lực.

Trong lúc người hầu còn đang chia thức ăn, Hạ Việt ngồi vào bên cạnh Thúc Yến, luồn tay vào tay trái của y, nhẹ nhàng vỗ về cổ tay. Thúc Yến mặc hần vuốt, vừa định hỏi lại thấy nam nhân lấy ra một hộp gấm nhỏ.

Thấy y tò mò nhìn hộp gấm, Hạ Việt hí hửng cười, tay phải vẫn như cũ nắm tay Thúc Yến, tay còn lại mở hộp ra.

Thúc Yến nhìn Hạ Việt cầm một vật gì từ trong hộp ra, đeo vào cổ tay y. Cảm xúc mát lạnh chạm vào da, y cúi đầu nhìn kỹ, chỉ thấy trên cổ tay có một chiếc vòng màu xanh da trời, thoát nhìn thập phần long lánh trong suốt, tay vừa lắc một cái thì dường như còn phản chiếu ánh sáng mờ nhạt nhộn nhạo, lam sắc rực rỡ, chất đá xuyên thấu, mơ hồ nhìn thấy được cổ tay.

Thức Yến đưa vòng tay lên trước ánh nắng mặt trời chăm chú nhìn, ánh mắt không rời nổi sắc xanh xinh đẹp ấy, phẳng phất như bị hút vào trong.

Thấy Thức Yến thích, Hạ Việt cũng vui theo.

Chiếc vòng màu xanh này là hần hôm kia có việc đi đến thành Đông, ghé qua cửa hàng trang sức trước kia mua trâm định chọn một cái vòng tay, chỉ tiếc mấy món bày sẵn trong cửa hàng hần lại không thích lắm.

Lão bản nghe nói thiếu gia Vân gia đến mua quà cho phu lang bèn chủ động ra đón, nói là năm trước thu được một khối lam ngọc hiếm có liền đem về cất, lúc này cũng không tiếc rẻ nữa, trực tiếp đem ra cho Hạ Việt xem. Hạ Việt trông thấy khối ngọc, hai mắt sáng lên, tuy rằng hần không hiểu về ngọc cho lắm nhưng sắc xanh kia thật sự rất xinh đẹp.

Khối ngọc không lớn nhưng lại tỉ lệ nghịch với giá tiền, Hạ Việt không thèm do dự trực tiếp thu mua, đưa tiền đặt cọc rồi bảo bọn họ làm cho hần một chiếc vòng đeo tay. Sáng hôm qua lúc tới đây, hần xuống xe ngựa đi dạo một vòng, đến cửa tiệm kia nhận hàng. Không hổ danh là tiệm nổi tiếng, tay nghề của thợ rất được, Hạ Việt hết sức hài lòng, thanh toán tiền xong liền rời đi.

“Quà sinh nhật ta tặng người.” Hạ Việt nâng tay Thức Yến lên, nhìn chiếc vòng xanh biếc trên cổ tay trắng nõn, “Đáng ra hôm qua phải đưa cho người, kết quả lại quên mất. Thích không?”

Thức Yến dùng sức gật đầu, ngấm ngấm vòng tay một lát, y thu hồi ánh mắt, khẽ cắn môi nhìn về phía Hạ Việt, đưa hai tay ôm chặt nam nhân.

“Tướng công, cảm ơn người.”

Thức Yến chôn mặt trong lòng Hạ Việt, thanh âm ảm ách nói. Y biết cái vòng này khẳng định rất xa xỉ, nhưng y không hỏi, cũng không muốn để ý những vấn đề này nữa. Toàn thân mình trên dưới mặc dùng, có cái nào không phải là do trượng phu đưa? Người này tốn bao nhiêu tâm tư chỉ vì tổ chức sinh nhật cho y, để y hài lòng, y chỉ cần hưởng thụ là được rồi.

Hạ Việt cúi đầu hôn đứa nhỏ, trong lòng thập phần thỏa mãn. Tiểu hài tử đã biết cách hưởng thụ tình yêu của hần, cái vòng tay này so với hai cây trâm kia còn đắt hơn, Thức Yến lại không tính toán chi li như trước đây nữa, thay đổi này của y làm hần thích vô cùng.

Hạ Việt chẳng hề lo lắng chuyện Thức Yến sẽ bị mình chiều hư, đứa nhỏ này có chừng mực, trong lòng bây giờ khẳng định đang suy nghĩ làm thế nào để hồi đáp cho hần. Thức Yến càng như vậy, Hạ Việt lại càng nghĩ đau lòng.

Bữa trưa y ăn rất vui vẻ, bình thường chỉ có thể ăn một chén cơm, ngày hôm qua đại khái tốn hơi nhiều năng lượng, hôm nay tâm tình lại tốt, ăn một chén xong còn thêm nữa chén nữa.

Ăn xong, hai người ngồi nói chuyện chừng nửa canh giờ chờ tiêu thực, Hạ Việt dắt Thức Yến lên phòng tắm cho y.

Lúc đầu Thức Yến còn nhăn nhó xấu hổ, bị Hạ Việt nói một câu “Đằng nào từ trên xuống dưới của người ta cũng nhìn thấy hết rồi.” làm cho đỏ bừng mặt, không dám lên tiếng nữa.

Toàn bộ quá trình tắm rửa, Thức Yến cả người đỏ như tôm luộc bị nam nhân đè ra kỳ cọ, mặc quần áo vào cho y xong, Hạ Việt vừa làm cơm trưa, người cũng ra một thân mồ hôi, hần cũng tùy tiện xối vài cái, khoác áo lên rồi đỡ Thức Yến xuống ôn tuyền.

Hần để y tựa trên người mình, luồn tay xuống nước xoa bóp thắt lưng cho phu lang. Thức Yến thoải mái đến mức mấy lần rên rỉ thành tiếng, làm Hạ Việt nhịn không được hung hăng hôn xuống.

Lúc đó Hạ Việt thật sự hưng phấn nhưng chung quy vẫn đau lòng người ta, cuối cùng chỉ lẳng lặng cùng y ngâm ôn tuyền, hai người thảnh thơi hạnh phúc ngồi trong ao, thì thầm nói chuyện với nhau.

Lúc chuẩn bị quay về Dân thành thì Thức Yến đã có tinh thần hơn, thế nhưng Hạ Việt vẫn như cũ bá đạo không cho người ta đi, cứ ôm y lên xuống xe ngựa. Kết quả ở đại đại môn Vân gia bị trượng phu bế xuống xe, vừa lúc đụng phải Vân lão gia và Vân phụ thân du xuân trở về.

Đều là người có kinh nghiệm, hai vị phu huynh vừa nhìn, thấy Thức Yến cả người phong tình đều khác biệt, trên cổ thấp thoáng dấu hôn đỏ sẫm, lại bị Hạ Việt ôm vào trong ngực, Vân lão gia và Vân phụ thân chẳng lẽ lại không biết chuyện gì xảy ra.

Về mặt Vân phụ thân lập tức lộ rõ vui mừng, vội vàng tiến lên hỏi Thức Yến trên người có khó chịu hay không, còn nói y mấy ngày tới phải nghỉ ngơi nhiều một chút, chuyện trong nhà không cần quan tâm. Nhìn đứa nhỏ kia ngượng ngùng không nói, Vân phụ thân cười đến không thấy mặt trời, y xoay người chạy vào nhà, hô lớn cái gì mà phải đi lục trứng gà đỏ.

Hạ Việt cười nhìn cha mình vui vẻ, chờ phụ thân theo cha vào đại môn mới cúi đầu nhìn người đang rúc vào ngực mình: “Hửm? Cha nói muốn nấu trứng gà đỏ, thế nhưng tại sao chưa xuống tới bếp đã xuất hiện một quả trong lòng ta rồi này?”

Thức Yến ấp úng cúi mặt xuống, cổ sức kéo tay áo của nam nhân, Hạ Việt càng cười đến là vui vẻ, cũng không thêm quần hai bên trái phải có người hầu đang nhìn, nghiêng tới thơm một cái lên đỉnh đầu Thức Yến, thanh âm vang dội đến mức y hoài nghi nhà hàng xóm cũng nghe được.

Vào đại môn, Hạ Việt không về phòng ngay mà ghé sang viện của Thẩm đại phu một chuyến.

Thẩm đại phu đang ngồi trong phòng đọc sách, thấy Hạ Việt ôm người bước đến, nhìn Thức Yến bộ dạng mềm nhũn vô lực liền biết ngay hai đứa này mới làm cái gì.

Hắn để sách xuống, tự tiểu phi tiểu liếc nhìn Hạ Việt, Hạ Việt cũng nở một nụ cười vô cùng đắc ý đáp lại.

Thẩm đại phu không nói gì, trực tiếp kéo tay của Thức Yến sang bắt mạch. Chưa được bao lâu, hắn quay sang trừng mắt liếc nhìn Hạ Việt, mắng: “Cần rồi!”

Mặt Thức Yến nhất thời đỏ bừng, Hạ Việt đứng cạnh ngoan ngoãn cúi đầu nhận sai: “Là ta không chú ý, sau này sẽ cẩn thận.”

“Thôi, vợ chồng son mà, khó trách.” Thẩm đại phu lắc đầu cười, xoay người viết đơn thuốc, “Ta cho các người một ít được trà, cũng không đáng lắm, bình thường không có việc gì thì nhớ pha uống.”

Viết đơn thuốc xong, Thẩm đại phu gọi tiểu dược đồng vào, đưa đơn thuốc để hắn đi phối. Thấy dược đồng đã đi ra ngoài, Thẩm đại phu lại quay sang nhìn Hạ Việt: “Đưa tay qua đây.”

Hạ Việt nghe lời vươn tay để Thẩm đại phu bắt mạch cho.

“Hai ngày nay các người đi đâu?”

“Chúng ta đi ôn tuyết.”

Lão nhân gia vừa nghe liền nở nụ cười, buông tay hắn ra: “Người chuẩn bị cũng kỹ quá ha. Được rồi, coi như người cẩn thận, hai người không bị cảm là tốt rồi. Nhưng nhớ không được quá ham mê chuyện này, đừng nói người vẫn chưa khỏe hẳn, người tráng kiện quá trầm mê còn phải suy yếu. Ta không muốn nhiều lời, hai đứa đều hiểu chuyện, biết chừng mực là được.”

Hạ Việt và Thức Yến đều gật đầu, biểu thị nghe theo giáo huấn của đại phu.

“Thẩm đại phu.” Hạ Việt liếc mắt nhìn Thức Yến, hỏi, “Ngày hôm qua đi hơi sớm nên Thức Yến không châm cứu, đây là lỗi của ta, người xem...”

Thẩm đại phu cười khoát khoát tay: “Người cứ làm ta giật mình, châm cứu đúng là ngày nào cũng châm mới tốt, cơ mà bỏ một hôm cũng chẳng sao. Đường nhiên sau này phải bù lại, châm liên tục mới hiệu quả.”

Hạ Việt vội vã đáp: “Sau này sẽ không như thế nữa!”

“Được rồi, người đi ra ngoài đi.” Lão nhân cầm hộp ra bắt đầu chọn kim châm, “Ta châm cứu cho y, người ra bên ngoài chờ, không chịu nữa thì phải xoay đầu qua một bên.”

Hạ Việt thật ra cũng hơi muốn ở lại, nhưng sau đó hắn vẫn đứng lên, cười nói: “Ta có đem cho Thẩm đại phu chút đồ ăn thôn quê, vừa nãy đưa Thức Yến sang đây thì quên mất, bây giờ ta đi lấy.”

Sáng sớm hôm nay hộ sản bắt đưa tới một con heo rừng nhỏ, đại khái là đi ra kiếm ăn rồi không cẩn thận chạy vào bẫy rập. Hạ Việt nhớ vài bộ phận của lợn rừng hình như cũng có giá trị làm thuốc liền mang về cho Thẩm đại phu.

Quả nhiên, Thẩm đại phu vừa nhìn thấy heo nhỏ hai mắt lập tức phát quang, khen Hạ Việt vài câu sau đó quăng hai phu phu sang một bên, xoay vòng vòng quanh con heo đáng thương, trong miệng lẩm bẩm xem nên thịt chỗ nào đầu tiên.

Thấy tình huống này, hai người nhìn nhau phì cười, nói cáo từ rồi khép cửa lại. Lúc rời đi, Hạ Việt vẫn cố chấp bế Thúc Yến lên, đi trở về phòng.

Tối hôm đó, từ trên xuống dưới Vân gia ai cũng nhận được một ít trứng gà đỏ, người người đều mừng rỡ, thiếu gia và thiếu phu nhân rất cục động phòng rồi, không khí trong nhà lúc này thậm chí còn mang theo hỉ khí ẩm áp.

Hạ Việt và Thúc Yến rất cục cựa cũng có khí độ của một đôi vợ chồng thật sự, ở chung với nhau càng thêm thân mật hơn.

Đảo mắt đã sắp đến tháng Ba, Vân gia lại bắt đầu công việc lu bù.

Hạ Việt theo Vân lão gia đi sang lò rượu, vào trong kho chọn lấy năm loại mang đi, đa số đều là chiêu bài của gia tộc như Như Thủy, Vàng Anh và Nguyệt Hoa, cùng với hai loại rượu nữa mùa đông vừa cất.

Buổi sáng ngày năm tháng Ba, dưới ánh nhìn lưu luyến của Vân phụ thân và Thúc Yến, Vân gia phụ tử lên xe ngựa ly khai Dận thành, xuất phát lên kinh.

33. Chương 33: Hội Đánh Giá

Ngày mười một tháng Ba, Vân gia phụ tử đặt chân đến Việt kinh.

Trong thành rộn ràng náo nhiệt, phố xá trải dài, trái phải hai bên cửa hàng san sát, đường đi cũng rộng lớn hơn Dận thành rất nhiều, ở nơi phồn hoa thế này, hai chiếc xe ngựa lớn cùng đi cũng chẳng cần dừng lại nhường đường cho nhau.

Người trong kinh trông có vẻ rất nhàn nhã, tu dưỡng tốt, cho dù có cao giọng nói chuyện cũng không thấy thô lỗ. Mấy người cưỡi ngựa đều chạy rất chậm rãi, xe ngựa coi vậy mà ít thấy, người đi đường và xe cộ không đụng chạm tới nhau, tất cả thoạt nhìn đều hết sức qui củ.

Xe ngựa của Vân gia bình ổn thông thuận khua vó trên đường lớn, Hạ Việt vén rèm xe lên, nhìn ngắm phong cảnh xung quanh. Vân lão gia thỉnh thoảng sẽ nói cho hắn biết, ngôi nhà trông có vẻ bình thường này lại là cửa hàng rất nổi danh trong kinh, lão bản chỗ kia thường bán những món đồ hiếm có, đối diện là quán điểm tâm chánh tông của Việt kinh vân vân, Hạ Việt đều âm thầm ghi nhớ.

Xe ngựa dừng trước cửa một khách *** tên là Vân Lai. Khách *** rất lớn, Vân lão gia mỗi lần vào kinh đều ở lại chỗ này. Hạ Việt đứng bên ngoài, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu khách ***, thầm nghĩ phụ thân nhà mình thích trọ ở đây tám phần mười là do hắn khoái cái tên khách ***.

Quả nhiên sau một khắc, hắn chợt nghe thấy Vân lão gia cười ha hả nói: “Tên hay lắm đúng không, Vân Lai Vân Lai, chẳng phải là đang chào mời chúng ta đấy sao? Hahahaha!!!” (1)

“...” Hạ Việt hít một hơi thật sâu, sau đó quay sang cười tỏa nắng với Vân lão gia, lại còn gật đầu phụ họa.

Chương quỹ của khách *** Vân Lai ra đón, đứng hàn huyên vài câu với Vân lão gia, nghe thấy Vân lão gia giới thiệu Hạ Việt liền vội vã khen ngợi hắn thật tuần tú lịch sự. Hạ Việt hành lễ, khách khí một phen, sau đó hai người được chương quỹ đưa lên phòng.

Chương quỹ cũng biết Vân gia vì sao lặn lội từ Dận thành đến đây, hắn vừa mở cửa phòng vừa tán gẫu, nào là năm nay sẽ có bao nhiêu gia tộc tham gia hội phẩm rượu, nhà ai năm ngoái đã đến rồi nhưng năm nay không đi nữa.

Vân lão gia nghe thế cũng không nói gì, Hạ Việt do không quen chường quĩ nên không tiện mở miệng. Chường quĩ kỳ thực cũng không cần khách nhân đáp lại, hần nói cho sướng miệng xong, lại bảo có việc xin cứ phân phó, sau đó hành lễ lui ra ngoài.

“Xem ra năm nay người tới cơ bản đều là những dòng họ lâu đời.” Vân lão gia ngồi trên giường, phỉ phỉ vạt áo nói.

Hạ Việt hiếu kì hỏi: “Chường quĩ mới nói gia đình năm ngoái đi năm nay không đến nữa, là lò rượu của nhà nào mới mở sao?”

Vân lão gia gật đầu: “Năm ngoái có một lò rượu mới tham gia, bọn họ rất có tiềm lực, rượu tương đối khá, bất quá vừa rồi ta nghe nói, hình như bọn họ gặp tình trạng rượu mốc.”

Đối với những người làm nghề chưng cất rượu mà nói, rượu mốc là đáng sợ nhất. Rượu bị mốc là do lúc ủ cơm không diệt hết được tạp khuẩn, quá trình cơm lên men sẽ phát sinh biến chất, tỏa ra mùi hôi giống như bị thiu nên gọi là rượu mốc. Một khi xuất hiện tình trạng này thì cho dù có muốn sửa cũng không được, có khi phải đổ đi cả thùng rượu.

Đây là trường hợp phát hiện sớm, nếu là phát hiện trễ, tạp khuẩn sẽ lây lan với phạm vi rộng, có khi nghiêm trọng đến mức làm cho công sức một mùa sản xuất của một lò rượu đều đổ sông đổ biển.

Hạ Việt nghe được hai chữ rượu chua, trong lòng chợt trầm xuống, không nói thêm nữa. Một lát sau, hần như nhớ ra chuyện gì, lại mở miệng hỏi: “Phụ thân, người và Đỗ sư từng nói năm ngoái cất rượu có chút vấn đề, lẽ nào...chúng ta cũng bị rượu chua sao?”

Nghe vậy, Vân lão gia dừng một chút, hần thở dài rồi chậm rãi gật đầu.

“May là lúc đó phát hiện sớm, là do chúng ta tính toán sai tỉ lệ nguyên liệu, vì thế nên xuất hiện tình trạng lên men sớm.”

“Lên men sớm...” Hạ Việt vừa nghe liền nhướn mày. Lên men sớm là một trong những nguyên nhân gây ra rượu chua, lúc axit lactic chưa kịp sinh sản thì con men đã bắt đầu hoạt động, mà lúc này, tạp khuẩn còn chưa bị tiêu diệt, cứ như vậy, men sinh ra không phải là men tốt, rất dễ làm hỏng rượu.

Vân lão gia nhắm mắt lại, đưa tay xoa xoa mi tâm của mình: “Lúc đó là đợt ủ cơm đầu tiên, nào ngờ vừa kiểm tra đã thấy nguyên liệu nổi bọt sùng sục. Đỗ sư sợ rượu sau sẽ bị chua bèn nói cho ta biết, hai chúng ta quyết định bỏ số rượu đó đi, dẫn người suốt đêm chạy lên núi vắt rượu.”

Vân lão gia thanh âm trầm thấp, trong giọng nói mang theo tiếc nuối. Hạ Việt đương nhiên hiểu, làm nghề cất rượu mà cuối cùng phải đổ đi cả một thùng rượu mình làm ra, chẳng khác nào bảo người ta cắt thịt trên người xuống.

Kỳ thực, nếu là ở hiện đại, lên men sớm đúng là có biện pháp cứu vãn, theo nguyên lý tăng thêm men và axit lactic là có thể kềm chế tạp khuẩn.

Chỉ là, ở quốc gia này có lẽ sẽ chẳng bao giờ có ai làm được điều ấy cả.

Tàng nhân tựa như một con bạc, một mặt gửi hết hy vọng vào tự nhiên, mặt khác lại đối kháng tự nhiên, dốc hết toàn bộ tâm huyết vào trong công việc của mình.

Hần rõ ràng cảm giác được áp lực trên vai, chỉ là hai vai càng trầm trọng, trong lòng hần càng thêm kiên định. Lò rượu gia tộc và Vân gia đều đang ở trên người hần, hần càng phải cố sức tiến tới.

Nam nhân theo bản năng sờ sờ túi tiền của tiểu hài tử làm cho, sau đó xiết chặt. Lúc này hần mới hiểu tại sao người ta lại nói “Tiên thành gia hậu lập nghiệp”, cũng hiểu vì sao ở kiếp trước, bố Hạ có thể chịu đựng được vất vả như thế. Vừa nghĩ tới trong nhà có người yêu chờ đợi mình cùng trách nhiệm với đối phương quả là rất tốt, hần cảm thấy cả người đều là động lực.

Buổi tối, Hạ Việt cùng phụ thân ăn cơm trong một tửu lâu gần khách ***, thức ăn ở đây rất được, sinh ý cũng thịnh vượng, ngay cả lầu hai cũng đông nghìn nghịt.

Hạ Việt nhìn sạn bài thấy tửu lâu có bán rượu Nguyệt Hoa của Vân gia, giá tương đối cao, dù sao đã từng là rượu được chọn để tiến vua, ở trong kinh cũng rất có danh khí.

Vân lão gia lại không gọi rượu nhà mình mà bảo tiểu nhị mang lên một bình Lạc Anh thông dụng.

“Lạc Anh là rượu trong kinh cất, cũng là rượu của quan gia.” Vân lão gia nhấp một miếng, cười nói, “Rượu này khá nhẹ, chua chua ngọt ngọt, dễ uống nên rất phổ biến, giá tiền cũng thấp, người nào cũng có thể mua. Ta ở bên ngoài rất thích uống cái này, mất công uống phải rượu nào ngon quá không dùng được thì chết.”

Một câu cuối cùng, lão nhân thấp giọng nói, sau đó lại nở một nụ cười. Từ lúc vào kinh, ngoại trừ nhắc tới chuyện năm đó rượu bị hỏng thì hẳn lúc nào cũng vui vẻ. Hạ Việt uống một ngụm rượu trong ly, tuy hương vị bình thường nhưng vào miệng trơn mượt, uống rất thoải mái.

Triều đình Lạc Việt cho phép chưng cất rượu, không giống như Trung Hoa cổ đại. Để cổ vũ các lò rượu, quan gia tác phưởng thường hay tổ chức sản xuất số lượng lớn các loại rượu phổ thông, dùng gạo thường, các tầng nhân được thuê cũng chẳng hề nổi danh. Nếu phát hiện tầng nhân nào có thiên phú tốt hoặc kỹ thuật cao thì sẽ đề cử bọn họ đến các lò rượu khác.

Trong mắt Hạ Việt xem ra thì đó là chuyện hết sức bất khả tư nghị, nhưng người Lạc Việt lại cho đó là chuyện đương nhiên.

Rượu quá ba tuần, cơm cũng ăn được một nửa, Vân lão gia đột nhiên nở nụ cười.

Hạ Việt hỏi hẳn làm sao vậy, lại nhìn thấy phụ thân cười liếc mình, sau đó chỉ chỉ li rượu trước mặt: “Bây giờ cứ cầm rượu lên là lại nhớ rượu nóng nhà mình, bây giờ đang đầu xuân, uống rượu lạnh cũng không sao nhưng cứ thấy thiếu thiếu gì đó.”

Vân lão gia lắc đầu, cười uống một hớp rượu: “Đều là do thằng nhóc nhà ngươi làm hại.”

Hạ Việt nín cười, cúi đầu thâm phản bác lại đó mới không phải hẳn.

Hai cha con cười ha hả tiếp tục đối ẩm.

Ở chiếc bàn đằng sau bàn của Hạ Việt, có một vị công tử im lặng nhìn bọn họ, ánh nhìn trên bàn phản chiếu lên đôi mắt cong cong của hắn. Người hầu bên cạnh Hạ Việt cùng một vài gia đình ngồi gần đó dùng cơm, hẳn giả bộ lơ đãng nhìn về phía vị công tử kia, nhớ kỹ gương mặt người nọ.

Tối hôm đó, tiểu hạ nhân lập tức báo cho Hạ Việt chuyện này, Hạ Việt suy nghĩ một chút, nghĩ đại khái là do phụ thân nhà mình nhắc tới chuyện hâm rượu gì đó làm người khác hiểu kỳ mà thôi, cuối cùng cũng không quá để ý.

Ngày hôm sau, hội đánh giá được tổ chức, buổi lễ sẽ cử hành vào giờ Ngọ, chủ lễ là đám quan gia quản lí lò rượu và vài tử tư (người chuyên môn đánh giá rượu) của triều đình. Năm nay có mười bảy gia tộc tham dự, trong hội trường đặt năm chiếc bàn gỗ dài hình chữ nhật được phủ khăn trắng muốt, mỗi bàn bày mười bình rượu, phía trước để chén thử rượu.

“Xem ra năm nay tham gia hội đánh giá có năm mươi loại rượu mới.” Vân lão gia nhìn chung quanh hội trường một lần, quay lại nói với Hạ Việt.

Nam nhân gật đầu cùng Vân lão gia tiến về phía trước, thử từng loại rượu một.

Không phải gia tộc nào cũng có thể mang đi năm loại rượu mới. Vân gia cũng coi như là lò rượu có tiếng, mang đến hai mươi vò rượu, nhà nào nhỏ hơn thì mang mười vò, thậm chí có nhà chỉ mang vài bình đến mà thôi. Nhưng đã có năng lực tham gia hội, đại đa số đều là gia tộc có thực lực.

Những lò rượu nhỏ hơn, ví như gia đình nhà nọ mà Vân phụ thân từng nhắc đến, bọn họ phải mang theo rượu tự đi tiến cử, được tiểu tử tán thành mới có thể dự hội.

Bên trong hội trường vô cùng náo nhiệt, ở đây không chỉ có tầng chủ của các lò rượu, mà còn có một vài vị quý tộc nổi tiếng thích rượu đến xem cùng mấy nhóm tiểu thương. Hội phẩm rượu vào mùa xuân hàng năm là thời cơ tranh đoạt tuyệt hảo mà nhanh chóng của các tiểu thương, không ít người đều mong chờ đến buổi lễ lần này.

Tử tư vẫn chưa tuyên bố bắt đầu, Vân lão gia liền dắt Hạ Việt cười ngửa xem hoa đi tham quan xung quanh. Trên đường gặp phải mấy tầng chủ khác, tự nhiên tránh không được một phen hàn huyên.

Mấy tòng chủ lão làng của Lạc Việt ai mà không biết chuyện Vân gia công tử ngã bệnh hôn mê ba năm, càng biết đứa con trai này của Vân tòng chủ không chịu thừa kế lò rượu. Ngày hôm nay họ đột nhiên trông thấy một công tử tuấn nhã đi theo Vân lão gia, còn đang không biết là ai, không nghĩ tới sau khi giới thiệu, người kia lại chính là thiếu gia nhà họ Vân trong truyền thuyết.

Không đợi mấy tòng chủ kia chúc mừng Vân thiếu gia rốt cục tỉnh dậy, Vân lão gia đã vô cùng đặc ý khoe rằng nhi tử nay đã là thiếu tòng chủ của Vân gia, lúc đó, trong lòng ai nấy đều nổ ầm một phát.

Vân lão gia nở mũi đến mức không thu lại được, Hạ Việt đứng bên cạnh nhìn phụ thân nhà mình thiếu điều tỏa hào quang thì vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, nhưng trong lòng không hiểu sao cũng có chút vui vẻ.

“Các vị tòng chủ, Hạ Việt thường nghe gia phụ nhắc tới các vị, thật sự là cửu ngưỡng đại danh.” Hạ Việt cung kính hành lễ với nhóm tòng chủ, ngữ điệu khiêm tốn ôn hòa nói, “Trước kia là ta tùy hứng không hiểu chuyện, sau này sẽ không như thế nữa. Hạ Việt vẫn còn nông cạn, mong được chư vị tiên bối chỉ điểm.”

Mấy tòng chủ kia nghe đến là thoải mái, ngoài miệng vội vàng nói tuổi trẻ táo bạo là chuyện bình thường, Vân lão tòng chủ dù sao cũng còn khỏe mạnh, không muộn không muộn, từ từ tiếp nhận là tốt rồi. Hạ Việt cũng cười cười đáp lại, dư quang liếc về phía phụ thân khoe miệng đang ngoác tới mang tai.

Hạ Việt cùng mấy tòng chủ khác nói chuyện phiếm, nhìn ra được có vài người là thật lòng mừng cho Vân lão gia, mặt khác có hai ba người tuy cười nhưng lại thoáng liếc nhìn hắn, lão nhân gia trông thấy lại càng cười như được mùa.

Hạ Việt trên mặt tuy cười, trong lòng lại trầm xuống. Thẳng đến khi mấy người kia kéo lang quan nhà mình lại giới thiệu, Hạ Việt âm thầm cười khổ một cái, thế mới biết mấy tòng chủ kia đúng là không cam lòng, đại khái là nghĩ nhi tử nhà mình không so được.

Nghĩ đến mấy vị này cũng từng làm phụ thân nín nhịn không ít, Hạ Việt nhìn mấy người đã già rồi mà cứ như trẻ con kia, trong lòng thật ra cũng hơi vui vui.

Có một tòng chủ vẫn luôn nhìn chằm chằm Hạ Việt, thấy hắn tuấn tú lịch sự thì hai mắt sáng rực. Tòng chủ thấy mọi người đã trò chuyện đủ liền nhanh chóng bước tới kéo Hạ Việt qua, từ trên xuống dưới nhìn một lần, sau đó cười ha hả nói với hắn: “Có lang quan xuất sắc thế này, thảo nào lão Vân kia vui thành như vậy. Hắn rất tự hào về ngươi đó, trước kia ngươi không chịu kế thừa lò rượu, lão Vân tuy không nói gì nhưng chúng ta đều biết trong lòng hắn rất tiếc nuối.”

Hạ Việt hơi chuyển tròng mắt, bày ra bộ dáng nghe giáo huấn: “Là lỗi của Hạ Việt, làm phụ thân và các vị tiên bối phải bận tâm.”

“Tiền bối cái gì, ta với phụ thân ngươi cũng ngang tuổi nhau thôi, nếu ngươi nguyện ý thì gọi ta một tiếng Trâu bá bá đi.”

“Trâu bá bá.” Hạ Việt rất nghe lời.

Trâu tòng chủ cười đáp ứng: “Ai, ta cũng gọi ngươi là chất nhi (cháu) được không. Kỳ thực, thanh niên còn trẻ không muốn kế thừa gia nghiệp là chuyện bình thường. Ta cũng có quen một người chuyên mài ngọc lưu ly, nhi tử nhà hắn mới đầu cũng không thích nghề này, kết quả thành thân xong trái lại ngoan ngoãn đi theo phụ thân học tập.”

Nghe đến đó, Hạ Việt làm sao không hiểu ý của đối phương, hắn cười gật đầu, chờ Trâu tòng chủ nói tiếp. Bên kia Vân lão gia mơ hồ nghe được vài câu sau cũng đã đi tới.

Trâu tòng chủ nhìn thấy Vân lão gia cũng không tránh, thoải mái tiếp tục: “Ông bà ta có câu thành gia lập nghiệp, ổn định nhà cửa, yên tâm rồi mới tiếp tục làm việc được. Lão Vân à, ngươi chắc cũng lo chất nhi không chịu nổi khổ cực nên không an lòng đúng không. Ta bảo này, ngươi thu xếp cho hắn một cái đám cưới đi, có phu lang rồi thì yên tâm việc nhà, thoải mái mà lo công chuyện. Ngươi biết đấy, Khanh quan nhà ta năm nay vừa lên 16, tính tình nhu thuận cũng giỏi phẩm rượu, hai người xem, không bằng chúng ta...”

Hạ Việt lo lắng đối phương là trưởng bối, không tiện ngắt lời, Vân lão gia lại mặc kệ, vừa nghe đối phương vào chính đề liền lập tức xua tay ngăn cản: “Lão Trâu a, ta không phải là không thích Khanh quan nhà ngươi, chỉ là Hạ Việt đã thành thân rồi.”

“...Thành thân rồi?” Trâu tàng chủ giật mình, hiển nhiên là không ngờ tới, hấn lộ ra thần sắc tiếc hận, nhìn thấy Hạ Việt xin lỗi cười gật đầu với mình, Trâu tàng chủ suy nghĩ một chút rồi lại hỏi: “Nếu không, lấy làm thị lang cũng được mà. Không phải ta khoe đâu, khanh quan nhà ta thật sự rất tốt, chất nhi cứ suy nghĩ một chút đã.”

Hạ Việt lắc đầu, thanh âm tuy ôn hòa nhưng từng câu chữ lại kiên định cự tuyệt: “Cảm tạ ưu ái của Trâu bá bá, chỉ là Hạ Việt đã thề với phu lang của mình, đời này kiếp này chỉ cần mình y, sẽ không lấy thị lang. Mong bá bá thứ lỗi.”

Nói xong, Hạ Việt cúi thấp người xuống xin lỗi.

“...!” Trâu tàng chủ nghe thế liền cứng người. Đại hộ nhân gia thiếu gia mà lại nói không lấy thị lang chỉ cần một mình chính phu lang, người này phải thủy chung đến mức nào a!

Trâu tàng chủ có chút hâm mộ nhưng cũng không nói thêm nữa, tuy rằng trong lòng hấn cảm thấy đáng tiếc, nếu khanh quan nhà hấn có thể tìm được lang quan thâm tình như vậy, hấn nằm mơ cũng có thể cười, nhưng dù sao thì mấy chuyện duyên phận thế này hấn cũng không cách nào nhúng tay được.

Bên này vừa nói chuyện xong, chợt nghe từ từ ở trên chủ tọa cao giọng tuyên bố hội đánh giá chính thức bắt đầu. Vì vậy mọi người thần sắc đều nghiêm túc hấn lên, không trò chuyện cười đùa nữa, chuẩn bị tham dự buổi lễ.

Lễ phẩm rượu năm nay có năm mươi loại, đương nhiên không thể nào uống thật, mấy hạ nhân bước ra, trong tay cầm chậu bạc đứng hai bên bàn, khách nhân thử rượu xong có thể thuận tiện nhổ ra.

Rượu của Vân gia rượu được từ từ cho bày riêng ở bàn cuối cùng, Hạ Việt thử uống từng loại một, tự tin rượu nhà mình có thể thắng được ít nhất mười loại rượu khác trong hậu trường. Rượu Vân gia rất được, nhất là hai loại mới cất vào mùa đông năm rồi, tuy rằng vị đạo thua Nguyệt Hoa thâm thúy hoa lệ nhưng lại rất cao nhã thanh thuần, so với mấy loại rượu không có gì mới mẻ kia thì nhất định có để lại ấn tượng khắc sâu trong lòng người.

Thử xong mấy loại rượu còn lại, Hạ Việt tiếp nhận nước của hạ nhân đưa tới súc miệng rồi chuẩn bị rời đi. Có điều, hấn vừa mới bước một chân ra bên ngoài, chợt nghe thấy từ đằng sau truyền tới một giọng nói trong trẻo.

“Vân gia thiếu tàng chủ, rượu của các người đúng là không tệ.”

Hạ Việt quay đầu lại, chỉ thấy một vị công tử trẻ tuổi mặc trường sam màu tím nhạt đang cười với mình. Nếu nói về ấn tượng đầu tiên, hấn chỉ cảm thấy, người thanh niên này có tướng mạo vô cùng... đường hoàng?

“Chúng ta kết bạn có được không, Vân thiếu gia?” Thanh niên kia cười tươi rói, nói ra một câu như thế.

(1) Vân Lai: Vân ở đây là một chữ với Vân của nhà Hạ Việt, tức là “mây”, Lai tức là “đến đây”.

34. Chương 34: Ôn Hữu Cung

Hạ Việt theo thói quen nở nụ cười, bất động thanh sắc quan sát đối phương.

Nếu nói Vân Hạ Việt tựa gió mùa xuân, tuấn tú ôn hòa và dịu dàng, như vậy thanh niên này lại hoa lệ tuấn mỹ như ánh mặt trời. Ngũ quan sâu sắc, mày kiếm nhập tấn, mắt phượng vi thiêu, lúc này trên mặt hấn cũng treo một nụ cười khách khí, vậy mà lại làm cho dung nhan đào hoa kia giảm đi vài phần lưu manh.

Thanh niên thấy Hạ Việt đang âm thầm quan sát mình cũng thoải mái để hấn đánh giá, thuận tiện cũng tranh thủ nhìn lại người ta. Tuy rằng trước đó hấn đã gặp Hạ Việt, nhưng đến khi đứng gần như thế này thì càng thêm thưởng thức sự trầm ổn của đối phương.

Hạ Việt kỳ thực rất nhanh đoán ra đối phương không có ác ý, trong đôi mắt kia không có tính toán, tựa hồ thật sự là muốn cùng mình kết giao.

Vừa mới đầu thái cực quyền với mấy vị tòng chủ kia khiến thần kinh hắn có hơi nhạy cảm, tuy rằng thanh niên trước mắt đang mặc trang phục của lang quan, thân hình cũng cao to, thoát nhìn còn xấp xỉ Hạ Việt. Nhưng nếu là khanh quan thể trạng lớn mặc quần áo của lang quan... Hạ Việt cảm giác mình sẽ không phân biệt được.

Một hồi sau, có lẽ do Hạ Việt vẫn im lặng, thanh niên bèn chủ động mở miệng trước.

“Xin lỗi, là ta đường đột, miệng nói muốn kết giao bằng hữu mà không giới thiệu bản thân gì cả. Ta tên là Ôn Hữu Cung, chỉ là một thương nhân nhỏ nhỏ mà thôi, không biết có thể vinh hạnh kết giao với Vân thiếu tòng chủ không nhỉ?”

Thái độ của thanh niên khiêm tốn lễ độ, Hạ Việt cũng thu hồi tâm tư nghi ngờ, gật đầu đáp lễ.

Lúc này đã có không ít khách nhân đến đây ngồi phẩm rượu, trông thấy hai vị công tử anh tuấn đứng cạnh nhau cũng không nhịn được nhìn mấy lần. Hai người cũng nhận thấy mấy đôi mắt tò mò kia, cười quyết định đổi chỗ khác nói chuyện.

Ôn Hữu Cung tựa hồ rất quen thuộc nơi này, dẫn Hạ Việt quẹo tới quẹo lui, Hạ Việt không đi ngang hàng với hắn mà đi phía sau vài bước, liếc mắt nhìn gáy của Ôn Hữu Cung.

Không có hoa văn.

Hạ Việt ở trong lòng thở phào một cái, sau đó lắc đầu cười bản thân đúng là suy nghĩ nhiều.

Thật ra hắn muốn quay lại báo cho phụ thân một tiếng, lại thấy phụ thân cùng tửu tư đang nói chuyện, hắn không tiện quấy rầy, rốt cục đi theo Ôn Hữu Cung đến một chỗ vắng người.

Hai người ở trong góc hội trường tìm một chiếc bàn trống ngồi xuống, người hầu nhanh chóng bưng điểm tâm và trà nóng đến, Ôn Hữu Cung liếc mắt, thấy người ta thanh tú khả ái bèn cười đến là ngả ngớn, tiểu hạ nhân thoát nhìn mới mười bốn mười lăm tuổi mặt đỏ bừng, cúi đầu đi cứ như chạy trốn.

“...” Hạ Việt nhìn thấy, nghĩ thầm người này thực sự là không có phụ cái mặt đào hoa của mình.

Lúc đầu hai người chỉ nói chuyện phiếm, Ôn Hữu Cung tự giới thiệu trước, nhà hắn ở trong kinh coi như có chút danh tiếng, mùa nào cũng đi chạy thương. Năm Ôn Hữu Cung mười bốn tuổi đã đi theo thương đội, mười sáu tuổi thì bắt đầu làm việc, hôm nay ở Việt kinh coi như có thể ra vào không ít địa phương. Ôn Hữu Cung thích rượu nên đa số nghiệp vụ hắn ưu tiên là buôn bán rượu, nói hàng năm đến hội phẩm rượu tìm mối làm ăn không bằng nói hắn muốn xem rượu nào uống ngon.

“Năm nay tiêu chuẩn của hội rất cao, rượu ngon đúng là không ít.” Ôn Hữu Cung bắt chéo hai chân, hắn cầm một khối điểm tâm trong tay, híp mắt nói, “Thế nhưng, ta vừa đặt chén rượu này xuống để uống chén khác thì đã muốn quên sạch mùi vị ban đầu của nó, chán không thể tả.”

Nói đoạn, hắn đột nhiên quay đầu nhìn Hạ Việt, trên mặt nở một nụ cười hưng phấn: “Vây mà rượu Vân Khởi nhà các người ấy! Mùi thơm ngào ngạt, vị đạo đầy đà... Rượu thế này mới là rượu chứ! Nếu ủ thêm một thời gian nữa có khi còn so được với Nguyệt Hoa tuyệt vời năm đó!”

Hạ Việt nghe đối phương ca ngợi rượu nhà mình hết lời, trong ngực tự nhiên vô cùng hài lòng.

Vân Khởi, đó cũng là loại rượu mới của Vân gia cất năm ngoái, từ quá trình vo gạo, nấu cơm, ủ men rồi lên rãnh đều có mặt Hạ Việt. Tên là Thúc Yển đặt cho, y nói muốn chúc mừng chuyện Hạ Việt tỉnh lại, cũng kỷ niệm năm đầu tiên Hạ Việt tham gia chưng cất rượu.

Ôn Hữu Cung bên kia còn đang cảm thán mỹ vị của Vân Khởi, nghe đối phương khen ngợi như vậy, Hạ Việt cũng chỉ nhàn nhạt khiêm tốn vài câu. Phần đạm nhiên của nam nhân làm Ôn Hữu Cung nhận không được thậm khen một tiếng.

“Ôn công tử đã thích Vân Khởi như thế, vậy không bằng ta mạn phép tặng người một vò.” Hạ Việt cười nói.

“Thật sao?!” Ôn Hữu Cung vừa nghe lời này, đôi mắt phượng hẹp dài cũng trợn lên, nhìn Hạ Việt gật đầu, mừng rỡ giơ tay lên, thiếu chút nữa đã nhảy nhót. Cũng may hắn lập tức ý thức được tình hình, trong nháy mắt lập tức thu liễm xuống.

Nhìn đối phương trông hệt như hải tử được ăn kẹo, Hạ Việt len lén vui vẻ trong lòng. Cái người Ôn Hữu Cung này tuy rằng tướng mạo đường hoàng tính tình ngả ngớn, bất quá tựa hồ cũng còn chút trẻ con, không làm cho người ta ghét nổi.

Vui đủ rồi, con người Ôn Hữu Cung bỗng dừng đảo một vòng, hẩn ngẫm nghĩ một lát rồi mở miệng hỏi: “Không biết Vân thiếu gia định ở lại trong kinh bao lâu?”

Hạ Việt suy nghĩ một chút, trả lời hẩn: “Hôm nay mười hai rồi, chừng mười lăm mười sáu chúng ta sẽ trở về Dận thành.”

“Mấy ngày tới người có kế hoạch gì không?”

Hạ Việt lắc đầu: “Lần này tới chủ yếu là để tham gia hội thi, tới hôm nay đại khái ta và phụ thân sẽ dùng cơm với mấy vị tằng chủ quen biết, ở lại mấy ngày chẳng qua cũng chỉ chờ xem kết quả.”

Ôn Hữu Cung nhướn mày lên, hớn hở đề nghị: “Vậy mấy hôm đó ta dắt Vân thiếu tằng chủ đi tham quan Việt kinh chút ha. Người là lần đầu tiên lên kinh đúng không?”

Thấy Hạ Việt gật đầu, Ôn Hữu Cung vỗ tay một cái, cao hứng nói: “Cứ quyết định vậy đi!”

Có thể quen được với một người bạn mới, Hạ Việt cũng vui vẻ, hẩn thấy Ôn Hữu Cung không phải là người xấu, tuy rằng mục đích chủ động bắt chuyện với hẩn còn chưa nói ra, nhưng cùng lắm cũng chỉ liên quan tới rượu mà thôi. Nếu có thể bắt được một mối làm ăn, lại kết giao với một bằng hữu tốt, Hạ Việt nghĩ đó là đáng giá.

Hai người vừa hẹn nhau thời gian và địa điểm ngày mai thì tửu tư cũng tuyên bố hội đánh giá kết thúc. Quan gia bày yến, mời mọi người vào. Hai người đứng dậy cáo từ, Hạ Việt quay lại tìm phụ thân cùng đi dự tiệc.

Lúc trở lại khách ***, Hạ Việt liền kể cho Vân lão gia nghe về vị bằng hữu mới của mình.

“Ôn Hữu Cung? Thương nhân...” Vân lão gia tỉ mỉ suy nghĩ một chút, “Là chủ nhân của thương đội tứ mẩu (1) Ôn thiếu chủ sao? Ôn gia ở trong kinh nghe nói rất có tiếng, ta cùng phụ thân hẩn cũng có chút quen biết, tuy là thương nhân nhưng lại chú ý lễ nghĩa. Chỉ là thương đội tứ mẩu không đến Dận thành mà đi về phía Nam, chủ yếu là tìm những món hàng hiếm lạ, không lui tới nhiều với lò rượu chúng ta. Ôn thiếu chủ kết giao với người là chuyện tốt. Cơ mà, mấy năm trước ta từng nghe nói Ôn công tử rất tuấn mỹ, vô cùng nổi tiếng trong kinh, người nói có thật không?”

Hạ Việt cười lắc đầu: “Tướng mạo đúng là rất đào hoa, tính tình cũng hệt như thế, ngay cả người hầu của tửu tư mang đến mà cũng chọc cho người ta đỏ bừng mặt chạy mất.”

Vân lão gia cao giọng cười ha hả: “Thực sự là công tử phong lưu. Bất quá ở đây thì chuyện thế này cũng bình thường thôi.”

Vân lão gia nói xong câu cuối cùng thì thâm ý nhìn Hạ Việt.

“...” Hạ Việt bật cười: “Phụ thân, ta không phải đã thề với người và cha cuộc đời này chỉ cần một mình Thúc Yến, không lấy thị lang sao? Sao người lại nhìn nhi tử như thế?”

“Hừ, nếu người lên kinh được vài ngày sau đó học mấy cái thói hư tật xấu, ta đây cũng chẳng biết nói sao.” Vân lão gia lẩm bầm vài câu, lắc đầu cười, lại nói, “Mấy ngày tới ta với mấy người kia sẽ đi xem chim cá gì đó nhà nuôi, chắc người không thích đâu, Ôn thiếu chủ muốn dắt người đi dạo Việt kinh thì cứ đi đi, nếu có mối làm ăn với lò rượu thì cho người tự quyết định.”

Hạ Việt gật đầu đáp ứng.

Ôn Hữu Cung hẹn gặp nhau vào buổi trưa, Hạ Việt lần đầu vào kinh nên không biết đường, Ôn Hữu Cung bèn nói sẽ tới cửa khách *** Vân Lai chờ hẩn. Hạ Việt ăn cơm xong, sửa sang quần áo rồi chuẩn bị xuất môn.

Hẩn vừa ra khỏi phòng đã thấy tiểu hạ nhân kia đứng bên ngoài chờ sẵn.

“Thiếu gia, ngài muốn ra ngoài sao?”

Hạ Việt gạt đầu, xoay người đóng cửa phòng lại.

Tiểu hạ nhân nhìn nhìn Hạ Việt, hẩn cúi đầu, có chút thấp thỏm hỏi: “Thiếu gia, thiếu gia dắt ta theo có được không?”

“...Người cũng là lần đầu vào kinh?”

Nhìn người hầu kia cố sức gạt đầu, Hạ Việt liền biết hài tử này là đang hiếu kỳ, muốn ra ngoài nhìn một chút. Dù sao cũng là người của mình, cho đi cùng cũng không sao cả.

Hạ Việt mang theo người hầu đi xuống liền thấy Ôn Hữu Cung đang chờ ở cầu thang. Thấy Hạ Việt đã đến, hẩn liền cười chào hỏi: “Vân thiếu tằng chủ đến sớm quá, còn chưa tới trưa mà.”

Hạ Việt cũng đáp: “Lời này ta trả lại cho người đấy.”

Hai người khoái trá nở nụ cười, không khí đang vô cùng thoải mái, hạ nhân đi sau lưng Hạ Việt bỗng dưng kinh hô một tiếng.

“Làm sao vậy?” Hạ Việt quay đầu lại nhìn hẩn.

Tiểu hạ nhân trợn to mắt nhìn Ôn Hữu Cung, nghe thấy thiếu gia hỏi mình liền chạy lên nói: “Thiếu gia, đây chính là cái người hôm bữa ở tửu lâu nhìn chăm chăm ngài đó!”

Hạ Việt nghe xong lập tức phản ứng lại, trong lòng cũng hơi bồn chồn. Tiểu hạ nhân còn quá nhỏ nên không có kinh nghiệm, mặc dù biết nói vào tai Hạ Việt nhưng cũng không chịu hạ giọng xuống, người ta đứng đối diện đã nghe thấy nhất thanh nhị sở, Hạ Việt có chút xin lỗi cười cười với Ôn Hữu Cung: “Đây là hạ nhân nhà ta, có hơi bạo dạn quá, mong Ôn công tử thứ lỗi.”

Nhìn Ôn Hữu Cung không ngại cười lắc đầu, Hạ Việt cúi xuống nói với đứa nhỏ: “Đây là Ôn công tử của Việt kinh, người thất lễ quá rồi, mau chào công tử đi.”

Hạ nhân rất nghe lời tiến lên cúi người chào hỏi, nhưng ánh mắt nhìn Ôn Hữu Cung lại vô cùng phồng bị làm Hạ Việt có chút dở khóc dở cười.

Ôn Hữu Cung thật ra cảm thấy rất thú vị, hẩn hỏi tiểu hạ nhân: “Sao người lại nghĩ ta là người xấu?”

Tiểu hạ nhân nhìn hẩn chăm chăm: “Người ngày đó hai mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm thiếu gia nhà chúng ta, ai cũng biết là người đang tính toán, người không phải người tốt!”

Hạ Việt nghe người hầu nói xong âm thầm lắc đầu, Ôn Hữu Cung bên này ngược lại phá lên cười. Cười đã đời xong, hẩn tiến tới trước mặt hạ nhân kia, hơi cúi người xuống, nhìn vào mắt của hài tử nói: “Người che chở thiếu gia nhà người là đúng. Có điều, các người đang ở kinh thành, thái độ của người như vậy sẽ khiến thiếu gia người gặp phiền toái. Thứ nhất, không phải cứ nghĩ cái gì là nói cái đó, người vừa thấy ta đã kêu lên, ai nhìn vào cũng biết có chuyện. Thứ hai, muốn nói chuyện gì với thiếu gia thì tuyệt đối không được để ta nghe thấy, cho dù người nói không sai đi nữa cũng chưa chắc xung quanh không có tai vách mạch rừng bóp méo lời nói của người truyền đi. Cuối cùng, nếu đã có địch ý với ta, tốt nhất đừng để cho ta biết, người ở trong kinh nói chuyện khó nghe đặc tội người khác, một người hầu bị phạt thì cũng bình thường, nhưng chủ tử của người mà vướng vào cái móc quần áo không nghiêm thì càng thêm phiền toái. Về phần phiền toái rất cực là chuyện gì, ta nghĩ người là một hài tử thông minh, người biết rõ mà, đúng không?”

Ôn Hữu Cung nói một tràng như vậy, trong mắt đều là ý cười nhưng lại ẩn hàm uy nghiêm, tiểu hạ nhân kia cũng vô thức đứng thẳng người. Tuy nghe câu hiểu câu không, hài tử này cũng ý thức được mình phạm phải sai lầm gì, cả người đổ đầy mồ hôi lạnh, lập tức gập sâu người xin lỗi: “Đa tạ Ôn công tử giáo huấn! Tiểu nhân hôm nay có mắt như mù mạo phạm Ôn công tử, xin Ôn công tử đại nhân bỏ qua cho tiểu nhân, tha thứ tiểu nhân lần này!”

Ôn Hữu Cung cười sờ sờ đầu hài tử: “Không cần đa lễ, ta cũng chỉ nhắc nhở người một chút thôi, nhớ rồi thì mau đứng lên.”

Nói đoạn, hẩn xoay người chấp tay với Hạ Việt: “Ôn mỗ tự tiện, mong Vân thiếu tằng chủ đừng để bụng.”

Hạ Việt kỳ thực từ đầu tới cuối đều thấy rất vui vẻ, những lời này nếu Ôn Hữu Cung không nói thì hẳn cũng sẽ nói, bây giờ có người làm thay cho hẳn thì hẳn càng khỏe, về phần vấn đề mặt mũi vân vân, Hạ Việt cho tới bây giờ đều không quan tâm.

Ba người ở cửa khách sạn nói chuyện một lát, Ôn Hữu Cung mời Hạ Việt lên xe ngựa, đi đến địa điểm tiếp khách.

(1) Đội hình tứ mẫu:

35. Chương 35: Sinh Ý

Nơi Ôn Hữu Cung đưa Hạ Việt đến là một tiểu thôn trang, chiêu bài của thôn trang treo ở bên hông, nếu đứng ngoài nhìn vào sẽ không thấy. Người không biết còn tưởng đây là nhà dân, nào ngờ lại là cửa tiệm làm ăn.

Hạ Việt nhìn chiêu bài kia, nghĩ thầm vô luận nhìn bao nhiêu lần hẳn vẫn không thể quen với thể chữ này được.

Đúng là chữ của Lạc Việt khá giống với chữ Hán, giúp hẳn học tập nhanh hơn rất nhiều, có điều do không có bộ Nữ () nên có không ít chữ hoàn toàn thay đổi. Tỷ như cái tên “Như Thủy” của Vân gia nhà bọn hẳn, trước đây Hạ Việt phải nhìn mãi mới ra, còn có cái chữ “Tốt”, lúc đọc sách hẳn thấy rất nhiều nhưng có khi chẳng hiểu gì cả. (1)

Quả nhiên xuyên qua đây vào làm con một gia tộc sản xuất rượu đã là may lắm rồi, ngoài ra hẳn gần như không có bàn tay vàng, tuy nói quốc gia này có ngôn ngữ giống với thế giới của hẳn, nhưng rốt cuộc Lạc Việt cũng không phải Trung Hoa. Tính ra thì Hạ Việt vẫn còn hơn trăm chữ chưa rõ, còn phải học tập thêm.

Lúc này Hạ Việt nhìn trên trên bảng hiệu đề ba chữ “Yến Hảo Cư”, lặng lẽ lẩm nhẩm trong lòng một lần. Hẳn thâm nghĩ phải mau chóng học thuộc hết từ mới, đỡ mất công mỗi lần nhìn thấy lại phải đứng suy nghĩ một hồi, rất là ảnh hưởng đến hình tượng của Vân thiếu gia.

Ôn Hữu Cung tựa đồ đã đặt chỗ trước, ba người trực tiếp được tiểu nhị đưa lên lầu, Ôn Hữu Cung cũng mang theo tùy tùng, hẳn để tùy tùng và hạ nhân của Hạ Việt ngồi gian ngoài ăn cơm với nhau, hai người nhấc áo đi thẳng vào phòng trong.

Thức ăn trong thôn trang đều rất tinh xảo, Ôn Hữu Cung gọi một bình Như Thủy của Vân gia, hai người vừa uống vừa trò chuyện.

Ngoài cửa sổ là một mảnh vườn xuân, có hoa cỏ nức nở và một chiếc ao nhỏ nhỏ. Nước ao ánh lên màu xanh lục thâm thúy, mỗi lần gió thổi qua thì mặt nước lại khê khàng lay động, phản chiếu ánh mặt trời rực rỡ vỡ vụn, sau đó lại từ từ êm ả.

Rốt cục có thể tìm được một địa phương yên tĩnh thanh thoi để nói chuyện, Hạ Việt mới phát hiện Ôn Hữu Cung cùng mình hình như rất tâm đầu ý hợp. Hai người đều là dân làm ăn, tự nhiên không cần phải nói mấy chuyện văn thơ hay thời sự. Ôn Hữu Cung đã từng đến rất nhiều nơi, hẳn kể cho Hạ Việt nghe nào phong cảnh hùng vĩ, nào những thứ hiếm lạ, mang vào kinh bán được bao nhiêu, được những vị đại nhân nào hỏi thăm. Hạ Việt cười, càng nghe càng thích.

Hai người nói chuyện một hồi lại quay sang vấn đề rượu, Ôn Hữu Cung nói chất nước của từng vùng khác nhau, cất ra rượu hương vị cũng khác, có nơi cất ra vị rượu cay nồng, có chỗ lại làm ra rượu nhạt như nước.

Hạ Việt lúc này mới bắt đầu nói về kiến thức làm rượu chuyên nghiệp, loại nước nào ảnh hưởng đến rượu như thế nào từ trên xuống dưới nói một lần, Ôn Hữu Cung nghe đến nhập thần, ánh mắt trong suốt hệt như một đứa bé được nghe kể chuyện.

Bữa cơm này cả chủ lẫn khách đều ăn đến vui vẻ, cuối hôm đó, hai người cũng bắt đầu xưng huynh gọi đệ. Hạ Việt đến hè năm nay đã 24, Ôn Hữu Cung đến cuối thu mới được 22. Vì vậy Ôn Hữu Cung liền gọi hắn một tiếng Vân đại ca, tự xưng là tiểu đệ. Hạ Việt cũng chiều hắn, hai người càng lúc càng thân thiết hơn.

Ôn Hữu Cung giữa đầu uống cạn một chén rượu, sau đó nghiêm mặt nói: “Nếu đã gọi người một tiếng đại ca, tiểu đệ đây cũng không dám giấu diếm huynh nữa.”

Thấy Hạ Việt để li rượu xuống mỉm cười đáp lại, Ôn Hữu Cung cũng cười cười, tiếp tục nói: “Đương nhiên, đại ca nhất định là đã nhìn ra, đệ chủ động muốn kết bạn với huynh đúng là do huynh phong tư hơn người, đệ thật sự rất kính phục. Nhưng dù sao đệ vẫn là thương nhân, mục đích quan trọng nhất vẫn là vì sinh ý. Thành thật mà nói, tiểu đệ muốn cùng lập kế ước với Vân gia, độc quyền buôn bán Vân Khởi trong Việt kinh!”

“...”

Hạ Việt ngẩn ra, hắn không ngờ Ôn Hữu Cung lại coi trọng Vân Khởi đến vậy.

Ngoại trừ Dân thành có Hỉ Cửu Túy, rượu Vân gia phải nhờ các thương nhân đưa đến địa phương khác buôn bán, nếu để cho Ôn Hữu Cung mua đứt quyền lợi làm ăn trong kinh thành, kỳ thực đối với Vân gia mà nói, so với đưa rượu cho thương nhân khác bán thì cũng chẳng chênh lệch là bao. Không, nếu như thu xếp chu toàn, thậm chí Vân gia còn được lời hơn.

Hạ Việt trong lòng tính toán một phen, hắn không đáp lời ngay mà hỏi: “Theo ta biết, thương đội tứ mẩu chưa bao giờ vào Dân thành mà.”

“Đúng vậy.” Ôn Hữu Cung thần nhiên thừa nhận, “Từ đời phụ thân ta thì Ôn gia cũng chỉ dẫn thương đội vào miền Nam mà thôi, phía Nam nhiều cửa ngon vật lạ, tìm được thứ gì càng quý hiếm đem về kinh bán càng được tiền. Dân thành tuy nằm gần Việt kinh, thương đội đúng là có đi ngang qua nhưng chưa bao giờ vào đó cả.”

Hạ Việt cười cười, xoay xoay chén rượu trong tay, vờ như tùy ý nói: “Đừng bảo với ta là người thích Vân Khởi đến mức chịu chạy đến tận Dân thành xa xôi chỉ để đưa rượu lên kinh bán đấy nhé.”

Ôn Hữu Cung nghe vậy cười toe, khoe ra hàm răng trắng bóng: “Không hổ là Vân đại ca, cho dù có là người của Việt kinh cũng chưa chắc chiếm được tiện nghi của huynh.”

Nói xong câu này, Ôn Hữu Cung thu hồi nụ cười, hắn quay đầu lại nhìn cửa phòng đã khóa chặt, thấp giọng nói: “Ta cũng không có ý định gạt đại ca, tiểu đệ muốn làm sinh ý này, đương nhiên là đã tính toán đầu vào đấy. Hai ngày nữa, hội phẩm rượu sẽ công bố kết quả đánh giá, theo ta thấy, Vân Khởi thấp nhất cũng phải là thượng đẳng!”

Mục đích của hội đánh giá không phải là chọn người thắng cuộc mà là phân chia đẳng cấp rượu, cấp bậc từ thấp đến cao có bốn bậc, gồm tam đẳng, nhị đẳng, nhất đẳng và thượng đẳng, rượu thượng đẳng sẽ được chọn làm rượu tiến vua.

Sau khi phân định xong thì hội sẽ dán bố cáo, rượu có đẳng cấp càng cao thì giá càng đắt, khách mua rượu tăng nhanh, các tiểu thương sẽ ồ ạt kéo về để thương lượng, giá bán sỉ cũng sẽ bị hét cao.

Hạ Việt thấy Ôn Hữu Cung còn chưa nói hết, hắn lặp lại: “Thấp nhất?”

“Ừ, thấp nhất.” Ôn Hữu Cung thần bí cười cười, thấp giọng thì thầm: “Kỳ thực, ta chắc chắn năm nay Vân Khởi sẽ được chọn làm cống phẩm.”

“Làm sao ngươi biết?” Hạ Việt thu hồi nụ cười, cũng thấp giọng hỏi.

“Lời này ta chỉ nói cho đại ca biết thôi.” Ôn Hữu Cung đứng dậy đóng cửa sổ lại, ngồi vào bên cạnh Hạ Việt, “Hoàng thượng năm nay vừa nạp một vị hoa quân, có vẻ vô cùng sủng ái y. Vừa nghe hoa quân nói thích uống rượu liền ban cho y hơn mười vò Nguyệt Hoa đã ủ sáu năm!”

Sáu năm trước Nguyệt Hoa được chọn làm rượu tiến vua, đến hôm nay chắc cũng chẳng còn lại bao nhiêu nhưng hoàng thượng lại ban cho vị hoa quân này hơn mười bình, xem ra hoa quân rất được yêu thích. Chỉ

là việc này có vẻ không liên quan gì đến Vân Khởi cả, Hạ Việt liếc nhìn Ôn Hữu Cung, ý bảo hắn mau nói tiếp.

Ôn Hữu Cung cũng không thừa nước đục thả câu, hắn ngừng một chút liền tiếp tục giải thích: “Thực không dám giấu huynh, thị lang nhà ta là người quen của hoa quân, trước khi y vào cung từng đến nhà ta chơi, ta cũng nói chuyện với y vài lần, coi như rành rẽ sở thích của y.”

Chuyện này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Hạ Việt, hắn xâu chuỗi lời nói của Ôn Hữu Cung lại, suy nghĩ một chút, sau đó thăm dò hỏi: “Như vậy, hôm qua ở hội đánh giá...”

Ôn Hữu Cung cười gật đầu: “Đúng vậy, ta thấy y ở đây.”

“Là vị nào thế?” Hạ Việt ngạc nhiên hỏi. Tuy Lạc Việt không cứng nhắc đến mức cấm kỵ quan đi ra ngoài, có thể y cũng đã hóa trang và che hoa văn sau gáy, cơ mà hoàng thượng chịu để người của mình chui vào trong cái chỗ rất một đám lang quan thế này sao?

Hạ Việt cảm giác nếu là hắn, chắc chắn hắn chịu không nổi, ngoại trừ quay về Bạch gia, Thúc Yến đi đâu hắn cũng phải đi theo đó, không chỉ đi theo, còn phải nắm tay, sợ người khác không biết bọn họ là một đôi! Không phải là hắn không tin tưởng tiểu hài tử, là do cái tính độc chiếm của hắn quấy phá có được không.

“Hình như là y lên tới đây.” Ôn Hữu Cung suy nghĩ một chút, sau đó lại lắc đầu, “Nếu y công khai mà tới, tửu tửu làm sao mà bình tĩnh nổi.”

Nhớ tới vị tửu tửu thích nói giỡn với phụ thân nhà mình, Hạ Việt cũng đồng ý với Ôn Hữu Cung.

Nếu là hoa quân vừa nạp năm nay, y chắc hẳn vẫn chưa tham gia các dịp lễ long trọng, bây giờ mới đầu xuân, lễ tế trời cùng đại điển hoàng gia đều diễn ra vào tháng Sáu, đại bộ phận quan viên không biết mặt hoa quân là chuyện bình thường.

Hạ Việt suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Người nhìn thấy y uống Vân Khởi à?”

“Ừ.” Ôn Hữu Cung gật đầu, “Mặc dù là xoay lưng lại nhưng ta thấy y cầm một vò Vân Khởi lên ngắm nghía rất lâu, ta dám bảo đảm là y thích Vân Khởi.”

Nghe đoạn, Hạ Việt liền trầm ngâm một hồi.

Theo lời Ôn Hữu Cung nói, nếu hoàng thượng thực sự sủng ái vị tân hoa quân này đến thế, như vậy khả năng Vân Khởi được chọn làm cống phẩm là cực cao. Chuyện này đối với lò rượu Vân gia mà nói đích xác là trăm điều lợi không điều hại, cho dù có để Ôn Hữu Cung độc quyền mua bán, Vân gia cũng có thể kiếm được rất nhiều!

Chỉ là...

“Bao giờ người định đến Dận thành?”

Nghe Hạ Việt hỏi vậy, Ôn Hữu Cung liền biết việc này coi như thành công, hắn vui vẻ cười, nói kế hoạch của mình ra: “Chắc là khoảng tháng Năm, chờ tiết xuân hết hẳn ta sẽ xuất phát đến miền Nam, lúc quay về thì ghé vào Dận thành, vừa vặn cuối tháng.”

Hạ Việt nghe xong trái lại hơi nhú mồm: “Tháng Sáu cống phẩm sẽ được đưa vào kinh, nhưng lỡ như Vân Khởi không được chọn thì sao?”

Ôn Hữu Cung ngẩn người, một lát sau mới hiểu được Hạ Việt đang lo cho hắn, tâm trạng càng vui vẻ hơn. Hắn gãi gãi má, có chút ngượng ngùng nói: “Thật ra cho dù không được chọn thì rượu của huynh vẫn là bậc thượng đẳng mà, ta đã hỏi tửu tửu rồi. Dù thế nào đi nữa, đệ cũng sẽ không nuốt lời, nếu có thể cùng Vân gia hợp tác bản thân đệ cũng được lợi. Đại ca cứ yên tâm.”

Hạ Việt nhú mồm, nhìn người này sau lưng kín đáo trước mặt lại hệt như tiểu đệ thành thật khai báo tất cả với đại ca mình. Rõ ràng phụ thân nhà hắn đã nói Ôn công tử là một thương nhân rất lợi hại, sao hắn lại thấy y như tiểu hài tử thế này.

Hạ Việt có chút tự kỷ, mong rằng Ôn Hữu Cung cũng chỉ đối với mình như vậy, hần cười nhẹ, thở dài rồi đáp: “Nếu đã vậy thì ta mạn phép làm chủ, ngày mai ta viết khế ước, chờ tháng Năm người tới Dận thành thì chúng ta chính thức ký kết.”

Ôn Hữu Cung nghe xong thì vô cùng kích động, miệng cười ngoác đến tận mang tai, Hạ Việt nhìn hần, nhin không được nói một câu: “Rượu là lấy về để bán, đệ đừng có uống hết đấy nhé.”

“...” Khuôn mặt hoa đào của thanh niên đột nhiên cứng ngắc, một lát sau mới ngượng ngùng cười cười, hất cằm lên nói: “Đó là rượu đệ bỏ tiền ra mua cơ mà, sao huynh lại nói đệ như thế, đệ ấy à, nếu có thể thật sự uống hết sạch Vân Khởi, có chết cũng cam lòng.”

Hần nói xong liếm liếm môi, bộ dáng tham ăn chọc cho Hạ Việt cười ha hả.

(1) Chữ Như trong cái tên “Như Thủy” viết là 如, còn chữ Tốt là 子, 2 chữ này đều có bộ Nữ. Ở Lạc Việt không có bộ này nên người ta viết kiểu khác, Vân tiểu công đọc không nổi =)

36. Chương 36: Trước Ngày Rời Kinh (thượng)

Sáng sớm ngày mười bốn tháng Ba, trong kinh dán bố cáo thông báo kết quả.

Năm nay, tham dự hội đánh giá có năm mươi loại rượu, trong đó có mười loại được tam đẳng, nhị đẳng có hai mươi tám loại, tám loại nhất đẳng, thượng đẳng được ba loại. Người ta sẽ chọn lấy hai loại rượu trong rượu thượng đẳng, đến tháng Sáu sẽ quyết định dâng một trong hai làm cống phẩm tiên vua.

Trong năm loại rượu Vân gia mang đến, có ba loại được nhất đẳng, Nguyệt Hoa năm đó cũng là thượng đẳng, mà Vân Khởi lại nằm trong nhóm chờ chọn làm cống phẩm.

Vân gia phụ tử tuy rằng trước đó đã được Ôn Hữu Cung tiết lộ nhưng lúc này vẫn hết sức cao hứng. Vân lão gia chạy về khách *** viết thư cho Đỗ sư, sau đó lại cùng Hạ Việt đi chiêu đãi khách.

Đến giờ Ty, can sự của tửu tư tới cửa báii phỏng, người nọ cười híp mắt chúc mừng hai cha con, theo thường lệ thông báo ngày chờ tuyên cáo cuối cùng, sau đó gọi người đưa vào cho Vân lão gia một chiếc bảng hiệu dài chừng mười thước và một quyển chiếu bốn (1) bằng lụa tinh xảo.

Bảng hiệu và chiếu bốn có nội dung tương tự nhau, đều là viết vào năm nào tháng nào sau khi kết thúc hội đánh giá, rượu của Vân gia rượu mỹ vị khác lạ, triều đình đại ấn khen thưởng. Đẳng sau chiếu bốn còn viết mấy lời khen ngợi tài nghệ của Đỗ sư, cổ vũ lò rượu Vân gia vân vân. Theo cách nói của Hạ Việt, đây là chính là bằng khen và giấy chứng nhận được nhà nước trao tặng.

Hạ Việt cho can sự tiền lì xì, lại nói mấy lời khách sáo, sau đó lấy cớ còn có vài nhà khác sắp đến chúc mừng tiền người đi.

Hần khép cửa, vừa quay đầu đã thấy phụ thân ngồi bên bàn cười nói: “Tình báo của Ôn thiếu gia chính xác quá chứ.”

Hạ Việt gật đầu, ngồi xuống bên cạnh hần: “Như vậy xem ra Vân Khởi đúng là có khả năng được chọn làm cống tửu.”

Vân lão gia gõ gõ đầu ngón tay lên mặt bàn, tuy rằng có vui vẻ thật nhưng hần cũng không quá mức hưng phấn.

“Vân Khởi là rượu mới Đỗ sư vừa cất năm rồi, chỉ làm có một thùng. Hôm lễ hội ta có hỏi tửu tư, năm nay trong cung yêu cầu tiến cống hai trăm bình. Chúng ta tất nhiên phải nộp cho đủ, số còn lại người tính thử, để lại vài bình ủ thành rượu lâu năm, còn phải đem ra Hỉ Cửu Túy và giao cho tiểu thương bán... Hay người thử ngỏ lời với Ôn thiếu gia lấy ít hàng một chút xem sao.”

Hạ Việt chần chừ, hần cũng đã nghĩ tới vấn đề này, Ôn Hữu Cung không biết Vân Khởi cất được bao nhiêu, nhưng hần lại biết rất rõ.

Vân Khởi chỉ có một thùng, đổ ra thì được ba mươi chum, ba mươi chum là được mười bảy thùng bốn mươi lít. Rót ra thì được một nghìn bảy trăm thăng, tức là khoảng tám trăm năm mươi bình rượu.

Sau khi tiến cống hai trăm bình, Hỉ Cửu Túy ít nhất cũng phải thêm hai trăm bình nữa, các tiểu thương đã ký khế ước cũng sẽ mang đi ba trăm bình nữa, vì thế, lượng rượu để đưa cho Ôn Hữu Cung chẳng còn lại bao nhiêu.

Người ta dù sao cũng đã mua độc quyền, ra giá tự nhiên cao hơn bình thường nhiều, nhưng nếu số lượng ít quá sợ hấn cũng không kiếm được lời. Tuy rằng không ảnh hưởng đến Vân gia, thế nhưng bất luận là từ đạo nghĩa hay từ nhân tình, Hạ Việt đều cảm thấy có chút tội lỗi.

Chiều mai gặp Ôn Hữu Cung thì hấn phải nói cho rõ ràng mới được.

Hôm sau, Ôn Hữu Cung mang theo hai bản khế ước đến khách *** tìm Hạ Việt.

Trong kinh dán bố cáo hấn đương nhiên đã thấy, lúc này cả hai gặp nhau cũng không thể thiếu một phen chúc mừng. Sau khi hai người khách khí xong, ngồi xuống bàn, Ôn Hữu Cung nhanh chóng vào vấn đề.

“Hôm qua ta mạo muội viết khế ước, đại ca người xem thử có còn khúc mắc gì hay không?” Ôn Hữu Cung đưa khế ước cho Hạ Việt nhìn.

Hạ Việt cẩn thận xem xét, tuy Ôn Hữu Cung tối hôm qua mới viết nhưng hấn suy tính khá chu toàn, khế ước rõ ràng trật tự, Hạ Việt cảm thấy hoàn toàn không có vấn đề gì cả.

Khế ước liệt kê rất đầy đủ các điều khoản nhưng lại không đề cập đến chuyện Vân gia phải cung cấp bao nhiêu rượu cho Ôn gia, Hạ Việt âm thầm thở phào một cái, cũng biết đây là sự cẩn thận của Ôn Hữu Cung, làm ăn thì cho dù quen thân đến mấy cũng phải chờ hai bên thương thảo cho thỏa đáng trước.

Vì vậy, Hạ Việt cũng không quanh co lòng vòng nữa, trực tiếp nói chuyện Vân Khởi cùng ý của phụ thân cho hấn nghe.

Nếu đối phương ngại ít thì khế ước này không kí cũng chẳng sao, đỡ phải thiệt thòi cho đôi bên, Hạ Việt không muốn kiếm tiền bằng thủ đoạn. Hơn nữa, hấn thích vị bằng hữu này, đã gọi người ta một tiếng tiểu đệ thì nên thật lòng một chút.

Ôn Hữu Cung đúng là không ngờ rằng Vân Khởi chỉ có một thùng, tính ra chỉ có mười bảy thùng bốn mươi lít, lập tức cũng có chút lo lắng. Hấn vốn hy vọng có thể nhập khoảng hai ba trăm bình, nhưng sau hôm nay chỉ sợ không được, hàng ít thì lời cũng không nhiều. Bất quá, cho dù cho ít đi nữa, hấn cũng không muốn buông tha cái khế ước này.

Ôn Hữu Cung liếm liếm môi, hấn mở hộp mực ra, ấn ngón tay cái vào, thẳng thắn nói: “Đại ca, cuối tháng Năm ta mới đến Dân thành được, còn trẻ hơn cả các tiểu thương khác nữa, đến lúc đó các người cứ đưa cho ta hết chỗ rượu còn lại là được. Ôn mỗ mặc dù là người làm ăn, nhưng làm ăn thì phải tính đường dài, nếu ngày sau có thể trường kỳ hợp tác vậy trước kiếm ít một chút cũng không sao cả. Huống chi, có thể kết bạn với Vân đại ca, đối với ta mà nói đã là buồn bán có lời!”

Nói đoạn, hấn mạnh mẽ ấn ngón tay xuống hai tờ khế ước, sau đó xoay tờ giấy về trước mặt Hạ Việt, một bộ tùy người quyết định.

Hạ Việt thấy hấn nói như vậy thì cao hứng cười đáp lời, chấm tay vào mực rồi điểm lên khế ước. Ký kết thành công, mỗi người chia nhau giữ một bản.

Tảng đá đè nặng trong ngực Ôn Hữu Cung rốt cục biến mất, nghe Hạ Việt nói ngày mười sáu phải về Dân thành, vội vàng nói ngày mai muốn dẫn hấn đi mua sắm. Hạ Việt thật ra cũng muốn đi xem thử, cuối cùng liền đáp ứng hấn.

Vừa tiễn Ôn Hữu Cung đi, tiểu hạ nhân đã nhin không được lắm bầm vài tiếng: “Từ lúc thiếu gia vào kinh, ngày nào ngài cũng ở cùng một chỗ với Ôn công tử cả.”

Hạ Việt ngẫm lại, thấy đúng là như vậy liền không nhin được bật cười.

Ngày hôm sau, Hạ Việt dắt theo người hầu đi đến chỗ hẹn với Ôn Hữu Cung.

Hắn tự nhận là người luôn đúng giờ, từ trước tới nay đều đến sớm, chỉ là Ôn Hữu Cung so với hắn còn muốn sớm hơn. Hạ Việt ước chừng thời gian, vừa rẽ qua góc đường đã thấy Ôn công tử mặc y phục màu vàng nhạt đứng ở một góc phố.

Có điều, hắn không tiến lên mà lui về sau hai bước, núp cạnh một ngôi nhà.

Tiểu hạ nhân tò mò thò đầu ra nhìn, sau đó tấm tắc hai tiếng: “Chớ không phải là nợ đào hoa của Ôn công tử đi?”

Trên đường cái người đến người đi, Ôn công tử một thân màu vàng nhạt vốn đã đủ hấp dẫn, đứng bên cạnh hắn là một khanh quan xinh đẹp mặc trường y màu đỏ thẫm, càng chọc cho người đi đường liên tiếp quay đầu lại nhìn. Hai người tựa hồ đang tranh chấp gì đó, khanh quan kia trợn tròn mắt, Ôn Hữu Cung vẻ mặt không kiên nhẫn liên tục phất tay, bộ dáng muốn đuổi người đi càng nhanh càng tốt.

“...” Hạ Việt vừa tức vừa buồn cười, gõ đầu hải tử đang hớn ha hớn hở trước mắt mình: “Đừng có nói lung tung, lẽ nào người không thấy khanh quan kia có diện mạo tương tự Ôn công tử sao?”

“Hả?” Vừa nghe xong lời này, cái đầu nhấp nhể của tiểu hạ nhân vừa bị gõ cho rụt về lại lập tức thò ra, “Đúng a! Ra vị khanh quan kia là huynh đệ của Ôn công tử sao?”

“Chưa từng nghe hắn nói qua.” Hạ Việt lắc đầu, “Bất quá nhìn hai người giống nhau như vậy, cho dù không phải thân sinh thì cũng là anh em họ.”

Tiểu hạ nhân nghe đoạn liền không ngừng gật đầu, nhìn hai người kia một hồi, sau đó lại ngẩng lên hỏi thiếu gia nhà mình: “Thiếu gia, chúng ta cứ núp ở đây à, không đi ra chào hỏi bọn họ sao?”

Hạ Việt buồn cười nhìn hắn: “Thế nào? Lúc ta ở Dân thành, có khanh quan muốn lại bắt chuyện người đều sống chết ngăn người ta lại, nếu không thì bày trò cho ta nhìn sang chỗ khác. Vào trong kinh lại muốn ta chủ động tiếp cận khanh quan sao? Người cho là ta không biết ý đồ của người hử?”

Tâm tư mờ ám bị thiếu gia vạch trần, tiểu hạ nhân ngượng ngùng cười hì hì.

Hạ Việt vỗ vỗ đầu hắn, cười cười, lại tiếp tục giải thích: “Cũng sắp đến giờ hẹn rồi, nếu Ôn Hữu Cung có ý định giới thiệu khanh quan kia cho ta thì việc gì hắn phải cãi nhau với y, ta đi ra lúc này rất bất lịch sự. Người xem hắn vẫn liên tục đuổi người, chắc là không muốn để chúng ta nhìn thấy.”

“Thì ra là thế!” Người hầu vỗ tay một cái, “Ta nói Ôn công tử bình thường đối với ai cũng nói nói cười cười, gặp khanh quan thì càng thêm ôn nhu, thế nào hôm nay lại như uống nhầm thuốc! Hóa ra là muốn đuổi người đi trước khi thiếu gia tới a!”

Hạ Việt buồn cười lắc đầu, tiểu hạ nhân nhà hắn hôm trước bị Ôn Hữu Cung giáo huấn một trận, rõ ràng trong lòng rất phục người ta, ngoài miệng lại cố tình nửa điểm cũng không chịu buông, cứ phải chọc ngoáy một hai câu mới chịu.

“Người a.” Hạ Việt cốc đầu hắn, “Không được nói người ta như vậy, sau lưng cũng không được.”

Tiểu hạ nhân xoa xoa cái đầu lần thứ hai chịu tội, bĩu môi đáp: “Ta thấy lúc hắn nói chuyện với người khác thì cứ giả tạo sao ấy, nhưng lúc nói chuyện với thiếu gia lại bình thường sáng khoái. Nếu không phải cả hai đều là lang quan, hắn lại còn rất phong lưu, ta hoài nghi hắn có ý với thiếu gia.”

Rốt cục Hạ Việt không nhịn được nữa, vỗ mạnh lên gáy hải tử cái bốp: “Ta nói một câu người trả lại ta mười câu, trong đầu toàn chứa cái gì đầu không.”

Người hầu cũng biết mình suy nghĩ lung tung, trái lại nhận sai, hắn ngậm miệng không nói nữa, chuyên tâm nhìn tình huống bên kia.

Một lát sau, khanh quan rốt cục xoay người bỏ đi, Ôn Hữu Cung cau mày lắc lắc tay áo, sau đó lại xoa xoa mi tâm, trên mặt đều là khó chịu.

Hạ Việt chờ trong giây lát mới đi tới chào hắn. Ôn Hữu Cung vừa nhìn thấy Hạ Việt liền cười toe, hô to một tiếng chào đại ca.

Hạ nhân cũng nhanh chóng chào hỏi Ôn công tử, vốn hắn cũng hiểu được là nên phối hợp diễn với thiếu gia một tí, cơ mà hài tử này dù sao tâm tính linh hoạt, rốt cục vẫn nhìn không được, hơi liếc mắt nhìn về phía người nọ vừa rời đi.

Ôn Hữu Cung nhìn thấy, lập tức hiểu ra, nhất thời minh bạch khi nãy Hạ Việt tế nhị không tiến đến, trong lòng vừa cảm kích vừa thở phào nhẹ nhõm.

Nếu hắn trực tiếp tới thì khỏi phải nói có bao nhiêu phiền toái, vừa nhớ tới khanh quan nọ, Ôn Hữu Cung không kiềm chế được lộ ra một nụ cười khổ.

Hạ Việt âm thầm thở dài, vỗ vỗ vai hạ nhân, ý bảo hắn dâng đồ lên.

“Đây là?” Lực chú ý của Ôn Hữu Cung lập tức bị dời đi.

“Không phải ta đã nói sẽ cho đệ một bình Vân Khởi sao?” Hạ Việt mỉm cười đáp, “Chúng ta dừng đứng ở đây nữa, tìm chỗ nào yên tĩnh ngồi nói chuyện đi.”

Lo lắng trên mặt Ôn Hữu Cung rốt cục tán đi, hắn nở một nụ cười trung thực, yêu thích không buông tay ôm lấy bình Vân Khởi được bọc vải kín, dẫn bọn Hạ Việt vào trong một quán trà.

(1) Chiếp bốn: Dịch nôm na là sách gấp, được phát triển ở Trung Quốc vào thời Đường, rất được ưa chuộng vì tính nghệ thuật và tiện dụng của nó so với dạng cuộn, sau này còn được Nhật và Hàn phát triển dưới cái tên là Orihon

37. Chương 37: Trước Ngày Rời Kinh (hạ)

Ôn Hữu Cung rầu rĩ uống hết một chén trà, vô cùng chà đạp hình tượng công tử phong lưu mà dùng tay lau mặt một cái, hai chân mày cũng nhíu lại. Hắn nhìn Hạ Việt một hồi, rốt cục cắn răng mở miệng nói:

“Vốn chỉ định dắt huynh đi dạo một vòng, nhưng thứ lỗi tiểu đệ để bụng, ta thật sự phải nói cho huynh nghe!”

Hạ Việt liếc mắt nhìn hạ nhân một cái, hắn hiểu ý, ngoan ngoãn bưng đĩa lạc và li trà của mình lên tìm chỗ khác ngồi, để hai người thoải mái nói chuyện.

Ôn Hữu Cung cảm kích cười cười, hắn ghé sát vào Hạ Việt, thấp giọng đáp: “Thực không dám giấu huynh, ta cũng không phải là con trai độc nhất của gia tộc, mà trên có ca ca dưới có đệ đệ. Đại ca từ nhỏ đã vào kinh làm ăn, vì thế chúng ta cũng không quá thân thiết. Đệ đệ của ta tuy là một khanh quan nhưng đã tâm lại lớn, y có hơi lậm tiểu thuyết nên luôn muốn hơn thua với lang quan mới chịu, từ việc buôn bán đến thi cử. Đúng là có không ít khanh quan giỏi giang như thế, đã vậy Việt kinh lại còn là nơi qui tụ người tài, nhưng đệ đệ của ta làm gì có cái bản lĩnh đó?!”

Nói đoạn, Ôn Hữu Cung uống một ngụm trà, sau đó lại xoa xoa mi tâm: “Y nếu thật có bản lĩnh, ta sẽ không ngại để y quản lý công việc. Phụ thân cho y một cửa hàng bán vải, sau đó ngày nào y cũng phải chạy tới hỏi ta! Nếu là tiểu đệ của ta, tự nhiên ta sẽ hết lòng giúp đỡ. Thế nhưng ta vừa nói xong y liền cảm giác mình đã xuất sư, cái gì cũng hiểu, ai nói cũng không nghe! Hai năm ròng rã cửa hàng cứ chạy tới tìm ta tố khổ, ta không thể xen mồm vào, phụ thân cũng là một bộ tùy y đùa nghịch. Thật vất vả đến năm thứ ba, may sao y không nháo nữa, rốt cuộc biết mình không phải là kinh thương đại tài, cũng bắt đầu biết để ý đến mấy lang quan khác. Nhưng y lại không muốn tìm một lang quan tốt, y muốn tìm người nào có thể giúp đỡ y xử lý công việc cơ!”

Nghe đoạn, Hạ Việt nghiêng đầu, nghi hoặc hỏi: “Hình như có gì đó sai sai?”

“Chứ còn cái gì nữa! Nếu y muốn người ta ở rể, vậy thì cũng được đi, có điều y lại không chịu!”

“Vậy y muốn thế nào?”

Thanh niên trước mặt Hạ Việt ban đầu tao nhã là thế, lúc này đây hai vai đều xù xuống, hữu khí vô lực thều thào: “...Y là muốn cưới người ta về sau đó thu luôn công chuyện làm ăn của người ta. Đại ca, người

nói xem y có bị làm sao không?! Chính phu lang giúp đỡ trương phu xử lý công việc là chuyện bình thường, nhưng y lại muốn trương phu giúp y trông cửa hàng, hơn nữa vừa vào cửa đã đòi đồ của người ta! Tiểu tử này có bị khùng không vậy?!”

“...” Hạ Việt mấp máy môi, kỳ thực hắn đã có chút , khanh quan mà lại có ý tưởng thiên mã hành không (1) kiểu này sao?

Trước không nói về năng lực buôn bán của người này, cơ mà làm gì có nhà trai nào vừa cưới về đã đưa hết tài sản của mình cho nhà gái bao giờ. Rốt cuộc hài tử kia đã đọc thể loại sách gì vậy?

Lúc này Ôn Hữu Cung đột nhiên trầm mặc, một lát sau mới bình tĩnh tiếp tục nói: “Đây vốn là chuyện riêng trong nhà, không nên cho người ngoài biết, ta cũng không có ý định kể cho ai nghe, chỉ là sợ sẽ liên lụy đến huynh, đệ bất đắc dĩ mới phải nói.”

“Liên lụy?” Hạ Việt không hiểu ra sao cả, “Nhưng ta có làm gì đâu?”

Ôn Hữu Cung nhàu mày, vô cùng áy náy đáp: “Hôm qua ta với phụ thân nói chuyện của huynh, y đứng bên ngoài nghe thấy, hôm nay cứ nằng nặc đòi ta giới thiệu y cho người. Ta đã nói là huynh có phu lang rồi, y lại bảo làm thị lang cũng được, quần ta nửa ngày, thấy ta không chịu giúp bèn chạy về nhà đòi phụ thân đi cầu hôn.”

“...”

Hạ Việt ngạc nhiên, sao tự dưng lại lôi mình vào đây. Nhìn Ôn Hữu Cung nhăn nhó rầu rĩ, hắn có loại cảm giác nằm không cũng trúng đạn.

“Không sao a.” Hạ Việt đáp. Chỉ là cầu hôn mà thôi, cho dù thực sự tới cửa xin cưới, hắn tin tưởng phụ thân cũng sẽ cự tuyệt. Chẳng cần Hạ Việt không thể với Thức Yến, phụ thân cũng sẽ không tự tiện quyết định việc hôn nhân của hắn nữa.

“Ta chỉ sợ y thật sự tới cửa quấy phá, phụ thân cũng rất thương y, bị cuốn lấy phỏng chừng thật đúng là sẽ đi cầu hôn.” Ôn Hữu Cung bị tiên đoán của bản thân kích thích cho rùng mình một cái, hắn đưa tay nắm chặt tay áo của Hạ Việt, thẳng thắn nói, “Đại ca, tuy rằng thân làm anh lại nói em của mình như thế thật không tốt, thế nhưng người trăm ngàn lần đừng đáp ứng y! Đúng là y lớn lên trông rất xinh đẹp, nhưng mà...”

Hạ Việt nhin không được bịt chặt miệng hắn lại, nhìn Ôn Hữu Cung trợn to hai mắt, nam nhân cũng trừng mắt nhìn hắn một cái: “Be bé cái mồm thôi!”

Ôn Hữu Cung lúc này mới ý thức được nãy giờ mình to tiếng quá, hắn đỏ mặt ngậm miệng, ngồi im thin thít.

Trên đời nào có một đại ca liều mạng năn nỉ người khác đừng cưới đệ đệ của mình, Hạ Việt dở khóc dở cười lắc đầu, hắn nên nói rõ ràng thì hơn: “Người yên tâm, cho dù y xinh đẹp bản lĩnh đến đâu ta cũng không lấy. Không chỉ mình khanh quan nhà đệ, khanh quan nhà khác cũng vậy.”

Lần này đến phiên Ôn Hữu Cung ngẩn ra.

Hạ Việt nở nụ cười, vô thức sờ sờ túi tiền treo bên hông mình: “Ta chỉ cần một mình phu lang của ta, đời này cũng sẽ không lấy thị lang.”

Ôn Hữu Cung trợn to mắt nhìn hắn, vừa thấy hoang mang lại có chút mong ước.

“Đại ca và phu nhân thương nhau thật đấy!”

Hạ Việt nghe vậy cười cười, từ chối cho ý kiến.

Có thể bây giờ tình yêu của hắn đối với đứa nhỏ kia chưa đủ sâu, nhưng có lẽ ngày ấy cũng chẳng còn cách bao xa nữa.

Ôn Hữu Cung vẫn còn đang chìm trong cảm thán: “Ta cũng hy vọng có thể có một phu lang cảm tình trung hậu a.”

Hạ Việt biết hẳn chỉ có một thị lang, chưa có chính phu lang. Hắn thấy sắc trời hãy còn sớm liền đơn giản hỏi chuyện Ôn Hữu Cung.

Đại ca của Ôn Hữu Cung tuổi còn trẻ liền bắt đầu gách vác gia tộc, lang quan vừa trưởng thành đã không còn thanh xuân, sáng sớm đã phải xử lý công việc, chạy thương mệt mỏi đi nữa cũng không được hé răng, ngay cả thể hiện ra mặt cũng không được. Hải tử này cứ thế tự chống chọi một mình, ép buộc bản thân trở thành một thiếu đương gia hoàn mỹ.

Ôn gia liên tục có người tới làm mai, đưa hết người này đến người khác tới xem cả hai có hợp ý nhau không, cuối cùng, đại ca của Ôn Hữu Cung đến kinh thành, cưới khanh quan của một đại hộ nhân gia làm chính quân. Đây đương nhiên là chuyện tốt, có điều, sau khi con trai cả đi, sản nghiệp của Ôn gia rơi xuống vai đứa con trai thứ vẫn luôn thích chơi đùa du ngoạn.

Ôn Hữu Cung là một hải tử hiếu thuận, sau khi biết tình huống trong nhà, hắn không đợi phụ thân mở miệng đã thu lại tâm tư vui đùa, cắt đứt quan hệ với đám bạn, tiếp thu công việc, làm ăn đầu vào đấy.

Người người đều nói Ôn phụ thân thật tốt số, đại nhi tử cưới được nhà tốt, nhị nhi tử lại có bản lĩnh, nhưng chẳng có ai hay biết sự cô đơn của Ôn Hữu Cung.

Cha của Ôn Hữu Cung mất sớm, để lại hắn cùng đại ca cho Ôn phụ và cha kế chăm sóc. Vì để phụ thân và cha kế an tâm, hắn chưa bao giờ tỏ ra yếu đuối ở trước mặt bọn họ, ngay cả một câu oán hận cũng không có.

Xưa kia Ôn Hữu Cung còn có đại ca, nếu đại ca biết hẳn khó chịu sẽ an ủi dỗ dành hắn, nhưng đại ca sau khi về nhà vợ, cho dù có thư từ qua lại thì hai anh em cũng không khỏi trở nên xa cách. Sau đó, Ôn Hữu Cung không còn ai bên cạnh nữa.

Vị đệ đệ kia lại bị cha kế chiều hư, tuổi hai người xấp xỉ nhau, lúc đầu còn xem hắn là kẻ thù làm hắn chỉ muốn phát rồ. Ôn Hữu Cung thường xuyên sẽ nhìn gia đình khác mà ao ước, nếu như mình có một lang quan đại ca thì tốt biết mấy.

Sau đó, Ôn Hữu Cung gặp Hạ Việt.

Dáng dấp ôn nhu trầm ổn của nam nhân quả thực chính là lý tưởng của đời hắn, cho dù không làm ăn với nhau được, hắn cũng nhất định phải quần lấy người này.

Ở cùng một chỗ với Hạ Việt cảm thấy thật thoải mái, hắn không cần tính toán không cần che giấu, đùa dai một tí cũng chẳng hề gì. Loại cảm giác được người khác dung túng này đã bao lâu rồi hắn mới cảm nhận được, thích đến nỗi không muốn rời.

Hiện tại, người đại ca này mở miệng hỏi hắn, hắn căn bản cũng không muốn che lấp, sòng phẳng dứt khoát mở miệng kể.

Kỳ thực Ôn Hữu Cung cùng thị lang nhà mình quen nhau từ nhỏ, hai người bằng tuổi nhau, chỉ là năm 13 tuổi, cả nhà khanh quan nọ lại dọn đi chỗ khác.

Hai người lúc đó vốn có chút tình cảm, sau đó lại bị mất liên lạc. Qua năm sau, đại ca Ôn gia thành thân, hắn tiếp nhận sản nghiệp gia tộc, sau đó quên bằng luôn chuyện này.

“Thế y làm sao giả cho người?” Hạ Việt hỏi.

Ôn Hữu Cung thở dài nói: “Nhà y bị cháy, cả nhà nhảy xuống sông nhưng cũng không kịp, dân làng chỉ cứu được một mình y, trên người còn có sẹo. Y không còn thân nhân nào khác, bọn họ tìm thấy địa chỉ nhà ta trong ngực áo y, quan sai liền đưa y đến nhà chúng ta.”

Hạ Việt ngạc nhiên: “Sao y lại để địa chỉ nhà người trong áo chứ?”

Ôn công tử phong lưu lúc này thế mà đỏ mặt, hắn gãi gãi má, ấp úng nói: “Y viết địa chỉ nhà ta lên một miếng gỗ nhỏ đeo trong người, nói là sợ quên rồi thì không tìm được ta.”

“Tiểu khanh quan người ta đối với người thâm tình phết đó chứ.” Hạ Việt cười trêu ghẹo hắn.

Ôn Hữu Cung cũng cười, chỉ là nụ cười kia có chút phức tạp: “Ta biết y thật lòng với ta, nhưng ta lại...Lúc y đến đây đã là sáu năm sau rồi, ta đã muốn quên còn có người như vậy tồn tại trên đời này. Đã vậy, năm 14 tuổi ta còn...còn chạy lên phố hoa chơi.”

Hạ Việt cũng không trách móc gì, thành phố lớn phồn hoa tấp nập, người đến người đi la cà tít tắp cũng là chuyện bình thường, Vân Hạ Việt kiếp trước cũng đã từng đến đó hai lần, nhưng chỉ xem cho biết rồi thôi.

Nhìn Ôn Hữu Cung đầy mặt xấu hổ, Hạ Việt cũng biết hài tử này trước đây nói đi dạo phố, bảo đảm cái phố này cũng chẳng thuần khiết gì cho cam. Mới 14 tuổi a, trẻ con bây giờ ghê thật, cái tật phong lưu này ắt hẳn là từ đó mà ra.

Ôn Hữu Cung đại khái cũng đoán được Hạ Việt suy nghĩ cái gì, cũng không biện giải mà chỉ nói: “Trong kinh có nhiều lang quan nhà giàu lắm, quân giáo không nghiêm, ai nấy đều thích mấy chuyện này, ngày xưa ta cũng hay đi chơi với bọn hắn.”

Hắn cười cười, sau lại nói tiếp: “Lúc gặp lại người kia, ta cùng lắm cũng chỉ còn chút vấn vương quá khứ, nhưng y vẫn luôn thích ta. Phụ thân hỏi ta có muốn lấy y không, ta không biết trả lời thế nào cả nên bảo nếu y nguyện ý làm thị lang thì ta sẽ lấy. Không ngờ, y ngay cả chút do dự cũng không có. Ta nói với y, y là thị lang, trước khi ta cưới phu lang thì y không được sinh con cho ta, y cũng không giận.”

Hạ Việt nghe xong, chỉ cảm thấy tiểu hài tử này căn bản là đang thử thăm dò rồi dẫn dắt người ta.

“Thế bây giờ người còn thích y không?” Hạ Việt nhìn hắn hỏi, “Người ngại y có sẹo bỏng trên người sao?”

Ôn Hữu Cung vậy mà lắc đầu.

“Trên mặt y bị một chút nhưng trên lưng có một vết sẹo lớn, màu đỏ sậm trông rất rõ ràng. Thật ra ta thấy cũng bình thường, nhưng y lại để ý mãi, ta có nói cũng không nghe. Về phần có thích hay không...” Hắn nhún vai, dưới đáy mắt ánh lên nét hoang mang, “Y rất tốt, chuyện trong nhà cũng xử lý lưu loát, nhưng nếu đưa y lên làm chính quân thì vẫn chưa đủ.”

“Người muốn chính phu lang của người là người như thế nào?”

Ôn Hữu Cung cúi đầu suy nghĩ một chút.

“Ta cũng không biết nữa.”

Sau đó, đề tài này tạm thời gác sang một bên.

Ôn Hữu Cung lên tinh thần, miệng ồ ào nói hôm nay định dẫn đại ca đi mua sắm, thế nào lại ngồi ở đây nhiều chuyện mất nửa ngày, hắn vội vàng gọi tiểu nhị đến thanh toán tiền trà, sau đó đứng lên giục Hạ Việt mau đi.

Hạ Việt cũng nhớ ra mục đích chính của mình, hôm nay hắn muốn mua vài món quà về tặng cha và Thúc Yến.

Nghe Hạ Việt nói là muốn mua lễ vật cho khanh quan nhà hắn, Ôn Hữu Cung liền dẫn hắn đi vào trong phố, vừa đi vừa hỏi xem nam nhân muốn mua cái gì.

Đồ trang sức thì thôi bỏ đi, Hạ Việt suy nghĩ, Vân phụ thân có nhiều rồi, phụ thân phỏng chừng cũng sẽ mua thêm một mớ, Thúc Yến năm nay cũng vừa được hắn tặng cho, mua cái khác hay hơn.

Quyết định xong, Hạ Việt liền nói cho Ôn Hữu Cung nghe. Hai người ghé sang cửa hàng vải của Ôn gia, sau khi đã kể hết mọi chuyện với Hạ Việt xong, Ôn Hữu Cung hiện tại cũng không sợ đụng phải đệ đệ nhà mình nữa. Mua vải thì tốt nhất nên mua ở nhà hắn, nơi khác mặc dù cũng tốt nhưng lỗ bọn họ chiếm tiện nghi của đại ca thì sao.

Xe ngựa dừng lại trước một cửa hàng xa hoa, chủ quầy thấy nhị thiếu nhà mình cứ quần lấy một vị công tử nho nhã khác gọi đại ca, hắn liền biết hai người quan hệ không tệ, ép giá đến mức thấp nhất. Hạ Việt từ chối không đặt, suy nghĩ một chút liền không khách khí nữa, thoải mái trả tiền. Chút nhân tình này chờ Ôn Hữu Cung tới Dận thành trả cũng được.

Ôn Hữu Cung muốn đi tiếp nên để Vân Khởi lại cửa hàng, dặn dò chương quỹ ngàn vạn lần đừng để đệ đệ hấn trông thấy, thấy chương quỹ liên tục đáp ứng, hấn xoay người, tự mình mang vò rượu yêu quý vào trong phòng giấu kĩ.

Hạ Việt đứng ngoài cửa tò mò hỏi: “Ôn gia tam thiếu gia còn chưa thành thân mà, sao người không cho y uống rượu?”

Ôn Hữu Cung ngăn người, nghe không hiểu ý của Hạ Việt, đợi hấn thật vất vả phản ứng kịp thì thiếu chút nữa đã phá lên cười: “Ý đại ca là cái qui định khanh quan kết hôn rồi thì không được uống rượu ấy hở?”

Nhìn Hạ Việt gật đầu, Ôn Hữu Cung thở ra một hơi, nhún vai nói: “Ở đây chả có ai làm thế đâu, mấy năm trước ngay cả khanh nghi đường cũng không đề cập đến vấn đề này nữa. Có người 13 14 tuổi đã uống, chỉ là không được uống nhiều thôi, nhà nào chiều con thì đã cho nó uống từ tấm bé ấy chứ. Ngay cả cái vị hoa quân đệ kể cho huynh nghe kia, lúc đó chẳng phải tiến cung rồi vẫn uống rượu đầy sao, thị lang nhà ta năm 13 tuổi cũng uống rồi.”

“Ra là vậy sao.”

Nghe Ôn Hữu Cung nói xong Hạ Việt liền hiểu, có vài nơi người ta rất tuân theo qui củ, thế nhưng Việt kinh lại không như thế. Người nơi này sống tương đối thoáng, phu lang kiếm tiền nuôi gia đình cũng không ít.

Hạ Việt suy nghĩ một chút, cũng hiểu được như vậy là tốt, ở chốn quan trường cũng có khanh quan, đang đại yến mà lại bảo thành thân rồi nên không uống rượu nghe hơi bất lịch sự, dự tiệc cũng không được tận hứng.

Tuy nói có vài qui định đang dần bị xóa bỏ, nhưng người ta vẫn tuân theo đạo nghĩa trọng yếu một cách nghiêm chỉnh, bị hủy bỏ đa số là mấy lễ nghĩa quá mức chèn ép khanh quan vân vân. Hạ Việt thầm nghĩ, chuyện này rồi sẽ từ từ ảnh hưởng lên toàn bộ Lạc Việt.

Kế tiếp, hai người đều đi chọn xem nên mua cho khanh quan nhà mình cái gì. Ôn Hữu Cung nhìn đại ca chăm chú chọn lựa cũng không khỏi bị ảnh hưởng theo, ngắm lại mình cũng rất ít tặng quà cho thị lang, rốt cục học theo nam nhân bắt đầu chọn chọn bỏ bỏ.

Chờ đến khi hai người thỏa mãn đi tính tiền, mặt trời đã bắt đầu lặn xuống.

Ôn Hữu Cung đưa Hạ Việt đến cửa khách ***, hỏi thời gian ngày mai bọn họ khởi hành, nói sẽ đến tiễn, Hạ Việt cũng mỉm cười đáp ứng.

Hai người đứng trước cửa hàn huyên hồi lâu, sau đó vẫy tay cáo biệt nhau.

(1) Thiên mã hành không: Ý tưởng quá mức táo bạo vượt ra ngoài khuôn khổ, dịch thuần Việt thì đại khái kiểu “(Fristi), cho trí tưởng tượng bay xa”

CHƯƠNG SAU CÓ H (NHỆ), 500 ANH EM ĐÂU, HÃY CHO MỊ THẤY CÁNH TAY CỦA CÁC BẠN

38. Chương 38: Về Nhà

Việt kinh ngày mười sáu tháng Ba, khi trời vừa tảng sáng thì xe ngựa của Vân gia cũng đậu sẵn trước cửa khách ***.

Hạ Việt cùng Vân lão gia vừa mở cửa ra đã thấy Ôn Hữu Cung đứng chờ dưới cầu thang. Hấn nở một nụ cười nhẹ nhàng, trông thấy Vân lão gia liền cúi đầu xuống hành đại lễ.

Ôn Hữu Cung vừa khom lưng thì Hạ Việt liền phát hiện ra đằng sau hấn có một khanh quan đang đứng, chính là Ôn gia tam thiếu đã gặp hôm trước.

Ôn tam thiếu có vẻ hơi sợ, thấy nhị ca hành lễ cũng vội vàng làm theo.

Vân lão gia cười đỡ bọn họ đứng dậy, Ôn Hữu Cung thò tay xách đệ đệ nhà mình đang núp phía sau lên, nói với y đúng hai chữ: “Xin lỗi.”

Lúc nói lời này thì Ôn Hữu Cung vẫn mang theo nụ cười ưu nhã, thanh âm cũng ôn hòa, Ôn tam thiếu áy thế mà lại giật mình một cái, bước vài bước đi tới trước mặt Vân gia phụ tử, lập tức cúi người.

“Vân lão gia, Vân thiếu gia, hôm qua là ta không hiểu chuyện, quần quít lấy phụ thân mè nheo, làm hấn đưa ra yêu cầu bất nhã như thế với hai người! Ta biết một khanh quan như ta thật sự là vô phép, làm hai vị phải phiền lòng. Ta thật sự xin lỗi!”

Thanh âm của khanh quan như tiếng mưa rơi trên nóc nhà, thanh thoát dễ nghe, không chỉ nhấn nhá từng chữ rõ ràng, ăn nói cũng trật tự. Thấy y chân thành xin lỗi như thế, Hạ Việt thực sự không có cách nào liên tưởng y là vị đệ đệ quậy phá trong miệng Ôn Hữu Cung, cả ngày cứ nói mấy chuyện trên trời dưới biển.

Lại nói đến hôm qua, tối đó Hạ Việt vừa về khách *** liền nghe phụ thân kể rằng Ôn gia cư nhiên thực sự tới làm mai. Thật ra chuyện này cũng không phiền phức gì, Vân lão gia chỉ đem lời thề với phu lang của nhi tử nhà mình kể cho đối phương nghe, sau đó bên Ôn gia cũng không nói gì nữa.

Lạc Việt rất coi trọng đạo nghĩa, nếu phu phụ đã hứa với nhau thì tuyệt đối không được nuốt lời. Bên mai mối cũng chỉ có thể cảm khái một trận Vân thiếu gia đối với phu lang thật chung thủy thật cảm động lòng người, sau đó liền rời đi. Vân lão gia cũng chỉ là thuận miệng kể cho Hạ Việt nghe mà thôi.

Hạ Việt và phụ thân liếc mắt nhìn nhau. Thấy Vân lão gia đầy mặt biểu cảm “tự người giải quyết”, Hạ Việt bắt đầu dĩ nhử nhử mi, trước tiên đến nâng Ôn tam thiếu dậy.

Ai ngờ đứa nhỏ kia nhất quyết không chịu động dậy, chỉ nói cầu Vân gia tha thứ, hoặc là răn dạy y một phen cũng tốt, để trong lòng y khỏi phải vướng mắc nữa.

Hạ Việt muốn nói đây không phải là đại sự gì, không cần xin hấn tha thứ, nhưng vừa ngẩng lên lại thấy ánh mắt đầy hàm ý của Ôn Hữu Cung.

“...” Hấn chả thềm ho khan một tiếng, lưu loát chuyển lời: “Nếu người đã thành tâm xin lỗi vậy chuyện này coi như qua, ta tha thứ cho người, người cứ đứng dậy đi đi.”

Ôn tam thiếu lúc này mới chịu đứng lên, trên mặt vẫn tràn đầy áy náy. Y giương mắt liếc nhìn Hạ Việt một cái, sau đó cẩn thận hỏi: “Ta làm phiền Vân thiếu gia một chút được không?”

Vân lão gia nghe thế bèn cười cười, để nhi tử ở lại, một mình xoay người bước lên xe ngựa.

Hạ Việt đi xuống bậc thang, đứng bên cạnh Ôn gia huynh đệ. Ôn Hữu Cung vỗ vỗ đệ đệ mình: “Có chuyện gì thì cứ nói đi.”

Ôn tam thiếu ngẩng mặt lên, Hạ Việt nhìn gương mặt kia gần trong gang tấc, phát hiện đúng như lời Ôn Hữu Cung nói, khanh quan này thật sự rất xinh đẹp, chiếu theo gu thẩm mỹ của Lạc Việt thì tuyệt đối được coi là mỹ nhân!

“Ta vốn tưởng rằng lang quan nào cũng muốn lấy thị lang.” Ôn tam thiếu cắn cắn môi, “Ai không lấy thì chẳng qua là do không có tiền, nếu không bên cạnh chỉ có một hai thị lang làm sao mà đủ. Ta thậm chí còn nghĩ, làm phu lang hay thị lang cũng đều như nhau cả, chỉ cần phải hành lễ với chính quân, tiền tiêu vật ít một chút, không được lo gia sự mà thôi.”

Nói đến đây, Ôn tam thiếu ngáp ngừng im lặng, sau một lúc lâu, y rốt cục đưa mắt lên nhìn thẳng vào Hạ Việt, có chút hoang mang hỏi: “Ta luôn cảm thấy, chỉ dựa vào sủng ái của trượng phu là không đủ, ta không thể trông cậy vào cái này. Thế nhưng Vân thiếu gia, vì sao người lại hứa hẹn với phu nhân của người rằng người đời này sẽ không thủ thị lang nữa?”

Hạ Việt giật mình, không biết nên trả lời thế nào cho phải, hấn cũng không thể nói bởi vì ta không có quan niệm cưới vợ bé nha.

Nam nhân tròn tròn mắt, đột nhiên cảm thấy đã hiểu vì sao nhóc con này lại có thể lần qua lần lại hành cho ca ca nhà mình đau đầu phát khóc. Hấn liếc nhìn Ôn Hữu Cung, chỉ thấy cái vị huynh trưởng nhà họ Ôn kia trong mắt rõ ràng chan chứa yêu thương, liền biết mình tám phần mười đã đoán đúng.

Nghĩ như vậy, hẳn có chút tội nghiệp đứa nhỏ này, nhưng những ngón ngang trong lòng y kia đúng thật là cần nguyên của phiên toái. Hạ Việt biết Ôn Hữu Cung muốn đưa đệ đệ quay về chính lộ, hẳn bèn quyết định ra tay trợ giúp một chút.

Nghĩ đoạn, Hạ Việt mỉm cười, sau đó nhẹ nhàng trả lời: “Bởi vì ta nghĩ, chỉ cần có y là đủ rồi.”

Nhìn Ôn tam thiếu vẻ mặt không giải thích được, Hạ Việt cười cười dời tầm mắt, nhìn về con đường phía trước, nói: “Tâm tư muốn trái ôm phải ấp của những lang quan kia, ta cũng không phải là không hiểu, có điều đối với ta mà nói, ta không cần. Ta không cần quá nhiều người bên cạnh ta, ta không cần y phải xinh đẹp bản lĩnh, chỉ cần trong lòng y có ta, khi chúng ta ở cùng nhau sẽ vô cùng thoải mái tự tại, ta chỉ cần một điều như thế... Đây là một lý tưởng quá mức tốt đẹp, mà ta may mắn tìm được một người như vậy.”

Hạ Việt thu hồi nhãn thần, lần thứ hai nhìn về phía Ôn tam thiếu: “Nếu ông trời đã ban y cho ta, ta đương nhiên sẽ nắm chặt lấy, ta sẽ không ép buộc y, cũng sẽ không làm y phải khó. Trên đời này, làm gì có khanh quan nào muốn thấy trượng phu của mình lấy nhiều thị lang bao giờ, có đúng không?”

Ôn tam thiếu ngây ngẩn cả người, mãi một lúc sau mới lấy lại tinh thần, y cúi đầu xuống, thấp giọng nói: “Vân thiếu gia thật dịu dàng quá, ta biết đi đâu để tìm được người như người bây giờ.”

Hạ Việt nở nụ cười, chờ đối phương tò mò ngẩng đầu lên nhìn mình, hẳn lia mắt sang chỗ khác, giống như tùy ý nói một câu: “Nếu như bây giờ chưa tìm được, không bằng tiếp tục làm Ôn gia tam thiếu gia đi?”

Nói đoạn, hẳn nhìn về phía cái người này giờ vẫn không lên tiếng kia.

Ôn Hữu Cung còn đang đắm chìm trong suy nghĩ, nghe Hạ Việt nói vậy mới kịp phản ứng lại, khóe môi hẳn từ từ cong lên. Hai người nhìn nhau, lộ ra nụ cười ý vị thâm trường.

Vân đại ca đúng là lợi hại, Ôn Hữu Cung nghĩ thầm, đệ đệ yêu nghiệt này từ trước đến nay không bao giờ chịu nghe lời mình, chẳng biết tại sao lần này dính đến chuyện của Hạ Việt lại ngoan như vậy. Tối hôm qua hẳn điên tiết mắng y một trận, nhóc con vốn thích cãi như tát nước kia không ngờ lại hiểu ra.

Hôm nay Ôn Hữu Cung đi tiễn người, y còn chủ động nói muốn đi theo xin lỗi. Cái này chưa tính, hôm nay bị Vân đại ca răn dạy, tiểu tử kia có vẻ vô cùng nghe lời. Nếu đệ đệ sau chuyện này có thể trưởng thành hơn, Ôn Hữu Cung cũng không biết phải làm thế nào để hậu tạ Hạ Việt.

Hạ Việt nói xong rồi thôi, nhìn thời gian cũng không còn sớm liền cùng Ôn gia huynh đệ cáo từ. Ôn Hữu Cung đưa hẳn lên xe, nói cuối tháng Năm sẽ đi quấy rầy, sau đó hai người im lặng nhìn xe ngựa Vân gia từ từ đi xa, tiếng vó ngựa hướng thẳng đến cổng thành.

Ôn tam thiếu đứng bên cạnh cùng Ôn đại ca nhìn theo, đợi đến lúc chiếc xe khuất bóng hẳn mới quay đầu nhìn đại ca nhà mình, có chút ngốc ngốc nói: “Có phải Vân thiếu gia muốn khuyên ta nên tìm người ở rể không?”

Ôn Hữu Cung đưa mắt nhìn đệ đệ, quạt gấp trong tay gõ cộp lên đầu y một phát. “Không phải ta và phụ thân cả ngày đều bảo sẽ tìm người tốt về ở rể cho người sao?! Bọn ta nói muốn rách họng mà sao chả có chữ nào lọt vào tai người thế!”

Ôn tam thiếu ôm đầu rứt cổ, biết là mình sai nên cũng không dám cãi, y ngáp ngừng một lát rồi lẩm bẩm: “Ca, ta là khanh quan, sao người lại nữ đánh ta cơ chứ.”

“Người còn biết người là khanh quan!” Ôn Hữu Cung trừng mắt nhìn y, “Nhanh theo ta về, cũng sắp đến giờ cửa hàng mở cửa rồi, sau này cấm có phá phách nữa!”

Ôn Hữu Cung nói đoạn liền xoay người rời đi, Ôn tam thiếu cũng vội vã đi theo hẳn.

Đường từ Dân thành đến Việt kinh lúc về thì ngắn hơn, khuya ngày hai mươi mốt, chiếc xe khắc gia văn của Vân gia lộc cộc xuyên qua cổng Dân thành.

Vào thành, xe ngựa liền thả chậm tốc độ, hạ nhân từ càn xe nhảy xuống, chạy về Vân gia báo tin.

Hạ Việt ngồi trong xe, nhin không được xốc rèm lên nhìn xung quanh. Dọc đường đi hẳn cũng không cảm thấy gì cả, nhưng mà vừa vào Dân thành, nỗi nhớ nhà bỗng chốc cuộn trào trong lòng hẳn.

Lúc này trên đường đi có không ít người, kha khá khanh quan mắt sắc đều phát hiện Hạ Việt, ai hướng nội rụt rè một chút thì chỉ dám ngẩng nhìn gò má anh tuấn của nam nhân, có mấy người bạo dạn thì trực tiếp cất tiếng gọi: “Vân thiếu gia, người về rồi sao?”

Hạ Việt nghe thấy liền quay sang mỉm cười gật đầu, sau đó lại lập tức nhìn về phía trước, một bộ chỉ mong mau chóng về đến nhà. Mấy khanh quan vốn đang vui vẻ vì được hân đáp lại cũng theo đó im lặng.

Ai cũng biết Vân thiếu gia muốn gặp phu lang của mình, nghĩ đến trước kia nghe nói Vân thiếu gia thể không lấy thị lang, bọn họ có cảm giác tựa như bị dội một chậu nước lạnh, kích động không nổi nữa.

“Bạch gia khanh quan thật là tốt số.” Có người không cam lòng nói.

“Đấy cũng là do người ta lúc đầu cam nguyện gả vào.” Người bên cạnh đáp lại.

Dân thành có ai mà không biết chuyện Vân gia thành thân lấy hỉ kia? Trước kia còn không ít người mong chờ tân phu lang gả vào bị ghẻ lạnh, kết quả người ta nhìn nhau thấy hợp mắt, ân ái đến mức ước gì cả thành đều biết. Thành thân được một tháng, lời thể chỉ cần một mình phu lang của Hạ Việt truyền ra oanh động toàn Dân thành. Đến bây giờ, đại bộ phận khanh quan đối với Thúc Yến cũng chỉ là cực kỳ hâm mộ, rất ít người ghen ghét với y.

Hạ Việt mặc kệ người trên đường nói cái gì, xe ngựa vẫn tiếp tục chạy về Vân trạch.

Đến đại môn, chờ xe dừng hẳn, hạ nhân mau chóng tiến lên mở cửa. Hạ Việt để phụ thân xuống trước, hân theo sau bước ra liền thấy Vân phụ thân đã chạy ra đón.

“Cha, chúng ta về rồi đây.” Hạ Việt mỉm cười nói.

Vân phụ thân tiến lên ôm lấy nhi tử, lại cẩn thận quan sát thần sắc trạng phu một lúc, thấy người vẫn còn tinh thần thì cao hứng gật đầu: “Trở về là tốt rồi, hai người vất vả quá. Có gì để lát nữa nói sau, mau vào nhà đi.”

Nói đoạn, Vân phụ thân liền đỡ trạng phu đi vào chính đường.

Hạ Việt nhìn mãi không thấy đứa nhỏ mình luôn mong nhớ đâu, hân đi theo Vân phụ thân mấy bước, rốt cục vẫn nhịn không được hỏi: “Cha, Thúc Yến đâu rồi?”

Vân phụ thân cười quay đầu lại đáp: “Vừa trở lại là đã tìm người ta ngay. Thúc Yến đến chỗ Bạch gia giúp xới đất rồi, chưa có về. Buổi sáng lúc y đi chắc cũng không biết hôm nay các người quay lại.”

Vân lão gia thấy nhi tử nghe cha nói xong thì cứ nhìn đông nhìn tây, lão nhân bật cười phất tay đuổi hân: “Muốn đi thì đi nhanh đi, xe ngựa vẫn đang chờ kia.”

Hạ Việt vừa nghe liền vui vẻ, mau chóng cảm ơn phụ thân, lại xin lỗi cha một tiếng, lúc này mới xoay người lên xe ngựa.

Xa phu vẫn đang ngồi trên xe, lúc này không cần hỏi nữa, chờ thiếu gia khép cửa ngồi vững thì lập tức vung roi, điều khiển xe đi đến thành Tây.

Vân phụ thân cười cười, giả vờ oán trách con trai vài câu rồi thôi, đỡ trạng phu vào nhà. Nhi tử cùng phu lang cảm tình tốt, y thân làm nhạc phụ rất là hài lòng, cũng không cảm thấy con mình bị người ta giành mất. Hiện tại quan trọng nhất là để lão gia nhà mình đi tắm một cái tẩy rửa bụi trần, người cũng cao tuổi rồi, không so được với đám con cháu tối ngày bay nhảy.

Kỳ thực Vân lão gia rất khỏe, làm gì cần ai dìu, lão nhân thấy phu lang nhà mình thương mình như thế, hân cũng vui vẻ dựa cả người vào người đối phương.

Tiểu hạ nhân ở phía sau nhìn bóng dáng hai người rúc vào nhau đi về phòng, bĩu môi, nghĩ thầm bàn về khoe ân ái, lão gia với lão phu nhân cũng chẳng thua kém thiếu gia và thiếu phu nhân là bao.

Bên này, Hạ Việt ngồi trong xe ngựa một đường chạy tới bờ ruộng, động tĩnh hơi lớn, mấy người đang làm đồng cũng ngẩng đầu trông theo.

Vừa đến gần ruộng Bạch gia, từ xa hân đã trông thấy ba bóng người đứng cách xa nhau. Xe vừa đến gần, Hạ Việt không kịp chờ liền vội vã nhảy xuống.

Ánh mặt trời đỏ rực chiếu xuống đồng, một khanh quan nhỏ gầy đang khom người đứng trong ruộng, xung quanh thân ảnh kia bao phủ một tầng ánh sáng nhàn nhạt, tuy chỉ thấy bóng lưng nhưng Hạ Việt vừa liếc mắt đã nhận ra tiểu phu lang nhà hắn.

Công tác xới đất của Bạch gia hôm nay đã hoàn thành, năm nay vụ mùa rất thuận lợi, hoa màu phát triển tốt, cứ theo đà này, mầm vừa ươm xong thì đồng ruộng cũng đã được cày bừa tới xốp. Thức Yến nhìn Dĩ Ngao đằng kia đang giúp đỡ phụ thân, trong lòng vô cùng vui vẻ. Phụ thân và đệ đệ đều chiều cổ Thức Yến, không để y phải làm gì nhiều, vốn y cũng quen tay nên công việc rất thuận lợi kết thúc. Nhìn thái dương sắp xuống núi, Thức Yến tranh thủ chạy sang vườn ươm xem tình hình hạt giống.

Vườn ươm của Bạch gia năm nay khác xa so với các nông hộ khác, trên mảnh đất có mấy chiếc giàn nho nhỏ, phía trên phủ tấm che. Lúc vừa làm xong, dân làng đều ùn ùn kéo qua xem thử.

Đây là phương pháp Hạ Việt dạy cho Thức Yến, vào ban đêm dùng tấm che phủ lên để giữ ẩm, đối với mầm lúa rất có lợi, lúc trời tối thì dựng lại, đến sáng lại lấy tấm che ra là được. Giàn thì tìm thợ rèn làm, tấm che thì dùng da rắn lột, vừa mỏng lại vừa chắc, dùng dao nhỏ tước ra. Thứ này không có tác dụng gì, cũng chẳng ai buồn bán, Hạ Việt phải đi tìm rất lâu mới mua lại được.

Ở hiện đại thì người ta sẽ dùng vải plastic và bóng đèn, ủ ấm hạt giống là có thể tạo ra số lượng mạ lớn trong khoảng thời gian ngắn nhất. Tuy vậy có không ít người lại thích ươm giống tự nhiên hơn, họ cho rằng mầm cây sẽ phát triển tốt hơn trong không gian rộng. Ở Lạc Việt, sau khi phủ tấm che lên thì hơi nước trong ruộng sẽ giúp cây giữ ẩm. Chỉ là phương pháp này tương đối phiền phức, thời gian cũng không nhanh, nhưng ở đây thì nó lại là cách thức hiệu quả nhất.

Vườn ươm của Bạch gia không to, hơn một ngàn cây giống cũng chỉ cần một khối đất nhỏ, Thức Yến cúi người chỉnh sửa tấm che, đột nhiên nghe thấy sau lưng có động tĩnh. Y đứng dậy, còn chưa kịp xoay người liền rơi vào trong một cái ôm mạnh mẽ ấm áp.

“Tướng... Tướng công?” Thức Yến một lúc lâu sau mới phản ứng được, y không dám xác định, nhỏ giọng hỏi.

Không có tiếng đáp lại, chỉ có một nụ hôn nóng rực in xuống gáy.

Thức Yến bị nhiệt độ kia làm cho giật nảy mình, vội vã xoay người, nhìn thấy nam nhân đã đi hơn nửa tháng nay đã đứng trước mắt mình.

Hạ Việt ôm lấy mặt Thức Yến, cẩn thận quan sát. Nửa tháng làm việc nhà nông, tiểu hài tử nguyên bản được hắn nuôi hơi tròn tựa hồ lại gầy trở lại, thể nhưng người rất có tinh thần, sắc mặt cũng tốt, bây giờ đang là mùa xuân nên dù y có làm việc dưới đồng cũng không bị phơi nắng, vẫn cứ trắng trắng nõn nõn.

Đột nhiên được gặp thượng phu, Thức Yến vô cùng kinh hỉ, nhiều ngày không thấy, hiện giờ y cảm giác tướng công nhà mình tựa hồ càng thêm tuấn lãng, con người đen thẳm hàm chứa ý cười làm hai chân y cũng muốn mềm nhũn. Nghĩ như vậy, Thức Yến cảm giác mặt mình nóng bừng, vội vàng cúi đầu che giấu.

Sau đó, tiểu hài tử đột nhiên phát hiện, do làm việc cả ngày nên quần áo y đều bị bẩn, cứ như vậy bị thượng phu ôm vào trong ngực, bùn đất cũng dây sang một thân cẩm bào thanh nhã của nam nhân.

Thức Yến bắt đầu giãy dụa, nỗ lực muốn chui ra khỏi ***g ngực Hạ Việt, bàn tay của y cũng dính đất nên chỉ có thể nắm thành quyền, cố gắng đẩy Hạ Việt ra, vừa đẩy vừa nói: “Tướng công, người ta bẩn lắm, người đừng ôm ta, quần áo của người cũng dơ hết rồi này.”

Hạ Việt làm gì có tâm tư mà để ý mấy chuyện vặt vãnh đấy, nhìn Thức Yến như vậy càng chọc người yêu thích, hai cánh tay nam nhân siết chặt, ôm lấy tiểu hài tử còn đang xoay xoay trong lòng mình, nhìn y còn muốn nhúc nhích liền đơn giản cúi đầu hôn lên đôi môi kia.

Thức Yến cả người đều run rẩy, cảm giác môi của mình bị thượng phu ngậm vào trong miệng, dùng sức mút cắn. Y theo bản năng mở miệng muốn xin tha, đầu lưỡi đối phương lập tức nhân cơ hội tiến vào. Cách biệt nửa tháng, nhiệt tình của nam nhân cứ thế xông đến làm y chịu không nổi, đừng nói từ chối, cả người y đều mềm nhũn trong lòng hắn.

Dĩ Ngao nghe nói Hạ Việt đã trở lại, trong lòng rất là vui vẻ. Ca phu đi xa trở về vốn mệt mỏi mà vẫn chạy đến đây đón ca ca, quả nhiên là cảm tình tốt!

Có điều, vừa thấy hai người kia ôm nhau, mặt thiếu niên đã có chút hồng, kết quả cái màn cấm trẻ em theo ngay sau đó làm Dĩ Ngao cảm giác cả người như thiêu đốt, hắn vội vàng xoay người không dám nhìn, nhanh chóng nhặt cước lên rồi kéo phụ thân về nhà.

Hôn nhau ngay trong ruộng trước mặt người nhà mình, loại hành vi này làm Thúc Yến xấu hổ đến mức không dám ngẩng đầu lên. Tuy nói đã sắp đến giờ cơm, đa số dân làng đều đã thu dọn về nhà nhưng trong ruộng vẫn còn có người a, y thậm chí còn nghe thấy mấy tiếng ồn ào xung quanh.

Thúc Yến biết nếu nói cho Hạ Việt, hắn nhất định sẽ bảo đây là do phu phụ tình cảm tốt, thành thật mà nói y cũng thích Hạ Việt làm như vậy, nhưng rốt cuộc vẫn có hơi xấu hổ.

Thấy mặt cùng tai Thúc Yến đều đỏ như tôm luộc, Hạ Việt cười nheo nheo má y, sau đó bảo y qua một bên đứng. Hắn vén tay áo lên, cúi người xuống giúp Thúc Yến đắp kín giàn ươm cuối cùng.

Thúc Yến nhìn trượng phu không chê bẩn, chủ động giúp đỡ y, mặc dù chỉ là đắp tấm che lên nhưng vật kia cũng không sạch sẽ gì. Hạ Việt như vậy làm Thúc Yến trong lòng âm áp, nhin không được lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

Thấy công việc đã xong, Hạ Việt đưa y đi chào hỏi Bạch phụ Bạch cha, sau đó dẫn phu lang lên xe ngựa, quay về Vân gia.

Về đến nhà, hắn bảo hạ nhân thông báo với phụ thân và cha một tiếng, bảo bọn họ không cần chờ cơm, sau đó ôm Thúc Yến vào phòng tắm tắm rửa.

Hai phu phu trên người đều là đất cát, phải tắm xong thì mới ăn cơm được, chỉ là, mục đích của Hạ Việt làm sao có thể đơn thuần như vậy được.

Thúc Yến bị hắn ấn xuống bồn nước, dưới thân thừa nhận va chạm khi sâu khi cạn, thỉnh thoảng còn bị nam nhân đâm tới chỗ sâu nhất bên trong, xoay tròn nghiền nát, đem y làm đến mức đỏ mặt, chỉ có thể há miệng ra không kêu nổi tiếng nào.

Búi tóc của Thúc Yến đã rơi ra, sợi tóc tán loạn phiêu bồng trong làn nước, theo động tác của Hạ Việt mà khẽ khàng lay động, có vài lọn còn quấn vào tay hắn. Thúc Yến nhìn thấy, cảm giác như bản thân mình đang cuốn lấy trượng phu, trong lòng không hiểu sao xấu hổ vô cùng, y giật mình một cái, thân thể theo đó lại càng thêm miễn cưỡng.

Hạ Việt nhìn người dưới thân hai mắt đã phủ một tầng hơi nước, hắn cúi đầu ngậm môi y, kéo hai cái chân nhỏ lên gác trên vai mình, một tay đỡ lấy gáy y, tay kia khẽ vuốt ve hoa văn phía sau, dưới thân liên tục kích thích không ngừng.

Thúc Yến đang nhảy cảm vô cùng, cả người lại bị Hạ Việt ép thành tư thế gấp lại rồi đưa đẩy. Trong bồn tắm chật hẹp, y nhin không được dứt ra khỏi môi nam nhân, đầu ngửa ra sau, một chuỗi rên rỉ đè nén cứ thế tuôn ra khỏi miệng. Không còn môi lưỡi để hàm duyet, Hạ Việt liền đem mục tiêu chuyển sang cổ trắng nõn trước mắt mình, qua lại hôn liếm của đối phương làm Thúc Yến càng thêm động tình, ngón tay với lên cánh tay rắn chắc của trượng phu, yếu ớt cào cào. Đau đớn rất nhỏ trái lại kích thích Hạ Việt, hắn buông chân người kia xuống, nắm lấy thắt lưng y bắt đầu gia tăng tốc độ.

“Tướng công... Tướng công...” Thúc Yến bị xóc nảy đến mức ý thức đã bắt đầu tan rã, trong miệng ngoại trừ rên rỉ cũng chỉ có thể nức nở gọi trượng phu. Toàn thân y vô lực dựa vào thành bồn, hai chân gác bên hông nam nhân, mỗi lần bị đối phương vọt sâu vào bên trong liền theo bản năng khép chặt chân lại, sau đó đổi lấy va chạm càng thêm hung bạo.

Chờ đến lúc Hạ Việt rốt cục ôm Thúc Yến toàn thân mềm nhũn từ trong phòng tắm đi ra, hai người ngồi vào bàn cơm thì trời đã tối đen như mực.

39. Chương 39: Tiểu Biệt Thăng Tân Hôn

Ăn cơm chiều xong, Hạ Việt nắm tay Thúc Yến tản bộ vài vòng trong sân tiêu thực, sau khi trở lại phòng ngủ, hắn ôm người ngồi xuống ghế dài trước cửa sổ.

Giá rét của mùa xuân đã tan đi, trong nhà không cần đốt lò sưởi nữa, Hạ Việt mở cửa, bưng điểm tâm và trà đặt trên bàn nhỏ cạnh giường. Nam nhân kéo tiểu hài tử ngồi lên đùi mình, cầm lấy tay người ta vuốt ve.

Tiểu hạ nhân đứng phía sau, nghe không rõ đối thoại của thiếu gia và thiếu phu nhân, chỉ thấy hai người kia tựa sát vào nhau, tiếng thì thầm mơ hồ của bọn họ truyền đến hòa vào trong làn gió xuân ẩm ướt, thổi qua tai làm hắn có chút ngứa ngáy.

Vốn Hạ Việt định đi vấn an Vân phụ thân, từ lúc trở về mọi người vẫn chưa được nói chuyện với nhau, ngay cả cơm cũng không ăn cùng. Tuy vậy, Vân phụ thân cũng biết vợ chồng son vừa đoàn tụ thì quần quít như thế nào, y nhắc hạ nhân bảo hắn không cần, lão gia lớn tuổi rồi, để hắn ăn cơm xong thì tắm rửa đi ngủ, đám tiểu bối ngày mai qua cũng được.

Vì thế, đôi tiểu phu phu luôn biết nghe lời lại tiếp tục dính vào nhau.

Thúc Yến rất tò mò về Việt kinh, đôi mắt y cong lên, liên tục hỏi trưởng phu ở đó có đẹp không, có phải rất phồn hoa không, có khác gì Dân thành không. Hạ Việt mỉm cười, kể cho Thúc Yến nghe về phố xá rộng lớn của kinh thành và bầu không khí thản nhiên nhàn tản của nó, sau đó lại nói về hội đánh giá. Nghe tướng công bảo Vân Khởi được chọn làm nhóm cống phẩm, Thúc Yến vui đến mức mặt mày đỏ ửng, Hạ Việt nhìn mà ngứa răng, nhin không được cấn y một cái.

Chuyện trong hội đánh giá Hạ Việt cũng nói lướt qua một lần, không chỉ có Ôn Hữu Cung, hắn tiện thể cũng nhắc tới vị đệ đệ yêu nghiệt kia.

Thúc Yến lẳng lặng nghe, cũng không chen vào, chờ hắn nói xong, y đột nhiên giẫy ra khỏi tay nam nhân bước xuống giường.

Hạ Việt luống cuống, còn đang định giải thích lại thấy phu lang nhà mình xoay người, hai tay vươn đến ôm lấy mặt hắn, yên lặng nhìn.

Thúc Yến rất ít khi nào nhìn chăm chăm hắn như vậy, Hạ Việt vừa cảm thấy mới mẻ vừa cảm thấy khó hiểu, vợ đang ghen tị sao?

Qua một lúc lâu, Thúc Yến đột nhiên ôm chặt cổ Hạ Việt, đem mặt chôn vào trong vai hắn, đầu cọ cọ, không nói lời nào, cũng không chịu buông ra.

Hạ Việt nhìn y như vậy thì bật cười, hai tay siết chặt y, cũng không hỏi y làm sao vậy. Hắn nghiêng đầu hôn sâu lên tóc người nọ, một cái rồi lại một cái, bướng bỉnh không dừng.

Thúc Yến kỳ thực cũng không phải là ghen, Hạ Việt xuất sắc như thế, đương nhiên là được yêu thích, huống chi Ôn tam thiếu cũng không phải thật sự thích Hạ Việt, y không phải người không chịu nghe lý lẽ. Chỉ là Thúc Yến thấy trưởng phu của mình ở bên ngoài sáng khoái nói kiếp này chỉ cần một mình phu lang, ngược y lại bắt đầu nóng lên.

Thiếu gia nhà ai lại không vẽ vang trái ôm phải ấp, hơn nữa còn là nhà có tiền trong kinh, tướng công như vậy, lỡ bị người khác kỳ thị thì làm sao bây giờ.

Thúc Yến trầm nghĩ, người này tại sao lại tốt với y như vậy chứ, sau đó y không nhin được muốn ngắm nhìn gương mặt của hắn, thực sự là tuần lãng mê người.

Đáy lòng Thúc Yến tràn đầy cảm động cùng thương yêu, hết lần này tới lần khác đều nói không nên lời, chỉ có thể ôm chặt trưởng phu, dùng cơ thể để biểu đạt ý nghĩ của mình.

Hạ Việt sao có thể không biết Thúc Yến đang nghĩ gì, hành động làm nũng này của y càng làm hắn thêm hưởng thụ, chỉ cảm thấy phu lang nhà mình đáng yêu nhất quả đất, làm hắn thiếu chút nữa lại đem người đè xuống giường.

Cũng may Hạ Việt không xung động đến mức như vậy, người Thúc Yến bây giờ chắc đang đau muốn chết, hài tử này hiện tại ngày nào cũng phải đi làm đồng, hẳn không nỡ để phu lang nhà mình mệt mỏi.

Thúc Yến cứ như vậy lẳng lẳng ôm Hạ Việt một lúc lâu, tới khi buông hẳn ra, y đỏ mặt cười tủm tỉm, Hạ Việt cúi xuống hôn lên mũi y một cái.

Hắn đưa cho người nọ một khối điểm tâm, sau đó tiếp tục cầm lấy ngón tay y mà vuốt. Thúc Yến ngoan ngoãn cầm bánh ăn, suy nghĩ một chút rồi nghiêng đầu hỏi hắn: “Ôn gia tam thiếu gia liệu có hiểu được ý của tướng công không?”

“Cái này à.” Hạ Việt trầm ngâm, đáp, “Đứa nhỏ kia cũng khá thông minh, bắt quá cho dù có không hiểu thì vẫn còn Hữu Cung mà.”

“Chỉ sợ y lại không chịu nghe Ôn công tử khuyên ấy chứ.”

Nghĩ đến biểu tình mâu thuẫn của Ôn Hữu Cung đối với đệ đệ của mình, Hạ Việt nhin không được nhún vai cười dài.

“Ta thấy hơi lạ, Hữu Cung nói đệ đệ hắn là bị lạm tiểu thuyết, chẳng biết y đã đọc cái gì nữa.” Cười đủ rồi, Hạ Việt thuận miệng nói một câu, không nghĩ tới Thúc Yến lại trả lời rằng y biết.

Hạ Việt có hơi ngoài ý muốn nhìn phu lang nhà mình.

Thúc Yến nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi mới kể: “Mấy năm trước thì loại sách này phổ biến lắm. Ta cũng xem qua hai bộ, nhân vật chính đều là những khanh quan rất có bản lĩnh. Có người thì được thứ hạng cao, có người buôn bán rất lớn, hình như còn có người võ công thâm hậu, trở thành tướng quân nữa. Bọn họ vô cùng lợi hại, so với lang quan có khi còn giỏi hơn, họ được rất nhiều lang quan xuất sắc ái mộ, sau còn tìm được một vị trượng phu thâm tình, cho dù có lấy thị lang cũng chỉ thương mỗi mình nhân vật chính. Cũng có người không muốn thành thân, nói là không ai xứng với y cả, bắt quá quyền kia ta chưa xem hết, cuối cùng y có gả cho ai không, ta cũng không biết.”

“...”

Hạ Việt chỉ cảm thấy cốt truyện thật là quen thuộc, hóa ra Lạc Việt cũng có tiểu thuyết kiểu này, phỏng chừng tác giả cũng là một khanh quan a.

“Thúc Yến đọc xong thì cảm thấy thế nào?” Hạ Việt tương đối hiếu kỳ với phản ứng của phu lang nhà mình.

“Ta thấy những khanh quan kia thật là tuyệt, thành thật mà nói ta rất hâm mộ bọn họ. Khanh quan ngoại trừ không được cao to hết như lang quan, thật ra khí lực cũng không kém lắm, lang quan làm được cái gì thì khanh quan cũng làm được cái đấy. Sau khi đọc sách xong, lúc ta xuống ruộng làm việc cảm thấy rất có động lực.”

Thúc Yến nói đoạn liền ngượng ngùng nở nụ cười, Hạ Việt đưa tay捏捏 má y mấy cái.

Kỳ thực, tác giả viết sách ra cũng chỉ là để trải lòng, nào ngờ Ôn tam thiếu không biết làm sao lại chui vào ngõ cụt, cuối cùng trở thành người như thế.

Hạ Việt nghĩ đến ngày ấy ở khách ***, đứa nhỏ kia nho nhã lễ độ nói xin lỗi, vừa nhìn đã biết y giáo dưỡng cực kỳ tốt, tướng mạo lại đẹp mắt, hẳn cảm thấy hơi đáng tiếc, cũng hiểu vì sao Ôn Hữu Cung lại sốt ruột đến vậy. Vốn y là một hài tử tốt, nếu có thể nghĩ thông suốt, phỏng chừng không chỉ là người Ôn gia, đứa nhỏ kia cũng có thể sống thanh thản hơn.

Hạ Việt theo bản năng hi vọng người thân của bạn mình có thể vui vẻ, hẳn và Ôn Hữu Cung đã kết nghĩa huynh đệ, tự nhiên cũng để ý chuyện của người kia.

Chờ tới cuối tháng Năm, thương đội tới Dận thành hẳn sẽ hỏi thăm tình huống của Ôn tam thiếu một chút.

Hạ Việt quyết định như vậy, sau đó cũng không để ý nữa. Hắn cất giọng gọi người hầu lại hỏi: “Hành lí của ta để đâu?”

Hạ nhân nghe vậy, vội vàng đáp: “Bẩm thiếu gia, ta đặt ở trên đầu tủ.”

Hạ Việt gật đầu, bảo hấn lui ra ngoài, tự mình đứng lên đi lấy hành lí. Thức Yến ngoan ngoãn ngồi trên giường, nhìn hấn cầm đồ quay trở lại.

Hạ Việt không trở lại giường, hấn ngồi xuống bên bàn, ngoắc tay bảo Thức Yến đến đây, chờ y bước tới, hấn mới mở chiếc hộp gỗ cầm trong tay ra.

Thức Yến cúi đầu nhìn, chỉ thấy trong hộp đặt một chiếc xe ngựa nhỏ tinh xảo làm bằng gỗ. Nam nhân đặt xe ngựa lên bàn, không biết hấn chạm vào chỗ nào, xe ngựa nhỏ tự nhiên tự mình lăn bánh đi chuyển.

Lần đầu tiên trông thấy món đồ chơi như thế, Thức Yến vô cùng kinh ngạc, y nhìn chiếc xe lộc cộc chạy đến mép bàn bèn đưa tay đỡ lại, xe ngựa nhỏ gặp vật cản chỉ có thể dậm chân tại chỗ làm tiểu hài tử tròn mắt nhìn. Hạ Việt quay đầu xe lại, xe ngựa lại tiếp tục chạy về một hướng khác.

Thức Yến nhìn xe ngựa nhỏ thích vô cùng, học theo Hạ Việt cầm lấy càng xe không ngừng thay đổi phương hướng, làm nó chạy lòng vòng trên bàn, chơi đến là cao hứng. Xe ngựa lộc cộc chạy gần nửa nén hương mới chậm rãi dừng lại.

Thấy chiếc xe đã bắt động, Thức Yến cầm nó lên lật qua lật lại nhìn, sau đó y tìm được chỗ vặn dây cót, vừa bật lên, vó ngựa và bánh xe liền lập tức di chuyển trên không. Thức Yến cũng không thả nó xuống, đứa nhỏ yêu thích không buông tay ôm chiếc xe vào lòng, vuốt ve hoa văn điêu khắc tinh xảo trên thân xe, lộ ra một nụ cười sung sướng.

Hạ Việt lẳng lặng nhìn Thức Yến, nụ cười của đối phương làm hấn vô cùng thỏa mãn, hấn lúc này đã hiểu thế nào là cảm giác muốn hái sao trên trời xuống cho người yêu, chỉ cần y hài lòng, có khó hơn nữa hấn cũng nguyện ý làm.

Chỉ một chiếc xe ngựa nhỏ như vậy Thức Yến lại chơi thêm nửa canh giờ nữa mới chịu buông tay. Y cẩn thận cất chiếc xe vào trong hộp, để vào ngăn kéo, lại thuận tay lấy quần áo của Hạ Việt ở rương hành lí ra treo lên tủ.

Đợi đối phương quay lại, Hạ Việt kéo tay y, để người ngồi vào lòng mình, hai tay nam nhân siết chặt hông đứa nhỏ, thơm mạnh một cái lên gương mặt trắng nõn kia.

“Phu lang nhà ta thật là hiền lành.” Hạ Việt cười híp mắt nói, nhìn hai vành tai của Thức Yến từ từ hồng lên, hấn ghì chặt đối phương, trầm giọng ra lệnh: “Hôn lại.”

Thức Yến giật nảy mình, có chút luống cuống nhìn hấn, trông thấy nét mặt “không cho cự tuyệt” của trưởng phu, ánh mắt ám trầm kia dường như sắp ăn thịt người, Thức Yến sợ đến mức đầu ngón tay cũng run rẩy.

Thức Yến không phải là chưa từng chủ động hôn môi trưởng phu, nhưng cũng chỉ có duy nhất một lần khi ở ôn tuyền. Lúc đó tư thái của y cứ như đang cầu hoan làm y xấu hổ vô cùng, sau đó cũng không dám chủ động nữa.

Thức Yến đáng thương nhìn tướng công nhà mình, hi vọng hấn có thể bỏ qua.

Nhưng mà Hạ Việt rất kiên quyết cường ngạnh, hấn nhượng mảy, lại còn giơ cằm lên, Thức Yến vừa then lại vừa sợ, cũng không muốn làm trái ý nam nhân. Cuối cùng, y không thể làm gì khác hơn là cắn răng, nhắm mắt lại cúi đầu xuống, kề sát môi mình vào môi đối phương. Thức Yến không dám bỏ chạy giữa chừng, vì vậy hai người biến thành môi dán môi bất động, Hạ Việt không thúc giục, cũng không làm ra bất kỳ động tác gì, chỉ lẳng lặng nhìn y.

Thức Yến thấp thỏm đợi một hồi, phát hiện trưởng phu không có động tĩnh liền len lén hé mi. Nào ngờ, y vừa mở mắt ra liền thấy đôi con ngươi sâu thẳm đen như mực của người kia nhìn thẳng vào mình, toàn thân Thức Yến nhất thời nóng bừng lên, theo bản năng đưa lưỡi liếm liếm môi dưới của mình, đồng thời cũng liếm lên môi Hạ Việt.

Thức Yến nhìn đuôi mắt của người kia bỗng dưng híp lại, bên hông căng thẳng, lập tức bị đối phương siết chặt lấy, bất kể là đầu hay tứ chi đều không thể động đậy.

Hạ Việt cắn lấy lưỡi của đứa nhỏ kéo vào trong miệng mình, khi thì dùng răng nanh nhẹ nhàng cạo xát, khi thì câu dẫn mút liếm đầu lưỡi đối phương. Thức Yến rên rỉ thành tiếng, không khỏi há to miệng, Hạ Việt nhân cơ hội xông thẳng vào trong, được một tấc lại chiếm một thước chạm vào răng của y, sau đó luồn sâu vào

trong miệng Thúc Yến. Nụ hôn chậm rãi nhẹ nhàng lại làm Thúc Yến phát ra tiếng rên rỉ từ trong yết hầu, âm thanh nức nở cầu xin tha thứ.

Thật vất vả cố trụ đến khi hắn buông ra, Thúc Yến cảm giác khí lực toàn thân đều bị rút sạch, y giương mắt, lại phát hiện lông mi mình đã ướt đầm nước.

Hạ Việt cảm giác dưới bụng nóng rực, hắn hôn lên ngũ quan của Thúc Yến, sau đó thì thâm vào tai y: “Phu lang, hôm nay có ngoan ngoãn sang chỗ Thẩm đại phu châm cứu không?”

Hơi thở ấm áp của nam nhân phả đến, Thúc Yến nhin không được rút cổ, vành tai lại rơi vào trong miệng Hạ Việt. Y tuy rằng chẳng hiểu vì sao trượng phu lại đột nhiên hỏi chuyện đây, đành cố chịu đựng cảm giác nhột nhạt bên tai, nhu thuận đáp: “Sáng hôm nay...Ta sang đó...Ừ... Rồi, rồi mới đi ra đồng.”

Hạ Việt hài lòng nở nụ cười, hôn lên tai y một cái rồi đặt y xuống ghế, ngồi dậy gọi người hầu đưa nước rửa mặt vào.

Thúc Yến cảm thấy tim mình đập như nổi trống, có chút không kịp phản ứng kịp, y ngơ ngác rửa mặt, nhìn tướng công bảo người hầu lui ra ngoài, chốt cửa lại, sau đó dịu dàng đặt y lên giường.

“Tháo đai lưng ra.” Thúc Yến nghe thấy thanh âm trầm thấp mỉa mai của nam nhân vang vọng bên tai, hai tay cũng vô thức làm theo lời hắn.

Hạ Việt đứng dậy thả màn giường xuống, cũng không thổi nến, hắn đứng bên giường, cười cười nhìn Thúc Yến, nhẹ nhàng phun ra một chữ:

“Cởi.”

Dứt lời, chính hắn cũng chậm rãi cởi đai lưng và ngoại bào, tiện tay vắt lên bình phong. Thúc Yến nhìn thấy động tác của hắn thì cả người nóng ran, trước mắt một mảnh mờ hồ, y dường như bị thôi miên, cũng ngồi dậy cởi y phục trên người xuống.

Vật nội y vừa bung ra, y lập tức bị thân thể tinh tráng của người nọ vũng vàng đè xuống giường. Cảm giác tay nam nhân ở trước ngực mình vuốt ve khiêu khích, Thúc Yến không nhin được rên rỉ, ngoan ngoãn nâng thắt lưng lên để Hạ Việt cởi nội đồ của mình.

Hạ Việt cẩn thận chậm rãi chuẩn bị cho Thúc Yến, Thúc Yến nhin không được tiết trước một lần, nước mắt sinh lý chảy ra ướt đầm lông mi của y, thoát nhìn rất đáng thương.

“Phu lang hi vọng vi phu làm như thế nào?” Hạ Việt mỉm cười thấp giọng hỏi.

Thúc Yến hoàn toàn không chịu nổi kích thích như vậy, y xấu hổ đến mức muốn ngất đi. Tiểu hài tử mỏng lưng ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của Hạ Việt liền ngừng ra.

Y hết thấy đều là của tướng công, ở trước mặt nam nhân này, y sao cần phải che giấu điều gì nữa?

Thúc Yến vươn tay ôm lấy cổ Hạ Việt, hai chân cũng tách ra quấn lên thắt lưng đối phương, tiểu hài tử rốt cục vẫn ngừng ngừng, cup mắt không dám nhìn Hạ Việt. Y cắn cắn môi, mở miệng nói: “Tướng công... Tiến vào...”

“Ừ?” Hạ Việt để ở lối vào, lại không làm gì cả, cười dài nhìn phu lang.

Thúc Yến nhắm chặt mắt, ngáp ngừng vài cái, cuối cùng gom hết dũng khí mở miệng đáp: “Tướng công, ta muốn người... Cầu người...tiến vào... A!”

Lời còn chưa dứt, Thúc Yến đã mở choàng mắt, đầu ngửa ra phía sau. Y tình tường cảm giác được thân thể của mình bị nam nhân hung hăng mở rộng, vật to lớn nóng rực kia không chút trở ngại đâm thẳng vào chỗ sâu nhất, húc đến mức da đầu Thúc Yến tê dại, một lát sau vẫn chưa tỉnh hồn được.

Đến khi y vừa thở dốc, Hạ Việt đã bắt đầu không khách khí luật động. Động tác của hắn không có quy luật, khi nhanh khi chậm, lại khi sâu khi cạn. Thúc Yến hoàn toàn theo không kịp, chỉ có thể mềm nhũn mặc hắn rong ruổi trên người mình.

Có lẽ là lúc trước đã nói ra mấy câu từ đáng thẹn kia nên lúc này y cũng không dè nén nữa, tuy không kêu to thành tiếng nhưng những rên rỉ nức nở kia rơi vào trong tai Hạ Việt, lại càng làm hắn muốn tra tấn người dưới thân nhiều hơn.

“Tướng công... Tướng công...A ha... Tướng công...”

Khoái cảm dưới thân càng ngày càng mãnh liệt, mắt thấy đã sắp lên đến đỉnh, Thúc Yến bỗng nhiên vươn tay, ôm chặt lấy cổ trượng phu. Hạ Việt duy trì động tác càng lúc càng nhanh, theo ý phu lang cúi người xuống. Sau đó, hắn chợt nghe thấy giữa những tiếng thở dốc nức nở, Thúc Yến ngửa đầu, khẽ thì thầm vào tai hắn: “Tướng công... Thúc Yến thích người...”

Hạ Việt chỉ cảm thấy bụng dưới căng thẳng, hắn hung hăng ghì lấy Thúc Yến dầm mạnh vài cái, sau đó bắn vào trong thân thể người kia.

Thúc Yến bị động tác cuồng mãnh của hắn húc đến toàn thân phát run, trong lúc nhất thời đại não trống rỗng. Đợi đến khi y hoàn hồn lại đã bị trượng phu mạnh bạo hôn sâu, sau đó thân thể bị lật qua, ngay cả khí lực để động dậy nửa người trên cũng không có, nằm úp sấp trên giường lần thứ hai bị xỏ xuyên.

Tối hôm đó, Thúc Yến bị Hạ Việt đè xuống giường giằng co hơn một canh giờ, tới lúc nam nhân rốt cục dừng lại thì người dưới thân cũng đã muốn ngắt đi. Hắn cười cười, đứng dậy tìm khăn sạch lau người cho cả hai, lại lột đệm giường đã bắn xuống, thổi nệm, lót tạm một cái chăn rồi ôm Thúc Yến đi ngủ.

Sáng hôm sau, Thúc Yến ngủ thẳng đến giờ Tý mới tỉnh, bị Hạ Việt ôm dậy rửa mặt, dứt điểm tâm, sau đó được hắn dìu đến phòng tắm tắm rửa.

Thúc Yến kỳ thực cũng không đến mức toàn thân vô lực, chỉ là thất lực và chân có chút bủn rủn, y ngồi trong bồn tắm chà lưng cho Hạ Việt, nghĩ lát nữa phải đi vấn an công công và nhạc phụ, còn phải sang chỗ Thẩm đại phu châm cứu, thế mà sáng nay mình lại dậy trễ, trong lòng không khỏi bồn chồn.

Hạ Việt thấy y không nói lời nào bèn quay đầu lại hỏi, biết y lo chuyện ở Bạch gia liền cười ôm y vào lòng.

“Không sao, mấy tấm che cứ để Dĩ Ngao dỡ xuống cho. Về phần xới đất, hôm qua ta đã bảo người sáng sớm đem sang Bạch gia bốn con bò.”

Thúc Yến ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn Hạ Việt: “Bò? Nhưng nhà ta đã có bò rồi.”

Hạ Việt cười cười đưa tay捏o mũi y: “Nhà ngươi có một con chứ mấy, nó lại vừa đẻ xong thì nhạc phụ của ta làm sao dám bắt nó cày ruộng?”

Hắn ôm chặt tiểu hài tử, đưa tay đến hông xoa bóp cho đối phương: “Ta đưa bò và nông cụ qua bên đó, Bạch gia năm nay cũng phải trồng trọt nhiều, dù cho mấy người các người tự xới đất cũng được, nhưng ta lại không muốn thế. Để bò xuống cày đi, các người đi trông là được, nếu mệt thì mai mốt làm sao cây mạ nổi.”

Vì muốn cất thêm rượu Vân Khởi, yêu cầu của Vân gia đối với lượng gạo của Bạch gia cũng tăng lên, năm rồi sản lượng gạo nhà Bạch gia tăng hơn một nửa kỳ thực cũng là do Thúc Yến hỗ trợ.

Nhà họ Bạch nguyên bản có hai con bò, hôm Thúc Yến thành thân bèn giết thịt một con, con còn lại thì có bầu. Hai ngày trước Bạch cha nói muốn đi mua thêm một con nữa, Thúc Yến định dùng tiền tiêu vặt hàng tháng đưa về cho nhà mua bò, chỉ cần chờ hỏi Hạ Việt nữa là xong. Kết quả y còn chưa kịp mở miệng, hắn đã giải quyết xong mọi chuyện cho y.

“Tướng công...” Thúc Yến kinh ngạc nhìn hắn, “Sao ngươi luôn có thể đoán được ta đang nghĩ gì, lại còn thu xếp hộ ta nữa?”

Con người của Hạ Việt đảo một vòng, hắn híp mắt đáp: “Ra là Thúc Yến muốn nghe tình thoại sao?”

“...” Thúc Yến đỏ mặt liếc mắt nhìn hắn.

“Có gì mà phải xấu hổ?” Hạ Việt cười hôn môi y, “Nếu ngươi muốn nghe thì ta sẽ nói.”

Nói đoạn, hắn đưa tay che mắt của tiểu hài tử, không cho y nhìn nữa.

Nam nhân kỳ thực không có thói quen nói mấy câu kiểu này, hắn không nói, chẳng bao giờ nói, cũng nói không nên lời, hắn thà dùng hành động để biểu thị. Chỉ là tối hôm qua, Hạ Việt nghe thấy Thúc Yến động tình rồi thổ lộ với mình, tuy rằng trong lòng đã sớm biết rõ, nhưng đến lúc chính tai nghe được lại xúc động đến bất ngờ, cảm giác đáy lòng cũng như đang cuộn sóng.

Nếu hắn nói như vậy, có phải Thúc Yến cũng sẽ hạnh phúc không?

Hạ Việt bỗng nhiên cảm giác nói mấy lời này thật ra cũng không quá khó khăn như hắn tưởng.

Hắn không dám nhìn vào mắt Thúc Yến, cũng không muốn Thúc Yến nhìn thấy vẻ mặt rối rắm khi đó của mình, cuối cùng đành che mắt y lại.

Nam nhân dời mắt, từng câu từng chữ rơi từ trên cao vào trong tai Thúc Yến: “Bởi vì ta để ý người, thương người, muốn người được vui vẻ.”

Đây đã là cực hạn của Hạ Việt, hắn không nói được chữ thích, cũng nói không ra chữ yêu kia.

Bất quá, tựa hồ Thúc Yến nghĩ như vậy đã rất đủ rồi, Hạ Việt cảm giác lông mi của đối phương khẽ rung động, cọ vào lòng bàn tay làm hắn ngứa ngáy, bên hông tức thì bị Thúc Yến ôm chặt.

Hạ Việt bỏ tay ra, nhìn thấy đáy mắt người kia ngập nước, tay cũng ướt đầm, cũng không biết là do nước hay do lệ của đối phương thấm ướt. Hắn cũng không hỏi, cúi đầu hôn lên trán đứa nhỏ, hai tay siết chặt ôm ghì lấy người nọ.

Hai người ôm nhau một lúc thật lâu mới đứng lên, mặc quần áo rồi ra khỏi nhà tắm.

40. Chương 40: Thực Đơn Mới Và Việc Nhà Nông

Có bò Hạ Việt đưa đến, công việc xới đất của Bạch gia liền nhẹ nhàng hơn rất nhiều, ngay cả Dĩ Nhạc cũng đến giúp một tay.

Đám mạ lớn khá tốt, Dĩ Ngao còn nói nhỏ với Thúc Yến rằng hắn có đi xem mạ của mấy nhà khác, mạ bọn họ cũng không lớn bằng mạ nhà mình. Thúc Yến cũng rất vui vẻ, y nhìn mầm lúa càng lúc càng xanh mượt, tưởng tượng đến đồng lúa vàng rực nặng trĩu dưới trời thu, đến khi xay ra được hạt gạo trắng tròn giao cho trượng phu, hắn và các tằng nhân sẽ cất ra rượu thơm nức. Mỗi lần nghĩ như vậy, y đều cảm thấy cả người tràn trề sinh lực.

Hạ Việt mỗi ngày đều đến Bạch gia giúp đỡ phu lang, thỉnh thoảng còn ở lại ăn cơm. Dần dà, gần như hai mươi hộ nông gia tụ tập ở ngoại ô Dận thành ai cũng biết có một vị công tử cực kỳ thương yêu phu lang, khen Thúc Yến nhân duyên thật tốt, Bạch cha nghe thấy thì vô cùng vui vẻ.

Thấy công việc có vẻ tiến triển thuận lợi, Hạ Việt liền nói với nhạc phụ một tiếng, để Thúc Yến làm xong thì về nhà giúp mình soạn thực đơn mới cho Hỉ Cửu Túy. Hai vị phụ huynh nhà họ Bạch nghe thấy Thúc Yến có thể giúp đỡ cho sinh ý của Vân gia, trong lòng vừa kiêu ngạo vừa sung sướng, đương nhiên là đồng ý.

Thật ra thực đơn mùa xuân của Hỉ Cửu Túy đã chọn xong, chỉ là mọi người vẫn chưa quyết định loại rượu nào. Lần hội phẩm này, Vân Khởi được chọn, một loại rượu khác tên Lãnh Tuyền cũng được đưa vào trong nhóm cống phẩm, trong thành đã dán bố cáo để mọi người cùng biết, ai cũng nao nức muốn nếm thử.

Phương quản sự dự định tháng Tư sẽ bắt đầu áp dụng thực đơn mới, việc cần phải làm hôm nay là chọn món ăn phối hợp với Vân Khởi.

Lãnh Tuyền là loại rượu đầu tiên được nếm thử lúc Vân gia đánh giá rượu mới, lúc đưa vào trong miệng thì cảm giác như có suối nước mát lạnh đang chảy trên đầu, làm Hạ Việt và Thúc Yến đều có ấn tượng rất sâu sắc. Thúc Yến thử hâm nó lên, nhưng sau đó y vẫn cho rằng rượu này để ở nhiệt độ bình thường là ngon nhất, Hạ Việt nghĩ nếu thêm đá vào thì càng tốt hơn, cuối cùng hai người quyết định để dành rượu này đến mùa hè bán.

Cuối cùng chỉ còn Vân Khởi là cần phải tìm món ăn tương ứng.

Vân Khởi ở nhiệt độ phòng có hương thơm rất tinh khiết, lúc đun nóng lên lại cho ra một mùi vị ngào ngạt khác lạ. Thức Yến nghĩ, trong quá trình Vân Khởi nguội dần người ta đều có thể thưởng thức sự tỉ mỉ biến hóa của nó, mỗi một hương vị đều hết sức xuất sắc, đây là mị lực lớn nhất của Vân Khởi. Lúc Phương quản sự cùng Thành chương quý uống thử cũng vô cùng tán thành, Hạ Việt liền đề nghị Vân Khởi không sử dụng bình bằng đất sét hoa đào mà là dùng bình hoa mai phổ thông.

“Bất quá, tốt nhất nên mang rượu lên trước rồi hỏi thăm ý kiến của khách, trên thực đơn cũng phải viết ưu điểm của Vân Khởi.” Hạ Việt bổ sung thêm, Phương quản sự nghiêm túc ghi chép.

Mùi vị của Vân Khởi mang lại cảm giác khá cao nhã nên mọi người cũng muốn lựa chọn một món ăn thanh tao nào đó cho hợp. Đầu tiên, Thức Yến đề cử thịt hươu, Hạ Việt cũng nhớ lúc uống thử thì phu lang nhà mình có nói Vân Khởi dùng với thịt hươu rất hợp. Vì vậy, bốn người mới sáng sớm đã chui vào hậu viện Hỉ Cửu Túy ăn thịt hươu.

Món ăn được chế biến từ thịt hươu ở Hỉ Cửu Túy đúng là không ít, món chiên món xào món nướng, rồi là thịt hươu kho tàu, thịt hươu nấu canh, nổi danh nhất phải kể đến thịt hươu nấu nôi đất độc quyền của Vương đại trù.

Dưới bếp đưa lên hơn mười đĩa thịt hươu đủ món, cộng thêm một cái nôi đất nhỏ.

Đám Hạ Việt ném qua một lượt, cảm thấy món nào cũng hợp. Mọi người phì cười một lát, cuối cùng quyết định thịt hươu dùng với Vân Khởi rất được, đặc biệt là món nôi đất của Vương đại trù kia.

Coi như xác nhận xong món ăn phối với Vân Khởi, dù sao đang là mùa xuân, thịt và ngũ tạng của hươu giúp điều hòa huyết mạch, là hàng cao cấp ở Lạc Việt. Chỉ là thịt hươu dù sao cũng là đồ hiếm, trong ấn tượng của Hạ Việt, ở Trung Hoa cổ đại, thứ này chỉ có người hoàng gia mới được ăn. Tuy rằng hươu ở Lạc Việt không quá ít, nhưng bởi vì ít ai nuôi dưỡng, cơ bản đều dựa vào săn bắt nên giá cả hơi mắc, ai giàu thì còn được chứ tầng lớp phổ thông cùng lắm cũng chỉ ăn một hai lần.

Vân Khởi tuy rằng giá cũng không thấp nhưng vẫn nằm trong phạm vi tiếp thu của dân chúng, để phát triển lâu dài, Hạ Việt hy vọng có thể để nhiều người thưởng thức được mỹ vị của Vân Khởi hơn.

Trong lúc Hạ Việt trầm nghĩ như vậy, Phương quản sự cùng Thành chương quý đã tính toán đầu ra đấy. Năm nay Vân Khởi được chọn làm nhóm hạng nhất, số lượng lại ít nên đương nhiên phải tăng giá.

Chẳng sao cả, mùa thu năm nay Vân gia sắp sửa cắt thêm một số lượng lớn Vân Khởi, năm sau cho dù đem đi tiến cống thì cũng không bị đội giá lên nữa. Hiện tại thừa dịp danh tiếng của Vân Khởi còn đang tốt thì quảng cáo nó nhiều một chút.

Thức Yến vốn sinh ra trong một gia đình bình thường, lúc gả về Vân gia thì lần đầu tiên y được ăn thịt hươu, miếng thịt vừa mềm vừa ngon khiến tiểu hài tử nhớ mãi không quên, lúc nếm thấy vị đạo cao nhã của Vân Khởi liền nhất thời hồi tưởng lại. Lúc này Hạ Việt bỗng dừng nghĩ đến, rượu và thức ăn song phương đều tinh tế, tuy sự kết hợp của chúng vô cùng thượng thừa nhưng đối với dân làm ăn mà nói là chưa đủ, có rượu ngon thì phải càng nhiều người uống càng tốt.

Thức Yến hoàn hồn, vươn đầu gấp thức ăn, chuyên môn gấp mấy món trước đó chưa thấy bao giờ.

Thẳng đến qua giờ Ty, bốn người cuối cùng cũng quyết định xong thực đơn mới. Ngoài thịt hươu ra còn có thêm món cá, là loại cá có thịt màu đỏ mà Hạ Việt không biết. Thức Yến giải thích cho hắn đó là cá ô đại, cá này toàn thân màu đen, ngư dân ở bờ biển cạnh Dân thành thường bắt được rất nhiều, đó cũng là một món ăn phổ biến của người dân Lạc Việt.

Nam nhân nếm thử một miếng, cảm giác có chút giống cá ngừ, hắn xuống phòng bếp xem thử mới biết đúng thật là không phải, có lẽ đây là loài cá đặc thù ở Lạc Việt.

Hạ Việt muốn nấu cơm, bảo Thức Yến ngồi trong phòng chờ, Thức Yến đương nhiên không chịu. Lúc trước nếm được tay nghề của trượng phu, thật vất vả mới có cơ hội thấy hắn xuống bếp, y sao có thể buông tha cơ hội này a.

Vương đại trù cũng đứng bên cạnh xem. Thiều đương gia không chỉ có làm ăn giỏi lại còn có thể xuống bếp, điều này làm cho Vương đại trù vô cùng kính phục.

Hạ Việt thấy Thúc Yển theo xuống cũng không đuổi y lên, chỉ là bị hai người đứng hai bên nhìn chăm chăm, hắn cũng không khỏi thẹn thùng a.

Hắn dùng cách làm sườn cừu lúc ở biệt viện để nấu thịt bò, cắt một miếng nhỏ cho Vương đại trù nếm thử. Vương đại trù nhìn miếng thịt non vẫn còn hơi hồng đã cảm thấy thích thú, lúc ăn xong thì hai mắt phát quang, vui tươi hơn hỏ chạy đi tự làm. Hạ Việt ở bên cạnh nhìn một chút, người ta dù sao cũng là đầu bếp, hắn không cần nhiều lời, Vương đại trù tám phần đã biết cách nấu. Hắn yên tâm để Vương đại trù làm, dẫn Thúc Yển quay về phòng.

Sườn cừu non cắt nhỏ và thịt bò nướng được dọn lên bàn, sau khi ăn xong thì cả bốn người đều thống nhất lựa chọn thịt bò, ngay cả thịt dê cũng thông qua, miếng thịt dai mềm trong vòm miệng phối hợp với Ván Khởi quả là muốn ngừng mà không được.

Rốt cục quyết định xong thực đơn, Hỉ Cửu Túy cũng đến lúc mở cửa, Thành chương quỹ đi xuống lầu trước. Phương quản sự và Hạ Việt xác nhận lại một lần chuyện cần làm, kiểm tra xong cũng vội vã từ cửa sau ly khai, hắn phải nhanh chóng đi đặt sổ mới.

Hạ Việt gọi tiểu nhị thu dọn phòng, dẫn Thúc Yển ra sau hậu viện, hắn cũng không vội vàng rời đi mà xuống hầm băng để xem xét.

Hạ Việt bắt Thúc Yển mặc áo bông vào, nhìn thấy tay của y lộ ra bên ngoài liền bắt y nhét tay vào trong tay áo, sau khi xác định Thúc Yển sẽ không bị lạnh thì mới bắt đầu đi xuống.

Thúc Yển lần đầu tiên nhìn thấy hầm băng, tiểu hài tử cảm thấy vô cùng mới mẻ, từng tảng nước đá to chất trong hầm, rõ ràng đã vào xuân mà ở đây cứ như tháng Một tháng Hai, lạnh không chịu nổi.

Hạ Việt giơ đèn, cẩn thận che chở y, đi tới chỗ chất băng thì căn dặn y đứng yên, cũng không được rút tay ra, thấy Thúc Yển đáp ứng mới quay sang kiểm tra tình huống trong hầm.

Hạ Việt đưa tay thử sờ lên mặt băng, tốt, không bị ướt, cũng không có dấu hiệu tan. Hắn mò mẫm từ trên xuống dưới, suy nghĩ một chút, sau đó quay đầu lại nói với Thúc Yển: “Người đứng đấy chờ ta, đừng có chạy lung tung, ta vào trong kiểm tra một chút.”

Nói đoạn, hắn đưa cây đèn trong tay cho Thúc Yển, để Thúc Yển cầm theo. Thúc Yển nhận lấy, thấy Hạ Việt muốn đi liền vội vàng hỏi hắn: “Tướng công, người không cầm đèn à. Lỡ bị ngã thì sao?”

Hạ Việt khoát tay áo, ý bảo y không cần lo lắng: “Ta dựa sát vào tường đi, chỉ vào trong nhìn một cái xem đá có bị chảy không rồi ra ngay. Ta sẽ không ngã đâu.”

Trước đây lúc xếp đá vào, mọi người có để chúng cách bờ tường một chút, vừa lúc có thể để cho một người đi.

Hạ Việt cẩn thận vịn vách tường đi sâu vào trong, một đường vuốt lên mặt băng. Sau khi đi hết một vòng hắn mới yên tâm, đá không có vấn đề gì. Sợ Thúc Yển ở đây lâu sẽ bị lạnh, hắn nhanh chóng quay lại chỗ y.

Đóng cửa hầm, treo đèn lên tường, Hạ Việt cũng không cởi áo bông của hai người, hắn kéo tay của Thúc Yển lên miệng mình hà hơi một lát, đến khi tay cả hai người đều ấm lên mới rời khỏi Hỉ Cửu Túy.

Đã thích ứng với không khí sau khi khai trương, Hỉ Cửu Túy cũng quen dần với phương thức kinh doanh mới, hiện tại Hạ Việt đã không cần liên tục đi kiểm tra nữa. Bảy giờ ngoại trừ mỗi ngày đến lò rượu xem tình huống, thật ra nam nhân lại vô cùng nhàn tản.

Rảnh rỗi được vài ngày, Hạ Việt liền không vui.

Hắn thử chạy qua cùng phụ thân và cha uống rượu nói chuyện phiếm, hai ngày đầu còn thấy tự tại thú vị, nhưng lúc thấy hai người kia ở chung, hắn liền cảm giác mình y như một cái bóng đèn bự, sau cũng thức thời không đi qua nữa.

Một tối nọ, Thúc Yển vừa trở về liền nghe trưởng phụ nói muốn cùng gia đình mình trông trợ.

Thúc Yển còn tưởng Hạ Việt đùa, không nghĩ tới hôm sau nam nhân thực sự đi theo y ra đồng.

Đất đai đã cày bừa và được tưới nước, hiện tại việc cần làm là đắp bờ ruộng.

Nông dân đắp bờ ruộng để phòng ngừa nước tưới bị tràn, cũng để ngăn chuột đồng đào hang phá lúa, bởi vậy nhất định phải đắp bờ cho kĩ, không để lọt ra một khe hở nào. Xới đất còn có thể dùng sức trâu bò, đắp bờ ruộng thì phải tự mình ra tay.

Cả nhà Bạch gia đều lo Hạ Việt đại thiếu gia chịu khổ không nổi. Hạ Việt không để ý cười cười, cởi ngoài bào ra, xắn ống quần và tay áo lên, cầm cuốc bước xuống ruộng.

Lang quan dù sao cũng khỏe hơn khanh quan một chút, Hạ Việt học cũng mau, thoảng cái đã nắm được phương pháp, tốc độ làm việc so với Thức Yến và Dĩ Ngao còn nhanh hơn nhiều.

Dĩ Ngao nhìn ca phu một đại thiếu gia lại giỏi hơn cả mình, vừa bội phục vừa không cam lòng. Bình thường Hạ Việt ăn mặc chỉnh tề, lúc này lộ ra cánh tay luôn giấu trong tay áo, bắp thịt rắn chắc làm Dĩ Ngao hâm mộ đến đỏ mắt. Thiếu gia Vân gia không phải là mê man ba năm sao?! Sao chưa tới một năm mà tay đã có cơ bắp thế kia!

Hắn cúi đầu nhìn lại tay mình, so với đám bạn cùng lứa thì hắn cường tráng hơn nhiều, nhưng đứng cạnh ca phu lại trông y như con nít. Dĩ Ngao bị kích thích nghiêng răng ken két, chỉ cảm thấy toàn thân đều là nhiệt huyết dâng trào, hắn dường như muốn phân cao thấp với Hạ Việt, ngày hôm đó làm việc còn hăng hái hơn bình thường.

Đứa nhỏ đáng thương bị ca phu đả kích, hiệu suất làm việc tăng vèo vèo. Tới cuối ngày, tất cả bờ ruộng đều đã sắp đắp xong, so với nông gia khác còn nhanh hơn gấp đôi.

Bạch cha đứng ngoài bờ ruộng nhìn mấy thân ảnh đang khom lưng làm việc, chỉ cảm thấy lòng mình nóng rực.

Rõ ràng khanh quan trong nhà gả ra ngoài, cư nhiên nhi tử còn về nhà vợ hỗ trợ làm việc. Y cứ nghĩ Vân thiếu gia nhất thời hứng thú, một hôm thì ngưng, kết quả nam nhân kiên trì đã ba ngày, mỗi lần từ trong ruộng bước lên thì cả người đều ướt đầm mồ hôi.

Một thiếu gia như thế lại không sợ bẩn, làm việc xong cũng không than vãn, đến tối thì cười tủm tỉm chào tạm biệt bọn họ, sáng sớm hôm sau lại đến đây.

Rốt cuộc là đời trước Bạch gia đã tích bao nhiêu phúc để bây giờ có được nhi tử tốt như thế này, Bạch cha càng nhìn Hạ Việt lại càng thích, xót hắn mỗi ngày phải vất vả như vậy. Đứng nhìn một lát, y quyết định bắt con rể ở lại dùng cơm, lát nữa phải giết một con gà để bồi bổ cho hắn.

41. Chương 41: Cây Lúa

Ngoài dự liệu của Thức Yến, những ngày sau đó Hạ Việt đều liên tục đến Bạch gia giúp đỡ, Phương quản sự biết chuyện nên thường chờ đến tối mới sang Vân trạch tìm hắn bàn công chuyện ở Hỉ Cửu Túy. Hai vị công công và nhạc phụ cũng là một bộ tùy ý Hạ Việt.

Hôm nào cũng vậy, Thầm đại phu châm cứu cho Thức Yến xong thì thuận tiện bắt mạch cho Hạ Việt, còn đưa thêm thuốc sang, Hạ Việt lấy mấy gói to, lại mua một cái thùng tắm lớn gửi sang Bạch gia.

Lúc nghỉ trưa, Hạ Việt cũng không để ý quần áo bị bẩn, cùng Thức Yến ngồi bệt xuống bờ ruộng.

Hắn giơ tay lau mồ hôi trên trán, lòng bàn tay dính chút bùn, đem gương mặt tuần tú bôi thành diễn viên hí khúc, trên gò má còn có mấy dấu ngón tay đen thui.

Nam nhân như vậy trong mắt Thức Yến ngược lại càng thêm tuần lãng vô song, những vết đen trên da khiến hắn trông vô cùng mỹ lực cuồng dã, Thức Yến cứ thế ngơ ngẩn nhìn đối phương.

Mỗi khi Hạ Việt nhận thấy ánh mắt của Thức Yến, hắn lại xoay đầu cười với y, nụ cười của nam nhân hết như nắng mùa xuân, có vẻ phá lệ ấm áp mê người.

Có một lần, Thức Yến không quan tâm cả hai đang ở bên ngoài, y đột ngột nghiêng đầu, hôn lên má tương công một cái. Không đợi nam nhân túm y lại, đứa nhỏ kia đã y như thỏ chạy mất dép, lao thẳng ra đồng tiếp tục vui đùa làm việc.

Hạ Việt bị pha đánh lén này làm cho đáy lòng nhộn nhạo, hấn liếm liếm môi, nhìn bóng lưng của người nọ cách đó không xa, cũng không bắt nạt y nữa, chỉ âm thầm ghi nợ để buổi tối đòi lại.

Tuy rằng hai người thường thường vụng trộm hôn nhau nhưng dù sao xung quanh đều có người, có xuống tay cũng không được thỏa mãn.

Trong mấy hộ nông gia ngoại ô, chỉ có Bạch gia là đã hoàn tất khâu chuẩn bị cấy giống.

Thức Yến chăm sóc mạ rất cẩn thận, nhìn chúng càng lúc càng lớn, chỉ còn chờ tới lúc cấy lúa thì nhổ lên đem xuống ruộng là được.

Vào hôm cấy mạ, từ sớm tinh mơ Hạ Việt đã tỉnh dậy, do chưa bao giờ được làm những việc thế này nên hấn vô cùng hưng phấn.

Hạ Việt tuy là lần đầu tiên tiếp xúc với nông nghiệp nhưng cũng không phải do hứng thú nhất thời, thân là người làm rượu, hấn vẫn luôn nghe người bạn ở kiếp trước nói rằng: “Rượu là từ gạo mà ra.”

Các tầng nhân mùa đông cấy rượu, mùa xuân lại ra đồng trồng lúa. Bọn họ một nửa thời gian là tiếp xúc với rượu, nửa còn lại là tiếp xúc với lúa gạo.

Hạ Việt tin tưởng, nếu muốn hiểu rượu thì phải hiểu được gạo, mà nếu muốn hiểu gạo thì tốt nhất nên bắt đầu từ trồng trọt, từ lúc gặt lúa đến khi xay ra được hạt gạo. Văn lão gia cũng minh bạch tâm tư của hấn, lão nhân vô cùng vui vẻ vì nhi tử không cần mình mở miệng cũng đã lĩnh ngộ được, bởi vậy liền yên tâm thả người.

Mạ lớn rất tốt, Dĩ Ngao quàng một chiếc xe đẩy lên lưng con bò, dọn mấy tấm che và giàn ươm lên đem về nhà. Mấy thứ đồ này của ca phu cho rất hữu dụng, đem về đánh rửa để năm sau lại dùng.

Thiếu niên nghĩ như thế, càng lúc càng bội phục Hạ Việt.

Thức Yến nhìn đám mạ xanh mướt mình tỉ mỉ chăm sóc, trên môi nhin không được nở một nụ cười rạng rỡ, Hạ Việt ngồi bên cạnh nhìn đám mạ rồi lại nhìn Thức Yến, nghĩ tình hình thu hoạch năm nay có vẻ rất khả quan.

Bất quá, không có thời gian cho bọn hấn từ từ xem, chỉ tiêu ngày hôm nay ít nhất cũng phải cấy xong vài mẫu ruộng, cấy mạ chỉ có thể làm tay, hơn nữa còn phải liên tục khom lưng suốt mấy canh giờ.

Hạ Việt trông như sắp đi đánh trận, hấn lập tức xắn tay áo cuộn ống quần, chờ phu lang dạy hấn nhổ mạ.

Nhìn trượng phu so với mình còn tích cực hơn, Thức Yến cũng nhiệt tình hấn lên, cúi người xuống làm mẫu cho hấn xem.

Y thuần thực nắm một khóm mạ trong vườn ươm, nhẹ nhàng nhắc một cái, sau đó dùng cổ khô buộc lại, ném xuống nước.

“Người cứ rút ra là được, tuy nói không nên quá mạnh tay nhưng năm nay mạ rất khỏe, không sao đâu. Nếu rễ còn dính đất thì cứ kẹ nó, lấy cổ buộc lại rồi để xuống nước, lát mình vớt lên.”

Hạ Việt nghe thấy thanh âm trong vạt của Thức Yến, ngoan ngoãn làm theo lời y. Tay hấn so với tay Thức Yến thì to hơn nhiều, mạ nhổ được hơn y không ít, để Thức Yến kiểm tra một chút, sau đó Hạ Việt học theo dùng cổ khô buộc chặt, tiện tay ném ra sau.

Động tác của hấn nhanh chóng thuần thực, tốc độ cũng nhanh hơn, hai người lặng lẽ khom người làm việc, Bạch phụ và Dĩ Ngao bên kia cũng không nói chuyện với nhau nữa. Nhất thời, trong đồng ruộng chỉ có thể nghe thấy thanh âm chân người đi lại cùng với tiếng mạ rơi tõm xuống nước.

Ngày hôm nay cũng không biết sẽ cấy được tới đâu, Bạch gia cũng không vội vã nhổ hết mạ mà chỉ lấy một phần ba, mọi người vớt mấy bó mạ đang trôi nổi trên mặt nước, mang chúng vào trong ruộng.

Ngoài đồng đã chăng dây xong, từng sợi dây thẳng tắp giống đường cho những khóm mạ. Đầu tiên, cắm một ít mạ vào đầu bờ ruộng, sau đó dựa theo sợi dây mà cắm nhóm thứ hai, mỗi nhóm chừng bốn nhúm năm khóm mạ. Lang quan nào tay chân khá nhanh nhẹn, bình thường có thể cắm một lần năm khóm.

Người mới bắt đầu rất hay cầm lệch, Thức Yến vì bận tâm Hạ Việt nên cũng bước xuống, vừa làm vừa hướng dẫn cho trưởng phu.

Hạ Việt khá thông minh, Thức Yến chỉ cho hắn một lần hắn đã nhớ kỹ. Nhìn Bạch phụ và Dĩ Ngao đang cúi người xuống làm việc, nam nhân nhanh chóng ghé qua mổ lên môi Thức Yến một cái, không đợi y kịp phản ứng đã bước xuống nước.

Hạ Việt đứng sát bờ ruộng, cầm mấy bó mạ ném ra xa xa. Hắn tham khảo khoảng cách mà Bạch phụ thân cấy mạ, tính toán xem một hàng cấy được bao nhiêu nhóm, sau đó ném mạ ngay vào chỗ đó.

Đây là một kỹ xảo để tăng hiệu suất, nếu như mạ để xa quá còn phải tốn thời gian đi qua vớt, làm cách này có thể tiết kiệm được khá nhiều sức lực. Mạ trên tay trái vừa cấy xong, tay phải đã vớt được bó mạ khác là lý tưởng nhất.

Ném mạ xong, Hạ Việt xoay người, vẫy vẫy tay bảo Thức Yến đến gần mình, hắn ghé vào bên tai đối phương, thấp giọng thì thầm: “Phu lang, nếu vì phu cấy không tốt, người phải nhắc nhở vì phu đó nha.”

Nói đoạn, nam nhân cười nhẹ vài tiếng, lui về phía sau cong lưng bắt đầu làm việc.

Thức Yến ngẩn ra một lúc lâu mới phản ứng lại được, trên mặt nhất thời đỏ bừng. Người này tại sao lại nói ra những lời như thế chứ, mặc dù hắn nói không sai, thế nhưng tại sao câu chữ lại dễ gây hiểu lầm thế kia!

Hạ Việt đùa giỡn phu lang nhà mình xong, tâm tình khoái trá bắt đầu lần cấy mạ đầu tiên trong cả hai đời. Bình thường mạ phải cấy ba bốn khóm cùng một lúc, bất quá Bạch phụ thân nói năm nay mạ rất khỏe, chỉ cần một hai khóm là đủ rồi. Khoảng cách trồng xa một chút cây cũng sẽ chắc khỏe và ra được nhiều nhánh hơn.

Tháo cỏ khô ra, cẩn thận tách rễ, sau đó dùng ngón tay cấy mạ xuống, kể cả ngón trỏ và ngón cái cũng phải ngập trong bùn.

Hạ Việt chuyên chú nghiêm túc cấy từng bụi từng bụi, hắn là người mới học, tự nhiên không để ý tốc độ.

Nông phu rất quan tâm đến hiệu suất, trong suốt quá trình cấy mạ thì không đứng dậy, Hạ Việt cũng không có ý định đó, hắn tính toán khoảng cách giữa các khóm mạ, vung vàng dựa theo tiết tấu mà làm.

Thức Yến đứng ở bờ ruộng nhìn thân hình cao lớn của người kia, hai chân dài song song bước rộng, lúc đi so với phụ thân còn nhanh hơn, dựa vào ưu thế đó, Hạ Việt đã cấy được sáu bảy nhóm. Thức Yến nghĩ như vậy sẽ mệt mỏi rất nhanh, dù sao hắn cũng vừa mới học, để hắn làm năm nhóm là được rồi.

Kết quả Hạ Việt đầu cũng không ngẩng lên, ngược lại còn cười nhạo y: “Phu lang, tướng công của người thể lực như thế nào, người không phải rõ ràng nhất sao?”

“...” Thức Yến nghẹn họng, nghiêng mắt qua chỗ khác không nhìn nam nhân nữa, một lát sau còn giả bộ ngẩng đầu nhìn trời, nghĩ thầm sao hôm nay lại nóng như vậy.

Lúc Dĩ Ngao đã bắt đầu cấy đợt thứ hai thì Hạ Việt mới rốt cục xong vòng thứ nhất. Hắn đứng dậy, thất lưng có hơi đau nhức, nhưng nhìn thành quả trước mắt mình lại vô cùng hài lòng. Dưới ánh nắng, ba hàng mạ thẳng tắp cao ngất được cấy rất chỉnh tề, Hạ Việt thở ra, đột nhiên cảm thấy mình cũng không mệt đến thế.

Thức Yến nhìn trưởng phu cấy mạ thì không còn lời nào để nói, đừng nói là cấy không tốt, tốc độ so với y còn nhanh hơn nhiều. Y cảm thấy trưởng phu đúng là lang quan ưu tú nhất, quả nhiên tướng công của mình đúng là không có gì là không thể. Tuy rằng y không nói lời nào nhưng một đôi mắt to kia chứa đầy sùng bái làm Hạ Việt trong lòng ngứa ngáy, cũng không để ý trên tay còn dính bùn, trực tiếp kéo người qua gặm một cái.

“Ta... Ta phải đi làm việc.” Thức Yến lúng túng đẩy Hạ Việt ra, y biết dù mình có nói là đang ở ngoài, người này cũng sẽ không quan tâm. Y cũng không phải ghét hắn như vậy, với cả y căn bản không kháng nghị nổi.

Thế nhưng lúc này trên người Hạ Việt ra đầy mồ hôi, hơi thở nồng đậm mãnh liệt của lang quan cuốn lấy Thức Yến làm toàn thân y phát nhiệt, hai mắt cũng hoa lên, chỉ có thể bối rối nói mình muốn đi làm, hi vọng trưởng phu nhanh một chút buông y ra.

Hạ Việt thơm mạnh một cái lên trán đứa nhỏ, rút cục buông tay.

Kế tiếp, hai người cũng không nói chuyện với nhau nữa, khom người im lặng cùng cây mạ.

Khi mặt trời lên đến đỉnh đầu thì bọn họ đã cấy xong ba mẫu đất.

Hạ Việt thu dây lại, xoay người, chờ Thức Yến cấy nốt mấy hàng mạ cuối cùng, sau đó dắt y sang chỗ Bạch phụ thân.

Đám nhỏ nhà họ Bạch tan học về, biết Hạ Việt tới hỗ trợ làm việc liền chạy thẳng ra đồng, miệng liên tục gọi ca phụ.

Hạ Việt và Thức Yến đang chẳng dây cho một mẫu ruộng khác, hai người vừa phải chú ý để mấy tiểu hài tử không ngã xuống, vừa giơng giọng cùng bọn họ nói chuyện phiếm.

“Có mấy đứa kia ở đây thì xem ra chúng ta không làm tiếp được rồi, dẫn tụi nó về nhà cái đã.” Hạ Việt quay đầu nói với Thức Yến.

Thức Yến cũng rất bất đắc dĩ, đệ đệ nhà mình rất thích Hạ Việt, mặc dù là chuyện tốt nhưng lúc này mọi người đang làm việc, khó tránh khỏi sẽ khiến bọn y phân tâm.

Nói với Bạch phụ thân một tiếng, hai người đưa bọn đệ đệ về nhà, thuận tiện rửa tay rồi rót thêm nước vào trong ống trúc. Nhìn nhóm tiểu cữu loạn xà ngầu quần quanh người mình, Hạ Việt bèn lấy hộp điểm tâm ra, một đám ăn hàng liền lập tức vây lên. Nam nhân cũng cầm lấy mấy miếng bánh nhét vào miệng phụ lang nhà mình.

Bạch phụ và Dĩ Ngao sáng sớm đều mang theo lương khô, Bạch cha không cần đi đưa cơm, Bạch cha xột con rể liền hỏi hần có muốn ngủ trưa một chút hay không.

“Nhạc phụ đừng lo lắng, ta không sao đâu.” Hạ Việt cười nói, “Ta chơi với đám nhỏ một lát rồi lại ra đồng.”

Bạch cha nhìn trời một chút, nắng tháng Tư vẫn chưa qua gay gắt, y cũng không ép Hạ Việt nữa, chỉ dặn dò hần cẩn thận đừng để quá mệt mỏi.

Nhìn đám tiểu cữu đã ăn no, nói với bọn họ một tiếng, Thức Yến lừa mấy đệ đệ đi làm bài tập về nhà, Hạ Việt mới nhân cơ hội thoát thân.

Trượng phu sáng sớm đã chạy đến đây, bây giờ còn phải chơi với mấy nhóc con kia, Thức Yến sợ hần mệt mỏi nên cứ bồn khoăn mãi. Hạ Việt ngược lại không để ý, hần nắm tay phụ lang ra khỏi nhà, vừa đi vừa cười tủm tỉm: “Đệ đệ nhà người dễ thương thật đấy, ta thích chơi với bọn chúng, chúng cũng không phải đám con nít hay ăm ỉ. Không cần lo cho tướng công của người đâu, hơn nữa, hiện tại ta muốn chơi với trẻ con nhiều một chút, sau này còn có kinh nghiệm a.”

“...Người...Hôm nay sao người cứ nói những lời như vậy...”

Thức Yến đã muốn sụp đổ, người này từ sáng đến giờ vẫn liên tục nói mấy câu đáng xấu hổ như thế, nếu là ở trong nhà thì hần muốn nói gì y cũng chiều, nhưng đây là đang bên ngoài a! Tuy rằng sẽ không có ai nghe được nhưng chung quy ban ngày ban mặt, Thức Yến nhịn không được tưởng tượng linh tinh, sau đó cả người đỏ bừng như tôm luộc.

Hạ Việt cười nghiêng đầu nhìn y, đuôi mắt hẹp dài cũng cong lên.

“Ta chỉ nghĩ là, nếu được sống như thế này mãi thì thật tốt.”

Thanh âm của Hạ Việt rất nhu hòa, lời nói ra lại nghe như vô tình thổ lộ, nhẹ nhàng phất qua tai Thức Yến, cửa vào tim y một vết thật sâu.

Thức Yến tuy trong lòng vui vẻ nhưng y cũng không hiểu lắm: “Tướng công, sống như thế này thì có gì tốt? Ngày nào người cũng phải theo chúng ta làm đồng.”

“Nhưng ta có người cơ mà.” Hạ Việt nắm chặt tay Thức Yến, “Thức Yến nghĩ xem, làm một thiếu gia cầm y ngọc thực cao cao tại thượng, mười ngón tay không dính nước mưa xuân, xuất môn ngồi xe ngựa, mở miệng chỉ nói thi văn phong nguyệt, loại thiếu gia hệt như trong tiểu thuyết như thế là tốt sao?”

Thức Yến lắc đầu: “Ý ta không phải vậy. Nhưng người cũng không cần phải ra đồng mà. Quần áo tay chân đều bị bẩn, trên mặt dính bùn, cả người cũng đầy mồ hôi.”

Hạ Việt cúi đầu nở nụ cười: “Ta lại nghĩ việc nhà nông rất có ý nghĩa. Ta là ta, cũng không phải vị đại nhân thanh cao nào, hưởng hồ làm đồng thì có gì xấu. Rượu dù có đắt giá đến đâu chẳng phải cũng là từ lúa gạo đấy sao. Không có mồ hôi nước mắt không có đất bùn thì rượu từ đâu mà ra? Hơn nữa, công tác chưng cất rượu cũng vất vả không kém việc đồng áng là bao.”

Nghĩ đến quang cảnh mình mới thấy có một lần ở lò rượu, Thức Yến liền gật đầu lia lịa. Tuy rằng y nghĩ thân là đại thiếu gia, trượng phu kỳ thực không cần một nhọc như vậy, làm mấy việc này dù sao cũng rất cực khổ.

Hạ Việt vô cùng vui vẻ, nhìn xung quanh thấy bốn bề vắng lặng, hần liền kéo Thức Yến vào lòng hôn.

“Hơn nữa, phu lang à...” Hần cười cười, tiếp tục dắt Thức Yến tiến về phía trước, “Vi phu dám đánh cược, so với mấy nhân vật trong sách kia, người tuyệt đối càng thích vi phu như thế này.”

Nói xong, Hạ Việt cũng không nhìn y nữa, trên mặt chỉ còn vương lại vẻ tươi cười sáng khoái. Thức Yến ngẩn ra, hơn nửa ngày mới nhẹ nhàng lộ ra một nụ cười.

“Ừm.” Y len lén gật đầu, tiếng trả lời nhỏ như muỗi kêu.

Tuy rằng trước đây y có nghĩ Vân thiếu gia là kiểu quý công tử trong tiểu thuyết, nam nhân như vậy đúng là làm cho y có chút động lòng.

Về sau may mắn được gả vào Vân gia, hứa cho Vân Hạ Việt làm phu lang, lúc đó y có cảm giác, nếu thiếu gia đúng như trong suy nghĩ của mình, hần hần sẽ không coi trọng mình. Hôm nay, vị trượng phu đã thề nguyện chỉ cần một mình y, tuy rằng cũng tiêu sái nhanh nhẹn hết như trong sách nhưng lại hoàn toàn khác nhau, một Hạ Việt như vậy càng làm cho Thức Yến mê muội.

Hai người mang theo bầu không khí ngọt ngào quay về đồng tiếp tục làm việc.

Có lẽ là bởi vì tâm tình vui vẻ, cũng có thể là vì Hạ Việt đã quen tay, tốc độ của hần nhanh hơn rất nhiều, một buổi chiều này, hai người cùng nhau cấy hết bốn mẫu đất. Bạch phụ và Dĩ Ngao bên kia đã làm xong tám mẫu, ruộng của Bạch gia coi như cấy hết một phần ba.

Nghĩ tới hai ba ngày nữa là có thể hoàn thành xong công việc, trên gương mặt mang chút mệt mỏi của mọi người đều tràn đầy sung sướng.

Tối hôm đó Hạ Việt và Thức Yến ở lại Bạch gia ăn cơm tối, Hạ Việt đưa thuốc tắm cho Bạch phụ và Dĩ Ngao, dặn dò bọn họ xong liền lên xe ngựa rời đi.

Trở lại Vân trạch, hai người tắm rửa xong, lại đi vấn an đa phụ, cuối cùng mệt mỏi lăn kềnh xuống giường ngủ mất.

Sáng hôm sau, Hạ Việt đưa Thức Yến sang chỗ Thẩm đại phu châm cứu, chính mình cũng bị chọc mấy kim lên lưng. Thẩm đại phu còn bảo sau khi làm việc xong thì sang đây để hần xoa bóp cho một chút. Hai người đáp ứng, lại vội vã lên xe, đến chỗ Bạch gia tiếp tục cấy lúa.

Bốn ngày sau, năm mươi mẫu đất của Bạch gia đã xanh mướt màu mạ. Chuyện tiếp theo là chú ý làm cỏ, phòng ngừa sâu bệnh chim chóc, tuy vẫn chưa thể hoàn toàn thả lỏng nhưng người một nhà cuối cùng đã có thể thở phào nhẹ nhõm.

42. Chương 42: Làm Cỏ

Công tác cấy mạ của Bạch gia hoàn tất nhanh hơn so với những nhà khác, lúc bọn họ kết thúc thì mới gần đầu tháng Năm, trời vẫn chưa ấm lắm. Để bảo vệ mạ, nông dân phải dẫn nhiều nước vào ruộng một chút.

Trong Dận thành có một con kênh chảy ra vùng ngoại ô, nông gia thường lấy nước dưới kênh để tưới tiêu. Tuy nhà Bạch gia cách con kênh hơi xa nhưng ngọn núi sau nhà bọn họ có một chiếc ao đọng, một năm

bốn mùa cũng không bị cạn. Hơn nữa, đến mùa xuân và mùa hè, tuyết đọng trên núi tan ra, mực nước suối cũng sẽ dâng lên nhiều.

Hạ Việt đến chỗ chiếc ao kia xem thử, nghĩ cái ao này có lẽ là do nước ngầm đọng lại mà thành, chất nước trong vắt, Thức Yến đứng cạnh còn nói nước này mà đem tưới ruộng thì thật là lãng phí.

Bạch gia dẫn nước khá sâu, đại khái là ngập tới ba phần tư khóm mạ. Hiệu quả giữ nhiệt của nước rất tốt, có thể phòng ngừa mạ không bị lạnh mà khô héo, giúp năng lực sinh trưởng của cây trồng trở nên mạnh mẽ hơn.

Nếu không tiến hành giữ ẩm, thời tiết quá lạnh thì rễ mạ không ăn sâu xuống bùn và hấp thu chất dinh dưỡng được. Mặt khác, ruộng nhiều nước một chút còn có thể ngăn cỏ dại mọc lan tràn.

Ruộng đã dẫn nước được chừng bảy ngày, trong thời gian này mạ lớn rất tốt, tình trạng rễ cũng ổn định.

Hạ Việt đứng ở bờ ruộng, khom lưng cố sức nhấc tảng đá chặn đường thoát nước lên. Tảng đá rất nặng, hắt tạt thời để nó sang một bên, bước vào trong ruộng kiểm tra, chờ nước rút hết lại đem tảng đá đặt về chỗ cũ.

Dĩ Ngao sáng nay phải đi học, mấy ngày trước hắn đã xin tiên sinh nghỉ ở nhà để phụ cấy mạ, từ hôm nay cho đến lúc nghỉ hè thì sau giờ Ngọ hắn mới được phép về nhà.

Thức Yến buổi trưa đã quay lại Bạch trạch với cha, lúc Hạ Việt đẩy cửa tiến vào thì y đang bện rơm cho bù nhìn.

Bù nhìn ở đây làm rất đơn giản, chỉ có đầu cắm vào gậy gỗ làm thân, ngay cả tay chân cũng không có.

Vào mùa thu, nông dân hay dùng bù nhìn để xua đuổi chim chóc, không cho bọn chúng mổ hư cây. Thức Yến nghĩ năm nay trồng trọt nhiều, bù nhìn cũng phải làm thêm vài cái nên y muốn chuẩn bị từ trước.

Hạ Việt đứng sau lưng Thức Yến hiếu kỳ nhìn, hỏi cái này thật có thể đuổi chim được sao. Thức Yến nghe đoạn liền ngừng động tác trong tay, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ.

“Trước đây thì còn tạm được, bây giờ hình như chim không sợ bù nhìn nữa, có nhà còn phải cử người đi trông coi, thế nhưng ta vẫn muốn làm vài cái cho chắc ăn.”

“Ừm...” Hạ Việt sờ sờ cằm, “Bù nhìn này trùm vài à?”

Thức Yến chỉ vào một chiếc rổ trúc đặt bên cạnh: “Không, nó mặc mấy thứ quần áo cũ này nè.”

Hạ Việt lật lên xem thử, phát hiện đây đều là quần áo làm việc mùa hè của nông gia, tay áo không dài, vạt áo cũng ngắn. Hắn ngẫm nghĩ một hồi rồi quay đầu lại nhìn Thức Yến.

Tiểu hài tử rốt cục buộc xong nút thắt cuối cùng, y cầm lấy phần thân gỗ rồi dựng nó lên để kiểm tra.

“Thức Yến.” Hạ Việt đi tới, ngồi xổm bên người phu lang nhà mình, cùng y ngẩng đầu nhìn bù nhìn vừa được bện xong kia, “Hay chúng ta cho bù nhìn mặc y phục rộng một chút?”

“Hả? Để làm gì?” Thức Yến quay đầu, không hiểu lắm nhìn hắn.

Hạ Việt tiếp nhận bù nhìn trong tay y, thả xuống đất, dùng ngón tay chọt chọt một hồi rồi mới đáp: “Ta cảm thấy do mấy con chim phát hiện thứ này không cử động được nên không sợ nữa. Dù sao đây cũng chỉ là bù nhìn thôi, nhưng ta nghĩ nếu nó mặc y phục rộng rãi, lúc có gió thổi thì quần áo sẽ lay động, có khi lại dọa được đám chim chóc đó.”

Lúc đầu, mấy con chim thấy trong bờ ruộng có bóng ai đang đứng nên không dám làm gì. Nhưng một thời gian sau, chúng từ từ nhận thấy vật kia không nhúc nhích nên cũng không sợ nữa. Nếu cứ để mặc như vậy, sớm muộn gì đàn chim cũng sẽ bay xuống ruộng phá phách.

Thức Yến thật ra chưa từng nghĩ tới vấn đề này, bây giờ nghe xong, cảm thấy phương pháp của trượng phu rất có lý liền đi nói với phụ thân. Bạch phụ thân ngẫm nghĩ một chút liền đồng ý, Bạch cha bèn tìm mấy cái áo choàng cũ ra để Hạ Việt xem thử.

Hạ Việt chọn một bộ không quá rộng mặc vào cho bù nhìn, cắt bớt vạt áo rồi thắt chặt đai lưng cho nó. Sau đó, nam nhân lại tìm một cái mũ rơm đội lên đầu bù nhìn, buộc dây đeo lại.

“Người đội mũ cho nó làm gì?” Thức Yển đứng bên cạnh hỏi.

Hạ Việt gật đầu: “Cái mũ này bị tuột rơm rồi, nhạc phụ cũng định vứt đi. Ta thấy nếu có gió thì vành mũ sẽ lung lay, thử xem có dùng được không.”

Hai người cùng nhau khiêng bù nhìn vào trong ruộng.

Lúc này ngoài đồng đã có tiếng chim kêu lạnh lớt, nhưng lúc này chim chóc ngược lại sẽ giúp ăn sâu bọ có hại. Hạ Việt và Thức Yển muốn thử xem con bù nhìn mới này có thể hù được bọn nó hay không.

Nam nhân cầm bù nhìn trên bờ ruộng, cố sức ấn chặt xuống, lắc lắc kiểm tra rồi mới buông tay.

Hắn có mang điểm tâm theo, ngẩng đầu nhìn trời. Bây giờ mới đầu tháng Năm, thấy mặt trời sáng sớm vẫn rất ôn hòa, hắn liền quyết định cùng phu lang làm một buổi dã ngoại, kéo Thức Yển đi ra một chỗ mát mẻ cách đó xa xa.

Đạo này Thức Yển ăn rất được, khẩu phần cũng nhiều hơn. Mặc dù phải làm việc đồng áng cực khổ, Hạ Việt vẫn cảm thấy châm cứu của Thẩm đại phu đúng là có tác dụng không nhỏ.

Đến gần trưa, Thức Yển lại bắt đầu hơi đói bụng.

“...” Rõ ràng mình vừa ăn rồi cơ mà...

Tiểu hài tử đối với cái tật ham ăn của mình vô cùng xấu hổ.

Hạ Việt thật ra lại thích phu lang nhà mình ăn nhiều một chút, đứa nhỏ này năm nay mới 19, còn đang tuổi ăn tuổi lớn thì hay đói là chuyện rất bình thường.

Nam nhân tâm tình sung sướng cùng phu lang nhà mình ăn điểm tâm, thỉnh thoảng còn được Thức Yển đút cho một hai miếng, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Bọn họ đang ngồi trên một sườn núi nhỏ, phía trên có vài tán cây sà xuống, tuy rằng mặt trời đã dần dần lên cao nhưng ở đây nhờ có bóng cây nên rất mát mẻ thoải mái. Hai người ăn xong, uống mấy ngụm nước rồi dựa vào nhau nhìn về mảnh đồng mênh mông đằng xa.

“Tướng công, người không sang Hỉ Cửu Túy nữa à, thế có được không?” Thức Yển dựa đầu vào vai tướng công nhà mình, cọ a cọ, mở miệng hỏi hắn.

Hạ Việt nở nụ cười, cũng cúi xuống mái tóc đen nhu thuận của đối phương cọ trở lại, miệng đáp: “Không việc gì, hiện nay trời đã ấm lên rồi nên ít người uống rượu nóng hơn. Bất quá mùa đông năm ngoái rất nhiều khách tới quán ủng hộ, sinh ý rất ổn định, người không cần lo lắng.”

“Vậy người định bao giờ dùng hầm băng?” Thức Yển ngẩng mặt lên khỏi vai đối phương, y nhớ trong căn hầm kia chứa không ít đá, tuy rằng biết đại khái trạng phu muốn dùng làm gì, nhưng cụ thể thế nào thì y chưa hỏi qua.

“Đến hè thì chúng ta không bán rượu nóng nữa mà chuyển sang bán rượu lạnh.”

“Rượu lạnh?” Thức Yển cảm thấy rất hứng thú.

Hạ Việt đưa tay ôm lấy thắt lưng người kia, vuốt ve đường cong mềm mại nơi đó, nhịn không được hôn phu lang một cái rồi mới trả lời: “Ừ, cho nước đá vào rượu để ướp lạnh. Đến lúc đó còn phải nhờ thiếu phu nhân đi hỗ trợ uống thử rồi soạn thực đơn mới đó nha.”

“Ừm!” Có thể giúp đỡ tướng công nhà mình, Thức Yển sao có thể không đồng ý, y lập tức lộ ra một nụ cười mừng rỡ, gật đầu đáp ứng.

Hạ Việt tay kia xoa xoa mặt Thức Yển, nhéo nhéo má y, đột nhiên hắn như nhớ ra cái gì, nhanh chóng mở miệng nói: “Thức Yển, há miệng ta xem một chút.”

Thức Yển nghe thế liền ngẩng ra: “...Há miệng?”

“Ừ.” Hạ Việt gật đầu, “Há miệng ra, càng to càng tốt.”

Nhìn Thúc Yến có chút khó chịu, Hạ Việt dùng ngón trỏ chọc một cái lên trán y, cười nói: “Sợ cái gì, ở đây chỉ có tướng công của người, không ai thấy đâu mà lo.”

Thúc Yến ngược ngung liếc nhìn bốn phía, xác định đúng là không có ai mới ngẩng đầu há miệng.

Hạ Việt cẩn thận nhìn, quả nhiên đứa nhỏ này vẫn không thể há to miệng được, bất quá trước đây chỉ có thể nhét vào một quả trứng chim, hiện tại chắc nhét được hai cái.

Tình huống của Thúc Yến càng ngày càng chuyển biến tốt đẹp, điều này làm cho Hạ Việt an tâm hơn rất nhiều.

Thúc Yến vốn không hiểu dụng ý của trương phu, mãi tới lúc há miệng ra mới giật mình. Bình thường y không nói to, tướng ăn cũng nhã nhặn, chính y cũng không biết miệng mình có thể mở rộng đến mức này. Thúc Yến ngạc nhiên sờ sờ khóe miệng và gò má, vẻ mặt bất khả tư nghị.

Đúng lúc đó, đồng ruộng chợt nổi gió, hai người sững sốt, thu hồi lực chú ý quay đầu nhìn.

Tay áo rộng của bù nhìn bị gió thổi kêu phần phật, cứ thế pháp phối tung bay, Hạ Việt ngồi ở xa cũng nghe được âm thanh của gió, vành mũ rơm bị bung ra cũng được gió thổi lung lay, phát ra âm thanh sà sạt.

Chim chóc bị dọa, đồng loạt vỗ cánh bay vút lên không trung. Một lát sau, có một hai con lợn trở về, thế nhưng cũng không dám bén mảng vào trong ruộng nữa.

Hai người vô cùng hài lòng, lại tiếp tục ngồi nhìn một lát, tận đến lúc Dĩ Ngao đi học về chạy đến bờ ruộng gọi, bọn họ mới từ dưới đất đứng lên. Hạ Việt vỗ vỗ bụi bặm trên y phục, rút bù nhìn ra khiêng trên vai, nắm tay Thúc Yến quay về Bạch gia.

Bạch cha nghe nói bù nhìn mới có hiệu quả thì rất là vui vẻ, lập tức đi lục hết quần áo cũ đến. Nông gia thường không mặc y phục rộng, Bạch cha bèn đem đi nói bớt. Hạ Việt đứng cạnh dặn y đừng nói tay áo lớn quá, bằng không gió lùa vào rất dễ bị ngã, đè vào mạ thì nguy.

Buổi trưa, mọi người uống chút cháo rồi đi nghỉ, Hạ Việt thì kèm nhóm tiểu cữu tử làm bài tập về nhà. Ít hôm nữa hẳn sẽ cùng Bạch gia đi làm cỏ.

Cỏ dại rất có hại đối với cây trồng, nếu mọc ở bờ ruộng có thể che ánh nắng và hút hết chất dinh dưỡng của mạ, tạo điều kiện cho sâu bọ có hại sinh sôi, bởi vậy phải diệt cỏ tận gốc. Cỏ dại sống rất dai, dù chỉ còn một nửa rễ nó vẫn sẽ mọc trở lại, Bạch phụ còn phân nân làm cỏ là công việc mệt mỏi nhất.

Lạc Việt không có thuốc diệt cỏ, nông dân phải tự nhổ cỏ bằng tay, dùng nông cụ xới đất lên đào nguyên một bộ rễ ra rồi lại chôn sâu xuống dưới. Hạ Việt nhớ kỹ đời trước từng nghe nói cày đất có thể làm đất tơi xốp, giúp rễ cây hô hấp được tốt hơn. Phương pháp làm cỏ ở Lạc Việt cũng rất có tác dụng, không vứt cỏ đi mà chôn chúng xuống đất, sau khi bị phân giải sẽ biến thành phân hữu cơ.

Mặt trời tháng Năm sau giờ Ngọ đã có hơi gay gắt, khom người làm cỏ hết năm mươi mẫu đất, tuy rằng không mệt như lúc cấy mạ nhưng tính ra cũng rất khổ cực.

Ánh mặt trời nóng bỏng trực tiếp chiếu xuống, mồ hôi trên trán Hạ Việt đọng lại, sau lưng cũng ướt đẫm, còn có vài giọt rớt xuống đất.

Mạ là ruộng vừa mới rút nước, nếu không mặt nước sẽ phản xạ ánh nắng, càng làm cho người khó chịu.

Hạ Việt đứng dậy, cầm lấy chiếc khăn quàng quanh cổ lau mồ hôi trên trán, hẳn quay đầu, chợt bắt gặp ánh mắt đau lòng của Thúc Yến liền nhanh chóng cười cười trấn an đối phương.

Thúc Yến cũng ra không ít mồ hôi, vài lọn tóc bết lại dính vào da y, mặt đứa nhỏ đỏ ửng, quần áo trên người cũng ướt đẫm. Hạ Việt lia mắt nhìn xuống dưới, nhất thời cổ họng bỗng dưng khô khốc, hẳn vội vã móc ống trúc ra uống một ngụm.

Kế tiếp, hẳn không dám nhìn Thúc Yến nữa, vội vàng khom lưng cúi đầu chuyên chú làm cỏ. Chờ bốn người xử lý xong một nửa cánh đồng thì mặt trời cũng chuẩn bị xuống núi.

Lúc quay lại Vân gia, Thúc Yến định chuẩn bị đi ngủ lại trông thấy trượng phu có vẻ buồn bực, không khỏi hỏi hẩn làm sao vậy.

Hạ Việt ảo não liếc mắt nhìn Thúc Yến, cảm giác mình thực sự rất hẹp hòi, đàn ông mà đi để ý chuyện linh tinh, thế nhưng hẩn cũng không thuyết phục được bản thân quên đi.

Thúc Yến sốt ruột nhìn trượng phu muốn nói lại thôi. Trượng công nếu không phải muốn nói thì cũng sẽ chọn thời điểm thích hợp uyển chuyển giải thích cho y, sao hôm nay hẩn lại cứ úp mở mãi. Thúc Yến cho tới bây giờ chưa từng thấy Hạ Việt như vậy, đến tận cùng là chuyện gì làm đối phương phải khổ não đến thế?

Y mở miệng muốn tiếp tục truy hỏi, lại bị Hạ Việt đột nhiên ôm lên đặt xuống giường, sau đó hẩn thối đèn, nằm bên cạnh y, đưa tay ôm chặt lấy y.

“Người làm sao vậy?”

Thúc Yến do dự một hồi, cuối cùng vẫn hỏi một câu. Hạ Việt trầm mặc một lúc lâu, vài phút sau Thúc Yến mới nghe thấy thanh âm buồn bực của hẩn truyền từ trên đỉnh đầu xuống: “Sau này người đừng xuống ruộng nữa.”

Thúc Yến ngẩn ra, y không hiểu sao trượng công đột nhiên không muốn cho mình ra đồng, trong lúc nhất thời quên luôn cả hỏi. Hạ Việt cũng không chờ y mở miệng đã nói tiếp: “Bằng không, người xuống ruộng cũng đừng xắn ống quần lên nha.”

“...A?” Thúc Yến càng không giải thích được. Xuống ruộng mà không xắn ống quần? Lúc chưa dẫn nước vào thì còn được, bằng không quần áo cũng ướt hết.

Hạ Việt lại trầm mặc.

Thúc Yến đợi mãi mà không thấy hẩn trả lời, nhịn không được kéo kéo vạt áo Hạ Việt, cảm giác trượng phu ở trên đỉnh đầu của mình cọ vài cái, mãi sau mới nghe được thanh âm không vui của đối phương: “Người xắn ống quần lên thì lộ hết chân ra mất!”

“...”

Lông tóc của đa số khanh quan ở Lạc Việt mảnh hơn so với lang quan, Thúc Yến lại càng thưa thớt, trên đầu nhìn không kĩ thì cũng chẳng thấy gì.

Hôm nay y cuộn quần lên làm cổ, Hạ Việt vừa cúi đầu liền thấy hai cái chân nhỏ trắng nõn lộ ra bên ngoài, lập tức trong đầu toàn là ý đồ đen tối, thiếu chút nữa chảy máu mũi ngay tại chỗ.

Cái này không thể trách hẩn, dù sao hẩn cũng chỉ thấy da thịt của vợ mình ở vài thời điểm đặc biệt, tỷ như lúc cùng tắm tiểu hài tử sẽ cởi hết quần áo ra. Bây giờ ngay giữa thanh thiên bạch nhật bỗng dưng trông thấy làn da mịn màng kia, kích thích quả thực không nhỏ.

Lạc Việt không có mấy cái ủng cao su như ở trái đất, ra đồng làm việc thì phải xắn ống quần, Hạ Việt bị chân nhỏ trắng mịn câu dẫn đến mức phát điên, hẩn bắt đầu không vui, không muốn cho người khác trông thấy.

Hiện tại tiến độ công việc của Bạch gia tuy nhanh nhất làng, nhưng càng về sau trên đồng sẽ càng đông người, vừa nghĩ tới sẽ có người trông thấy chân của vợ mình, Hạ Việt liền rất là phiền muộn.

Hẩn lần đầu phát hiện dục vọng độc chiếm của mình lại mạnh như vậy, chỉ cảm thấy bản thân thật ích kỉ, cũng lo lắng sẽ dọa sợ Thúc Yến. Nhưng mà hẩn không thể nào không để ý có được chưa!

Thúc Yến hiểu ra, vừa bất đắc dĩ lại vừa vui vẻ. Trượng phu không phải không thích y đi hỗ trợ làm việc, chỉ là không thích để người khác thấy chân của y. Đương nhiên, Thúc Yến vốn cho rằng toàn thân cao thấp của mình đều thuộc quyền sở hữu của nam nhân. Dục vọng này của Hạ Việt hoàn toàn không hù được y tí nào.

Suy nghĩ một chút, đứa nhỏ ngoan ngoãn vẫn luôn đội chồng lên đầu lập tức đồng ý.

Hạ Việt nghe xong trái lại không cao hứng nổi, để nguyên y phục lội xuống ruộng làm việc, ông quần ướt sũng dính bết vào chân, khó chịu biết bao nhiêu. Yêu cầu vô lí như thế mà Thức Yến cũng đáp ứng, hẳn lại càng cảm thấy mình không khác gì một đứa con nít tùy hứng hồ đồ.

Chỉ là hiện tại hẳn thực sự không nghĩ ra phương pháp giải quyết, cũng không muốn để Thức Yến lộ ra chân nhỏ. Càng nghĩ càng cảm giác mình thật ngốc, Hạ Việt thầm thở dài trong lòng, đơn giản không thêm quan tâm nữa.

Hắn ép buộc tâm tình đang loạn cào cào của mình yên tĩnh lại, vừa định trấn an Thức Yến vài câu rồi đi ngủ, nào ngờ còn chưa kịp mở miệng, hẳn lại cảm giác được Thức Yến đưa tay vào trong nội y của mình, cả người cũng dính qua đây, sau đó trên môi cảm nhận được cảm xúc mềm mại.

Dục vọng trần trụi của nam nhân làm Thức Yến nhin không được động tình, trong đầu chỉ còn vang vọng mấy câu nói của đối phương, trên người từng tác một nóng bừng lên. Y quên luôn cả xấu hổ, tìm đập thành thịch không ngừng, chỉ muốn đem toàn bộ bản thân mình dâng cho hắn, để hắn triệt để sở hữu y.

Đầu Hạ Việt vẫn luôn lẫn lẩn một màn thấy buổi chiều kia, lúc này Thức Yến lại chủ động như vậy, ngọn lửa trong người rốt cục bùng lên, không thể vẫn hồi được nữa. Hạ Việt xoay người, cũng không quan tâm cả hai đều đang mệt mỏi, trực tiếp đè tiểu hài tử nhu thuận dưới thân mình ra ăn sạch sẽ.

43. Chương 43: Lễ Thiên Xảo

Mấy hôm nay việc đồng áng tiến hành khá thuận lợi, Thức Yến và Hạ Việt cũng không phải ngâm mình cả ngày dưới ruộng nữa.

Bạch phụ để Dĩ Ngao làm nhiều một chút cho quen tay, Dĩ Nhạc cũng nói muốn theo giúp nhị ca, cuối cùng, Bạch phụ thân sau giờ Ngọ liền mang theo hai tiểu lang quan ra đồng.

Hạ Việt cứ cách vài ba ngày lại sang chỗ Bạch gia một lần, hỗ trợ dẫn nước hoặc rút nước ra khỏi ruộng. Sau khi dẫn nước vào thì ba ngày sau rút nước, sau đó ba ngày sau lại tiếp tục dẫn nước, cứ thế duy trì liên tục đến trước khi thu hoạch một tháng.

Lần nào hẳn cũng tới rất sớm vì theo lời Thức Yến nói, phải dẫn nước lúc gà vừa gáy vì khi ấy trời còn mát, nếu không trưa nóng mà đột ngột xả nước vào mạ sẽ bị “giật mình”.

Mỗi lần Hạ Việt đang dẫn nước, nhớ đến chuyện này liền nhin không được bật cười, phu lang nhà hắn sao lại ngây thơ như thế chứ, thật quá sức dễ cười.

Sau khi tiêu nước cho ruộng xong, Hạ Việt sẽ ra bờ ruộng cùng mọi người làm cỏ.

Bờ ruộng có cỏ dại thì cũng không gây trở ngại gì, cỏ dại trên bờ sinh trưởng còn mạnh mẽ hơn so với cỏ trong ruộng. Rễ của chúng giúp gia cố bờ ruộng, bởi vậy nông gia sẽ không nhổ tận gốc mà chỉ dùng kéo hoặc liềm cắt bớt, bằng không bờ ruộng mà sụp xuống thì nước tràn ra hết, chuột cũng sẽ chạy vào trong cắn phá.

Tuy cắt cỏ không cực như lúc làm cỏ nhưng cũng rất phiền phức. Nam nhân đã khom lưng một lúc lâu, hẳn không mệt lắm, có điều trên tay bị cỏ làm trầy xước rất nhiều. Thức Yến đau lòng không chịu nổi, vội vàng nói muốn làm thay lại bị Hạ Việt ngăn cản.

Đùa gì thế, cho dù Thức Yến không phải mấy Khanh quan cảnh vàng lá ngọc, hẳn cũng không nỡ để vợ mình bị thương có được không. Tuy rằng hẳn cũng không để ý mấy vết thương nhỏ này nhưng nếu lần nào làm cỏ cũng như vậy thì thật là phiền phức.

Quay về Dận thành, Hạ Việt tìm tiệm may nhờ người may mấy đôi găng tay bằng vải bố thật dày, lại gắn thêm hai cây gỗ vào cán kéo. Sau khi làm xong, Hạ Việt mang vào trong ruộng thử, kéo dùng không tốt lắm, chỗ nào cỏ mọc thưa thì còn được chứ nhiều quá thì phải dùng liềm cắt, lúc đấy lại đeo găng tay vào là xong.

Cuối cùng, hẳn trực tiếp đặt may hẳn mười bộ, đem hết sang cho nhà Thức Yến. Bạch gia từ trên xuống dưới đều nhìn hẳn bằng ánh mắt sùng bái, đối diện với mấy đôi mắt sáng rực kia, Hạ Việt “thông minh

uyên bác” khó tránh khỏi có chút chột dạ, nhưng lúc trông thấy Thức Yến đang ngưỡng mộ nhìn mình, hấn đương nhiên vô cùng hưởng thụ.

Thức Yến ngày nào cũng đến Bạch gia hỗ trợ, nhưng không ở tới tối nữa mà chờ đến trưa thì về. Sáng sớm tiểu hài tử cùng mọi người đi làm cỏ, kiểm tra tình hình mầm lúa, chờ Dĩ Ngao đi học về liền giao nhiệm vụ cho đệ đệ, sau đó li khai, quay lại Vân trạch.

Liên tục xuống ruộng làm việc, phu phu hai người đều đen đi một tí, sức ăn cũng lớn hơn, Thức Yến là rõ ràng nhất.

Vân phụ thân nhìn thấy, nhin không được khêu Hạ Việt len lén hỏi: “Thức Yến dạo này ăn nhiều thế, có phải là có rồi không?”

Hạ Việt có chút ngẩn ra, sau đó mới cười nói: “Ta cũng không chắc nữa, cũng có thể là do được Thảm đại phu châm cứu đi?”

Vân phụ thân nghe xong có chút tiếc nuối, y ngẫm nghĩ một chút rồi lại hỏi: “Vậy sao y đột nhiên ăn uống được quá chừng, lúc trước cũng phải làm việc mà có thể đâu, lần này ăn nhiều gấp đôi!”

Vân phụ thân cũng không nói quá, Thức Yến trước đây giống y chang Vân phụ thân, ăn như mèo, hiện tại đã muốn vượt qua tiểu hạ nhân của Hạ Việt. Đương nhiên, Vân gia đều cho rằng ăn nhiều là có phúc, Vân phụ thân vẫn luôn muốn bế cháu, nay nhìn Thức Yến như vậy, tự nhiên nhin không được suy nghĩ lung tung.

Hạ Việt rất hiểu cho cha, nếu như Thức Yến thật sự có em bé... Hấn thật ra rất hy vọng như thế, lúc đó hấn sẽ có một cái cơ đường hoàng để ngăn không cho y xuống ruộng, như vậy đổ ai thấy được chân nhỏ xinh đẹp của phu lang nhà mình.

Thế nhưng Hạ Việt cũng biết, nếu ngay lúc này có em bé, Thức Yến nhất định sẽ rất tiếc nuối.

Tiểu hài tử kia vẫn luôn nhìn hấn bằng ánh mắt như vậy, muốn tự tay mình trồng ra gạo cho hấn cất rượ, lúc hấn biết được điều này thì đáy lòng đã điên cuồng nổi sóng.

Nguyên vọng của Thức Yến, Hạ Việt muốn giúp y thực hiện.

Kỳ thực, nam nhân không dám nói với cha rằng, những lúc hấn làm với Thức Yến đều rất chú ý, hấn vẫn chưa muốn để y có thai sớm quá.

Về phần Thức Yến tự nhiên ăn uống được hơn trước, dĩ nhiên là do được Thảm đại phu châm cứu cho, cơ mặt cứng ngắc cũng chậm rãi chuyển biến tốt đẹp. Hiện tại y có thể cử động miệng mạnh hơn, nhai nuốt cũng nhanh lẹ dễ dàng hơn trước rất nhiều.

Ngày xưa, Thức Yến chỉ có thể cố gắng nhai thức ăn thật kỹ rồi mới nuốt xuống, ăn chậm nên cảm giác no nhanh, bây giờ ăn uống thuận lợi hơn thì tự nhiên khẩu phần ăn cũng tăng lên không ít.

Hôm nay, tiểu hài tử vẫn xắn quần ra đồng làm việc như bình thường, tuy rằng y nguyện ý vì trượng phu trực tiếp thả quần bước xuống nước. Mới đầu Hạ Việt không biết, cố nén bực bội trong lòng xuống, hấn thật sự không muốn để vợ lộ chân ra ngoài. Nhưng đến khi hấn nhìn thấy phu lang nhà mình để nguyên quần áo chuẩn bị làm việc liền theo bản năng đưa tay kéo người lại, trong lòng giãy dụa hồi lâu, cuối cùng vẫn ngồi xổm xuống xắn ống quần cho phu lang.

So với mấy thứ cảm xúc vớ vẩn này thì Thức Yến của hấn quan trọng hơn, lỡ như y bị cảm lạnh thì làm sao bây giờ.

Cuối cùng, Hạ Việt chỉ có thể ở âm thầm tự động viên bản thân, ráng chịu năm nay nữa thôi, sau đó toàn thân Thức Yến đều là của hấn, hấn sẽ bọc y kín mít không cho ai nhìn cả.

Tháng Năm có lễ Thiên Xảo, tùy từng địa phương mà tổ chức vào những ngày khác nhau.

Hạ Việt từng nghe Ôn Hữu Cung nói, Việt kinh là gần đầu tháng Sáu, mà Dận thành vào mười lăm tháng Năm đã tổ chức lễ hội.

Lễ Thiên Xảo là lễ hội của các khanh quan, phong tục mỗi nơi khác nhau, lễ Thiên Xảo ở Dận thành cũng trùng ngay với lễ cúng Nguyệt thần.

Bái Nguyệt thần cơ bản đều là các khanh quan đã có gia đình. Buổi tối, người ta sẽ đặt một chiếc bàn trong sân, mang thức ăn và hoa quả lên, không cần hương và nến, chờ trăng lên thì quỳ lạy cầu phúc. Ước nguyện chủ yếu là mong mọi người được hạnh phúc vui vẻ. Khanh quan vừa định thân cũng cúng Nguyệt thần, cầu cho phu phụ viên mãn.

Tuy rằng nói mỗi vùng mỗi khác, nhưng nếu là Thiên Xảo thì toàn bộ Lạc Việt đều giống nhau, Thiên Xảo tức là chỉ trăm ngàn loại tài nghệ khác nhau của khanh quan (1). Khi Dận thành tổ chức lễ hội sẽ có vô số khanh quan đi tỷ thí tài nghệ, khanh quan thành thân rồi cũng có thể đi thi, nếu thắng còn làm phu gia được nở mày nở mặt. Bởi vậy, mỗi lần hoạt động này được cử hành, trong thành đều phi thường náo nhiệt.

Thức Yển hỏi Hạ Việt xem hắn có muốn mình tham gia không, nào ngờ Hạ Việt không chút nghĩ ngợi lập tức đáp: “Thân ái, người nghĩ ta sẽ để người lên sân khấu, điếu qua điếu lại trước mặt một đám người để họ xem phu lang nhà ta đẹp cỡ nào à?”

Trượng phu nếu không muốn y lên đài, Thức Yển cũng thở phào nhẹ nhõm, y vốn cũng không thích đứng trước đám đông, may là nhà chồng vốn cũng không cần y tranh lấy danh tiếng gì.

Hạ Việt tuy rằng không muốn để phu lang nhà mình bị người khác vây xem, nhưng hắn ngược lại muốn đi vây xem người khác. Không phải Hạ Việt có hứng thú với mấy khanh quan kia, chỉ là hắn hiếu kỳ, cuối cùng nắm tay phu lang chạy đi xem náo nhiệt.

Trong thành dựng một cái sân khấu lớn, hai người ngồi ở lầu hai trong một quán trà sát vách, tìm một vị trí gần cửa sổ vừa ăn đậu phộng vừa vây xem.

Xem hơn nửa canh giờ, Hạ Việt phát hiện thật ra lễ hội này rất thú vị, không chỉ có đánh đàn, hát, ngâm thơ tác đối hay thêu hoa dệt chữ, có khanh quan rất am hiểu nghề mộc, có khanh quan có thể làm ra đồ gia dụng bằng ngọc lưu ly tinh xảo, thậm chí còn có khanh quan biểu diễn sức mạnh của bản thân.

Nhìn y nhắc một tảng đá to dùng lên, ngay cả Hạ Việt cũng không nhìn được vỗ tay bôm bốp, thiếu chút nữa là đứng dậy tán thưởng.

Thức Yển kỳ thực cũng là lần đầu tiên đến xem hội Thiên Xảo, vốn còn lo lắng trượng phu sẽ chú ý tới khanh quan ưu tú nào đó. Tuy Hạ Việt có nói chỉ cần một mình y, y cũng tin tưởng đối phương, nhưng tâm lý khanh quan mà, sao có thể không bận tâm. Bất quá, nhìn Hạ Việt chỉ thuần túy muốn coi náo nhiệt, y thở phào nhẹ nhõm, an tâm tiếp tục xem mọi người biểu diễn.

Xem chán rồi, cũng không thèm để ý người nào được hạng nhất, Hạ Việt nhai hết một đĩa lạc bèn kéo phu lang nhà mình đi dạo phố.

Hắn muốn mua quà cho Thức Yển, thuận tiện cho y ăn vặt một chút, lần trước tiểu hài tử chưa có ném hết mấy món ở đây.

Có lẽ do sắp vào hè, trời nóng nên bọn họ không tìm thấy được quán bán bánh dày hoàng kim, Thức Yển có chút tiếc nuối, bất quá rất nhanh lại bị mấy thứ khác hấp dẫn lực chú ý.

Hạ Việt để Thức Yển tự chọn món, còn hắn im lặng đi theo sau trả tiền. Hôm nay trong thành không ít người đi xem hội, phố xá phá lệ đông đúc, Hạ Việt và Thức Yển cũng chưa từng biết trong thành lại đông như vậy.

Kỳ thực, Hạ Việt cũng chưa nghĩ ra nên mua gì cho Thức Yển, chỉ là vừa đi vừa nhìn, đồ trang sức thì không cần, Thức Yển đã có trăm cái và vòng tay rồi, cái này lâu lâu tặng còn được. Cũng đừng nói đến xiêm y, Thức Yển đang mặc một bộ mới tinh kia kìa.

Kết quả, Hạ Việt cuối cùng vẫn do dự mãi không quyết định được, Thức Yển ngược lại không để ý mấy, tiểu hài tử cần quét hết đồ ăn vặt xong, trong lòng đã vô cùng thỏa mãn.

Thấy nhóc tham ăn nhà mình ăn no rồi híp mắt lại cười, hắn cũng hiểu có mua quà hay không cũng chẳng sao, chỉ cần Thức Yển vui là được.

Buổi tối ăn cơm xong, Hạ Việt khiêng bàn vào trong viện để Thúc Yến xếp đồ cúng lên, sau đó hấn vào phòng ngủ lấy đèn ra đặt trước bàn, dắt Thúc Yến tới cùng quì xuống bái Nguyệt thần.

Ánh trăng trong như nước, nhu hòa tràn đầy bên trong tiểu viện, Thúc Yến trong lòng một mảnh bình thản, lại cảm thấy hạnh phúc tràn đầy.

Cùng nam nhân thành thân được nửa năm, hai người đã quì lạy tổng cộng ba lần. Lần đầu tiên là lúc bái đường, lần thứ hai khi mừng hai lên miếu, lần thứ ba là ngày hôm nay.

Người bên cạnh mình quá sức tốt đẹp, làm Thúc Yến nghĩ nửa năm này giống như là ngâm mình trong mật, ngay cả hít thở cũng cảm thấy ngọt ngào. Thuở thiếu thời từng cầu Nguyệt thần phù hộ cho một mối nhân duyên tốt, mãi cho đến hôm nay, không ngờ y lại thật sự đạt được ý nguyện của mình.

Hạ Việt im lặng khấn bái Nguyệt thần. Cho dù là ai đã đưa hấn đến thế giới này, hấn đều phải cảm tạ đối phương đã cho hấn một phu lang tốt như vậy.

Nam nhân mở mắt ra, nhìn người bên cạnh đang chấp tay cầu nguyện, trên mặt lộ ra một nụ cười hạnh phúc.

Cảm giác được ánh mắt của đối phương, Thúc Yến cũng quay sang nhìn hấn.

Ánh trăng nhẹ nhàng chiếu trên gò má của y, phản chiếu tia sáng dịu nhẹ dưới đáy mắt, Hạ Việt nhìn thấy, có chút ngẩn ra. Thúc Yến cũng nhìn vào mắt nam nhân, cảm giác như mình đang chết dần trong đôi con ngươi dịu dàng như nước ấy.

Vạt áo hai người lấp lánh dưới bầu trời, đôi tình nhân lại chỉ im lặng nhìn sâu vào mắt nhau.

Một lát sau, cũng không biết là ai bắt đầu trước, dưới ánh trăng màu bạc, hai thân ảnh chậm rãi hòa làm một.

(1) Thiên Xảo: Thiên () tức là đơn vị nghìn, Xảo () trong “linh xảo”, “xảo thủ” tức là tài nghệ, khéo tay.

44. Chương 44: Trừ Sâu Và Ghen

Qua lễ Thiên Xảo, mạ bắt đầu nảy nhánh trưởng thành.

Gọi là nảy nhánh, tức là sau khi mạ đâm rễ thì bắt đầu chia nhánh, trở thành lúa non.

Lúc cấy mạ, người ta cắm ba bốn khóm mạ thành một gốc lúa, một gốc nảy được tầm hai mươi nhánh thì dừng, cũng có nghĩa là một khóm mạ sẽ chia khoảng bốn năm nhánh. Bạch gia lại cấy mạ theo phương thức một khóm mạ là một gốc lúa, nhờ thế mạ có nhiều không gian để chia nhánh hơn, lúc lớn thì thân lúa sẽ chắc, bông cũng trĩu được nhiều.

Thúc Yến ngồi xổm trên bờ ruộng nhìn đám lúa non, trên mặt đều là tiêu ý: “Tướng công người xem, tụi nó lớn quá chừng!”

Hạ Việt đứng bên cạnh ruộng lúa nhìn đồng lúa xanh mướt, trong lòng cũng rất vui sướng. Hấn lấy ra một cái mũ rơm to, đội lên cho Thúc Yến, y đưa tay sờ sờ mũ rơm, ngửa đầu nhìn hấn.

“Của cha đưa cho đây.” Hạ Việt cúi đầu nhìn y, “Buộc dây nón lại, đừng để bị cảm.”

Biết trượng phu quan tâm mình, Thúc Yến ngoan ngoãn cột chắc dây lại, vành nón rộng lớn che khuất nụ cười ngọt ngào trên mặt y.

Đột nhiên, Hạ Việt nghe được Thúc Yến “A” một tiếng, Thúc Yến cúi người xuống một gốc lúa, cầm cái gì trong lòng bàn tay.

“Tướng công người xem này!”

Đứa nhỏ đội mũ rơm to vui vẻ đưa hai tay lên trước mặt nam nhân, hào hứng nói, “Là nhện lưới đó!” (1)

Hạ Việt nghe vậy thăm dò nhìn vào trong tay Thức Yến, bên trong đích xác có một con nhện nho nhỏ, thân mình tròn trịa, bị người bắt cũng không hoảng sợ, chỉ nằm im trong lòng bàn tay, không hề chạy lung tung.

Thức Yến dùng ngón tay cọ cọ con nhện, cười ngắc đầu nói với trưởng phụ: “Dễ thương ha?”

“...Dễ thương?” Hạ Việt có chút bất khả tư nghị nhìn phu lang nhà mình, tuy rằng khanh quan Lạc Việt không giống con gái ở trái đất, nhìn thấy sâu bọ sẽ thét chói tai, thế nhưng khanh quan cầm nhện trong tay chơi, còn khen dễ thương, Hạ Việt là lần đầu tiên chứng kiến.

“Ừm” Thức Yến cười gật đầu, “Lúc này ta thấy dưới gốc lúa có bốn năm con cơ. Nó có thể ăn rầy nâu (2), giúp lúa không bị sâu bệnh.”

Thức Yến nói đoạn, thả con nhện trong tay xuống ruộng lúa, đáp: “Ta trước đây cũng không thích nhện, bắt quá, lúc phụ thân nói cho ta biết nhện có thể tiêu diệt được ngàn vạn con rầy, ta liền cảm thấy chúng nó thật đáng yêu.”

Thức Yến đứng lên quay đầu lại, thấy Hạ Việt dùng ánh mắt vô cùng dịu dàng nhìn mình, y ngượng ngùng cười cười: “Trước giờ ta chưa hề nói điều này với ai cả, tướng công có cảm thấy ta rất quái đản không?”

Hạ Việt lắc đầu, đi tới bên cạnh y ngồi xổm xuống, cẩn thận tìm kiếm con nhện khi này dưới mấy gốc lúa.

“Hóa ra chúng nó có ích đến vậy.” Thật ra thì Hạ Việt hơi ớn mấy con nhện, lúc này trông thấy một con đang bò lên thân lúa, thật ra lại cảm thấy khá bình thường, “Nghe Thức Yến nói xong, ta cũng thấy chúng nó rất dễ thương.”

Hạ Việt biết rầy nâu, chúng là một loài côn trùng vô cùng có hại đối với cây lúa, nhìn qua y như một con bọ nhỏ màu nâu, hành động lại y như ruồi, chuyên gia bám vào thân lúa hút chất dinh dưỡng. Lúa bị rầy sẽ trở nên khô xơ héo úa, hơn nữa sức sinh sản của rầy rất mạnh, trong một đêm có thể hút khô một mảng lúa to, thoát nhìn như một cái động lớn, nghiêm trọng nhất có thể lan ra cả một cánh đồng.

Lạc Việt không có thuốc trừ sâu, đối phó với rầy chỉ có thể sử dụng thiên địch của chúng. Các nông dân sẽ mua giống ve, trong đó có nhện lưới, thả xuống ruộng cho chúng tự sinh sản, trải rộng khắp ruộng lúa để bảo vệ cây trồng.

Vào đông thì nhện sẽ chui xuống đất trốn, đến đầu xuân lại chui ra, kiên trì thả một hai năm thì trong ruộng sẽ có rất nhiều nhện, như Bạch gia nay đã không cần mua nữa, cấy mạ xong, ụi nó sẽ tự động bò lên cây.

Ngoại trừ nhện lưới, trong ruộng còn có những sinh vật khác có thể ăn côn trùng có hại như nhện nước (3) hoặc bọ nước (4).

Hôm nay, bọn hắn phải hỗ trợ đám thiên địch này ăn rầy nâu.

Thức Yến cầm một cái chậu gỗ nhỏ bước xuống nước, múc dầu hạt cải trong chậu ra vẩy lên ruộng, sau đó đập nhẹ mấy cái lên lá lúa, đám rầy rơi xuống nước bị dầu phủ lên, không hô hấp được nên một là chết hai là trở thành thức ăn cho nhện nước.

Phương pháp này cũng tương đối đơn giản, bởi vậy đám nhỏ nhà họ Bạch đều có thể ra đồng hỗ trợ, Hạ Việt cũng đi theo, vừa làm việc vừa để ý nhóm tiểu cữu, trông cho bọn chúng không vấp té hoặc lỡ tay dè vào lúa.

Sau khi làm xong, trên chân ai nấy đều khó tránh khỏi cũng dính dầu, mấy người lớn thì lấy gàu múc nước rửa một cái là xong. Ba đứa nhóc kia căn bản là từ thất lưng trở xuống đều ướt nhẹp, Hạ Việt bèn thẳng thắn xách ụi nhỏ về nhà nhét vào thùng tắm.

Giờ đã là đầu hạ, sau giờ Ngọ, mặt trời rất ấm áp, mấy đứa nhỏ ngồi trong thùng tắm cười ha hả đùa giỡn, lại còn nghịch ngợm té nước lên người ca phụ, mãi đến khi bị cha mắng vài tiếng mới chịu dừng lại, ngoan ngoãn xin lỗi.

Hạ Việt cũng không để ý mấy, nam nhân đưa tay sờ sờ đầu nhóm tiểu cữu nhà hắn, ẵm mấy đứa ra, chờ ba đứa lau người rồi mặc quần áo.

“Tướng công, người mau thay quần áo đi.” Thúc Yển đứng bên cạnh cầm y phục giục hần. Hạ Việt cúi nhìn vải vóc trước ngực mình ướt một mảng lớn, gật đầu, cùng Thúc Yển đi vào nhà.

Thúc Yển đóng cửa phòng lại, vừa xoay người liền thấy Hạ Việt không e dè cởi ngoại bào và nội y xuống, lộ ra tấm lưng dày rộng tinh trắng. Bình thường y chỉ có thể thấy trước ngực của người kia, còn đằng sau chỉ loáng thoáng, lúc này đột nhiên nhìn rõ ràng như vậy, trên mặt tiểu hài tử cũng không khỏi nóng lên. Y che giấu sờ sờ hai má, cảm thấy cũng không sao nên liền bước đến bên cạnh nam nhân.

Hạ Việt chẳng biết vì sao tiểu phu lang nhà mình vừa thấy lưng mình đã đỏ mặt, hần nhướn mày, rút khăn tay ra lau. Lúc trông đám nhỏ thì Hạ Việt phải khom lưng đứng trước thùng tắm, ba đứa kia vừa quây thì ngực áo hần bị ướt, quần thật ra không có việc gì.

Thúc Yển thấy trượng phu dùng chiếc khăn y thêu cho thì không khỏi lộ ra một nụ cười, nghĩ hóa ra tướng công là tùy thân mang theo nha.

“Tướng công, hay là ta múc nước cho người tắm nhé.” Thúc Yển suy nghĩ một chút, nói với Hạ Việt.

Thúc Yển kỳ thực không muốn để trượng phu tắm ở Bạch gia. Bây giờ là ngày mùa, ngoài ruộng rất đông, Hạ Việt tới Bạch gia hỗ trợ cũng đã thu hút không ít khanh quan vừa làm việc vừa len lén nhìn hần.

Y cũng không phải không phát giác, chẳng qua cảm thấy mình giận dữ vì những chuyện con con này thì có vẻ quá nhỏ nhen, hơn nữa Hạ Việt cho tới bây giờ đều là vùi đầu làm việc, cũng không nhìn bọn họ, rảnh rồi cũng chỉ cùng y chơi, còn nói mấy câu làm người ta đỏ mặt. Nghĩ đoạn, Thúc Yển cũng dứt khoát ném chuyện này ra sau đầu.

Chỉ là, ở nhà họ Bạch thì chỉ có Bạch cha là ở trong phòng tắm nước nóng, lang quan đều trực tiếp ra sau viện múc nước giếng xối. Hiện tại vừa qua trưa, trong nhà vẫn chưa nấu nước, Hạ Việt đương nhiên phải đi ra ngoài tắm.

Thế nhưng ngoài cửa lại có vài người thỉnh thoảng “vô ý” đi ngang qua làm Thúc Yển thế nào cũng không muốn trượng phu phơi thân trong viện.

Dưới què ban ngày ít khi nào đóng cổng, bình thường khanh quan nghe thấy tiếng nước cũng sẽ tránh đi, nhưng mấy người kia rõ ràng chỉ chờ chờ tìm cơ hội, Thúc Yển làm sao yên tâm được. Cho dù biết bọn họ cũng chỉ là muốn nhìn một chút, y cũng không vui.

Bất quá lúc này, thấy tướng công vẫn luôn mang theo khăn mình thêu, Thúc Yển cảm giác y rất được coi trọng, vui sướng qua đi lại cảm thấy bản thân mình ích kỉ, rõ ràng trượng phu đối tốt với y như thế, y cư nhiên vì mấy suy nghĩ vớ vẩn của bản thân không cho người ta tắm.

Rốt cuộc vẫn không nỡ để Hạ Việt bị vây xem, tiểu hài tử suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn quyết định đi múc nước, để hần tắm trong phòng.

Kỳ thực Hạ Việt sáng nay cũng chỉ đi theo phụ vẩy dầu trừ côn trùng, buổi sáng không nóng, hần lại đứng trong nước cả buổi, người không ra mồ hôi nên cũng không định tắm. Nếu như áo không bị ướt thì Hạ Việt cũng chẳng muốn thay, dù sao hai người đang ở Bạch gia, hần ít nhiều có chút không được tự nhiên.

Đúng lúc này, Thúc Yển đột nhiên nói muốn múc nước cho hần tắm, quay đầu lại liền thấy phu lang nhà mình đang xì mặt ra, nhớ đến mấy khanh quan cứ lảng vảng gần ruộng nhà họ Bạch, Hạ Việt làm sao có thể không đoán được tâm tư của đối phương.

Hần thật ra rất kinh hỉ, dù sao Thúc Yển vẫn luôn biểu hiện rất nghe lời, Hạ Việt cho tới bây giờ chưa từng chứng kiến đứa nhỏ này ghen tuông hay giận dữ.

Hạ Việt càng nghĩ càng hài lòng, thẳng thắn để khăn lên bàn, không thềm mặc quần áo liền trực tiếp kéo Thúc Yển qua ôm.

Khí tức nồng đậm của nam nhân đột nhiên trực tiếp xông vào mũi làm đứa nhỏ cứng người, đầu choáng váng, ***g ngực trần trụi của đối phương làm y có chút ăn không tiêu.

“Đứa ngốc, người xem ta có chảy được tí mồ hôi nào không?” Hạ Việt hôn lên đỉnh đầu y một cái, âm thanh mang theo tiểu ý hỏi.

Thức Yến phục hồi tinh thần mới để ý rằng tuy hai người đứng gần nhau như vậy, y cứ nhiên cũng không nghe thấy mùi mồ hôi. Y vươn một tay đặt lên vai đối phương, thử quẹt một cái cũng không thấy ướt. Thức Yến trợn mắt, nhăn mũi hít hít, trái lại còn ngửi được mùi cây mộc hương nhàn nhạt rất dễ chịu.

“Có mùi không?” Hạ Việt hỏi.

Thức Yến ngẩng lên nhìn hắn, lắc đầu.

Hạ Việt hài lòng nở nụ cười, thơm lên chóp mũi y một cái, sau đó kề sát vào trán đối phương, đáp: “Cơ mà ta cũng không định tắm đâu, Thức Yến cứ yên tâm, tướng công của ngươi sẽ không bị người khác trông thấy.”

Tiểu hài tử bị người nhìn thấu tâm tư đỏ bừng mặt, đôi mắt không được tự nhiên nhìn tới nhìn lui, lại không dám đối diện với Hạ Việt. Một lát sau, y lại đột nhiên đứng nghiêm, nhìn thẳng vào mắt người nọ.

Hạ Việt thấy Thức Yến do dự cắn môi, sau đó y mở miệng, rất là nghiêm túc mà lầm bầm: “Sau này cũng không được để cho người khác nhìn.”

“...” Đây là lần đầu tiên Thức Yến dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với hắn. Thành thân được nửa năm, đứa nhỏ này cho tới bây giờ đều là thuận theo nghe lời, chẳng bao giờ yêu cầu điều gì, hôm nay lại cho Hạ Việt một kinh hỉ lớn.

Đây không phải là ý muốn độc chiếm thì là cái gì? Phu lang nhà mình rốt cục cũng tự giác giữ chồng, không còn cái tư tưởng lấy thị lang cũng được, Hạ Việt trong lòng vừa vui lại vừa đắc ý.

Hắn cười cười, nâng mặt y lên, rất trịnh trọng nói: “Thân ái, từ khi hai ta thành thân tới nay cũng chỉ có mình ngươi mới thấy được cơ thể của ta thôi. Ừm...trong lò rượu không tính, nhưng ở đó toàn là lang quan, Thức Yến nhìn một chút được không?”

Thức Yến ngoan ngoãn cầm tay hắn gạt đầu.

Hạ Việt cười, lại hôn lên môi y: “Thức Yến nhà ta thật là hiểu chuyện. Dĩ nhiên, ngươi cũng không được lộ người ra đâu đấy nhé, chỉ có thể để cho ta nhìn thôi. Thức Yến là của ta, ta cũng là của một mình Thức Yến, hiểu không?”

Hốc mắt Thức Yến có hơi đỏ lên, y cố sức gạt đầu nói hiểu, sau đó liền ôm cổ Hạ Việt, ngẩng đầu chủ động hôn. Hạ Việt sững sốt, khi hoàn hồn lại lập tức đem người ấn xuống giường, đầu lưỡi vói vào trong thăm dò hôn sâu.

Hai người vừa có chút động tình, ngoài cửa bỗng dưng vang lên tiếng gõ dồn dập, sau đó liền nghe được thanh âm lạnh lạnh của cặp song sinh:

“Ca phu, đi chơi với chúng ta đi!!!”

“...”

Hạ Việt ý do vị tấn buồng Thức Yến ra, bất đắc dĩ đáp ứng một tiếng, hắn sờ sờ khuôn mặt hồng hồng của người trong lòng rồi mới buông y ra, xoay người mặc quần áo.

Cả hai đành phải đè nén dục vọng trong người xuống, Thức Yến trông thấy ánh mắt đầy hàm ý của Hạ Việt thì ngấm hiểu, đêm nay chắc y lại không được ngủ rồi.

Quả nhiên đến tối, nam nhân ôm y triền miên rất lâu, đến lúc được tha bổng, Thức Yến cảm giác mình cũng sắp tan thành một vùng nước.

Hạ Việt ăn no, ôn nhu cẩn thận lau người cho phu lang. Hắn thích nhìn bộ dáng Thức Yến mềm nhũn nằm bẹp trên giường, chỉ cần có thể là hắn đã thỏa mãn không gì sánh được.

Có điều, đến lúc lau chân cho Thức Yến thì nụ cười trên mặt Hạ Việt biến mất, hắn phóng nhẹ lực đạo, cẩn thận chậm khăn lên.

Chân của tiểu hài tử bị xước rất nhiều chỗ, Hạ Việt đau lòng, nhìn không được cúi đầu hôn. Thức Yến tuy rằng rất mệt nhưng vẫn chưa ngủ, y cảm thấy được động tác của nam nhân liền ngẩng đầu hỏi hắn.

“Chân của người sao mà trầy hết rồi?” Hạ Việt cẩn thận lau khô hai cái chân nhỏ, nhét vào trong chăn, hắt vắt khăn lên kệ, rửa tay xong chui vào giường ôm phu lang, lúc này mới mở miệng hỏi.

“Ừm, ta cứ xuống ruộng là bị vậy đó, năm nào cũng thế, không sao đâu.” Thúc Yến cũng đã quen nên không để ý mấy, y có chút do dự, chậm chạp nói: “...Tướng công, nhìn chân ta bị trầy xấu lắm đúng không?”

“Nói linh tinh.” Hạ Việt bóp mặt y, “Ai bảo ta thương người.”

Thúc Yến cao hứng nở nụ cười, Hạ Việt hôn y một chút, nhìn đứa nhỏ hai mí mắt đã đánh nhau liền ôm y vào lòng vỗ vỗ, thấp giọng dỗ y ngủ.

Một lúc sau, tiếng hít thở đều đều của người kia vang lên, Hạ Việt ngược lại ngủ không được, hắn cũng xuống ruộng làm việc nhưng cùng lắm da sẽ nhăn lại do ngâm nước lâu, chỉ cần lau khô là ổn. Khanh quan ở đây trời sinh mềm mại hơn lang quan, Thúc Yến tuy làm việc hàng năm nhưng người vẫn như cũ bị trầy xước liên tục. Trên đôi chân nhỏ kia bị xước bảy tám đường, trông như những đóa hoa đỏ nở trên làn da trắng nõn, càng nhìn càng khó chịu.

Lúc này mới đầu hạ, nếu Thúc Yến cứ tiếp tục như vậy cho đến mùa thu, Hạ Việt sẽ chịu không nổi.

Xem ra hắn phải tìm cách làm một đôi giày cho y mang. Giày mùa đông tuy cũng được, nhưng chẳng qua là để giày làm dày hơn bình thường, tuyết tan cũng không thấm được vào trong, nhưng nếu mang xuống nước thì chắc không ổn.

Lúc hắn ở Việt kinh đã thấy có người dùng túi da múc nước, nhưng chất liệu lại dày quá, nếu may thành giày, mùa hè làm sao chịu nổi. Hơn nữa, chỗ đế giày với ống giày phải khâu thật kín, bằng không nước tràn vào thì chẳng thà đi chân không còn hơn.

Hạ Việt ở trong đầu nghĩ tới nghĩ lui, bất tri bất giác cũng ngủ mất.

(1) Nhện lưới: Bụng có vạch vàng, không có độc, sống ở ruộng lúa.

(2) Rầy nâu:

(3) Nhện nước:

(4) Bọ nước:

Các bạn có biết vì sao chương này lại ra trễ không ‘ v ‘

BỞI VÌ MẤY CÁI CON MẶT LỖ NÀY ĐÓ ‘ v ‘. Khổ thân tôi quá tiếng Trung của mấy con này chả có cái từ điển online nào dịch được luôn, Mị đã phải lết đi google ảnh của chúng nó rồi lật danh sách sâu bọ nhà nông ra tra đến sml ‘ v ‘. Lạy chúa Mị ghét sâu bọ lắm có được không ‘ v ‘, lúc tra mà da gà nổi đầy người chỉ muốn tọng lá ngón vào họng ‘ v ‘. Thúc Yến à, bỏ con nhện kia xuống rồi rửa tay ngay, không rửa tay không cho lên giường Hạ Việt ‘ v ‘ ...

45. Chương 45: Thương Đội Tứ Mẫu Và Giao Tiêu

Ngày hôm sau, Hạ Việt không vội về thành mà từ sáng sớm hắn đã đưa Thúc Yến ra đồng, hai người cùng nhau dẫn nước vào ruộng rồi lấy kéo cắt cỏ. Tới gần trưa, từ đằng xa truyền đến âm thanh huyền ảo, Hạ Việt vừa quay đầu lại liền thấy xe ngựa Vân gia đang đậu bên bờ ruộng, hạ nhân từ càn xe nhảy xuống, đứng ở trên gọi thiếu gia trở về.

Hắn đi lên hỏi mới biết, hóa ra là thương đội của Ôn Hữu Cung đã đến. Mọi người đang dừng chân nghỉ ngơi trong khách ***, Ôn Hữu Cung vừa sai người đưa bái thiếp đến Vân gia, nói sau giờ Ngọ sẽ đến cửa bái phỏng.

Hạ Việt nhìn thời gian cũng không còn sớm, muốn mời Ôn Hữu Cung ăn trưa nên hắn bèn quay lại chào Bạch gia, sau đó dặn dò Thúc Yến chú ý đừng làm việc quá sức, nhìn y đều nhất nhất đáp ứng mới cùng người hầu lên xe ngựa trở về.

Vừa đến Vân trạch, Hạ Việt sai người hầu đến khách sạn thông tri Ôn Hữu Cung, nói hần muốn mời người ăn một bữa cơm, sau nửa canh giờ sẽ có xe đến đón. Hần lại để hạ nhân sang Hỉ Cửu Túy báo một tiếng, sau đó vội vàng vàng vọt đi tắm. Ngày hôm nay làm việc nhiều nên người ra đầy mồ hôi, không thể cứ như vậy đi gặp khách được.

Hần tắm rửa sạch sẽ thay quần áo xong thì tiểu hạ nhân cũng đã trở về. Hạ Việt sang Hỉ Cửu Túy trước, bảo hần đi đón Ôn Hữu Cung.

Quán rượu chừa ra một gian nhỏ, Hạ Việt bèn vào trong ngồi chờ. Không lâu sau, Ôn Hữu Cung được tiểu nhị dẫn vào, vừa đẩy cửa tiến đến đã thấy Hạ Việt đang ưu nhã uống trà.

Hai người hơn hai tháng không gặp nhau, lúc này khó tránh khỏi mừng rỡ quan sát lẫn nhau một phen.

Ôn Hữu Cung bảo Vân đại ca hình như đen đi, vừa nghe Hạ Việt nói do gần đây ra đồng làm việc bèn rất là giật mình. Không đợi hần hỏi tại sao một thiếu gia lại chạy đi cày ruộng, tiểu nhị đã nhanh nhẩu đưa sổ thực đơn tới làm hần kinh ngạc một phen.

Ăn xong một bữa cơm, Ôn Hữu Cung đã muốn bái phục Hạ Việt.

Hần chạy thương nhiều năm, tuy rằng không tính là đi khắp đất nước nhưng cũng đã đặt chân đến mấy nơi hang cùng ngõ hẻm, kiến thức coi như rộng rãi, nhưng hần chưa từng thấy qua ý tưởng nào như vậy cả, từ sổ thực đơn, rượu và thức ăn cố định phối hợp, Hạ Việt còn lật đổ tư tưởng không uống rượu nóng của người dân Dân thành. Đúng vậy, Hạ Việt cho hần uống thử rượu nóng, tuy rằng trời không lạnh nữa nhưng Ôn Hữu Cung vẫn bị mỹ vị kia mê hoặc.

“Sao thế? Không phải người đã tò mò từ rất lâu rồi sao?” Hạ Việt cười hỏi hần.

Ôn Hữu Cung ngẩn người, ra Hạ Việt đã phát hiện lí do ngày đó mình ở tửu lâu Việt kinh nhìn lên hần. Thanh niên không khỏi ngượng ngùng cười cười, liên thanh tán thưởng, lại hỏi không ít vấn đề.

Hạ Việt giải thích cho hần nghe mấy lí thuyết cơ bản, tỷ như không được đun rượu nóng quá, nhiệt độ khác nhau sẽ cho ra mùi vị khác nhau, còn có những ưu điểm của rượu nóng. Về phần nắm giữ nhiệt độ thích hợp của từng loại rượu, Hạ Việt chỉ nói là là chưởng quỹ cùng tiểu nhị nhà mình khổ cực luyện ra.

Thấy Ôn Hữu Cung không hỏi tiếp, Hạ Việt cũng không muốn nói nhiều, phương pháp đun rượu là độc nhất vô nhị, đương nhiên hần sẽ muốn giấu.

Kỳ thực hần đã sớm biết Ôn Hữu Cung rất tò mò về hai chữ rượu nóng. Lúc người hầu nói với Hạ Việt rằng Ôn Hữu Cung là người ngày đó nhìn chằm chằm hần, trong lòng cũng ít nhiều đoán ra được.

Lúc hần cùng phụ thân nói chuyện, khiến người khác chú ý cũng chỉ có cái từ này. Có điều, lúc còn trong kinh thì Ôn Hữu Cung vẫn không hỏi, Hạ Việt tự nhiên cũng sẽ không chủ động nhắc tới. Dân thành là địa bàn của hần, nếu muốn chiêu đãi vị đệ đệ này vậy cứ cho hần toại nguyện là được.

Hạ Việt không có ý định độc chiếm rượu nóng, hần luôn cho rằng rượu ngon nên được nhiều người thưởng thức. Chỉ là hần cũng sẽ không tự tiện chạy đi rêu rao, trong nhà kiếm được nhiều tiền một chút thì càng vui. Sau này cho dù có quán khác bắt chước làm theo, Hạ Việt cũng tự tin Hỉ Cửu Túy sẽ không bị lấn át.

Hỉ Cửu Túy hiện tại rất có thanh danh, người dân Dân thành nay đã hình thành một tư tưởng: Muốn uống rượu nóng, cứ đến Hỉ Cửu Túy.

Không phải là không có người ở nhà tự đun rượu, nhưng đun kiểu nào thì hương vị cho ra cũng kém hơn Hỉ Cửu Túy một chút, cho dù là vận khí tốt ngẫu nhiên đun ra được mùi vị của Hỉ Cửu Túy thì cũng khó có lần thứ hai.

Vì thế đại đa số đều tình nguyện đến Hỉ Cửu Túy, dù sao giá không quá mắc, thức ăn phối hợp lại còn rất ngon.

Sinh ý của quán tuy tốt nhưng Hạ Việt vẫn hơi lo lắng, hần đang muốn mở rộng mặt bằng quán. Ví như hôm nay, nếu hần không hẹn trước thì chỉ sợ không còn chỗ ngồi. Không chỉ vì khách nhân thích uống rượu nóng, cả Dân thành cũng có mỗi Hỉ Cửu Túy là bán rượu Vân gia cất mà thôi.

Nếu muốn đưa rượu nóng ra địa phương khác, Ôn Hữu Cung là một lựa chọn tốt, nếu đối phương có hứng thú, Hạ Việt tự nhiên là muốn giữ lại. Nếu hẳn dự định mở tiệm ở Việt kinh, muốn học cách đun rượu thì Hạ Việt cũng sẽ không keo kiệt. Dù sao theo quan niệm của nam nhân, tiền bán phương pháp cũng được một mớ đó.

Hai người ăn cơm xong liền an vị nói chuyện phiếm, cũng không đề cập gì đến buôn bán cả. Thương đội tứ mẩu còn ở Dận thành vài ngày, đây là lần đầu tiên bọn Ôn Hữu Cung đến đây, tự nhiên là muốn thăm thú một chút, xem có chỗ nào đầu tư được không, dù sao thương nhân đi đâu mà không một công đôi việc.

Ôn Hữu Cung kể cho Hạ Việt nghe lần chạy thương này đến phía Nam thu được rất nhiều của hay vật lạ, Hạ Việt háng hái nghe, sau đó bị một thứ hấp dẫn toàn bộ lực chú ý.

“Không thăm nước?”

Thấy đại ca có hứng thú, Ôn Hữu Cung cũng vui vẻ kể lại rõ ràng.

Đó là một loại vải vô cùng mỏng nhẹ, lúc Ôn Hữu Cung chạy thương đến một tiểu trấn ở phía Nam Lâm Hải thì nhìn thấy.

Hắn cũng là lần đầu tiên biết trên đời có một thứ như vậy, dân bản xứ nói loại vải này gọi là giao tiêu, nghe nói là dân cư trên hải đảo bán cho trấn kiếm tiền.

Tiểu trấn kia nằm sát biển, rất nhiều khanh quan xuống biển nhặt vỏ sò và hải vật đều dùng giao tiêu làm quần áo và phụ kiện hàng ngày, lúc đi lên người cũng không bị ướt. Ôn Hữu Cung cảm thấy vải này thật thần kỳ bèn mua hơn mười cuộn, nghĩ đem về trong kinh bán cũng thu được chút lời.

Hạ Việt thật ra biết giao tiêu, đời trước hắn nghe nói đây là loại vải do người cá dệt nên, lúc đó cũng chỉ coi là truyền thuyết thần thoại mà thôi, lẽ nào ở Lạc Việt có người cá sao?

Đương nhiên, Hạ Việt không có hứng thú với người cá, cho dù thế giới này có, hắn cũng không quan tâm. Thứ làm hắn để ý đó là vải này không thấm nước kia.

Nếu thật như thế, có lẽ nó sẽ giúp Thúc Yến không bị trầy chân nữa. Hạ Việt ngẫm nghĩ một lát, sau đó mở miệng nói với Ôn Hữu Cung rằng hắn muốn tận mắt xem giao tiêu.

Đại ca đã lên tiếng, Ôn Hữu Cung tự nhiên sẽ không từ chối, chỉ là hiếu kỳ Hạ Việt sao tự nhiên lại thích nó. Nam nhân cũng không giấu diếm, nói thẳng nguyên nhân. Ôn Hữu Cung thấy hắn thương vợ như thế, âm thầm cảm khái phu phu hai người thật ân ái, trong lòng lại chợt lóe lên suy nghĩ.

Hạ Việt không phải không chú ý tới thần sắc của Ôn Hữu Cung, nhưng thấy đối phương rất nhanh cười dài mời mình cùng về khách *** thì cũng không nói gì, hắn đang muốn xem giao tiêu có thật sự hữu dụng hay không.

Hai người đứng dậy, đi sang một khách *** gần đó.

Giao tiêu rất nhẹ và mỏng nhưng cũng không trong suốt, Hạ Việt cầm trên tay có cảm giác mát lạnh. Hắn thử châm một chén trà rót xuống, vải tự nhiên không thấm ướt, nước trà theo mặt vải chảy xuống, giao tiêu vẫn khô ráo như cũ.

Hạ Việt suy nghĩ một chút, sờ sờ vải, chà xát một lúc cũng không thấy giao tiêu bị dính bết vào người.

“Giao tiêu không hút nhiệt, đặt dưới ánh nắng vẫn khá khô mát, mấy khanh quan trong tiểu trấn còn mặc mùa hè cho đỡ nóng.” Ôn Hữu Cung đứng cạnh giải thích cho hắn, “Nhưng bởi vì thế nên mùa đông thì không mặc được. Dù sao biển lúc đó cũng rất nguy hiểm, bọn họ không cho khanh quan xuống nước đâu.”

Ôn Hữu Cung nhìn Hạ Việt yên lặng gật đầu, hắn chần chờ giây lát rồi mới nói tiếp: “Đại ca cần dùng à? Huynh muốn bao nhiêu cứ bảo đệ, đệ tặng cho.”

“Không được.” Hạ Việt nghe vậy liền ngẩng lên, hắn cười lắc đầu, đáp: “Người ra giá đi, ta mua một cuộn.”

Ôn Hữu Cung muốn nói không cần trả tiền, nhưng ngẫm lại sinh ý cùng lò rượu Vân gia còn chưa bàn, nay đã ép người ta nhận nhân tình, cảm giác y như mình đang lợi dụng đối phương, rốt cục không kiên trì nữa,

mở miệng nói chỉ cần trả tiền vốn là được. Hạ Việt không chịu, bỏ thêm vài lượng nữa, Ôn Hữu Cung khước từ mãi, cuối cùng đành phải chấp nhận.

“Không ngờ còn chưa mua được rượu của huynh đã bán đồ cho huynh rồi.”

Nghe Ôn Hữu Cung nói như vậy, Hạ Việt liền bật cười, lại cùng hắn ước hẹn ngày mai sẽ cùng nhau đến lò rượu. Hai bên cáo từ, Hạ Việt cầm giao tiêu đến tiệm may.

Giao tiêu quá mỏng lại không co giãn mấy, không làm giày được. Hắn liền đặt may thành dạng tất, trên đầu gối còn có đai đeo để tất không bị tuột xuống, còn mua thêm cho Thúc Yến hai đôi guốc gỗ, nếu để nguyên tất bước xuống ruộng, Hạ Việt sợ giao tiêu sẽ bị rách.

Tiệm may rất nhanh làm xong hai đôi tất, hắn trả tiền rồi lấy luôn về. Một cuộn vải rất nhiều, Hạ Việt bèn đặt cho Thúc Yến một bộ trang phục hè để ngủ trưa mặc, không cần quá rộng, phần giao tiêu còn lại thì cắt đi để dành.

Từ tiệm may đi ra thì đã gần đến giờ Dậu, hắn quyết định trực tiếp đi đón phu lang về nhà.

Đến Bạch gia, nam nhân ngược lại là không lấy đồ ra, định bụng để dành cái này đến tối dùng.

Sau khi chào hỏi nhạc phụ nhạc cha xong, đón phu lang về nhà, đến tận khi hai người ăn tối hắn cũng không nói gì với Thúc Yến, thái độ cũng lạ lạ, không kéo Thúc Yến tắm chung nữa mà ngồi ngâm bồn một mình.

Thúc Yến dè dặt nghi vấn trong lòng, chờ trưởng phu đi ra thì đứng dậy, cởi quần áo đi tắm.

Chờ y từ phòng tắm trở lại đã thấy tướng công nhà mình ngồi cạnh bàn trang điểm sát giường, dưới chân giường để một chậu nước còn đang bốc khói. Thúc Yến đến gần xem, thấy nước bên trong có màu thảo được xanh biếc.

Hạ Việt nhìn y, cười vẩy tay: “Lại đây ngâm chân, Thẩm đại phu nói bị trầy da thì ngâm thuốc này mới tốt.”

Trong lòng Thúc Yến một mảnh ấm áp, nghĩ hóa ra hôm nay hắn chuẩn bị thuốc cho mình, nổi bất an lúc này lập tức bay biến sạch sẽ.

Tiểu hài tử vừa tắm xong, mặt bị hơi nước hun đỏ ửng, lúc này lộ ra một nụ cười vừa ngọt ngào vừa khờ dại. Hạ Việt nhìn không được đi tới hôn y một cái, ôm người thả lên giường, kéo hai cái chân nhỏ vào trong thùng nước.

Nước có hơi nóng, Thúc Yến im lặng cuộn tròn đầu ngón chân, cố gắng thích ứng với nhiệt độ.

Chừng nửa nén nhang sau, Hạ Việt đổ nước thuốc đi, lau chân cho Thúc Yến. Thúc Yến vốn muốn ngăn cản, nhưng vừa nhìn thấy thần sắc dịu dàng trên mặt người kia thì cả người ngẩn ngơ, quên luôn cả phản ứng, kết quả là nam nhân ôm hai cái chân nhỏ lau sạch sẽ rồi nhét vào ổ chăn.

Hắn đem thùng nước ra ngoài đổ, sau đó cài then cửa, cởi ngoại bào rồi cầm bao bố ngồi vào cạnh giường.

Hắn cầm cổ chân của Thúc Yến, đau lòng sờ sờ mấy chỗ bị xước, Thúc Yến nhìn không được trấn an hắn, nói rất nhanh sẽ khỏi.

Hạ Việt tuy nghe vậy nhưng vẫn âm thầm quyết định, cứ cách ba ngày lại ép đứa nhỏ ngâm chân một lần, tới khi nào thu hoạch thì thôi.

Hắn cũng không nói gì, chỉ mở bọc vải lấy đôi tất ra, xỏ vào chân phu lang.

Tất làm khá dài, kéo lên trên đầu gối được hai phân, Hạ Việt kiểm tra một chút, thấy ổn rồi mới cài đai tất lại.

Thúc Yến chỉ cảm thấy trên chân mát lạnh, nhìn nam nhân xỏ tất dài cho y, sau khi mặc vào thì hai chân như ngâm trong nước rất thoải mái, y chưa từng thấy thứ này bao giờ nên cũng không biết cách, cuối cùng chỉ có mình Hạ Việt ngồi loay hoay.

Sau khi nam nhân đeo tất cho y tử tế, y nhìn không được thử sờ sờ, chỉ cảm thấy đầu ngón tay chạm vào một mảnh lạnh lẽo thì ngẩn ra.

Hạ Việt nhìn y vuốt vuốt giao tiêu, bộ dáng vô cùng yêu thích thì vui vẻ kéo người ngồi vào lòng, nói cho y nghe ưu điểm của giao tiêu. Thức Yến nghe đoạn, có hơi kinh ngạc nhưng cũng không đòi lấy nước ra thử tất, đứa nhỏ này cơ hồ chồng mình nói cái gì thì tin cái đó.

Trong lòng Thức Yến vừa tê dại vừa ngọt ngào. Tuy rằng y biết hôm nay Ôn gia nhị thiếu có nói mua được vài vật lạ ở phương Nam nên Hạ Việt thuận tiện mua, nhưng y biết, tối hôm qua trượng phu nhất định đã suy nghĩ chuyện này. Tất, guốc gỗ và găng tay, nam nhân tâm tư chu đáo như thế, nhất định là đã phải tính toán rất cẩn thận.

Cùng lắm là chân bị xước vài đường, Thức Yến không để ý, nhưng nam nhân lại quan tâm y như vậy, vừa nhớ đến hôm nay mình còn suy nghĩ lung tung hiểu lầm người ta, Thức Yến liền cảm giác bản thân thật có lỗi. Trong ngực vừa ngọt ngào vừa áy náy, vừa như cảm tạ lại như bồi tội, tiểu hài tử xoay người hôn lên môi nam nhân, cởi thắt lưng của hắn ra, sau đó trượt tay vào.

Hạ Việt bị y trêu chọc đến cứng lên, vừa định kéo người vào lòng thì Thức Yến lại đột nhiên dời môi ra, Hạ Việt còn chưa phản ứng kịp đã cảm giác tiết khổ của mình bị cởi. Ngay sau đó, vật đã bán cương kia liền bị một địa phương ẩm ướt nóng ẩm vây lấy.

Khoái cảm chưa bao giờ thể nghiệm làm da đầu nam nhân tê rần, sau một khắc, hắn cảm thấy đầu lưỡi mềm mại của Thức Yến dán sát vào người mình, nhẹ nhàng hút liếm, thoải mái đến mức hắn nhận không được hừ một tiếng.

Thức Yến thật ra cũng biết làm mấy chuyện này, trước khi thành thân cha có đưa cho y một quyển sách nhỏ, bên trong có tranh minh họa, còn viết một ít kỹ xảo. Tuy rằng y chỉ xem một lần liền không dám đụng đến nữa, lại còn chỗ hiểu chỗ không nhưng cũng không trở ngại y hầu hạ nam nhân.

Y vốn nghĩ những chuyện như vậy thật quá sức xấu hổ, đời này cũng không thể chủ động làm được, tất nhiên, nếu người kia yêu cầu thì y sẽ nguyện ý. Nhưng mà đêm nay, y một lòng cam tâm tình nguyện, chỉ muốn đối phương được thoải mái, mâu thuẫn gì đó cũng không màng đến.

Hạ Việt đáy lòng từng đợt sôi trào, lúc trông thấy hai cái chân nhỏ trắng nõn bọc trong tất giao tiêu của người kia hắn đã có chút động tình, vốn định lừa Thức Yến mang tất vào cùng làm với mình, không nghĩ tới người nọ đột nhiên làm ra chuyện lớn mật như thế.

Hắn đương nhiên biết phu lang nhà mình có bao nhiêu xấu hổ về mấy chuyện này, giờ phút này nhìn y hạ mình như vậy, Hạ Việt thực sự cảm động không thôi.

Chỉ là, hiện tại hắn không rảnh để mà suy nghĩ lung tung nữa, động tác của đứa nhỏ kia rất ngây ngô, đầu lưỡi trúc trắc kia áy thế mà lại câu dẫn Hạ Việt toàn thân khô nóng, đầy đầu toàn là ý nghĩ muốn đem người đẩy ngã, hung hăng nuốt vào trong bụng, lại không bỏ được cảm giác ẩm áp kia.

Ngay tại thời điểm hắn do dự, Thức Yến đột nhiên nhớ lại một nội dung trong cuốn sách, y thử ép chặt miệng hút mạnh một cái, Hạ Việt không kịp đề phòng, tiết ra trong khoang miệng mềm mại kia.

Hắn nhìn Thức Yến ực một tiếng nuốt xuống tinh hoa của mình, người kia theo bản năng liếm liếm môi dưới, phát ra tiếng nghẹn ngào trong cổ họng. Sau đó, Hạ Việt chậm rãi lộ ra một cười yếu ớt.

“Thức Yến...”

Hắn thấp giọng kêu, thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu đến sũng nước.

Thức Yến bị sắc, ho khan đến mặt đỏ ửng, y giương mắt nhìn về phía tướng công, trông thấy nụ cười ám trầm kia không hiểu sao đột nhiên lại hoảng sợ, vừa muốn chạy trốn lại vừa có chút chờ mong.

Hạ Việt ôm tiểu hài tử còn đang ngơ ngác vào lòng, ngón tay cái xoa đi chất lỏng màu trắng còn đọng bên khóe miệng y, cười ôn hòa nói: “Ngày mai người không cần ra đồng đâu.”

“...A?”

Thức Yến còn chưa minh bạch ý tứ của Hạ Việt đã bị hắn ấn xuống giường, nội y cùng tiết khổ bị nam nhân thô bạo lột xuống. Hạ Việt ở trên người y tham lam hôn liếm, dường như muốn đánh dấu trên từng tấc da thịt.

Thức Yến bị cuồng phong mưa rào vây kín, mê loạn ở dưới thân nam nhân, chỉ cảm thấy mỗi nơi bị đối phương đụng chạm đều đang rực cháy. Ngay sau đó, y liền cảm thấy thân thể bị mở ra, vật to lớn nóng rực từ từ đi vào trong, cơ thể từ trên xuống dưới cứ như sắp tan chảy.

Y nỗ lực thả lỏng, tùy ý đối phương rong ruổi trên người mình, miệng nức nở gọi tướng công, tư thái kia hệt như đang hiến tế, đem toàn bộ bản thân giao cho Hạ Việt.

Ngày hôm sau, Thức Yến quả nhiên không ra đồng được, mà dùng nói ra đồng, ngay cả cửa phòng ngủ cũng bước qua không nổi.

46. Chương 46: Tiệc Chia Tay

Thức Yến nghỉ ngơi hai ngày, mãi đến khi ruộng lúa bước vào giai đoạn tiêu nước đợt cuối mới quay về làm việc.

Ngoại trừ nhóm đệ đệ rất thuần khiết hỏi ca ca bị bệnh sao trong người chỗ nào không khỏe vân vân, còn Bạch phụ thân và Bạch cha làm sao mà không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Bạch phụ thân tình ít nhiều có chút vi diệu, chỉ có Bạch cha nhìn khanh quan nhà mình đang ngưỡng chừng mà cười hết sức vui vẻ.

Con rể như thế là biểu hiện thương yêu Thức Yến, có gì mà không tốt!

Lúc trông thấy tất dài trên đùi Thức Yến, mấy người nhà họ Bạch lập tức vây quanh ngắm nghía một phen. Thức Yến đột nhiên cảm thấy may là Hạ Việt đang ở ngoài đồng, nếu không đám Dĩ Ngao ghé sát vào nhìn chăm chăm chân mình như thế, hẳn phỏng chừng sẽ lại ăn dấm, cho dù là em vợ, Hạ Việt cũng sẽ không chịu bỏ qua, em vợ dù sao cũng là lang quan có được không.

Có điều, phần bá đạo này của nam nhân làm Thức Yến vừa bất đắc dĩ vừa vui sướng.

Bạch cha thường ở nhà nấu đồ ăn sáng, có khi còn đi cho gia súc ăn, trừ phi là nhân thủ khan hiếm, ngày thường Bạch gia không cho y xuống đồng.

Bạch phụ thân và mấy đệ đệ đều là lang quan, ngâm nước nhiều cũng không bị nứt da nên không cần bôi tất, còn những nông hộ khác đương nhiên không có khả năng dùng tiền mua một vật thần kì như thế.

Hạ Việt tốn bao nhiêu tiền chỉ để bôi tất cho khanh quan nhà mình, Bạch cha nghĩ vậy, đưa tay sờ thử, chỉ cảm thấy chất vải nhẵn nhụi mà mát lạnh. Bạch phụ và Dĩ Ngao cũng biết, trong lòng cũng vô cùng cảm khái.

Bên kia, nam nhân được mọi người cảm kích lúc này đang đứng một mình trên bờ ruộng, nhìn dòng nước trong vắt chảy dọc theo mương vào trong ruộng, chờ nó tràn qua một phần ba lúa thì lấy đá chặn nước lại.

Hắn hiện tại đã thành thói quen, có thể canh đúng thời gian nước chảy, động tác so với ban đầu cũng thành thạo hơn nhiều.

Lúa non nhảy nhót rất thuận lợi, không bị sâu bệnh nghiêm trọng, thỉnh thoảng mọi người vớ vớ vào thân lúa kiểm tra cũng chỉ thấy một hai con rầy, vậy thì không cần lo lắng.

Có điều, chỉ sợ giữa hè sẽ có hạn hán, lúc đó nông dân sẽ phải đào sâu mương máng một chút để trữ nước.

Hạ Việt ngẩng lên nhìn trời, buổi sáng đầu hạ nhiệt độ coi như không quá nóng, gần đây mưa cũng nhiều, mong là không có hạn hán.

Hạ Việt đeo găng tay vào, sau khi dọn sạch cỏ xung quanh ruộng liền quay trở về trong thành. Hôm nay hắn với Ôn Hữu Cung hẹn nhau ký khế ước, lát nữa còn phải dẫn người vào lò rượu. Trước đó Hạ Việt đã vào kho kiểm kê đếm rõ số lượng, hiện tại chỉ có thể bán cho Ôn Hữu Cung một trăm bình. Ôn Hữu Cung nói không để ý, chỉ cần Vân Khởi được chọn làm công rượu, một trăm bình rượu hắn cũng có thể lãi ba bốn trăm lượng.

Nhận tiền, chuyển rượu ra xe, nam nhân bèn làm chủ mang Ôn Hữu Cung đi dạo Dận thành vài vòng, đến tối vẫn đứng giờ đi đón Thức Yến về nhà, buổi tối cũng không ra khỏi cửa, chỉ dính vào người phu lang.

Ngày hôm sau, thương đội chuẩn bị về Việt kinh, Hạ Việt lại mời Ôn Hữu Cung đi ăn một bữa để chia tay. Lần này hẹn gặp nhau ở Hỉ Cửu Túy, hẳn quyết định dẫn Thức Yến theo.

Hạ Việt cho rằng nếu đã nhận anh em thì không thể không cho người ta gặp chị dâu được, khanh quan cũng không phải không được phép ra ngoài, hơn nữa hẳn sợ Thức Yến nghĩ hẳn không muốn cho y gặp gỡ bạn bè của mình.

Ôn Hữu Cung vẫn luôn muốn được tận mắt trông thấy vị khanh quan này, ngày đầu tiên hẳn đặt chân đến Dân thành đã nghe vài chuyện về Vân thiếu gia và thiếu phu nhân. Tuy nói không nên nghe tin vĩa hè 100%, nhưng lí do thành thân, biểu hiện yêu thương nhau cùng lời thề của nam nhân thật ra không phải phóng đại.

Ôn Hữu Cung chưa từng thấy đôi phu phụ nào như vậy, hiếu kỳ mãi không thôi, chẳng qua là ngưỡng chừng không dám nhắc. Hôm nay nghe đại ca dẫn theo phu nhân đến tiệc chia tay, thanh niên luôn vào Nam ra Bắc, giao tiếp với đủ loại người lúc này lại bắt đầu khấn trương.

Thức Yến thật ra cũng khấn trương.

Đây là lần đầu tiên y gặp bằng hữu của tướng công, Phương quân sự và Thành chương quý gặp mình còn gọi một tiếng thiếu phu nhân, ít nhiều vẫn có chút quen biết. Vị Ôn gia nhị thiếu gia này tuy nói chỉ là bạn làm ăn nhưng dù sao cũng cùng trượng phu xưng huynh gọi đệ, Thức Yến bắt đầu có cảm giác hệt như hồi sắp ra mắt nhà chồng.

Vân gia phu phụ tới trước, cả hai liền vào trong phòng chờ Ôn Hữu Cung tới.

Hạ Việt thấy Thức Yến cứ thấp tha thấp thỏm dễ thương muốn chết, nhịn không được cúi người hôn y. Thức Yến lại càng hoảng sợ, đưa tay cố gắng đẩy hẳn ra, hốt hoảng nhìn chằm chằm cửa phòng.

“Sợ cái gì?” Hạ Việt ôm thắt lưng tiểu hài tử, lại nhéo nhéo mặt người ta, “Hắn đến nơi sẽ gõ cửa, nào có ai lại trực tiếp bước vào bao giờ.”

Thức Yến thoáng yên tâm, trên tay vẫn vịn vào ngực Hạ Việt: “Nhưng mà thôi, người ta cũng sắp đến rồi.”

“Làm sao, không thích tướng công hôn người à?” Hạ Việt đùa dai, dán miệng vào má Thức Yến thơm mấy cái.

“...Không có, ta thích lắm.” Thức Yến bất đắc dĩ nhìn trượng phu, y biết người kia chính là muốn nghe những lời này.

Nam nhân lại hôn một cái lên môi y: “Vậy sao lại bảo ta thôi?”

Thức Yến liếc mắt nhìn cánh cửa đang đóng chặt, đôi môi hồng nhạt liên tục bị Hạ Việt hôn liếm, y lui về phía sau, dè dặt trả lời: “Mặt ta dễ đỏ lắm.”

Hạ Việt khoái trá nở nụ cười, nhìn vành tai hồng hồng của phu lang lại đưa tay lên nhéo nhéo, rốt cục buông tha y. Thức Yến nhanh chóng kéo vạt áo bằng giao tiêu lên áp vào mặt, muốn mượn nhiệt độ mát mẻ kia xua tan vẻ xấu hổ ở hai bên má.

“Chả sao cả, nếu Hữu Cung hỏi thì cứ trả lời là người thấy nóng.” Hạ Việt thò tay hé cửa sổ một cái, hoàng hôn oi bức lập tức đập vào mặt, hẳn nhanh chóng đóng lại, cười dài đáp, “Hôm nay nóng thật mà, lại còn không có gió, nóng hơn so với hai hôm trước nhiều.”

“Mong là trời sắp mưa.” Thức Yến thấp giọng đáp, trên người y đang mặc giao tiêu, vô cùng mát mẻ thoải mái.

Chỉ là áo giao tiêu thực sự rất mỏng, mặc trong thành dễ gây chú ý, cuối cùng Hạ Việt chỉ may một bộ nội y mùa hè cho y, bên ngoài vẫn khác ngoại bào che lại. Cho dù là thế, Thức Yến cũng cảm thấy rất thư thái.

Khi cả hai còn đang nói chuyện bỗng ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ, Hạ Việt vừa cất tiếng đáp thì Ôn Hữu Cung đã nhanh chóng tiến vào. Sau khi chào hỏi, ba người liền ngồi xuống, gọi tiểu nhị chia thức ăn.

Thức Yến và Ôn Hữu Cung là lần đầu gặp mặt, hai người đều khấn trương nên không khỏi có chút câu nệ. Cũng may Ôn Hữu Cung ăn nói khéo léo, Hạ Việt cũng hợp thời chen vào, bầu không khí dần dần khá hơn, mọi người nói chuyện khá tự nhiên.

Ôn Hữu Cung đi nhiều biết nhiều, mặc dù Thức Yến rất tò mò về phong cảnh và chuyện kỳ thú ở những nơi khác nhưng y cũng không lên tiếng, phần lớn thời gian chỉ im lặng ngồi nghe.

Tiểu hài tử hiện tại rất là hiểu tính nết của trượng phu nhà mình, không phải hần bá đạo không chịu nói lý hay muốn nhốt y trong nhà, chỉ là nếu y lơ nhìn người khác lâu một chút hoặc biểu hiện hứng thú với người ta, hần mà không đổi mới là chuyện lạ. Thức Yến không muốn trượng phu mất hứng, hay đúng hơn là sợ hần mất hứng cũng không nói mà tự giận đối một mình như lần trước, y cứ nghĩ đến cảnh đấy là lại thấy vừa buồn cười vừa chua xót.

Khi ăn được một nửa thì Hạ Việt có hỏi về tính hướng của Ôn gia tam thiếu. Ôn Hữu Cung vui mừng thông báo đệ đệ nhà mình hiện tại rất an phận, không quậy phá nữa, xử lý công việc ở cửa hàng cũng rất trôi chảy, chương quỹ còn thở phào nhẹ nhõm. Trước khi hần rời đi, đệ đệ có nói với phụ thân và cha kế muốn tìm người ở rể, cha kế cao hứng tới nỗi ngay lập tức chạy sang bên mai mối dàn xếp, nói không chừng lúc hần trở về Việt kinh thì đã có một vị đệ phu.

Đệ đệ đối tính, Ôn Hữu Cung nghĩ công lao của Vân đại ca chắc chắn không thể bỏ qua. Hần thân làm huynh trưởng nhiều năm như vậy, nói cái gì y cũng không chịu nghe, thế mà Hạ Việt vừa dạy dỗ vài câu thì tiểu tử kia đã thông suốt.

Thanh niên ban đầu còn có chút không cam lòng, sau này mới biết, đứa trẻ kia ngỗ nghịch như vậy là do bản thân mình.

“Ta luôn cho rằng tam đệ bị cha chiều hư, tùy hứng kiêu căng, cố ý theo ta đối nghịch, lại không nghĩ rằng bởi vì ta nên y mới trở nên như thế.” Ôn Hữu Cung thở dài, ngẩng đầu uống cạn rượu trong li.

Hạ Việt và Thức Yến nghe hần kể mới biết, hóa ra Ôn gia tam thiếu và thị lang của Ôn Hữu Cung chơi rất thân, nhìn bằng hữu của mình đào tìm móc phối để yêu nhị ca như vậy, cuối cùng chỉ nhận được bạc đãi, từ đó về sau lòng y triệt để chết lặng.

Tam thiếu gia nghĩ hai người vốn là thanh mai trúc mã, tình cảm đáng lẽ phải rất sâu đậm, nào ngờ sau vài năm nhị ca liền quên sạch, lúc gặp lại thì vô cùng lạnh nhạt, lấy người vào cửa cũng không quan tâm chăm sóc.

Cứ sức kia là không thể nghi ngờ với một khanh quan trẻ tuổi chưa vào đời như y, y bắt đầu cho rằng lang quan trên đời này đều giống nhau, đứng núi này trông núi nọ có mới nới cũ. Ngay thời điểm đó, y lại đọc phải những cuốn tiểu thuyết kia, tam thiếu gia liền bắt đầu trầm mê, tin rằng trên đời hết thảy đều phải dựa vào mình, trượng phu đẳng nào cũng lấy thị lang, mình chỉ cần nuôi sống bản thân là tốt rồi.

Tam thiếu gia không phải không biết lang quan ở rể muốn lấy thị lang thì cần có sự đồng ý của bên vợ, nhưng y nghĩ loại ép buộc này thật sự rất vô nghĩa. Hơn nữa y còn cho rằng Ôn gia sau này đều do nhị ca làm chủ, y ở lại đây chẳng những không được lợi mà còn phải nhìn sắc mặt Ôn Hữu Cung để sống, vậy chẳng thà rời đi, tìm một cửa tiệm tự mình buôn bán qua ngày.

Ôn Hữu Cung khi biết đệ đệ của mình suy nghĩ như vậy thì vừa chua xót vừa áy náy. Hần hổ thẹn, hổ thẹn với đệ đệ và thị lang.

Ôn Hữu Cung suy đi nghĩ lại mấy ngày, chưa kịp chờ thanh niên quyết định thì đã đến lúc chạy thương, hần chỉ có thể đè ép tâm tư bản thân xuống, tập trung vào chuyện làm ăn.

Ba người trò chuyện hồi lâu, lo Ôn Hữu Cung sớm mai phải xuất phát bèn chia tay, hẹn ngày tái ngộ.

Về đến nhà, Thức Yến nằm trên giường thì vẫn còn đang suy nghĩ về mấy lời kia của Ôn Hữu Cung. Y nghiêng đầu, quay sang hỏi trượng phu: “Tướng công, người nói xem Ôn công tử đối với vị thị lang nhà hần ấy, rốt cuộc là thích hay không thích?”

Thức Yến đã nghe Hạ Việt kể chuyện cũ của Ôn Hữu Cung cùng thị lang nhà hần. Chẳng hiểu tại sao, Thức Yến lại nghĩ vị thị lang kia cùng mình có chút đồng cảnh ngộ, nhưng ngấm lại kỳ thực cũng không giống.

Y vốn không dám tơ tưởng được gả vào Vân gia, Ôn gia thị lang thế nhưng cùng Ôn công tử lưỡng tình tương duyệt, mức độ chênh lệch như lòng sông với mặt biển, mới tưởng tượng một chút thôi đã cảm thấy vô cùng khổ sở.

Hạ Việt cười cười ôm Thúc Yến vào lòng, đưa tay sờ sờ lưng áo y mấy cái. Tốt, không ra mồ hôi.

“Tiểu tử kia đang giả bộ đó.” Hạ Việt cười nói, “Do cảm thấy vô cùng có lỗi với thị lang lại không biết mở lời với người ta như thế nào. Phải chờ chính hần tự thông suốt thôi, loại chuyện này người ngoài nói cũng vô ích.”

Thúc Yến cái hiểu cái không: “Vậy thật ra là thích đúng không? Thế tại sao còn đối xử quá đáng với y như vậy, thị lang kia mấy năm này vẫn luôn chờ hần lấy phu lang, hần lại cứ làm thỉnh như vậy, thực sự không dễ chịu.”

“Cho nên mới nói hần đang giả bộ ngớ ngẩn đó.” Hạ Việt ghé người qua, bóp bóp chóp mũi Thúc Yến, suy nghĩ một chút lại lộ ra một tia cười khổ, “Tiểu tử kia trên thương trường thì sắc bén, trên tình trường lại là một đứa ngốc, ngay cả bản thân mình muốn cái gì cũng không biết. Quên đi, chờ hần hiểu ra là được.”

Hạ Việt nói đoạn lại đưa tay捏 má Thúc Yến, hần cười đáp: “Người a, không cần quan tâm hần, chỉ cần quan tâm ta là đủ rồi.”

“Bá đạo quá đó...” Thúc Yến cười kéo tay hần xuống, cọ cọ trong ***g ngực hần, “Hần đã gọi người một tiếng đại ca thì cũng coi như là đệ đệ của ta. Người lại còn quan tâm hần như thế...”

Mấy chữ cuối Thúc Yến nói nhỏ xú, Hạ Việt ôm y, nghe rõ ràng từng từ một.

Thúc Yến nhà hần gần đây càng ngày càng không sợ nói những lời này, rất tốt. Hần tuy không thích nói, nhưng hần lại thích nghe. Phỏng chừng nếu đang ở trái đất thể nào cũng bị đối phương mắng cho một trận, nhưng phu lang của hần lại ngoan vô cùng, chưa bao giờ đòi hần phải nói lời ngon tiếng ngọt, ngược lại bản thân cho dù xấu hổ cũng nguyện ý thổ lộ làm Hạ Việt hết sức hài lòng.

Thỏa mãn xong, hần lại nhin không được muốn động tay động chân với người ta, chỉ là Hạ Việt nhớ Thẩm đại phu dặn hai người phải biết tiết chế, nam nhân cũng không làm đến bước cuối cùng, khi cả hai tiết ra thì rửa tay đi ngủ.

Ngày hôm sau, sau khi hai người tạm biệt Ôn Hữu Cung còn đang phiền não cùng đội chạy thương, Dân thành dần dần tiến vào giai đoạn nóng nhất trong mùa hè.

Dưới ánh mặt trời chói chang gay gắt, lúa mầm nhảy nhánh đã đạt đến một gốc tầm hai mươi nhánh, lúc này nông dân chuẩn bị thoát nước toàn bộ để ruộng lúa được khô ráo, tình trạng này phải được duy trì đến khi đất nứt ra thì thôi. Như vậy đất trồng sẽ được bổ sung không khí, phòng ngừa rễ lúa hư, nâng cao sức sống của cây, đồng thời có thể bài trừ khí độc.

Trong lúc tiêu nước phải thường xuyên thăm ruộng, lưu ý xem côn trùng có hại có dấu hiệu gia tăng hay không, cũng phải quan tâm đến tình trạng đất, khô quá cũng không được. Nếu đất quá khô thì rễ lúa sẽ bị đứt, lúa không hấp thu được chất dinh dưỡng, lúc thu hoạch chất lượng cũng kém.

Khi Bạch phụ đoán thời gian tiêu nước ruộng thì nhóm lang quan được nghỉ học, mấy đứa nhỏ cũng thế, cả bọn liền vào trong ruộng hỗ trợ.

Đầu tiên, chậm rãi dẫn nước vào đồng, chờ đất ẩm một chút thì lại tiêu nước chờ khô, đất khô rồi thì lại dẫn nước vào, tiến hành tuần tự như thế đến khi đất nứt ra.

Sau khi ruộng tiêu nước đợt cuối cùng thì tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Chẳng bao lâu nữa, lúa sẽ trở bông. Hạ Việt giúp đỡ chuẩn bị phân bón, lòng tràn đầy chờ mong được nhìn lúa trở bông, cùng lúc đó, trong kinh truyền đến tin tức Vân Khởi được chọn làm cống phẩm năm nay.

Hình như Hạ tiểu công càng ngày càng có xu hướng hắc hóa..

47. Chương 47: Dự Tiệc Và Phân Bón

Tin tức Vân Khởi được chọn làm rượu tiến vua được quan phủ dán thông báo ngay trong Dận thành.

Mấy hôm nay, từ trưa là Hỉ Cửu Túy đã bắt đầu đông nghịt, dù sao số lượng Vân Khởi còn lại không nhiều lắm, lại còn mang danh là cống phẩm, tuy giá của nó không thấp nhưng khối đại gia trong Dận thành bỏ được tiền để ăn một bữa cơm có lí, có không ít người ăn xong còn đâm ghiền.

Tri phủ mở tiệc chiêu đãi Vân gia, dù gì vinh quang của lò rượu cũng là vinh quang của cả Dận thành.

Vân phụ thân và Hạ Việt cùng đi, Thước Yến là thiếu phu nhân Vân gia cũng ngồi bên cạnh hẳn.

Bởi vì bữa tiệc này không phải quan yến, Vân lão gia cũng tri phủ lại có giao tình nên bầu không khí rất tự nhiên thoải mái.

Gia quyến của tri phủ đã vào chỗ ngồi. Tiểu công tử tri phủ luôn len lén nhìn Hạ Việt, tri phủ phu nhân còn thỉnh thoảng “vô ý” nhắc tới chuyện con cả vừa lấy thị lang xong liền thi đậu được thứ hạng rất cao, sau đó thuận tiện nói đến tiểu nhi tử của mình.

“Cái đứa khanh quan nhà ta thật là, lớn thế này rồi cũng không để ta bớt lo.” Tri phủ phu nhân không nhìn Hạ Việt, ra vẻ tự nhiên quay sang bắt chuyện với Vân phụ thân: “Cũng đã 18 rồi, bên mai mối có đến mấy lần mà y cứ bảo không ưng, đã thế còn cứng đầu, một khi đã quyết định cái gì thì mười con bò kéo cũng không di chuyển được.”

Lẽ ra người bình thường nghe thế sẽ lập tức hỏi, tiểu công tử đây rốt cuộc để ý lang quan nhà ai. Nhưng Vân phụ thân nghe thế thì im lặng một hồi, mấy người kia đang chờ y nói ra những lời này đây mà, đúng là khéo đưa đẩy.

Kỳ thực dù y có nói ra cũng không sao cả, việc hôn nhân cũng không phải là cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy, chỉ là, tri phủ phu nhân và tiểu công tử lại đề cập đến chuyện nay ngay trước mặt con dâu cả của mình, Vân phụ thân trong lòng có hơi khó chịu. Vân phụ thân nhiều năm như vậy một mình lo liệu Vân gia nội vụ, làm sao sẽ không hiểu, chỉ thấy y cười cười, nhìn nhi tử nhà mình nói: “Phụ huynh chúng ta thì có khi nào mà không lo lắng được? Như Hạ Việt nhà ta này, cũng cứng đầu muốn chết, lúc cưới phu lang xung hỉ cho hẳn còn sợ hẳn giận. Ai dè hẳn cứ như vậy mà coi trọng Thước Yến, sau đó thề thốt không bao giờ thủ thị lang! Hẳn làm ta với lão gia muốn đứng tim, mất nửa buổi mới hoàn hồn lại được.”

Hạ Việt đang ăn dở thì vô cùng tự nhiên buông đũa, mím môi không nói gì. Cái gì cả kinh ngạc ngẩn cả người, nửa ngày mới phản ứng kịp, cha bịa chuyện không thêm chớp mắt nha, Hạ Việt ở trong lòng cười trộm.

Ngày ấy lúc thề với phụ thân và cha rằng mình tuyệt đối không lấy vợ bé, rõ ràng cha phản ứng rất nhanh, hung hăng ép hỏi hẳn nhiều lần, xác định hẳn không phải nhất thời xung động, sẽ không đổi ý, mới cười bảo hẳn đã hứa thì phải giữ lời.

Vân phụ thân thấy nhi tử buông đũa xuống cúi đầu, bộ dạng ngoan ngoãn để phụ huynh rầy mắng liền nhịn không được bật cười, y thở ra một hơi, ôn hòa nói: “Thôi không sao, con cháu tự có phúc của con cháu, phụ phu tội nhỏ hạnh phúc là được rồi, không cần phải hậu viện tranh đấu. Phu nhân cũng đừng lo lắng quá, tiểu công tử tốt như vậy ai cũng biết, nhất định có thể tìm được một vị phu quân tuyệt vời.”

Ngụ ý, Hạ Việt nhà ta không làm chồng tiểu công tử nhà người được đâu.

Đã đến nước này, tri phủ phu nhân cũng không cách nào nói tiếp, tuy rằng y rất muốn bảo phu lang và thị lang không nhất thiết là phải đấu đá nhau, như mình và hai vị thị lang kia ở chung rất hòa hợp. Chỉ là y nghĩ nếu không phải bắt đắc dĩ thì y cũng không muốn để con mình đi làm thị lang. Vốn luôn cảm thấy lang quan lấy nhiều thị lang mới bình thường, nhưng nay có Hạ Việt làm ví dụ trước mắt, tri phủ phu nhân cũng vô cùng hâm mộ.

Tiểu công tử nhà tri phủ rất thức thời, thật ra y đã thâm mến Vân Hạ Việt từ rất lâu rồi.

Trước đây lúc Vân gia muốn tìm khanh quan xung hỉ thì y nguyện ý, nhưng sau khi phụ thân và cha khuyên can giáng giải một hồi, y lại thôi không kiên trì nữa. Đến khi Thước Yến của nhà họ Bạch gả vào, Vân thiếu

gia tỉnh lại, y cũng rất hối hận, thế nhưng y vẫn an ủi rằng làm thị lang của Hạ Việt cũng được. Chỉ là, cơ hội này vĩnh viễn sẽ không bao giờ tới.

Y không phải không nghe nói Vân thiếu gia thề kiếp này chỉ cần một mình phu lang, chỉ là cha lại bảo lang quan lấy thị lang mới là bình thường, con đàn cháu đống, Vân lão gia và Vân phu nhân khẳng định cũng muốn con trai mình chỉ ít lấy một thị lang. Buổi tiệc hôm nay cũng là cha xin phụ thân cho y đi, các vị thị lang và huynh đệ khác không được đến.

Tiểu công tử vốn định bỏ qua, đến khi nghe cha nói thì trong lòng lại dấy lên hi vọng, có điều cuối cùng vẫn bị Vân phu nhân phá vỡ. Y nhìn Thúc Yến, trong lòng tràn đầy ước ao, nhin không được tiến đến bắt chuyện với người nọ.

Thúc Yến hiện tại ngày nào cũng được Thẩm đại phu châm cứu, cơ mặt hoạt động tự nhiên hơn, giọng nói trong vắt, cả người không âm trầm như trước nữa. Hơn nữa Hạ Việt cũng muốn Thúc Yến giao tiếp với mọi người nhiều một chút, tiểu công tử nói chuyện với y, y liền lễ độ đáp lại đối phương.

Hạ Việt nghĩ thầm ngày hôm nay hẳn đúng là lép vế, cha lo cản người, khanh quan người ta lại chạy đi tìm phu lang nhà mình nói chuyện phiếm. Hai người kia chẳng phải là tình địch của nhau sao, thế nào lại trò chuyện vui vẻ như vậy chứ!

Nam nhân ngồi ở nhà chính, nhìn tri phủ đại nhân và phụ thân đại nhân chơi cờ, thỉnh thoảng trả lời vài câu hỏi của tri phủ, tâm hồn thật ra đã bay đi từ bao giờ.

Không phải là hấn nhỏ mọn, ai bảo hai khanh quan kia sau khi ăn xong thì thân thiết dất nhau ra ngoài sân tản bộ nói chuyện.

Thúc Yến thật ngoan, trước khi đi còn xin phép hấn, Hạ Việt cố kị hình tượng của mình, không thể không cho y đi. Đối phương còn là một khanh quan, hấn lại càng không có tư cách gì để ghen cả.

Cha đang nói chuyện với tri phủ phu nhân, mình lại đang ở chính đường, cũng không thể bắt Thúc Yến ngồi một mình được.

Hạ Việt cảm giác mình vốn không nên hẹp hòi như vậy, tiểu công tử tuy có chút tâm tư với hấn nhưng tính tình rất tốt bụng, nếu hấn còn cự tuyệt thì thật là không coi ai ra gì. Bên kia, tiểu hài tử cũng cho rằng làm quen với bạn mới thật là tốt, không hề biết đáng phu quân ngày thường thích dẫn y ra ngoài gặp người lúc này lại không vui.

Nam nhân thầm nghĩ, cảm thấy bản thân đang đem Thúc Yến trở thành vật sở hữu, không cột bên cạnh mình bèn thấy khó chịu. Như vậy không được, loại tâm tính này nếu tiếp tục đều không tốt cho cả đôi bên.

Vân lão gia và tri phủ chơi cờ một canh giờ, cuối cùng Vân lão gia thắng. Tri phủ chán nản ném cờ xuống bàn, cao giọng nói: “Không chơi nữa không chơi nữa! Người xấu tính quá đi mất, sau này ta không thèm chơi cờ với người nữa!”

Tri phủ phu nhân nghe được thanh âm, từ trong phòng đi tới, cười nói với hấn: “Lão gia, lần nào người chơi cờ với Vân tằng chủ cũng nói như vậy hết.”

“...” Hạ Việt nhìn phụ thân nhà mình đang rất là đặc ý bèn yên lặng lau mồ hôi, nếu không biết phụ thân và tri phủ đã là bạn bè nhiều năm, hẳn thật đúng là vì vị phụ thân không thèm nể mặt ai này kinh hồn táng đảm.

Tri phủ thua vài trận, lại bị phu lang nhà mình trêu ghẹo, rốt cục mất hứng phát tay đuổi Vân lão gia về, Vân lão gia nói với hấn vài câu liền đứng dậy cáo từ.

Thúc Yến cùng vị tiểu công tử kia được hạ nhân gọi, Hạ Việt nhìn hai người cười nói với nhau, trong lòng lại bắt đầu khó chịu. Thúc Yến sợ nam nhân lại ăn dấm lung tung, lại cố kỵ người bạn mới này từng thích trượng phu nhà mình, y nhanh chóng tiến đến, đứng cách Hạ Việt một bước nhỏ, cùng trưởng bối chào tạm biệt tri phủ.

Trên đường quay về Vân gia, Hạ Việt hỏi y có phải đã kết bạn với tiểu công tử không, Thúc Yến gật đầu, lại kể hôm nay cùng tiểu công tử nói những chuyện gì. Hạ Việt mỉm cười nghe, Thúc Yến còn xin hấn sau này thỉnh thoảng sang chơi với y, hấn cũng rất hào phóng đáp ứng.

Chỉ là đến tối, tiểu hài tử lại bị nam nhân làm đến mức hôm sau không dậy nổi.

Hạ Việt một mình đến Bạch gia giúp đỡ chuẩn bị phân bón, vừa làm vừa âm thầm dặn mình sau này phải biết không chế, nếu không làm Thúc Yến sợ hãi thì nguy.

Dĩ Ngao nhìn ca phu thất thần, lo lắng hỏi một câu, thấy hắc cười lắc đầu thì không nói nữa, nghĩ hay là ca phu lo ca ca còn chưa khỏe. Thanh niên lại cảm khái một hồi, anh rể mình thật là tốt quá đi.

Thúc Yến hôm nay không đến cũng không sao, phân bón rất nhanh đã làm xong.

Phân bón của Bạch gia là dùng cặn rượu của Vân gia đun nóng rồi để chúng tự lên men, sau đó trộn với một ít nước cám, dùng tấm che đậy lại rồi bảo quản nơi khô ráo, một ngày sáng tối hai lần khuấy đều là được. Công việc mà mọi người cần làm lúc này là khuấy cám ngày hai lần, giúp cặn rượu lên men, trong quá trình còn có thể ngửi thấy mùi chua ngọt đặc trưng.

Cám lên men rất nóng, không được dùng tay mà phải lấy xẻng khuấy. Hạ Việt đoán mấy cái thùng cám cũng phải trên 50 độ, mỗi lần hắc và Dĩ Ngao khuấy xong, y phục đều ướt đến vắt ra nước.

Lúc Thúc Yến quay lại thì lúa cũng sắp bước vào thời kỳ trưởng thành.

Trước đó gần một tháng, lúa không mọc lá nữa mà bắt đầu hình thành gạo, Bạch phụ thân ngày nào cũng phải đi kiểm tra liên tục. Bên kia, cám cũng dừng lên men, nhiệt độ hạ xuống bình thường trở lại. Hai ngày sau, cám đã khô thành dạng bột, phân bón rốt cục cũng xong, Bạch gia liền bắt đầu bón phân cho ruộng lúa.

Lúa đang lớn thì không thể đi sâu vào ruộng, nếu không sẽ làm nát lúa, nông dân chỉ có thể đứng trên bờ ruộng rải phân. Mỗi người mang theo một thùng phân bón, dùng muôi cán dài xối vào trong ruộng.

Bởi vì gạo rượu không giống gạo bình thường, hạt gạo to và nặng hơn, thân lúa lại cao nên cũng dễ đổ hơn. Nếu thân lúa bị đổ, bông lúa hút quá nhiều nước sẽ bị hỏng, tạo điều kiện cho rầy nâu sinh sôi, bởi vậy không được bón phân quá đà. Sau khi bón phân xong, nông hộ vẫn lặp lại qui trình ban đầu, dẫn nước thoát nước, vòng đi vòng lại.

Trong lúc này, Hỉ Cửu Túy bắt đầu bán rượu lạnh.

Người Lạc Việt biết uống rượu lạnh, người ta cho băng vào trong rượu, hương vị mát lạnh ngon miệng nhưng đá chảy ra lại làm loãng rượu nên khá nhiều người không thích. Hạ Việt cũng học theo, ướp lạnh rượu để bán.

Mấy cái bình nung bằng đất sét hoa đào lần thứ hai biểu lộ bản lĩnh, rượu đã ướp lạnh cho vào bình này có thể giữ được độ lạnh rất lâu so với dùng đá, vị rượu lại không bị nhạt đi. Vân Khởi ướp lạnh lại càng thêm phần mỹ vị, nhất thời, Hỉ Cửu Túy đã trở thành nơi tránh nóng nổi tiếng nhất của dân sành rượu Dân thành.

Đầu tháng Bảy, trời nắng như đổ lửa.

Trong phòng của Hạ Việt và Thúc Yến cũng phải để chậu băng, mùa hè nóng bức ở đây làm công dân hiện đại Hạ Việt không thích ứng nổi, đã thế còn phải mặc trường bào. Hắc phi thường hoài niệm quần đùi và áo ngắn tay ở kiếp trước, còn lúc này nam chân chỉ có thể cầm quạt quạt liên tục. Tối nào mà không uống rượu lạnh, hắc đều cảm giác bản thân cũng sắp bùng cháy.

Việc nhà nông coi như xong, Hạ Việt và Thúc Yến ba ngày mới ghé qua Bạch gia một lần, Hỉ Cửu Túy cũng rất ổn định, hầm băng coi như đầy đủ, Hạ Việt cuối cùng cũng có thể làm tổ trong nhà.

Hắc lại càng vui hơn vì trời nóng nên tiểu công tử tri phủ cũng không hay ra ngoài. Trước đó người kia thường xuyên cứ cách vài ba hôm là lại chạy sang tìm Thúc Yến, hôm nay đã nửa tháng không tới!

Hạ Việt phe phẩy quạt, vừa thăm chửi mình ấu trĩ vừa vui vẻ vì có thể đọc chiêm tiểu hài tử.

Thúc Yến không phát hiện ra tâm tư trẻ con của hắc, y im lặng ngồi trên giường, mặc bộ quần áo bằng giao tiêu của trượng phu làm cho.

Có lẽ là do người y mát mẻ nên nam nhân vừa liên tục oán trách trời nóng vừa ôm chặt lấy y. Trước đây y có nghe nói cứ vào hè thì phu phụ rất dễ cãi nhau, một là bởi vì quá nóng nên không ôm ấp nổi, hai là do trong người lúc nào cũng bức bối, nhưng nhìn bộ dáng hiện tại của trượng phu, Thúc Yến thật ra rất là vui vẻ.

Nếu như không có giao tiêu, tướng công liệu có ôm mình như vậy không?

Nghĩ như thế, tiểu hài tử lại cảm thấy trượng phu đối với mình thật tốt, còn vì mình làm xiêm y quý giá như vậy nữa.

Đứa nhỏ này mỗi lần như thế lại bắt đầu suy tính xem phải làm gì để tướng công vui vẻ. Ngẫm lại những chuyện một phu lang có thể làm, Thúc Yến liền đỏ mặt, chịu đựng xấu hổ, mỗi lần làm với Hạ Việt đều dùng miệng để hầu hạ nam nhân.

Vì vậy, trong khi đại đa số mọi người chẳng còn tâm trí nào để mằn nhằn mùa hạ, đôi tiểu phu phụ của Vân gia lại rất là chăm chỉ cày bừa hàng đêm.

48. Chương 48: Lúa Trổ Bông

Thúc Yến nằm trong bóng râm trên bờ ruộng, lẳng lặng nhìn đồng lúa xanh mướt.

Mấy ngày trước lúa đã lên đồng (1), chuẩn bị trổ bông, lá lúa theo gió nhẹ nhàng đong đưa, nhìn xa trông như từng tầng sóng biển nhấp nhô. Cảnh sắc này bao nhiêu năm nay vốn đã nên quen thuộc, lúc này tiểu hài tử lại nhìn mãi không chán.

Hạ Việt ngồi bên cạnh Thúc Yến, nhẹ nhàng vuốt tóc y. Hắn đưa mắt nhìn ruộng lúa, trong lòng cũng rất vui mừng. Thóc giống nảy mầm biến thành mạ, mạ lớn lên thành lúa, sau đó lúa trổ bông thu hoạch được gạo, đây là kiến thức bình thường, Hạ Việt hiểu được, nhưng đây là lần đầu tiên hắn tận mắt nhìn thấy. Ở kiếp trước, đồng lúa xanh biếc kia chỉ có ở trên tranh ảnh, hắn cũng mới thấy qua thóc chưa xát vỏ mà thôi.

Phu phụ hai người một ngồi một úp sấp, vừa nghĩ đến năm nay được bội thu, trên mặt cả hai đều là ý cười không ngừng.

Mười ngày nay trời nắng như đổ lửa, mùa hè oi bức làm người ta khó chịu vô cùng, nhưng đối với lúa mà nói thì lại là điều kiện thuận lợi. Thời tiết nóng duy trì càng lâu, gạo sinh ra càng tốt. Cũng may hiện tại mọi người không phải làm nhiều, nhóm đệ đệ chăn trâu, vườn rau ở nhà có Bạch cha lo nên Vân gia tiểu phu phụ chỉ cần phụ trách dẫn và tiêu nước ruộng, không phải phơi mình ngoài nắng lâu.

Lúa đang trổ bông, toàn bộ chất dinh dưỡng đều ưu tiên cho hoa lúa, lúc này rễ lúa tương đối yếu, bởi vậy nông hộ phải chú ý dẫn và tiêu nước liên tục, giúp loại bỏ chất độc và bổ sung không khí cho đất.

Tuy rằng lúc này là sau giờ Ngọ, nắng vô cùng gay gắt, nhưng hôm nay lại có gió, hai người nằm dưới bóng cây cũng không thấy nóng lắm. Một lát sau, Thúc Yến dần dần thiếp đi lúc nào không biết.

Đến khi y tỉnh lại thì phát hiện mình đã được ai đó bế sang chỗ mát, vị trí lúc trước đã bị mặt trời chiếu đến.

Hạ Việt đang nhắm mắt nằm bên cạnh y, Thúc Yến tưởng rằng hắn đang ngủ nên cũng không đánh thức người dậy, chỉ nhìn khuôn mặt tuấn tú của người nọ chờ ra, sau đó đột nhiên bị hôn sâu.

Hạ Việt thấy mi mắt Thúc Yến cử động liền biết y sắp dậy, không hiểu sao tự nhiên muốn trêu y bèn nhắm mắt lại giả bộ ngủ. Đợi một hồi lâu lại không thấy Thúc Yến có động tĩnh gì, hắn thử hé mắt ra, nào ngờ lại thấy tiểu phu lang nhà mình đang nhìn mình chờ ra, trong mắt còn có chút si mê, ***g ngực một trận rung động, không suy nghĩ nhiều liền hôn lên.

Thúc Yến chưa tỉnh ngủ hẳn, đầu óc vẫn còn hơi mơ hồ, bị Hạ Việt hôn liền theo bản năng hôn lại, cọ cọ lên môi nam nhân. Hạ Việt không khách khí kéo đầu lưỡi kia vào trong miệng mình, tay ấn sau gáy y, qua lại hôn mát.

Nụ hôn này giằng co thật lâu, Thúc Yến không thở được, vừa định đẩy hắn ra lại bị đối phương xoay người đè lên.

Hạ Việt siết chặt y, cũng không cho y cơ hội thở dốc, bên tai ngẫu nhiên nghe được âm thanh nứt nở của người nọ, kích thích đến mức làm hắn thâm nhập càng sâu.

Đến khi Hạ Việt rút cục buông Thúc Yến ra thì khoe mắt đứa nhỏ đã đỏ ửng, đôi con ngươi ngập nước, ngay cả lông mi cũng ướt sũng.

Hắn nhìn dưới người dưới thân mình đang thở dốc, vừa nghĩ đến bộ dáng mềm mại vô lực này của y chỉ có mình có thể nhìn thấy, dự vọng độc chiếm gần đây đang bành trướng lúc này rất cục thỏa mãn. Nam nhân tâm tình rất tốt, nhịn không được cúi xuống hôn lên mặt Thúc Yến.

Thúc Yến sợ có người nhìn thấy, hơi né tránh một chút, lại nghe được trượng phu ở bên tai thấp giọng hỏi: “Nếu ta nói ta muốn ở chỗ này làm người thì người tính sao?”

Cảm giác được người trong lòng nghe vậy liền giật nảy mình, Hạ Việt nhìn vành tai y đỏ bừng, không nhịn được cúi xuống ngậm lấy, răng nanh nhẹ nhàng ma sát làn da mẫn cảm, kiên nhẫn đợi y trả lời.

Đầu óc Thúc Yến quay cuồng, y xấu hổ cực kỳ nhưng lại không muốn làm trái ý trượng phu, ngập ngừng một lát, cuối cùng vẫn nắm tay áo hắn, cụp mắt rồi “Ừm” một tiếng nhỏ như tiếng muỗi kêu, lại gật đầu một cái.

Hạ Việt rất là hài lòng, thơm mạnh một cái lên mặt Thúc Yến, đem người ôm vào trong ngực.

Hắn kỳ thực cũng chỉ là hỏi mà thôi chứ không thực sự muốn chơi dã chiến. Cho dù Hạ Việt không biết lễ nghĩa liêm sỉ thì cũng để ý Thúc Yến da mặt mỏng. Hắn chỉ cần biết nếu như mình muốn, Thúc Yến có thể thuận theo mà đáp ứng hay không. Thúc Yến ngoan ngoãn như vậy làm Hạ Việt rất cao hứng, hơn hở ôm người hôn thêm mấy cái mới chịu buông ra.

Hôn đủ rồi, hắn đem người từ bờ ruộng kéo lên, phủi mấy ngọn cỏ dính trên tóc và áo y, cười nói: “Phu lang yên tâm, vì phu cho dù có háo sắc đi nữa cũng sẽ không mặc kệ người. Đừng nói ở đây dễ bị người nhìn thấy, mặt đất cũng không sạch sẽ, nếu phu lang khó chịu, vì phu sẽ rất đau lòng.”

Thúc Yến nghe vậy thì nhẹ nhàng thở ra, chợt thấy trong mắt Hạ Việt đều là ý cười dịu dàng, tim như bị ai đó cào nhẹ một chút, y tiến về phía trước hôn lên môi nam nhân, hai tay ôm lấy cổ hắn, thấp giọng thì thầm: “Về... Về nhà rồi làm cũng được.”

“...” Hạ Việt nghe xong liền sửng sốt, lập tức nhếch miệng cười: “Thúc Yến nói thật sao, không hối hận?”

Mấy ngày nay hắn đều đề y giằng co hơn một canh giờ, sợ y mệt mỏi nên định hai hôm tiếp theo sẽ không làm nữa, lại không ngờ Thúc Yến tự mình nói ra.

Nếu phu lang đã chủ động yêu cầu, hắn làm trượng phu sao có thể không đáp ứng?

Thấy Thúc Yến nghiêm túc lắc đầu, Hạ Việt cắn lên môi y một cái, có chút cợt nhả đáp: “Đến lúc đó đừng cầu xin ta đấy.”

Thúc Yến đỏ mặt, cũng giơ tay lên giúp Hạ Việt phủi sạch xiêm y. Hạ Việt suy nghĩ một chút, ngăn Thúc Yến lại, nắm tay y bước đi.

“Chúng ta về thôi, ăn cơm sớm một chút còn tắm rửa đi ngủ.”

Vốn hôm nay bọn họ chỉ cần tiêu nước cho ruộng là xong việc, lúc này xin về thì Bạch gia cũng không hỏi gì, còn khuyên bữa sau về sớm một chút, coi chừng bị cảm nắng.

Chào tạm biệt Bạch gia, Hạ Việt cùng Thúc Yến lên xe ngựa trở về Vân trạch. Hôm nay, Đông viện chưa tới giờ Dậu đã ăn cơm tối.

Vừa qua giờ Tuất, Hạ Việt liền kéo người lên giường.

Thúc Yến đỏ bừng mặt, lúng túng nhìn ra ngoài cửa sổ, trời còn chưa tối mà, người này chiều nay còn tự bảo bản thân không háo sắc nữa chứ.

Thế nhưng dù sao cũng là mình tự đề nghị, Thúc Yến xấu hổ không thôi, rốt cục vẫn ngoan ngoãn nghe lời tự cởi y phục mình, lại thò tay tháo đai lưng cho nam nhân.

Hạ Việt muốn làm sớm một chút, thứ nhất là bởi vì hôm nay hắn thật sự rất rảnh, thứ hai là để Thúc Yến có thể nghỉ ngơi thêm, mỗi lần phu phu viên phòng xong, hôm sau hắn có thể thấy quần thâm dưới mắt y.

Nam nhân đuổi người ngồi trên giường, nhìn bộ dạng Thúc Yến ra sức lấy lòng mình, chịu đựng xúc động muốn bắn ra. Từ lần Thúc Yến chủ động làm chuyện này, tuy sau đó Hạ Việt chưa bao giờ đề cập đến, y lại liên tục tình nguyện hầu hạ hắn.

Làm nhiều rồi cũng quen, thời khắc đầu lưỡi mềm mại kia một đường từ hệ rãnh liếm lên phía trên, Hạ Việt luôn nhịn không được hừ thành tiếng. Hắn cảm giác Thúc Yến đang cố gắng nuốt sâu vào, tuy cảm giác ẩm áp kia làm Hạ Việt thoải mái muốn ngừng mà không được, rốt cục hắn vẫn cắn răng, giơ tay kéo Thúc Yến ra.

Thúc Yến ngày thường cũng hay làm như vậy, lúc này bị Hạ Việt đẩy còn ngăn người. Hạ Việt đau lòng nhìn hốc mắt đỏ ửng của y, hắn cúi xuống, dịu dàng hôn lấy, từ bờ mi đến chóp mũi rồi đến đôi môi nhỏ, một tay hắn ôm người vào lòng, mấy ngón tay âu yếm trên xương sống đối phương.

Nam nhân ghé vào tai Thúc Yến thì thầm, chỉ thấy Thúc Yến lúng túng đến mức cả người phiem hồng. Tiểu hài tử do dự liếc mắt nhìn trượng phu, y mím môi, đưa tay nâng tiểu Hạ Việt dậy, sau đó hít một hơi thật sâu, chậm rãi ngồi lên.

Bên trong Thúc Yến vô cùng ẩm áp, Hạ Việt cảm giác bản thân đang bị đối phương nhẹ nhàng cắn nuốt, từ từ tiến sâu vào trong cơ thể. Đến khi vật to nóng kia đã đi vào hoàn toàn, hắn lại thưởng cho người nọ một cái hôn.

“Ư...A, a...” Tiếng rên của người nọ mang theo giọng mũi, hai tay y chống ván giường, cong thắt lưng, nỗ lực ép mình lên xuống trên người Hạ Việt.

Đây không phải là lần đầu tiên y ở trên, nhưng lại là lần đầu tiên y tự mình cử động. Xúc cảm quen thuộc ủa tới, Thúc Yến chỉ cảm thấy toàn thân mình đều mềm nhũn, rồi lại phải gom góp khí lực khởi khởi phục phục.

Hạ Việt tựa vào đầu giường, con ngươi chuyên chú khóa chặt biểu tình của Thúc Yến, không buông tha bất kỳ một tia biến hóa nào.

Đối phương hơi cau mày, hai mắt ướt sũng, còn có đôi môi khẽ nhếch lên. Nam nhân híp mắt lại, chỉ cảm thấy người kia thật vô cùng quyến rũ. Hắn không nói lời nào, cũng không làm gì cả, khéo miệng cong lên hưởng thụ phu lang chủ động hầu hạ. Thúc Yến động được một lát, Hạ Việt liền vươn tay cởi dây buộc tóc của y ra. Mái tóc đen dài rơi xuống phủ lên trên da thịt trắng nõn, thân thể vốn đã không nhìn sót chỗ nào nay lại thêm vài phần ma mị khó hiểu.

Thúc Yến thở dốc, động tác cũng dần dần nhanh hơn, y ngẩng đầu nhìn Hạ Việt đang mỉm cười, vừa nhìn thấy tư thế si thái của mình đều đang phản chiếu dưới đáy mắt người kia, cả người chợt cảm thấy như thiếu trong lửa.

“Tướng công...” Y thấp giọng gọi trượng phu, rướn người ôm lấy cổ hắn, tựa như hiến tế mà đưa môi lên.

Hạ Việt thuận theo hôn y, hắn hút đầu lưỡi nhỏ mềm kia vào trong miệng, hai tay lướt xuống siết chặt hông Thúc Yến, sau đó bỗng nhiên bắt đầu nhún eo thúc mạnh.

“A! A a...” Thúc Yến bỗng dưng trừng lớn hai mắt, một cổ tê dại sung sướng từ xương cột chui thẳng lên đỉnh đầu, tiếng khóc của y bị Hạ Việt toàn bộ nuốt vào trong miệng, thắt lưng lại bị cố định, trên dưới đều trốn không thoát, rốt cục chỉ có thể mềm nhũn trong lòng hắn thừa nhận mãnh liệt cuộn trào.

Bên tai không ngừng truyền đến tiếng nước dính dấp, kích thích đến mức Thúc Yến phải ngửa đầu, tự ép bản thân không được ngắt đứt. Hạ Việt ngừng động, dời môi ra để y hít thở một lát, Thúc Yến vừa hòa hoãn lại, còn chưa kịp nói gì lại bị nam nhân thô bạo ấn xuống.

“A a a! Kh...không...Ư... Không được! A ha...”

Thúc Yến bị húc đến mức cả người run rẩy, thắt lưng không khống chế được liên tục gãy dựa, nước mắt sinh lý cũng tràn ra. Y cố sức ôm lấy nam nhân, nức nở lắc đầu, muốn tìm đường thoát từ trong khoái cảm

kịch liệt đến đáng sợ. Bên dưới từng đợt từng đợt sóng triều đánh cho y không có chỗ trốn, miệng liên tục khóc rên nói không được, lại không biết là không được cái gì.

Hạ Việt nhìn Thúc Yến bị tra tấn đến sắp phát điên, trong lòng lại vô cùng thỏa mãn, hấn cắn mạnh một cái lên yết hầu Thúc Yến, y lại càng hoảng sợ, dưới thân không khỏi co rút một trận. Hạ Việt cảm giác mình dường như cũng bị hung hăng cắn một cái, hấn xoay người đè Thúc Yến xuống, bắt đầu một vòng công kích mới trong cơ thể đối phương.

Hai người ở trên giường quần quít hơn một canh giờ, qua nửa giờ Hợi thì cả người Thúc Yến đã muốn tan thành nước.

Y nằm úp sấp trên giường, thắt lưng bị cánh tay rắn chắc hữu lực của trượng phu siết lấy, nam nhân ở trong cơ thể y xông tới, liên tục húc vào chỗ sâu nhất. Y rõ ràng đã kiệt sức từ lâu, rốt cục vẫn cố ép mình nâng eo, nghênh hợp động tác của người kia.

“Tướng công, nhẹ... nhẹ một chút... U! Đừng sâu như vậy...”

Hạ Việt cúi xuống lưng Thúc Yến, vén tóc y sang một bên, sau đó cắn lấy hoa văn hình hoa sen kia, phối hợp tiết tấu dưới thân liềm mứt. Da đầu Thúc Yến tê dại, bị nam nhân làm đến mức hận không thể lập tức kết thúc, trong lòng không hiểu sao lại vui sướng, không khỏi quay đầu lại, hai mắt ướt sũng mờ mịt nhìn đối phương, đối lấy một cái hôn sâu của hấn.

Cuối cùng, hai người lại ở trên giường thêm gần nửa canh giờ nữa mới chịu ngừng tay.

Sáng sớm hôm sau, Thúc Yến còn chưa thức dậy thì Hạ Việt đã ôm y vào phòng tắm.

Đến khi tiểu hài tử tỉnh lại, eo lưng đã được nam nhân xoa bóp một lúc nên không đau lắm, chỉ là trên người không có khí lực, tắm rửa lau người mặc quần áo đều chỉ có thể dựa vào Hạ Việt.

Hạ Việt rất là vui sướng hầu hạ phu lang nhà mình, hấn lau tóc cho y rất cẩn thận, đổi mấy cái khăn, đến khi thấy ổn mới ngừng tay.

Sau đó, hấn ôm Thúc Yến ăn sáng, ôm Thúc Yến sang chỗ Thẩm đại phu, ôm Thúc Yến đọc sách, ôm Thúc Yến ăn trưa, ôm Thúc Yến đi ngủ, ôm Thúc Yến uống canh lạnh, đến tối cũng Thúc Yến dùng cơm.

“...” Thúc Yến nghĩ thầm, cũng không phải vợ chồng son, sao lại cứ dính nhau như thế, để hạ nhân thấy thì còn ra thể thống gì. Nhưng Hạ Việt không chịu buông tay, Thúc Yến nói một lát rồi thôi, trong lòng thật ra cũng thích được hấn ôm.

Hai người cứ như vậy ngọt sâu răng ở nhà chơi hai ngày.

Đến ngày thứ ba, Hạ Việt muốn đi Hỉ Cửu Túy một chuyến liền bảo Thúc Yến sang Bạch gia trước.

Hấn kiểm tra tình huống hầm băng, lại xem xét sổ sách.

Bởi vì trời nóng, không ít thợ săn tạm nghỉ không săn thú nữa, một vài nguyên liệu nấu ăn bị giảm bớt.

Phương quản sự đề xuất tăng giá bị Hạ Việt bác bỏ, hấn cho rằng chỉ cần viết thêm mấy tấm bảng treo trong quán, ghi rõ số lượng cung ứng mấy món hiếm, một ngày chỉ có mười phần. Phương quản sự và Thành chương quỹ đều nghĩ như vậy tốt hơn tăng giá nhiều, thương lượng xong liền nhanh chóng lấy bảng treo lên.

Sau khi xử lý chuyện ở Hỉ Cửu Túy, Hạ Việt liền trực tiếp đi ra ngoại thành, còn chưa tới Bạch gia đã trông thấy Thúc Yến đội mũ rơm đang đứng cạnh bờ ruộng.

Hạ Việt xuống xe, đi tới bên cạnh Thúc Yến, thấy vẻ vui mừng khó nén trên mặt y, hấn theo đường mắt của tiểu hài tử nhìn về phía ruộng, lại không tìm thấy bất cứ biến hóa gì.

“Thúc Yến, làm sao vậy?”

Phát hiện trượng phu tới, Thúc Yến cứ nhiên lại nắm lấy tay áo hấn, cười đến mức đuôi mắt cũng cong lên. Hạ Việt ngẩn ra, lần đầu tiên thấy phu lang nhà mình vui như vậy.

Thúc Yến chỉ vào trong ruộng, hệt như tiểu hài tử nhảy nhót nói: “Tướng công người xem, bông! Lúa trở bông rồi!”

Hạ Việt kinh ngạc, vội vã nhìn về phía cánh đồng, vẫn không thấy hoa lúa ở đâu cả. Lúc này không thể vào ruộng lúa, hẳn đành phải cúi người xuống, cố gắng quan sát mấy cây lúa gần mình nhất.

“Bông ở đâu vậy?”

Thức Yên lúc này mới nhớ ra tướg công nhà mình chưa thấy bông lúa bao giờ. Y nở nụ cười, ngồi xổm xuống chỉ vào một cây lúa trước mặt, nói: “Ồ đây này, người thấy không, bên trong vỏ trấu có mấy chùm hoa nhỏ màu trắng đó.”

Vừa nghe Thức Yên nói thì Hạ Việt đã hiểu ra, trong vỏ trấu có mấy bông hoa nhỏ xíu trắng muốt, rất khó nhìn, nếu không quen thì không thấy được. Hạ Việt nhìn sang mấy khóm lúa khác, lập tức phát hiện xen lẫn giữa lá lúa xanh tươi là mấy bông hoa trắng nhỏ.

Ra đây là hoa lúa a.

Thức Yên ngồi xổm trên bờ ruộng, cười híp mắt nhìn ruộng lúa: “Thường thì đến trưa là lúa đã trở bông rồi. Tướg công, người thấy lớp bụi màu vàng nhạt kia không, phụ thân nói đó là phấn hoa đấy. Mấy hôm trước ta cũng nghĩ lúa sắp trở bông, quả nhiên là vậy! Ruộng của mình chắc cũng được một trăm bông ấy nhỉ. Từ đỉnh trở xuống, theo tự nở hoa, một đóa hoa có thể nở được một canh giờ, sau bảy ngày thì cánh hoa sẽ rụng xuống, từ từ trở thành hạt gạo.”

Hạ Việt chăm chú nghe, vừa nghe vừa ngẫm nghĩ. Nở hoa, thụ phấn, rụng cánh, sau đó bầu nhụy của hoa lúa sẽ trở thành hạt gạo.

Sẽ trở thành gạo sao.

Nghĩ tới đây, hẳn nhin không được có chút kích động.

Thức Yên đứng sau lưng hắn, đưa tay kéo một nhánh lúa sang, nhìn sắc trắng dịu dàng mờ nhạt kia, trong mắt tràn đầy chờ mong: “Trước đây ta luôn nghĩ hoa lúa nhỏ như vậy, không ai quan tâm, hình dáng cũng không đẹp. Nhưng bây giờ ta lại không cho là thế, mỗi hạt gạo đều được sinh ra từ bông hoa bé nhỏ này a.”

Hạ Việt cũng ngồi xuống, cười nhéo nhéo má Thức Yên, nắm tay y nói: “Ta cũng không nghĩ tới hoa lúa lại có hình dáng thế này. Tuy đây là lần đầu tiên trông thấy nhưng ta nghĩ chúng rất dễ thương. Tuy không lộng lẫy như hoa khác, nhưng nó lại làm cho mọi người vui vẻ, có đúng không?”

Hắn đứng lên kéo Thức Yên dậy, gió đồng nội thổi qua, thiếu chút nữa cuốn bay mũ của Thức Yên, Hạ Việt bắt được, giúp y buộc dây cho chắc lại.

“Lần đầu tiên nhìn thấy người, ta thật sự đã rất vui vẻ.”

Đột nhiên nghe trượng phu nói như vậy, Thức Yên kinh ngạc nhìn về phía hắn.

Hạ Việt cười cười nhìn y, cúi đầu hôn lên má đứa nhỏ, sau đó xoay người về phía ruộng lúa.

“Thức Yên nhà ta không phải là hoa thơm diễm lệ, có lẽ có rất nhiều người thích kiểu hoa này, nhưng ta thì không. Giống như hoa lúa ấy, cho dù không ai nhìn thấy, cho dù không ai quan tâm, chúng vẫn đang nỗ lực nở rộ, không cần sự giúp đỡ của người nào cũng có thể tự mình trưởng thành, ta càng thích loài hoa như vậy.”

Thức Yên ngây ngẩn cả người, trượng phu đang so sánh y với hoa lúa sao.

Người nọ nói đoạn, lại nắm tay y tản bộ dọc bờ ruộng, vừa đi vừa liếc mắt về phía ruộng của những nhà khác: “Những người ở đây đều nói thiếu gia Vân gia bị ngốc, không ở trong thành hưởng phúc lại chạy ra đồng làm việc. Ta biết bọn họ nói người được sủng mà kiêu, ép ta tới Bạch gia giúp đỡ, còn nói ta mê muội, không có sức phán đoán, làm mất danh dự gia tộc, Vân gia đời này coi như xong.”

Thức Yên khựng lại, cắn môi cúi đầu xuống. Y không ngờ Hạ Việt biết những tin đồn này, y một chút cũng không hi vọng hắn nghe được, phụ thân và cha cũng vậy, ngay cả nhóm đệ đệ cũng không dám nhắc tới.

Thức Yên vốn cho là để Hạ Việt đến đây là ủy khuất hắn, xung quanh còn truyền ra những lời nói này, y lại càng cảm thấy có lỗi với đối phương. Sớm biết như thế, y đã không ý hắn thương mình, để hắn ở lại Dận thành nghĩ ngơi.

Người kia đột nhiên dừng lại, Hạ Việt quay đầu nhìn y, thở dài một tiếng, sau đó nói: “Không được suy nghĩ lung tung.”

Đi đến chỗ thoát nước, hấn khom lưng nhấc hòn đá lên bờ ruộng, nhìn nước theo mương máng chảy ra, phải tay một cái rồi mới nhìn Thức Yến, nhẹ giọng nói.

“Những người đó nói gì ta đều biết, ta không muốn kể cho người, cũng không để ý bọn họ nhiều chuyện là bởi vì ta thật sự không quan tâm. Ai nói thiếu gia thì không được làm đồng, ta không sợ cực, càng không muốn để phu lang của ta một mình vất vả. Đáng lẽ người mới là người không cần phải ra ruộng, người là phu lang của ta, là thiếu phu nhân của Vân gia, người chỉ cần nói với ta một tiếng, muốn mười hay hai mươi người ra làm thay cũng được, nhưng người lại không. Nhìn người nguyên ý vì ta ra đồng trồng lúa để ta cất rượu, ta thật sự rất vui vẻ, người có biết không? Ta muốn cùng người trồng lúa, sau đó đến mùa đông lại cùng người đi cất rượu, như vậy không tốt sao? Sao người lại phải quan tâm những người đó nói gì, chỉ cần hai chúng ta hài lòng là được.”

Có vài tin đồn thậm chí còn khó nghe hơn, nói Thức Yến gả vào nhà giàu cũng không ngẩng mặt lên được, rốt cục cũng chỉ là một nông phu nhà quê, làm sao so sánh được với khanh quan trong thành. Tuy rằng Vân thiếu gia hiện tại có vẻ rất thích y, còn nói không lấy thị lang nhưng chẳng bao lâu nữa cũng sẽ nuôi oanh yến bên ngoài mà thôi.

Hạ Việt chỉ cảm thấy buồn cười, người hấn thích là Thức Yến, nếu mang tới mấy vị khuê các kia hấn chưa chắc đã tiếp thu được. Ngoại trừ mấy chuyện cảm kì thi họa gì đó, Hạ Việt không cảm thấy Thức Yến có chỗ nào không tốt. Về ngoài đoàn chính, tính tình nhu thuận, có tài năng có lễ nghĩa, y tốt như vậy, làm sao mà so sánh với khanh quan khác?

Đối với Hạ Việt, Thức Yến mới chính là bàn tay vàng của hấn, việc hôn nhân như được trời ban này làm hấn thỏa mãn không thôi. Người ngoài ghen ghét đố kỵ gì đó, hấn cũng lười để ý tới.

Chỉ là, Thức Yến hình như rất quan tâm, những lời này đều đồn đại hơn một tháng, đứa nhỏ kia cũng cứ thế mà một mình chịu đựng. Hạ Việt không phải không biết, mỗi khi hấn xuống ruộng làm việc thì đối phương ngẫu nhiên sẽ dùng ánh mắt áy náy lên lút nhìn hấn. Phu lang như vậy làm hấn thương vô cùng, chỉ là vẫn chưa tìm được cơ hội nói ra.

Thức Yến vốn đã quen bị nói xấu, nếu người bị nói xấu là y thì y căn bản sẽ không lưu ý, nhưng nếu nói đến Hạ Việt, Thức Yến liền cảm giác mình làm phiền nam nhân, ảnh hưởng danh tiếng của hấn, tiểu hài tử rất cực khổ sở cả một tháng trời.

Hôm nay nghe trượng phu nói như thế, y mới rốt cục tiêu tan. Đúng vậy, quan tâm bọn họ làm gì, chỉ cần hai người vui vẻ là đủ.

Thấy Thức Yến coi như thông suốt, Hạ Việt cười hân y một cái, coi như thưởng cho. Đứa nhỏ kia lúc nào cũng nghĩ cho hấn, làm hấn cảm giác tình yêu của mình còn không sâu bằng của y, chỉ có thể tự dặn lòng sau này phải đối xử thật tốt với Thức Yến.

Hai người đi tiêu nước cho mấy mẫu ruộng còn lại, sau đó dắt tay nhau trở về nhà.

Lúa đã thuận lợi nở hoa, kế tiếp sẽ bắt đầu sản sinh gạo. Thức Yến cùng Hạ Việt tính toán, tiếp qua một hai tháng nữa là lúa hoàn toàn trưởng thành, trong thời gian này chỉ cần không xảy ra bất cứ vấn đề gì thì coi như mùa này được bội thu.

(1) Lúa lên đồng: Còn gọi là lúa trở đồng hay đồng đồng, tên chính xác là bông lúa non, nhìn như hạt thóc có màu xanh, bên trong rỗng ruột và có lớp màng trắng, khi lớp màng trắng này bung ra thành bông thì gọi là lúa trở bông

49. Chương 49: Đêm Bảo Tổ (thượng)

Hoa nở được hai mươi ngày thì bông lúa cũng nặng dần, lại thêm mười lăm ngày nữa, lúa đã bắt đầu tiến vào thời kỳ trưởng thành. Lúc này nông dân phải tiến hành thoát toàn bộ nước trong ruộng, nhưng sau đó

không dẫn nước vào như trước nữa.

Lúc này lúa không cần quá nhiều nước, đất ruộng cứng lại mới tiện thu hoạch.

Mấy hôm gần đây khí trời nóng bức, đã liên tục hơn mười ngày không mưa, Bạch phụ trái lại không lo lắng mấy, trước khi rút nước hẳn còn nói chẳng bao lâu nữa có lẽ sẽ có mưa to.

Rút nước quá sớm hoặc quá muộn cũng không tốt, quá sớm sẽ làm gạo không đủ chất lượng do thiếu nước, còn có thể làm gạo bị côn trùng gây hại, mà quá chậm sẽ làm gạo bị sượng, phẩm chất rượu cất ra cũng kém hơn, có khi lúa còn bị đổ. Các nông hộ phải căn cứ vào tình huống và khí hậu, đoán thời gian thu hoạch xong rồi mới quyết định ngày rút nước.

Hạ Việt đặt tảng đá xuống, đứng trên bờ ruộng ngăn người.

Lúa hôm nay đã rất lớn, thân lúa dài thẳng, bông nhìn cũng to, mỗi khi có gió thổi qua thì cả đồng lúa rung rinh như mấy tầng sóng biển, thanh âm lạo xạo của lá lúa cọ xát nhau, rơi vào trong tai Hạ Việt thật vô cùng êm ái.

Ngày thứ hai sau khi tiêu nước, Dận thành bắt đầu nổi gió.

Mặt trời buổi trưa vẫn rất gay gắt, vừa qua giờ Ngọ lại đột nhiên bị mây đen che phủ. Lúc đầu mọi người còn cảm thấy mát mẻ, nhưng chưa đầy nửa canh giờ sau gió đã thổi càng lúc càng mạnh.

Hạ Việt và Thúc Yến ngày hôm đó chỉ ở nhà không đi ra ngoài, sau khi hai người dùng cơm trưa, Hạ Việt đứng ngoài cửa ngắm đầu nhìn trời.

Tiếng gió thổi gào thét bên tai, Thúc Yến từ trong phòng đi tới, có chút lo lắng nói: “Sợ là sắp chuyển trời rồi.”

Hạ Việt gật đầu.

Chuyển trời là chắc chắn, nhưng nếu chỉ mưa to một trận, hẳn cũng sẽ không lưu ý như vậy. Thời tiết thế này không hiểu sao làm hẳn có chút dự cảm bất hảo. Hẳn đã từng thấy khí hậu dị thường như vậy ở kiếp trước, gió mạnh tới nỗi có thể cuốn bay một chậu hoa từ nóc nhà cao tầng rơi xuống.

Hạ Việt bỗng nhiên biến sắc, vội vã gọi hạ nhân chuẩn bị xe ngựa, sau đó xoay người vào trong phòng mặc ngoại bào, Thúc Yến đứng bên cạnh cuống quýt nhìn hẳn.

“Tướng công muốn ra đồng sao?” Thúc Yến vốn cũng bận tâm, lúc này thấy trạng thái như vậy liền lập tức phản ứng lại.

“Ừm, gió lớn quá, nếu bây giờ mà mưa thì phiền lắm.” Hạ Việt cau mày, Dận thành kẻ sát biển, nếu thật sự như hẳn đoán là có bão tới, sự tình thật vô cùng rắc rối, “Ta lo lúa sẽ bị đổ.”

“Cái gì?!” Thúc Yến cả kinh.

Hôm kia lúc rút nước xong, y còn cẩn thận đi kiểm tra ký hiệu Bạch gia đánh dấu mấy ngày trước, cách mặt đất khoảng 5 cm. Thân lúa hiện tại đã dài ra, bông đã bắt đầu trĩu nặng, thời gian này là dễ bị bật gốc nhất. Lúc này nếu lúa gặp gió to mưa lớn là tiêu tùng.

Hai người vội vàng ra đại môn chờ xe đến.

“Nhà mình đã bao giờ gặp phải chuyện này chưa?” Hạ Việt hỏi Thúc Yến. Lúc này sắc trời đã đen kịt, mới giờ Ngọ mà nhìn như buổi tối, hai người đứng ở cổng nhà, ống tay áo bị gió thổi bay phấp phới.

Thúc Yến lắc đầu, nói: “Năm 10 tuổi từng gặp mưa lớn, nhưng dữ dội như bây giờ là lần đầu tiên ta trông thấy.”

Năm 10 tuổi...

Trong đầu Hạ Việt đột nhiên lóe lên cái gì đó, không chờ hẳn nhớ ra, bên tai đã truyền đến tiếng vó ngựa và bánh xe lăn trên mặt đường.

Hạ Việt quay đầu nhìn chiếc xe đang chạy đến, vừa dặt tay Thúc Yến vừa tiếp tục hỏi: “Bình thường chúng ta phòng ngừa lúa đổ như thế nào?”

“Đóng cọc rồi dùng dây chằng để đỡ lúa.” Thức Yển nhanh chóng đáp.

“Ồ Bạch gia có đủ dụng cụ không?” Hạ Việt cũng không hỏi cụ thể phải làm sao, nghe Thức Yển nói liền lập tức xoay người sai hạ nhân nhanh chóng chuẩn bị, sau đó cả hai vợ vã leo lên xe ngựa rời đi.

Tiểu hạ nhân đáp ứng, cầm lấy tiền của thiếu gia đưa, ba chân bốn cẳng chạy ra ngoại ô.

Đôi phu phụ vừa đến Bạch gia thì Bạch phụ thân đang chuẩn bị dắt Dĩ Ngao và Dĩ Nhạc ra ruộng, trông thấy Hạ Việt và Thức Yển xuất hiện, mọi người một trận kinh hãi.

Bốn người chưa nói với nhau được vài câu, Hạ Việt liền theo Thức Yển đi lấy dụng cụ, cả nhà tiến thẳng ra ruộng.

Để giữa lúa bắt gốc, nông dân đóng cọc xuống đất rồi dùng dây căng ra để đỡ lúa. Một mẫu ruộng đại khái cần chín hàng cọc, cứ một cặp cọc đỡ tám khóm lúa, may là hiện giờ lúa đã trở bông, bước vào trong ruộng cũng không sợ đục hỏng lúa.

Thức Yển ôm mười cây cọc chạy đến, cứ vài bước chân lại cắm một cây xuống đất, Hạ Việt ở phía sau dùng búa đập, lay thử mấy cái thấy chắc chắn mới yên tâm.

Gió không lớn như trước nữa nhưng vẫn không ngừng thổi, mấy tầng xanh biếc trong đồng lay động liên hồi. Mọi người không biết lúc nào sẽ mưa, gió cũng mạnh, không ai dám xem thường, chỉ có thể đẩy nhanh động tác trên tay.

Sau khi đóng cọc xong thì căng dây ra, vòng dây quanh mỗi cây cọc thật chắc, vừa lúc ngăn ở thân lúa giúp lúa không ngã xuống.

Bạch cha vốn không được phép xuống ruộng này cũng tự mình ra trận.

Sau khi sáu người làm xong sáu mẫu ruộng, tiểu hạ nhân của Hạ Việt đã mang theo mấy người làm vội vàng đẩy xe chạy tới. Hạ Việt tiếp nhận cọc gỗ trong tay Thức Yển đưa cho bọn họ, chỉ cho họ cách chằng dây.

Thức Yển cũng biết lúc này nhân thủ càng nhiều càng tốt liền nhanh chóng chạy lên bờ ruộng giúp đỡ, còn dặn đi dặn lại phải đóng cọc cho thật chắc, dây cũng phải căng đều. Mấy người làm kỳ thực cũng xuất thân từ nông gia, sau khi đáp ứng đều tay chân lanh lẹ đi làm việc.

Dụng cụ của Bạch gia đích thật là không đủ, năm rồi ruộng cũng không nhiều như bây giờ, Bạch phụ thân vốn đang lo lắng chưa biết xử lý mấy mẫu ruộng còn lại làm sao, lúc này lão nhân mới thấy Hạ Việt suy nghĩ vô cùng chu đáo, trước khi tới còn huy động người làm và đem thêm dụng cụ đến, cuối cùng cũng yên tâm.

Hơn mười người làm đến hai canh giờ mới hoàn tất. Sức gió lúc này cũng càng ngày càng mạnh, nhìn lúa tuy rằng lắc lư liên tục nhưng được dây chặn lại không bị rạp xuống, Hạ Việt và Thức Yển thở phào nhẹ nhõm.

“CẦN THẬN!!!”

Mọi người cùng nhau đi lên, còn đang thu dọn đồ đạc bỗng đột nhiên nghe thấy Dĩ Ngao thét lên một tiếng, Hạ Việt giật mình quay đầu lại, chỉ thấy Bạch phụ thân ôm lấy Bạch cha, một cành cây to thô dài đập vào đầu hắn, sau đó hướng bên này bay tới. Hắn vội vàng kéo Thức Yển vào lòng, hung hiểm tránh khỏi nó.

Nhánh cây kia nương theo gió thổi, tốc độ rất nhanh tiếp tục bay về phía trước, trán Bạch phụ chảy máu ròng ròng, nhìn rất đáng sợ. Hạ Việt nhanh chóng xé tay áo rịt lên đầu cho lão nhân, trực tiếp công người chạy về Bạch gia.

Bạch cha mới đầu bị giật mình, sợ đến mức không phản ứng kịp, lúc này vừa vào phòng đã nhanh chóng lấy nước ấm và khăn sạch đến, cẩn thận giúp Bạch phụ thân lau trán. Đến khi y lau sạch máu trên đầu lão nhân, mọi người mới nhìn rõ vết thương.

Vết thương ở ngay mép tóc của Bạch phụ thân, tuy chỉ lớn bằng một móng tay nhưng hình như có hơi sâu, máu vừa lau sạch lại tiếp tục ứa ra không ngừng, có đắp thuốc bột lên cũng bị trôi mất.

Mọi người không còn cách nào khác, đành phải tìm cách cầm máu trước. Thức Yển lấy băng vải cho vào nôi hấp, chờ nguội bớt thì giúp phụ thân rịt vào vết thương.

Nông gia bị thương là chuyện bình thường, thuốc trị thương đều có sẵn, không cần phải mời đại phu. Hơn nữa lúc này cuồng phong gào thét, cho dù có mời thì người ta cũng chưa chắc muốn đến.

Băng trắng chốc lát đã ướt sũng, Thúc Yến đổi sang một tấm khác, sau khi đổi băng chừng năm sáu lần, máu trên trán Bạch phụ cũng chưa ngừng hẳn. Đến khi y nhắc miếng băng thứ bảy lên, nhìn thấy mặt băng không thấm máu nữa, Thúc Yến thở ra, để phụ thân ấn chặt lấy.

Hạ Việt ở một bên chờ vết thương của nhạc phụ được cầm máu, nhìn nhạc cha và Thúc Yến bôi thuốc băng bó lại cho hẳn xong xuôi mới yên lòng.

Lúc này ngoài tiểu viện tiếng gió thổi càng lúc càng lớn, Bạch phụ lo lắng trời sẽ mưa nên bảo Hạ Việt và Thúc Yến nhanh chóng trở về. Hai phụ nhìn Bạch phụ thân tựa hồ không có trở ngại liền nghe lời đứng dậy cáo từ. Trước khi đi, Hạ Việt còn bảo ngày mai sẽ mang đại phu tới xem cho nhạc phụ, Bạch cha nghe đoạn liền cảm kích không thôi.

Ra khỏi cổng Bạch gia, gió quất vào người lạnh toát, Hạ Việt lo lắng mấy hạ nhân đi bộ đẩy xe về có thể bị gió cuốn đổ đụng vào người liền bảo họ để xe đẩy ở lại Bạch gia, ba người lên càng xe ngồi, còn lại thì vào trong cùng với hắn và Thúc Yến.

Mấy hạ nhân lắc đầu nguầy nguậy không dám phá quy củ, kết quả bị Hạ Việt hung hăng trừng mắt liếc một cái, trầm giọng ra lệnh, thiếu phụ nhân ở một bên cũng khuyên nhủ, cuối cùng đành phải thấp thỏm chui vào thùng xe.

Hạ Việt để Thúc Yến ngồi vào trong cùng, cách xa đám người hầu. Khoang xe khá lớn, mấy hạ nhân ngồi đối diện đều quy củ khép nép tay chân, nào ai dám đụng chạm đến thiếu phụ nhân.

Xe ngựa đi thuận chiều gió, tuy chở nhiều người cũng không vất vả, bình ổn quay trở lại Vân gia.

Lúc đoàn người về đến đại môn đã có hạt mưa rơi xuống.

Hạ Việt và Thúc Yến vừa bước vào trong viện liền thấy có người chờ sẵn, nói Phương quản sự có chuyện, hỏi thiếu đương gia có thể ghé Hỉ Cửu Túy một chuyến hay không.

Hạ Việt bảo Thúc Yến về phòng chờ, sau đó mình lại lên xe ngựa, đi về phía Hỉ Cửu Túy.

Bản thân Hỉ Cửu Túy kỳ thực không có vấn đề gì lớn, chỉ là hậu viện bị gió thổi nát nát, nhưng có điều, một tiểu nhị mới 15 16 tuổi trong quán bị vật nặng đập vào đầu ngất đi, đến giờ còn chưa tỉnh.

Hạ Việt ra đằng sau kiểm tra một chút, bảo người chuẩn bị đóng cửa tiệm. Trong quán vẫn còn hai ba khách nhân, hắn liền nhờ Thành chương quý đưa dù cho bọn họ, giảm giá hóa đơn rồi tiễn người. Sau khi đám tiểu nhị dọn dẹp hậu viện, hắn và Phương quản sự lại khiêng thiếu niên bị thương lên xe ngựa, chở đến y quán.

Đại phu ở y quán khám xong, cười cười bảo không sao, đầu cũng không có máu tụ, chỉ là người tạm thời chưa tỉnh dậy ngay được, đêm nay để hắn ở đây theo dõi. Hạ Việt trả tiền, cùng Phương quản sự đợi tiểu nhị tỉnh, thấy hắn coi như vẫn bình thường mới yên tâm. Phương quản sự muốn ở lại y quán, Hạ Việt liền một mình ly khai.

Lúc này trời đã tối hẳn, mưa rất to, trên đường đã không còn ai. Xa phu ăn mặc áo tơi chờ hắn trước cửa y quán, Hạ Việt bung dù chạy vọt ra, tuy rằng động tác rất nhanh nhưng lúc ngồi xuống thì trên người vẫn ướt đầm.

Ngày mưa đường trơn, Hạ Việt phân phó xa phu không cần phải chạy quá nhanh. Giọt mưa đập vào cửa sổ xe hòa cùng tiếng gió thổi bên ngoài thành một tiết tấu không qui luật, bất chợt, ngoài xe bạch quang lóe lên, sau đó là một chuỗi tiếng sấm rền. Tiếng sấm phẳng phát như hiệu lệnh, nhất thời trời bắt đầu mưa xối xả hết như trút nước.

Lần thứ hai trở lại Vân gia, Hạ Việt trực tiếp đi về Đông viện. Cả một buổi chiều làm việc rồi lại phải chạy tới Hỉ Cửu Túy xử lý sự vụ, ngoài kia mưa quật gió gào, cũng may sự tình đều xử lý xong, lúc này hắn mới yên lòng, cơ thể vừa thả lỏng lại cảm thấy mệt mỏi không tả xiết.

Nam nhân đẩy cửa bước vào, lại ngoài ý muốn không thấy thân ảnh quen thuộc của người kia. Hắn trừng mắt, nghĩ thầm hay là y sang chỗ Vân phụ thân rồi, trong ngực lại cứ cảm thấy nôn nao kì lạ.

Còn đang nghĩ ngợi, bên ngoài đột nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân vội vã.

Hắn quay đầu, nhìn thấy tiểu hạ nhân ướt đầm nhào vào cửa, nhìn thấy mình bèn hành lễ, sau đó vội vàng vàng nói: “Thiếu gia, thiếu phu nhân chạy vào trong ruộng rồi!”

“Cái gì?!”

Hạ Việt đứng phắt dậy.

Ngoài sân viện, một tia sét đánh xuống, gương mặt nam nhân bị ánh sáng chói lòa kia phản chiếu một mảnh tái nhợt. Ngay sau đó, một trận sấm lại ầm ầm vang lên, rền rĩ một lúc thật lâu.

50. Chương 50: Đêm Bảo Tổ (hạ)

Tiểu hạ nhân thấy thần sắc thiếu gia nhà mình không đúng liền vội vàng đem sự tình kể lại một lần.

Nguyên bản Thúc Yến đã trở về phòng, trông y thật ra rất thoải mái, thay quần áo xong còn ngồi uống trà nóng ăn điểm tâm. Một người hầu chạy vào hỏi thiếu phu nhân có muốn tắm không, y cũng gật đầu, dặn người đun nước xong thì đến Bắc viện chào hỏi Vân lão gia và Vân phu nhân.

“Lúc thiếu phu nhân trở lại Đông viện thì bên ngoài có sấm chớp, ngài ấy hỏi ta thiếu gia đã về chưa, ta vừa đáp xong thì thiếu phu nhân bỗng nhiên sốt ruột, sau đó bảo ta chuẩn bị xe ngựa. Ta ngần không được, thiếu phu nhân vẫn kiên trì, thiếu chút nữa còn mắng ta, ta cũng chỉ có thể chạy đi gọi người đưa ngài ấy ra ngoại thành. Vừa đến đầu làng thì thiếu phu nhân đã nhảy xuống xe chạy vào trong ruộng, gọi mãi cũng không được. Ta vừa định chạy sang Hí Cửu Túy gọi ngài về, lại thấy xe ngựa của thiếu gia đậu cạnh cửa nên mới đến đây bẩm báo.”

Hạ Việt nghe hắn nói, càng lúc càng sốt ruột. Có lẽ là Thúc Yến đột nhiên nhớ ra cái gì nên muốn đi làm ngay, nhưng bên ngoài mưa quật gió gào như vậy mà đứa nhỏ này lại một mình chạy vào trong ruộng, lỡ có chuyện gì thì hắn phải làm sao?!

“Thế tại sao người không báo cho Bạch gia một tiếng!” Hạ Việt phát giận với người hầu, nhưng cũng biết báo cho Bạch gia không phải là cách tốt nhất, nhưng hắn nghĩ nếu có người trông Thúc Yến, ít ra hắn còn yên lòng.

Lúc này Hạ Việt không còn lòng dạ nào để ý mấy chuyện khác nữa, cũng không đợi người hầu trả lời đã cất bước đi nhanh ra ngoài, vừa đi vừa hỏi: “Thiếu phu nhân có mặc áo tơ không?”

Người hầu vội vàng đuổi theo hắn, thở hổn hển đáp: “Không có, thiếu phu nhân đi rất nhanh, không mang theo cái gì cả.”

Hạ Việt vừa nghe, nhin không được hừ một tiếng, bảo hạ nhân cho xe ngựa chạy thẳng vào sân, hắn quay đi lấy áo tơ, lại thêm một cái chậu than và lò sưởi, sau đó ra trước đại môn chờ.

Tiểu hạ nhân động tác rất nhanh, Hạ Việt bên này đi tìm quần gia dặn dò tình huống, lại dặn nhà bếp nấu nước tắm thì hắn đã chuẩn bị xong xuôi, theo sát sau lưng Hạ Việt. Hạ Việt bỏ lò sưởi và chậu than vào trong xe, lại bảo người hầu mặc áo tơ vào, hắn nhanh chóng bước lên xe ngựa, chuẩn bị xuất phát. Người hầu bò lên càng xe, vung roi, lần thứ hai chạy về phía ngoại ô.

Gió thổi còn mạnh hơn so với lúc trước, xe ngựa đều đều chạy trên đường, nhiều lần bánh xe tựa hồ bị cuồng phong đẩy lại. Hạ Việt đè nén ngọn lửa trong lòng, hướng bên ngoài hô một tiếng “cẩn thận”, hắn mặc dù gấp gáp nhưng cũng biết phải giữ bản thân an toàn, nếu không thì không thể bình an đưa Thúc Yến về nhà.

Nam nhân đốt chậu than lên, cất lò sưởi vào ngăn kéo dưới chỗ ngồi. Y phục trên người hắn đã ướt sũng, lúc trước còn thấy lạnh, bây giờ toàn thân lại như mất hết cảm giác, trong đầu chỉ còn duy nhất hai chữ “Thúc Yến”.

Thức Yển của hắn một mình chạy vào trong ruộng khi trời đang mưa to như thế, trong lòng hắn tức giận không thôi, tại sao lúc này hắn lại không thể ở bên cạnh người nọ, ngộ nhờ y lại bị sốt thì làm sao...

Hạ Việt đột nhiên ngắt ngẩng cả người. Câu nói của Thức Yển lúc đó lại vang vọng trong đầu hắn.

“Năm 10 tuổi từng gặp mưa lớn, nhưng dữ dội như bây giờ là lần đầu tiên ta trông thấy.”

Năm 10 tuổi...

Năm 10 tuổi, Thức Yển mắc mưa dẫn đến sốt cao, bệnh hơn nửa tháng, sau đó cơ mặt trở nên cứng ngắc. Hạ Việt bây giờ mới nhớ ra, đêm hai người thành thân, Thức Yển từng kể với hắn như thế.

Nam nhân thiếu chút nữa nhảy dựng lên trong thùng xe.

Buổi chiều đã thiếu chút nữa nhớ ra được!

Hắn có thể tưởng tượng, năm đó Thức Yển đại khái cũng phải dầm mưa cứu lúa, sau đó mới phát sốt ngã bệnh!

Nghĩ tới đây, toàn thân Hạ Việt đột nhiên lạnh toát, Thức Yển vừa mới chuyển biến tốt đẹp, nếu như lại xảy ra vấn đề thì làm sao đây! Tuy rằng hắn không chắc Thức Yển cứ mỗi lần bị sốt sẽ lại ảnh hưởng đến bệnh của y, nhưng hắn thậm chí không muốn nghĩ đến khả năng này.

Không thể để cho Thức Yển bị bệnh được, dù cho phải đánh ngất y, hắn nhất định cũng phải đưa y về, thóc gạo gì đó làm sao quan trọng bằng Thức Yển của hắn được!

Nghĩ như vậy, Hạ Việt lập tức đẩy cửa sổ thò đầu ra, không để ý nước mưa đang quất vào trên mặt mình đau rát. Xe ngựa đã ra khỏi thành, sắp đến vùng ngoại ô.

Nhanh lên! Nhanh nữa lên!

Hạ Việt thấp giọng nỉ non, trong lòng nóng như lửa đốt.

Người hầu tinh mắt, vừa đến gần ruộng của Bạch gia đã trông thấy một thân ảnh nho nhỏ đang di động, lập tức đánh xe chạy tới.

Thức Yển ở trong mưa chăm chú căng dây, một lần nữa buộc chắc dây vào cọc gỗ. Hai tay y đã lạnh cứng, không sao buộc cho đàn hoàng được, y cũng không hoảng, cắn răng tiếp tục cố gắng.

Đột nhiên, Thức Yển nghe được trên không trung có tiếng vật gì đang xé gió bay tới, theo phản xạ xoay lưng đi nhắm nghiền mắt lại, sau đó, cả người đột nhiên rơi vào trong một ***g ngực ấm áp.

Y kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy trượng phu cau mày, nhìn mình đăm đăm.

“Tướng công?” Thức Yển ngẩn ra, sao tướng công lại ở đây, tiểu hài tử đột nhiên nhớ tới tiếng xé gió ban nãy, vậy hắn là có đồ bị gió cuốn đến, sau đó... là nam nhân che chở cho mình?!

“Tướng công! Người có làm sao không?! Có bị đập vào người không?!”

“Biết có đồ bay tới mà không biết ngồi xuống né sao!” Hạ Việt trực tiếp quát lên, “Bộ người xoay lưng qua thì nó sẽ không đập vào người người à!!!”

Thức Yển ngắt ngẩng cả người, y chưa từng thấy qua trượng phu như vậy. Trong ấn tượng của mọi người, Vân thiếu gia từ trước đến nay đều bình tĩnh tao nhã, không ngờ có lúc hắn cũng sẽ giận dữ thất thố đến thế.

Hạ Việt cũng biết mình có hơi dọa người, chỉ là một khắc kia, lo lắng trong lòng hắn đột nhiên toàn bộ hóa thành tức giận, máu nóng xông thẳng lên đỉnh đầu làm nam nhân không khống chế được.

Hạ Việt hít một hơi thật sâu, nỗ lực để mình bình tĩnh lại, hắn đưa tay ôm Thức Yển vào lòng, giúp y đè chắc mủ, lúc này mới mở miệng hỏi: “Người đang làm cái gì?”

Hắn cũng không hỏi Thức Yển tại sao lại chạy vào trong ruộng, bây giờ không phải là lúc để hỏi, hắn muốn giúp Thức Yển nhanh chóng xong việc, sau đó đưa người về nhà.

Thức Yển bị người ôm vào trong ngực, lúc chạm vào nhiệt độ ấm áp kia, y mới phát giác toàn thân mình đều lạnh cóng.

“Đây...bị bung ra... Lúa sẽ đổ. Phải buộc... chặt lại.” Tiểu hài tử lạnh đến mức ngay cả nói chuyện cũng không thông thuận.

Hạ Việt quay đầu nhìn lại, đích xác thấy một sợi dây đang lay động trong gió.

“Lúa bị đổ à? Nhiều không?” Hắn cau mày, nhìn lúa bị từng đợt gió rít gào xô đẩy.

Thức Yển gật đầu rồi lại lắc đầu: “Ta đã kiểm tra rồi, những chỗ khác đổ chừng hơn mười khóm thôi, ta đã căng dây lại cho chắc...”

“...!” Hạ Việt trừng mắt, lớn giọng cắt lời hắn: “Người đi kiểm tra hết năm mươi mẫu ruộng sao?!”

Nghe trượng phu đột nhiên đề cao âm lượng, Thức Yển lại càng hoảng sợ, ngơ ngác gật đầu.

Hạ Việt tức giận đến nghiêng răng, hắn hung hăng cắn môi dưới, kéo lấy Thức Yển đi về phía bờ ruộng.

“Tướng công?” Thức Yển luống cuống, vội vã níu lấy tay Hạ Việt, “Dây ở đây chưa căng xong, còn có...”

“Câm miệng!”

Hạ Việt hừ một tiếng bước nhanh lên bờ ruộng, có chút thô bạo nhét Thức Yển vào trong xe.

Thức Yển bị nam nhân dọa sợ, y không dám làm trượng phu tức giận nên chỉ có thể để hắn xách lên bờ, lúc này mới phản ứng kịp, Thức Yển cuống quýt bắt lấy tay áo Hạ Việt, nhất quyết không chịu ngồi vào trong. Y không để ý sắc mặt của nam nhân, vội vàng nói: “Lúa... Lúa sẽ ngã mất, vụ mùa này rất quan trọng, lúa đó là để cho người cất rượi mà...”

Hạ Việt nhìn y như vậy, trong lòng đột nhiên đau xót, viền mắt lại bắt đầu nóng lên. Nhưng nhìn người kia toàn thân ướt sũng như mới vớt từ trong nước ra, ngay cả đôi môi cũng lạnh đến mức trắng bệch, Hạ Việt vừa thương lại vừa giận, hắn hạ quyết tâm, tát một cái lên mặt Thức Yển.

Lực tay của hắn rất nhẹ, không hề làm đau đối phương nhưng Thức Yển lại hết như giật mình tỉnh mộng, y ngừng nói, ngơ ngác nhìn trượng phu.

“Ta hiện tại đang rất tức giận.” Hạ Việt trừng mắt nhìn Thức Yển, gần từng câu từng chữ, “Người tốt nhất ngoan ngoãn ngồi vào trong xe. Bên trong có chậu than và lò sưởi, tự mình hong khô đi.”

Nam nhân tuy nhìn rất bình tĩnh, nhưng Thức Yển rõ ràng cảm nhận được trong ngữ điệu lãnh tĩnh của hắn đang đề nén tức giận, y không muốn làm tướng công giận, nhưng thực sự y không yên lòng.

“Thế nhưng...” Thức Yển vừa mở miệng ra, câu nói đã tắt lịm giữa cái nhìn chăm chăm của nam nhân, tiểu hài tử chỉ có thể dùng nhãn thần cầu xin hắn.

Hạ Việt đẩy người vào trong thùng xe, vừa chuẩn bị rời đi lại phát hiện Thức Yển đưa tay kéo áo hắn lại.

“THỨC YẾN!”

Hạ Việt không thể nhịn được nữa, lần thứ hai rống lên, Thức Yển sợ đến mức run rẩy, nhưng vẫn cố chấp không chịu buông tay.

Hạ Việt quay đầu lại nhìn y, trực tiếp quát: “Người không hiểu sao?! Đối với ta mà nói, người là quan trọng nhất! Ta tuyệt đối sẽ không để cho người vì bất cứ chuyện gì mà đổ bệnh nữa!”

Thức Yển瑟瑟, y mấp máy miệng nhưng lại không biết nên nói cái gì, sau đó, mấy ngón tay liền bị đối phương gỡ ra.

“Ta đi buộc lại dây. Người chờ ở trong xe không được đi ra, cũng không được mở cửa sổ.” Hạ Việt nhảy xuống xe ngựa, đóng cửa lại, nhìn Thức Yển dằn dò.

Cài then xong, Hạ Việt chạy về phía ruộng, cố sức nắm chặt sợi dây vững vàng buộc vào cọc gỗ, khi hắn vừa định chuyển qua chỗ khác thì Dĩ Ngao cùng hạ nhân đã chạy tới.

Lúc đến nơi, Hạ Việt đã bảo người hầu chạy sang Bạch gia gọi hân. Bạch phụ thân bị thương nên không thể dầm mưa làm việc, đám đệ đệ còn quá nhỏ, cuối cùng chỉ có thể gọi Dĩ Ngao.

“Ca phu!” Dĩ Ngao thậm chí không kịp mặc áo tơi, vội vàng chạy đến chỗ Hạ Việt, “Ca ca đâu rồi ạ?”

“Y đang ở trong xe, bên trong có chậu than, thế nhưng toàn thân y đều ướt hết, ta muốn đưa y về sang chỗ đại phu xem một chút.”

Dĩ Ngao nghe Hạ Việt nói xong, trên mặt đều là thương xót cùng ảo não: “Ca ca thật là, chỉ cần gọi ta một tiếng là được rồi.”

Hạ Việt vỗ vỗ vai thiếu niên trấn an, sau đó nói với hân: “Thức Yến nói có mấy sợi dây bị bung ra, người về mặc áo tơi rồi đi kiểm tra một chút. À đúng rồi, mấy cái tấm che da rắn lúc trước còn không?”

Dĩ Ngao có chút không rõ ràng cho lắm nhưng vẫn đáp: “Đều đã rửa sạch cất đi rồi ạ.”

Hạ Việt gật đầu, nhờ thiếu niên quay về lấy một cái cho hân.

“Đừng để tấm che bị ướt. Ta đi buộc dây, lát nữa người đến thay ta, ta phải đưa Thức Yến trở về cái đã.”

Thiếu niên vội vã đáp ứng, quay đầu chạy về phía Bạch gia. Hạ Việt sai hạ nhân đi trông Thức Yến, hân lại bước xuống ruộng kiểm tra. Chờ Dĩ Ngao mang tấm che đến, nam nhân trực tiếp nhét vào ngực áo, dặn dò đối phương không nên miễn cưỡng, nếu mưa lớn quá thì đi về nhà, an toàn là quan trọng nhất. Thấy thiếu niên nghiêm túc đáp ứng, hân mới bước lên bờ ruộng trở lại trong xe, đoàn người xuất phát quay về Vân gia.

Hạ Việt trên người ướt nhẹp, vào trong xe cũng không dám tới gần Thức Yến, Thức Yến lại trực tiếp nhào tới, giúp hân lau nước mưa trên mặt. Hạ Việt ngăn y lại, mở ngăn kéo lấy lò sưởi nhét vào tay y.

“Đừng động ta, tự hong khô mình trước đi, người xem người còn đang run kìa. Bên kia đã có Dĩ Ngao, người không cần lo lắng.”

Thức Yến vừa bị nam nhân mắng cho một trận, y ngồi trong xe vô cùng lo sợ, hôm nay sao mình lại ngộ nghịch như vậy, nếu tướng công không thích mình nữa thì làm sao đây.

Lúc này, Thức Yến thấy Hạ Việt còn rất quan tâm mình, y nào dám không nghe lời, ngoan ngoãn gật đầu ôm lò sưởi, vùi bên cạnh chậu than không dám nhúc nhích.

Về đến cổng nhà, Hạ Việt mở tấm che ra phủ lên người Thức Yến, bao bọc kỹ lưỡng rồi bế y lên, trực tiếp bước vào trong màn mưa.

51. Chương 51: Kinh Hi

Chuyện thiếu phu nhân mạo hiểm chạy ra đồng đang lúc giông bão cả Vân trạch đều biết, người hầu đã túc trực sẵn ở cửa, vừa thấy xe đến liền vội vàng mở cổng.

Hạ Việt nhanh chóng ôm Thức Yến đi vào, một đường về thẳng Đông viện, tiểu hạ nhân theo sát phía sau. Hạ Việt quay đầu lại, dưới chân vẫn bước không ngừng, bảo hân quay về tắm rửa nghỉ ngơi không để mai lại bệnh.

Về đến nơi, Hạ Việt vội vàng bước vào phòng tắm, chỉ tháo miếng che ra, ngay cả y phục cũng không cởi cứ thế ôm Thức Yến nhảy vào bồn.

Một lúc lâu sau, nam nhân cảm giác người mình từ từ ấm lên, lại nhìn Thức Yến, thấy gương mặt tái nhợt kia rốt cục có chút huyết sắc mới thở phào nhẹ nhõm.

Hân yên tâm, cũng không để ý tiếng bước chân nhón nháo ngoài hành lang, lẳng lặng ngồi ôm Thức Yến, kê trán vào đối phương, thấy y không có dấu hiệu phát sốt mới động thủ cởi quần áo trên người tiểu hài tử.

May mà y có mặc áo giao tiêu và tất dài, chỉ là ngoại bào bên ngoài ướt đẫm dính vào người nên khó tránh khỏi có nước mưa lọt vào trong, nhưng ít nhất tình huống so với Hạ Việt tưởng tượng thì tốt hơn nhiều.

Lúc này ở ngoài trời mưa bão tối mịt, Hạ Việt còn chưa phát hiện ra, bây giờ ở dưới ngọn đèn mới trông thấy trên tay Thúc Yển toàn là vết xước, chỗ xương bướm bên trái cũng có một dấu bầm tím. Hạ Việt gắng hỏi, Thúc Yển ấp úng trả lời hình như y bị va vào đầu đó, nam nhân đau lòng vô cùng, nhin không được đưa tay vuốt ve chỗ máu ứ đọng.

Hắn ngồi trong nước tỉ mỉ kiểm tra tiểu hài tử mấy lần, xác định chỉ có tay và lưng bị thương mới hơi an tâm. Cũng may mấy ngày trước lúc chuẩn bị về nhà thì Thúc Yển để quên mũ che mưa trong xe ngựa, hôm qua lại tình cờ ngồi đúng chiếc xe đó. Để tiện làm việc, y búi hết tóc lên đội mũ lại nên đầu cũng không bị ướt nhiều.

Hạ Việt không tháo tóc y xuống, hắn sợ nếu để Thúc Yển gội đầu muộn, không lau khô kịp lại bị cảm lạnh. Hiện tại hắn chỉ muốn để người nọ ấm lên một chút, sau đó bắt y lên giường nghỉ ngơi đàng hoàng.

Đúng rồi, còn phải để Thẩm đại phu xem thật kỹ một chút.

Thúc Yển lúc này vô cùng ngoan ngoãn, Hạ Việt bảo y giơ tay thì y giơ tay, bảo y xoay người thì y xoay người, tiểu hài tử cúi thấp đầu không nói tiếng nào, Hạ Việt biết đại khái mình phát hỏa hù đến y.

Từ khi đến Lạc Việt, hắn rất ít khi nào sùng sộ hay nói chuyện lớn tiếng, vốn bản tính của hắn cũng tương đối ôn hòa, không dễ nổi giận, đối với Thúc Yển thì càng thêm ôn nhu. Thúc Yển lại nghe lời, ngoại trừ thỉnh thoảng coi như chút tình thú trên giường, bình thường Hạ Việt cũng không hề cường ngạnh ép buộc y. Thế nhưng hôm nay Hạ Việt lại mắng y một trận, đứa nhỏ vốn chưa bao giờ bị hắn nói nặng một câu lúc này cũng khó tránh khỏi sợ hãi.

Thế nhưng, Hạ Việt cho dù là đang ngâm mình trong nước ấm, cả thể xác và tinh thần đều đang thả lỏng, nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới hình ảnh Thúc Yển đứng một mình trong mưa bão, trái tim hắn vẫn như bị ai hung hăng siết chặt.

Đứa nhỏ thường ngày được hắn thương yêu che chở như thế, đi làm đồng bị xước da cũng thấy xót, hận không thể nâng trong tay ngâm trong miệng, thế mà lại bị mưa lạnh đến mức mặt mày tái nhợt, nói cũng không ra hơi, điều này làm cho hắn vô luận như thế nào đều không thể không chế tâm tình.

Hơn nữa Thúc Yển hôm nay không nghe lời hắn, nhất quyết không chịu đợi trong xe, vừa giãy dụa vừa dùng ánh mắt cầu xin, rõ ràng đã lạnh đến run rẩy bầy vẫn đòi xuống ruộng cho bằng được. Hạ Việt lần đầu tiên bị phu lang phản kháng có chút sùng sốt, hắn chỉ muốn nhanh chóng giải quyết sự tình rồi mang người về nhà, lửa nóng nhất thời bốc lên. Hạ Việt không có thời gian từ từ giải thích cho Thúc Yển, chỉ có thể theo bản năng chọn cách nhanh nhất bắt y nghe lời.

Cho dù thế nào đi nữa, hắn đúng là đã dọa sợ Thúc Yển. Hạ Việt có chút xin lỗi, cúi xuống hôn lên tóc y.

Thúc Yển còn đang thấp thỏm lo sợ, cảm thụ được cái hôn của người kia bèn cẩn thận ngẩng đầu, vừa nhìn thấy vẻ mặt đau lòng của trượng phu thì trong lòng nhất thời tràn ngập hổ thẹn. Y giơ tay giúp nam nhân cởi bỏ trang phục ướt đầm trên người xuống, thấp giọng nói: “Tướng công, xin lỗi.”

“Ừ?” Hạ Việt mặc y làm, thỉnh thoảng múc nước nóng đổ lên người y, “Thúc Yển biết sai ở đâu chưa?”

Thúc Yển cắn môi giương mắt nhìn trượng phu, cảm giác mình tựa hồ nói cái gì cũng sẽ làm hắn khó chịu.

Hạ Việt cũng không mong Thúc Yển có thể hiểu, chờ Thúc Yển bỏ hết quần áo ướt của mình ra liền kéo y ngồi lên đùi mình, mặt đối mặt nhìn đối phương, hỏi: “Hôm nay ta phát giận làm Thúc Yển sợ đúng không?”

Thúc Yển trầm mặc một hồi, gật đầu.

“Vậy có biết vì sao ta giận không?” Hạ Việt vỗ về lưng Thúc Yển, nhẹ giọng nói, “Phu lang nhà ta lạnh đến mức tay chân đều cứng lại, ngay cả môi cũng trắng bệch. Ta có bao nhiêu thương phu lang, toàn bộ Dân thành đều biết, người nói người như vậy, ta có thể không tức giận sao?”

Hạ Việt nói đoạn liền nâng mặt y lên, khề hôn một cái lên khuôn mặt đã thôi không tái nhợt nữa, hắn thở dài, nhìn Thúc Yển nói tiếp: “Ta biết người rất coi trọng vụ mùa này, đây là lúa người trồng vì ta. Thế nhưng nếu người là vì nó mà ngã bệnh, vậy ta phải làm sao bây giờ? Rốt cục người có hiểu không a. Nếu

người xảy ra chuyện gì, ta nào có tâm tư đi trồng lúa cất rượu chứ. Người phải nhớ kỹ, người là người quan trọng nhất với ta, vì ta, người nhất định phải chú ý bản thân, có được không?”

“...” Vành mắt Thúc Yến đỏ ửng, y cố sức gạt đầu, hai tay ôm chặt Hạ Việt, âm thanh mang theo giọng mũi nức nở “Vâng” một tiếng.

Hạ Việt yêu thương hôn lên thái dương y, hai người tắm rửa xong cũng không dám ngâm nước lâu, xác định Thúc Yến không bị lạnh nữa, Hạ Việt mới đem người từ trong bồn bế ra.

Ngoài cửa đã để sẵn quần áo mới, Hạ Việt giúp phu lang lau khô thân thể, mặc y phục vào, sau khi qua loa thu thập bản thân bèn vội vàng dắt Thúc Yến về phòng.

Trong phòng ngủ đã có không ít người, ngoại trừ mấy hạ nhân, Vân phụ thân và Thẩm đại phu đều đã ở đây, thấy bọn Hạ Việt tiến vào thì nhanh chóng đứng dậy để hân đặt Thúc Yến lên giường.

Hạ Việt dùng chăn bọc kín người y lại, ngồi vào cuối giường để Thẩm đại phu bắt mạch cho phu lang.

Vân phụ thân thấy tóc nhũn từ còn ướt liền bảo hân ra ngoài cho hạ nhân lau khô. Hạ Việt lắc đầu cự tuyệt, vừa cầm khăn lau tóc, mắt chăm chú nhìn cổ tay trắng nõn của người kia đang vươn ra. Hân thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn Thẩm đại phu, chỉ sợ lão nhân gia nói cái gì không tốt.

Từ lúc sét đánh xuống thì Thúc Yến dầm mưa cũng phải nửa canh giờ, chắc chắn sẽ bị cảm lạnh. Tuy rằng bây giờ nhìn người có vẻ thanh tỉnh, nhưng Hạ Việt rất sợ sau đó y lại bị sốt, tệ hơn là ảnh hưởng đến căn bệnh khó khăn lắm mới chuyển biến tốt đẹp của Thúc Yến.

Thẩm đại phu chỉ cau mày chuyên tâm bắt mạch, không nói tiếng nào.

Một lát sau Vân lão gia cũng đi đến, hỏi chuyện Vân phụ thân, thấy Vân phụ thân lắc đầu liền cùng y đứng cạnh giường nhìn.

Hạ Việt cảm giác mình đã đợi thật lâu.

Ngay lúc hân nhin không được chuẩn bị mở miệng nói gì đó, Thẩm đại phu lại buông cổ tay Thúc Yến ra, để vào trong chăn.

“Nhiễm phong hàn, không có dấu hiệu phát sốt, không sao cả.”

Thẩm đại phu dừng một chút, vừa định nói tiếp thì đã bị Hạ Việt lo lắng cắt ngang: “Thẩm đại phu, Thúc Yến năm đó do mắc mưa phát sốt mới dẫn đến cơ mặt bị cứng, ngài xem lúc này y dầm mưa một canh giờ, hiện tại có làm sao không?”

“A, cái này hã...” Thẩm đại phu sờ sờ cằm, quay đầu lại xem xét mặt Thúc Yến, lại bảo y há miệng cho hân nhìn, sau đó xoay người đi ra ngoài, đáp: “Không việc gì, Vân thiếu gia yên tâm, tiếp tục châm cứu là ổn.”

Hạ Việt thở phào một cái, theo Thẩm đại phu tới cạnh bàn, nhìn hân cầm bút viết đơn thuốc.

“Thiếu phu nhân bị phong hàn, trong người có khí lạnh, tối nay thiếu gia nhớ để ý đắp chăn cho y. Tình huống hiện tại của y không tiện khai được, đành phải để y tự khỏi vậy.” Thẩm đại phu suy nghĩ một chút, lại nói, “Bảo phòng bếp nấu chút canh gừng cho y đổ mồ hôi. Mấy ngày tới bồi bổ bằng canh gà nhiều chút.”

“Không tiện khai được là sao?” Hạ Việt có chút không rõ ràng cho lắm.

Vân phụ thân ngồi cạnh lập tức phản ứng lại, chỉ thấy y vọt đến chỗ Thẩm đại phu, vẻ mặt mong đợi nhìn hân.

“Thẩm đại phu, ý của ngài là...”

Thẩm đại phu úp mở mái, thấy rốt cục có người hiểu được, lúc này mới nở nụ cười, gạt đầu, quay sang nhìn Hạ Việt nói: “Chúc mừng thiếu gia, thiếu phu nhân có tin vui.”

Thúc Yến ngồi trên giường vừa nghe đến mấy lời này của Thẩm đại phu liền bật dậy, muốn nhấc chân xuống giường. Hạ Việt vốn bị tin tức đột nhiên này đánh cho ngơ ngác, vừa nghe được động tĩnh đã nhanh chóng chạy vào bên trong ngăn y lại, một lần nữa nhét người vào ổ chăn.

Thức Yến nắm chặt tay tướng công nhà mình, trợn to hai mắt vội vàng hỏi hần: “Đại phu vừa nói là ta... Ta có...”

Hạ Việt cũng mới vừa tiêu hóa xong lời của lão nhân, lúc này nhìn bộ dáng Thức Yến không dám tin thì bật cười, cúi người xuống hôn lên trán y một cái.

“Đại phu nói là Thức Yến nhà ta có em bé, người sắp làm cha rồi.”

Hạ Việt vừa dứt lời, cũng không quản trong phòng có người liền hôn lên môi y, trong mắt tràn ngập thương yêu sung nịch.

Căn phòng vốn còn đang an tĩnh nhất thời tràn đầy không khí vui mừng, cuồng phong mưa rào bên ngoài tựa hồ cũng bị quên lãng. Vân phụ thân là người hưng phấn nhất, nhanh chóng phân phó người hầu đi nấu canh gừng, lại bảo với phòng bếp bắt đầu từ ngày mai sáng và tối đều phải hầm canh gà đưa đến phòng thiếu gia.

Thẩm đại phu viết vài thang thuốc an thai rồi để được đồng đi lấy, lại cho Thức Yến một ít thuốc mỡ để xoa lên vết bầm, sau khi dặn dò Hạ Việt vài điều cần lưu ý liền rời đi.

Vân lão gia và Vân phụ thân ân cần hỏi thăm Thức Yến, trấn an y vài câu, lại nói sau này có việc gì thì để Vân gia cho người qua, không cần lo lắng.

Thức Yến cảm kích đáp ứng, mãi đến khi canh gừng nấu xong được bưng vào thì Vân lão gia và Vân phụ thân mới đứng dậy về phòng. Trước khi đi, Vân phụ thân mặt mày rạng rỡ còn dặn đi dặn lại Hạ Việt đang tiễn đa phụ rằng phải chiếu cố kỹ lưỡng phu lang.

Mọi người đều đi, trong phòng rốt cục chỉ còn lại có phu phu hai người.

Hạ Việt thở dài, nở nụ cười đi về phía giường đỡ Thức Yến ngồi dậy, nhét khăn vải vào lưng Thức Yến, bọc kín chắn lại rồi bưng canh lên dứt y.

Thức Yến cũng cười, ngoan ngoãn uống canh gừng, bàn tay dưới chân nhẹ nhàng sờ lên bụng.

Hạ Việt nhìn phu lang như vậy, trong lòng cũng cảm thấy rất hạnh phúc, tuy rằng hần chưa định có con sớm, thế nhưng lúc nghe được tin Thức Yến có thai, hần cũng hết sức cao hứng.

Trong khoảng thời gian này Thức Yến thường xuyên sang chỗ Thẩm đại phu châm cứu, sức khỏe tốt hơn trước nên Thẩm đại phu cũng chủ quan không bắt mạch. Nếu như sớm biết y có thai, phỏng chừng tiểu hạ nhân kia cho dù có phải trái lệnh khóa cửa lại cũng nhất quyết không để Thức Yến đang mưa gió mà chạy ra ngoài như vậy.

Thức Yến nghĩ mà thấy sợ, trong bụng có em bé mà lại chạy ra ngoài dầm mưa, nếu thật sự vì thế mà xảy ra chuyện gì, y thật sự không biết ăn nói sao với trượng phu và Vân gia.

“Bây giờ chịu ngoan rồi?” Hạ Việt cười nheo mũi Thức Yến, đứng lên dọn chén đĩa ra ngoài, vừa quay đầu lại đã thấy y ủ trong chăn không dám nhúc nhích, hần nhin không được bật cười, sau đó lẳng lặng bước ra cửa gọi hạ nhân vào.

Sau khi người hầu thu dọn chén đĩa, hần phân phó vài chuyện xong mới trở lại, đỡ Thức Yến nằm xuống, ngồi ở bên giường nói chuyện phiếm với y.

“Tại sao Thức Yến lại đột nhiên chạy ra đồng?”

Hạ Việt hỏi y, lẽ ra buổi chiều đã đóng cọc và chăng dây xong, mọi người làm cũng rất cẩn thận, Thức Yến sao lại biết dây bị bung ra, ngay cả Hạ Việt cũng không nghĩ tới.

Thức Yến hơi nhúu mày, sau đó lắc đầu: “Ta cũng không biết nữa, lúc nghe thấy tiếng sét thì lòng đột nhiên bất an, luôn cảm thấy ruộng nhà mình xảy ra vấn đề. Ta cũng không có căn cứ gì, nhưng vẫn muốn đi kiểm tra một chút xem sao.”

“Vậy người thật sự không biết dây đã tuột sao?”

“Không biết.” Thức Yến trên mặt cũng có chút mê mang, “Ta chạy đến bờ ruộng thì thấy có một bên lúa bị bật gốc, chạy tới mới phát hiện dây bị tuột. Ta buộc lại xong liền chạy đi kiểm tra những chỗ khác.”

Hạ Việt gật đầu, chuyện này ngay cả bản thân Thúc Yến đều không hiểu, hẳn lại càng không biết giải thích thế nào, có lẽ là do trực giác của y rất chuẩn đi. Mấy chuyện kỳ quái ở Lạc Việt đúng là không ít.

Thúc Yến suy nghĩ một chút lại cười nói: “Có lẽ là do thần linh nhắc nhở đi.”

Nghe vậy Hạ Việt trừng mắt nhìn y một cái, đưa tay bóp mặt tiểu hài tử.

“Thần nào lại để phu lang đang mang thai của ta chạy vào trong ruộng lúc đang bão chứ?”

Thúc Yến nghe hẳn nói xong, mặt đỏ lên, cúi đầu lẩm bẩm nói không phải mà.

Sau đó, nam nhân giúp Thúc Yến bôi thuốc lên tay, vừa bôi vừa tán gẫu với đứa nhỏ. Thuốc mỡ rất nhanh đã thấm, nghe Thúc Yến nói hơi lạnh, Hạ Việt bèn nhanh chóng nhét y về trong chăn.

Vết bầm trên xương bướm kia trước hết khoan xử lý, nếu bây giờ còn bắt Thúc Yến cởi áo ra có khi lại bị cảm lạnh, chờ sáng mai nếu chưa đỡ thì nói Thảm đại phu xem cho một chút vậy.

Nam nhân vừa lau tay xong, chợt nghe có người gõ cửa, Hạ Việt vừa đáp lại thì một hạ nhân nhanh chóng tiến đến, trong tay cầm một cái khay đặt hai chén thuốc, nói là Thảm đại phu sai người đưa tới, một chén là để thiếu phu nhân dưỡng thai, một chén là thuốc của Hạ Việt. Hạ Việt nhận lấy, chờ hạ nhân rời đi lại ngồi dứt thuốc cho Thúc Yến.

Thúc Yến vốn định tự mình uống, thế nhưng Hạ Việt không cho y thò tay ra khỏi chăn, y chỉ có thể ngồi một cục trên giường đỏ mặt há miệng để trượng phu dứt thuốc. Thuốc dưỡng thai không đắng, trái lại còn hơi ngọt, cũng không hiểu có ngon không. Một lát sau, chén thuốc nho nhỏ đã bị Thúc Yến uống cạn.

Hạ Việt cười thớm Thúc Yến một cái, hẳn uống xong phần thuốc của mình, rót một chén trà trắng miệng rồi cởi áo nằm xuống giường.

Hắn cũng không giành chăn với Thúc Yến mà lấy một cái khác mỏng hơn, đắp lên rồi kéo Thúc Yến vào trong ngực.

“Tướng công...” Thúc Yến bị cuốn chặt trong chăn bắt đầu uốn éo, “Hay người cho ta sang phòng bên cạnh ngủ được không? Ta sợ lây bệnh cho người.”

Hạ Việt mặc kệ y, ôm chặt cả người lẫn chăn vào lòng, bình thản đáp: “Ta có uống thuốc rồi.”

“Nhưng mà...”

“Ngoan, nghe lời.” Hạ Việt phủ chăn mỏng của mình lên người Thúc Yến: “Ta bảo bọn họ đốt lò sưởi lên rồi, vừa lúc để người ra mồ hôi, người qua đó làm gì, muốn đi cũng là ta đi.”

Thúc Yến nghe vậy vội vàng lắc đầu: “Không được, phòng đó lạnh lắm, tướng công đừng qua.”

Hạ Việt bật cười, cúi xuống hôn lên tóc y: “Vậy người càng không thể qua a. Nghe lời ta, ngủ đi, phải nghỉ ngơi cho tốt mới mau khỏe. Hiện tại người phải chăm lo cho hai người lận đấy.”

Thúc Yến nghe trượng phu nói vậy, rốt cục an phận. Y nhiễm phong hàn lại cực nhọc cả ngày, mí mắt vừa khép lại đã cảm thấy mệt không chịu nổi, sau đó thiếp đi lúc nào không biết.

Hạ Việt dịch góc chăn cho y, nhìn dung nhan điềm tĩnh khi ngủ của người trong lòng, lúc này hẳn mới có thể thật sự thả lỏng thoải mái.

Cả ngày hôm nay đúng là đủ kích thích. Từ Bạch gia đến Hỉ Cửu Túy, từ chuyện lúa đến mưa bão, lo lắng hãi hùng rồi lại nổi giận, mới một ngày mà nam nhân cảm giác như đã nếm trải đủ hỉ nộ ái ố của cả một đời. Nhưng thật ra hẳn không nghĩ tới, cuối cùng lại có thể nhận được một kinh hỉ lớn như vậy.

Hài tử, hài tử của hẳn và Thúc Yến.

Xuyên đến thế giới này đã được nửa năm, hẳn có gia đình, hôm nay còn có con, Hạ Việt thật sự không thể ngờ nổi. Tuy rằng đứa trẻ này tới có chút sớm, nhưng nếu tới, hẳn sẽ kiên nhẫn chờ đợi, sẽ càng yêu thương bảo vệ phu lang của mình hơn.

Chuyện làm nông cũng chỉ còn lại việc thu gặt, Hạ Việt quyết định mượn người làm cho tiện, chọn nhiều người tay chân lành lẹ một chút, xong việc sớm thì Thúc Yến cũng an tâm hơn.

Nếu y muốn xuống hỗ trợ, vậy cho y làm một chút là được. Bất quá hấn vẫn nên hỏi thăm Thảm đại phu xem Thúc Yến làm việc này có nguy hiểm gì hay không.

Vừa nghĩ đến chuyện làm đồng, Hạ Việt liền nhớ tới sự việc tối nay.

Hi vọng ruộng lúa không có vấn đề gì, mong Dĩ Ngao cũng đừng miễn cưỡng, không cứu được thì thôi, cùng lắm thì sản lượng giảm một chút.

Hạ Việt trong lòng tính toán, ngày mai phải gọi Dĩ Ngao đến, báo tin vui cho Bạch gia nữa, chỉ tiếc ngày mai Thúc Yến còn phải dưỡng bệnh. Hấn đang muốn ở nhà với phu lang, chắc là phải sai người đi truyền tin...

Hạ Việt ngẫm nghĩ một lát, bất tri bất giác cũng ngủ mất.

52. Chương 52: Ban Mai Sau Mưa

Chắc, không biết là lần nào nhỉ, là lần khi lúa trở bông hay là lần khi lúa mới nảy nhánh?

Hạ Việt vuốt cằm suy nghĩ.

Thúc Yến tỉnh lại, xoay người nhìn sang liền thấy trượng phu của mình đang ngồi bên góc bàn ngập nắng, bộ dạng rất là trầm tư.

Bên trong phòng vô cùng ấm áp, cửa sổ đều đóng chặt, Thúc Yến cảm giác cả người mình nhẹ nhàng khoan khoái, tuy rằng đầu còn hơi choáng nhưng coi như có tinh thần.

Y nhìn gò má anh tuấn của trượng phu viền một đường nắng vàng rực rỡ, ngây ngẩn cả người, không dám lên tiếng quấy rầy hấn. Chỉ là rất nhanh Hạ Việt liền phát giác, quay đầu thấy y đã thức dậy liền lộ ra một nụ cười ấm áp.

“Dậy rồi à?” Hấn đi tới ngồi xuống giường, đưa tay chạm vào trán Thúc Yến, “Trong người sao rồi? Có chỗ nào khó chịu không?”

Bàn tay khô ráo ấm áp của nam nhân đặt lên trên trán, cảm giác thật thoải mái, Thúc Yến lắc đầu, hỏi hấn: “Tướng công vừa mới nghiêm mặt, người đang suy nghĩ chuyện gì à?”

“Hửm?” Hạ Việt ngẩn ra, lập tức cười hì hì, hấn cúi xuống hôn Thúc Yến một cái, sau đó dè lên người y: “Vi phu đang suy nghĩ, không biết là lần nào thì chúng ta làm thành công nhỉ, lúc lúa trở bông hay lúc lúa mới nảy nhánh.”

Thúc Yến không hiểu lắm, định hỏi hấn đang nói gì, vừa mở miệng lại đột nhiên phản ứng kịp, trên mặt nhất thời đỏ phừng.

Hạ Việt thấy y đỏ mặt liếc mình thì cười càng to, thơm y vài cái mới thò tay vào trong chăn, sờ sờ lưng áo tiểu hài tử kiểm tra.

Tốt, không ra mồ hôi, đêm hôm qua hấn có dậy vài lần để đổi khăn thấm cho y, Thúc Yến ngủ rất say, thậm chí còn không biết mình bị lật qua lật lại, chỉ là thỉnh thoảng bị bóng đèn nên run rẩy một chút.

Hạ Việt đỡ phu lang đứng dậy, thay một bộ nội y sạch sẽ cho Thúc Yến, lại khoác thêm cho y một chiếc áo lông mỏng. Chăn cũng dính mồ hôi, Hạ Việt bèn tiện tay đổi luôn đệm giường.

Nam nhân kiểm tra vết bầm trên lưng đứa nhỏ, thấy so với tối qua đã đỡ hơn một chút liền lấy thuốc mỡ Thảm đại phu cho bôi lên.

Xong xuôi đầu đầy, hấn kéo phu lang ngồi xuống bàn, đưa nước nóng cho y rửa mặt, sau đó gọi hạ nhân vào. Người hầu dọn chăn và quần áo bẩn đi, lại bưng lên một chén cháo màu nâu đậm.

“Đây là cháo thuốc Thảm đại phu bảo làm, để an thai đấy.” Hạ Việt nói, “Sáng nay Thảm đại phu đã tới bắt mạch cho ngươi lúc ngươi còn ngủ. Tối hôm qua mưa lớn như vậy nên hôm nay rất lạnh, người đừng ra khỏi phòng kẻo trúng gió, chờ đến trưa ta dẫn ngươi đi châm cứu.”

Thúc Yến gạt đầu, đột nhiên có chút bất an hỏi: “Tướng công, em bé... không sao chứ?”

Hạ Việt cười dài, trấn an vỗ vỗ tay y: “Thẩm đại phu nói không sao cả. Nhưng mà hấn không thể kê thuốc cho người được, người cố tĩnh dưỡng mấy ngày đi. Ngoan, ăn cháo.”

Thức Yển yên lòng, bưng chén lên chậm rãi dùng.

Chờ y ăn xong, Hạ Việt lập tức kéo người về giường quần kín chắn, lại nhét thêm gối mềm dưới eo y. Thức Yển ngơ ngác giương mắt nhìn trượng phu. Chẳng lẽ cả ngày hôm nay mình phải ủ trên giường sao?

Hạ Việt nhéo nhéo mặt y, lấy chén thuốc trên tay y xuống, cười nói: “Ta gọi Dĩ Ngao đến đây, chắc hấn cũng sắp tới rồi.”

“Dĩ Ngao?” Thức Yển trợn to mắt.

“Ừ, muốn báo tin vui cho nhạc phụ và cha, chỉ là ta lo cho người, không thể tự mình đi qua đó được. Nếu sai hạ nhân đi lại sợ làm bọn họ không yên lòng, nhạc phụ đang bị thương, nhạc cha phải chiếu cố hấn và mấy đệ đệ nữa. Ta gọi đích thân Dĩ Ngao sang, có gì về cũng dễ ăn nói.”

“...Vâng.”

Nam nhân tốt như vậy làm ngực Thức Yển một trận chua xót, người bệnh thường yếu đuối hơn so với lúc bình thường, không khỏi có chút muốn khóc, y không dám mở miệng, chỉ có thể cố gắng gượng cười, cố sức gạt đầu với trượng phu.

Cũng không lâu sau, có người gõ cửa nói tiểu công tử Dĩ Ngao của Bạch gia đã đến.

Dĩ Ngao rất là khấn trương, đây là lần đầu tiên hấn bước vào một căn nhà lớn như vậy, hành lang dài khúc khuỷu, đình viện tinh xảo, các hạ nhân ăn mặc cũng tươi tắn. Hấn nhất thời thấp phần câu nệ, tuy rằng lúc đi ai gặp hấn cũng rất cung kính, thế nhưng phần cung kính này lại làm Dĩ Ngao càng thêm bối rối. Mãi cho đến lúc thiếu niên dừng chân trước phòng Hạ Việt, vừa nghe hạ nhân gõ cửa thì tim Dĩ Ngao đã bắt đầu đánh lô tô.

Cửa phòng mở ra, khoảnh khắc trông thấy khuôn mặt tươi cười quen thuộc của ca phu, Dĩ Ngao rất cục mớ trầm tĩnh lại.

Hạ Việt nhìn ra được cậu em vợ nhà mình có chút khấn trương, hấn vỗ vỗ vai thiếu niên, dẫn người vào phòng.

Dĩ Ngao chưa từng nhìn thấy giường khung, chỉ cảm thấy hoa văn chạm trổ rất tinh xảo nên có chút không dám đến gần, nhưng vừa nghe đến giọng ca ca gọi mình thì thiếu niên đã vội vàng bước nhanh đến chỗ ca ca đang ngồi.

Hấn rất muốn vào trong nói chuyện với Thức Yển, thế nhưng cúi đầu nhìn nền gỗ bóng loáng dưới chân mình, thiếu niên hơi lúng túng quay đầu nhìn ca phu.

“Vào ngồi đi, trò chuyện với ca ca một lát.” Hạ Việt mỉm cười nói với hấn. Dĩ Ngao được cho phép, khẽ cấn môi bước lên, đi tới trước giường ngồi xuống.

“Ca ca thế nào rồi? Người bị bệnh sao?”

Thiếu niên lo lắng cau mày, tỉ mỉ quan sát sắc mặt người trên giường, thấy Thức Yển da dẻ hồng nhuận, rất có tinh thần mỉm cười nói khỏe, Dĩ Ngao không cần lo lắng thì hấn mới an tâm.

“Ca ca cũng thật là, hôm qua bão lớn như vậy mà người lại chạy vào ruộng một mình, sao không gọi ta?”

Thấy đệ đệ vẻ mặt vừa oán giận vừa ảo não, Thức Yển nghĩ thầm, vị đệ đệ này của y rốt cục cũng trở thành một lang quan có trách nhiệm. Trong lòng y thoải mái, ngoài miệng đành hoàng xin lỗi: “Là lỗi của ca ca, lúc ta thấy lúa bị bật gốc rạp xuống bờ ruộng liền quýnh lên, không suy nghĩ nổi nữa.”

Dĩ Ngao biết ca ca rất xem trọng vụ mùa năm nay, chính bản thân hấn cũng thế. Từ lúc Hạ Việt đáp ứng khi nào đủ tuổi sẽ dẫn hấn vào lò rượu, thiếu niên đã dần dần nhìn lúa bằng con mắt khác, hoàn toàn bất đồng so với năm ngoái.

Nghĩ tới đây, Dĩ Ngao nhanh chóng nói với Thúc Yến: “Ca ca yên tâm, tối hôm qua ta đã buộc dây chặt lại, lúc nửa đêm cũng đi kiểm tra. Sáng nay mọi người vào trong ruộng xem, lúa đều ổn cả, không có gốc nào bị đổ.”

“Thật sao?!” Thúc Yến vừa nghe, trên mặt nhất thời như có nắng xuân rực rỡ.

Dĩ Ngao lần đầu tiên thấy ca ca như thế thì trợn tròn mắt, nghĩ thầm y quả nhiên xinh đẹp hơn trước nhiều. Tuy rằng hần vẫn luôn nghĩ ca ca rất ưa nhìn, nếu Thúc Yến có thể lộ ra biểu tình thì tốt biết mấy. Thế nhưng hôm nay ca ca hình như có gì đó khác khác, nụ cười này của y thực sự rất đẹp a...

Thiếu niên sững sờ nhìn ca ca nhà mình, đột nhiên cảm thấy trên vai bị vỗ vỗ, hần quay đầu, thấy Hạ Việt đứng ở phía sau.

Hạ Việt cười cười, đưa mấy cuốn sách cho Dĩ Ngao: “Đây là sách về rượu cơ bản, nếu người còn muốn đến lò rượu thì mang về xem đi. Đương nhiên, nếu như người thay đổi chủ ý thì cứ đem trả cho ta cũng được.”

“Ta đương nhiên muốn, cảm tạ ca phu!” Dĩ Ngao nhanh chóng nhận lấy, nhìn thấy tên của mấy quyển sách thì cười toe toét. Hạ Việt và Thúc Yến thấy hần như vậy cũng nhin không được cười theo.

“Vết thương của nhạc phụ sao rồi?” Hạ Việt ngồi xuống mép giường hỏi Dĩ Ngao.

Dĩ Ngao ôm sách vào lòng, suy nghĩ một chút rồi đáp: “Hình như không có vấn đề gì, có điều tối qua chảy nhiều máu nên sáng nay hần bị chóng mặt, cha đang muốn làm vài món bổ huyết cho hần.”

Hạ Việt nghe đoạn gật đầu: “Vậy lát nữa ta nhờ Thẩm đại phu đi với người về xem cho nhạc phụ, cần thứ gì thì cứ bảo hạ nhân của ta đi mua. Thẩm đại phu y thuật tốt, ta cũng yên tâm.”

Hần đến bây giờ vẫn nhớ rõ lời nói của Thẩm đại phu, năm đó người xem bệnh cho Thúc Yến tay nghề thật tệ. Đương nhiên, đại phu nông gia làm sao biết được mấy bệnh kỳ lạ thể này, thường ngày chữa cảm mạo bị thương nhẹ vân vân còn tạm được. Thẩm đại phu dù sao cũng là Vân gia bỏ một đồng tiền mời tới, sao có thể đánh đồng với những đại phu khác. Bây giờ lão nhân gia đã là người nhà này, hần cũng đành phiền người ta đi xa một chuyến.

Dĩ Ngao đương nhiên rất cao hứng, ca phu nghĩ cho Bạch gia đến thế, hần vô cùng cảm kích, vội vã đồng ý.

“Còn nữa...” Hạ Việt cười liếc nhìn Thúc Yến, sau đó tiếp tục nói với Dĩ Ngao: “Lúc về nhớ báo tin vui cho hai vị đa phu.”

“...Tin vui?”

Dĩ Ngao ngây ngẩn cả người, nhìn ca phu rồi lại nhìn ca ca của mình, chỉ thấy y mặt mày đỏ ửng. Thiếu niên năm nay mới 15, nghĩ không ra Hạ Việt có ý gì, thiếu chút nữa mở miệng hỏi tin vui gì cơ.

Hạ Việt gật đầu, hần áy náy mỉm cười: “Tuy là báo tin vui, thế nhưng ta cũng muốn gửi lời xin lỗi đến đa phu. Là ta bất cẩn không chăm sóc Thúc Yến tốt, để y dưới tình huống như vậy còn đứng dưới mưa bão gần một canh giờ. May là chỉ bị phong hàn, bằng không ta cũng không biết phải tạ tội với mọi người thế nào.”

Thúc Yến nắm chặt tay Hạ Việt, cổ sức lắc đầu. Tại sao lại là lỗi của tướng công được! Rõ ràng do y tự tiện chạy đi!

Dĩ Ngao càng nghe càng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, hai câu đầu của nam nhân làm hần sợ hết hồn, còn tưởng ca ca xảy ra chuyện gì, nhưng câu cuối cùng thì lại bảo là chỉ bị phong hàn, thế sao giọng điệu ca phu nghe nghiêm trọng dữ thế?

“...” Thấy tiểu cữu nhà mình hình như bị dọa sợ, Hạ Việt ngượng ngùng cười cười, trong lòng tự giễu mình ăn nói lộn xộn, lẽ nào đây là triệu chứng ngổ của mấy ông bố tương lai sao?

“Xem ta kìa, chuyện trọng yếu nhất mà lại không nói rõ ràng.” Hạ Việt tay trái cầm tay Thúc Yến, tay phải đặt lên trên vai Dĩ Ngao, nhìn thẳng vào mắt hần, từng câu từng chữ nói ra, “Ca ca người có tin vui.”

“...!!!”

Dĩ Ngao choáng váng, mở to mắt đứng chết trân hồi lâu, lát sau mới lúng ta lúng túng hỏi lại: “Có tin vui?”

Hạ Việt gật đầu mỉm cười nhìn hấn, lại nói thêm: “Ừm, y có tin vui, Dĩ Ngao sắp làm cữu cữu (cậu) rồi.”

Thiếu niên chậm rãi quay đầu nhìn về phía ca ca nhà mình, trên mặt lộ ra một nụ cười tươi rói: “Thật sao?!”

Thức Yến đỏ mặt, cười cười đáp lại hấn.

“Tốt quá rồi!”

Ca ca có tin vui, ca ca sắp làm cha, mình cũng chuẩn bị lên chúc cữu cữu rồi!

Dĩ Ngao vui đến thiếu chút nữa nhảy nhót.

Trời biết Bạch cha hy vọng ca ca sớm có em bé biết bao nhiêu, ở nhà cũng bóng gió mấy lần, chỉ là thấy Thức Yến tích cực ra đồng làm việc như vậy, người nhà cũng biết trong khoảng thời gian này đại khái chưa được, trong lòng cũng có chút tiếc nuối.

Bạch cha từng nói, Thức Yến gả về Vân gia, gặp được một đấng lang quân tốt như thế, vừa tài giỏi lại vừa thương yêu phu lang. Đại hộ nhân gia lấy phu lang, có ai lại không muốn nhanh nhanh có hài tử. Vân thiếu gia đã thể chỉ cần một mình ca ca, trách nhiệm nay toàn bộ rơi vào người y, sinh sớm một chút thì còn được vài đứa để Vân gia không đến mức quá tịch mịch, như vậy, mới có thể không làm mọi người thất vọng.

Lời của Bạch cha Dĩ Ngao đương nhiên nghe hiểu, hấn cũng biết mấy nhà khác vẫn có người luôn tung tin đồn nhảm, nói ca ca quyến rũ Vân thiếu gia, không chịu sinh con, cả ngày chạy ngoài đường làm mất hết mặt mũi nhà chồng. Bọn họ càng về sau càng quá đáng, thậm chí còn bảo ca ca bị vô sinh nên mới cố tình lẩn qua lẩn lại kéo dài. Dĩ Ngao tức lắm, nhưng bọn người kia lại là khanh quan, hấn không thể đánh, cuối cùng chỉ đành im lặng chịu đựng.

Hôm nay ca ca có thai rồi, để xem cái đám nhàn rồi kia còn đi nói xấu người khác được nữa không!

Dĩ Ngao hậm hực nghĩ, ước gì mau mau về chút để báo tin cho cả làng biết, xem bọn họ đẹp mặt!

Ý niệm này vừa lóe lên, Dĩ Ngao đã sốt ruột không chịu được, lôi kéo Hạ Việt hỏi rõ tình hình của Thức Yến, biết sau này y chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày liền sáng khoái cáo từ.

Hạ Việt biết hấn nóng lòng nên cũng không giữ lại nữa, cho người đi mời Thẩm đại phu, phân phó hạ nhân cùng Dĩ Ngao và Thẩm đại phu về Bạch gia. Dĩ Ngao ôm sách Hạ Việt tặng, chào tạm biệt đôi phu phu xong thì vui sướng rời đi, hoàn toàn không nhìn ra sự cầu nệ lúc đầu.

Hạ Việt trở lại trong phòng, ngồi xuống giường ôm Thức Yến vào lòng.

Thức Yến cũng tựa trên người hấn, ngẩng đầu lên nhìn nam nhân: “Không biết phụ thân và cha có vui không nhỉ?”

“Đương nhiên rồi.” Hạ Việt hôn lên mắt y, “Có khi còn vui hơn so với nhạc phụ của người nữa.”

“Vậy tướng công có vui không?” Thức Yến mở to mắt nhìn hấn.

Hạ Việt buồn cười, cũng mở to mắt nhìn lại, bốn mắt ngó nhau đáp: “Thế người nghĩ ta có vui không?”

Thức Yến cười cười, lắc đầu. Một lát sau, y mới hỏi tiếp: “Không phải lúc trước tướng công nói không muốn có con sớm quá sao?”

“Đứa ngốc.” Hạ Việt cúi đầu cắn chóp mũi tiểu hài tử, nhìn y bị đau đến mức kêu thành tiếng mới chịu buông, “Nếu không phải vì người vẫn muốn làm việc, ta mới không thêm phiền phức như vậy, còn phải rút ra. Ta tình nguyện bán ở bên trong phu lang.”

“...” Thức Yến cảm thấy toàn thân đều nóng lên, người này sao càng ngày càng trắng trợn như thế.

Y nghiêng đầu qua chỗ khác, không nhìn gương mặt anh tuấn gần trong gang tấc kia nữa, trong lòng cũng hiểu được, trượng phu hóa ra là vì mình.

“Nói đến chuyện lừa.” Hạ Việt ngồi dậy, nghiêm túc nhìn y nói, “Người không thể mệt nhọc thêm nữa, tiếp theo chỉ còn chờ thu gặt nữa thôi, ta sẽ thuê người làm. Người còn phải nghỉ ngơi chăm em bé nữa.”

Thức Yến cũng biết như vậy là đúng, nhưng dù sao đáy lòng vẫn có chút tiếc nuối.

Hạ Việt ôm chặt Thức Yến, vỗ vỗ lưng y dỗ dành.

Qua một lúc lâu, ngay khi Hạ Việt cho là y đã ngủ, lại nghe đối phương vùi mặt vào ngực mình thấp giọng nói: “Ta nghe lời tướng công, ta sẽ ở nhà nghỉ ngơi chăm em bé, tướng công không cần lo lắng.”

Chỉ là chút tiếc nuối nho nhỏ, làm sao sánh được với tướng công cùng hài tử trong bụng. Y đã chân tâm tự tay trồng lúa cho nam nhân cất rượu, hẳn cũng biết, như vậy là đủ rồi, cũng không phải y không gặt là gạo không thành rượu được.

Nghĩ như vậy, cái người luôn thích suy nghĩ lung tung kia ngẩng đầu, lộ ra một nụ cười ngọt ngào với Hạ Việt. Hạ Việt cúi xuống, hôn lên môi tiểu hài tử ngoan ngoãn trong lòng, ngực âm thầm quyết định.

Mình vẫn để ngôi 3 của Thức Yến là “tiểu hài tử” nha, mặc dù giờ em đã có em bé nhưng mình nghĩ trong mắt Hạ tiểu công thì em sẽ mãi là đứa nhỏ anh muốn chiều chuộng cả đời thôi UvU, mong mọi người không khó chịu

Chú thích vài xưng hô

Ông ngoại: Ngoại công “Bà” ngoại: Ngoại phụ

Ông nội: Công gia “Bà” nội: Gia gia

53. Chương 53: Gặt Lúa

Hạ Việt kỳ thực vẫn lo cho tiểu nhị hôm qua bị đập đầu bất tỉnh, nhưng hẳn không đi được, đành phải sai người đến Hỉ Cửu Túy hỏi thăm một chút, thuận tiện báo với Phương quân sự và Thành chương quỹ mình sẽ tạm thời vắng mặt một thời gian.

Phương quân sự nói tiểu nhị kia sáng sớm nay đã tỉnh, đại phu ở y quán đã kiểm tra rồi, xác định không có gì đáng ngại, chỉ là phải tĩnh dưỡng hai ngày nên hẳn đã thả người đi nghỉ.

Phương quân sự và Thành chương quỹ vừa nghe thiếu phu nhân có tin vui thì vô cùng vui vẻ, gửi lời chúc mừng tới Hạ Việt xong còn nói hẳn cứ yên tâm giao Hỉ Cửu Túy cho bọn họ.

Sau đó, Hạ Việt bắt đầu những tháng ngày mòn mỏi chăm vợ bầu.

Thức Yến hiện tại muốn ra khỏi cửa cũng không được, nam nhân lúc nào cũng ôm y cứng ngắc, y chỉ có thể đi lại trong phạm vi phòng ngủ của hai người.

Mang danh là ra khỏi cửa nhưng thật ra cũng chỉ là sang chỗ Thẩm đại phu mà thôi, dù chỉ có hai ba bước nhưng Hạ Việt cũng nhất định phải ôm Thức Yến đi.

Hạ nhân Vân gia đã sớm nhìn quen con mắt, hai vị đa phụ cũng chỉ cười dài, nhưng Thức Yến mãi vẫn không quen được, mỗi lần bị ai trông thấy đều cảm thấy chột dạ.

Lúc Hạ Việt nghe thấy Thức Yến kháng nghị, hẳn chỉ nở một nụ cười tỏa nắng, dịu dàng nói:

“Chưa quen? Vậy để ta bế ngươi đi một vòng Vân trạch là quen liền.”

“...”

Thức Yến nghe xong thì ghen hòng, chỉ có thể trăn trối nhìn hẳn.

Hạ Việt ở trong lòng khinh bỉ mình nhay cảm thái quá, tay thì lại đem Thức Yến bảo vệ kín mít. Từ ăn uống đến tắm rửa, nếu như y muốn thì để y tự làm cũng được, nhưng xuất môn nhất định phải để hẳn ôm, còn dùng áo choàng quần lại không cho ra gió.

Cứ như vậy nuôi chừng mười ngày, Thức Yến cuối cùng cũng được xuất chuồng.

Khí trời đã dịu đi, tuy rằng còn chút oi bức nhưng mặt trời không gay gắt khó chịu như trước nữa. Hôm nay sau giờ Ngọ, Hạ Việt mang theo phu lang ngồi xe về Bạch gia.

Từ cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài, ruộng lúa lâu ngày không thấy đã thay đổi rất rõ ràng. Bông lúa đã chuyển thành màu vàng, tuy rằng còn chưa chín hẳn nhưng cũng đủ làm lòng người vui vẻ.

Hạ Việt không để Thúc Yến xuống xe mà cho người chạy thẳng về Bạch gia. Nhóm búp bê nhà họ Bạch đang đứng trước cổng nhà chơi, nghe thấy tiếng vó ngựa bèn ngẩng đầu, nhìn thấy xe ngựa của Vân gia đang chạy về phía này liền vội vàng gọi Bạch cha.

Bạch cha rất cực gặp được khanh quan nhà mình, y vui đến mức cười toe toét, kéo tay Thúc Yến hỏi thăm, sau lại trách đứa nhỏ này thật không biết giữ sức khỏe, tự tiện chạy ra đồng một mình. Hạ Việt ở một bên vội vàng xin lỗi, nói do mình không chăm sóc Thúc Yến tốt, Bạch cha nghe đoạn liền vội vàng ngăn cản.

Kỳ thực hài tử còn chưa được một tháng, đôi phu phu không để ý là chuyện bình thường, như nhà người khác thì phải hơn một tháng mới biết, Thúc Yến coi như là phát hiện sớm.

Bạch cha kéo Thúc Yến vào nhà, dặn dò y lúc mang thai phải chú ý cái gì, Hạ Việt cũng ở một bên chăm chú nghe. Mấy nhóc đệ đệ không dám quấy rầy, chỉ ôm chân ca ca, tò mò đưa tay sờ sờ bụng y.

Bạch phụ thân và Dĩ Ngao đang ở dưới ruộng kiểm tra tình hình lúa, vừa nghe Dĩ Nhạc báo đôi phu phu đến liền vội vã trở về, vừa vào nhà đã trông thấy cảnh tượng ấm áp như thế. Bạch phụ thân cả đời làm nông, không hiểu lắm mấy chuyện văn nhả lãng mạn, lúc này nhìn mọi người quây quần bên nhau cũng nhin không được nở nụ cười.

Thấy Bạch phụ đã trở về, Hạ Việt và Thúc Yến đều hỏi thăm vết thương của hắn. Bạch phụ cười cười trả lời hắn không sao cả, lại chỉ vào trán mình nói: “Bắt đầu kết vảy rồi, thuốc của Thẩm đại phu tốt thật đấy.”

Thuốc tốt như vậy chắc đắt lắm a, Bạch phụ và Bạch cha lúc đầu cứ tiếc mãi, sau Dĩ Ngao bảo ca phu đã xem bọn họ là người trong nhà, cứ khách sáo với người ta hoài cũng không được, Bạch phụ lúc này mới đồng ý bôi thuốc.

Hôm nay Hạ Việt và Thúc Yến ở lại Bạch gia ăn tối. Hạ Việt nói muốn thuê người gặt lúa, Bạch phụ thân đương nhiên đáp ứng, Bạch cha cũng biết đây là con rể thương con mình nên rất hài lòng.

Sau khi ăn xong, Hạ Việt cùng nhạc phụ chơi cờ uống trà, Thúc Yến cùng Bạch cha về phòng nói chuyện.

Bạch cha kỳ thực rất kích động, khanh quan ở nông thôn đa số đều cưới sớm rồi sinh con, Thúc Yến năm nay đã 19, trong khi người ta 20 21 đã có con được vài ba tuổi. Y cũng muốn làm ngoại phụ lắm, vốn hi vọng Thúc Yến sớm chút sinh cho Vân gia một lang quan, không những được kế thừa Vân gia mà còn có thể sinh thêm vài đứa. Khanh quan qua 30 tuổi rất khó có thai, nếu muốn có nhiều con thì phải sinh càng sớm càng tốt.

Có điều, mọi người thấy năm nay Thúc Yến đặt hết tâm tư vào việc trồng lúa nên cũng không nỡ nói, Vân thiếu gia lại chiều y, thậm chí còn theo y đi làm đồng. Bạch cha vừa cảm khái Thúc Yến tìm được người tốt, vừa biết năm nay đại khái không được ôm ngoại tôn rồi.

Nào ngờ còn chưa tới mùa thu chợt nghe tin Thúc Yến có thai, lúc Dĩ Ngao thông báo, Bạch cha suýt chút nữa đã nhảy cẫng lên.

Lúc này Bạch cha ngồi trong phòng cầm tay Thúc Yến, cảm thấy khanh quan nhà mình nhìn kiểu gì cũng đẹp. Kỳ thực Vân gia có một đại phu y thuật cao siêu như vậy, y rất yên tâm, cũng biết Vân phu nhân nhất định có thể chuẩn bị mọi chuyện thỏa đáng, chỉ là thân là cha, vẫn không nhin được lo lắng dặn dò Thúc Yến thêm một lần. Mấy cái này không sợ thừa chỉ sợ thiếu.

Trời vào thu, khí trời dần dần mát mẻ.

Thúc Yến không bị nôn nghén, ngược lại ăn rất nhiều. Thẩm đại phu nói cơ mặt Thúc Yến đã linh hoạt hơn trước, hơn nữa mang thai lại càng thêm ăn, nhưng mọi người phải chú ý không được để y ăn quá nhiều, nếu không sẽ ảnh hưởng đến dạ dày. Vì vậy, đức lang quân từ trước đến nay chỉ hận không thể cho phu nhân của mình ăn hết hàng quán trên thế giới cũng bắt đầu không chế khẩu phần hàng ngày của Thúc Yến.

Bữa chính ăn nhiều chút cũng được, nhưng không thể quá no, bình thường đói bụng thì ăn một ít điểm tâm hoặc hoa quả.

Trời thu khô ráo, Hạ Việt chuẩn bị cho Thức Yến rất nhiều trái cây, mỗi lần một đĩa nhỏ, ăn hết rồi thì thôi.

Thức Yến cũng không khó chịu, y không đói, chỉ là cảm thấy nhạt miệng, có chút đồ ăn vặt nhai nhai cũng đã rất thỏa mãn.

Từ lúc lúa nhảy nhánh đến nay đã hơn năm mươi ngày, bù nhìn gỗ cũng cắm trong ruộng gần một tháng. Bây giờ lúa bông nào bông nấy đều nặng trĩu vàng óng, dưới ánh mặt trời phản xạ sắc màu xinh đẹp, gió thu thổi tới từng tầng chập chùng lấp lánh.

Hạ Việt mượn mười người tới ruộng Bạch gia gặt lúa, người là do lão quản gia tìm, Vân lão gia và Vân phụ thân đều rất yên tâm. Hắn nói chuyện với mấy người kia một lát, thấy họ có vẻ thành thật nên cũng không phản ứng gì.

Thức Yến theo trượng phu đứng ở bờ ruộng, trống ngực đập liên hồi. Y không bước xuống ruộng tuy rằng trong lòng hơi ngứa ngáy, nhưng y lại sợ trượng phu lo lắng nên cuối cùng chỉ ngoan ngoãn đứng một bên.

Nhìn Bạch phụ phân công xong, Hạ Việt cười ngoắc ngoắc tay với Thức Yến, chờ y đến gần liền đưa cho y một cái lưỡi liềm.

Thức Yến tròn to mắt nhìn lưỡi liềm, y không dám cầm, chỉ ngẩng đầu ngơ ngác nhìn trượng phu.

Không phải không cho y ra đồng sao?

Hạ Việt cười dài, nhét liềm vào tay y: “Ta biết Thức Yến muốn làm, dù sao đây cũng là lúa người trồng vì ta. Xuống gặt trước một đao đi.”

“Thật sao?!” Thức Yến nghe đoạn, lập tức lộ ra một nụ cười sung sướng.

“Đương nhiên.” Hạ Việt gạt đầu, “Bất quá chỉ được gặt một bó thôi đấy.”

Một bó là đủ lắm rồi!

Thức Yến cảm kích nhìn trượng phu, gạt đầu, thấy hắn cho phép liền vui vẻ nhảy xuống ruộng, cúi người bắt đầu làm việc. Từng bông lúa nặng trĩu no đủ, trông đáng yêu vô cùng, Thức Yến cầm liềm lên, thuận thực cắt lúa. Sau khi cắt chừng hai mươi cây, tiểu hài tử dùng cổ buộc chúng thành một bó, sau đó trèo lên bờ.

“Tướng công, người xem! ” Y để liềm sang một bên, ôm bó lúa chạy đến trước mặt trượng phu, đôi mắt cong lên tràn đầy vui vẻ.

Hạ Việt cầm lấy bó lúa, nhìn mấy bông lúa vàng óng cũng không khỏi nhin được nở nụ cười.

Hắn sờ sờ mặt phu lang, quay đầu ra lệnh cho nhóm người đang đứng rải rác trong ruộng, mọi người bắt đầu cúi xuống làm việc.

Dĩ Ngao và Bạch phụ đứng bên cạnh dựng giàn phơi, Hạ Việt đi qua hỗ trợ, Thức Yến ở một bên cầm dây, giúp mọi người buộc chặt giàn phơi lại. Chút việc lật vật này thì Hạ Việt vẫn cho phép y làm.

Hết một ngày, toàn bộ ruộng của Bạch gia đã được gặt sạch sẽ. Giàn phơi được dời đến chỗ ruộng đã cắt xong, mọi người buộc lúa thành từng bó, treo lên trên giàn phơi. Dĩ Ngao cầm bù nhìn gỗ bên cạnh đề phòng chim chóc phá phách.

Giàn phơi kỳ thực chỉ là một sợi dây căng ra buộc vào hai cây sào bằng trúc, nhìn rất giống dây phơi đồ, chỉ là trên sợi dây có một quả bóng nhỏ, bóng làm bằng giấy nên rỗng ruột, nhẹ bồng, mỗi lần có gió thổi qua thì trượt tới trượt lui. Nông dân phơi lúa thường dùng phương pháp này để hỗ trợ đuổi chim.

Tiếp theo, chỉ cần khí trời duy trì sáng sủa, lúa phơi chừng mười ngày là có thể đem đi tuốt.

Việc đồng áng giã gạo suốt nửa năm cuối cùng cũng kết thúc, Hạ Việt và Thức Yến thở phào nhẹ nhõm. Tháng sau công việc ở lò rượu lại bắt đầu, Thức Yến cũng không tiện ra khỏi cửa, Hạ Việt liền muốn tranh thủ dẫn phu lang đi chơi một lúc.

“Còn định cuối năm dẫn người đi biệt viện ôn tuyền a, kiểu này chắc không được rồi.”

Hạ Việt nắm tay Thức Yến, hai người chậm rãi dạo bước trên phố.

Hôm nay cả hai đều theo thói quen dậy sớm, sau đó nhớ ra không có chuyện gì làm, nam nhân liền mang người ra ngoài một chút.

Nhớ tới chuyện phát sinh ở biệt viện ôn tuyền, Thức Yến cảm thấy trên mặt mình có chút nóng lên.

Nghe giọng nói xen lẫn tiếng cười của Hạ Việt, Thức Yến cũng cảm thấy đáng tiếc, hai ngày ở biệt viện khi đó thật sự quá hạnh phúc, y cũng rất muốn đến đó một lần nữa, lúc đấy chắc chắn y sẽ không để nam nhân xuống bếp, y muốn nấu cơm cho hắn ăn.

Dạo gần đây Thức Yến không có cơ hội nấu cơm cho tướng công nhà mình, ở Vân gia cơm toàn là do trù phòng lo, lúc nam nhân chưa khỏe thì y còn có thể xuống bếp nấu vài món cho hắn, sau đó cũng thôi, dù gì trù phòng cũng bận bịu nhiều việc, y mà đòi vào làm nữa thì chẳng phải vẽ việc cho người ta sao. Hiện tại Thức Yến lại đang có em bé, sợ là trượng phu càng không muốn để y vào bếp, Thức Yến đối với tài nấu nướng của mình vẫn có chút tự tin, đã lâu chưa sờ vào nồi chảo khiến y có chút ngứa nghề.

Hạ Việt vừa nghe y nói như vậy cũng không đành lòng từ chối, nghĩ nhân lúc bụng Thức Yến còn chưa lộ thì cứ để y thoải mái cũng được, “Vậy chúng ta không đi dạo nữa, ra chợ mua ít thức ăn đi?” Hạ Việt cười hỏi phu lang.

“...A?” Thức Yến nghe vậy thì ngẩn ra, y nhìn quần áo trên người trượng phu rồi lại nhìn quần áo trên người mình.

...Mặc cẩm bào đi chợ?

Hạ Việt đã quyết định xong, cũng không để ý phản ứng của Thức Yến, nhanh chóng xách người đi.

Kiếp trước Hạ Việt vẫn luôn mong có một ngày được cùng vợ dạo chợ dạo siêu thị chọn thức ăn vân vân, sau đó về nhà ăn cơm thơm phức vợ nấu, so với nhà hàng cao cấp còn ngon hơn, hắn thích nhất là một bữa cơm có hương vị gia đình.

Vì vậy, cuối cùng Thức Yến chỉ có thể bất đắc dĩ đi theo trượng phu đến khu chợ ở thành Tây. Nhìn nam nhân tuyệt không để ý đến ánh mắt người khác, hăng hái bưng bưng lượn lờ giữa các sạp hàng, Thức Yến chợt nhận ra, mình quan tâm nhiều thế để làm gì, chỉ cần hắn vui vẻ là được.

Thấy tướng công muốn ăn cơm y làm đến thế, Thức Yến đương nhiên rất cao hứng. Nghĩ đoạn, y cũng không để ý tới phản ứng của người khác nữa, chuyên tâm cùng trượng phu chọn nguyên liệu nấu ăn hôm nay.

Hai người mặc cẩm bào đi chợ là một cảnh tượng vô cùng hiếm có. Thiếu gia có tiền ai lại đến chỗ này, huống chi mua thức ăn là chuyện của tôi tớ trong nhà. Trong vài năm trở lại đây chưa có ai từng chứng kiến chuyện như vậy, cả chợ người nào người nấy đều trở mắt lên nhìn, đây là sự kiện ngàn năm có một đó nha!

Đôi phu phu người ta một đường quần quít đi chợ, một lang quan ưu nhã quý khí như thế lại không ngại bẩn, nào cá nào thịt nào rau dưa đầy đất cứ như vậy thoải mái cầm trong tay, cũng không sợ bùn đất lên y phục. Vị phu lang bên cạnh cũng cẩn thận chọn lựa, dù trả giá cũng rất lễ phép, thỉnh thoảng lại quay sang thương lượng với trượng phu, nhìn qua vô cùng ân ái.

Hạ Việt không biết ngày hôm nay hắn tâm huyết dâng trào một lần lại trở thành đề tài bàn tán mấy ngày tới trong Dân thành, bất quá cho dù biết, hắn cũng sẽ không quan tâm. Hắn đã đạt được mong ước, trải nghiệm cảm giác cùng vợ đi chợ, còn sắp sửa được vợ nấu cho ăn, trong lòng đang rất là thỏa mãn.

Mua đồ xong, hai người không muốn bị người vây xem nữa nên vừa ra khỏi chợ đã lập tức lên xe ngựa về nhà.

Lúc trở lại Vân gia thì sắc trời còn sớm, Thức Yến lập tức chạy xuống trù phòng nói chuyện với đầu bếp, bảo hôm nay y sẽ chuẩn bị bữa tối của Đông viện, vừa dứt lời liền xắn tay áo động thủ.

Hạ Việt vốn muốn ở lại với y, nào ngờ lại bị xua đuổi, hắn đành phải gọi một hạ nhân đi giúp phu lang, thuận tiện chiếu cố y.

Ngày mùa thu, mặt trời chiều nhuộm khoảnh sân thành một màu đỏ thẫm, Đông viện cũng chuẩn bị ăn cơm.

Thức Yên chỉ làm mấy món ăn gia đình, nhưng cũng không phải kiểu của Vân gia hay nấu.

Mâm cơm có cá hấp, củ cải hầm, thịt viên xiu mại, rau xào và một tô canh đầu cá. Y bày thức ăn lên bàn, sau đó nói với Hạ Việt: “Đây là mấy món ở nhà hay ăn, không được cầu kỳ như Vân gia, nhưng ta chỉ giải làm mỗi mấy món này thôi.”

Dừng một chút, tiểu hài tử ngẩng đầu nhìn trượng phu, hai vành tai nhỏ len lén đỏ lên: “Ta muốn cho trượng công nếm thử mấy món trước đây ta hay ăn.”

Hạ Việt nghe được câu này liền kinh hãi không thôi.

Hắn biết Thức Yên lúc nào cũng tự ti, còn tưởng y nghĩ thức ăn nông gia đạm bạc, không xứng với nhà giàu. Nhưng hôm nay Thức Yên lại làm một bàn thật đơn giản, muốn mình nếm thử những món trước đây y đã từng ăn.

Hắn có thể cho rằng Thức Yên đã không còn tự ti, không còn xem thường bản thân như trước không?

Hạ Việt cười đến là vui vẻ, kéo phu lang vào trong lòng hôn một cái, trả lời, “Cảm ơn phu lang, ta thích lắm.”

Bữa cơm này, Hạ Việt ăn phi thường thỏa mãn.

54. Chương 54: Tuốt Lúa

Đạo này khí hậu rất tốt, những ngày sau đó thời tiết lúc nào cũng sáng sủa và không có mưa. Chỉ là hôm nay trời hơi âm u, mọi người đành phơi lúa thêm mấy ngày để chúng khô hẳn.

Đôi song sinh hồi Tết còn thích chơi đắp người tuyết với Hạ Việt nay đã cao đến đốt thứ sáu của sào trúc, Hạ Việt cùng hắn đứng trong sân phơi, giàn phơi nhìn từ xa trông như những dải tua rua óng vàng lấp lánh.

Ngày xưa Bạch gia chỉ cần dùng hai bộ giàn phơi là được, năm nay thu hoạch tăng cao nên không đủ dùng, diện tích sân phơi cũng có hạn, chỉ có thể nối thêm dây vào sào trúc, dựng giàn phơi mới ngay ngoài ruộng rồi treo lúa lên.

Hạ Việt trèo lên thang tre, lấy mấy bó lúa ở chỗ cao nhất rồi đưa cho Thức Yên đang đứng bên dưới. Thức Yên chất lúa vào một chiếc sàng to, sau đó kéo chúng qua một bên. Bạch phụ thân dẫn theo Dĩ Ngao và Dĩ Nhạc đến, Hạ Việt cũng phái vài hạ nhân của Vân gia đi hỗ trợ, bọn họ dùng xe cút kít để đẩy lúa về, không tốn sức mấy, có điều phải đi lại nhiều.

Lúa trên sàng được đem đi hết, Hạ Việt cùng Thức Yên di chuyển tới chỗ tuốt lúa, nhìn y đẩy ra một nông cụ hắn chưa thấy bao giờ.

“Cái này gọi là thiên xỉ (ngàn chiếc răng).” Thức Yên thấy trượng phu ngờ ngợ nhìn mình liền cười nói cho hắn biết.

Hạ Việt hứng thú quan sát thứ nông cụ kia, thiên xỉ kỳ thực là hai tấm ván gỗ xếp nghiêng vào nhau tầm 70, 80 độ, dùng gậy gỗ cố định lại, trên tấm ván gỗ có rất nhiều gai nhỏ nằm song song với mặt đất, thế nên người ta mới gọi nó là thiên xỉ, cạnh miệng thiên xỉ kê vải trắng để hứng lúa. (1)

Trong lúc Hạ Việt còn đang nghiên cứu thiên xỉ thì Thức Yên lại từ trong phòng kho đẩy ra một cái khung và một tấm vải trắng rất lớn.

“Cái này dùng để hứng lúa à?” Hạ Việt thấy liền đoán ngay được công dụng.

Thức Yên gật đầu, cầm một bó lúa lên, để phần ngọn vào miệng thiên xỉ, y nhẹ nhàng kéo vài cái, hạt thóc liền rào rào rơi xuống tấm vải trắng.

Hạ Việt nhìn một lát cũng thấy thích, học theo Thức Yến dùng thiên xỉ tuốt lấy thóc, công việc này không đòi hỏi kỹ xảo gì nên hẳn rất thuận lợi mà thành công. Nam nhân cao hứng luôn tay vào đồng thóc đã tuốt xong, thấy trên thân lúa còn sót một ít thóc, hình như đều là những hạt lép nhỏ.

“Thức Yến...” Hần quay đầu hỏi phu lang, “Thóc còn sót lại thì mình tính sao?”

Thức Yến ngồi cạnh đang cởi dây buộc lúa, nghe thấy trượng phu hỏi, y ngẩng đầu nhìn thoáng qua, sau đó cười đáp: “Bỏ đi thôi, không bị thiên xỉ tuốt xuống thì toàn là hạt lép cả.”

“Thế à...” Hạ Việt thật ra lo lắng có cá lọt lưới, bất quá ngẫm lại, Thức Yến quý trọng lúa như thế lại cam đoan với hẳn, chắc thiên xỉ không bỏ sót quá nhiều đâu.

Nghĩ đoạn, hẳn cũng không ngồi suy tư nữa, bà xã giỏi giang như vậy làm Hạ Việt có chút không cam lòng, nhanh chóng chuyển tâm tuốt lúa.

Hai người cùng làm thì tiết kiệm thời gian hơn nhiều, mỗi lần tẩm vải đầy thóc thì hai người lại ngừng tay, đổ thóc vào cái mẹt bên cạnh rồi mới làm tiếp. Chừng một canh giờ sau, cả hai bỗng nghe tiếng reo của đôi song sinh nhà họ Bạch.

“Ca ca, ca phụ!” Hai đứa nhỏ bình thường nghịch đến mức cả người toàn bùn đất, nay lại sạch sẽ tinh tươm đứng trước mặt Hạ Việt và Thức Yến, đồng thanh nói: “Chúng ta tới giúp các người nhặt thóc!”

Hạ Việt và Thức Yến đưa mắt nhìn nhau, sau đó bật cười, không nhịn được đưa tay sờ sờ đầu bọn đệ đệ.

Thư Hỉ và Thư Dự vui vẻ kéo tẩm vải đầy thóc Thức Yến để trong góc sang, ngồi xổm xuống nhặt một ít cỏ rác sót lại, sau đó cẩn thận đổ vào trong sàng.

Chờ đến khi mấy người Bạch phụ từ trong ruộng trở về đã trông thấy hình ảnh ầm ập một nhà bốn người như thế.

Dĩ Ngao vừa dỡ lúa trên giàn xuống vừa thăm hỏi, hài tử trong bụng ca ca sau khi lớn lên có về phụ giúp nhà mình không nhỉ. Sau đó thiếu niên lại lắc đầu một mình, con cháu Vân gia sao lại đi làm việc nhà nông được, nếu là con của mình thì còn may ra, mong sau này nó hiểu chuyện một chút.

Nếu là con của mình...

“...”

Dĩ Nhạc kéo lúa sang chỗ Thức Yến xong, quay lại nhìn Dĩ Ngao, ngạc nhiên hỏi: “Nhị ca, sao mặt người đỏ thế? Người nóng à?”

Dĩ Ngao nghe vậy thì giật mình, sờ sờ mặt, nhanh chóng lắc đầu với đệ đệ.

Dùng thiên xỉ tuốt thóc ra, nhặt sạch cây cỏ và sạn lẫn vào, sau đó mọi người lại bê chúng ra một cái máy gỗ gọi là dương cốc xa. Dương cốc xa thực chất là một cái thùng rỗng, bên trong có trục bánh xe và cánh quạt. Người ta đổ thóc vào miệng phễu phía trên rồi quay đều chiếc cần bên ngoài, trục bánh xe trong dương cốc xa sẽ tạo ra gió, thóc tốt và nặng hạt trực tiếp rơi xuống chậu hứng, vỏ trấu và thóc lép sẽ rơi xuống khay chứa ngay bên cạnh, còn bụi bặm sẽ bị gió trực tiếp thổi ra cửa thông bên trái.

Sử dụng dương cốc xa chủ yếu vẫn là điều chỉnh tốc độ, gió quá mạnh sẽ thổi cả thóc tốt vào khay đựng rác, gió quá nhỏ lại không lọc được tạp vật. Cuối cùng chỉ có Bạch phụ và Thức Yến mình đây kinh nghiệm đi làm, Dĩ Ngao và Hạ Việt phụ trách đổ thóc vào miệng phễu còn nhóm tiểu lang quan chờ chậu hứng đầy thì kéo ra đổ vào túi đựng.

Người một nhà phân công hợp tác, hiệu suất ngược lại không tệ, chỉ là số lượng lúa khá nhiều, cho dù làm cả ngày đêm cũng chưa chắc xong. Cũng may mấy ngày tới xem ra sẽ không có mưa to, mọi người cất số lúa chưa kịp tuốt vào trong góc nhà kho, dùng vải bố phủ lên tránh chim chóc tới phá.

Cứ như vậy duy trì liên tục gần một tuần, Bạch gia đã tuốt hết lúa xong, lại tốn thêm ba bốn ngày nữa để lọc gạo.

Bạch gia để lại ba mươi cân lúa làm giống, còn lại đều phân thành loại nhất đẳng và nhị đẳng cất vào nhà kho, chờ qua mùa mưa thì đem đi xay là được.

Sau đó, Hạ Việt rút cục biết Lạc Việt xay gạo bằng phương pháp gì.

Qua cơn mưa, người ta dẫn nước vào guồng, dùng lực đẩy để di chuyển công cụ xay gạo. Công cụ này còn khéo léo hơn Hạ Việt tưởng, phía trên cũng có một miệng phễu, thóc được đổ vào một cái bồn hình trụ, bên trong có một trục xoay bằng đá được cố định chắc chắn vào đáy thùng, guồng nước sẽ đẩy trục xoay chuyển động, cọ xát vào lớp vỏ trấu, cho ra gạo trắng.

Người nào chế ra được công cụ này hẳn vô cùng thông minh, Hạ Việt cầm lấy hạt gạo trắng đã được xát bảy phần, tính toán khoảng cách của trục xoay và thành bồn, mới bắt đầu mà đã có thể nghiền ra tinh mễ bảy phần thế này, nếu có thể thu hẹp khoảng cách kia lại, có khả năng cho ra được tinh mễ phần trăm thấp hơn nữa, thậm chí đạt tới năm phần cũng không ngoa.

Nhưng khi nhìn thấy nông dân vất vả trông trọt như vậy, bao nhiêu mồ hôi nước mắt đổ xuống mới ra được gạo, Hạ Việt lại cảm thấy, nếu bắt người ta nghiền đi gần nửa số gạo, thực sự có chút không đành lòng. Ở hiện đại còn có máy móc và nhân số lao động lớn, ở đây tối đa chỉ có thể mượn sức súc vật cày cấy, phần lớn việc nhà nông đều phải dựa vào con người, nếu như dùng gạo năm phần chưng cất rượu, thế thì càng phải sử dụng nhiều lúa hơn.

Hắn nhìn vốc gạo trắng ngần trong tay, cuối cùng vẫn đem ý niệm muốn dùng tinh mễ năm phần chưng cất rượu chôn sâu xuống đáy lòng.

Cho dù chỉ có bảy phần, bọn hắn cũng nhất định làm ra được rượu ngon như quỳnh tương cam lộ!

Nam nhân đứng dậy, trên mặt lộ ra một nụ cười tự tin.

Đầu tháng Chín, Bạch gia cho gạo vào thúng tre, chuyển đến lò rượu của Vân gia.

Việc nhà nông toàn bộ kết thúc, Thức Yển rút cục rảnh rỗi, lại bắt đầu làm tổ trong nhà. Biết mình lại sắp phải ra lò rượu, Hạ Việt liền quyết định tranh thủ ở nhà chơi với phu lang.

Vân phụ thân đã sớm nhờ người may cho Thức Yển mấy bộ y phục mới, bộ nào cũng rộng rãi, hiển nhiên là đã tính toán đầu vào đấy, ngay cả quần áo mùa đông và mùa xuân đều đầy đủ, lúc tiệm may đem đến, Vân phụ thân liền trực tiếp sai hạ nhân mang qua Đông viện cho con dâu.

“Cha may sớm quá, ta còn chưa lộ bụng mà.” Thức Yển mặc thử một bộ, sau đó giơ tay cho trượng phu nhìn.

Hạ Việt cười kéo kéo vạt áo bào dài thướt kia, chỉ cảm thấy Thức Yển nhỏ nhắn lọt thỏm trong bộ đồ to đùng nhìn dễ thương kinh khủng.

“Làm sớm cũng được mà, bộ này dày nè, chờ tới mùa đông mặc đi.”

Thức Yển cúi xuống nhìn nhìn, rồi lại nghiêng đầu suy nghĩ: “Cơ mà vẫn rộng lắm.”

“Vậy đầu xuân mặc.” Hạ Việt ghé qua thơm mạnh lên má y một cái, lại đỡ Thức Yển thay sang một bộ khác.

Bộ thứ hai thật ra tương đối vừa người, quần áo màu vàng nhạt làm nổi bật gương mặt mềm mại trắng nõn của tiểu hài tử, Hạ Việt nhìn thích muốn chết.

Hắn xem xét mấy món xiêm y còn lại, cũng không bắt Thức Yển mặc thử, nhìn thấy mấy đôi giày mới kia, trong đó có hai đôi to đùng, phỏng chừng là sợ sau này Thức Yển bị phù nề (3).

Hạ Việt gọi người tới cất y phục đi, lại ôm phu lang nhà mình vào lòng, chờ hạ nhân lui xuống liền bắt đầu hôn lên mặt đứa nhỏ.

Thức Yển ngoan ngoãn để hắn hôn, y buông mắt nhìn xiêm áo trên người mình, quay đầu hỏi trượng phu: “Tướng công thích bộ này à?”

“Ừ.” Hạ Việt cười híp mắt gật đầu, “Phu lang mặc như vậy đẹp lắm, sau này chịu khó chọn màu nào tươi sáng chút ha?”

Thức Yển nghe đoạn, đỏ mặt đáp: “Mấy màu đó thường chỉ có trẻ con mặc thôi.”

“Không phải người cũng mới mười mấy tuổi đó sao.” Hạ Việt néo néo mặt y.

Thức Yến lập tức phản bác, “Sang năm là ta đã hai mươi rồi!”

Thức Yến trầm nghĩ, y đã kết hôn rồi mà còn mặc quần áo sắc sỡ của tiểu khanh quan, bảo đảm sẽ bị người ta nói là cửa sừng làm nghề.

Hạ Việt đương nhiên không đồng ý: “Hai mươi thì sao, Thức Yến nhà ta so với khanh quan mười mấy tuổi kém chỗ nào? Quần áo là ta đưa, người mặc cho ta xem, cũng không phải mặc cho bọn họ nhìn.”

Chỉ cần trượng phu nói thích, Thức Yến sẽ không có sức chống cự, xiêm y đương nhiên là mặc cho hắn ngắm, tuy y vẫn cảm thấy có chút thẹn thùng, thế nhưng cuối cùng vẫn gật đầu đáp ứng.

Sau đó, Hạ Việt may cho y một đồng quần áo nào hồng nào đỏ, nào xanh nào vàng, Thức Yến nhìn mà dở khóc dở cười, mặc những màu này đều là khanh quan 14 15, mình còn sắp sinh con cho người ta, mặc như này thể nào cũng bị chê cười.

Bất quá Thức Yến cũng không phải là không thích, y là nông gia hài tử, từ nhỏ ít khi nào được mặc quần áo sáng màu, lúc này bản thân chưa tới 20, trượng phu còn khen đẹp, y cảm thấy ngọt ngào không thôi, bị cười cũng được, chỉ cần nam nhân của mình vui.

Vì vậy ngày đó, Thức Yến mặc nguyên một bộ xiêm y vàng nhạt đi qua đi lại, đến tối lúc tắm rửa mới thay ra.

(1) Thiên tử: Tác giả mô tả dựa theo máy tuốt lúa kiểu này

(2) Dương cốc xa và nguyên lí hoạt động:

(3) Chứng phù nề khi mang thai: Hiện tượng chân bị sưng phồng, thường gặp ở mu bàn chân, mắt cá chân, cẳng chân ở các thai phụ vào những tháng cuối cùng.

55. Chương 55: Trở Về

Cuối thu, những gia đình chuyên làm rượu cũng bắt đầu quay lại lò rượu nhà mình. Tất cả nông hộ ở ngoại ô đều đã kết thúc việc nhà nông, rốt cuộc có thể nghỉ ngơi một thời gian.

Năm nay địa tô Bạch gia thu được không nhiều bằng năm ngoái, nhưng có Vân gia trả giá mua gạo rất hậu hĩnh, thành thử tổng thu nhập so với năm rồi còn cao hơn.

Còn mười ngày nữa là một mùa cất rượu mới lại bắt đầu, mọi người mời công nhân tới để kiểm tra tu sửa các loại dụng cụ chưng cất rượu. Liên tiếp mấy hôm, ai đi ngang qua tiểu viện đều nghe được tiếng búa gõ và tiếng bào gỗ vang lên.

Sau khi tu sửa xong không lâu, các tầng nhân cũng lục tục quay lại, Hạ Việt và Vân lão gia cùng nhau đến cổng thành đón Đỗ sư. Đa số người trong lò rượu đều là đồng hương của Đỗ sư, cùng nhau đến Dận thành cất rượu kiếm tiền, chỉ có một số tầng nhân và học đồ là dân Dận thành chính gốc.

Đoàn người của Đỗ sư phong trần mệt mỏi tới nơi, còn chưa kịp nghỉ đã đi xem gạo năm nay.

Hạ Việt mở một thùng gạo của Bạch gia ra, Đỗ sư cầm lên một ít, đưa ra trước mắt nghiêm túc đánh giá.

“Đỗ sư, ngài cảm thấy thế nào?”

Hạ Việt dù sao cũng tham dự hầu như toàn bộ hành trình trồng trọt, lúc này đột nhiên có cảm giác như phụ huynh đứng ngoài cổng chờ con mình đi thi. Tuy hắn cho rằng chất lượng vụ mùa năm nay rất tốt, nhưng nhìn Đỗ sư đang đắm chiêu vẫn có chút thấp thỏm.

Đỗ sư cầm một hạt gạo lên xoay xoay, hắn mỉm cười, đưa cho Hạ Việt, nam nhân vội vàng đưa tay nhận lấy hạt gạo bé xíu.

“Thiếu tàng chủ, ngài nhìn này, muốn biết gạo có tốt hay không thì ta phải xem thử trên bề mặt gạo có tỳ vết không.” Đỗ sư cười nói, “Ngài sờ thử đi, nếu trong tâm gạo chỉ có ba hoặc bốn đường nứt thì chắc chắn là gạo tốt, nếu vượt qua năm đường, vậy phải coi chừng.”

Hạ Việt cúi đầu nhìn hạt gạo no tròn trắng muốt, lấy tay sờ thử, thân gạo láng mượt, nhìn kỹ tâm gạo thì có đúng ba đường nứt. Hắn kinh hãi ngẩng đầu nhìn về phía Đỗ sư, thấy Đỗ sư cười gật đầu: “Gạo này khá lắm.”

Mấy tàng nhân đứng ngoài cửa nghe được câu này, ai nấy đều phi thường phấn chấn. Gạo đối với nghề sản xuất rượu mà nói là vô cùng quan trọng, gạo càng tốt thì rượu cất ra càng đáng giá chờ mong.

“Bất quá năm nay tăng gia sản xuất nhiều như vậy, lang quan nhà họ Bạch cũng vừa mới thành niên a, bọn họ vất vả rồi.” Đỗ sư nhìn một vòng, thấy mấy thùng gạo to đùng chất trong kho liền có chút cảm thán.

Vân lão gia cười vỗ vỗ vai Hạ Việt, quay sang nói với Đỗ sư: “Năm nay đám nhỏ Bạch gia đều ra đồng làm việc cả, Thúc Yến cũng về hỗ trợ, tiểu tử này lại càng quá đáng hơn, ở lì bên nhà người ta từ lúc gieo giống đến lúc xát gạo luôn.”

“...” Ày. Hạ Việt ngượng ngừng cười cười.

Nghe nói Hạ Việt cũng ra đồng trồng lúa, Đỗ sư và những tàng nhân khác đều rất kinh ngạc.

Trong ấn tượng của bọn họ, Vân thiếu gia là một công tử thanh cao, không thích rượu cũng một phần là do hắn ghét bộ dạng say xỉn. Người như vậy cư nhiên lại đi làm đồng, Đỗ sư nghĩ thầm, chắc hẳn đều là do vị thiếu phu nhân kia.

Các tàng nhân khi về quê cũng phải làm ruộng, bọn họ một năm bốn mùa đều phải tiếp xúc với lúa gạo, đúng là họ cho rằng hiểu gạo càng nhiều thì rượu cất ra càng ngon, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới thiếu tàng chủ cũng sẽ đi làm đồng. Tuy Vân lão gia năm đó tiếp nhận lò rượu xong thì cũng cùng tàng nhân làm việc, nhưng đó là truyền thống của Vân gia, xưa nay làm gì có tàng chủ nào lại chạy đi trồng lúa bao giờ?

“Thiếu tàng chủ ra đồng làm gì, Bạch gia thiếu người đến mức đó sao?” Đỗ sư thăm dò hỏi.

Thiếu tàng chủ rất yêu thương phu lang, chuyện này mọi người đều biết. Nhưng nếu xót phu lang cực khổ thì mướn người là được rồi, hà tất phải tự thân vận động.

Hạ Việt thản nhiên cười đáp: “Đúng là nhân thủ hơi ít. Nhưng ta lại cho rằng, về chuyện cất rượu thì ta cũng chỉ là tay mớ, không so được Đỗ sư và các vị, đến gạo còn chưa sờ qua lần nào. Ta biết các tàng nhân ai cũng rành rẽ về lúa gạo liền muốn đi theo học hỏi, cũng may nhạc phụ không chê ta phiền, đồng ý để ta xuống đồng quậy phá.”

Có tàng nhân lớn gan cười trêu ghẹo hắn: “Thật ra thiếu tàng chủ xót phu lang nhà mình làm việc vất vả chứ gì?”

Hạ Việt nhướn mày, thoải mái nói: “Đương nhiên, cả Dân thành đều biết ta thương phu lang cỡ nào mà.”

Mọi người nghe xong đều cười to.

Đỗ sư nhìn Hạ Việt phơi nắng một mùa hè, làn da đã chuyển thành màu đồng, trong lòng cảm thấy rất vui vẻ. Có một tàng chủ chu đáo như thế đúng là may mắn của mọi người.

Lúc Đỗ sư còn muốn đi kiểm tra dụng cụ lần nữa, Hạ Việt và Vân lão gia bèn vội vàng cản lại, bảo hắn không nên quá nóng lòng, hãy đi nghỉ ngơi một chút đợi mai làm cũng được.

Hôm sau, chờ tàng nhân và học đồ của lò rượu đều đến đông đủ, Vân gia phá lệ mời một vị trụ trì tới, tập trung mọi người lại rồi bắt đầu cử hành lễ tế tửu thần. Nghi thức giăng co gần một canh giờ, lúc lễ tế kết thúc, mọi người bắt đầu tiến vào làm việc.

Trước khi bắt đầu một mùa chưng cất mới, lò rượu phải tiến hành dọn dẹp, dù gì cũng bỏ trống nửa năm.

Mọi người lau dọn mất vài ngày, đầu tiên là quét bụi sạch sẽ, sau đó dùng nước sôi tiêu độc các dụng cụ.

Tiểu viện sáu tháng trời quanh quẽ nay đã trở nên thập phần náo nhiệt. Các tàng nhân vừa quét dọn vừa hát ca dao, tiếng ca lớn đến mức Thúc Yến ở Đông viện cũng nghe thấy.

Hạ Việt xuống hầm trữ rượu hỗ trợ. Mọi người ở lò rượu lúc biết tin thiếu phu nhân có thai liền thi nhau chúc mừng, vốn muốn để thiếu tằng chủ về chăm sóc cho thiếu phu nhân nhưng lại bị Hạ Việt cự tuyệt.

Hắn không phải là không muốn ở cùng phu lang, nhưng một khi đã hạ quyết tâm làm gì, hắn nhất định phải kiên trì tới cùng. Thúc Yến hiện giờ cũng chưa đến mức không có hắn thì không được, hiện tại hắn tuy danh là tằng chủ, nhưng tính ra cũng chỉ là một học đồ, không thể tự tiện muốn nghỉ thì nghỉ muốn đi thì đi.

Thúc Yến rất hiểu cho tướng công nhà mình. Kỳ thực tình trạng thân thể y rất tốt, lúc ở Bạch gia hay làm việc nên thân thể cũng khỏe mạnh, sau khi gả về Vân gia lại được nuôi kỹ như thế, cho dù dầm mưa một canh giờ cũng chỉ bị phong hàn. Mấy hôm nay ngoại trừ càng lúc càng thêm ăn, Thúc Yến cũng không cảm thấy khó chịu chỗ nào, thế thì việc gì phải bắt nam nhân ở nhà với mình.

Công việc quét dọn không quá mệt nhọc, đến chạng vạng là có thể về. Buổi sáng cũng không cần thức dậy quá sớm, Hạ Việt cùng phu lang ăn điểm tâm, sau đó chậm rãi đi bộ sang lò rượu.

Bảng trong hầm của Hỉ Cữu Túy cạn kiệt, thực đơn mùa thu đã kết thúc, mọi người bèn chuẩn bị soạn thực đơn mới cho mùa đông.

Thúc Yến mang thai nên không thể uống rượu, đành ngậm trong miệng thử mùi vị một lát, sau đó lại nhổ ra, chỉ có vậy thôi nhưng vị giác siêu chuẩn của y vẫn giúp ích không nhỏ. Chỉ là lúc ngồi xe ngựa về nhà, Hạ Việt ngạc nhiên thấy phu lang nhà mình bắt đầu làm nũng, không nhéo nói chỉ được ngậm mà không được nuốt thật là đau khổ.

Nhìn Thúc Yến cau mày, cúi đầu lăm lăm đòi uống rượu, Hạ Việt cảm giác trong lòng như có vuốt mèo con đang cào cào.

Bà xã dễ thương quá đi thôi, thật muốn nuốt người vào bụng!

Thế nhưng Thúc Yến hiện tại đã mang thai hơn hai tháng, chưa thể làm chuyện kia với hắn được, Hạ Việt buồn bực nín nhịn, chỉ có thể trút giận lên môi đối phương.

Từ lúc biết Thúc Yến mang thai thì Hạ Việt vẫn luôn cấm dục. Thúc Yến muốn dùng tay giúp hắn, Hạ Việt ngăn y lại, sau đó cách vài ngày thì hai người mới an ủi nhau một chút.

Hắn thở dài một hơi, đẩy Thúc Yến đang vùi mặt giữa hai chân mình ra. Đứa nhỏ này luôn cố gắng lấy lòng hắn, mỗi lần thấy y đứng dậy, khóe mắt đỏ ửng, hắn lại có ảo giác mình vừa đem người làm đến khóc. Hạ Việt cũng đã nói với y mấy lần rằng không cần nuốt quá sâu, nhưng Thúc Yến không chịu nghe, cuối cùng đành để y dùng tay.

Hạ Việt không muốn thấy Thúc Yến khóc, đương nhiên trừ lúc hắn tiến vào cơ thể y.

Tối hôm nay hai người lại giúp đối phương làm một lần, Hạ Việt vuốt ve phần bụng mềm mại của người nọ, lăm lăm cực lực cưng người nhanh lớn nhanh khỏe chút đi, tới chừng nào mà phụ thân người làm thịt cha người được ấy.

Hôm sau là ngày dọn dẹp cuối cùng, các dụng cụ rửa xong đều được mang ra trước viện phơi, tàn nắng cuối thu vẫn cố gắng len lỏi qua những tán cây, thỉnh thoảng lại có một trận gió thanh mát nhẹ nhàng thổi tới, công cụ giữa ánh dương quang và gió mát cũng từ từ được hong khô.

Cuối thu năm nay có hơi lạnh, mọi người không làm việc ngay, Đỗ sư đợi mấy ngày, rốt cục thấy tiết trời đã ấm mới tuyên bố bắt đầu vo gạo.

Ngày đầu tiên sẽ vo mười lăm kí gạo, đây là cho thùng rượu thứ nhất.

Hạ Việt cũng không phải lần đầu tiên làm việc này, cho dù đã qua nửa năm, hắn vẫn nhớ kỹ cách làm.

Không được dùng lực mà phải nương theo dòng nước, nhẹ nhàng đảo gạo. Người ta đổ nước lạnh vào thùng gỗ, dùng vải trắng bọc gạo lại để vào trong giỏ trúc, ngâm trong nước rồi bóp nhẹ, chờ nước rửa sạch hết cám gạo đi rồi tiếp tục ngâm thêm một lúc.

Ngâm gạo sẽ làm chúng hấp thu nước, nhiệt độ không khí cùng thời gian ngâm sẽ quyết định tình trạng hút nước của gạo.

Mấy tầng nhân cầm chặt quai giỏ, chỉ chờ Đỗ sư hạ lệnh. Có thể nắm chắc thời gian như thế, coi như hiểu được trình độ của hắn cao đến mức nào. Canh đúng giờ, Đỗ sư ra lệnh một tiếng, các tầng nhân liền lập tức kéo giỏ trúc trong nước ra rồi đập vãi bỏ lên đậy lại. Gạo này sáng hôm sau sẽ được nấu.

Vo gạo xong, thu dọn dụng cụ sạch sẽ, ngày hôm nay coi như hoàn tất, ngày mai giờ Dần mới bắt đầu nấu cơm. Hạ Việt về nhà tắm rửa ăn tối, sau đó lập tức lên giường đi ngủ.

Lần nấu cơm đầu tiên trong mùa còn được gọi là lên tăng, ngụ ý một năm chưng cất rượu chính thức bắt đầu. Chiếc thùng gỗ to được nhắc lên, tới giờ Dần liền có người chuẩn bị nhóm lửa.

Hạ Việt cùng mọi người ước lượng số gạo đã vo, mười lăm kg gạo biến thành mười chín kg rưỡi, tỷ lệ hút nước khoảng 3/2. Ghi nhớ số liệu xong, tầng nhân đổ gạo vào thùng to, dùng mộc sạn san bằng bên trên, bắt đầu nấu thùng cơm đầu tiên.

Sau nửa canh giờ, Đỗ sư cũng tới bên cạnh tăng, các công nhân phụ trách đứng cạnh chuẩn bị mở nắp thùng.

Nấu cơm là một qui trình tương đối quan trọng, qua được khâu này thì coi như thành công bước đầu. Đỗ sư và tầng nhân dựa vào mùi hương để phán đoán thời điểm, mọi người đều khẩn trương chờ đợi.

Một lát sau, tầng nhân phụ trách đang nhìn chăm chăm vào trong thùng đột nhiên quay đầu về phía Đỗ sư mấp máy miệng, Đỗ sư gật đầu đáp: “Được rồi, mở ra đi.”

Vải trắng được xóc lên, Hạ Việt leo lên trên thang, cầm mộc sạn cùng mấy người khác đánh cơm cho tới. Hơi nước bốc lên quanh quần, mùi cơm chín xông vào mũi, đó là một hương thơm rất dịu dàng, có hơi giống mùi cỏ khô, vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái.

Cơm chín được đánh vài lần, có mấy tráng hán đã đứng sẵn bên dưới, giờ thùng gỗ lên, Hạ Việt dùng mộc sạn xới cơm vào trong thùng. Cơm mới nấu xong rất nóng nhưng không một ai than thở tiếng nào, đợi thùng đầy thì khiêng lên vai, chuyển sang phòng khác chờ nguội. Mấy người bên đây đều cúi đầu, im lặng cầm gậy khều cơm.

Cơm đã nguội sẽ được chuyển sang diêu thất. Hệ thống sưởi trong diêu thất đã được đốt, vừa bước vào đã đổ đầy mồ hôi. Các diêu sư rải men rồi nhào nắn cơm cho thấm, sau đó dùng vải trắng bao lại, đợi cơm lên men.

Đến khi công việc kết thúc, Hạ Việt vừa thả lỏng một cái, cả người đột nhiên có chút thoát lực. Năm ngoái hắn chỉ đứng một bên hỗ trợ vài việc, hôm nay là lần đầu tiên tham gia cả một quá trình, cả người đều khẩn trương.

Lúc này nam nhân tựa ở vào trên tường, ngơ ngác nhìn mấy bọc vải bọc tròn xoe trên bàn gỗ. Chẳng biết tại sao, hắn lại nhớ đến đứa con trong bụng Thúc Yến.

Ra đây là cảm giác thành tựu sao?

Ánh mắt của Hạ Việt đột nhiên trở nên nhu hòa.

Thúc Yến đang mang thai hài tử của Vân gia, hắn ở đây được làm công việc yêu thích, được trông gạo để làm ra rượu ngon. Nghĩ như vậy, Hạ Việt cảm thấy nhân sinh của mình thật sự vô cùng tốt đẹp.

Chương này có nhiều từ nói về rượu nhưng do đã chú thích ở mấy chương trước rồi nên Mị không nhắc lại nữa nhé U v U Yêu

56. Chương 56: Lên Men (thượng)

Sau buổi lên tăng, Hạ Việt lại bắt đầu chuỗi ngày đi sớm về khuya.

Nam nhân vốn không nề đánh thức phu lang, ngày nào cũng im lặng rời giường mặc quần áo, sang phòng bên cạnh rửa mặt. Cứ như vậy được vài hôm, người nào đó sau khi mang thai liền trở nên rất dính người cũng nhin không được lên tiếng.

“Buổi tối đã không gặp được tướng công rồi, nay cả buổi sáng cũng không...”

Thức Yến bình tĩnh nói một câu, tuy không lộ ra biểu cảm gì nhưng cái bộ dáng này lại làm Hạ Việt thương muốn chết.

Hai người nằm trong chăn, Hạ Việt kéo tiểu hài tử nhà mình vào lòng, dịu dàng vuốt vuốt tay y, lại xin lỗi hôn lên trán y một cái.

“Ta chỉ muốn để người ngủ thêm một lát thôi, không nỡ gọi người dậy.”

Thức Yến vui mặt vào ngực hắn lắc đầu: “Người gọi ta dậy đi, người đi rồi ta lại ngủ tiếp cũng được mà, cùng lắm thì bảo người đốt hương an thần.”

Hạ Việt bật cười, không lay chuyển được ánh mắt cố chấp của phu lang. Hắn suy nghĩ một chút, rốt cục đầu hàng: “Vậy người nhất định phải ngủ bù ha, nhớ ăn uống đầy đủ.”

Thấy Thức Yến ngoan ngoãn gật đầu, Hạ Việt cũng chỉ có thể nở một nụ cười bất đắc dĩ.

Vì vậy bắt đầu từ hôm sau, sáng nào Hạ Việt cũng đánh thức phu lang, hai người nhìn nhau một lúc, hắn sẽ hôn y, hoặc nếu Thức Yến tinh thần tốt muốn rời giường, nam nhân sẽ để tiểu hài tử giúp mình mặc quần áo, ngồi nói chuyện với y vài câu rồi mới đi.

Kỳ thực Hạ Việt phải dậy rất sớm, Thức Yến lần nào cũng miễn cưỡng mở mắt ra, sau đó Hạ Việt sẽ lại dỗ y ngủ tiếp. Bất quá, buổi sáng có thể thấy trạng phu, cho dù chỉ trong khoảnh khắc nhưng Thức Yến đã cảm thấy rất thỏa mãn, thậm chí là vui vẻ cả ngày, đi xử lý nội vụ xong lại chờ màn đêm buông xuống.

Tình huống lên men lần thứ nhất rất tốt, mỗi lần mở vại ra đều có thể ngửi thấy hương vị dịu ngọt, thử sờ tay lên, cảm giác ngoài cứng trong mềm làm Đỗ sư vô cùng hài lòng.

Ngày nào mọi người cũng phải nấu cơm và ủ men, sau khi lên men một ngày một đêm xong lại đưa lên bàn, nhào nặn và thêm men nếm vào, quá trình này gọi là quá trình tạo nếm. (1)

Cơm lên men được bọc vải xếp chồng lên nhau, điều thất vất vả đốt lò sưởi, lúc nào cũng nóng hừng hực. Đây là môi trường vô cùng thích hợp để vi sinh vật hoạt động.

Đến khi cơm ủ xong thì cũng vừa lúc trời sáng, bởi mới bắt đầu sản xuất mẻ rượu thứ nhất, tiểu viện tương đối thanh nhàn, nhiều tầng nhân lúc này mới bắt đầu ăn điểm tâm.

Hạ Việt cũng theo mọi người chen vào sảnh, uống cháo gặm màn thầu. Các tầng nhân đều ăn ngủ ngay trong lò rượu, tiểu viện còn dư hai tầng, tầng trên là phòng ngủ, tầng dưới là bếp ăn và sảnh nghỉ, cả bọn ngồi ngay trong sảnh ăn uống nói chuyện, đến tối mới về phòng.

Các tầng nhân đã dần quen với vị thiếu gia kỳ lạ này, có nhiều người nói chuyện cũng không dùng kính ngữ, Hạ Việt thực sự dung nhập vào lò rượu, cùng ăn cùng làm, bình thường rảnh rỗi sẽ đùa giỡn với bọn họ. Trong một thoáng, bọn họ đã quên vị lang quan anh tuấn trước mặt là thiếu gia nhà họ Vân, chỉ coi hắn như đồng sự của mình.

Hạ Việt rất thích bầu không khí như vậy, thái độ của mọi người khiến hắn cảm thấy vô cùng thoải mái. Xuyên tới Lạc Việt trở thành Vân thiếu gia, hắn dần không quá để ý đến lễ nghi nữa, rốt cục cũng có thể cất tiếng cười to.

Hạ nhân trong nhà rất cung kính, chỉ có tiểu hạ nhân của hắn là còn nhảy nhót một chút, có điều vẫn giữ vững quan hệ chủ tớ. Hạ Việt hiểu, ở đây không giống như kiếp trước, lời nói và việc làm của hắn cũng không ảnh hưởng đến chuyện gì cả. Bản thân hắn đã quen chú trọng hình tượng nên dù kiếp này phải sắm vai một quý công tử ưu nhã, hắn cũng không khó chịu, thế nhưng trong lòng hắn lúc nào cũng có một xung động nho nhỏ, thật sự rất muốn được một lần tùy ý ăn to nói lớn.

Các tầng nhân bởi vì thân phận của hắn nên rất câu nệ, Hạ Việt không nói gì, cũng không muốn thay đổi điều gì. Chưng cất rượu coi trọng tốc độ, một khi đã bắt đầu, ai ai cũng chỉ một lòng một dạ chuyên chú vào công việc trên tay, người bên cạnh chính là đồng sự, cho dù xuất thân từ đâu cũng thế. Hơn nữa Hạ Việt học nhanh, làm việc cẩn thận lại có kiên thức của đời trước, trình độ hiện nay có thể nói là ngang ngửa, dần dà chậm rãi hòa cùng đoàn người.

Ăn điểm tâm xong, mọi người trò chuyện với nhau một lát rồi lại đi rửa dụng cụ. Tới gần trưa, Hạ Việt cùng diêu sư tiến vào diêu thất thay đổi vị trí các bọc cơm, bọc nào ở dưới thì xếp lên phía trên, như vậy chúng đều được ủ ấm đều nhau.

Qua giờ Thân, sau khi đã đổi vị trí bọc cơm lần thứ ba thì mọi người cho cơm vào trong thùng lớn đảo đều, giúp qui trình chuyển hóa tinh bột được thuận lợi hơn.

Thấy tình hình ổn thỏa, Hạ Việt liền trở lại Vân trạch cùng phu lang ăn tối, hẳn muốn một ngày ít nhất phải ăn với Thúc Yển được một bữa cơm. Đến giờ Tuất, nam nhân lại vội vã trở lại tiểu viện bên kia, tiến hành lần đổi bọc cơm cuối cùng.

Buổi trưa ngày hôm sau, lò rượu chuẩn bị tiến hành lên men lần hai.

Cơm ủ xong được trải ra kệ cho khô ráo, kệ có tám tầng, tầng nào cũng đầy cơm, sau khi cơm khô sẽ được các nguyên sư xử lí. Tối đó, lò rượu lại vo thêm ba mươi kí gạo, ngâm một đêm rồi lại dùng vải quần lại, chuẩn bị cho mẻ rượu tiếp theo.

Hạ Việt thở ra, vừa về đến nhà liền nhìn thấy Thúc Yển đang tiến tiểu công tử nhà tri phủ ra cửa.

“Vân thiếu gia.” Tiểu công tử thấy Hạ Việt liền nở nụ cười chào hỏi.

Hạ Việt cũng cười đáp lại.

Y cũng không nói nhiều, hành lễ xong liền đáp: “Vân thiếu gia về thật đúng lúc, ngài mau đỡ Thúc Yển về phòng đi. Ta bảo mãi mà y không nghe.”

Thúc Yển nghe đoạn, nhướng mày không đồng ý: “Nào có ai để khách tự về một mình bao giờ.”

“Yến ca ca, nào có ai lại vác cả con ra tiễn khách bao giờ.” Tiểu công tử nhướng mày còn muốn cao hơn.

Hạ Việt đứng bên cạnh bật cười, hần đi lên nắm tay Thúc Yển, sau đó nói lời cảm tạ với tiểu công tử: “Cảm tạ Kỳ Vũ công tử đến chơi với Thúc Yển, ta sẽ đưa y về, người cứ yên tâm.”

Tiểu công tử lần đầu tiên nghe Vân thiếu gia gọi tên mình, y hơi ngẩn ra, sau đó mỉm cười gật đầu, hẹn Thúc Yển xong liền cáo từ rồi đi.

Nhìn theo bóng y ra khỏi cửa, Hạ Việt xoay người, đỡ Thúc Yển vào nhà.

“...Không cần đâu.” Thúc Yển bất đắc dĩ nhìn trượng phu đang túm chặt tay mình, “Mới có ba tháng thôi mà, bụng cũng không lớn lắm, người đừng khẩn trương như thế.”

Hạ Việt mặc kệ, vừa đỡ y vừa nói: “Không lộ bụng cũng đâu có nghĩa là sẽ không té đâu, người không muốn thì để ta bế người vậy.”

“...” Thế chẳng thà bị đỡ còn hơn, Thúc Yển nghĩ thầm.

Thấy phu lang không phản bác nữa, Hạ Việt hài lòng cười, hỏi: “Hôm nay Kỳ Vũ công tử đến có vui không?”

Hắn biết Thúc Yển không đến mức cả ngày rảnh rỗi không có gì làm, mặc dù bây giờ việc trong nhà không nhiều nhưng Thúc Yển đã bắt đầu may quần áo cho hài tử, cả ngày đều xe chỉ luồn kim, Hạ Việt chỉ lo y quá sức, nếu có người ở cùng với y, hẳn cũng an tâm hơn.

“Ừm, y nói chuyện với ta cả một buổi chiều.” Thúc Yển cười gật đầu, “Còn nữa, Kỳ Vũ năm sau thành thân rồi.”

“...Sao nhanh thế?” Hạ Việt nghe vậy thì có chút kinh ngạc.

Thật ra chuyện này cũng bình thường, từ hôm tri phủ mở tiệc chiêu đãi vào tháng Sáu, đến giờ cũng gần nửa năm, trong thời gian này bên mai mối giới thiệu cho nhà tri phủ một lang quan rất được, hai người đã bắt đầu bồi dưỡng tình cảm. Chỉ là hè rồi Hạ Việt ít nghe tin tức, cũng chẳng biết người ta có đối tượng từ bao giờ, hiện tại lại biết y chuẩn bị kết hôn nên hơi ngạc nhiên.

“Ta cũng thấy hơi nhanh.” Thúc Yển nghiêng đầu, “Hình như mấy tháng trước đúng là có bà mối đến nhà y. Tướng công, y mời chúng ta đến dự tiệc đấy.”

Hạ Việt gật đầu: “Đương nhiên, người đi với ta, cả phụ thân và cha nữa.”

Cho dù đối phương chưa mời nhưng Vân gia một nhà đều muốn đi tặng lễ, dù sao cũng là tiệc cưới của khanh quan nhà tri phủ, lại còn là chính phu lang, lần này chắc làm to lắm.

Thức Yến do dự ngẩng đầu nhìn về phía trượng phu, rầu rĩ nói: “Tướng công, phải...phải tặng cho Kỳ Vũ cái gì bây giờ? Ta không biết chọn sao nữa, nếu ta làm tướng công mất thể diện thì sao?”

Nếu đối phương gửi thiệp, Hạ Việt và Thức Yến chỉ cần theo chân Vân lão gia và Vân phụ thân tham dự, Vân gia chuẩn bị một phần đại lễ, coi như là quà của cả nhà. Bất quá người ta đã đích thân mời riêng, đương nhiên phải tự mình chọn lễ vật riêng rồi.

Thức Yến phiền não vô cùng, chưa nói thân là Vân gia thiếu phu nhân, y còn là bạn của Kỳ Vũ, chuẩn bị quà riêng là đúng, nhưng chỉ sợ có chuyện gì, không chỉ làm Kỳ Vũ buồn mà còn làm Vân gia mất mặt. Nghĩ đến đây, Thức Yến đột nhiên hoảng hốt.

Hạ Việt nở nụ cười, cũng không trả lời, đỡ phu lang quẹo vào Đông viện, sau đó một tay bế người lên bước nhanh đến.

Hắn đặt Thức Yến trên ghế, ngồi xổm xuống, nghiêng đầu cười híp mắt nhìn đứa nhỏ nhà mình.

“L...Làm sao vậy?” Thức Yến bị hắn nhìn có chút thấp thỏm, nhịn không được hỏi.

Nam nhân ngồi chồm hổm lắc đầu, tiểu ý đọng đầy dưới đáy mắt như muốn tràn ra, thanh âm dịu dàng đáp: “Ta chỉ là nghĩ, Vân gia chúng ta có được một vị thiếu phu nhân rất tuyệt vời.”

Thức Yến tròn tròn mắt, trên mặt cũng nóng lên, y không hiểu sao trượng phu lại đột nhiên nói vậy.

Hạ Việt cũng không giải thích, lãnh tĩnh nói tiếp: “Mấy chuyện quà cáp này cho Thức Yến toàn quyền quyết định đó. Thức Yến nhà ta cẩn thận chu đáo như thế thì làm sao Vân gia mất mặt được, không phải ai cũng thích mấy thứ xa xỉ đâu, người ta muốn nói gì thì kệ, Kỳ Vũ thích là ổn rồi, ha?”

“...Ừm.”

Trượng phu động viên làm Thức Yến cũng an lòng hơn. Từ đây tới lễ cưới còn hai tháng, y phải chọn thật cẩn thận mới được, Thức Yến nghĩ thầm, cùng lắm thì chọn xong đưa cho tướng công xem. Mấy món quà năm đó Hạ Việt tặng Bạch gia để lại cho Thức Yến ấn tượng rất sâu, y hy vọng mình cũng có thể tìm được những thứ có thể làm bạn bè vui vẻ.

Dỗ phu lang xong, Hạ Việt liền cho người dọn cơm tối. Ngày mai bắt đầu chế nguyên, đây là công đoạn mà mọi người vô cùng coi trọng, Thức Yến cũng biết nên sau khi hai người ăn tối xong, tản bộ vài vòng tiêu thực liền dắt nhau đi ngủ.

(1) Quá trình tạo nấm: Trong những chương trước mình có giải thích là lên men cơm rượu có 2 giai đoạn là “điều” và “nguyên”, đây là bước lên men giai đoạn 1, tức là “điều”. Sau khi trộn men nấm thì cơm lên men sẽ được trải đều ra và rắc thêm 1 lớp men nấm nữa, trên mặt cơm sẽ xuất hiện một lớp màng màu trắng do sợi nấm tạo thành, đây chính là quá trình tạo nấm.

57. Chương 57: Lên Men (hạ)

Trước đó, lò rượu đem cơm đã ủ và phơi khô trộn với nước lạnh theo tỉ lệ, đổ vào trong thùng sắt. Các tảng nhân củi người xuống, rải bánh men rượu vào quấy đều, sau đó lại ủ một ngày một đêm.

Lên men lần hai chia làm ba lần, lần thứ nhất tiến hành vào buổi sáng, Hạ Việt im lặng đứng bên cạnh xem mọi người làm việc.

Ngày này cách đây một năm là lần đầu tiên hắn được vào lò rượu, Hạ Việt nghĩ lại mà hoài niệm vô cùng. Hắn vẫn nhớ rõ phương pháp lên men, không được quá mạnh tay, chú ý tiết tấu, không nghiền nát cơm mà để chúng tự mềm ra, duy trì một động tác cố định trong mấy canh giờ liền.

Bất kỳ tăng nhân nào được hỏi đều phải thừa nhận đây là một công việc vô cùng khô khan, trái lại không ai than thở gì cả, chỉ chuyên tâm làm việc. Trong phòng, chỉ nghe tiếng mộc sạn đảo qua đảo lại.

Đỗ sư nhìn chăm chăm lư hương nhỏ bên cạnh, nguyên sư thấy không sai biệt lắm, quay người sang xin chỉ thị của Đỗ sư: “Cha, có thể chưa ạ?”

Đỗ sư nhìn lư hương, gật đầu.

Các tăng nhân đồng loạt dừng động tác trong tay, mấy học đồ lục tục mang dụng cụ đi rửa.

Hạ Việt ngồi xuống, dùng bay gỗ san phẳng mặt cơm, mọi người tạm thời đẩy kín thùng cơm lại, nửa canh giờ sau tiến hành đợt rải men tiếp theo, rồi nửa giờ sau làm thêm lần nữa là được.

Qui trình lên men rốt cục hoàn tất.

Các tăng nhân đổ ba thùng cơm đã lên men vào trong vại gỗ, dùng gậy nhẹ nhàng quấy, lúc này, cơm đã biến thành dạng hỗn hợp hơi sệt. Người ta đưa vại vào chỗ mát, đợi các vi sinh vật sinh sôi và tiêu diệt hết tạp khuẩn, con men thiên nhiên phát triển và phá vỡ cấu trúc của đường trong gạo, lượng men tăng lên đến một mức độ nào đó sẽ tự động ngừng lại.

Trong khoảng thời gian chờ đợi, lò rượu liền chuẩn bị làm mẻ rượu thứ hai. Lúc này, gió đông đã từ từ len lỏi vào Dận thành.

Hạ Việt dặn người đốt lò sưởi lên, có điều Thẩm đại phu dặn không nên đốt nóng quá, không có lợi cho thai phụ.

Thức Yển cũng không còn thời gian mà ngủ gà ngủ gật nữa, vào đông, y cùng Vân phụ thân bắt đầu thu xếp sổ sách của Vân gia, không chỉ có lò rượu và Hỉ Cửu Túy mà còn vài cửa hàng cho thuê ở khu Đông, cuối năm phải đi một chuyến thu tiền, xem có chỗ nào cần tu sửa hay không.

Thừa dịp bụng chưa lớn lắm, Thức Yển cùng Vân phụ bắt đầu bốn ba khắp nơi. Hạ Việt biết chuyện cũng không ngăn y lại, dù sao nên để mấy người kia biết mặt thiếu phu nhân nhà mình, sau này tiền bạc trong nhà cũng do y quản lý.

Vân phụ thân vốn định dần buông tay để Thức Yển tập làm quen, có điều bây giờ y đang có em bé nên không tiện, cuối cùng vẫn tích cực dạy cho y vài chuyện lật vật.

Thức Yển hiện tại trong bụng thêm một người, di chứng bệnh cũ hầu như đã khỏi hẳn, sức ăn đương nhiên càng lúc càng lớn, một ngày ăn bốn năm bữa không nói, khẩu phần cũng sắp vượt qua Hạ Việt.

Hạ Việt đương nhiên là chiều y vô điều kiện, chỉ cần không vượt qua giới hạn của Thẩm đại phu, hẳn liền để Thức Yển ăn thoải mái. Thỉnh thoảng mỗi khi sang Hỉ Cửu Túy kiểm tra, Hạ Việt cũng vòng qua phố mua cho y ít đồ ăn vặt.

Hỉ Cửu Túy mùa đông lại chuẩn bị bán rượu nóng. Hôm nay đã không cần thiếu đương gia thường xuyên đến xem, dân sành rượu ở Dận thành ai cũng ngóng trông mùa đông mau mau đến, hiện tại quán lúc nào cũng đông nghịt.

Bởi vì Thức Yển theo Vân phụ thân học quản lý sổ sách, Hạ Việt cũng đem sổ sách của Hỉ Cửu Túy về cho y xem, sau đó nói với Phương quản sự nếu mình bận quá thì hẳn cứ tìm thiếu phu nhân cũng được.

Ở Việt kinh, phu lang giúp đỡ trợ lý quản lý nhà cửa là chuyện rất đời thường, nơi đó không chỉ là mạch máu kinh tế mà còn là trung tâm chính trị, để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc cho Hạ Việt. Tuy rằng chỉ ở trong kinh mấy ngày, nhưng Hạ Việt cảm giác mình bị ảnh hưởng không ít, hơn nữa hẳn còn là người hiện đại xuyên đến, tư tưởng cởi mở hơn nhiều. Thức Yển có năng lực, Hạ Việt cũng nguyện ý để y tham dự vào sự nghiệp của mình.

Hắn không muốn phân giới hạn quá rõ với đứa nhỏ kia.

Chỉ là văn hóa của Việt kinh còn chưa thối đến đây, Thức Yển bản thân cũng tương đối truyền thống, trợ lý phụ uỷ quyền cho làm y rất là thụ sủng nhược kinh, vừa lo sợ có người nói này nói nọ, lại vừa muốn làm thật tốt để không cô phụ tín nhiệm của nam nhân.

Hạ Việt rất thích y như thế, cho dù chuyện mình yêu cầu có phi lý đến mức nào đi nữa Thức Yến cũng sẽ không dị nghị, không chỉ ngoan ngoãn thuận theo còn cố gắng làm tốt.

Vì vậy, Hạ Việt phi thường an tâm quay lại lò rượu làm việc.

Hắn đặt mười hai vạn phần tâm tư vào thùng rượu đầu tiên, bởi vì đây chính là rượu Vân Khởi.

Hạ Việt đối với Vân Khởi có chút cảm tình riêng, không chỉ vì nó là cồng phẩm năm nay mà còn là loại rượu đầu tiên hắn tham dự vào quá trình sản xuất. Chính là lúc làm Vân Khởi, hắn mới học được cách nấu cơm và cách ủ rượu. Thức Yến thích Vân Khởi vô cùng, một năm này, Hạ Việt hy vọng có thể nói cho y biết, rượu này là chính tay hắn làm.

Đến ngày thứ tư, đoàn người chuẩn bị ủ nóng dung dịch cơm rượu của thùng thứ nhất.

Bể ủ được tạc bằng đá, thoát nhìn rất giống cái siêu nấu nước ở trái đất. Cái bể này giữ nhiệt rất tốt, người ta đổ nước nóng vào bể, đặt cơm rượu vào thùng sắt rồi nhúng vào bể, giúp axit lactic phát triển thuận lợi hơn.

Lần đầu tiên ủ nóng, ngày nào mọi người cũng phải châm nước mới vào bể, đến lần thứ năm thì cơm rượu bắt đầu bốc mùi. Đó là một thứ mùi kỳ lạ hỗn tạp, vừa chua vừa hôi phiêu đảng trong không khí. Hạ Việt lần đầu ngửi thấy thì vô cùng khó chịu, nhưng hắn không than vãn gì, nam nhân biết, mùi hương kia tượng trưng cho việc axit lactic đang phát triển thuận lợi.

Những ngày kế tiếp, Hạ Việt và các tàng nhân vẽ mặt bình tĩnh tiếp tục ủ nóng và quấy đều cơm rượu, phẳng phẳng như không ngửi thấy mùi hương nồng nặc kia.

Bảy ngày sau, bọt khí trong men nổ ra, dung dịch cơm sền sệt bắt đầu phình to.

Đỗ sư và mọi người vây quanh thùng lớn, chăm chú nhìn vào trong bể, ai nấy đều mỉm cười nhẹ nhõm. Con men hoạt động thuận lợi, đã bắt đầu tiêu diệt tạp khuẩn.

Phản ứng của bọt khí vô cùng kịch liệt, tốc độ bành trướng cũng nhanh, mọi người ở lò rượu đành thay phiên nhau coi chừng, cách một lúc phải dùng bay san phẳng mặt cơm để tránh cơm trào ra ngoài.

Hôm nay một vị nguyên sư lưỡi biếng dựa vào thành bể ngủ gật, kết quả bị bọt khí trào ra ướt nhẹp quần áo, mỗi khi đám Đỗ sư say rượu là lại lỗi chuyện này ra cười.

Vân Khởi ủ xong, Hạ Việt cũng thả lỏng được một chút, ngoại trừ buổi sáng nấu cơm ủ gạo, thay phiên nhau trông chừng thì hắn không phải làm gì cả. Buổi sáng thảnh thơi Hạ Việt còn đem bánh cơm về nhà, dùng chậu than nướng lên cho Thức Yến ăn.

Chưa được mấy ngày, lò rượu lại lâm vào trạng thái như chuẩn bị đi đánh trận.

Hôm đó, mọi người sắp sửa ủ sôi cho Vân Khởi.

Đã gọi là ủ sôi, người ta cũng dùng nước rót vào trong cơm đã ủ, tiến hành tương tự như ủ nóng, có điều lò rượu sẽ dùng nước sôi để giết chết con men, ngăn chúng tiếp tục sinh nở.

Ở kiếp trước, Hạ Việt từng lẫn lộn đi theo dõi tác nghe người ta giảng giải trình tự chưng cất rượu, đến bước này lại chả hiểu ra làm sao cả. Tại sao ban đầu vắt vả ủ men như thế cuối cùng lại tiết trùng hết, thế thì rượu ở đâu ra.

Nghe bạn bè tỉ mỉ giải thích xong, Hạ Việt mới hiểu được, ủ sôi không đồng nghĩa với tiết trùng mà chỉ loại bỏ men yếu kém cùng tạp khuẩn còn lại, chỉ có con men tốt khỏe mới có khả năng sống sót.

Tuy rằng số lượng men sẽ bị giảm, nhưng số men khỏe lưu lại sẽ trở thành một đội quân tinh nhuệ, có thể giúp làm ra rượu ngon.

Ủ sôi cũng chính là quá trình nguy hiểm nhất, nếu thời gian ủ quá dài, nhiệt độ quá cao có thể giết chết cả men tốt.

Vân Khởi giảng co chừng nửa canh giờ, trong lúc đó mọi người không ngừng châm nước mới vào bể. Bong bóng khí vốn đã ngừng nổ nay lại mãnh liệt trào lên, thoát nhìn hệt như đang giãy dụa.

Sau khi ủ sôi xong, dung dịch cơm sẽ được đưa đi làm mát và phơi khô.

Đây là giai đoạn để cho men nghỉ, bọt khí đã ngừng nổi, thoát nhìn rất sóng yên bể lặng. Nhưng mấy tầng nhân cũng không dám thư giãn, mỗi ngày đúng giờ lại dùng gậy khuấy, bảo trì nhiệt độ thấp để giúp men phát triển.

Đến đây, bước khó khăn nhất coi như kết thúc.

Mà sau đó không lâu, Thức Yển cũng bắt đầu xuất hiện phản ứng nôn nghén.

Vân phụ thân và Bạch cha lúc mang thai lại nôn nghén rất sớm, Thức Yển không đến nỗi thế nhưng từ một hai tháng trước tinh thần y bắt đầu yếu hẳn, rất dễ mệt mỏi. Cho dù là ở nhà hay đi ra ngoài, cho dù là rảnh rỗi hay bận rộn, chỉ cần thức tầm một canh giờ là Thức Yển lại buồn ngủ, thế nhưng đến khi trèo lên giường, y lại không ngủ được.

Hạ Việt cố gắng ở cùng y, thấp giọng nói chuyện, thỉnh thoảng còn dỗ y ngủ.

Nhưng cho dù có ngủ thì Thức Yển cũng không ngủ được lâu. Em bé trong bụng đang lớn dần, gây áp lực lên thận và bàng quan nên ngoài nôn nghén thì Thức Yển rất hay mắc tiểu.

Tối đến, y cũng phải đi vệ sinh nhiều lần, mà mỗi lúc như thế lại phải đánh thức nam nhân dậy, Thức Yển không đành lòng, có một thời gian còn cố nín, lúc Hạ Việt phát hiện liền quát cho một trận toí bời, bắt Thức Yển mặc kệ có chuyện gì, từ nay về sau chỉ cần thấy không khỏe phải lập tức báo ngay với hắn.

Lúc bụng Thức Yển bắt đầu hiện rõ thì Vân Khởi đã tiến vào giai đoạn thêm men. (1)

(1) Giai đoạn thêm men: Bước thêm nắm men, cơm trắng và nước vào trong hỗn hợp cơm rượu trong công đoạn “nguyên”, qui trình này kéo dài từ 18 – 32 ngày, đây sẽ là hỗn hợp cuối cùng trước khi ép thành rượu.

58. Chương 58: Vào Đông

Giai đoạn thêm men tức là thêm cơm trắng, nắm men và nước vào hỗn hợp cơm rượu, lần lượt chia làm ba lần. Để tiến hành thêm men, lò rượu đổ cơm rượu vào cái thùng to nhất, căn cứ theo tỉ lệ lên men để tính toán lượng cơm và nước thêm vào.

Hạ Việt lấy cơm đã chín ra, trực tiếp dùng vải buộc lại, vác lên lưng chạy sang diêu thất. Nhiệt độ ẩm áp từ phía sau truyền đến, cảm giác bốn phía đều bao phủ mùi cơm thơm dịu ngọt ngào, Hạ Việt đột nhiên thấy bình yên không sao tả được.

Bò lên thang, cẩn thận đổ cơm trắng và nắm men vào, các tầng nhân khác đứng dưới phụ trách chuyển nguyên liệu lên cho hắn, cơm trắng và men nắm rơi vào trong hỗn hợp sền sệt nọ, phát ra tiếng kêu đục đục. Sau khi thêm nguyên liệu phải chú ý khuấy đều, lần hai và lần ba cứ làm y như vậy là được.

Thêm nguyên liệu lần cuối xong, phần cơm rượu đã được lên men hoàn toàn, người ta đem chúng đi ủ chờ hình thành nước rượu.

Lúc công việc kết thúc, mọi người đã công tác trong lò rượu gần hai tháng. Ai nấy đều cố gắng hết sức, kế tiếp chỉ có thể khẩn cầu cơm lên men thành công.

Trong lúc Vân gia tập trung sản xuất Vân Khởi, phần cơm rượu của Nguyệt Hoa đã nổi bọt khí, Như Thủy và Vàng Anh cũng bắt đầu vào giai đoạn lên men lần hai.

Công việc ở lò rượu thuận lợi, bên kia, Thức Yển cũng vượt qua giai đoạn hay ngủ gà ngủ gật.

Lúc này đã là cuối tháng Mười một, Dận thành bắt đầu trở lạnh.

Hạ Việt nhét kỹ gói bánh dày nóng hổi vào trong tay áo, rút cổ một cái, bước nhanh về đầu phố leo lên xe ngựa nhà mình.

Buổi chiều hôm đó, vừa từ lò rượu ra là hắn liền ghé Hỉ Cửu Túy ngay, quán rượu hoạt động khá thuận lợi, Hạ Việt thở ra, cuối cùng hắn cũng có thời gian ở cùng với phu lang.

Thỉnh thoảng, Hạ Việt sẽ ra ngoài mua một ít đồ ăn vặt cho Thức Yến. Y không được ăn đồ ngọt nhiều, ngay cả món bánh dày hoàng kim yêu thích nhất cũng phải mười ngày nửa tháng mới được ăn.

Thức Yến mang thai được bốn tháng thì thèm đồ ngọt kinh khủng, vốn Hạ Việt định chiều y, nào ngờ phát hiện đứa nhỏ kia ăn vặt xong thì ăn bữa chính không vô nên lại bắt đầu cấm đoán. Cũng may Thức Yến hiểu chuyện, biết nam nhân muốn tốt cho mình, vô cùng ngoan ngoãn không hề oán giận, mặc dù có chút ủy khuất nhưng thỉnh thoảng lại chạy đi than thở với trượng phu để hấn dỗ mình một chút là xong.

Khi Hạ Việt bước vào nhà thì Thức Yến đang tính sổ sách, trên bàn bày một chén nước mật. Thức Yến hiện tại phải ăn kiêng nhưng y thật sự thèm ngọt không chịu nổi, đành pha nước ầm với một ít mật hoa uống cho đã ghiền.

Thấy Thức Yến định đứng dậy đón mình, Hạ Việt bèn khoát tay ngăn lại, cởi áo lông ra treo lên rồi mới ôm phu lang vào lòng, hôn lên trán y một cái.

“Hôm nay cục cưng có nháo người không?”

Thức Yến nghe vậy, lắc đầu cười: “Buổi chiều còn đá ta mấy cái, thật ra cũng không khó chịu đâu.”

“Nghịch đến thế sao?” Hạ Việt đưa bọc giấy cho Thức Yến, luồn tay xuống sờ bụng y.

Thời gian mang thai của khanh quan Lạc Việt không giống với phụ nữ trái đất, đa số chỉ kéo dài khoảng bảy đến tám tháng, bởi vậy, lúc được bốn tháng thì thai máy đã rất rõ ràng. Hạ Việt nghĩ, đây đại khái là do người nơi này toàn là “nam”, thể chất và khung xương cũng khác nhau.

Thức Yến tiếp nhận gói giấy trượng phu đưa tới, cảm thấy cái gói nóng hổi bên tò mò mở ra nhìn, một khắc sau, đôi mắt to kia lập tức rực sáng.

“Bánh dày hoàng kim!”

Hạ Việt buồn cười nhìn y vui sướng ôm túi bánh dày, chỉ hận không thể nhét ngay vào miệng. Phu lang nhà hấn sắp làm cha, bình thường cũng rất hào phóng ồ ản trọng, thế nhưng trong mắt Hạ Việt thì y vẫn chỉ là tiểu hài tử mà thôi.

“Ăn từ từ, coi chừng nóng.” Hạ Việt néo néo vành tai Thức Yến, sủng nịch không thôi.

Cơm tối hôm nay có món tim gan hầm thuốc bắc, một đĩa măng tây xào chua ngọt (1) và canh trứng gà.

Dựa theo Thẩm đại phu phân phó, Thức Yến hiện tại phải ăn mấy món bổ một chút, Hạ Việt cũng ăn với y. Hấn ngày nào cũng thức khuya dậy sớm làm việc nên bình thường, còn Thức Yến rõ ràng tròn ra, trông không béo, chỉ là người có cảm giác đầy đặn hơn. Hơn nữa cơ bản y đều ở trong phòng, làn da phơi nắng một mùa hè đã trắng trở lại, mấy tháng này được nuôi kỹ nên sắc mặt rất khá, da dẻ căng bóng mịn màng. Hạ Việt nhìn mà thấy phu lang nhà mình giống hệt một viên ngọc trai, xinh đẹp cực kỳ.

Phu lang vừa ngon mắt vừa ngon miệng đang ngồi trước mặt mình ăn tim gan hầm, Hạ Việt bắt đầu cảm thấy chỗ nào đó trong người đang rục rịch.

Cái phần rục rịch này đến khi hấn giúp phu lang tắm lại càng dần vật hấn đến mức khó có thể kiềm chế.

Đại phu dặn thai phụ không nên ngâm nước quá lâu, Thức Yến ngồi xồm cũng cực nên Hạ Việt liền chủ động vào phòng tắm với y. Dù sao Lạc Việt không có vòi sen, tự múc nước tắm vừa một vừa lâu, có người đỡ là hay nhất.

Tháng trước, nam nhân đã thuê người tu sửa phòng tắm, ngoại trừ vách tường giao giữa hai phòng thì đều dùng gạch cách nhiệt để lát. Không cần đốt lò sưởi, hạ nhân chỉ đưa nước nóng vào là lát sau phòng tắm cũng ầm lên.

Hạ Việt đứng phía sau Thức Yến, nhẹ nhàng lau lưng và gáy cho y. Đền trong phòng tắm có chút mờ ảo, hấn nhìn làn da phấn nộn trước mắt, rất là muốn hôn.

Hạ Việt đã cấm dục hơn bốn tháng.

Tuy Thẩm đại phu nói thai kỳ đến tháng thứ tư thì tương đối ổn định, có thể làm vài chuyện được. Chỉ là lúc trước Hạ Việt chuyên tâm cắt Vân Khởi, thứ hai là lo cho Thúc Yến, muốn chờ thêm một thời gian nữa cho chắc.

Có điều hôm nay, hấn cảm giác mình đã chịu hết nổi.

Giúp Thúc Yến tắm xong, đui y ra ngoài, hấn qua loa lau người, quay lại phòng tắm tự xử lí bản thân trước. Một lát lâu sau, Hạ Việt rửa sạch dịch trắng trên tay rồi mới bước vào phòng ngủ.

Thúc Yến đang ngồi cạnh bàn khâu một chiếc đệm cho em bé.

“Ban đêm đừng có may vá nữa, hại mắt lắm.” Hạ Việt can y lại, trong phòng chỉ có mấy ngọn nến, hấn không muốn để Thúc Yến cứ nhìn chăm chăm kim chỉ.

Nghe trượng phu nói như vậy, Thúc Yến rất ngoan ngoãn cắt đồ đi.

“Tướng công buồn ngủ chưa?”

Thúc Yến hỏi Hạ Việt, tuy còn sớm nhưng sáng mai trượng phu canh ba canh bốn đã phải dậy, thành thử y cứ liên tục hỏi mãi, hôm nay ăn cơm xong đã đòi tắm luôn, y muốn để nam nhân nghỉ ngơi nhiều một chút.

Hạ Việt gật đầu, nhìn Thúc Yến trải giường.

Hai người chui vào chăn, Hạ Việt ôm lấy đối phương, không làm ngay mà thấp giọng thì thầm, bọn họ cũng đã quen đắp chăn nói chuyện phiếm, bầu không khí rất ấm áp.

Thúc Yến đầu tiên là hỏi mấy vấn đề về sổ sách, nghe Hạ Việt giải thích xong lại kể vài chuyện trong nhà. Nào là sắp cuối năm nên phải mua đồ Tết, y đã lên danh sách, muốn hỏi ý kiến của tướng công nhà mình.

Hai người vừa bàn chuyện xong thì Thúc Yến mới nhận ra bàn tay của nam nhân đã luồn vào áo mình từ bao giờ.

...Hôm nay hấn muốn làm sao?

Thúc Yến đỏ mặt không dám hỏi, chỉ hé mắt ra len lén nhìn trượng phu. Từ lúc Vân Khởi bước vào giai đoạn cuối, đôi phu phu cũng quên mất nhau, đến khi Thẩm đại phu nói Hạ Việt không phải cấm dục nữa, hấn cũng không nói gì, Thúc Yến sợ trượng phu mệt nên đành im lặng. Qua một thời gian, tiểu hài tử cũng không để ý nữa, lúc này bị Hạ Việt vuốt ve ám chỉ rõ như thế, y lập tức động tình.

“Tướng công...”

Nhìn Thúc Yến khoe mắt vương một tia xuân tình, chủ động ôm lấy mình, Hạ Việt nhẹ nhàng cười, ngậm lấy môi Thúc Yến, đưa đầu lưỡi vào trong thăm dò.

Kéo nội y của đứa nhỏ ra, lột tiết khó xuống, Hạ Việt hất chắn, dịch người đổ lấy lưng đối phương.

“Chúng ta dùng tư thế này đi, người đỡ mất công mệt nhọc.” Hấn từ phía sau ôm lấy phu lang, tiến đến vành tai phiếm hồng của y thấp giọng thì thầm.

Hết như hấn sở liệu, người nọ run rẩy một chút, sau đó thuận theo gật đầu.

Thúc Yến tưởng trượng phu muốn để mình ở phía trên, vậy mà cuối cùng bản thân ngay cả cử động cũng không cần, vừa mở miệng nói ra đã bị nam nhân ngăn cản.

Hạ Việt xót vợ, thời gian này hấn cũng không dám vào sâu, sợ Thúc Yến khó chịu, Thúc Yến tuy rằng không hiểu lắm nhưng vẫn biết đấy là do nam nhân thương mình.

Tiểu hài tử tựa hồ càng mẫn cảm hơn trước, hơi thở ấm áp của nam nhân thổi vào tai làm y run rẩy cuộn người lại, hô hấp cũng bắt đầu có chút hỗn loạn.

Hạ Việt liếm lên hình hoa sen lộ ra sau gáy Thúc Yến, dùng đầu lưỡi hôn liếm miêu tả, hưởng thụ da thịt mềm mại đang co rút dưới môi mình. Hấn vẫn mặc nguyên nội y, chỉ cởi quần mình ra, sau đó đưa tay xuống dưới thân Thúc Yến, đầu ngón tay đâm vào trong xoay nghiêng.

Sờ sờ phần bụng Thúc Yến, Hạ Việt hôn một cái lên tai y, nhẹ giọng nói: “Khó chịu thì bảo ta.”

Thức Yến gật đầu, cảm giác đùi mình bị trượng phu nâng lên, ngay sau đó, vật to nóng kia cũng từ từ tiến vào.

Hạ Việt chỉ vào một nửa rồi bắt đầu chậm rãi chuyển động. Cái tư thế này với hắn mà nói đương nhiên thiếu tận hứng, nhưng nếu làm như bình thường, hắn chỉ sợ mình không kiềm chế được lại dày vò y.

Thức Yến có chút luống cuống, động tác của trượng phu rất mềm nhẹ, không hề kịch liệt như dĩ vãng, thế nhưng tư thế lạ lùng cùng tốc độ chậm chạp lại khiến y cảm nhận được đối phương từng li từng tí, phẳng phất như mỗi lần nam nhân tiến nhập hoặc ly khai, từng biến hóa trong khe nhỏ chật hẹp đều hiện lên trong đầu y.

Rõ ràng hắn không tiến vào, lại tựa hồ như chiếm giữ toàn bộ, Thức Yến nhịn không được cong thắt lưng, bắt đầu phối hợp với động tác của đối phương.

Hạ Việt vuốt ve khắp người Thức Yến, môi lưỡi tiếp tục cắn liếm trên vai trên cổ y, Thức Yến nhạy cảm không chịu nổi, tuy không thể đi sâu, nhưng chỗ kia kịch liệt co rút lại mang cho Hạ Việt khoái cảm cực hạn.

“Ừ... Tướng công... A ha...”

Hai người giằng co chừng một nén nhang, Thức Yến rốt cục nhịn không được lên cao trào. Hạ Việt từ trong người y rút ra, để Thức Yến nằm thẳng xuống, phủ lên người y dùng tư thế bình thường tấn công.

“A a!”

Nam nhân vừa húc vào, Thức Yến đã nhịn không được ngửa đầu ra sau, hai chân theo bản năng kẹp lấy hông Hạ Việt.

Hạ Việt bị y hung hăng cắn, nhịn không được bắt đầu mãnh liệt va chạm. Hắn vẫn không dám tiến nhập toàn bộ, chỉ nhanh chóng ma sát bữa bãi trong cơ thể Thức Yến, cứ mười cạ lại một sâu, sau đó lập tức rời đi. Cứ mỗi lần nam nhân chậm rãi ấn mạnh vào trong, sau đó lui ra ngoài nhanh chóng chuyển động, Thức Yến lại không kìm được bật ra một tiếng nức nở, thoải mái đến mức ngón chân cũng co lại.

“Tướng công... Tướng công...” Đôi bờ mi của người nọ đã ướt đầm, y hoảng hốt vươn tay về phía trượng phu.

Hạ Việt cầm tay Thức Yến, đưa đến bên môi khẽ hôn lên từng đầu ngón tay trắng nõn. Hắn không dám cúi xuống, sợ đè lên bụng y, được một lát, Hạ Việt đột nhiên cắn mạnh lên ngón trỏ Thức Yến một cái.

“Ừ!” Thức Yến giật bản mình, hạ thân theo bản năng siết chặt. Hạ Việt khựng lại một chút, đột nhiên bắt đầu gia tăng tốc độ, tay kia đưa xuống vuốt ve xoa nắn phía trước của Thức Yến, đưa nhỏ đáng thương bị nam nhân làm đến mức cuồng loạn lắc đầu, tiếng khóc rên nhỏ vụn trào ra giữa đôi môi sưng đỏ.

Ra vào như vậy mấy chục lần, cuối cùng, Thức Yến run rẩy tiết ra trên tay nam nhân, Hạ Việt cũng hừ một tiếng, bắn vào trong người y.

Đợi cho cơn vui sướng tê dại bên hông tan đi, Hạ Việt nhẹ nhàng lùi xuống, cúi người hôn Thức Yến một cái.

“Có khó chịu chỗ nào không?”

Nghe trượng phu lo lắng hỏi, Thức Yến mở đôi mắt sưng nước ra, vô lực lắc đầu.

Hạ Việt lúc này mới yên tâm mà lau rửa cho phu lang nhà mình, rút tấm đệm dính đầy dịch thể dưới thân Thức Yến ra ném xuống đất.

Đôi phu phu thay quần áo sạch sẽ xong, Hạ Việt thổi nển, kéo đứa nhỏ đã chống đỡ hết nỗi kia vào lòng, thơm y một cái rồi nhắm mắt lại, từ từ chìm sâu vào giấc ngủ.

(1) Măng tây xào chua ngọt:

59. Chương 59: Vân Khởi Của Hạ Việt

Càng ngày càng nhiều rượu bước vào giai đoạn lên men, lò rượu lại bắt đầu thời kì bận rộn nhất.

Trong phòng có khoảng mười tàng nhân đang đứng, vừa đi vào đã nghe thấy mùi hương chua ngọt đặc thù. Một cái tằng khổng lồ giữa phòng đang sôi sùng sục, dùng để ủ cơm hoặc thêm men, mấy ống khói lúc nào cũng tỏa ra khói trắng cuộn cuộn.

Vài ngày sau, Vân Khởi trong thùng gỗ liên tục hiện ra lớp màng nhũ màu trắng, Đỗ sư và Hạ Việt hôm nào cũng đi kiểm tra tình trạng và mùi hương của nó.

“Có mùi rượu rồi.” Hạ Việt dùng muôi múc một ít cơm rượu lên ném thử, tinh tế thưởng thức.

Đỗ sư gật đầu, ánh mắt nhìn rượu trong thùng y như đang nhìn con của mình vậy: “Vân Khởi lên men rất thuận lợi, tình hình này thì nửa tháng nữa là lên rảnh được rồi.”

“Nửa tháng nữa...” Hạ Việt trong lòng kích động không thôi, hai tay hấn bấu vào thành thùng gỗ, cúi đầu nhìn chăm chăm hỗn hợp sền sệt đã chuyển dần thành màu trắng kia.

Thùng rượu thứ hai hôm qua vừa được thêm men, hôm nay để rượu nghỉ một ngày, trong thùng, bọt khí đang cuộn cuộn dâng trào, trông hết sức hoạt bát. Vì thế nên giai đoạn sau khi thêm men còn được gọi là “dùng được” (nhảy múa nhiệt tình), bong bóng khí không ngừng xuất hiện rồi vỡ tan, thoát nhìn như đang nhảy múa.

Kiểm tra hai thùng Vân Khởi xong, Hạ Việt chạy sang điều thất, bắt đầu lên men lần hai cho thùng rượu thứ ba.

Năm nay Vân gia sản xuất ba thùng Vân Khởi, một nửa lượng gạo của Bạch gia bán cho đều đổ vào trong này.

Mấy hôm trước, Đỗ sư quyết định giao thùng rượu cuối cùng cho Hạ Việt.

“...Ta cất?”

Hạ Việt nhớ rất rõ ràng, lúc nghe Đỗ sư nói muốn để mình tự cất một thùng rượu thì trong lòng vô cùng kinh ngạc và hưng phấn, trước mắt chỉ còn thấy nụ cười kiên định không cho phản bác của lão nhân. Lúc đó các tàng nhân ai nấy đều giật mình nhưng không có người nào dị nghị cả.

“Thiếu tàng chủ học rất nhanh, quả là có thiên phú trời ban. Chúng ta tổng cộng cất ba thùng Vân Khởi, từ lúc bắt đầu ngài đã luôn theo sát, hẳn là đã nhớ kỹ phương pháp sản xuất. Thiếu tàng chủ cứ yên tâm, có gì cứ gọi ta, bất quá ta tin, nếu là người thì sẽ ổn cả thôi.”

Đỗ sư vỗ vỗ vai Hạ Việt, nhìn sâu vào mắt hắn nói, Hạ Việt ngẩn ra, trong đầu hoàn toàn không có ý định cự tuyệt.

Vì vậy, Vân gia thiếu gia tàng chủ trở thành vị đỗ sư thứ hai của lò rượu.

Lúc đó, Hạ Việt nghĩ mình cũng lắm chỉ đang thực tập thôi, nhưng ở Lạc Việt làm gì có khái niệm thực tập, các tàng nhân cứ thế chuyển xưng hô từ thiếu tàng chủ thành lão đại.

Mấy ngày sau, Hạ Việt mời Đỗ sư ăn cơm, sau đó hỏi hắn tại sao lại đột nhiên giao lò rượu cho mình.

“Cảm tính của thiếu gia với rượu rất mạnh, thời gian vo gạo nấu cơm nắm giữ rất tốt, không phải học vẹt mà là chiếu theo từng tình huống để phán đoán, đây không phải là chuyện một tàng nhân bình thường có thể làm. Từ lễ đảo tằng năm ngoái ta đã quyết định rồi, một ngày nào đó phải để thiếu tàng chủ phụ trách sản xuất một thùng rượu, ta rất mong đến khi được ném thử.”

Thấy Hạ Việt chăm chú lắng nghe, Đỗ sư cười sờ sờ mũi, sau đó nói tiếp: “Kỳ thực, ta cũng rất chờ mong thiếu phu nhân. Nếu tài năng của ngài kết hợp với vị giác của thiếu phu nhân, cùng cất ra một loại rượu... Mới nghĩ đến thôi mà ta đã thấy rất hưng phấn.”

Đỗ sư cười đến là vui vẻ, nhưng Hạ Việt không hiểu sao lại cảm thấy có chút bất an, hấn lo lắng nhìn Đỗ sư, mấp máy miệng, nhưng cũng không biết phải nói gì.

Hai người lặng lẽ uống vài chén rượu.

Qua một lúc lâu, Đỗ sư đột nhiên mở miệng nói: “Thiếu tàng chủ, ta cũng sắp 60 rồi.”

“Nhưng cha trẻ trung thế này cơ mà.” Hạ Việt cười đáp.

“Ừ.” Đỗ sư rất là bình tĩnh gật đầu, “Ta cũng thấy vậy đó, mấy đứa kia còn tưởng ta mới 50 nữa chứ, hahaha!”

Đỗ sư đắc ý cười rộ lên, vết chân chim nơi khóe mắt trông lại càng sâu.

“Kỳ thực tàng nhân lên đầu sáu chưa phải già đâu. Lão đỗ sư ta đi theo năm đó 70 tuổi vẫn đang cặm cụi trong lò rượu mà. Thân thể của ta cũng rất cường tráng, thiếu tàng chủ không phải lo.”

Hạ Việt khựng lại, vội vàng hỏi: “Vậy tại sao...”

Hắn luôn có cảm giác Đỗ sư đang an bài người nối nghiệp, thế nhưng lão nhân gia thoạt nhìn rất khỏe mạnh, một đường tàu xe tới Dận thành cũng không thấy hắn quá mệt mỏi. Hạ Việt lo Đỗ sư bị bệnh gì, còn định mời Thẩm đại phu sang một chuyến, bây giờ nghe hắn nói vậy, hình như không phải vì lý do sức khỏe.

Đỗ sư nhâm nhi rượu trong miệng, híp mắt lại.

“Học đồ ở lò rượu hai năm có thể nhớ kỹ quá trình chưng cất rượu, thêm vài năm nữa có thể nhìn được chất lượng gạo, nắm giữ được liều lượng men có thể làm chướng quản, nhìn được tình hình lên men có thể làm điều sư hoặc nguyên sư. Những thứ này chỉ cần thời gian và kinh nghiệm. Nhưng nếu muốn làm đỗ sư, cho dù có tài năng thì ít nhất cũng phải ở trong lò rượu thêm chục năm nữa.”

Hạ Việt rất hiểu chuyện này, hắn cũng biết mình không có tư cách. Dù có thiên phú trời ban đi chăng nữa, một tay mơ như hắn làm sao dám nhận trọng trách nặng như thế.

Đỗ sư vẫn còn tiếp tục nói.

“Không ít gia tộc trực tiếp để trưởng tử lên làm đỗ sư. Nhưng bắt một thiếu gia nhà giàu vùi đầu trong lò rượu cả một mùa đông, lại còn phải thức khuya dậy sớm, quá mức cực khổ. Chưa kể thiếu tàng chủ nhà ta mới thành thân một năm, thiếu phu nhân lại có thai, ta biết hiện tại ta không nên nói những chuyện này, nhưng ta thật sự rất sốt ruột. Thiếu tàng chủ à, lò rượu chúng ta không có đỗ sư kế nhiệm. Tuy ta bây giờ còn khỏe, nhưng vạn nhất có một ngày xảy ra việc ngoài ý muốn, lò rượu sẽ ra sao?”

“Cha, có phải lúc về người gặp chuyện gì không?” Hạ Việt ngắt ra, thăm dò hỏi.

Đỗ sư thở dài gật đầu: “Trong thôn ta cũng có một vị đỗ sư, hẳn nhỏ hơn ta 3 tuổi, lúc ra đồng không để ý trượt chân ngã xuống nước, thắt lưng bị chấn thương. Hiện tại đại phu bắt hắn ở nhà tĩnh dưỡng, nhưng mùa thu đến rồi, có nói thể nào hắn cũng không chịu nghe, còn bảo lò rượu không có hắn là không được, chả có ai thay thế hắn cả.”

Hạ Việt nghe đoạn liền hiểu ý tứ của Đỗ sư cũng là phòng ngừa chu đáo, hắn rất muốn trấn an lão nhân một tiếng, nhưng câu chữ làm thế nào cũng không thốt ra khỏi miệng được. Ngẫm lại, bản thân mình kiếp trước cũng không phải đang trẻ trung tươi sáng tự dưng bị xe tông chết sao?

Thế sự thủy chung khó liệu, Đỗ sư lo lắng rất có lý.

Đỗ sư rót một li rượu, sau khi ngửa đầu uống một hơi cạn sạch xong, trên mặt lão nhân đã khôi phục lại dáng điệu tươi cười. Hắn cười híp mắt gõ gõ lên mặt bàn, nhìn Hạ Việt đùa: “Thiếu tàng chủ yên tâm đi, ta còn khỏe lắm, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì ta còn ám các ngươi chục năm nữa cơ. Thật ra ta cũng ích kỷ lắm, muốn được uống rượu người cất nên mới đưa ra quyết định như vậy. Thiếu gia, chúng ta cần người bồi dưỡng vị đỗ sư tiếp theo.”

Nghe Đỗ sư nói vậy, Hạ Việt cũng yên lòng nở nụ cười, nếu mình làm được, hẳn gắng nặng trên lưng Đỗ sư cũng giảm bớt. Hắn không phải không muốn làm, ngược lại còn khát vọng hơn ai hết, hôm nay Đỗ sư trao cho hắn cơ hội, hẳn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Về phần đỗ sư kế nhiệm, Hạ Việt quyết định sang năm bắt đầu để ý nhóm học đồ một chút. Năm nay nhóm học đồ đã biết cách xử lý dụng cụ chưng cất, cũng sắp vào lò rượu làm việc được rồi, còn cả Di Ngao nữa.

Thùng Vân Khởi thứ ba làm Hạ Việt hầu như cả ngày đều vùi đầu trong lò rượu, trời chưa sáng đã rời đi, hơn nửa đêm mới về.

Thức Yển đau lòng không thôi, nếu y không mang thai chắc hẳn đã chạy sang giúp đỡ. Chỉ là hiện tại, không chỉ trọng phu mà cả công công và nhạc phụ đều không cho y ra ngoài. Thấm đại phu cũng bảo nhiệt độ trong lò rượu rất cao, sẽ ảnh hưởng xấu đến em bé. Thức Yển rất cực đành làm tổ ở nhà, mỗi ngày lại thay đổi công thức làm đồ ăn khuya để Hạ Việt tắm bổ một chút.

Hạ Việt cảm thấy rất có lỗi với Thức Yển, phu lang mang thai hẳn rất khó chịu, mình lại không thể ở cạnh chăm sóc cho y.

“Để ta chọn một người theo hầu người đi.”

Một ngày nọ, Hạ Việt đang giúp Thức Yển xoa bóp đôi chân bị sưng đột nhiên nói một câu như thế.

Thức Yển không quen mang theo hạ nhân, có người tò tò đi theo làm y cảm thấy không được tự nhiên. Thành thử gả về Vân gia đã được một năm, thân là thiếu phu nhân nhưng Thức Yển vẫn không có tiểu hạ nhân của riêng mình.

Nghe trọng phu nhắc tới việc này, y theo bản năng lại muốn từ chối, thế nhưng hôm nay nam nhân căn bản không cho y cự tuyệt, trực tiếp gọi người chuẩn bị.

Thấy Thức Yển mặt mày khổ sở, Hạ Việt cúi người thơm mạnh lên má y một cái, nhẹ giọng dỗ dành: “Bảo bối, người bây giờ không giống ngày xưa, nặng nhọc như thế làm chân sưng hết lên rồi này, mỗi lần đi lại cũng khó. Ta cả ngày phải ở bên ngoài, nếu bên cạnh người có người chăm sóc ta cũng an tâm hơn. Coi như vì ta một lần đi, được không?”

Mưa hôn của nam nhân rơi tới tấp lên môi lên mặt Thức Yển, cuốn trôi luôn cả chút băn khoăn còn sót lại trong lòng y. Thức Yển đương nhiên không muốn làm Hạ Việt lo lắng, lò rượu bận rộn như vậy, y không muốn hẳn thêm phiền nữa.

Cuối cùng, Thức Yển ngẩng đầu hôn lên cằm Hạ Việt một cái, sau đó gật gật: “Ừm, ta nghe tướng công.”

“Ngoan.” Hạ Việt hài lòng nở nụ cười, nhéo nhéo má y, sau đó lại tiếp tục giúp phu lang bóp chân.

Hôm sau, có một khanh quan nhỏ tuổi được đưa đến để hầu hạ thiếu phu nhân.

Thức Yển thật ra biết đứa nhỏ này, tuy y gần như nhớ hết tên hạ nhân trong nhà, nhưng người đầu tiên y nhớ lại là tiểu hầu tử có khuôn mặt tròn tròn kia.

Năm ngoái lúc Thức Yển vào trù phòng lo liệu cơm tát niên thì đứa nhỏ này bị trọng phu xách đến, bắt y đứng ở cửa làm móc treo đồ cho mình, hôm sinh nhật cũng là y bắt mình ăn hết điểm tâm, mặc thêm áo ấm rồi mới được lên xe ngựa.

“Thiếu phu nhân, thiếu gia hôm qua dặn điểm tâm hôm này ngài phải ăn hết một chén cháo ngân nhĩ tổ yến, nếu cơm trưa thực sự ăn không vô cũng phải uống canh gà. À đúng rồi, thiếu gia cũng nói buổi tối sẽ cố gắng về cùng phu nhân ăn cơm.”

Nghe trọng phu nói tối sẽ về với mình, Thức Yển vui sướng không thôi, y đã lâu chưa dùng bữa với Hạ Việt, ăn một mình có chút cô đơn.

Tiểu hạ nhân nói xong, thấy thiếu phu nhân gật đầu, bắt đầu uống cháo liền xin phép cáo lui.

“Thiếu phu nhân, ta ở ngay phòng bên cạnh, nếu ngài muốn đi đâu phải gọi ta liền nha, ngài nhớ đó nha!”

“...” Tướng công nhà y lại đi hù dọa người ta nữa rồi, chắc hẳn bảo nếu thiếu phu nhân xảy ra chuyện gì ta sẽ tính sổ người vân vân...

Thấy tiểu hạ nhân thấp thỏm nhìn mình, Thức Yển không nhịn được cười thành tiếng, vội vàng đáp ứng đối phương nếu xuất môn sẽ gọi y ngay, tiểu hạ nhân nghe vậy mới an tâm lui xuống.

Bên này Thức Yển đang chậm rãi ăn điểm tâm, Hạ Việt bên kia đang ủ nóng cho Vân Khởi.

“Thoạt nhìn rất thuận lợi a.” Đỗ sư đi tới bên cạnh Hạ Việt, nhìn vào thùng cười nói.

“Vâng, thưa cha.” Hạ Việt đáp, xốc vải trắng lên, lấy mộc sạn gác ngang miệng thùng, lập tức cơm rượu đang sôi trào bên trong nhất thời dịu lại.

Đây đã là lần thứ năm ủ nóng, thùng Vân Khởi này cũng sắp tản hết mùi men, Hạ Việt thở phào nhẹ nhõm, một đường nào đun nào ủ càng ngày càng tự tin. Bất luận là liều lượng men hay thời gian ủ, hẳn đều nghĩ không có vấn đề gì.

Đỗ sư cúi xuống ngửi ngửi, hài lòng gật đầu: “Ổn rồi, đại khái ngày 20 tháng Chạp sẽ nổi bọt.”

Nửa người trên của Hạ Việt đầm đìa mồ hôi, hẳn đang cầm khăn lau, vừa nghe Đỗ sư nói vậy nhất thời sững sốt.

Một tuần nữa? Một tuần nữa là ngày 20? Tức là...hôm nay là ngày 13 tháng Chạp?

“...” Hạ Việt chớp mắt một cái, đột nhiên ảo não cau mày.

Ở lò rượu bận đến choáng váng, hẳn thiếu chút đã quên luôn ngày kỷ niệm kết hôn.

Thiếu tàng chủ với đỗ sư nôm na như chủ đầu tư và giám đốc ấy, ông chủ có thể không giỏi nhưng giám đốc nhất định phải giỏi ...

60. Chương 60: Ngày Kỷ Niệm

Thức Yến về Vân gia vào ngày 12 tháng Chạp, lễ thành thân của hai người được cử hành sau khi Hạ Việt tỉnh lại, tức là ngày 16.

Hạ Việt một lòng đều đặt vào công việc ở lò rượu nên quên mất, lúc này hẳn mới giật mình nhớ ra, cuối cùng chỉ có thể kỷ niệm ngày kết hôn mà thôi.

Chẳng sao cả, dù sao hôm ấy cũng là lần đầu tiên hẳn nhìn thấy Thức Yến.

Lạc Việt không có tập tục kỷ niệm ngày thành thân, bất quá cũng không gây trở ngại Hạ Việt động tâm. Có điều, Thức Yến hiện tại đang mang thai, xuất môn cũng không tiện nên chắc phải tổ chức ở nhà.

Hạ Việt dọc theo tường viện Vân gia thong thả bước đi, trong đầu loại trừ một vài phương án.

Nên mua cái gì cho Thức Yến nhỉ?

Hắn bắt đầu chọn chọn bỏ bỏ, ăn mặc và đồ dùng đều không thiếu, từ lúc Thức Yến có em bé thì chăm càng kỹ hơn.

Hay mình lại xuống bếp nấu cho y ăn?

Cơ mà nếu hẳn xuống bếp ngay tại Vân trạch sẽ khiến phụ thân và cha nghi ngờ, cho dù nói năm rồi học ở Hỉ Cửu Túy đi nữa, làm con mà không nấu cho bố mẹ ăn trước thì thật không phải.

Hạ Việt trong lòng xoay chuyển tính toán, trên mặt lại bình thản như không, hẳn luôn nghĩ mặc kệ tặng thứ gì cũng phải làm người ta bất ngờ cái đã, nói ra trước thì mất vui.

Thức Yến còn đang tính toán phải chuẩn bị món nọ món kia để đón Tết, bận đến vắt chân lên cổ, nào nhớ được chuyện này. Hạ Việt thấy vậy, đương nhiên sẽ không nhắc nhở, về đến cũng chỉ tới lui cùng y ăn cơm nói chuyện phiếm, tắm rửa như bình thường.

Trước khi ngủ, tiểu hạ nhân của Thức Yến bưng một chiếc chậu đến. Mấy hôm nay Thẩm đại phu viết cho y một đơn thuốc ngâm chân để y bớt phù nề và chuột rút, buổi tối ngủ yên ổn được một chút.

Hạ Việt cho người nọ lui ra, hẳn cầm lấy chậu, tự mình ngồi xổm người xuống, xắn tay áo lên giúp phu lang xoa bóp chân nhỏ.

Chân của Thức Yến tuy rằng bị phù nề, trông có vẻ to ra nhưng xúc cảm vẫn rất tốt, trong nước thuốc sẫm màu lại càng trắng mịn, Hạ Việt tuy đang xoa bóp cho y, khóe miệng lại lộ ra một nụ cười hưởng thụ.

Đột nhiên, hắn nghe thấy Thức Yến khó chịu hừ một tiếng.

“Sao vậy, nóng quá à? Hay ta làm đau ngươi?” Hạ Việt vội vàng ngừng đầu hỏi.

Thức Yến lắc đầu, đưa tay lên sờ sờ bụng mình, y hơi cau mày nhưng sau đó lại cười vui vẻ: “Không có, hài tử đá ta một cái.”

“Nó đá ngươi?” Hạ Việt cau mày nhìn chằm chằm bụng Thức Yến, nhóc con kia gần đây thường xuyên lăn qua lăn lại, làm Thức Yến nhà hắn ăn không ngon ngủ không yên, hắn cũng có chút bất mãn. Tuy nói cục cưng có tinh thần là chuyện tốt, nhưng nhóc này hình như có hơi tăng động đúng không.

Ánh mắt của Hạ Việt quá mức rõ ràng, thấy trạng thái mà oán giận với hài tử, Thức Yến nhịn không được bật cười.

“Không có chuyện gì, không đau.” Thức Yến vuốt bụng cười đáp: “Chỉ là ta giặt mình thôi.”

Nghe Thức Yến nói vậy, Hạ Việt vẫn cách bụng phu lang trừng mắt liếc một cái, sau đó cúi đầu tiếp tục rửa chân cho y.

“Tiểu tử này chả ngoan chút nào, cứ nháo ngươi cả ngày.”

Nụ cười trên mặt Thức Yến càng sâu, y cúi xuống nhìn đỉnh đầu đen mượt của nam nhân, lại nhìn bụng mình, nhóc con kia vẫn còn đang đá đập lung tung, chuyển động trong cơ thể tuy rằng không quá dễ chịu, lại mạc danh kỳ diệu làm y hạnh phúc không thôi.

“Hoạt bát như thế, chắc là lang quan nhỉ.” Giọng điệu của Thức Yến rõ ràng mang chút chờ mong. Trưởng tử là một lang quan, Vân gia liền có người nối dòng, công công và nhạc phụ chắc hẳn sẽ rất cao hứng.

Hạ Việt giữ khăn bông ra, đặt chân của Thức Yến lên đùi mình cẩn thận lau khô, hắn cũng không ngừng đầu lên, chỉ bình thản đáp: “Ngươi nha, ta đã nói bao nhiêu lần rồi, để ý cái này làm gì, con nào mà chẳng là con? Cho dù là khanh quan đi nữa cũng có thể làm người thừa kế mà, ngươi đừng lo lắng quá.”

Nói đoạn, hắn lau sạch hai chân của Thức Yến, bế người lên giường đắp kín chăn, cúi đầu hôn y một cái.

“Ừ, ta biết rồi.” Thức Yến nở nụ cười, y gật đầu, ngừng hôn lại.

Fu lang gần đây càng ngày càng chủ động. Hạ Việt đứng dậy đem chậu nước đặt ra ngoài cửa, vuốt cằm trầm nghĩ.

Đứa nhỏ này hồi đó bị hắn hôn còn thẹn thùng, giờ đã biết phải hôn lại, thậm chí có lúc Hạ Việt chưa kịp làm gì, y đã chui vào lòng hắn dụi dụi. Đối với hành động làm nũng này của bà xã, Hạ Việt tỏ vẻ rất là hưởng thụ.

Thức Yến hiện tại ngủ bên trong, ở giữa còn có một cái bụng tròn tròn mềm mại, Hạ Việt nằm ngoài, đã lâu không được ôm phu lang ngủ, hắn cũng không thể xoay lưng về phía Thức Yến, cuối cùng hai người đành nắm tay nhau.

Vân Khởi hiện tại chỉ cần mỗi ngày ủ nóng một lần chờ men nở, ngoại trừ đúng giờ kiểm tra thì Hạ Việt rất rảnh rỗi, hôm nay hắn quyết định đi dạo phố một vòng, thế mà không ngờ tìm được thứ khá hay ho.

Hắn nhìn trúng một cái lò sưởi bọc lông.

Lò sưởi này so với lò sưởi tay thì lớn hơn, tuy không nhét được vào tay áo nhưng cầm rất ấm, bên ngoài bọc một tầng lông dày, nhìn không ra bên trong là kết cấu gì.

Chủ sạp thấy hắn có hứng thú liền nhanh nhẹn cởi lớp bọc ra cho hắn nhìn. Bọc da lông được may dạng túi rút, bên trong là thứ gì đó tròn tròn sẫm màu, Hạ Việt cẩn thận xem xét, phát hiện đó là lõi lò sưởi làm bằng vật liệu cách nhiệt.

“Cái này tuy hơi to nhưng ấm lắm, không cần đặt trong tay áo, đi ra ngoài thì ôm lên, bảo đảm không sợ gió!”

Chủ sạp nhiệt tình nói, mở nắp lò sưởi cho Hạ Việt nhìn: “Ngài xem, lò sưởi lớn như vậy mà chỉ cần hai cục than, thời gian giữ nhiệt rất dài. Nếu muốn có thể cho thêm cục nữa cũng được!”

Hạ Việt vô cùng hài lòng, hẳn nghĩ Thức Yến phải đi đi lại lại trong Vân trạch suốt, hiện tại bụng lớn nên mặc quần áo dày quá thì sợ nặng, lò sưởi tay lại không đủ ấm, có lẽ dùng cái này được đấy.

“Khánh quan mua cho phu lang nhà mình sao?” Chủ sạp thử hỏi, thấy Hạ Việt gật đầu, mặt mày càng thêm hớn hở, ân cần đẩy mạnh tiêu thụ, “Ngài yên tâm, quý phu nhân nhất định thích! Ngài xem cái bọc lông này, đây là chủ ý của vị kia nhà ta đó! Khanh quan thích cái này lắm, cầm lên tay không sợ bị phỏng, sờ cũng thoải mái. Ta bán không mắc lắm đâu, cái bọc màu trắng này là lông thỏ, rất dày, cái này là lông chồn nước, ta còn có lông hồ ly nữa, vừa đẹp vừa sang trọng, nếu ngài muốn thì để ta lấy cho!”

Thấy chủ sạp xoay người chuẩn bị đi tìm, Hạ Việt bèn vội vàng ngăn lại: “Không cần, ta lấy lông thỏ là được rồi.”

Thật là vừa lúc, Thức Yến nhà hẳn phải dùng mấy thứ liên quan đến thỏ mới hợp, Hạ Việt cười híp mắt nhận hàng, tiếp tục đi dạo phố. Hắn đột nhiên nghĩ hay là mua thêm ít đồ nữa cho đủ bộ, nhất thời khoe miệng cong lên, bước chân nhanh chóng quẹo vào cửa hàng trang sức.

Buổi tối, Thức Yến phát hiện đồ ăn trên bàn không phải do trù phòng Vân gia làm. Y còn đang thắc mắc, chợt thấy trưởng phu cười tủm tỉm bước vào phòng.

“Tướng công, hôm nay người có ăn cơm ở nhà không?” Từ hôm qua đến giờ Thức Yến không nghe Hạ Việt nói gì, còn tưởng hẳn phải ở lại lò rượu, không ngờ giờ này người đã về rồi.

Hạ Việt cười gật đầu, đưa tay vuốt tóc y, cũng không quản người hầu còn đang chia thức ăn liền cúi đầu hôn xuống. Thức Yến xấu hổ không thôi, cả mặt và tai đều đỏ ửng. Mãi đến lúc bọn hạ nhân khép cửa lại rồi đi, Hạ Việt mới buông Thức Yến ra.

Tiểu hài tử ngẩng đầu nhìn trưởng phu, chớp chớp mắt, có chút ngơ ngác. Hạ Việt cũng không nói gì, hẳn để đồ trong tay sang một bên, kéo Thức Yến ngồi vào bàn, lại gấp cho y một đĩa thịt.

Nhìn miếng thịt nai trong chén, Thức Yến rốt cục hoàn hồn, vội vàng hỏi: “Tướng công, mấy món này...”

“Hôm nay ta không bảo trù phòng nấu cơm, đây là của Hỉ Cửu Túy đưa sang.”

Hạ Việt để đĩa xuống, xoay người nhìn Thức Yến vẫn không hiểu chuyện gì cả, thân thủ cầm lấy hai tay y.

“Thức Yến, bảo bối, hôm nay là 16 tháng Chạp đấy, người còn nhớ đây là ngày gì không?”

Hắn kéo tay Thức Yến lên môi mình, khẽ hôn một cái, gương mặt chờ phu lang đáp lại.

16 tháng Chạp...Không phải sinh nhật, cũng không phải lễ lộc gì, Thức Yến không nghĩ ra được, chỉ có thể hoang mang nhìn tướng công nhà mình.

Hạ Việt cũng hiểu, tuy có chút bất đắc dĩ nhưng vẫn cười đáp: “Ngày này năm ngoái, ta và Thức Yến bái đường, sau đó ta ở trong phòng này mở khăn voăn của người.”

Thấy vẻ mặt Thức Yến như bưng tỉnh ngộ, Hạ Việt nở một nụ cười thật sâu, đưa tay nhéo nhéo mặt y, nói: “Chúng ta thành thân cũng được một năm rồi, vì phu muốn kỷ niệm một chút. Thức Yến hiện tại không tiện ra ngoài, mấy năm sau nếu không bận ta lại dẫn người đi chơi, còn năm nay chỉ có thể tổ chức trong nhà thôi. Không phải người thích ăn thịt nai sao, ta đã hỏi Thẩm đại phu rồi, hẳn bảo cho người ăn một ít cũng được nên ta nhờ Hỉ Cửu Túy làm đưa sang.”

Thức Yến nghe thế thì ngẩn ra, cổ họng cũng nghẹn lại, chẳng hiểu sao từ khi mang thai y càng lúc càng dễ khóc, tiểu hài tử sụt sịt mũi, nghiêng người hôn trưởng phu một cái.

“Tướng công, cảm ơn người.”

“Ta với người mà còn cảm ơn cái gì.” Thấy đuôi mắt Thức Yến cong lên như vầng trăng, Hạ Việt rất vui vẻ, hẳn vỗ vỗ tay phu lang nói, “Ăn cơm đi, một hồi nó lại ngủi hết.”

Hai người lúc này mới bắt đầu động đũa.

Thịt nai không nhiều lắm, chỉ có một đĩa nhỏ, nhưng bù lại rau củ phong phú nên mâm cơm trông khá thịnh soạn. Tái nấu nướng của Vương đại trù thì khỏi chê, tuy hơi tiếc nuối vì không thể uống rượu nhưng một bữa này Thức Yến vẫn ăn rất thỏa mãn.

Sau khi ăn xong, đôi phu phu cùng nhau tản bộ tiêu thực, trước khi ra cửa, hấn đưa cái túi ban nãy cho Thức Yến, sau đó cầm áo lông thỏ khoác lên cho y.

Thức Yến tò mò mở túi ra, vừa thò tay vào đã đụng đến cái gì lông nhung mềm mại, y lấy ra xem thử, nhất thời mắt tròn mắt dẹt.

Hạ Việt nhìn phản ứng của phu lang thì bật cười, sau đó mới giải thích cho y đây là cái gì, phải dùng thế nào. Thức Yến ôm lò sưởi vào lòng, Hạ Việt giúp y quần kín áo lông lại, nhất thời cả người đều vô cùng ấm áp.

Biết phu lang thích món quà này, Hạ Việt cũng vui vẻ, hấn nhìn Thức Yến ôm chiếc lò sưởi kia chậm rãi đi tới, hệt như đang ôm trên tay một con thỏ.

Nam nhân xoa xoa cằm, bắt đầu suy nghĩ xem có nên mua một con thỏ về cho Thức Yến nuôi không, đến lúc đó chẳng phải là thỏ ôm thỏ sao, bảo đảm không dễ thương không lấy tiền!

Quay về phòng, Hạ Việt mới bắt đầu đưa cho đối phương xem những thứ hấn cần quét được trong tiệm trang sức. Có một cây trâm hình con thỏ, đúng là hình thỏ thật, làm bằng gỗ đàn hương màu xanh (1), còn có một cây ngân trâm, đầu trâm trông như một đôi tai thỏ, hai bên tai còn khắc hình thỏ và hoa cỏ linh tinh, rất đáng yêu.

Thức Yến nhìn thấy liền có chút quẫn bách. Mấy thứ này thường chỉ có tiểu khanh quan mới đeo, y cài lên ra đường không bị người ta cười mới lạ. Hạ Việt lại tỏ vẻ chẳng sao cả, thản nhiên đáp:

“Nếu ngại thì ở nhà đeo cho ta xem là được.”

“...Vâng.” Nghe trưởng phu nói vậy, Thức Yến cũng đành đáp ứng.

Ngoại trừ hai cây trâm, nam nhân còn đặt một sợi dây chuyền làm bằng noãn ngọc. Ngọc trên mặt dây không phải hình tròn bình thường mà là chạm thành một con thỏ đang đứng dậy ngẩng đầu nhìn xung quanh, con thỏ có chút tròn, trông rất mập mạp, đáng điệu ngơ ngác đáng yêu.

Hạ Việt thả ngọc vào túi vải nhỏ, quàng lên trên cổ y.

Hấn bước qua một bên, ngẩng nhìn phu lang nhà mình dưới ánh nến. Thức Yến mặc áo lông thỏ, cầm lò sưởi bọc lông thỏ, đeo trâm hình thỏ, cả dây chuyền cũng hình thỏ nốt.

“Thỏ con yêu dấu của ta...”

Hạ Việt cảm thấy thỏa mãn không thôi, nhin không được nâng mặt Thức Yến lên, vừa thì thầm vừa cúi xuống hôn y.

Sau đó, hấn kéo em thỏ nhà mình lên giường, hóa thân thành sói đói ăn người ta sạch bách.

(1) Gỗ đàn hương màu xanh:

Hạ Việt anh à...

61. Chương 61: Ngoài Ý Muốn

Khi Dận thành bắt đầu tràn ngập không khí năm mới thì Vân Khởi của Hạ Việt cũng thuận lợi lên men xong.

Trên phố có không ít cửa hàng đã nghỉ, mấy người ở xa đều sớm rời Dận thành để về quê, ngay cả Hỉ Cửu Túy cũng chuẩn bị đóng cửa.

Trong khoảng thời gian này đa số khách đến chỉ mua rượu đem về, ở lại dùng cơm không có bao nhiêu, Thành chương quỹ và Phương quản sự rốt cục cũng rảnh rỗi được một chút.

So với năm ngoái thì năm nay Hỉ Cửu Túy có phần nao nhiệt hơn, Thành chương quỹ còn nhớ rõ lúc Hạ Việt mới đến, khi đó hắn đang ngồi sau quầy chán đến sắp mọc mốc. Mới qua một năm, không ngờ quán có thể có thay đổi nhiều như vậy.

Thành chương quỹ cầm chổi lông gà ở trên quầy tùy ý quét tới quét lui, Phương quản sự ngồi bên cạnh hít bụi cau mày, vừa ngẩng đầu lên định nói lại thấy thiếu phu nhân vén rèm cửa bước vào.

“Thiếu phu nhân sao lại đến đây?!”

Hai lang quan bị dọa hết hồn, vội vàng chạy ra nghênh đón, chỉ sợ người nọ bị sảy chân.

Thức Yến có tiểu hạ nhân của mình theo đỡ, thấy hai người trước mặt khẩn trương muốn chết, không nhin được cười thành tiếng.

“Thành chương quỹ, Phương quản sự, hai người đừng lo, ta cũng không yếu đuối như vậy.”

“Ôi phu nhân ơi, ngài là bảo bối của thiếu gia đó, lỡ có gì chắc thiếu đương gia lột da ta mất!” Thành chương quỹ nhìn cái bụng tròn tròn của Thức Yến, bồn chồn nuốt nước bọt, hắn gọi tiểu nhị ra trông quầy, mình thì đi theo cẩn thận dẫn đường cho y.

Phương quản sự cũng thu hồi sổ sách đứng phía sau, thấy bước chân Thức Yến rất vững vàng, khí sắc cũng tốt liền thở phào nhẹ nhõm.

Đến khi đoàn người ra đằng sau hậu viện, Phương quản sự mới hỏi: “Sao hôm nay thiếu phu đến đây mà không báo trước với chúng ta một tiếng?”

Thức Yến ngượng ngùng cười: “Tự dưng muốn qua nên ta cũng quên mất. Hôm nay bên nhà tặng quần áo mới, ta vừa lúc cũng phải ra ngoài liên tiện đường đem cho hai vị. Chỉ là ở đầu con hẻm dẫn vào cửa sau không biết có xe nhà ai đang đậu, chúng ta không vào được nên đành đi cổng trước.”

“Chỉ là mấy bộ quần áo mà thôi, phiền thiếu phu nhân quá, hôm nay trời còn lạnh như thế.” Thành chương quỹ vừa nói vừa vội vàng cho thêm than vào chậu.

Nhận lấy chén trà nóng Phương quản sự đưa tới, Thức Yến cười cảm ơn, nhấp một ngụm rồi mới kể tiếp: “Hôm nay Vân gia hun thảo mộc, mọi người bắt ta phải đi ra ngoài. Vốn định sang lò rượu nhưng Vân Khởi của tướng công đang trong giai đoạn ủ nóng, ta sợ làm phiền mọi người. Vừa lúc nhạc phụ muốn đưa y phục cho hai vị, ta liền ghé sang đây.”

“A!” Thành chương quỹ chợt bừng tỉnh, “Đúng rồi, tầm này mọi người hay hun thảo mộc nè!”

Tới cuối năm, các gia đình sẽ đốt mấy loại thảo mộc để trừ tà khí, khi nào Hỉ Cửu Túy chuẩn bị đóng cửa cũng sẽ xông một lần.

Mấy loại cây này có một mùi hương đặc thù, kỳ thực cũng rất thơm, ai ngửi vào sẽ cảm thấy thần thanh khí sảng, giống như tà khí ô uế trong cơ thể đều bị bài trừ. Tuy vậy, đa số khanh quan đang có thai đều không chịu nổi mùi này, rất nhiều người còn bị nôn mửa, ai cũng cho rằng loại thảo mộc này không tốt cho thai phụ, bởi vậy mỗi lần cuối năm hun thảo mộc, các khanh quan đều được đưa ra khỏi nhà.

Thấy chậu than vẫn còn nhiều, Thành chương quỹ liền đứng dậy, nói muốn ra đằng sau hậu viện xem thử. Một lát sau, hắn trở về, đi cùng còn có tiểu hạ nhân của Hạ Việt, hai người cùng nhau vác một cái túi rất lớn.

Trong túi là quần áo mới cho nhóm tiểu nhị của Hỉ Cửu Túy, còn đồ của Thành chương quỹ và Phương quản sự là đặt may riêng, được tiểu hạ nhân ôm vào trong ngực.

Thức Yến hỏi hai người có muốn mặc thử không, Thành chương quỹ và Phương quản sự đều nói không cần, chất lượng và kích cỡ xiêm y Vân gia đưa tới thì khỏi bàn.

Ban này, khi Thành chương quỹ vừa ra cửa sau đã gặp tiểu hạ nhân kia đang khệ nệ ôm cái túi to đùng, cỗ xe ngựa kỳ lạ nọ vẫn đang đứng đó, con hẻm không nhỏ nhưng bị nó chặn đầu, xe khác không vào được, người thì còn miễn cưỡng luồn qua.

“Chiếc xe kia thật kỳ quái.” Tiểu hạ nhân có chút bực bội nói, “Trong xe không có ai, ngay cả xa phu cũng không thấy, thật là vương đường vương lối.”

Thành chương quý lắc đầu, cũng tiếp lời hắn: “Trên xe có gia văn kìa, cũng không biết là của nhà ai, đậu chỗ nào không đậu lại đậu ngay chỗ này.”

Hai người trở lại hậu viện, đưa túi quần áo cho một tiểu nhị để hắn đem đi phân phát.

“Được rồi thiếu phu nhân...” Thành chương quý dứt khoát chuyển đề tài, quay sang nói với Thúc Yến: “Bên ngoài đang có tuyết, ngài đừng về vội, ở lại chơi chút đã.”

Phương quản sự nghe vậy cũng phụ họa theo, thấy Thúc Yến gật đầu đáp ứng liền đi lấy sổ sách ra. Thiếu đương gia đã nói nếu hắn bận thì cứ tìm Thúc Yến là được.

Trong căn phòng nhỏ ấm áp, thời gian dần trôi, sổ sách cũng giải quyết xong, tiểu khanh quan theo hầu thấy Thúc Yến buông sổ sách xuống liền lạnh lẽo day day hai bên thái dương cho y.

Tuyết đã ngừng rơi, mặc dù mùi thảo mộc chắc vẫn chưa tan hết nhưng Thúc Yến không muốn quấy rầy mọi người nữa, Thành chương quý và Phương quản sự tuy luôn miệng nói rảnh, kỳ thực đều bận đến vắt chân lên cổ.

Không thể mặt dày làm phiền người ta hoài được, nếu không về nhà thì sang lò rượu xem chút vậy.

Thúc Yến nghĩ thế, chậm rãi bước ra khỏi cửa chính. Thành chương quý và Phương quản sự đi tiễn y, xe ngựa của Vân gia đậu cạnh bờ kè, bọn họ liền đứng trước cửa chờ xa phu đánh xe tới.

Tiểu khanh quan đang đứng cạnh đỡ Thúc Yến, đột nhiên Thúc Yến nghe được một chuỗi âm thanh lọc cọc truyền ra từ con hẻm phía sau, sau một khắc, một chiếc xe ngựa lấy tốc độ cực nhanh lao vọt ra, quẹo trái rồi phi thẳng lên đường lớn.

Thúc Yến lạnh tay lạnh mắt kéo tiểu hạ nhân của mình vào, bản thân cũng nhanh chóng lui về phía sau, chiếc xe ngựa kia hung hiểm khua móng qua chỗ hai người vừa mới đứng.

“A...” Thúc Yến di chuyển quá nhanh nên cả người lão đảo, trượt chân ra đằng sau, may là có Thành chương quý phản ứng cực nhanh lập tức cúi xuống đỡ, bằng không y chắc hẳn đã bị ngã.

Chiếc xe kia một đường cuộn cuộn phi tới, trong nháy mắt đã biến mất. Mọi người tuy rằng tức giận, lại cũng không biết làm thế nào, vội vàng chạy đến chỗ Thúc Yến. Còn chưa kịp hỏi y có sao không, Thành chương quý, Phương quản sự và tiểu khanh quan chợt thấy mặt y trắng bệch.

“Thiếu phu nhân?! Thiếu phu nhân ngài làm sao vậy?!” Tiểu khanh quan hốt hoảng đến sắp bật khóc, quên luôn cả cảm ơn, rất sợ thiếu phu nhân có chuyện gì.

Thấy ba người đều lo lắng nhìn mình, Thúc Yến miễn cưỡng cười cười, cố gắng đáp: “Không có việc gì, nhưng hình như ta bị trật chân rồi...”

“Trật chân? Vậy bụng ngài không sao chứ?!” Phương quản sự cau mày hỏi.

Thúc Yến lắc đầu, biểu thị không có việc gì. Lúc này hạ nhân kia đã thúc xe tới, cảnh tượng vừa rồi hắn cũng nhìn thấy, mặt mũi xanh mét.

Thúc Yến không có thể cứ như vậy trực tiếp quay về Vân gia được, em bé tuy không có chuyện gì nhưng trong nhà vẫn chưa bay hết mùi thảo mộc, chân y cũng đang đau.

Mọi người nhìn trán Thúc Yến chảy mồ hôi lạnh đầm đìa, nhất định bị thương không nhẹ, phải đưa y đi khám ngay.

“Hôm nay Thẩm đại phu ở y quán, mau dẫn ta sang đó...”

Thúc Yến tuy rất đau nhưng người vẫn còn tỉnh táo, nhớ sáng nay lúc châm cứu cho mình xong thì Thẩm đại phu rời Vân trạch đến y quán, lúc này bèn bảo hai tiểu hạ nhân đưa mình đi.

Người hầu nghe vậy, vội vàng mở cửa xe.

“Thiếu phu nhân, mạo phạm.” Phương quản sự chấp tay hành lễ, sau đó cúi người bế Thúc Yến lên xe ngựa, mình cũng đi theo, sau khi dặn dò Thành chương quỹ một tiếng liền đóng cửa xe.

Bình thường, lang quan tuyệt đối không được đụng chạm vào người khanh quan, Phương quản sự vốn là một người hữu lễ, càng chưa nói hẳn đã sớm nhìn ra tính chiếm hữu của Hạ Việt, tự nhiên không đi làm mấy chuyện dư thừa. Chỉ là ngay lúc cấp bách, Thúc Yến không thể tự lên xe ngựa, việc ưu tiên bây giờ là đưa người sang y quán đã, Phương quản sự nghĩ Hạ Việt nếu biết cũng sẽ không tức giận.

Hạ nhân lo lắng nên không dám chạy nhanh, xe ngựa bình ổn chạy tới trước cửa y quán.

Thẩm đại phu bảo tiểu khanh quan cởi giày của Thúc Yến ra, mấy người đứng xung quanh vừa nhìn liền giật mình. Trên cổ chân trắng nõn của người kia sưng vù thành một khối, nhìn thôi đã thấy đau. Tiểu khanh quan theo hầu khổ sở không thôi, Thúc Yến còn phải an ủi y vài câu.

Y quán bên trong có sẵn đá, Thẩm đại phu chườm lên vết sưng cho Thúc Yến, lại bảo hạ nhân đưa lò sưởi cho Thúc Yến cầm để y không bị lạnh.

“Buổi tối cũng phải chườm đá một lần, sáng mai xem tình hình sao rồi tính tiếp.”

Thẩm đại phu dặn dò xong, thấy Thúc Yến và tiểu hạ nhân đều gật đầu ý bảo đã hiểu, lão nhân lúc này mới ngồi xuống giúp Thúc Yến xoa bóp chỗ đau, nói: “Cái này người không tự làm được, buổi tối ta ghé qua một chuyến chỉ phương pháp cho Vân thiếu gia, một ngày làm ba lần là ổn.”

Sau khi bôi thuốc và băng bó cho Thúc Yến, Thẩm đại phu lại nói: “Mấy ngày tới đừng đi lại nhiều, đừng đè ép bên chân đau. Lúc ngủ thì kê gối cao lên, bình thường cũng nên hạn chế cử động cổ chân.”

Thúc Yến nghe vậy, trong lòng không hiểu sao có chút chán nản.

Chạng vạng, Hạ Việt nghe tin nhanh chóng chạy về nhà, vừa bước vào đã thấy phu lang nhà hắn kê chân trái lên ghế nhỏ, ngăn người ngồi cạnh cửa sổ.

Thấy trượng phu trở về, trống ngực Thúc Yến bắt đầu đập thành thịch.

Ký ức đêm mưa bão bị hắn mắng một trận lại tràn về, y biết nam nhân rất không thích thấy mình bị thương, nếu không phải đúng lúc phát hiện có thai, phỏng chừng hắn cũng không nguôi giận nhanh như vậy.

Kết quả hôm nay đang mang bụng bầu còn bị trượt té, Thúc Yến càng nghĩ càng chột dạ, rất sợ bị mắng, y cúi đầu nắm lấy vật áo, hết như một đứa nhỏ làm sai chuyện, không dám nhìn Hạ Việt.

Hạ Việt ngay cả áo lông cũng không cởi, trực tiếp vọt tới trước mặt Thúc Yến, cũng không để ý thái độ kỳ lạ của đối phương. Nam nhân đau lòng ngồi xổm xuống, tỉ mỉ quan sát cổ chân nhỏ bị quấn băng kín mít.

“Có đau lắm không?” Hạ Việt nhẹ nhàng cầm lấy bàn chân Thúc Yến, đầu ngón tay khẽ vuốt ve, dịu giọng hỏi.

Hình như tướng công không giận.

Thúc Yến âm thầm thở phào một cái, lúc này mới ngẩng đầu định trả lời không đau, nào ngờ lại bắt gặp ánh mắt đau lòng của nam nhân đang nhìn mình.

Vừa trông thấy đôi con ngươi dịu dàng sâu thẳm kia, Thúc Yến đã cảm thấy tim mình mềm mại như muốn tan thành nước, trong lòng bỗng nhiên hổ thẹn không thôi, y theo bản năng thốt lên: “Tướng công, xin lỗi!”

“...” Hạ Việt nghe thế liền ngắt ra: “Sao lại xin lỗi ta?”

Hai cái đứa theo hầu Hạ Việt và Thúc Yến đều được gọi là tiểu hạ nhân gì đó, khá là dễ lộn nên Mị xin phép đổi em người hầu của Thúc Yến thành tiểu khanh quan

62. Chương 62: Đông Ấm (hiện Tượng Nóng Bất Thường Trong Mùa Đông)

Thức Yến nắm tay Hạ Việt, kéo hẳn về phía mình. Hạ Việt đứng dậy, vừa bước đến cạnh Thức Yến đã bị tiểu hài tử ôm chặt.

“Làm sao vậy?” Hạ Việt nhìn đối phương chôn mặt vào hông mình, không khỏi cảm thấy yêu thương, bàn tay đặt trên đầu y nhẹ nhàng vuốt, dịu giọng hỏi.

“Tướng công...” Thanh âm ảm ách của Thức Yến truyền tới, khàn khàn đáp: “Ta lại bị thương, thật xin lỗi.”

Hạ Việt chẳng hiểu ra sao cả, người bị thương là Thức Yến cơ mà.

Hắn đỡ một hồi Thức Yến mới chịu ngẩng đầu lên, y có chút sợ hãi nói: “Ta biết tướng công không thích ta sinh bệnh hay bị thương. Lần này ta đang có thai mà còn bất cẩn như thế, ta sai rồi, xin lỗi tướng công.”

“...” Hạ Việt nghe Thức Yến nói vậy thì ngẩn ra, trong lòng vừa buồn cười lại vừa khổ sở. Xem ra đêm đó mình đúng là dọa y sợ, để lại bóng ma tâm lý trong lòng đứa nhỏ.

Hắn cúi người xuống hôn lên trán phu lang một cái, cười nói với y: “Cái đồ ngốc này, người nghĩ rằng ta sẽ tức giận la mắng người?”

Thức Yến do dự một chút, gật đầu.

“...Ngốc quá đi.” Hạ Việt đỡ khóc đỡ cười, “Còn nhớ hôm đó đang mưa gió bão bùng mà người cứ đòi chạy vào trong ruộng không, bảo người về người cũng không nghe, ta đương nhiên sẽ tức giận, người thế là không biết thương yêu bản thân mình. Ngày hôm nay chỉ là ngoài ý muốn, người không cố ý, ta làm sao nỡ trách người? Thương người còn không hết nữa là.”

“Thế nhưng ta đã làm mọi người lo lắng, còn kinh động nhạc phụ.” Thức Yến cúi đầu áy náy nói.

Hạ Việt ngồi xuống, bế Thức Yến đặt vào lòng, hai tay vòng quanh chiếc bụng tròn của y.

“Đừng nói cha, ngay cả ta cũng sắp ngất xỉu tới nơi, may là người không sao.” Hạ Việt dừng một chút, vuốt vuốt bụng Thức Yến hỏi, “Cực cùng có nháo không? Người không khó chịu à?”

Thức Yến lắc đầu, mái tóc đen mượt của y lướt qua cằm Hạ Việt, hắn nhìn không được, cúi xuống hôn lên thái dương đối phương: “Không có việc gì là tốt rồi, nhưng chân người bị thương nên không đi lại được, ở nhà một mình có buồn không?”

Hạ Việt biết người có thai tâm tình thường bất ổn, Thức Yến nhà hắn tuy không thay đổi nhiều, ngoại trừ dạo này hơi mót ứt một tí, cũng không thấy y khó chịu hay cau có gì, nhưng có lẽ là do Thức Yến có việc để làm. Nếu bắt y ngồi trong phòng mãi, hẳn sợ Thức Yến sẽ suy nghĩ lung tung rồi lại bực dọc một mình.

Tuy không hiểu lắm nhưng Thức Yến biết nam nhân đang lo lắng cho mình, y ngả đầu ra sau, tựa vào hõm vai Hạ Việt cọ cọ, nói: “Không sao cả, ta ở trong phòng đọc sách cũng được, tướng công đừng lo.”

“Ừ.” Hạ Việt cười, hai tay siết chặt lấy Thức Yến.

Tuy nói như vậy nhưng hắn làm sao có thể không quan tâm được, rất rất quan tâm là đằng khác.

Vì vậy, từ ngày hôm sau hắn bắt đầu chạy về nhà ăn cơm trưa với vợ.

Mùa chưng cất năm nay bắt đầu sớm, giai đoạn bận rộn nhất đã qua, phần lớn rượu đã tiến vào thời kỳ ủ, chỉ cần mỗi ngày đúng giờ kiểm tra nhiệt độ và tình huống lên men là ổn.

Vân Khởi của Hạ Việt được dời sang thùng lớn, thuận lợi kết thúc giai đoạn lên men, Hỉ Cửu Túy cũng chuẩn bị đóng cửa nghỉ Tết, công việc coi như ổn định, hắn muốn tranh thủ về nhà chăm sóc phu lang của mình.

Cũng không thể trách hạ Việt đa tâm, tuy Thức Yến phần lớn thời gian đều ở trong phòng nhưng cũng có lúc y phải đứng lên đi lại, ngoài trừ ăn uống rửa mặt thì vào nhà xí cũng là một vấn đề. Tiểu khanh quan kia nhỏ tuổi không đủ sức dìu Thức Yến, đừng nói Thức Yến bị ngã, cho dù y lỡ va nhẹ vào đầu Hạ Việt đã đau lòng muốn chết.

Bị trượng phu đỡ đi vệ sinh đối với Thúc Yến mà nói là quá sức chịu đựng. Nhưng cho dù y có xấu hổ kháng nghị cỡ nào, Hạ Việt vẫn sừng sững như núi không hề lay chuyển, Thúc Yến biết rõ tính tình nam nhân nhà mình, rốt cục chỉ có thể đỏ mặt nhận mệnh.

Hạ Việt chiếu cố người rất cẩn thận chu đáo, Thúc Yến xấu hổ không thôi, tuy chân đang bị đau nhưng sinh hoạt cũng không có gì trở ngại nhiều. Chỉ là y cảm thấy có lỗi với trượng phu, bị thương rồi làm phiền hần bắt hần chạy qua chạy lại, chuyện trên giường kia cũng chỉ có thể tạm dừng. Thúc Yến tổng cảm thấy có chút thua thiệt tướng công nhà mình.

Hạ Việt cũng không có ý định làm gì trong khoảng thời gian này, không phải là hần không muốn, có điều Thúc Yến đã tiến vào giai đoạn cuối của thai kỳ, hần cũng ý thức được mà giảm dần cường độ lại, bây giờ coi như ngừng sớm cũng được, không làm nữa thì thôi.

Hài tử của bọn họ đã được năm tháng, vô cùng hoạt bát, thường xuyên quấy đạp trong bụng cha mình. Thấm đại phu nói sức khỏe Thúc Yến vốn tốt, sau đó lại được chăm sóc kỹ nên em bé phát triển rất thuận lợi, đại khái bảy tháng là sinh.

Vừa nghĩ đến chuyện chưa đầy hai tháng nữa sẽ được làm phụ thân, Hạ Việt vui đến mức suýt nhảy cẫng lên, lại càng không dám để Thúc Yến xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Ngày 29 tháng Chạp, Hạ Việt vừa ra khỏi cửa đã cảm thấy có chút kỳ lạ. Rõ ràng hôm qua mới có tuyết, trên mặt đất còn đọng một tầng dày trắng muốt, lúc này hần đi ra ngoài, cư nhiên cảm thấy có chút ấm áp.

Hạ Việt ngẩng đầu lên nhìn, bầu trời xanh nhàn nhạt không một gợn mây, mặt trời lơ lửng trên đỉnh, tuy không chói mắt nhưng vẫn bình thản tỏa nắng.

Nam nhân trong lòng lo lắng lại nghĩ không ra là vì cái gì, chợt nghe thấy trong phòng có động tĩnh, đoán chừng là Thúc Yến đã dậy liền nhanh chóng bước về.

Giúp phu lang mặc quần áo tử tế, dìu y đứng dậy đi rửa mặt, trong lúc Thúc Yến chải đầu thì Hạ Việt gọi người hầu vào dọn đồ ăn sáng.

Thúc Yến đang uống cháo thuốc thì bỗng dừng ngừng lại, ngẩng đầu nói một câu: “Sao ta cảm thấy hôm nay nóng nóng.”

“Nóng hả? Hôm nay nhà cũng không đốt lò sưởi, chắc nhiệt khí hôm qua vẫn chưa tan, để ta mở cửa sổ.”

Hạ Việt nói đoạn, đứng dậy mở cửa sổ ra. Hần cảm thấy bình thường nhưng Thúc Yến lại than nóng, hay do các thai phụ thường có thân nhiệt cao chăng?

Có điều mấy hôm trước cũng không thấy y nói gì, Hạ Việt ngồi vào bàn, vừa ăn sáng vừa trầm tư.

Xem ra hôm nay thực sự tương đối nóng.

Vốn giai đoạn này Hạ Việt không cần phải sang lò rượu sớm, nhưng đợi tới gần giờ Tỵ hần liền có chút đứng ngồi không yên, bởi vì ngay cả hần cũng bắt đầu thấy nóng.

Nam nhân hiện tại chỉ mặc một bộ trường bào bằng nhung, đang ở trong nhà nên không mặc áo choàng, thế mà cũng sắp đổ mồ hôi.

Thời tiết này rất không bình thường, đến buổi trưa không biết ra sao.

“Ta sang lò rượu xem một chút.” Hạ Việt đứng lên cởi ngoại bào, đổi sang một bộ quần áo nhẹ nhàng.

Thúc Yến đang ăn điểm tâm, thấy trượng phu đột nhiên nói muốn đi liền hỏi: “Làm sao vậy?”

“Hôm nay mới sáng đã thế này rồi, buổi trưa chắc càng nóng.” Hạ Việt không quay đầu lại, vừa đổi y phục vừa trả lời, “Rượu phải được lưu giữ trong nhiệt độ thấp, thời tiết thế này rất dễ xảy ra vấn đề, ta muốn qua đó kiểm tra một chút.”

Hần vắt áo khoác lên tay, xoa người thơm phu lang một cái: “Ta gọi tiểu khanh quan kia vào với người, người phải ngồi im không được lộn xộn. Đến trưa ta lại về, có gì cứ ăn cơm trước.”

Thúc Yến gật gật đầu, cũng hôn nam nhân một cái, đáp: “Mau đi đi, không cần lo lắng cho ta.”

Rượu được ủ tốt nhất trong môi trường lạnh, ở miền Nam người ta phải đóng một loại thùng gỗ có hai tầng, một tầng chứa rượu một tầng chứa đá. Dặn thành vào đông nhiệt độ không khí rất thấp, không cần dùng đá để làm lạnh men rượu. Nhưng hôm nay trời lại ấm dị thường, nếu nhiệt độ đột ngột tăng cao sẽ dẫn đến men rượu biến chất làm rượu bị hỏng.

Hạ Việt ra khỏi đại môn Vân gia, một đường chạy đến lò rượu, đúng lúc trông thấy Đỗ sư cau mày đứng trong viện ngẩng đầu nhìn trời.

“Cha!” Hạ Việt chạy đến trước mặt Đỗ sư, thở hổn hển nói, “Trời ấm lên rồi!”

Đỗ sư biết hẳn vì sao sốt ruột chạy tới, tự nhiên sẽ không hỏi lý do, lão nhân gật đầu, lo lắng trả lời: “Ừ, cứ tiếp tục như vậy thì không ổn.”

“Ta dẫn người đi mở hầm băng, chuyển đá vào lò rượu.”

Trong lò rượu cũng có hầm băng, số lượng so với Hỉ Cửu Túy gấp đôi có thừa, đúng là để phòng ngừa trường hợp như hôm nay, đây cũng là lần đầu tiên lò rượu phải sử dụng đến nó.

Mấy tầng nhân nghe Hạ Việt nói xong đều nhanh chóng đứng dậy, chạy đi lấy thùng, Hạ Việt cùng hai người khác mặc áo bông, cầm chùy đi xuống hầm băng.

Băng trong hầm chất từng tảng rất lớn, phải dùng chùy đập nhỏ rồi cho vào thùng đem đi. Ba người cũng không nói gì, trực tiếp giơ chùy bắt đầu đập. Phía sau có người ôm thùng gỗ tiến vào, nhặt đá rơi ra chất đầy vào thùng khiêng ra ngoài.

Vài người mở cửa nhà kho, ôm mấy cái chiếu cỏ cao muồn bằng mình ra, quấn quanh thùng rượu rồi dùng dây buộc lại. Loại cỏ để làm chiếu này rất cứng, dính nước cũng không mềm ra nên không dùng để ngủ, Vân gia trái lại dự trữ một đồng trong lò rượu.

Người ta đổ đá vào, đến tầm sợi dây thì ngừng lại, tạo thành một cái thùng lạnh.

Trong lò rượu có hơn hai mươi thùng rượu, tất cả đều phải được buộc chiếu và rải băng, tiểu viện nhất thời khẩn trương lên, bận rộn lu bu.

“Lão đại, ngài lên trên đi, có chúng ta ở đây là đủ rồi.” Một tầng nhân theo giúp Hạ Việt nói.

Hạ Việt kỳ thực cũng lo lắng mấy thùng Vân Khởi, nghe xong lời này liền gật đầu, đưa chùy và áo bông cho tầng nhân nọ, còn mình thì nâng một thùng băng lên nhanh chóng bước ra ngoài.

Tiểu viện vang dội tiếng bước chân hỗn loạn, nhưng các tầng nhân có vẻ khá bình tĩnh, Hạ Việt tìm một cái thùng rượu chưa được rải đủ đá, đổ băng trên vai mình xuống. Sau đó hắn buông thùng gỗ, nhìn quanh bốn phía.

Đỗ sư đang ở đối diện kiểm tra, hai mươi mấy thùng rượu mà chỉ một người thì không thể nào quản lý nổi, đây cũng là lý do tầng nhân nọ bảo hắn đi lên.

Hạ Việt xoay người muốn bắt đầu kiểm tra từ phía ngược lại, lại thấy có một tầng nhân đang lúng túng đổ băng vào một thùng rượu.

“Đã đầy lắm rồi...” Hạ Việt nhanh chóng đi tới ngăn cản đối phương, “Không nên miễn cưỡng, đưa băng sang chỗ nào chưa đủ đi.”

Hắn cúi xuống nhặt mấy khối đá rớt ra thả lại vào thùng, vừa ngẩng đầu nhìn thì phát hiện người nọ là một tầng nhân vừa vào làm năm nay.

“Lão...Lão đại! Xin lỗi, ta...”

Hạ Việt đưa thùng gỗ cho cái người đã bắt đầu hỗn loạn kia, nhàn nhạt nói: “Bên kia còn thiếu kia, mau qua đó đi, cứ bình tĩnh.”

Tân tầng nhân hít một hơi thật sâu, ép buộc bản thân trấn định lại, hắn cúi người chào Hạ Việt, sau đó tiếp nhận thùng đá, chạy đến chỗ nam nhân vừa chỉ.

Xem ra vẫn có người hoảng hốt a.

Hạ Việt thở hắt ra, bắt đầu kiểm tra tình hình rượu trong các thùng.

Đến giờ Tý thì tất cả các thùng chứa rượu đều được làm lạnh. Hạ Việt và Đỗ sư xem xét một vòng, ngoại trừ một thùng Như Thủy hôm qua vừa thêm men thì những thùng khác đều không có vấn đề gì. Rượu sau khi được thêm men sẽ sản sinh ra nhiệt khí, hôm nay, lò rượu hứng chịu luồng nhiệt từ hai phía, không khí bên trong viện nóng nhất từ trước đến giờ.

Đến trưa, ánh nắng bên ngoài trở nên gay gắt, nhiệt độ không khí nóng rực như thiêu như đốt. Băng đá xung quanh các thùng rượu bắt đầu tan chảy, nước đọng thành từng vũng dưới sàn nhà, các tăng nhân lại bắt đầu thêm băng mới cho chúng. Thời gian nóng nhất trong ngày vẫn chưa hết, không ai dám thả lỏng cả.

Đến khi băng trong hầm còn dư lại không bao nhiêu, buổi trưa rốt cục cũng trôi qua.

Hạ Việt và Đỗ sư cúi đầu xuống nhìn thùng đựng rượu, căn cứ vào mùi hương, tình trạng nổi bọt cùng vị cơm rượu để phán đoán tình huống. May mà bất luận là Hạ Việt tri thức phong phú hay Đỗ sư kinh nghiệm dày dặn, cả hai đều không phát hiện rượu có vấn đề gì.

Qua nửa giờ Mùi thì Dận thành nổi gió. Mọi người đứng trong viện, cảm thụ từng luồng gió mát liên tục thổi tới, nhiệt độ cũng hạ dần, ai nấy đều nặng nề mà thở phào nhẹ nhõm.

63. Chương 63: Đêm 30

Hạ Việt khẩn trương bận rộn cả ngày nên trên người toàn mồ hôi, hắt quay về Vân trạch, tắm rửa một cái mới dám ôm phu lang.

Thức Yên biết hấn trở về, nhanh chóng phân phó người hầu hâm lại thức ăn. Hạ Việt ăn một ít xong mới bắt đầu kể cho phu lang tình hình lò rượu hôm nay. Thức Yên nghe xong cũng hết hồn, sau khi nam nhân bảo rượu không có vấn đề gì mới thở phào nhẹ nhõm.

Chạng vạng, Hạ Việt lại sang bên kia kiểm tra một vòng mới yên tâm.

Ngày hôm sau, trời không có mây, vẫn có thể trông thấy mặt trời lấp ló, bất quá nhiệt độ so với hôm qua thì mát mẻ hơn nhiều, chụm tay lại hà hơi một cái cũng ra khói trắng.

Thức Yên thức dậy rất sớm, nhìn trượng phu vẫn đang nhắm mắt nằm bên cạnh mình, chắc hôm qua hấn vất vả lắm, cho dù chỉ làm mát rượu nhưng lo cho hai mươi mấy thùng rượu trong một buổi trưa cũng rất quả sức, xong việc lại phải về chăm sóc mình.

Tướng công của y sao lại tốt như vậy chứ, sự nghiệp thành công, học thức uyên bác, bất kể là công tác ở Hỉ Cửu Túy hay lò rượu đều xuất sắc. Nhạc phụ nói với y, từ khi tướng công thừa kế lò rượu, công công hầu như rất thanh thoi, ngày ngày ở nhà đọc sách chơi cờ hoặc uống chút rượu, dù không nói nhưng lão nhân kỳ thực rất tự hào đứa con trai này của mình.

Tướng công tuần tú lịch sự, tính tình lại dịu dàng ôn nhuận, hầu như không có bất kỳ khuyết điểm nào, ít nhất là trong mắt Thức Yên.

Thức Yên nhìn trượng phu đang ngủ say bên cạnh, trên mặt không tự chủ lộ ra biểu tình say mê.

Ở ngoài là thiếu đương gia tháo vát, trong nhà lại là một đức lang quân tuyệt vời, cuộc sống tốt đẹp như thế làm Thức Yên cứ nghĩ mình đang nằm mơ.

Rất nhiều năm trước khi Thức Yên gặp Vân Hạ Việt, y rất rõ ràng, đó không phải là tình yêu mà chỉ là một loại ngưỡng vọng mà thôi. Hai người không quen không biết, thậm chí còn chưa trực tiếp chạm mặt nhau bao giờ, y chỉ là không quên được vị công tử thanh nhã ôn hòa đó.

Thế nhưng một năm này, Thức Yên biết, tình cảm của mình đã thay đổi. Lúc xưa còn muốn để trượng phu lấy thị lang, hiện tại, mặc kệ trượng phu có ý đó hay không, y cũng không thể chịu được chuyện phải chia sẻ Hạ Việt với khanh quan khác.

Ôn nhu của hắn, chăm sóc của hắn, độc chiếm của hắn. Những thứ này đều là của y, không muốn cho người khác.

Đến bây giờ, Thúc Yến mới có thể hiểu được tâm tư độc chiếm của đối phương.

“Nhìn đủ chưa?”

Thúc Yến hoàn toàn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, đột nhiên nghe được thanh âm mang theo ý cười của Hạ Việt.

“Tướng... tướng công, người dậy rồi à?” Thúc Yến cảm thấy mặt mình nóng lên, nhìn nam nhân từ từ mở hai mắt, cũng không biết hắn giả bộ ngủ bao lâu.

Khóe miệng Hạ Việt cong thành một nụ cười sung sướng, hắn quay sang nhìn Thúc Yến, trong mắt đều là tiểu ý dịu dàng.

“Phu nhân cứ nhìn ta như thế thì làm sao ta ngủ được?” Hạ Việt ghé qua hôn hôn phu lang, “Làm sao vậy, ngắm ta nửa ngày mà không nói lời nào, có gì bất mãn với vi phu sao?”

“Không phải.” Thúc Yến mím môi lắc đầu, y ngập ngừng một lát, rốt cục mở miệng: “Chẳng qua ta cảm thấy, ta thật sự rất thích tướng công.”

Hạ Việt ngây ngẩn cả người, hắn không ngờ Thúc Yến lại đột nhiên thẳng thắn như vậy.

Ánh mắt kinh ngạc của người nọ làm vành tai của Thúc Yến đỏ ửng lên, nhưng y vẫn kiên trì tiếp tục nói: “Tướng công, ta muốn ở bên cạnh người, cùng con của chúng ta nữa, cả đời đều theo người.”

Xung động trong lòng nhất thời trào dâng, Thúc Yến nói xong thì không dám nhìn Hạ Việt nữa, y rử mắt, chỉ trông thấy được đôi hàng mi cong dày kia. Một lát sau, một nụ hôn mềm mại chợt rơi xuống đỉnh đầu, y chớp mắt mấy cái, ngơ ngác ngẩng lên.

“Ta thề ta sẽ luôn luôn ở bên cạnh Thúc Yến, cùng một chỗ với con của chúng ta, cả đời đều bảo vệ các người.” Hạ Việt vuốt lên đầu Thúc Yến, không cho y nhìn mình, nhẹ giọng nói: “Đó không chỉ là tâm nguyện của người mà còn là nguyện vọng của ta. Chúng ta cùng nhau thực hiện nó, được không?”

“Cùng nhau sao?”

Hạ Việt nâng mặt y lên, nhẹ nhàng hôn lên môi lên mắt y.

“Ừ, cùng nhau. Chúng ta sẽ cùng nhau đón Tết năm nay, năm sau rồi năm sau nữa, cả đời này, chúng ta đều ở bên cạnh nhau.”

Nhìn khuôn mặt tươi cười của đối phương, Thúc Yến cũng lộ ra một nụ cười sung sướng, dùng sức gật gật đầu.

Hai người ở trên giường thân mật hàn huyên một hồi mới chịu dậy.

Ăn điểm tâm xong, Thẩm đại phu châm cứu và đổi thuốc cho Thúc Yến, Hạ Việt ngồi xoay lưng lại, tay vẫn nắm chặt tay phu lang.

Tiến Thẩm đại phu đi rồi, Thúc Yến nhìn xuống cái chân bị thương của mình, có chút sầu não.

“Làm sao vậy?” Hạ Việt trở về phòng, thấy y đang cau mày liền hỏi. Nghe nam nhân nói đoạn, Thúc Yến ngẩng đầu, ánh mắt có chút ủy khuất nhìn trượng phu: “Tướng công, ta muốn xuống trừ phòng.”

“Trừ phòng?” Hạ Việt ngẩn ra, lập tức hiểu rõ, “Người muốn kiểm tra nguyên liệu nấu ăn?”

Thúc Yến gật đầu.

Hôm nay là trừ tịch, thực đơn cơm tất niên đã quyết định xong, Vân gia chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn từ mấy ngày trước, hôm nay coi như đầy đủ. Đáng ra cơm tất niên phải do thiếu phu nhân giám sát, hiện tại Thúc Yến đang có thai lại bị trọ chân, không tiện hoạt động, nhưng y vẫn tận tâm cùng đại trù thương lượng thực đơn. Mấy hạ nhân rất thích vị thiếu phu nhân này, mọi người chủ động chia sẻ công việc của Thúc Yến, y chỉ cần ngồi một chỗ chỉ đạo là được.

Bất quá, Thúc Yển vẫn muốn đi kiểm tra nguyên liệu nấu ăn. Vạn nhất có thiếu cái gì thì còn tính cách khác, đỡ mất công trừ phòng phải chạy đi xin thử thị. Hơn nữa nếu không đi thì Thúc Yển cũng không yên tâm.

Hạ Việt cũng không phải không muốn cho y đi, chỉ là không biết phải đi như thế nào. Thúc Yển hiện tại mang bụng bầu, công không được, ốm cũng khó chịu, cho dù có đỡ thì trừ phòng nằm ở ngoại viện, đỡ bao giờ mới tới.

Suy nghĩ một chút, Hạ Việt trấn an phu lang, sau đó xoay người ra cửa, một lát sau, hần đẩy một vật về phòng.

Thúc Yển vừa nhìn liền trợn tròn mắt, tò mò đánh giá nó.

“Đây là... xe lăn? Sao trong nhà mình lại có?”

Hạ Việt đẩy xe đến bên cạnh Thúc Yển, tìm áo lông mặc vào cho tiểu hài tử, lại xoắn vít vào chân y.

“Đây là năm ngoại cha làm cho ta, lúc đó ta vừa mới tỉnh, chân tay đau nhức nên đi lại khó khăn, bất quá ta không thích dùng nên họ cất vào trong kho.”

Trước đây lúc thấy cái xe lăn này, Hạ Việt cũng biết là cha thương mình, nhưng hần thật sự không muốn dùng. Một là ngồi lên có cảm giác rất... kỳ cục, rõ ràng là hần có thể đi lại, chỉ là hơi đau một chút, sao phải dùng xe lăn, hai là nếu không chịu khó tập thể dục thì sao mà khỏe lên được. Rốt cục, xe lăn bị xếp xó.

Hạ Việt bế Thúc Yển đặt vào xe lăn, phủ chăn lên chân y.

“Ta chưa ngồi bao giờ nên cũng không biết, thôi để ta đẩy người qua, thấy khó chịu thì nói.”

Nói rồi, hần đẩy xe một đoạn ra ngoài sân, sau đó dừng lại hỏi Thúc Yển cảm thấy thế nào.

Thúc Yển thấy cũng ổn, không xóc nảy gì, Hạ Việt liền yên tâm đưa y đi, mỗi lần gặp bậc cửa hay tam cấp gì đó nam nhân liền ôm cả Thúc Yển lên xe lăn lên bước qua.

Thúc Yển xót chồng không thôi, xe lăn này làm bằng gỗ rất công kênh, cộng thêm thể trọng đang mang thai của mình thì nặng biết là bao a.

Hạ Việt thấy Thúc Yển lo lắng nhìn mình thì trong lòng vô cùng vui sướng, cũng không để ý hai người đang ở ngoài hành lang, hần thơm mạnh lên mặt đứa nhỏ một cái, sau đó cười nói: “Không sao đâu, cỡ này đối với tướng công của người thì bỏ bèn gì. Ta cũng không yếu nhớt như năm ngoại. Bây giờ ta còn nâng được cái thùng cơm trong lò rượu đó.”

Lời này không phải nói suông, cuối năm nay lúc quay lại lò rượu, hần phát hiện mình còn mạnh hơn so với lúc trước. Hồi còn ở trại đất tuy cuối tuần hần có đi tập gym nhưng cũng không khỏe như bây giờ, cơ bắp cũng rắn chắc hơn. Nhớ lại một năm này làm việc quần quật ngoài ruộng lại còn chạy tới chạy lui trong lò rượu, Hạ Việt cảm thấy đúng là không uổng công.

Thúc Yển nghe Hạ Việt nói vậy liền nhớ tới lúc nhìn thấy nam nhân để trần nửa người trên, đúng là so với đầu xuân thì cường tráng hơn nhiều, y nhện không được đưa tay sờ lên cánh tay hần.

Thấy phu lang mò mò người mình, Hạ Việt liền cố ý gồng bắp chuột lên, Thúc Yển hình như rất thích, khúc khích cười, tay sờ sờ rồi lại nhéo nhéo.

Bà xã nhà mình sờ vô người mình, không có cảm giác thì không phải là đàn ông, màu sắc Hạ Việt tối đi, hần ghé vào tai Thúc Yển, thấp giọng nói: “Phu nhân sờ đủ chưa? Nếu chưa đủ thì chúng ta về phòng đi, ta cởi quần áo cho người sờ, ha?”

“...” Thúc Yển bị dọa đến mức lập tức rút tay về, cúi đầu không dám nhìn Hạ Việt, mặt và vành tai đều nổi lên một tầng màu đỏ nhạt. Nam nhân thì thâm vào tai y, hơi thở nóng rực cùng dao động âm thanh trực tiếp kích thích tai nhỏ nhạy cảm, ngực y tê rần, hô hấp cũng bắt đầu rối loạn.

Hạ Việt khẽ cười, hôn lên trán Thúc Yển một cái, cũng không trêu y nữa mà đứng thẳng dậy, tiếp tục đẩy xe xuống trừ phòng.

Chờ hai người tới cửa phòng bếp, đại trù đã đứng chờ sẵn, thấy thiếu gia và thiếu phu nhân đến liền nhanh chóng hành lễ, sau đó dẫn bọn họ vào.

Thức ăn của ngày hôm nay đã bày hết trên bàn, Thúc Yến cẩn thận kiểm tra từng thứ một, lại xem chúng có bảo đảm chất lượng không. Hạ Việt đứng sau đặt tay lên tay đẩy, không nói lời nào, nét mặt chan chứa ý cười chăm chú nhìn phu lang nhà mình.

Trù phòng tạm thời chưa có việc gì, tất cả mọi người đều rất là hăng hái nhìn lên thiếu gia lần đầu tiên xuống bếp, thiếu gia nhà bọn họ có bao nhiêu thương yêu phu lang là tin tức cũ rồi, thế nhưng có mấy hạ nhân là khanh quan, nhìn thấy thiếu gia lộ ra nhân thân sủng nịch như thế cũng nhin không được đồ mặt.

Hạ Việt không hề ý thức được mình đang tú ân ái, hẳn chưa từng ngẩng đầu lên, chỉ một lòng quan sát Thúc Yến. Đại Trù nói mọi thứ đều ổn, hẳn lại đẩy xe đưa người trở về.

Được nửa đường, Hạ Việt đột nhiên nhớ tới một việc liên thuận miệng hỏi: “Thúc Yến, mừng hai làm sao người lên núi bái thần được?”

Nhớ tới mừng hai bái thần, Thúc Yến lại bắt đầu khổ não.

Y đã đắn đo chuyện này mấy ngày.

Thật sự Thúc Yến muốn đi, rất muốn đi, lúc trước hỏi Thẩm đại phu thì hẳn nói có thai năm tháng cũng lên núi được, chỉ cần gọi người đi theo. Thế nhưng đột nhiên y lại bị trật chân, đi lại trong nhà cũng phải có hạ nhân theo đỡ, hôm nay xuống trù phòng Hạ Việt còn phải đẩy xe lăn cho. Miếu thần ở trên đỉnh núi, làm sao lên được bây giờ.

Thúc Yến cảm giác làm thế nào cũng không tiện.

Y khổ não mấy hôm liền, vẫn chưa quyết định được có nên đi hay không, lúc này nghe trượng phu nhắc tới, y đột nhiên muốn không nề nhõ đòi đi, tướng công thông minh như vậy, thế nào cũng nghĩ ra cách mà đứng không?

Về đến phòng, Hạ Việt đặt Thúc Yến ngồi lên ghế, lót chân đau cho y, Thúc Yến bắt lấy tay áo trượng phu, luống cuống hỏi hẳn. Hạ Việt đã biết nên làm thế nào, trực tiếp đáp: “Một là đừng đi, hai là ngồi kiệu đi.”

“...Ngồi kiệu hình như hơi bị phô trương.” Thúc Yến không muốn lắm, khanh quan mừng hai lên núi bái thần là để tỏ lòng thành kính, cho dù là ngồi kiệu hay xe ngựa, đến chân núi cũng đi bộ lên. Nếu cứ thế ngênh ngang vào miếu thì thật vô phép tắc.

“Không có biện pháp nha, người xem người bây giờ công không được ôm cũng không xong, chỉ còn cách đó thôi.” Hạ Việt sờ sờ mặt phu lang, mềm giọng dỗ dành, “Hơn nữa người đâu có quì bái được, cũng phải ngồi xe lăn vào điện thờ thôi. Cơ mà đường lên núi đông người khó đi chuyển, xe lăn to như vậy cũng vướng víu nữa.”

Trượng phu nghĩ đến thập phần chu đáo, Thúc Yến cũng không tìm ra phương pháp nào tốt hơn, kỳ thực y chỉ cần ở nhà là được, đỡ phiền trượng phu, nhưng năm ngoái y vừa cầu có con, năm nay quả nhiên liền mang thai! Tuy rằng Vân gia đều nói hài tử là khanh quan hay lang quan cũng đều thương cả, nhưng Thúc Yến vẫn rất khẩn trương. Trước khi sinh hạ cực căng, y muốn đi cầu nguyện cho gia đình và hài tử của mình.

Hạ Việt thấy y đáp ứng nên cũng không nói gì nữa. Khanh quan đối với bái thần có bao nhiêu chấp nhất không phải là điều hẳn có thể hiểu được, nếu Thúc Yến không bị đau chân thì tốt rồi, nhưng nếu y muốn đi thì cứ để y đi.

“Ngủ một lát đi.” Hạ Việt bọc chăn quanh người tiểu hài tử, kéo vào lòng mình, “Đến giờ cơm ta gọi người, hôm nay dậy sớm quá.”

Do cứ mãi suy nghĩ nên tối qua Thúc Yến ngủ không sâu, trời vừa sáng đã thức, lúc này vừa nghe nam nhân nói liền bắt đầu thấy buồn ngủ. Y nhắm mắt lại, cọ cọ hóm vai nam nhân tìm một vị trí thoải mái, ngoan ngoãn nằm im rồi thiếp đi.

Thấy phu lang thân cận mình càng ngày càng tự nhiên, Hạ Việt vô cùng thỏa mãn, nhẹ nhàng hôn lên trán Thúc Yến một cái, sau đó tùy tay cầm một quyển sách trên bàn giết thời gian.

Mãi đến buổi trưa tiểu hạ nhân gõ cửa xin phép dọn thức ăn, Hạ Việt cũng không cử động, để tiểu hài tử nhà mình thư thư phục phục ngủ một giấc.

Em yêu, nhóc trong bụng em là nhờ lực tay mạnh mẽ của Hạ tiểu công mà có đó không phải nhờ thần linh đâu U v U

64. Chương 64: Giao Thừa

Xế chiều, tổ cha đến Vân trạch thăm Thúc Yến.

Vân gia tổ phụ có một tòa biệt viện ở huyện lân cận, hẳn mua một miếng đất nuôi mấy con ngựa, bình thường đều ở bên đó cùng tổ cha, nói là nuôi ngựa thuận tiện dưỡng lão, chỉ khi lễ tết mới về nhà chính.

Thị lang của Vân tổ phụ đã qua đời, vị thị lang này sinh được một khanh quan, cũng chính là đệ đệ của Vân lão gia đã gả vào miền Nam, sau này, Vân tổ phụ lại càng dính lấy tổ cha, sợ hai người nay đã lớn tuổi, không muốn lãng phí số thời gian ít ỏi còn lại.

Tổ cha là tới xem đôi phu phu nhà mình, lúc trước nghe tin Thúc Yến có em bé thì y đã muốn về thăm một chút, khổ nỗi Vân tổ phụ bên kia không có y thì không chịu ăn cơm, lúc đó trong chuồng lại có ngựa cái mang thai, đến đầu thu sẽ sinh nên Vân tổ phụ không thể rời nhà, tổ cha cũng chỉ có thể ở lại.

Thật vất vả chờ đến cuối năm, rốt cục nhìn thấy tôn phu lang đang ôm bụng bầu của mình, tổ cha vô cùng vui vẻ.

Y nắm tay Thúc Yến, cẩn thận hỏi thăm sức khỏe, sau đó đau lòng nhìn cái chân bị thương của người kia. Cuối cùng, tổ cha ngồi trong phòng Hạ Việt gần nửa canh giờ, càng về sau thì mấy câu kiểu Hạ Việt đối xử với Thúc Yến thế nào có chăm sóc tốt không cũng hỏi nốt.

Nghe Thúc Yến đỏ mặt trả lời, tổ cha vui tươi hơn hử cười không ngừng: “Đức hạnh của đám lang quan nhà họ Vân ta còn lạ gì, dính người muốn chết. Tổ phụ của Hạ Việt đã lấy thị lang rồi mà cứ đeo ta suốt, cả công công của người nữa, chỉ hận không thể đem phu lang bảo bối nhà hắn nâng trong tay ngậm trong miệng, trước đây lúc biết nhạc phụ người bị thương thì đau lòng muốn chết, nguyên bản định lấy thị lang nhưng rồi cũng thôi. Còn đứa nhỏ Việt nhi thật là cha nào con nấy, cưng vợ thôi rồi luôn.”

Thúc Yến nghe đến đỏ bừng mặt, nụ cười trên môi lại không nén được. Y gật đầu đáp: “Có thể gả cho Vân gia là may mắn nhất đời này của Thúc Yến.”

Tổ cha thấy tôn phu lang cười liên ngắc ra, một lát sau mới nói: “Ai nha, quả nhiên người cười lên thật là đẹp. Lúc người mới về đây thì ta đã nghĩ, hài tử này lớn lên sạch sẽ, ngũ quan cũng cân đối, nếu mỉm cười tuyệt đối vô cùng xinh đẹp. Hôm nay rốt cục thấy, thật là một đứa nhỏ ưa nhìn.”

Vân gia trên dưới sớm đã quen thấy Thúc Yến cười, Thúc Yến cũng không ý thức được sự thay đổi của mình, bây giờ lại nghe tổ cha khen như vậy, y nhìn không được sờ sờ mặt mình, vừa thẹn thùng vừa mừng rỡ, trong lòng còn có chút cảm khái.

“Thế này mới thấy người với Việt nhi nhà chúng ta thật sự là trời sinh một đôi.” Tổ cha tùm tùm nói, “Người vừa gả vào Việt nhi đã tỉnh lại, sau đó di bệnh của người cũng khỏi. Nghe nói người còn có thể giúp Việt nhi xử lý Hỉ Cửu Túy với phẩm rượu nữa? Đúng là ông trời ban phước cho chúng ta, ta thực sự rất hài lòng, may mà khi đó người được khiếu hoa đưa trở về là người.”

“Tổ cha...” Ngoại trừ trương phu, Thúc Yến rất ít khi được người nào khen trực tiếp như thế, y hoảng hốt, cũng không biết phải trả lời thế nào.

Bất quá, tổ cha cũng không cần Thúc Yến đáp lại, y nhìn tôn phu lang này càng xem càng thích, trong lòng vui vẻ nên nghĩ gì nói đó.

Ngay lúc Thúc Yển có chút thụ sủng nhược kinh không biết làm sao, tướng công nhà y canh thời gian siêu chuẩn đến cứu giá.

Ban này, Hạ Việt nghĩ tổ cha chắc sẽ muốn hỏi mấy chuyện riêng của khanh quan, cũng sợ tổ cha trêu chọc làm Thúc Yển ngại ngùng, hấn đứng dậy. nói mình ra đại môn đồi bùa, chừa lại không gian riêng cho hai người.

Kết quả chờ hấn trở về, phát hiện tổ cha còn đang cùng Thúc Yển trò chuyện, hơn nữa càng lúc càng có khuynh hướng chạy xa.

Vốn hấn thức thời đứng ngoài cửa chờ, không đi vào quấy rối, thế nhưng hai người kia nói chuyện quá lâu, hấn có loại cảm giác phu lang bị tổ cha chiếm đoạt, chà chà đôi chân có chút tê, sau đó quyết định đi cướp bà xã về!

Vì vậy, Hạ Việt đẩy cửa, bước thẳng vào phòng vừa đi vừa than thở: “Tổ cha, trả phu lang lại cho ta đi, người chiếm y gần một canh giờ rồi.”

Tổ cha vừa nghe liền cười dài, nhìn Thúc Yển nói: “Thúc Yển, ngươi xem đi, đây là lang quan nhà họ Vân đó, chúng ta mới hàn huyên được bao lâu hấn đã mất hứng tổ cha cướp người nha.”

Thúc Yển chỉ có thể đỏ mặt cười.

Hạ Việt bị trêu chọc trái lại vô cùng thản nhiên, một điểm áp lực cũng không có, hấn đi tới cạnh bàn rót cho mình một chén trà, giữa cổ uống cạn: “Ta mới không keo kiệt như vậy, có điều này vừa đụng mặt tổ phụ, hấn còn hướng ta đòi người.”

“...” Tổ cha bĩu môi, quay sang nói với Thúc Yển: “Ta nói Thúc Yển ngươi cẩn thận, tướng công nhà ngươi coi chừng càng già lại càng dính người.”

Tướng tượng một chút, Thúc Yển nhất thời bị chọc cho bật cười.

Hạ Việt yên lặng không nói nhìn bọn họ.

“Được rồi, ta không quấy rầy hai đứa nữa.” Tổ cha đứng dậy, chỉnh sửa lại y phục, “Lúc Tết nếu Việt nhi bận thì nhớ báo ta một tiếng, ta sai người tới chăm sóc Thúc Yển, ngươi cứ an tâm mà làm việc.”

Hạ Việt vội vàng nói tạ ơn, giúp tổ cha mặc áo choàng xong liền đưa y xuất môn.

Thúc Yển trên môi còn treo nụ cười, sau đó lại bị nam nhân nhéo mũi.

“Thế nào? Buồn cười lắm sao? Già rồi thì không cho ta dính người?” Hạ Việt đứng thẳng người, từ trên cao nhìn xuống Thúc Yển.

Nét mặt nam nhân tuy không lộ vẻ gì nhưng Thúc Yển lại không hề sợ hãi, y vẫn cười không nói tiếng nào, im lặng ngẩng đầu nhìn trượng phu.

Hạ Việt nhìn phu lang cười tí mắt nhìn mình, cố gắng ra vẻ lạnh lùng một lát, rốt cục cũng phải bật cười theo.

“Càng ngày càng nghịch ngợm.” Hấn lăm bầm, cúi người hôn Thúc Yển, sau đó còn nói, “Tổ cha nói đúng, về già ta khẳng định càng quấn người, hối hận cũng đã muộn.”

Thúc Yển lắc đầu hôn hấn, hỏi ngược lại: “Nếu ta quấn tướng công thì sao?”

“Cầu còn không được.” Nói xong, Hạ Việt cắn mạnh một cái lên môi Thúc Yển, đầu lưỡi cũng vươn vào bên trong quấy phá.

Tiểu phu phu ủ trong phòng ngọt ngào đến chạng vạng, đến khi ăn cỗ giao thừa, Hạ Việt mới dùng xe lăn đẩy phu lang đến chính đường.

Món chủ của cơm tất niên vẫn là cá, vì năm nay Thúc Yển có em bé nên Vân phụ thân phân phó trù phòng không làm thịt kho tàu nữa, y tìm người nuôi riêng một con cá thật to để hấp cho Thúc Yển, trong nồi đất còn có đậu hũ, ăn rất bổ.

Thịt nai vẫn nấu canh để Thức Yến dễ ăn, bỏ thêm một ít sâm hầm chung. Món gà là Hạ Việt lên chỉ cho trù phòng cách làm, cắt miếng phần thịt ức, dùng muối và rượu ướp chừng một nén nhang, sau đó trộn với trứng đánh lẫn qua bột khoai tây, chờ dầu sôi thì thêm gia vị, nắm kim châm và nắm hương vào chiên. Món này phải dùng dầu hào mới ngon, có điều Lạc Việt không có, Hạ Việt chỉ có thể tiếc nấu sữa thành dùng nước tương, cho thêm một ít dầu ô liu và hạt tiêu, gần chín thì đổ ngũ vị hương vào, mấy loại gia vị này bà bầu ăn rất tốt, đảo vài cái rồi đem ra đĩa.

Heo quay tựa hồ là món ăn cố định trong tiệc tất niên, Hạ Việt một năm rồi mới được ăn lại. Bất quá hẳn cũng hiểu món này nấu mất tận mấy ngày, dù ăn ngon nhưng thực sự quá phiền, thôi cứ chờ đến Tết ăn là được.

Khẩu vị của Thức Yến đã trở lại bình thường, trên bàn không có món nào phải kiêng, đứa nhỏ vui vẻ hạnh phúc ăn, dù sao cả nhà cũng không ngăn y lại.

Mặc dù không thể uống rượu nhưng Thức Yến vẫn chủ động hâm rượu cho mọi người, coi như gửi mùi cho đỡ ghiền. Hạ Việt đoán ra tâm tư nhỏ của y nên cũng mặc kệ, bảo người lấy thêm một cái ghế nhỏ đến để y làm.

“Ai nha, đúng là không tệ.” Vân tổ phụ nhấp một hớp rượu, cười híp mắt nhìn Thức Yến, “Năm ngoái tôn tử tỉnh lại rồi kết hôn, ta đã rất vui vẻ. Năm nay ai dè càng vui hơn, không chỉ có sắp có chất, uống rượu còn có thể thấy tôn phu lang nhà mình cười đẹp như vậy, rượu ngon đúng là càng thêm mỹ vị.”

Mặt Thức Yến soạt một phát đỏ ửng.

Tổ cha chống đũa, liếc Vân tổ phụ một cái: “Lo uống đi, nói chuyện với cháu dâu mà ngả ngớn vậy đó, coi chừng Việt nhi giận người.”

Vân tổ phụ không phục: “Tôn tử nhà ta rộng lượng giống ta! Nào có nhỏ mọn như thế!”

“Vậy luôn?” Tổ cha bật cười thành tiếng, “Nguyên lai cái lão nào đó hồi xưa vừa nghe nhi tử khen ta đẹp thì lập tức nổi điên không phải là người ha.”

“...” Bị lời chuyện cũ ra nói, Vân tổ phụ nhất thời nghẹn lời, Vân lão gia rốt cục cười to, Vân tổ phụ trừng mắt liếc nhi tử một cái, lại nhịn không được nhìn tôn tử, phát hiện Hạ Việt đang cụp mắt, yên lặng uống rượu, trong lòng lão nhân cũng có chút bồn chồn, hần rầm rì hai tiếng, lại tiếp tục nâng li lên.

Hai vị lão nhân cãi nhau làm Thức Yến bết xấu hổ hơn nhiều, y cười cười, đang chuẩn bị ăn tiếp, đột nhiên bị Hạ Việt kéo lấy tay áo. Thức Yến nghiêng đầu nhìn về phía trượng phu, nam nhân ghé vào bên tai y, thấp giọng nói: “Không cho cười.”

Trên mặt Thức Yến lộ rõ vẻ ngạc nhiên, chốc lát sau liền biến thành bộ dạng cố gắng nín cười.

Y lần đầu tiên nghĩ, hóa ra tướng công cũng đáng yêu như vậy.

Sau một khắc, Hạ Việt lại sâu kín phun một câu: “Cứ cười đi, buổi tối xem ta như thế nào thu thập người.”

Nói xong, nam nhân liền xoay người như chưa hề có chuyện gì tiếp tục và cơm, Thức Yến cười không nổi nữa, hai vành tai nóng lên, trổng ngực đập thành thịch, vừa quần bách lại vừa...có chút chờ mong.

“...” Mình đúng là đồ không biết xấu hổ, y thầm mắng bản thân một tiếng.

Vừa tan tiệc trở về phòng, Thức Yến đã bị Hạ Việt ấn vào xe lăn hôn.

“Tướng... Tướng công...” Giọng Thức Yến đứt quãng giữa khe hở của hai đôi môi, “Chờ một chút...”

“Ừ?” Hạ Việt lui đầu lùi ra ngoài, cắn môi dưới của đối phương mút vào, tùy ý dùng một âm mũi hỏi.

Thức Yến hô hấp rối loạn, lại dùng lực đẩy nam nhân một cái để người nọ rời đi, sau đó mới thở phà phò đáp: “Ngày mai là mừng một, tướng công còn phải sang lò rượu tế tửu thần a.”

Hạ Việt gạt đầu, bế người lên bước về phía giường: “Ừ, phải đi tế tửu thần, rồi sao?”

“...” Cái gì gọi là rồi sao cơ?

Thức Yến bị hấn làm cho nghẹn họng, ngáp ngừng vài cái rồi mới mở miệng: “Thì...thì hôm nay ngủ muộn là không được đâu.”

Hạ Việt nghe vậy liền cười vui vẻ, hấn thơm mạnh lên mặt phu lang nhà mình một cái, âm thanh rất là vang dội.

“Đồ ngốc, bây giờ người không tiện, ta sao nỡ ép người ngủ muộn được.”

Nghe trưởng phu nói vậy, Thức Yến thở phào nhẹ nhõm, còn chưa kịp hoàn hồn chợt nghe Hạ Việt ở trên đỉnh đầu rót thêm một câu: “Ta chỉ lần qua lần lại người một lần, không trễ lắm đâu.”

“...”

Hạ Việt rất tuân thủ lời hứa của mình, nam nhân để Thức Yến ghé vào chăn, hấn đứng ở mép giường bắt lấy chân y gác lên khuỷu tay, cẩn thận ra vào một hồi.

Tuy chỉ làm một lần nhưng lần này kéo dài rất lâu, về sau nam nhân để tiểu hài tử quỳ trên giường, từ phía sau đâm rút, khi tiểu hài tử đã đến lần thứ ba thì hấn mới tiết ra. Tuy rằng không kịch liệt, nhưng khoái cảm kéo dài làm Thức Yến cảm thấy toàn thân mình mềm nhũn vô lực.

Chờ hai người lau rửa xong, chui vào chăn ngủ thì cũng đã gần sáng.

65. Chương 65: Mừng Một Mừng Hai

Sáng sớm đầu năm, Hạ Việt để phu lang cả người đẩy dấu hôn ở nhà ngủ bù. Giữa tiếng đót pháo trúc náo nhiệt, nam nhân rảo bước ra khỏi cửa, đi về phía lò rượu.

Hạ Việt đến sớm, không ít tòng nhân còn đang rửa mặt trong viện, thấy hấn tiến đến cũng không có phản ứng gì, vừa súc miệng vừa khoát tay áo coi như chào hỏi, những người khác cũng tùy ý chúc mừng năm mới lão đại, trong giọng nói đều mang theo ý cười. Hạ Việt thăm nghĩ, mình trong mắt bọn họ bảo đảm không phải là Vân thiếu gia mà là một cái bao lì xì thật bự.

Một nén nhang sau Vân lão gia mới đến, vừa vào đã oán giận nhi tử không đợi hấn. Đỗ sư cười chúc Tết Vân lão gia, sau đó nói: “Thiếu tòng chủ tới sớm làm tiểu thần tài, cũng không biết hấn làm sao mà nhét được nhiều lì xì như vậy trong ngực nữa.”

Hạ Việt cũng cười đáp: “Cài vào trong áo lông đó, mới đầu ta còn định bỏ vào rổ đem sang đây phân phát.”

Mấy tòng nhân đứng chung quanh nghe thấy đều cười phá lên, mặt mày ai nấy đều hồng hào rạng rỡ, xem ra lì xì cũng không mỏng.

Vân lão gia cũng cười đưa mấy phong bao đỏ thắm cho bọn họ, cả đám cùng nhau hô giàu to rồi.

Hạ Việt cho là chuyện của Hạ Việt, nhi tử trên tay có Hỉ Cửu Túy, Vân lão gia cũng có những sản nghiệp khác, lì xì nhiều một chút cho những đồng môn đã làm việc cực khổ dưới trướng mình cũng không phải chuyện xấu.

Hai vị thần tài vùng tiền xong, mọi người cũng nghiêm túc lại, bắt đầu tế tửu thần.

Nghi thức cúng bái không có gì khác so với năm ngoái, có điều năm nay Hạ Việt không còn đứng cùng với những tòng nhân khác nữa, mà là sóng vai bên cạnh Đỗ sư.

Lúc kính rượu, Đỗ sư ra hiệu cho Hạ Việt đi tới niêm phong vò rượu trên bệ thờ lại. Chuyện này vốn là nhiệm vụ của Đỗ sư, Hạ Việt có chút kinh ngạc, nhưng nhìn phụ thân và những tòng nhân còn lại, mọi người có vẻ cũng không có gì bất mãn.

“Thiếu tòng chủ hiện tại cũng là đỗ sư của lò rượu chúng ta mà.” Đỗ sư cười nói.

Hạ Việt lúc này mới gật đầu, hít một hơi thật sâu, cẩn thận dán miệng vò rượu lại.

Sau khi lễ tế kết thúc, Vân lão gia cùng nhi tử đi xem Vân Khởi năm nay. Trong lò rượu phiêu dâng mùi hương đặc trưng của men, dung dịch rượu trong thùng gỗ thoát nhìn đều phi thường thuận lợi. Vân lão gia xem một vòng, trên mặt lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

Lão nhân đứng ở hành lang, cười nói với Đỗ sư: “Năm nay Vân Khởi có vẻ rất đáng mong chờ, tựa hồ so với năm ngoái còn tốt hơn.”

“Đúng vậy.” Đỗ sư đáp, “Năm nay công việc thật thuận lợi, thùng Vân Khởi thứ nhất chừng mười ngày nữa là lên rãnh được rồi, mấy thùng thiếu tàng chủ phụ trách còn ổn hơn cả rượu mà bọn ta cất nữa, ta đang rất chờ mong đây.”

Vân Khởi của Hạ Việt vẫn tiết ra một lớp bong bóng trắng đục, thoát nhìn rất hoạt bát, mỗi ngày dùng gậy khuấy thì càng nổi nhiều bong bóng hơn.

Nếu không có vấn đề gì thì hẳn rất tự tin, đến cuối tháng lên rãnh nó nhất định sẽ trở thành hảo tửu.

Cùng phụ thân đi kiểm tra lò rượu xong, lại xem tình trạng cơm lên men của các loại rượu khác thì cũng đến trưa, Hạ Việt tạm biệt bọn Đỗ sư, cùng Vân lão gia quay về Vân trạch.

Hắn sang Bắc viện chúc tết cha, vừa lúc tổ phụ và tổ cha cũng ở đây liền thu được hai bao lì xì. Hạ Việt thấy hơi kỳ kỳ, hẳn luôn cảm giác mình đã đi làm thì phải lì xì cho trưởng bối mới đúng, chỉ là tại quốc gia này đã quen người lớn lì xì cho người nhỏ, công việc của tiểu bối không liên quan.

Vừa bước vào phòng, nam nhân liền bắt gặp phu lang nhà mình đang ngồi đếm tiền.

“Được nhiều không?” Hạ Việt đóng cửa, cười hỏi y.

“Tướng công về rồi à?” Thúc Yến ngẩng đầu, thấy nam nhân đã trở lại liền phân phó tiểu khanh quan đến trừ phòng dọn cơm, sau đó mới trả lời trưởng phụ, “Tổ cha cho cục cưng của chúng ta nhiều lắm này.”

Hạ Việt bước sang, liếc mắt một cái, nói: “Là cho cả hai đấy, cả ngươi và cục cưng đều có phần a.”

“Phải không?” Thúc Yến không tin lắm, cho dù là của hai người chia đôi thì y vẫn được nhiều hơn so với năm ngoái.

“Nhiều hơn của ta luôn.” Hạ Việt móc lì xì trong ngực ra đưa cho đối phương, “Ngươi đếm rồi cất đi.”

Thúc Yến lại đếm lại một lần, sau đó cho vào nắp khóa kỹ. Sổ sách của bọn họ đều là do y quản, trưởng phụ cũng không để ý.

Kiểm kê tiền bạc đầu năm xong, Thúc Yến đưa cho Hạ Việt một chiếc hộp nhỏ. Hạ Việt nhận lấy mở ra, bên trong lại là một đồng bao lì xì khác.

“Ngươi muốn phát cho người hầu à?”

“Không phải, sáng nay ta đã phát cho trừ phòng, hạ nhân và mấy người chăm sóc ngựa nhiều lắm rồi. Đây là cho Hỉ Cửu Túy, còn đây là của tiểu hạ nhân của tướng công, để tướng công đưa thì tốt hơn.” Thúc Yến cẩn thận xòe mấy phong bao đồ tươi cho hắn nhìn, phía dưới là của Hỉ Cửu Túy, ở trên là cho tiểu hạ nhân.

Lì xì cho bên lò rượu là Hạ Việt tự chuẩn bị, dù sao hắn quen thuộc với mọi người hơn, Thúc Yến chỉ mới sang một hai lần, có khi bọn họ cũng không dám nhận. Thế nhưng trong nhà đủ loại hạ nhân sai vặt, chia tiền lì xì là việc của phu nhân và thiếu phu nhân. Buổi sáng quản gia tập trung mọi người vào phòng để phát tiền, tiểu hạ nhân kia tự nhiên cũng nhận được, nhưng dù sao hắn là người của thiếu gia nên được thêm một phần, cả tiểu khanh quan theo hầu Thúc Yến nữa.

Về phần Hỉ Cửu Túy, nếu trưởng phụ đã bảo y giúp đỡ xử lý trông coi ngân quỹ, nhân thủ vân vân Thúc Yến cũng quen thuộc nên năm nay để y an bài mấy chuyện này là đương nhiên.

Hạ Việt thấy phu lang vì mình xử lý gia vụ cẩn thận như thế, ngực miễn bàn có bao nhiêu thư thái, hắn ôm chặt người vào lòng hôn, sau đó cười trêu chọc: “Ai nha vợ hiền a, tướng công của ngươi sao mà may thế này, lấy được phu lang đảm đang quá chừng.”

Thúc Yến nghe hắn nói vậy, trong lòng ngọt ngào không thôi, bất chợt y nhác thấy cửa sổ vẫn chưa đóng, ngay sau đó tiếng gõ cửa vang lên, tiểu khanh quan đứng ngoài xin phép đưa thức ăn vào.

“...” Vừa nghĩ đến đứa nhỏ kia có thể nhìn thấy cảnh trong phòng qua cửa sổ, mặt mày Thúc Yến liền đỏ bừng.

Hạ Việt da mặt càng ngày càng dày, thấy phu lang đỏ mặt, trái lại được đằng chân lân đằng đầu đòi hôn thêm một cái, sau đó mới gọi tiểu khanh quan dọn cơm.

Sau khi ăn xong, Hạ Việt cùng Thúc Yển nghỉ ngơi một chút, vốn định sau khi tỉnh lại sẽ ghé sang Hỉ Cửu Túy, kết quả hần vừa ngủ một giấc, bên ngoài bắt đầu có tuyết. Đến khi bọn họ thức dậy, tuyết đã tích dày một tầng, lúc này xuất môn cũng phiền phức, Hạ Việt bèn quyết định làm tổ trong phòng.

“Thế này thì ngày mai làm sao lên núi được.” Thúc Yển nhìn tuyết vẫn đang rơi dày đặc bên ngoài song cửa, có chút lo lắng.

“Người ngồi kiệu mà, núi cũng không dốc lắm, chắc không có gì nguy hiểm đâu.” Hạ Việt vươn tay, để phu lang cắt móng tay cho mình, “Nếu mai tuyết rơi lớn quá thì cũng không có ai lên miếu đâu.”

Thúc Yển nghe đoạn, gật gật đầu. Y cũng không phải gió mặc gió mưa mặc mưa nhất định phải đi, người Lạc Việt tuy thờ thần nhưng cũng không mê tín tới nỗi tin rằng bão tuyết là thử thách của thượng đế gì đó.

Bất quá, trận tuyết đầu tiên trong năm lại chấm dứt trước giờ Dậu, lúc ăn cơm còn có thể nghe thấy âm thanh hạ nhân đang quét tuyết trong viện. Tuyết rơi ba canh giờ, không dọn thì đi không nổi. Vân phụ thân dặn dò nói bên ngoài gió lớn, Thúc Yển cứ ở trong phòng nghỉ ngơi, chớ đi ra ngoài kéo cảm lạnh.

Vừa lúc Hạ Việt cũng không muốn để y xuất môn, ngày mai đã phải đi sớm rồi, hứng gió còn chưa đủ hay sao, cứ ủ trong phòng với hần là được.

Tối đến, vì buổi sáng Thúc Yển đã lau người nên nam nhân gọi người khiêng một cái bồn to vào, cẩn thận pha nước nóng. Hần cùng Thúc Yển ngâm một lát, chà lưng cho nhau rồi mới đi ra.

Nhìn trời có vẻ sẽ không có tuyết nữa, sáng sớm mai chắc lên núi được, Hạ Việt liền giục Thúc Yển đi ngủ sớm, hần ngồi đọc sách một lát rồi cũng thối nển, nằm xuống cạnh y.

Buổi sáng mừng Hai, mới vừa tờ mờ sáng Hạ Việt đã kéo Thúc Yển ra cửa, cổng lớn trông rất sạch sẽ, hình như đêm qua cũng không có tuyết.

Ngoài đại môn có một chiếc kiệu to màu đỏ, bởi vì có thêm xe lán nên Hạ Việt chọn kiệu tám người khiêng. Kiệu phu là Vân gia thuê tới, đều là người có kinh nghiệm, thấy Vân thiếu gia và thiếu phu nhân đi ra đều vui vẻ chúc tết hai người. Đôi phu phu cũng là đầy mặt tiểu ý, nhìn rất thân thiện.

Mọi người chào hỏi nhau xong, lại lì xì cho đám kiệu phu, nam nhân đẩy Thúc Yển đến trước kiệu, đem cả đứa nhỏ lẫn xe lán nhắc lên, tiểu hạ nhân nhanh chóng vén màn kiệu, Hạ Việt đưa người vào trong trước, sau đó mới vào theo.

Hần dùng chốt gỗ gài chắc bánh xe lán lại, xác định xe lán sẽ không chạy đi mới an tâm ngồi xuống, cho người khởi kiệu.

Thúc Yển vẫn ăn mặc thành một em thô, búi tóc cũng cài lược bạc hệt như năm ngoái. Có điều tóc búi không chắc lắm, mỗi lần kiệu đi động lại có cảm giác nó đang lung lay, chỉ là cảm giác này lại làm cho Thúc Yển dăng lên tiểu ý trong mắt.

Đây là tướng công búi cho y.

Không phải là chải tóc, mà nam nhân tự tay búi rồi cài lược lên, tuy rằng thủ pháp còn hơi trức trặc, phải làm đi làm lại nhiều lần, búi cũng không chặt, không đến nỗi rớt ra nhưng cứ hơi lắc lắc, có điều Thúc Yển lại cảm thấy rất vui vẻ.

Hạ Việt nhìn đuôi mắt cong lên của tiểu hài tử, lại nhìn búi tóc kia, hần mím môi, lầm bầm một câu: “Lần sau ta sẽ làm tốt hơn, tuyết đối không bị lỏng.”

“Ừm...” Thúc Yển nhất thời cười đến lộ ra hàm răng trắng muốt.

Kiệu tuy không xóc nảy như xe ngựa nhưng lại có cảm giác hơi dập dềnh, vì sợ phu lang cảm lạnh nên Hạ Việt không cho y vén màn cửa lên, Thúc Yển ngồi bên trong chán muốn chết vuốt ve lò sưởi lông thỏ, cuối cùng bèn bảo trượng phu kể cho y chuyện trong lò rượu, y say sưa lắng nghe, kiệu lên núi lúc nào cũng không biết.

Kiệu phu trực tiếp đưa người vào cổng miếu, đứng ở trước điện thờ. Vốn chuyện này không hợp cách, nhưng mọi người trong miếu thấy màn kiệu xốc lên, bên trong đẩy ra một chiếc xe lăn, bọn họ liền hiểu. Miếu trên núi cao như vậy, ngồi xe lăn đúng là không tiện.

Hạ Việt bảo hạ nhân và các kiệu phu đem kiệu ra đình viện bên cạnh nghỉ ngơi, mình đẩy phu lang bắt đầu tiến vào thần đường đầu tiên.

Tuy Thức Yến không thể quỳ trên bồ đoàn, thế nhưng Lạc Việt không cầu nệ hình thức, chỉ cần lòng thành là được.

Năm nay đoàn người đi sớm, bảy thần đường đều lạy một lần, lúc đi ra ngoài thì trong miếu vẫn chưa đông.

Hạ Việt lần này hoàn toàn không ly khai phu lang, chờ y xin xăm xong liền đẩy y đi mua bùa, lúc cả hai vừa định về nhà, đột nhiên đằng sau truyền đến một âm thanh.

“Thức Yến!”

Hạ Việt xoay Thức Yến lại, chỉ thấy có một khanh quan mặc trường bào đang đứng đó. Thấy cả hai quay lại nhìn mình, trên mặt vị khanh quan lộ ra một nụ cười, khom mình hành lễ nói: “Chúc mừng năm mới Vân thiếu gia, chúc mừng năm mới, Thức Yến.”

Những lời này vừa nói xong, Hạ Việt chợt nhớ ra đây không phải là cái vị dẫn đầu một đám năm ngoái cùng bà xã nhà mình khẩu chiến quần hùng sao? (CHAPTER 16)

Lúc đó chỉ cảm thấy thanh âm kia rất êm tai, hôm nay thấy người, quả nhiên dung mạo phi thường tinh xảo, hết như mỹ nhân trong tranh.

Thế nhưng năm ngoái hẳn nghe thấy giọng người này rất hoạt bát hữu lực, câu từ cũng không dễ nghe mấy, cảm giác có chút kiêu ngạo bốc đồng, hôm nay lại hoàn toàn tương phản, từ ngôn ngữ đến cử chỉ đều lễ phép không nói, giọng nói trong veo ẩn tượng của ngày xưa cũng mất, gương mặt còn vương theo nét lo lắng âu sầu.

Bởi vì đối phương có vẻ rất lễ độ, Hạ Việt cùng Thức Yến cũng khách khí chào hỏi chúc Tết, sau đó lẳng lặng chờ người mở miệng. Dù sao người nọ gọi thẳng tên Thức Yến, hẳn không phải chỉ đơn thuần muốn vãn an mà thôi.

Quả nhiên, đối phương cũng không dài dòng, chào hỏi xong liền trực tiếp nói: “Vân thiếu gia, không biết ngài có thể để ta và Thức Yến trò chuyện riêng một lát được không? Ngài yên tâm, ta sẽ không làm mất thời gian của hai người đâu, chỉ năm phút thôi.”

Tuy chưa từng giao hảo nhưng Thức Yến và người nọ cũng biết nhau bảy tám năm, khanh quan này vừa xinh đẹp vừa giàu có nên rất kiêu ngạo, từ trước tới giờ lúc nào cũng mang theo thần thái rực rỡ, đây là lần đầu tiên Thức Yến thấy y như vậy, càng chưa nói đối phương bắt chuyện rất ôn tồn.

Tuy cảm thấy kỳ lạ nhưng nhìn thần sắc đối phương có chút ngưng trọng, Thức Yến không hiểu sao có chút lo lắng, nghĩ rằng hay y có chuyện gì quan trọng muốn nói với mình. Thức Yến không cự tuyệt ngay, mà là ngẩng đầu nhìn về phía trượng phu.

Hạ Việt nhìn chung quanh một vòng, hẳn gật đầu, đẩy Thức Yến về phía cổng miếu: “Ở đây không phải chỗ nói chuyện, ngoài miếu có một ngôi đình nhỏ, các người qua đó được không?”

Nói đoạn, ba người cùng đi ra ngoài, đến chỗ cửa miếu khá cao, cũng không tiện gọi kiệu tới, Hạ Việt trực tiếp ôm cả xe cả Thức Yến lên bước qua.

Vào trong đình, nam nhân sắp xếp xe lăn cho Thức Yến một chút, gài chắc bánh xe và kiểm tra lò sưởi tay, xác định còn nhiều than mới yên tâm chỉnh tằm thảm đang đắp ngang đùi y, sau cùng đứng dậy nói: “Hai người nói chuyện đi, ta ở ngay ngoài cửa miếu chờ, có chuyện gì thì vẫy tay báo ta biết.”

Khanh quan cúi mình hành lễ, Thức Yến còn gật đầu cười, ý bảo trượng phu an tâm.

Hạ Việt cũng gật đầu, nói cáo từ xong liền rời đi, lưu lại hai khanh quan trong đình.

Thức Yến nhìn theo bóng dáng tượng phu đi ra cửa miếu, một lát sau mới xoay người, nhìn người trước mắt thái độ khác thường. Khanh quan nọ cau mày không chịu nói tiếng nào, cuối cùng, Thức Yến nhìn không được hỏi y: “Ngôn Cửu, làm sao vậy?”

Qua một lúc lâu, Khanh quan tên Ngôn Cửu mới mở miệng, y không trả lời câu hỏi của Thức Yến, chỉ nhìn chăm chăm vào chân đối phương, hỏi: “Chân của người...còn đau không?”

66. Chương 66: Chân Tướng Sự Việc

Thức Yến cúi đầu nhìn hai chân mình bị thảm nhung che kín, không hiểu sao người nọ lại đoán được y bị thương ở đâu.

“Cũng bình thường.” Thức Yến đáp, “Không được đi lại nhiều, với cả đang mang thai nên hơi bất tiện.”

Ngôn Cửu gật đầu: “Ừ, phải cẩn thận, dù sao trong bụng người còn có thêm một sinh mạng nữa.”

Nói xong câu đó, Ngôn Cửu bỗng dừng mím môi, ngập ngừng hồi lâu rồi mới mở miệng: “Xin lỗi, Thức Yến...Là ta hại người bị thương.”

Thức Yến trợn to mắt, khó hiểu nhìn Ngôn Cửu, không rõ vì sao y lại nói như vậy.

Ngôn Cửu tuy rằng không thích Thức Yến, bình thường đúng là có chút ngang ngược kiêu ngạo, nhưng y chẳng qua là kiêu lương gia công tử thích tỏ vẻ cao cao tại thượng mà thôi, vô cùng khinh thường mấy thủ đoạn hại người. Ngôn Cửu không thích ai sẽ trực tiếp tỏ thái độ, Thức Yến tuyệt đối không tin y lại làm chuyện đâm sau lưng người khác.

Hồi tưởng tình hình lúc đó một chút, Thức Yến do dự hỏi: “Chiếc xe ngựa kia...?”

“Ừ, đó là xe của gia đình ta.” Ngôn Cửu rất dứt khoát thừa nhận.

Thức Yến cau mày, y nhìn chăm chăm người trước mắt một lát, sau đó trầm giọng nói: “Ngôn Cửu, ta biết người không cố ý, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Nghe Thức Yến nói vậy, trên mặt Ngôn Cửu lộ ra thần tình phức tạp hiếm thấy, y nở một nụ cười khổ.

“Cám ơn người đã tin ta.” Y khẽ đáp.

Thức Yến chỉ lắc đầu, tiếp tục hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Tuy ta không thấy rõ nhưng ta nhớ người lái xe là một lang quan, không phải người.”

Vừa dứt lời, Thức Yến liền thấy thần sắc đối phương lập tức biến đổi, trở thành tức giận không thôi.

“Đúng, là một lang quan.” Ngôn Cửu nghiêng răng nói, đầu ngón tay trắng nõn siết chặt vạt áo, kiềm nén ngọn lửa trong lòng, “Hắn còn cố ý trù ẻo choàng để không ai thấy mặt.”

“Hắn là ai vậy?”

Lời này vừa nói ra, nét căm hận trên mặt Ngôn Cửu lại càng sâu. Y thở ra một hơi, mãi về sau mới mở miệng.

“Hắn... là chồng chưa cưới của ta.”

“...!!!” Thức Yến vừa nghe liền kinh hãi không thôi, nhưng y không chen vào, lẳng lặng nghe Ngôn Cửu kể tiếp.

Ngôn Cửu tướng mạo xinh đẹp gia cảnh giàu có, chưa bao giờ phải phát sầu vì chuyện hôn nhân. Thế nhưng yêu cầu của y rất cao, bên mai mối giới thiệu ai y cũng chường mắt, trong nhà lại nghĩ Ngôn Cửu chấm người nào thì còn sợ đối phương từ chối sao, bọn họ cũng không sốt ruột, tùy y kéo dài tới năm 17 tuổi.

Mất thấy Thức Yến 18 lại đã yên bề gia thất, nói Ngôn Cửu không vội là giả, lúc này y mới bắt đầu nguyện ý trao đổi với bên làm mai một chút.

Lang quan kia là một thương nhân, đi rất nhiều nơi, kiến thức rộng, cũng rất có tiền, nói chuyện thông minh, hơn nữa bên làm mai hứa hẹn thề thốt đủ điều, Ngôn Cửu cũng tin người này rất tốt. Trong nhà

quyết định chờ thêm mấy tháng, đợi khi qua sinh nhật Ngôn Cửu thì bắt đầu lo chuyện thành thân, Ngôn Cửu cũng không cự tuyệt. Cuối năm rồi vừa làm lễ đính hôn, chờ Tết xong thì cưới, lại không ngờ một ngày kia khi hấn cùng Ngôn Cửu dùng bữa ở Hỉ Cửu Túy xong, người nọ liền nổi lên ý xấu.

Phương pháp hâm rượu của Hỉ Cửu Túy là độc nhất vô nhị, không phải là không có ai tới yêu cầu chuyển nhượng, chỉ là bọn họ đều bị chứng quỹ cự tuyệt, nói thiếu đương gia có lệnh tạm thời chưa thể tiết lộ.

Người ta đã nói không muốn, cũng không có ai cưỡng cầu, nhưng lang quan nọ cố tình muốn nhìn lén cách Hỉ Cửu Túy đun rượu để đem bán lấy tiền.

Biết ý định của người kia, Ngôn Cửu đương nhiên cố hết sức ngăn lại, đối phương thấy y kiên quyết phản đối liền giả bộ buông tha, mở cửa xe ngựa cho y. Ngôn Cửu vừa xoay người, hấn cứ nhiên đánh y ngất xỉu rồi dùng dây trói lại, nhét vải vào miệng.

Lúc ra khỏi nhà cả hai chỉ nói là đi dạo phố một lát nên không mang hạ nhân theo, xe ngựa còn đậu trong hẻm, thành thử Ngôn Cửu bị đối xử như vậy cũng không ai phát hiện.

Người nọ nhét Ngôn Cửu vào thùng xe rồi vòng qua hậu viện Hỉ Cửu Túy, leo lên bờ rào. Trong hậu viện trồng vài cây keo nhỏ, trên cây phủ đầy tuyết, hấn núp ở phía sau ngọn cây nhìn lén người trong trù phòng.

Chỗ đun rượu của Hỉ Cửu Túy đúng là gần hậu viện, ngoài trù phòng kê thêm một cái chái nhỏ, vì phải đốt than liên tục nên tiểu nhị mở cửa sổ, vừa lúc để người nọ nhìn được đại khái.

Ngôn Cửu nằm trong xe ngựa một hồi cũng tỉnh lại, vừa nhìn thấy dây trói trên người mình chân tay đã rét run, y không ngờ lang quan kia cứ nhiên lại làm ra chuyện bỉ ổi như thế. Ngôn Cửu vừa gấp vừa giận, nếu bị người phát hiện thì danh tiếng cả nhà y cũng bị hấn bôi nhọ, thế nhưng Ngôn Cửu cảm thấy càng phải đi báo quan, không thể để hấn ta thực hiện ý đồ được. Vì vậy y giả dục, cố gắng cởi dây thùng ra. Xe ngựa đậu sâu trong hẻm, miệng lại bị bịt, có kêu la đi nữa phỏng chừng cũng không ai nghe được, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Có lẽ là do động tác của y quá lớn, người nọ thấy xe ngựa lay động liền luống cuống nhảy xuống, cũng không thèm nhìn Ngôn Cửu mà trực tiếp thúc ngựa phi thẳng ra đường.

Xe ngựa đột nhiên lao đi, Ngôn Cửu không cẩn thận đập đầu vào thùng xe, ngay lúc y còn đang choáng váng, nào ngờ lại nghe thấy bên ngoài có tiếng người hét lên.

“Thiếu phu nhân!”

Không biết tại sao, trực giác của Ngôn Cửu lại nghĩ là Thúc Yến, y bò dậy, cố gắng ngẩng đầu nhìn qua cửa sổ, xe chạy quá nhanh, không kịp nhìn rõ người bị đụng là ai, chỉ thấy trước Hỉ Cửu Túy đã có một đám đông vây quanh.

Thiếu phu nhân của Hỉ Cửu Túy, không phải Thúc Yến thì còn ai vào đây, cũng không biết là y có bị đụng trúng không!

Ngôn Cửu điên cuồng giả dục, xe ngựa xóc nảy liên hồi, ngực y hệt như bị lửa đốt.

Nghe nói Thúc Yến đang mang thai, vạn nhất có chuyện gì thì làm sao bây giờ?! Ngay cả Ngôn Cửu cũng không dám tưởng tượng hậu quả.

“Vậy làm sao người thoát ra được?” Thúc Yến nghe mà toát mồ hôi lạnh, vội vàng hỏi y.

Ngôn Cửu nhìn đối phương nửa người trên đều nghiêng về phía trước, nhìn không được đưa tay đẩy y tựa lại vào xe lăn.

“Hấn ra khỏi thành không bao xa liền bỏ xe lại chạy mất. Vệ binh ở cổng thành thấy tốc độ xe quá nhanh liền đi theo kiểm tra. Ta vừa lúc nhả được khăn trong miệng ra kêu cứu, bọn họ liền nghe được.” Hai câu này Ngôn Cửu ngược lại không tức giận nữa, nhàn nhạt nói ra, phẳng phất như đang thuật lại một câu chuyện bình thường, chỉ là sau khi dứt lời, y lại thở phào nhẹ nhõm.

“Sao hấn lại đối xử với người như thế chứ?!”

Thức Yến tức giận không thôi, cho dù là thương gia liên hôn, tốt xấu gì cũng phải tôn trọng phu lang của mình, không ngờ người nọ lại quá quắt như vậy. Y nhìn sắc mặt của Ngôn Cửu hơi tái, không khỏi có chút bận tâm hỏi, “Người không sao chứ? Trời lạnh như thế mà còn bị đánh rồi nhét vào xe nữa.”

Ngôn Cửu ngẩng ra, sau lại cười nhạt đáp: “Về đến nhà nói với phụ thân xong thì xỉu luôn, nằm liệt giường ba bốn ngày. Đại phu nói là bị phong hàn, rồi bị tăng xông gì đó.”

“Cơ mà ai cần người quan tâm chứ?!” Ngôn Cửu đột nhiên nhướn mày, không đồng ý trừng mắt nhìn Thức Yến, “Người phải hỏi là bí quyết của Hỉ Cửu Túy có bị trộm không, tên khốn kia hiện đang ở đâu mới đúng! Người làm thiếu phu nhân kiểu gì thế hả!”

Thức Yến nín cười văng dạ gạt đầu: “Đúng đúng đúng Ngôn Cửu nói cái gì cũng đúng, tên hỗn đản kia hiện đang ở đâu?”

“...” Ngôn Cửu trừng mắt liếc y một cái, buồn bực đáp: “Nghe cha ta bảo hẩn chạy sang Độc Nhạc Lâu (chương 9) gạ bán phương pháp đun rượu cho bọn họ, cơ mà dân làm ăn đàng hoàng có ai cần mảnh khoe dơ bẩn này của hẩn. Vốn bọn họ muốn bắt hẩn giao cho quan phủ, kết quả hẩn bỏ chạy suốt đêm ra khỏi thành.”

Thức Yến kỳ thực khá yên tâm với đức hạnh của dân Dân thành, Hỉ Cửu Túy đã nói tạm thời chưa muốn công khai phương pháp, ai ai cũng biết, nay đột nhiên lòi ra người bán, vậy đương nhiên không phải cách thức sạch sẽ gì.

Ngôn Cửu tiếp tục nói: “Ta nghĩ chắc hẩn định lên phía Bắc vào kinh. Hẩn từng nói trong kinh buôn bán rất tốt, hơn nữa hẩn còn có nhà ở đó. Phụ thân và cha đã phái người đi tìm rồi, chỉ là...”

Y nhìn Thức Yến, cúi đầu xuống: “Ta và phụ thân vốn muốn sang Hỉ Cửu Túy và Vân trạch xin lỗi một tiếng. Dù sao cũng là ta hại người, nếu như hôm đó ta đừng dắt hẩn đến quán thì đã không có chuyện gì. Hôm sau hạ nhân của ta về thông báo, may là người chỉ bị trật chân...Cha không cho ta sang, nói cuối năm rồi đừng làm gia đình mất mặt, chờ khi nào bắt được tên kia rồi hãy tính. Năm ngoái ta còn dẫn đầu một đám ở đây cãi nhau với người, thật xin lỗi.”

Đến đây thì chuyện chính coi như xong, Thức Yến thở phào nhẹ nhõm, thoải mái cười nói với Ngôn Cửu.

Thấy được phương pháp là một chuyện, còn phải biết nắm giữ nhiệt độ cho từng loại rượu khác nhau, đốt bao nhiêu than trong bao nhiêu lâu, người bình thường làm sao bắt chước nổi cái tinh túy của nó.

Thức Yến cho rằng chuyện này hoàn toàn không phải là lỗi của Ngôn Cửu, hôm đó không đi thì hôm khác sẽ đi, có đụng phải y hay không cũng không nói trước được. May mà không có chuyện gì, Ngôn Cửu không sao cả, còn biết được bản chất của cái tên khốn kiếp kia trước khi thành thân, coi như là trong cái rủi có cái lành.

Hạ Việt đã nói, chỉ cần người bình an, còn lại tất cả đều không quan trọng.

“Người không sợ à?” Ngôn Cửu thấy Thức Yến thoải mái như thế lại ngượng ngùng, “Lỡ...lỡ hẩn bán bí kíp của Vân gia thật thì sao?”

Thức Yến nghe vậy nở nụ cười: “Hai người hôm đó uống rượu nóng đúng không? Ở Dân thành còn được, đem vào trong kinh hẩn dám bán có người dám mua sao?”

“...!!!” Ngôn Cửu lúc này mới chợt bừng tỉnh.

Y xác định Thức Yến thật không có trách mình, lại còn an ủi mình không nên để trong lòng. Ngôn Cửu cảm giác tảng đá đè nặng trong ngực mấy ngày nay rốt cục cũng nhẹ bớt, hôm nay không nghe lời cha quyết định chạy lên núi xin lỗi Thức Yến đúng là chính xác.

Ngôn Cửu không cau mày nữa, lúc này mới cẩn thận quan sát Thức Yến một lượt, cảm khái nói: “Vân thiếu gia đối với người thật tốt, khí sắc không tệ.”

Thức Yến cười cười, lần đầu tiên cùng Ngôn Cửu trò chuyện bình thường thế này, y cảm giác rất mới mẻ. Trước đây đám Ngôn Cửu không thích y, y cũng không muốn gặp bọn họ. Nhiều năm như vậy, Thức Yến lần đầu tiên chăm chú nhìn kỹ khanh quan trước mắt này.

“Chuyện trước kia... Là ta không đúng, ” Ngôn Cửu bình tĩnh nói, không hề dao động chút nào: “Bây giờ nghĩ lại, có lẽ do ta không đối xử tốt với người nên mới rơi vào tình cảnh này, là do ông trời trả báo đi.”

Thấy Ngôn Cửu ảm đạm địa cười, Thúc Yến lắc đầu, vừa định an ủi, lại nghe y tiếp tục đáp: “Ta năm nay đã 19 rồi, trước đây mắt cao hơn đầu, cảm giác điều kiện của mình vô cùng tốt, chỉ lo tùy hứng chọn ba chọn bốn, còn không phải sắp bị quan phủ ép gả sao? Đúng là tự mình làm bậy.”

“Còn một năm nữa mà, sao người lại nói thế?” Thúc Yến nhin không được, cau mày đáp, “Người cũng biết mình điều kiện tốt, làm gì có chuyện không gả được? Cả Dận thành chẳng lẽ không còn ai tốt sao? Hay là người thích vừa đẹp vừa giàu?”

Ngôn Cửu vừa nghe liền nhảy dựng, lập tức phản bác: “Ta đâu có! Tên khốn kia muốn tài có tài muốn mạo có mạo, bên kia cũng bảo hấn tốt lắm yên tâm đi, giờ thì sao?! Đâu phải ai cũng được như Vân thiếu gia đâu! Nhà ta còn muốn môn đăng hộ đối nữa chứ, ở Dận thành tìm người như vậy thì chỉ có nước đi làm thị lang thôi, ta mới không cần!”

Thúc Yến biết y bị chuyện lần này để lại bóng ma tâm lý, cũng không biết phải làm thế nào. Mấy lang quan trong thành gia cảnh khá một chút hầu hết đều đã thành thân trước năm 20, đúng là không thích hợp, cái tên lang quan được mai mối kia là người ngoài thành, đáng tiếc kết quả lại như vậy.

Hai người trầm mặc một hồi, đột nhiên Ngôn Cửu bắt đầu lẩm bẩm: “Nếu không lên voi được thì xuống chó xem sao. Người dân bình thường cũng chất phác hiền lành hơn...Ê Thúc Yến, ở xóm người có lang quan nào còn độc thân không?”

“...” Thúc Yến nhìn người trước mặt nghiêm túc ngó mình chằm chằm, tiểu hài tử tròn to hai mắt, miệng há hốc, nhất thời nói không nên lời.

Bên trong cổ kiệu, Hạ Việt cười đến gập người lại, ngay cả Thúc Yến cũng nhin không được đánh hấn mấy cái.

“Người cười cái gì, là do ta hết hồn chứ bộ. Người không biết đâu, Ngôn Cửu trước đây yêu cầu phu quân tương lai phải có đất có nhà có tiền, còn phải anh tuấn tài giỏi, thiếu cái nào cũng không được, ở rể cũng không chịu, nay y đột nhiên lại bảo muốn cưới nông phu, ta làm sao mà không giật mình cho được!”

“Đúng đúng đúng, phu nhân của ta nói cái gì cũng đúng.” Hạ Việt cố gắng nín cười, nhéo nhéo mắt Thúc Yến, “Thế nhưng người cũng đừng chờ ra mặc kệ Ngôn Cửu chứ, người ta cũng sắp rút tim ra ngoài luôn rồi. Lúc thấy y như vậy ta còn tưởng có động đất, ahahahahaha!”

Nghĩ đến bộ dạng Ngôn Cửu đứng phắt dậy, gương mặt hoảng hốt đến đỏ bừng điên cuồng vẫy tay gọi tướng công nhà mình, ngay cả Thúc Yến cũng không nhin được cười. Đến giờ y mới biết hóa ra Ngôn Cửu lại đáng yêu như vậy.

“Nếu không thì người tìm ai giới thiệu cho y đi? Ta nhớ trong làng người có mấy lang quan không tệ, nông gia huynh đệ nhiều, phỏng chừng cũng khá khá người còn độc thân. Y cũng không kỳ thị ở rể, để người về nhà làm việc cũng được nè, hoặc là không trồng lúa nữa mà đổi sang trồng hoa.”

Nghe trượng phu nói vậy, Thúc Yến ngược lại có chút động tâm.

Gia đình Ngôn Cửu có một nhà kỳ xã (câu lạc bộ đánh cờ), cái này để Ngôn Cửu lo cũng được, nhưng còn vườn hoa của phụ thân y thì không thể để người ngoài tùy tiện tiếp nhận, trong đó toàn hoa thơm cỏ lạ, đừng nói ở Dận thành, thỉnh thoảng trong kinh có mấy quý nhân còn ghé qua. Tuy rằng làm vườn và trồng trọt không giống nhau lắm, nhưng người nôn thôn đã quen nhìn đất đai khí hậu, lại cẩn thận tỉ mỉ và kiên trì, điểm này thì hơn hẳn so với mấy người ở thị trấn lớn.

“Nhưng mà...” Thúc Yến có chút do dự, “Ta cũng không biết y có phải là nhất thời hồ đồ nói ra không, biết vậy lúc này gạt đi là được rồi.”

Hạ Việt hôn lên tóc mai đứa nhỏ, cười nói: “Chả sao cả, đây là tùy vào Thúc Yến có muốn lui tới với y không. Nếu còn giận y trước đó khi để người thì thôi, cứ lờ đi. Còn không thì chờ một thời gian sau hỏi lại là được.”

Thúc Yến nghe đoạn gạt đầu, lại hỏi trượng phu: “Tướng công hi vọng ta giới thiệu người cho y sao?”

“Ừ...” Hạ Việt nghiêng đầu, chằm chằm nói, “Không hẳn, nếu người muốn thì ta thế nào cũng được. Có điều ta cảm thấy để mặc y đến năm 20 tuổi rồi bị quan phủ cưỡng ép gả cho một người mình không yêu thì tội lắm.”

Ở quốc gia này, không được tự do hôn nhân được coi là một chuyện khá thê thảm, cho nên lúc đầu Thức Yến gả về Vân gia mới bị người ta dèm pha nhiều như vậy. Có điều nếu là bố mẹ thì còn đỡ, ít nhất cũng sẽ vì con cái nhà mình suy nghĩ, chọn đối tượng tốt tốt chút, còn rơi vào tay quan phủ thì chỉ có ghép cặp trong danh sách thôi, tuổi tác gia cảnh tương đương là được.

Thức Yến trong lòng suy nghĩ, nếu như Ngôn Cửu nguyện ý, vậy y cũng sẽ giúp một tay.

“À đúng rồi, tướng công, Ngôn Cửu hôm nay tới tìm ta là để nói cho ta biết một chuyện.”

Vừa nhắc tới Ngôn Cửu đã bị hình ảnh tiểu công tử luôn tùy hứng nay bỗng dưng đỏ mặt cuống quýt làm Hạ Việt ấn tượng quá sâu, vừa lên kiệu đã hỏi Thức Yến rồi lại bỏ lăn ra cười một thôi một hồi. Hiện tại chuyện này nói xong, Thức Yến chấn chỉnh tinh thần, thuật lại những gì hai người vừa nói trong đình.

Thức Yến vừa dứt câu, Hạ Việt đã bất khả tư nghị lắc đầu.

“Bò trên đầu tường nhìn lên? Trời lạnh như thế, hẳn cũng có nghị lực phết, người bình thường không ai làm được đâu. Một lang quan gan dạ sáng suốt và hành động thông minh, chỉ tiếc là áp dụng sai chỗ.”

Thức Yến tuy rằng an ủi Ngôn Cửu để đối phương yên tâm, nhưng trong lòng thật ra cũng có chút lo lắng, y vội vàng hỏi trượng phu: “Tướng công, người nọ có khả năng chạy vào trong kinh, người xem...”

Hạ Việt nắm tay phu lang, nhẹ nhàng siết chặt, nói: “Người nói đúng, ta không lo hẳn dám bán phương pháp vào kinh thành, đương nhiên, cho dù bán ta cũng chẳng quan tâm, dù sao Hỉ Cửu Túy cũng không bị ảnh hưởng gì.”

Nhưng một khắc sau, Hạ Việt dừng lại động tác trong tay, nam nhân hí hửng, màu sắc tối sầm xuống: “Bất quá ta vẫn nên viết một lá thư cho Ôn Hữu Cung, nhờ đệ ấy lưu ý một chút. Chuyện ăn cắp bí quyết ta không so đo với hắn, nhưng hắn dám đối xử như vậy với một khanh quan bình thường, còn hại người bị thương, cho dù có tống hắn vào trong lao, ta cũng không hả giận.”

Nghĩ đến lúc ấy, vạn nhất Thức Yến và đứa nhỏ trong bụng xảy ra chuyện gì, Hạ Việt chỉ hận không thể xé xác tên khốn kia ra. Trước đây hắn cứ tưởng là chuyện ngoài ý muốn, không tìm được chỗ xả nên đành đè nén trong lòng, chỉ cố gắng chăm sóc phu lang thật tốt. Hôm nay lại lòi ra một đứa cận bã vì muốn cướp bí phương nhà mình mà ra tay đánh một lang quan, còn hại bảo bối của hắn bị thương.

Người nào đó luôn thích bao che bà xã nghĩ không trả thù thì còn lâu hắn mới ăn ngon được.

Thức Yến nhìn nam nhân ngồi bên cạnh mình, đáng vẻ xa lạ không còn chút ôn hòa nào của thường ngày, đáy lòng không hiểu sao lại tê dại.

Huống hồ, người kia đúng thật là xấu xa, Thức Yến mỗi lần nghĩ lại đều tức giận không thôi. Cho dù là ăn cắp phương pháp hay đánh người, đừng nói quan phủ, Dân thành mỗi người nhổ một bãi nước miếng cũng có thể làm tên khốn kia chết đuối giữa đường lớn.

67. Chương 67: Ngày Tết

Qua mừng hai, Hạ Việt lại bắt đầu mỗi ngày trời chưa sáng đã sang lò rượu làm việc. Còn khá nhiều rượu đang trong giai đoạn thêm men, ngày nào cũng phải vo gạo nấu cơm, bắt quá công việc đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều, sau khi chờ cơm nguội thì rải nấm men lên, chưa đến trưa đã xong hết.

Còn nửa tháng nữa là Thức Yến đã chằm cứu được tròn một năm, y đã khác với năm ngoái nhiều, khuôn mặt dịu dàng lúc nào cũng như đang mỉm cười, đáng vẻ lạnh nhạt lúc trước đã nhu hòa hơn, trông rất thân thiện, tính tình lại hiền lành nên càng được mọi người thích.

Tiểu khanh quan giúp Thức Yến rời giường mặc quần áo, lúc chải đầu cho thiếu phu nhân, nhìn gương mặt phản chiếu trong gương kia, đứa nhỏ trong lòng ngứa ngáy, không nhịn được nói: “Thiếu phu nhân, ngài có muốn kẻ lông mày không?”

Thức Yến ngạc nhiên, mở to mắt hỏi y: “Sao đột nhiên lại muốn ta trang điểm?”

Tiểu khanh quan ngượng ngừng cười cười: “Chẳng qua ta cảm thấy thiếu phu nhân vốn rất ưa nhìn, nếu thêm chút son phấn nhất định sẽ càng đẹp hơn. Ta nghe vị ca ca hầu hạ ngài hôm thành thân kể thấy ngài trang điểm trông thích lắm. Hơn nữa khí sắc thiếu phu nhân tốt hơn năm ngoái, giờ trang điểm chắc còn đẹp hơn lúc thành thân nữa.”

“Ồ...” Thức Yến thấy tiểu khanh quan nói xong thì rất là hài lòng, y nhin không được trêu ghẹo nói, “Người thích lắm chứ gì, làm không được nên quay sang xúi dục ta?”

Tiểu khanh quan cuống quýt xua tay: “Không phải không phải, ta chỉ muốn ngắm ngài mà, thiếu phu nhân nếu không thích thì thôi, dù ngài không trang điểm trông vẫn đẹp. Bất quá...”

Thức Yến xoa người nhìn y, ý bảo y nói tiếp.

“Chắc thiếu gia chỉ thấy thiếu phu nhân đánh phấn mỗi một lần ấy thôi? Ta không chắc thiếu gia có thích hay không, bất quá thiếu phu nhân thỉnh thoảng ăn diện một chút, tạo bất ngờ cho thiếu gia cũng được!”

Nghe tiểu khanh quan nói vậy, Thức Yến thật ra cũng có chút động tâm. Hôm thành thân nam nhân không có tình cảm với y, nhưng bây giờ nếu mình điểm trang một chút, không biết trượng phu sẽ phản ứng thế nào. Nghĩ đoạn, Thức Yến cúi xuống nhìn bộ dáng của mình, sau đó lắc đầu cười.

“Người nói không sai, nhưng bây giờ ta đã lộ bụng rồi, người cũng tròn vo, trang điểm làm gì cho phí công.”

Thức Yến đã nói thế, tiểu khanh quan tự nhiên gật đầu đồng ý.

Chỉ là tới gần trưa, đoán chừng Hạ Việt cũng sắp trở về, Thức Yến vẫn còn hơi do dự. Y sai khanh quan xuống trừ phòng dọn cơm, đến khi trong phòng chỉ còn mình mình, y mới chống gậy đứng dậy, chậm rãi ngồi xuống bàn trang điểm.

Thức Yến suy nghĩ một chút, cầm bút than lên vẽ lông mày. Xong xuôi, Thức Yến ghé sát vào gương, cẩn thận nhìn dung mạo của mình. Ngũ quan sáng sủa tư nhuận, mặt tròn tròn, da thịt trắng nõn như búng ra sữa, có son phấn lên cũng chả khác biệt mấy.

Cuối cùng, y cũng chỉ vẽ lông mày, sau đó ngồi trở lại trên ghế chờ trượng phu trở về.

Hạ Việt căn bản là vừa vào nhà liền phát hiện phu lang có gì đó khác khác.

“Sao tự dưng lại kẻ lông mày?”

Trượng phu liếc mắt một cái đã nhìn ra làm Thức Yến có chút khẩn trương, y ngẩng đầu nhìn Hạ Việt, hỏi: “Tướng công không thích à?”

Hạ Việt lắc đầu, ngồi vào cạnh giường nhìn phu lang. Dáng mày của Thức Yến khá đẹp, chỉ là hơi nhạt, hôm nay vẽ mày xong nhìn có vẻ dày ra, đuôi mày hơi cong lên, ngũ quan nhất thời linh động không ít.

“Sao lại không thích...” Hạ Việt hôn môi y một cái, cười nói, “Ta chỉ tò mò sao hôm nay tự dưng người lại trang điểm thôi.”

Thức Yến nghĩ đến câu nói của đứa nhỏ kia, nhin không được cười lên, thấy Hạ Việt hiếu kỳ liền lặp lại lời của tiểu khanh quan cho hắn nghe.

“...”

Hạ Việt bất đắc dĩ cười lắc đầu, tiểu khanh quan đoán chừng nghe lỏm mấy người lớn bàn về bí quyết giữ chồng gì đó, mấy thứ này Hạ Việt không phải không biết, cũng hiểu người ta lo là đúng, thế nhưng sao lại đi kể cho phu lang nhà hắn làm chi, chẳng lẽ còn lo Thức Yến bị thất sủng?

Thức Yến cũng không để ý mấy, y chỉ biết nếu Hạ Việt thích thì sao cũng được, tiểu khanh quan kia chỉ nghe lỏm, nào hiểu được nguyên nhân sâu xa bên trong.

“Tướng công, dù hôm thành thân người đã trả lời rồi nhưng ta vẫn muốn hỏi lại một lần nữa, tướng công có muốn Thức Yến ăn mặc trang điểm không, lúc ở nhà hay đi ra ngoài?”

Hạ Việt trái lại không trực tiếp trả lời như mọi hôm, rằng Thức Yển không muốn thì thôi vân vân, hần suy nghĩ một chút rồi mới đáp: “Bình thường thì không cần, trông người đẹp mà, ta nói thật đấy. Người thích thì người cứ làm, nhưng làm là để ta xem, quan tâm người khác làm gì. Cơ mà thỉnh thoảng đi tiệc tùng này nọ diện lên chút cũng được lắm.”

“Ừm, ta biết rồi, nghe lời tướng công.”

Thấy y ngoan như vậy, Hạ Việt nhin không được hôn thêm mấy cái, hôn xong lại lập tức tỉ mỉ quan sát thần tình của phu lang, không dám bỏ qua chút biến hóa nào. Gần đây Thức Yển biểu tình càng ngày càng sinh động, tuy rằng không hay đùa giỡn nhưng nhiều lúc trong lòng không thoải mái cũng sẽ cau mày bĩu môi. Đó là chuyện tốt, Hạ Việt rất vui vẻ, cũng biết đấy là do tâm sinh lý thay đổi khi đang mang thai, hần tuyệt không nghĩ phu lang phiền phức, trái lại càng thấy hứng thú hơn.

Nếu Thức Yển vẫn mặt than giống như xưa thì không nói, hiện tại Hạ Việt mỗi khi phát hiện Thức Yển cười hoặc là lộ ra biểu tình xấu hổ gì đó đều thấy hưng phấn hết như phát hiện đại lục mới. Hần thậm chí còn nghĩ, lúc nào mới có thể thấy Thức Yển tức giận, hoặc là khóc lên nhỉ? Vậy nhất định cũng rất xinh đẹp, miễn là ở trong phòng với hần, thì đối phương làm ra biểu tình gì hần đều thích.

Thức Yển hôm nay rất có tinh thần, ăn cơm xong cũng không chịu ngủ trưa, Hạ Việt liền cùng y nói chuyện phiếm.

“Hôm nay đã mừng Bẩy rồi.” Thức Yển tính toán thời gian, “Vẫn chưa có tin tức gì của tên hỗn đản kia sao?”

Hạ Việt biết Thức Yển đang hỏi tên lang quan đánh Ngôn Cửu trộm bí quyết kia. Ngày đó vừa về tới nhà hần đã lập tức gửi thư vào trong kinh, Ôn Hữu Cung nhanh chóng hồi âm lại, nói sẽ thông báo cho mấy người trong hội thương kinh biết, nếu phát hiện sẽ báo quan ngay.

“Bây giờ mọi người vẫn đang nghỉ Tết nên không có hàng quán nào làm việc, phỏng chừng hần chưa dám làm gì đâu, chắc đang chờ mọi chuyện êm êm một chút rồi mới tìm người bán phương pháp.” Hạ Việt so với ai khác còn muốn mau chóng bắt được cái tên kia hơn, chỉ là người nọ cũng không ngốc đến mức lập tức tìm người mua, huống hồ muốn cho người trong kinh tiếp thu rượu nóng lại không dễ như vậy.

Hạ Việt đời trước đã từng chứng kiến mấy vụ đàn ông ra tay với phái yếu hơn mình, bạo hành gia đình, trộm lên vào nhà đánh chủ nhân ngất xỉu, cướp giật, móc túi, mấy chuyện thấp kém này thậm chí còn nhan nhản. Thế nhưng từ lúc tới Lạc Việt, hần đã ấn tượng với con người hiền hòa lễ phép cùng bầu không khí thân thiện tốt đẹp nơi đây, tuy quan tâm tư lợi nhưng cũng có mức độ, hiếm thấy người nào làm ra chuyện trái pháp luật nên nam nhân cũng thả lỏng hơn. Hôm ấy thế mà phát hiện ra một tên cận bã dám làm bà xã đang mang thai của hần bị trẹo chân, quả thực chính là tội ác tày trời.

Mấy hôm liền Hạ Việt liên tiếp nằm mơ thấy cảnh Thức Yển bị xe ngựa tông, mỗi lần tỉnh dậy đều ra một thân mồ hôi lạnh. Nếu hần mà được quyền phạt cái tên hỗn đản kia, hần cảm giác mình chắc chắn sẽ khiến người nọ sống không bằng chết.

Mơ tới mơ lui, lần nào cũng mơ thấy cảnh Thức Yển bị đụng ngã, đã thế hôm nay lại còn mơ tận mấy hồi, vì vậy các loại thù mới hận cũ cứ thế chồng chất.

Thức Yển biết giờ có gấp cũng không được, chỉ mong có thể sớm tóm được tên lang quan kia, nào có ai lại đối xử với khanh quan như vậy. Ở một đất nước mà khanh quan được coi thành bảo bối, sức khỏe cũng yếu hơn nên đa số mọi người sẽ có thiên hướng bảo vệ bọn họ.

Hạ Việt không muốn để Thức Yển suy nghĩ nhiều bèn tìm cách di dời lực chú ý của y. Ngày mai Hỉ Cửu Túy lại bắt đầu mở cửa, bất quá sổ sách năm rồi Thức Yển xử lý rất tốt, hần hỏi vài câu, phát hiện mọi thứ đã đâu vào đấy.

“Tướng công cứ an tâm cất rượu là tốt rồi, nếu có thể vì người làm chút việc, ta cũng rất vui vẻ.” Thức Yển cười nói, “Đừng lo cho ta, cả Thành chương quỹ và Phương quân sự nữa, bọn họ nói đã đối chiếu sổ sách năm rồi và năm kia, không có vấn đề gì lớn.”

“Ừm.” Hạ Việt thập phần hài lòng ôm phu lang, hôn lên vành tai nhỏ trắng mịn, lại dặn dò, “Nhưng nếu muốn xem sổ sách thì phải xem ban ngày, buổi tối đừng xem, không thì mệt lắm.”

Từ mùng Tám mãi cho đến một tuần sau đều không chuyện có gì đặc biệt. Nghĩ đến lễ nguyên tiêu, Hạ Việt vẫn cảm thấy hơi đáng tiếc.

“Vốn năm nay định dẫn Thức Yến về Bạch gia chơi nguyên tiêu xem rước đèn thỏ, thế mà cũng không đi được.”

Thức Yến không ngờ trượng phu vẫn còn nhớ rõ, nghĩ đến nếu đi thật, y có thể cùng hắn cầm ***g đèn thỏ, theo chân đoàn người dài dằng dặc chậm rãi dạo quanh cánh đồng, lúc đó chắc là thích lắm. Tiểu hài tử lặng lẽ thở dài một hơi, tiếc thật đấy.

“Không sao cả, năm sau, rồi năm sau nữa, đến lúc đó ta sẽ làm cho tướng công một cái ***g đèn thật đẹp.”

Hạ Việt thầm nghĩ câu này của Thức Yến tựa như đem hắn làm tiểu hài tử mà dỗ dành, có chút kỳ lạ, rồi lại cảm thấy mới mẻ, hắn suy nghĩ một lát, sau đó bày tỏ nỗi niềm chờ mong đối với ***g đèn thỏ.

“Nói cách khác, ta phải chú ý một chút, đừng để người giờ này sang năm lại có em bé đúng không?” Hạ Việt vuốt ve cái bụng tròn tròn của Thức Yến, thấp giọng nói.

Có thai rõ ràng là chuyện tốt, trượng phu trước còn nói giao nhiệm vụ khai chi tán diệp cho mình, Thức Yến để hắn ôm, y nghiêng mặt sang nhìn nam nhân, nói nhỏ: “Hài tử muốn tới thì làm sao cản được. Với cả sinh thêm mấy đứa không phải rất tốt sao?”

Hạ Việt nghe vậy bật cười, giơ tay lên nhéo mũi y: “Ta không phải lấy người về để sinh con. Nhà cửa đông vui đúng là không tệ, nhưng cũng không thể liên tục sinh được. Người đừng vội, năm nay không phải mới 20 sao, từ từ rồi tính tiếp.”

“Nhưng mà đại phu bảo qua 25 khó có con lắm.” Thức Yến cau mày nói. Khanh quan 30 cơ bản không thể sinh con, trên thực tế, đến 25 là đã khó thụ thai rồi.

“...Chẳng lẽ người định từ giờ đến năm 25 tuổi mỗi năm sinh một đứa hả?” Hạ Việt trợn to hai mắt.

“Không được sao?” Thức Yến nhìn trượng phu, chớp chớp mắt hỏi. Như nhà y có sáu anh em nè, vừa vui lại vừa náo nhiệt.

“...” Hạ Việt hiểu phu lang nhà mình đang nghĩ gì, cũng biết đó là tập quán của vùng nông thôn, nhưng đó không phải để tăng sức lao động sao? Nhà hắn cần nhiều trẻ con như vậy làm chi, rồi sau này gia sản làm sao mà chia.

Hắn nhéo nhéo má Thức Yến, nói: “Thôi, hai ba đứa là được rồi. Sinh nhiều như vậy, người mang thai mệt mà còn phải chăm con nữa, phiền lắm. Người là phu lang của ta, đáng lẽ phải giành thời gian cho ta mới đúng. Ta đã muốn đoán trước được sau khi tên tiểu tử này ra đời thì ta không thể giống như bây giờ, muốn ôm người thì ôm, muốn ôm bao lâu thì ôm bấy lâu.”

Thức Yến trên mặt nóng bừng lên, đã lớn thế này rồi mà còn ghen tỵ với con của mình nữa. Bất quá, Hạ Việt nói có lý, nếu chỉ lo chăm con mà bỏ quên trượng phu là không đúng. Trong thành cũng không giống thôn quê, thường mấy nhà giàu mới đông con, đa số là con của thị lang.

“Cục cưng thân yêu à, nghe lời ta đi, không bắt buộc phải sinh nhiều con đâu.” Hạ Việt biết Thức Yến chịu rất nhiều áp lực, lúc thì cả ngày lo lắng không biết đứa nhỏ trong bụng là lang quan hay khanh quan, dẫu mãi mới xong lại bắt đầu muốn mỗi năm đẻ một đứa, giống như để đảm bảo Vân gia nhất định có người kế tục vậy, “Không phải người đã đáp ứng ta rồi sao, đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, nhóc trong bụng còn chưa thấy mặt mũi đâu mà lo xa thế làm gì?”

Dỗ dành bà xã xong cũng mất hết một buổi chiều.

Nhìn phu lang rốt cục khôi phục thần sắc nhẹ nhõm, Hạ Việt thở phào một hơi. Đây là hội chứng trầm cảm khi đang mang thai sao, hắn có chút buồn bực nghĩ, Thức Yến trước đây nào có đa nghi như thế, hắn nói gì cũng không chịu nghe. Tựa chừng lại, Hạ Việt chỉ mong trượng tử nhà mình mau mau ra đời dùm cái.

hương 68: Rượu mới lên rãnh

Ngày 11 tháng Giêng, thùng Vân Khởi thứ nhất chuẩn bị lên rãnh.

Hạ Việt hoàn thành công đoạn nấu cơm và rải men xong, vừa đi tới hành lang đã cảm thấy một trận mát lạnh. Hẳn ngẩng đầu, bầu trời không biết từ bao giờ đã đổ mưa phùn, nhìn kỹ, tựa hồ còn lẫn vài hạt tuyết rơi.

“Trời này ép rượu được đấy.” Đỗ sư đi tới bên cạnh Hạ Việt, cùng hắn nhìn ra bên ngoài.

Hạ Việt gật đầu đáp: “Không có gió, khí trời đúng là rất tốt.”

Những ngày ẩm ướt ít gió thích hợp cho rượu lên rãnh, hương rượu không bị bay đi mà ủ lại trong nước rượu, phong vị rượu cũng được giữ nguyên.

Thùng Vân Khởi này đã ủ được chừng ba mươi ngày, dung dịch cơm rượu đã tới giai đoạn chín muồi, Hạ Việt múc một miếng ném thử, mùi hương thơm ngọt nhảy mắt tràn đầy trong khoang miệng. Hắn chống tay vào thành thùng gỗ, vừa cúi người xuống đã ngửi thấy hương vị nồng nàn xông vào mũi, nhìn dung dịch có vẻ rất trầm tĩnh, nhưng nếu cho gậy vào nhẹ nhàng khuấy còn có thể thấy chút bọt khí nổi lên, chứng tỏ con men vẫn hoạt động ổn định.

“Tình huống rượu rất tốt, có thể lên rãnh được rồi.” Đỗ sư vừa ra lệnh, mọi người lập tức lấy túi và thùng đựng rượu ra, ngay ngắn trật tự chuyển sang phòng ép rượu.

Hạ Việt đứng cạnh bệ, cẩn thận tiếp nhận từng túi đựng thả vào trong rãnh. Túi đựng cơm sờ lên cảm giác rất mềm mại, bỏ xuống rồi trên tay vẫn còn vương lại mùi rượu thoang thoảng.

Giảng co nửa canh giờ, cơm rượu đều được cho vào túi, chỉnh tề chất đống trong rãnh. Đỗ sư gật đầu, hạ lệnh buông kích. Tầng đá vừa to vừa nặng lao xuống, chậm rãi đè lên túi chứa, từng chút từng chút ép ra chất lỏng trong suốt. Từ trong rãnh, dòng nước thơm ngát tuôn trào cuộn cuộn chảy, rơi vào thùng gỗ.

Lần nghiền ép này tốn hơn nửa canh giờ, vì đảm bảo tất cả nước rượu đều được ép hết, sau khi kích đã được thả xuống, Đỗ sư vẫn đợi một lúc lâu, đến khi xác định không còn giọt nào chảy ra mới tuyên bố công việc kết thúc.

Mặt nước trong thùng phẳng lặng trong suốt, Hạ Việt cầm một chén đưa cho Đỗ sư trước rồi mới cầm chén của mình lên. Vừa đưa chén rượu đến gần mũi đã nghe thấy hương khí vô cùng nổi bật, chất lỏng trượt xuống đầu lưỡi, sau khi vị chất đặc trưng của rượu vừa cất qua đi là có thể cảm nhận được độ chua vừa đủ. Nhìn chung, tuy mùi vị của Vân Khởi lần này còn hơi hỗn độn nhưng rất đặc sắc, sau khi lên lửa lần hai sẽ ổn định trở lại.

“So với năm ngoái còn tốt hơn.” Đỗ sư hài lòng nở nụ cười.

Hạ Việt cũng tán thành gật gật đầu, rượu mới có vẻ rất khả quan, hắn rất chờ mong rượu sau khi lắng sẽ có vị đạo như thế nào.

Hai vị đỗ sư đều thử qua rượu mới, nhóm tàng nhân mới bắt đầu châm rượu vào bình, đem đến tiểu khố phòng để tạm, chờ cặn rượu lắng xuống thì đem đi đun lần cuối là xong.

Công việc thuận lợi kết thúc thì vừa qua trưa, mưa còn đang lất phất rơi, tuy không lớn nhưng đứng một lát cũng ướt vai áo. Hạ Việt tùy tiện lấy một chiếc dù trong viện, giả bộ quơ một bình hồ lô nhỏ đựng rượu mới nhét vào ngực, ly khai tiểu viện định đem về nhà cho phu lang nếm thử.

Nam nhân vừa ra khỏi đại môn liền thấy tiểu hạ nhân của mình quay lưng về phía cổng, dựa vào tường viện bên cạnh, Hạ Việt ngạc nhiên hỏi: “Sao ngươi lại ở đây?”

“Thiếu gia ra rồi đấy à?” Tiểu hạ nhân nghe được thanh âm, quay đầu lại, thấy thiếu gia nhà mình liền cười toe toét, “Hi hi, ta đứng đây đợi ngài.”

“Ta hỏi ngươi tại sao lại chạy tới đây, đợi lâu chưa? Mặt mũi trắng bệch hết cả rồi, lạnh lắm đúng không?” Hạ Việt cau mày nhìn hắn.

Tiểu hạ nhân cố sức lắc đầu: “Không ạ, ta mới đứng một lát thôi. Thiếu phu nhân bảo ta tới đón ngài, sợ trời mưa ngài sẽ bị ướt.”

Nói đoạn, hạ nhân đưa chiếc dù trong lòng ra.

Tim Hạ Việt mềm xuống, hần cầm dù, cười nói: “Lần sau đừng mất công như thế, trong lò rượu cũng có dù mà, chả lẽ ta che một lúc hai cái sao.”

“Dù trong đây làm sao bằng nhà mình được, để ta cầm cho, thiếu gia dùng cái này đi, mới ra đến cửa thôi mà áo choàng của ngài đã ướt nhẹp rồi.” Gã sai vặt nói đoạn, đưa tay nhận lấy dù trong tay Hạ Việt.

Hạ Việt cúi đầu nhìn một chút, đúng là dù trong viện có hơi nhỏ, che không hết nên bị mưa tạt vào. Nam nhân bất đắc dĩ cười gật đầu, bung chiếc dù to kia ra.

Tiểu hạ nhân cầm lấy dù ở lò rượu, sau đó lui thủi chạy theo Hạ Việt trở lại Vân trạch.

Về đến nơi, Hạ Việt không dám đi vào phòng trong ngay, hần đứng ở gian ngoài cởi áo choàng có hơi ẩm ra treo lên, thuận tiện đổi giày. Tiểu khanh quan theo phân phó của Thúc Yến đưa sang một chiếc khăn bông tắm nước nóng, Hạ Việt nhận lấy, lau mặt và tay sạch sẽ, xác nhận trên người không còn hơi lạnh nữa mới đến gần phu lang.

“Sao thế?” Thúc Yến nhìn hần cẩn thận như vậy, không khỏi lo lắng hỏi.

Hạ Việt lắc đầu: “Chỉ ướt áo choàng thôi, ta sợ làm người bệnh. Có phu lang săn sóc đưa dù như thế, ta làm sao có chuyện gì được. Hôm nay cảm giác thế nào, cục cưng có nháo người không?”

Từ tối qua Thúc Yến đã bị hài tử lặn qua lặn lại một hồi, ngủ không nổi, sáng nay Hạ Việt rời giường thì thấy phu lang hai mắt có quầng thâm.

“Sáng nay còn đỡ, cũng không biết nhóc con kia lại quậy cái gì nữa, ta thấy hơi khó chịu, người cứ mệt mệt.” Thúc Yến vuốt cái bụng tròn hỏ ra của mình, có chút uể oải đáp.

Hạ Việt cũng đưa tay sang sờ sờ, lo lắng nói: “Ta gọi Thẩm đại phu sang xem cho người nhé?”

Thúc Yến gật đầu.

Thẩm đại phu cùng tiểu được đồng đến, sau khi khám xong liền bảo mọi chuyện vẫn bình thường, có thể là tối hôm qua nhóc trong bụng quậy một hồi, tay chân dè vào chỗ nào đó, chờ nó xoay người thêm lần nữa là ổn.

Cũng may dạ dày không bị ảnh hưởng, Thúc Yến vẫn ăn được nên Hạ Việt cũng yên tâm.

Ăn cơm trưa xong, Hạ Việt mới lấy hồ lô nhỏ ra. Thúc Yến mới đầu còn không hiểu lắm, đến khi Hạ Việt mở nắp lọ, một làn hương quen thuộc chui vào trong mũi, nhất thời hai mắt y sáng ngời.

“Đây là... rượu mới lên rãnh hôm nay?!” Mũi nhỏ hít hít mấy cái, cảm giác mát lạnh tràn đầy, y cũng không dám đưa tay cầm, chỉ ngẩng đầu hỏi trượng phu.

Hạ Việt lấy li ra, vừa rót rượu vừa nói: “Là thùng Vân Khởi đầu tiên của năm nay, một canh giờ trước vừa lên rãnh, ta thuận tay lấy một ít.”

Nói đoạn, hần đưa li rượu cho Thúc Yến: “Ném thử đi, nhưng không được nuốt đâu đấy.”

Thúc Yến có vẻ rất vui, y cẩn thận tiếp nhận li rượu, đưa lên mũi ngửi ngửi, sau mới cúi đầu cẩn thận uống. Y thở phào một hơi, ngậm rượu trong miệng bắt đầu bình phẩm.

Hạ Việt thấy đối phương hít hít mắt lại, đuôi mày cong lên sung sướng, hần cũng không khỏi nở nụ cười.

Vị đạo nhu hòa của Vân Khởi làm Thúc Yến có chút mê mẩn, mùi thơm của rượu mới hoạt bát, uống vào trong miệng lại có cảm giác cao nhã dịu dàng, tuy còn hơi nhẹ nhưng có thể đoán được lúc ổn định lại sẽ còn xuất sắc hơn so với năm ngoái.

Bởi vì không được nuốt, Thúc Yến có chút tiếc nuối ngậm một lúc, đến khi y rót cục mỡ mắt ra, chợt trông thấy người nọ mỉm cười dịu dàng, đang nhìn y chăm chú.

Đáy lòng Thúc Yến bỗng chợt rung động, thiếu chút nữa nuốt rượu trong miệng xuống. Vô luận đã ở bên nhau bao nhiêu tháng ngày, y vẫn không thể nào chống lại ánh mắt nhu tình của nam nhân, cứ thế mà mặt đỏ tim đập.

Thức Yến nhỏ rượu vào chậu nhỏ, tiểu hài tử ném được hạo tửu có vẻ rất là thỏa mãn: “Vân Khởi năm nay tuyệt thật đấy, ta cảm giác các tầng mùi của nó đều tốt hơn so với năm ngoái, lại đậm đà nữa, có phải do nó vừa mới lên rãnh không. Thật mong quá, sau khi đun lại nhất định càng thêm mỹ vị!”

“Ta cũng cảm thấy như vậy.” Hạ Việt nhấp một ngụm, mùi rượu vừa lên rãnh thì khá trầm, khó khăn lắm mới nếm được hương khí và vị đạo trong đó, “Lúc lên lửa lần hai chắc người đã sinh rồi, cố chờ một chút.”

Biết Hạ Việt thấy mình muốn uống mà không được nên an ủi, Thức Yến gật đầu, cười đến mặt mày cong cong.

Sau khi thùng Vân Khởi đầu tiên lên rãnh thành công, mọi người lập tức bắt tay vào thùng thứ hai.

Thùng thứ hai lên men muộn hơn thùng đầu hai ngày, sau khi lên rãnh thì trời nổi gió, lò rượu đành phải chờ đến hôm nào yên ả một chút mới tiếp tục.

Hạ Việt lại quơ một tiểu hồ lô, mang về nhà cho Thức Yến uống. Hai thùng không khác nhau lắm, mùi vị cũng không thua kém, thậm chí còn có phần mãnh liệt hơn.

Thức Yến cùng Hạ Việt lên thảo luận một hồi, thật không muốn bán hết cả hai thùng Vân Khởi đi. Hôm nay hai người đã phẩm rượu xong, mùi vị hai thùng Vân Khởi sau khi lên lửa hẳn sẽ có khác biệt rõ rệt, cứ thế châm vào bình bán thì không ổn lắm. Hiện tại cảm giác hai thùng rượu đều phi thường xuất sắc, nên lưu lại một thùng để ủ, có điều nghĩ thế nào vẫn thấy tiếc thùng kia.

Hạ Việt nói với Đỗ sư chuyện này, Đỗ sư thoát nhìn cũng rất khổ não. Hai người đứng ngoài hành lang nửa ngày, rốt cục vẫn không quyết định được.

“Thế này vậy, chờ thùng Vân Khởi cuối cùng của thiếu tòng chủ lên rãnh đi, chúng ta mang nó đi ủ.” Đỗ sư nói, “Nếu đem đi bán ngay mà mùi vị Vân Khởi của ngài không giống Vân Khởi của ta thì còn phiền hơn. Cơ mà rượu ủ lâu năm rất có mị lực, đến lúc ra lò còn xuất sắc hơn so với mùi vị hiện tại nhiều. Chỉ là tốn thời gian quá mà không có người thưởng thức được, có chút đáng tiếc.”

Hạ Việt cũng biết chỉ có thể như vậy.

Hắn kỳ thực không cho bản thân là siêu việt gì, chỉ muốn mau chóng để Vân Khởi thành thực ra mắt mọi người. Đành vậy, ít ra vẫn còn hai thùng Vân Khởi của Đỗ sư an ủi.

“Thùng Vân Khởi thứ ba chắc phải chờ qua Nguyên tiêu mới lên rãnh được đúng không?” Đỗ sư hỏi hắn.

“Đúng vậy.” Hạ Việt đáp, “Hiện tại bọt khí vẫn liên tục nổi lên, ta nghĩ chúng ta còn phải đợi thêm vài ngày nữa.”

“Ừ.” Đỗ sư cũng đồng ý, “Ta thấy tình huống rượu rất tốt, thiếu tòng chủ cứ quyết định thời gian đi, dù sao đây cũng là rượu người cất.”

Một đồ sư phải biết phán đoán và nắm rõ thời gian ép rượu, Hạ Việt không tự tin bản thân có thể làm tốt, hắn biết mình hiểu rất rõ tình huống của Vân Khởi, nhưng chính vì vậy hắn càng sợ hơn. Nếu ép rượu quá sớm hoặc quá muộn là coi như bao nhiêu công sức sẽ đổ sông đổ biển, cho dù có lên rãnh được thì mùi vị cũng thiếu hụt nhiều.

Hạ Việt cảm thấy khá là áp lực.

Hắn nhìn thùng gỗ to còn đang sủi bọt, nội tâm không ngừng thuyết phục bản thân đừng sợ hãi.

Không sao, không sao, bây giờ còn chưa phải lúc, chờ đến qua Nguyên tiêu đã, con men vẫn còn đang hoạt động, không được gấp, không được sợ, hắn tự nhủ.

Tâm tình xấu sẽ ảnh hưởng đến năng lực phán đoán, Hạ Việt cảm giác mình ở lì tại đây lại càng phản tác dụng. Hắn xoay người định rời đi, rồi lại do dự quay lại, tiến đến cạnh thùng gỗ, lấy muôi múc thử một miếng. Xác định không có vấn đề, tình huống cơm rượu hết như mình nghĩ, hắn rốt cục an tâm một chút.

Buông muôi xuống, nam nhân nhìn thùng gỗ chăm chú một lúc lâu, cuối cùng mới ly khai.

68. Chương 68: Nguyên Tiêu Ngắm Hoa

Buổi sáng ngày mười lăm tháng Giêng, lò rượu lại nghênh đón lễ đảo tăng.

Do cuối thu năm ngoái trời khá ẩm, công tác chưng cất rượu trên thực tế là đến cuối thu đầu đông mới bắt đầu, bởi vậy trình tự làm việc so với năm kia đều muộn hơn nhiều, nhóm tàng nhân muốn về quê cũng phải dời lại. Dù sao cái nghề cất rượu này thành hay bại đều nhờ trời, mọi người cũng không có biện pháp.

Cơm của mẻ rượu cuối cùng trong năm đã nấu xong, các tàng nhân quét dọn phòng, mấy học đồ đứng ngoài viện súc rửa thùng gỗ, vải trắng cũng được giặt sạch sẽ, phơi đầy trong sân.

Hạ Việt dọn dẹp xong, lần thứ hai đi tới khu chưng cất.

Thùng Vân Khởi thứ ba làm muộn nhất, những thùng khác đã lục tục chuẩn bị lên rãnh mà Vân Khởi của hắn vẫn đang lẳng lặng chờ.

Hạ Việt múc một muôi ném thử, nghiêm túc bình phẩm.

“Vẫn còn nổi bọt khí cơ à...”

Nam nhân nghe tiếng liền quay lại, chợt thấy Đỗ sư chẳng biết từ lúc nào đã đứng sau lưng mình.

Đỗ sư cười gật đầu với hắn, cũng ném thử dung dịch. Lão nhân trầm mặc hồi lâu, cuối cùng lên tiếng hỏi: “Thiếu tàng chủ cảm thấy thế nào?”

Dung dịch đã có mùi cồn, hương vị cũng tốt, chỉ là cảm giác vẫn thiếu thiếu cái gì đó, Hạ Việt do dự một chút rồi mới nói: “Ta nghĩ chúng ta vẫn phải đợi thêm mấy ngày nữa.”

Thêm mấy ngày nữa, chiếc thùng này coi như ủ hơn một tháng. Đỗ sư nhìn hắn một cái, gật đầu.

“Ta thì thấy hai ngày nữa là được rồi, bất quá, nếu chính tay người làm ra nó đã cho là vậy, vậy cứ chờ đi, thiếu tàng chủ hãy tin vào phán đoán của mình.”

Nhìn khuôn mặt tươi cười cổ vũ của Đỗ sư, Hạ Việt nguyên bản còn có chút dao động cũng an lòng.

Dùng gậy gỗ khuấy xong, Hạ Việt nhìn thùng gỗ ngậy ngấn một hồi, thẳng đến khi nghe được dưới lầu truyền đến âm thanh gọi nhau ăn cơm của các tàng nhân, hắn mới hoàn hồn lại.

Phát hiện thời gian không còn sớm, Hạ Việt vội vàng mặc áo bào chạy về nhà. Thúc Yến còn đang chờ hắn ăn cơm chung, để phu lang bị đói là không tốt.

Hôm nay là Nguyên tiêu, mấy ngày rồi thời tiết không tệ, mặc dù vẫn có chút lạnh nhưng trời quang mây tạnh, không có gió, cũng không có mưa hay tuyết, đến tối chắc là có thể thấy trăng.

“Nghe nói năm nay mấy cây hoa vân anh bên bờ sông nở sớm, Thúc Yến vẫn phải ngồi xe lăn nên chúng ta đừng vào chỗ người ta đốt đèn, đông lắm. Buổi chiều ăn chút gì lót dạ rồi ra đó ngắm hoa, chờ đến tối thì xem hoa đăng rồi sang quán nhé.”

Ăn cơm trưa xong, Hạ Việt cười nói với phu lang kế hoạch của mình, Thúc Yến đương nhiên là chồng nói gì nghe nấy, bất quá nghĩ tối đến có thể đi ngắm hoa, y thật sự rất mong chờ.

Vân anh chỉ mọc ở khu Đông, Thúc Yến ở ngoại ô nên chưa thấy bao giờ, lúc gả về Vân gia thì bận rộn nhiều việc nên không hay ra ngoài, bây giờ lại còn phải ngồi xe lăn. Một con đường phủ đầy hoa! Y làm sao mà không thích được!

Tiểu hài tử nghe lời nhắm mắt lại, ngủ sớm dậy sớm, thức rồi là sẽ được đi chơi.

Đỗ Thúc Yến ngủ xong, Hạ Việt cũng ôm phu lang nghỉ ngơi một lát. Chỉ là khi chớp mắt cũng không an ổn, hắn nằm mơ, trong mơ đều là mùi hương của Vân Khởi cứ quanh quẩn không tan, tuy rằng không tính là ác mộng nhưng cũng làm Hạ Việt căng thẳng khó chịu.

Lúc nam nhân mở mắt ra thì bên ngoài rất yên tĩnh, đại khái vừa qua giờ Mùi, Hạ Việt lẳng lẽ thở dài.

Lo nghĩ nhiều quá, ngay cả ngủ trưa một tí cũng bị bức bách, Hạ Việt nghĩ đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được áp lực lớn như vậy, dù là kiếp trước hay kiếp này.

Rõ ràng đã ước định được thời gian, rõ ràng biết mình không sai, nhưng tinh thần Hạ Việt vẫn luôn khẩn trương bất ổn, cứ lo lắng mãi.

Hạ Việt nằm yên trên giường không nhúc nhích, tùy ý để suy nghĩ chạy càng lúc càng xa. Mấy ngày nữa, mấy ngày nữa thôi là hẳn sẽ được tự do, cơ mà mấy ngày là bao nhiêu ngày a?!

Đỗ sư cho rằng mai hoặc một là có thể lên rãnh, Hạ Việt lại đoán nên chờ thêm một thời gian, thế nhưng mình chỉ là tay mơ, có nên nghe theo ý kiến của lão tiên bối không?

Hắn thừa nhận mình đang mất tự tin, mặc dù có tri thức của đời trước, nhưng Hạ Việt rất rõ ràng, lý thuyết sách vở có khi còn không bằng trực giác và kinh nghiệm tích lũy.

Nam nhân dờ ra, hẳn vẫn không muốn từ bỏ quyết định của bản thân. Nếu không cứ chờ đến ngày mốt xem, nếu lúc đó thật sự rượu đã sẵn sàng, vậy chiếu theo lời Đỗ sư nói cho lên rãnh là được. Đây không phải là chuyện thắng thua, Đỗ sư giỏi như thế, mình cũng chẳng có gì phải xấu hổ cả.

Nghĩ rồi, Hạ Việt lại thở dài một hơi, lúc này mới chợt cảm nhận được hơi thở bình ổn của người bên cạnh. Hắn quay đầu, nhìn Thúc Yến đang ngủ say, khoe miệng chậm rãi lộ ra một nụ cười. Hình như đã lâu lắm rồi hẳn không được an tĩnh nhìn phu lang ngủ.

Sáng nào cũng vội vội vàng vàng chạy sang lò rượu, ngủ trưa hôm thì Thúc Yến ngủ không được hôm thì hẳn vừa nằm xuống một lát đã lại bật dậy đi làm việc. Hạ Việt trầm nghĩ, có lẽ đây chính là khoảng thời gian thanh thoi tốt đẹp nhất trong đời mình.

Người nọ dường như cũng có thể cảm nhận được đường nhìn của hắn, một lát sau, đôi hàng mi dài bắt đầu rung động, Thúc Yến nhẹ nhàng mở hai mắt ra.

Không đợi Thúc Yến tỉnh hẳn, Hạ Việt đã cúi xuống, hôn lên môi lên mắt y.

“Tướng công...” Thúc Yến ngoan ngoãn hôn lại, trong bụng hài lòng không thôi, hôm nay ngủ thật ngon, khó có được một bữa cực cứng không quảy, tâm tình y lúc này khá tốt.

Hạ Việt thấy trong mắt đối phương có tiểu ý liền mỉm cười hỏi y ngủ có ngon không, nhìn phu lang gật đầu liền yên lòng. Mấy ngày nay hai mắt Thúc Yến thâm quầng, ngủ trưa cũng không tiêu đi được làm Hạ Việt xót vô cùng. Hẳn cũng không có cách nào giúp y cả, chỉ có thể tận lực cùng đối phương ngủ trưa để y bớt mệt mà thôi.

Dường như em bé biết tối nay cha mình muốn đi chơi nên hôm nay động tĩnh trong bụng Thúc Yến tương đối ôn hòa, tựa hồ chỉ tìm cảm giác tồn tại, cũng không làm y khó chịu.

Vì vậy, đứa nhỏ mặc áo lông đội mũ, trong lòng ôm lò sưởi, đang uống trà thảo dược của Thẩm đại phu phối cho bị nam nhân bế lên đặt vào xe lăn, đẩy ra cửa ngắm hoa. Bởi vì Hạ Việt không thềm để ý phu phu ân ái bị người ta nhìn, tiểu hạ nhân và tiểu khanh quan cũng theo đuôi hai người.

Vân anh cạnh bờ sông không nhiều lắm, đại khái tầm bảy tám cây, hoa thường nở vào cuối tháng Hai, năm nay lại nở sớm.

Hạ Việt đẩy Thúc Yến đi tới, xa xa liền trông thấy trên bờ sông một mảnh hồng sắc diễm lệ.

Hạ Việt kỳ thực cũng là lần đầu tiên nhìn thấy hoa vân anh, hoa này cùng hoa anh đào trong ấn tượng của hắn hoàn toàn bất đồng. Hoa anh đào thường chỉ có hai màu hồng nhạt và trắng, hơn nữa chỉ gặp qua hoa cánh đơn, còn vân anh là cánh kép, trông rất tao nhã. (1)

Thúc Yến được trượng phu đẩy đến dưới tàng cây, y ngẩng đầu nhìn, bầu trời hầu như bị che khuất, đập vào mắt là từng đóa hoa to lớn rung rinh, tuy ít cây nhưng cành lá sum xuê, nổi thành một mảng, hết như một biển trời mây bát ngát.

“Vì thế nên mới được đặt tên là vân anh sao?” Thúc Yến bị kinh diễm, không khỏi nói ra suy nghĩ của bản thân.

Hạ Việt cười cười, phủi phủi bụi lên người y, quần kín bụng và chân, đáp: “Trong sách đúng là nói như vậy, nếu trông nhiều có lẽ trông càng tuyệt hơn.”

Thức Yến đột nhiên rất muốn nhìn thấy một biển hoa vân anh, bất quá y cũng chỉ nghĩ mà thôi chứ không dám nói. Đạo gần đây y đã ý thức được rằng, chỉ cần mình nói ra, cho dù là thuận miệng, trượng phu tựa hồ cũng dễ trong lòng. Chẳng hạn như Thức Yến nói thêm món gì đó, nếu Thẩm đại phu cho phép, ngày hôm sau đã thấy món ấy trên bàn cơm. Tuy Thức Yến cũng hiểu chuyện khoa trương kiểu trồng một đồng vân anh trong viện, trượng phu chắc là không biết làm, thế nhưng y vẫn không dám nói ra khỏi miệng.

Chỉ bảy tám cây cũng đã xinh đẹp vô cùng, Thức Yến phi thường thỏa mãn, trong lúc nhất thời, y ngơ ngác nhìn vân anh, không nói gì cả.

Thân cây không cao lắm nên Thức Yến không cần phải ngửa đầu, y đếm thử, phát hiện một bụi có thể có đến mười đóa hoa, sau đó y lại đổi sang đếm một đóa hoa có bao nhiêu cánh. Hạ Việt nhìn y tự chơi một mình, trên mặt cũng nở nụ cười.

Hai người hầu kia ngồi dưới đất, cố gắng nín cười. Thiếu phu nhân nhà mình ngắm hoa đến mê mẩn, còn thiếu gia nhà mình lại ngắm thiếu phu nhân đến mê mẩn, cái cặp này vui quá đi.

“Thật đáng tiếc.” Chẳng biết qua bao lâu, Thức Yến đột nhiên cúi đầu thở dài, có chút tiếc nuối nói.

Hạ Việt vẫn luôn nhìn y, ngay lập tức tiếp lời: “Làm sao vậy?”

Thức Yến mím môi nhìn nam nhân, đôi mày thanh tú hơi cau lại, tựa hồ có chút bất mãn.

“Tướng công, sang năm lại dẫn ta đi ngắm hoa được không?” Y nói với Hạ Việt, “Phải mang theo rượu.”

Hạ Việt sững sốt, lập tức bật cười.

Uống rượu ngắm hoa, có hoa mà không có rượu thật đúng là đáng tiếc. Hắn cười đáp ứng phu lang, năm sau nhất định sẽ dẫn y uống rượu ngắm hoa.

Thức Yến nghe nam nhân hứa xong, hài lòng tiếp tục vừa ngắm hoa vừa nói chuyện phiếm với Hạ Việt. Trượng phu học thức uyên bác, nói cho y nghe mấy truyền thuyết về vân anh, Thức Yến nghe đến nhập thần, tiểu hạ nhân và tiểu khanh quan cũng xích lại gần hai người.

Chờ đoàn người phục hồi tinh thần lại thì cũng đã sẩm tối. Bên bờ sông bắt đầu lác đác khách quan, Hạ Việt bèn sai tiểu hạ nhân đi mua hoa đăng đốt.

Đêm xuống, trời cũng trở lạnh, hắn nhận lấy lò sưởi của Thức Yến, mở nắp thêm than vào cho y.

Bầu trời dần đen kịt, không lâu sau, mặt nước đã phản chiếu ánh đèn lấp lánh, lúc hạ nhân mua đèn về thì phố xá gần đó cũng bắt đầu đèn đuốc sáng trưng.

Đốt hoa đăng xong, Thức Yến được Hạ Việt ôm lấy đặt ở bờ sông, tiểu hài tử nghiêng người, đôi tay của đối phương ôm chặt lấy hông y, y cúi xuống, đẩy đèn vào giữa lòng sông, Hạ Việt ngồi cạnh cũng thả hoa đăng xuống.

Hai người lặng lẽ nhìn hoa đăng theo dòng nước dập dềnh trôi. Chợt nhớ đến tình cảnh giờ này năm ngoái, mặt Thức Yến chậm rãi đỏ lên, Hạ Việt quay đầu, vừa lúc trông thấy gương mặt ửng hồng của người nọ phản chiếu dưới ánh lửa dịu dàng, quyến rũ vô cùng.

Hạ Việt ôn nhu hôn y, dư quang nơi khóe mắt phiêu sang chỗ tiểu hạ nhân và tiểu khanh quan đang bưng mặt xoay người sang chỗ khác.

Hai người ở bờ sông tựa vào nhau, bầu không khí bình thản say lòng người.

Chỉ là Hạ Việt không dám để Thức Yến đứng đây quá lâu, buổi tối bờ sông gió lạnh, hai người cũng chưa ăn gì cả. Hắn bế Thức Yến lên xe lăn, chỉnh lại quần áo và thảm, sau đó kêu hai đứa vẫn còn đang trong tình trạng phi lễ chó nhìn kia đến, đoàn người tiến sâu vào trong phố.

Hai người dùng cơm tối ở Hỉ Cửu Túy, Thức Yến ăn rất vui vẻ, lại còn len lén uống rượu trong li của Hạ Việt, tuy vậy cuối cùng y vẫn ngoan ngoãn phun ra, chỉ cần nếm được vị rượu đã thỏa mãn.

Hạ Việt quả thực bó tay với phu lang nghịch ngợm nhà mình, mắng cũng không được dung túng cũng không xong. Nam nhân suy tư một hồi, cuối cùng vẫn lựa chọn thỏa hiệp. Có lẽ do ngắm hoa gọi lên cơn sâu rượu

trong người Thúc Yến, nếu y ngoan ngoãn biết không được nuốt, vậy để y nhấp nhấp chút cho đỡ ghiền cũng được.

(1) Hoa cánh đơn:

Hoa cánh kép:

(2) Vân anh – : là mây còn là anh trong anh đào, dịch đại khái là hoa anh đào nở trông như mây, tác giả dựa trên hình ảnh này để miêu tả hoa vân anh, hoa này không có thật đâu ...

69. Chương 69: Chợ Hoa Đăng

Ra khỏi Hi Cữu Túy, Hạ Việt đưa Thúc Yến đi xem chợ ***g đèn. Tuy đường xá rất rộng nhưng hôm nay chợ vô cùng náo nhiệt, người ngựa tấp nập, Hạ Việt không dám đi vào chỗ đông, sợ phu lang bị đụng nên chỉ đẩy xe loanh quanh chỗ vắng vẻ một chút.

Trong thành thỉnh thoảng truyền ra tiếng hét và tiếng cười vui vẻ, Thúc Yến biết người ta đang tổ chức rước đèn.

Không phải là y không có hứng thú, nếu là bình thường y chắc chắn sẽ chạy đi xem ngay, dù sao y chưa bao giờ được xem rước đèn cả. Bất quá bây giờ người mang bụng to cũng không dám làm vậy, huống chi chân còn đang đau, cứ nghe lời tướng công là tốt nhất.

Cũng do nhiều người đều đi xem rước đèn nên chợ hoa đăng hơi vắng, Hạ Việt chậm rãi đẩy Thúc Yến vừa đi vừa ngắm.

Lòng đèn ở Dận thành đa số bọc bằng vải lụa, chủng loại kiểu dáng không ít, có mấy đứa nhỏ đứng mời chào, trên quầy treo đèn các loại hình hoa hoặc động vật, vài khanh quan trẻ tuổi cầm ***g đèn hoa sen trông rất vui mắt.

Thúc Yến thậm chí còn thấy có nhà bán ***g đèn hình hoa vân anh, làm rất công phu.

Hạ Việt nghĩ hôm nay vừa ngắm vân anh xong lại gặp được một chiếc ***g đèn y chang, hơn nữa đi mãi cũng chỉ thấy mỗi nhà này bán đèn vân anh, coi như là có duyên. Vì vậy, không đợi Thúc Yến mở miệng, hắn đã tiến đến bên sạp mua lấy.

Thúc Yến nhìn trượng phu cười tủm tỉm đưa ***g đèn cho mình, trong lòng ấm áp, đưa ra trước mắt cẩn thận ngắm. Lòng đèn đã cắm nến đốt sẵn, ánh lửa phản chiếu trên mặt người nọ một tầng hồng sắc rực rỡ, Hạ Việt nhìn thấy, đáy lòng cuộn sóng không thôi.

Kim nén cảm giác muốn dè người ra hôn, Hạ Việt sờ sờ đầu bà xã, quay lại nói với hai người hầu sau lưng: “Hai đứa thích cái gì thì đi mua đi.”

Tiểu hạ nhân tiếp nhận bạc của thiếu gia đưa tới, cùng tiểu khanh quan đưa mắt nhìn nhau, trên mặt nở một nụ cười tươi rói. Lúc này hắn chăm một cái ***g đèn hình con lân, chỉ là không dám mở miệng, thấy thiếu gia gật đầu thì vui sướng không thôi, nhanh chóng chui vào trong quầy hàng.

Thúc Yến thấy tiểu khanh quan nhà mình vẫn đứng nguyên tại chỗ liền hỏi y: “Sao không đi? Chúng ta đã đến đây rồi, đang Tết mà, người thích cái nào thì cứ chọn.”

Đứa nhỏ kia ngượng ngùng cười cười, ấp úng đáp: “Ta thấy cái nào cũng đẹp cả nên chưa biết chọn sao.”

Thúc Yến biết tiểu khanh quan này từ nhỏ đã đến Vân gia làm việc, nguyên tiêu năm ngoái cũng ở nhà, không tới chợ hoa đăng. Hôm nay dẫu y theo cũng là nhờ Thúc Yến xin Hạ Việt, nếu có nam nhân ở đây thì không cần y theo hầu hạ làm gì, nhưng Thúc Yến chỉ là muốn để đứa nhỏ cũng có dịp vui chơi một lần.

Thấy tiểu khanh quan tựa hồ thật sự hoa mắt với đồng đèn đóm, Thúc Yến vừa định hỏi tiếp thì hạ nhân nọ đã vòng trở về, tay phải cầm ***g đèn con lân của mình, tay trái cầm một chiếc khác, trực tiếp nhét vào trong lòng tiểu khanh quan.

Ba người còn lại cúi đầu nhìn, đó là một chiếc ***g đèn hình cá chép đang ngẩng đầu vẫy đuôi, trông vô cùng sinh động, bên ngoài bọc lụa màu đỏ, ánh nền bên trong hắt một mảnh đỏ thẫm lên vạt áo dài của tiểu khanh quan.

“Cho ta?” Tiểu khanh quan ngạc nhiên nhìn người nọ.

Tiểu hạ nhân thoải mái gật đầu, đáp: “Lúc này ở Hỉ Cửu Túy thấy người thích ăn cá, vậy cái này chắc cũng được đi. Mấy khanh quan khác thích hoa sen, nhưng ta thấy cá chép đẹp hơn, trông có không khí!”

Thức Yến trợn mắt nhìn tiểu khanh quan vui vẻ cười nói cảm ơn, y ngẩng đầu nhìn trượng phu, vừa lúc thấy Hạ Việt cũng đang nhìn mình.

Phu phu nhìn nhau trong chốc lát, sau đó bật cười.

Nếu như không phải hai người kia một điểm mặt đỏ tim đập cũng không có, Hạ Việt suýt chút nữa đã làm mai cho tụi nhỏ. Một đứa 15 một đứa 14, hiện tại định thân cũng không sớm. Cơ mà chẳng lẽ đây không phải là lần đầu tiên hai đứa này tặng đồ cho nhau? Cho nhận rất là quen tay, ngay cả khách sáo cũng không thấy.

Chắc chắc. Hạ Việt sờ sờ cằm không nói tiếng nào.

Bốn người lại dạo chợ một lúc, đến giờ Tuất, dân trong thành cũng bắt đầu diễu hành. Hạ Việt đẩy Thức Yến ra đầu chợ, từ đằng xa nhìn hội rước đèn.

Đèn trong lễ hội đều rất lớn, có cái còn cầm được, có cái phải treo lên xe. Thức Yến thấy người phía trước đang giơ một chiếc ***g đèn hình cầu tròn xoe, vải bọc màu kem đang tản ra ánh sáng trắng dịu dàng. Y hỏi trượng phu đó là hình gì, Hạ Việt suy nghĩ một chút rồi đáp: “Chắc là hình mặt trăng.”

“Mặt trăng?” Thức Yến ngẩng đầu nhìn trời, ông trăng tròn vành vạnh, xung quang có một quầng sáng màu vàng nhạt nhu hòa: “Giống thật đấy.”

Đèn trên chiếc xe đằng sau càng lớn hơn nữa, hình thức cũng đặc biệt, ***g đèn cầm tay không sánh được. Thức Yến thấy có đèn hình con nai, hổ, thậm chí còn có một cái nhà lầu.

Hạ Việt thấy đèn hình nhà lầu cũng hơi giật mình, đèn không quá lớn, cao bằng người, nhưng làm rất khéo, không chỉ có cửa sổ hàng lang còn có mái đình chạm khắc, trên vải bọc có thêu nhân vật, có người đang tựa vào lan can, người đang uống rượu, người thì nói chuyện với nhau, nhìn vô cùng sống động.

Mãi cho đến khi đi dạo chợ xong trở về nhà, rửa mặt lên giường ngủ, Thức Yến vẫn chưa phục hồi tinh thần. Hạ Việt thấy tiểu hài tử trong lòng hưng phấn đến ngủ không được, đáy lòng không khỏi có chút hổ thẹn.

Hắn cúi người hôn lên mặt phu lang, nói: “Là tướng công không tốt, năm ngoái đi thả hoa đăng lại quên không cho người đi xem rước đèn.”

Nguyên tiêu năm ngoái, Thức Yến lần đầu tiên nở nụ cười, hai người đều rất kích động, thả hoa đăng xong thì ôm lấy nhau mãi, đến khi hoàn hồn thì lễ rước đèn đã kết thúc. Hạ Việt khi đó cũng không để ý, chỉ muốn mau chóng về nhà báo tin vui cho phụ thân và cha. Cuối cùng, hai người chỉ cầm ***g đèn thả đi dạo một vòng mà không vào trong chợ.

Thức Yến cười lắc đầu, mái tóc nhẹ nhàng cọ lên cánh tay Hạ Việt: “Năm ngoái chúng ta đâu được rảnh rồi thế này, ngay cả ta cũng quên, làm sao lại là lỗi của tướng công được? Hôm nay ta thật sự rất vui, không ngờ có đèn to như vậy, làm chắc cực lắm, thật là đẹp! Chúng ta còn nhiều thời gian mà, có gì lần sau người lại dẫn ta đi nhé?”

Cảm giác như mình đang được vợ dỗ dành, Hạ Việt nở nụ cười, thơm mạnh lên trán Thức Yến một cái: “Đương nhiên, năm nào cũng dẫn người đi.”

Thức Yến cũng cười theo, “Năm nào cũng nhìn lại đám ra chán thì sao.”

“Chưa chắc.” Hạ Việt đưa tay vuốt ve bụng Thức Yến, “Đội hài tử lớn một chút, dẫn cả nó đi. Người bảo muốn sinh mấy đứa cơ mà, đến lúc đó coi như là năm nào cũng đi còn gì.”

Nghe trượng phu nói xong, Thúc Yển chợt cảm thấy thật hạnh phúc, khung cảnh tươi đẹp trong miệng nam nhân, chỉ cần tưởng tượng một chút đã thấy ấm áp.

Qua Nguyên tiêu, thời gian Hạ Việt ở lò rượu càng nhiều. Lò rượu đã đảo tăng, hẳn không cần phải mới sáng sớm đã chạy tới, nhưng bởi vì lo lắng tình huống của thùng Vân Khởi kia, Hạ Việt sáng chiều đều chạy sang bên đó.

Nguyên tiêu qua ba ngày, đến mười bảy tháng Giêng, thùng Vân Khởi thứ ba thỉnh thoảng vẫn sủi bọt, có vẻ như chưa lên men xong.

Hạ Việt ngâm một ngụm vào trong miệng, cẩn thận bình phẩm, hẳn có thể cảm nhận được rượu này rất tốt, nhưng mà... Hạ Việt nhỏ dung dịch ra, nhìn chằm chằm vào thùng gỗ, mày kiếm chau lại.

Đúng vậy, hôm nay dung dịch đã đạt đủ điều kiện lên rãnh, tuy hương khí và vị đạo đều rất tốt, nếu ép ra hẳn sẽ rất mỹ vị. Đỗ sư đã cất rượu mấy thập niên, vị giác đương nhiên không thể nghi ngờ, thế nhưng Hạ Việt vẫn cảm thấy giờ chưa phải lúc.

Chờ một chút, chờ một chút nữa thôi.

Hạ Việt một lần nữa phủ kín vải trắng lên miệng thùng, chậm rãi rời đi.

Đến tối, tiểu hài tử đã ngủ nhưng nam nhân nằm cạnh cứ trằn trọc mãi, làm thế nào cũng không ngủ được. Thúc Yển mấy ngày này ngủ cũng không ngon, nếu không phải sợ y nửa đêm dậy không thấy mình đâu lại khó chịu, hẳn thật muốn sang lò rượu cảm rãnh canh chừng.

Mơ mơ màng màng ngủ, trong mộng quả nhiên vẫn tràn ngập mùi rượu, lúc sau hẳn thậm chí mơ thấy mình chọn thời điểm sai nên rượu bị hỏng hết.

Hạ Việt biết rõ mình đang nằm mơ, thế nhưng dù có giãy giụa thế nào cũng không tỉnh lại được.

Vất vả lắm mới mở mắt ra được thì trời đã gần sáng, Hạ Việt thở hắt, ngực hẳn nặng như đeo chì, giữa trán nhức nhối, cảm giác như cả đêm không ngủ. Cứ như vậy chịu đựng một ngày, hẳn đã sắp bốc hỏa, chuyện duy nhất làm hẳn vui một chút đó là chân trái của Thúc Yển đã lành, có thể đi lại trong phòng.

Xe lăn bị cất đi, Hạ Việt không cần thường xuyên ở bên cạnh Thúc Yển, ngoại trừ một ngày ba bữa ở nhà cùng y ăn cơm ra hẳn đều chờ ở lò rượu, ăn tối xong cũng chạy sang đó, đến khuya mới về. Mặc dù Thúc Yển không nói gì nhưng cũng biết trượng phu đang có chuyện gấp, rất tế nhị không hỏi.

Đến đêm ngày mười chín, Hạ Việt đi tìm Đỗ sư.

“Thiếu tàng chủ? Quyết định lên rãnh sao?” Đỗ sư thân thiết hỏi.

Từ lúc quyết định giao ba thùng Vân Khởi cho Hạ Việt thì lão nhân liền hoàn toàn buông tay, để Hạ Việt dùng cách thức của mình sản xuất, ngay cả thời điểm lên rãnh cũng không hỏi. Không hiểu sao, Đỗ sư có một sự chờ mong kỳ lạ đối với thiếu tàng chủ, luôn cảm thấy có thể tin tưởng người thanh niên này, tin tưởng hẳn sẽ không phạm sai lầm.

Nét mặt Hạ Việt rất nghiêm túc, hẳn gật đầu nói: “Cha, ta muốn dùng phương pháp treo túi.”

“Treo túi?!” Đỗ sư có chút kinh ngạc nhìn hẳn.

Treo túi là một phương pháp lên rãnh hiếm được áp dụng, người ta không dùng kích để ép mà cho dung dịch cơm rượu vào túi treo lên, hứng thùng phía dưới cho rượu tự nhỏ xuống. Bởi vì không bị áp lực nên rượu chảy ra là cơm bị men hoá lỏng, cho nên rượu thu được cũng là phân tinh hoa ít tạp chất nhất, vị đạo cực kỳ tinh thuần, hương khí thơm ngát.

Chỉ là phương pháp này sẽ phi thường tiêu hao nhân lực và thời gian. Phải từ từ cho cơm rượu vào túi, quá trình này so với đơn thuần nhét vào túi mang đi ép thì chậm hơn nhiều, miệng túi phải buộc thật chặt và nhanh, tận lực giữ nước rượu không bị tràn ra trong quá trình làm để tránh lãng phí. Treo túi xong, đợi tất cả rượu chảy ra cần ít nhất một ngày một đêm.

Phương pháp này không chỉ phiền phức, mà còn phải chờ từng giọt từng giọt rượu tích lại, lượng rượu thu được so với dùng kích ép ít hơn rất nhiều. Số lượng ít, tốn thời gian, phí sức, đây là những nguyên nhân làm phương pháp này ít được áp dụng.

Lò rượu Vân gia đã hơn mười năm không sử dụng phương pháp treo túi nữa, lần này coi như hiểu thiếu tàng chủ trân trọng thùng Vân Khởi này cỡ nào. Đỗ sư nhìn Hạ Việt về mặt ngưỡng trọng, hần trầm ngâm trong chốc lát, cuối cùng gật đầu: “Ừ, vậy dùng treo túi đi. Lúc nào chúng ta bắt đầu?”

Hạ Việt trầm mặc vài giây rồi đáp, trong mắt là khấn trương cùng kiên định đan xen: “Qua giờ Ngọ ngày mai.”

70. Chương 70: Ra Đời

Ngày hai mươi tháng Giêng, thùng Vân Khởi cuối cùng lên rãnh.

Sáng sớm hôm đó có mưa phùn nên không khí tương đối ẩm ướt, mặc dù có gió nhưng cũng ít, thời tiết coi như thích hợp cho rượu lên rãnh.

Hạ Việt tập trung chín tàng nhân lại, tính cả hần là tổng cộng mười người, bắt đầu chuẩn bị công tác. Hôm qua, sau khi nói chuyện với Đỗ sư xong, hần liền sai người chuẩn bị đầy đủ dụng cụ.

Túi treo năm nào cũng được giặt ít nhất một lần, bảo đảm không lưu lại cặn bẩn, có điều rửa mấy sợi dây thì khá là phiền. Lò rượu rất ít khi dùng dây, cất trong kho chứ không được giặt giũ thường xuyên. Tuy rằng chỉ xài dây buộc miệng túi rồi treo lên, không tiếp xúc với cơm rượu, khả năng làm bẩn rượu rất thấp, nhưng Hạ Việt vẫn kiểm tra một lần, lại dùng bột than tre tẩm lên để làm sạch.

Sử dụng phương pháp treo túi để lên rãnh cần khoảng bảy cái thùng gỗ, một thùng gỗ hứng được tầm hai mươi đến ba mươi túi. Hạ Việt dự phòng thêm một cái, vì vậy, trong phòng để tám cái thùng, dùng bệ đá và ván gỗ lót phía dưới. Người ta dựng ba cái sào gỗ trên miệng thùng để lát nữa sẽ treo túi lên sào.

Vừa qua giờ Mùi, Hạ Việt liền mở vải dầy ra. Vân Khởi của hần nằm im lìm trong thùng, hầu như không thấy bọt khí nữa. Hạ Việt ném thử, vị đạo vẫn nhu hòa hết như suy nghĩ của hần.

Sẽ ổn cả thôi, hần tự nhủ.

Phòng ép không chứa được hết mấy cái chậu gỗ, cũng may rượu khác đều đã lên rãnh xong, dọn dẹp lại một chút coi như cũng đủ chỗ. Các tàng nhân đổ cơm rượu vào thau nhỏ chuyển đi, cho vào trong túi buộc chặt lại treo lên rồi dùng vải phủ kín, không cho túi đụng tiếp xúc với không khí.

Mọi người im lặng khấn trương tiến hành công việc, sau khi lập đi lập lại chừng hai trăm lần, tất cả dung dịch đều được bỏ vào trong túi, tổng cộng có một trăm chín mươi sáu túi. Hơn một canh giờ sau, tất cả các túi đều được treo và hứng chậu bên dưới.

Mười người, bao gồm cả Hạ Việt đều vây quanh mấy cái thùng, ai nấy đều lặng lẽ thở gấp, đến khi xung quanh vừa an tĩnh lại, bọn họ chợt nghe được tiếng từng giọt từng giọt rượu tí tách nhỏ xuống thùng.

Nghe được âm thanh ấy, Hạ Việt cảm giác cả người đều nhẹ nhõm, một lát sau, trên mặt hần rốt cục lộ ra nụ cười đầu tiên trong ngày.

Phương pháp treo túi cần ít nhất một ngày đêm để hoàn tất, trong quá trình luôn phải có người trông coi, tránh cho rượu chảy ra quá đầy ngấm ngược lại vào túi, cứ cách một lúc là phải vặn vòi nước dưới đáy thùng dẫn bớt rượu sang chỗ khác.

Hạ Việt ở luôn tại lò rượu, không về nhà, cơm tối cũng ăn cùng các tàng nhân, sau đó lại lập tức trở lại chỗ treo Vân Khởi. Mãi cho đến khuya, hần đổi ca gác với người khác, vừa chợp mắt chưa được hai canh giờ lại thức dậy tiếp tục coi chừng.

Nam nhân múc một ít rượu lúc đầu chảy ra vào một bình hồ lô nhỏ. Theo thời gian, dung dịch từ từ cạn kiệt, rượu mới chảy ra thì có màu trắng, sau đó từ từ trở nên trong suốt.

Trong bình Hạ Việt lấy là phần rượu trắng kia, gọi là cặn rượu (1), chỉ phần mỹ vị nhất của phương pháp túi treo, hẳn muốn đem về cho phu lang nhà mình.

Chỉ là, Hạ Việt không dám uống thử.

Hắn biết mình đang sợ, tuy hương khí tỏa ra bốn phía chứng tỏ đây là rượu tốt, hẳn tùy thời có thể mở vôi lấy muối tự mình xách nhận, nhưng hắn vẫn không dám. Hắn có cảm giác như đang chờ kết quả thi đại học vậy, vừa nôn nóng lại vừa muốn trốn tránh, cuối cùng, nam nhân quyết định cứ để rượu lên rãnh hết rồi tính.

Xa xa truyền đến tiếng gõ mõ cầm canh, một ngắn bốn dài, gõ năm cái, giờ đã là canh năm rồi sao?

Hạ Việt ngồi một mình trong viện, tay cầm đồng hồ nước không chớp mắt nhìn chăm chăm tám thùng gỗ phía trước.

Cấu trúc đồng hồ nước của Lạc Việt khá giống với đồng hồ cát, chỉ là bên trong thân đồng hồ chạm bằng ngọc lưu ly lại chứa nước. Chờ đến khi nước ở nửa trên đồng hồ chảy xuống hết, Hạ Việt liền mở vôi, bắt đầu dẫn rượu ra ngoài.

Mỗi một lần dẫn rượu là phải chạy qua chạy lại đủ tám chuyến, làm một mình tuy hơi cực nhưng may mà việc này không đòi hỏi tốc độ, làm chậm một chút cũng được. Hạ Việt nghĩ, coi như giết thời gian.

Đổ rượu vào thùng lớn, mùi thơm ngát bốc lên say lòng người, nam nhân im lặng nhìn mấy cái túi treo lủng lẳng trên sào, hẳn ngắn ra, bỗng dưng nhớ lại Thức Yến đang ở nhà một mình.

Cũng không biết tiểu hài tử ngủ có ngon hay không, đây cũng là lần đầu tiên từ khi y có thai mà phải ngủ một mình, không có ai bên cạnh.

Vừa nghĩ như thế, hắn lại bắt đầu lo lắng. Tuy rằng trước khi ra cửa, Hạ Việt đã dặn dò hạ nhân cẩn thận, cũng sai tiểu khanh quan đêm nay ngủ trong phòng, bảo đảm Thức Yến có đi vệ sinh hay cần gì đều có người trông nom. Vốn hắn nghe hai người kia cam đoan nên cũng an lòng, chỉ chú tâm chăm lo cho Văn Khôi, nhưng lúc này vừa nhớ tới hắn lại bắt đầu sốt ruột.

Hạ Việt mang theo thùng gỗ nhỏ từ trong phòng đi ra, vừa tới hàng lang đã thấy chân trời từ từ chuyển sáng.

Hắn xốc vải trắng lên kiểm tra, tần suất nước chảy đã vơi dần, chỉ là túi treo vẫn còn có chút phồng lên, quả nhiên phải tiếp tục chờ đến sáng.

Vừa dẫn rượu ra một lần nữa, Hạ Việt nghe được dưới lầu đã có tâng nhân bắt đầu lục tục hoạt động. Hắn quay đầu nhìn sắc trời một chút mới phát giác đã sáng hẳn rồi.

Hạ Việt giờ Hợi ngủ giờ Sửu đã dậy, thế mà bây giờ cứ nhiên không thấy mệt.

Hắn đuổi người, vịn lưng hai cái, lại nhìn tình hình mấy cái thùng một chút rồi đi xuống rửa mặt.

Đến giờ Thìn, tốc độ tích rượu đã chậm lại, nam nhân đoán mực độ rượu hiện tại không thể thấm lại vào túi liền cho mấy tâng nhân đang định thay ca rời đi. Đỗ sư cũng bước lên, Hạ Việt theo sau hắn tiến vào phòng.

Đỗ sư không bắn khoắn nhiều như Hạ Việt, lão nhân nhìn nước rượu trong suốt trong thùng lớn, đầu tiên là cúi đầu ngửi ngửi, trên mặt hơi lộ ra một nụ cười, sau đó dùng muôi gỗ múc rượu nếm thử.

Hạ Việt ở bên cạnh quan sát, cả người đều căng như dây đàn, ngay cả chân đứng cũng cứng ngắc. Hắn nuốt nước miếng nhìn chăm chăm Đỗ sư, khẩn trương chờ đợi.

Đỗ sư nhắm mắt lại, sau đó thở hắt ra, tinh tế thưởng thức rượu trong miệng. Mỗi lần thử rượu mới thì Đỗ sư đều như thế này, nhưng chỉ vài giây sau, hắn đột ngột mở choàng hai mắt.

Hạ Việt lại càng hoảng sợ, trên mặt tuy bất động thanh sắc nhưng trống ngực lại đập thành thịch, hắn nhìn Đỗ sư không dám thở mạnh.

Qua một lúc lâu, Đỗ sư chớp mắt một cái, sau đó lại trở lại bình thường. Lão nhân đưa muôi cho Hạ Việt, ý bảo hắn tự mình ném thử. Hạ Việt tiếp nhận muôi gỗ từ trong tay Đỗ sư, vân vê mấy ngón tay không để mình run rẩy.

Đây là rượu hẩn cất, là Vân Khởi của hắn, tốt hay xấu cũng là do hắn đích thân làm ra, hắn phải tự mình chịu trách nhiệm.

Hít một hơi thật sâu, Hạ Việt nâng muôi, để rượu tụ lại trên đầu lưỡi, chậm rãi thở ra. Hắn vốn định nhắm mắt thưởng thức, nhưng ngay lúc đó nam nhân chợt đột ngột giật bản mình.

Vị đạo trong miệng hoàn toàn nằm ngoài ngoài dự liệu của hắn! Hương vị trong khoang miệng êm ái lan tràn, mới đầu rất nhẹ nhàng khoan khoái, nhưng lại làm cho đầu lưỡi cảm giác phi thường mãnh liệt, các tầng mùi đan xen hòa vào nhau, lưu lại dư vị tuyệt vời, làm người cảm giác vừa ưu nhã lại vừa mạnh mẽ, chất lỏng ôn hòa ấm áp chảy từ đầu lưỡi ra khắp cơ thể.

“Cha...!” Hạ Việt kích động ngẩng đầu nhìn Đỗ sư, mở miệng lại không biết nên nói cái gì. Hắn cúi đầu nhìn nước rượu sóng sánh trong muôi, ***g ngực phập phồng kịch liệt.

Đỗ sư lúc này cũng nở một nụ cười rực rỡ, hắn nhìn Hạ Việt đang khó nén kích động, trong ánh mắt mang theo từ ái nói: “Thiếu tàng chủ, rượu của ngươi thật xuất sắc. Phong vị này vô cùng tuyệt diệu, ta dám nói đây là bình Vân Khởi tốt nhất của chúng ta từ trước đến nay.”

Hạ Việt cố gắng điều chỉnh hô hấp, nghe Đỗ sư nói vậy, hắn nhin không được nhếch miệng, trong lòng vô cùng vui sướng. Thật muốn cho Thức Yến ném thử, hắn đã thành công chế ra loại rượu tuyệt vời hơn cả tưởng tượng thế này, Thức Yến nhất định sẽ thích, cũng không biết sau khi y uống xong sẽ lộ ra biểu tình thế nào a...

Hạ Việt còn đang tưởng tượng thì bất chợt một loạt tiếng bước chân hấp tấp vang lên, cắt đứt suy nghĩ của hắn.

Tiểu viện chưa bao giờ xuất hiện âm thanh như vậy, Hạ Việt và Đỗ sư đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt của cả hai đều là không hiểu. Nam nhân buông muôi xuống, vừa định hỏi xem có chuyện gì đã thấy một tàng nhân xông vào, thở phì phò nói với hắn: “Thiếu tàng chủ, Vân gia gọi ngài về kìa! Thiếu phu nhân... sinh rồi!!!”

“...Cái gì?” Hạ Việt nhất thời không phản ứng kịp, đại não thoáng cái như tê liệt, nhin không được hỏi lại một lần.

“Thiếu phu nhân sinh rồi! Thiếu tàng chủ ngài mau trở về đi!”

Hạ Việt trợn mắt, đứng tại chỗ ngẩn ngơ hai giây, vừa hoàn hồn lại liền nói với Đỗ sư một tiếng, sau đó hệt như một cơn gió lao ra ngoài.

Đại môn Vân gia mở rộng, có mấy người đang đứng sẵn ở cửa chờ hắn về, Hạ Việt không thèm ngoái đầu một đường chạy vào Đông viện, nhưng hắn vừa vào tới sân lại bất chợt khựng lại.

Cửa sổ phòng ngủ đóng chặt, trên cửa buông màn kín mít, nhìn không thấy tình huống bên trong, xung quanh rất an tĩnh, không hề ồn ào như hắn nghĩ, cũng không nghe tiếng trẻ con khóc. Hạ Việt ngẩn ra, có chút hoảng hốt.

Không phải nói Thức Yến sinh sao, sao lại im lặng như thế, cảm giác trong phòng chẳng có ai cả.

Hạ Việt thở dốc, hắn bước từng bước chậm rãi đến trước cửa phòng ngủ, vén rèm lên, hít một hơi thật sâu rồi tiến vào.

Bên trong phòng rất ấm áp, Hạ Việt vừa chạy thục mạng xong nên thấy hơi nóng, hai người hầu kia không thấy đâu, chỉ có Vân phụ thân đang ngồi trước bàn.

Thấy nhi tử trở về, Vân phụ thân liền đứng lên đón: “Ngươi chạy về à? Đầu đầy mồ hôi rồi kìa, cẩn thận đừng để bị lạnh, lấy cho Thức Yến và đứa nhỏ mất.”

Hạ Việt ngơ ngác gật đầu, vội lấy khăn lau mồ hôi, hai mắt vẫn liếc về phía giường khùng trong phòng.

Vân phụ thân thấy hấn như vậy liền bật cười, cũng không đợi hấn hỏi liền nói tiếp: “Thức Yến không sao, sinh được một tiểu lang quan. Đại phu mới vừa đi, y mệt nên ngủ mất rồi, người nhỏ giọng chút, đừng làm người ta giật mình.”

Nói đoạn, Vân phụ thân liền xoay người đi vào trong, Hạ Việt đi theo, lúc này mới chú ý tới cạnh giường có để một chiếc phản gỗ nhỏ cho em bé, bên trên là một chiếc giỏ trúc, lộ ra một chiếc đầu nhỏ xíu hồng hồng.

“Xem con trai người này.” Vân phụ thân cười đến mức nếp nhăn trên khóe mắt trông càng sâu: “Giống hệt người hồi nhỏ.”

Hạ Việt cúi người xuống nhìn cục cưng còn đỏ hỏn, tuy nói là bảy tháng sinh nhưng trên đầu đã có một lớp tóc mỏng, cũng không gầy lắm, đại khái là do khung xương nhỏ. Hạ Việt lau tay sạch sẽ, cẩn thận chạm vào đầu em bé, sau lại lập tức rút trở về. Thân nhiệt của cục cưng thật là cao, nóng hầm hập. Do dự một hồi, hấn lại sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn hơi nhăn lại, xúc cảm mềm mại làm khóe môi nam nhân cong lên, chậm rãi hiện ra một nụ cười ngây ngốc.

Đây chính là nhi tử của hấn, hấn đã làm phụ thân rồi.

Hạ Việt nhếch miệng cười, chỉ cảm thấy chân tay luống cuống, không biết nên làm thế nào cho phải, thật sự rất muốn hôn em bé một cái, rồi lại sợ quấy rầy nó. Cục cưng đang ngủ say a, lỡ bị hấn làm khóc thì sao.

Lúc Hạ Việt đang khom người ngắm con trai, Vân phụ thân liếc nhìn lưng áo hấn, đưa tay sờ một chút, sau đó không đồng ý cau mày. Y vỗ vỗ nhi tử, nói: “Người nhanh đi thay quần áo đi, chảy mồ hôi thế này lỡ bị cảm thì sao.”

Hạ Việt lúc này mới phát hiện lưng mình đã ướt đầm, cả đêm qua cũng chưa tắm liền lập tức thẳng người, lùi ra sau cách xa hài tử một chút. Hấn khẽ khàng moi ra một bộ quần áo sạch, thấp giọng nói với cha mình: “Ta đi tắm.”

Vân phụ thân gật đầu: “Ừ, trong phòng có nước nóng đấy.”

Lúc sinh thì phải có nước nóng, lúc trước Hạ Việt đã cho người thông cửa phòng tắm và phòng ngủ, nhanh hơn so với nấu nước dưới bếp rồi đem lên nhiều. Hạ Việt nhúng tay vào bồn, thấy nhiệt độ vừa đủ liền nhanh chóng tắm rửa một cái.

Thay quần áo xong, hấn mới dám vén màn lên nhìn phu lang đang nằm trên giường, hình như mới sinh xong thì không được ra gió, nam nhân không dám nhìn lâu, lập tức hạ màn xuống.

Vân phụ thân chờ hấn tắm xong bước ra mới thuật lại đầu đuôi câu chuyện.

Hóa ra đến nửa đêm thì bụng Thức Yến bắt đầu đau, tiểu khanh quan theo hầu khá thông minh, thấy tình huống không giống bình thường liền đoán được y sắp sinh, bình tĩnh chạy sang gọi tiểu hạ nhân đang ngủ ở phòng cách vách, thấp hết đèn trong phòng lên rồi nhờ người đi nấu nước.

Thẩm đại phu đoán là cuối tháng này sẽ sinh, thấy Hạ Việt bận quá nên lão nhân đã dặn Vân phụ thân, mấy ngày trước y liền mời Ỗn quan đỡ đẻ về phủ, những thứ lật vật cũng chuẩn bị kỹ càng. Thức Yến được nuôi rất kỹ, thai vị cũng ổn, suốt quá trình không xảy ra vấn đề gì. Ỗn quan rất có kinh nghiệm, canh đúng thời cơ thì cho Thức Yến uống thuốc trợ sản, qua giờ Thìn thì hài tử ra đời. Sau khi cắt dây rốn cho em bé, Ỗn quan vừa cười vừa nói với Vân phụ thân, khó có ca sinh nào thuận lợi như thế.

Lúc đó hài tử và Thức Yến đều được giúp lau rửa sạch sẽ, phòng ốc cũng thu dọn xong. Vân phụ thân gửi phong bì cho Ỗn quan, thấy một lớn một nhỏ đều đã ngủ, y lúc này mới nhớ tới phải gọi người đi thông tri Hạ Việt, thành thử đến lúc hấn chạy trở về thì bên này đã đâu vào đấy. Thẩm đại phu bắt mạch cho Thức Yến, xác định không có vấn đề liền bảo người đi hầm canh bổ để Thức Yến thức dậy có cái lót dạ.

Biết Thức Yến không bị nguy hiểm gì, Hạ Việt liền thở phào nhẹ nhõm. Vân phụ thân cười, nhấp một ngụm trà rồi đứng lên nói: “Bên lò rượu xong hết chưa, ở lại với Thức Yến đi, mất công y tỉnh lại cũng không thấy người. Ta bế em bé về phòng, để giữa chừng nó khóc người cũng không biết dỗ, Thức Yến lại bị đánh thức.”

Hạ Việt gật đầu, dừng một chút liền hỏi: “Cha, Thức Yến thấy hài tử chưa?”

“Thấy rồi mới chịu uống thuốc đi ngủ đó.” Vân phụ thân cười dài đáp, “Người yên tâm, nếu y chưa gặp con mình, ta nào dám ôm đi?”

Hạ Việt ngượng ngùng cười cười, nhìn cha ôm giỏ trúc ra khỏi cửa, chờ người ngồi bên bàn một lúc mới đứng dậy đóng cửa phòng lại, rón rén cúi ngoai bào chui vào trong giường.

Thức Yến ngủ rất say, Hạ Việt bò lên giường y cũng không biết. Nhìn gương mặt tái nhợt của người nọ, Hạ Việt đau lòng không thôi, cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên môi y: “Vất vả cho người rồi, phu lang của ta.”

Không nghĩ tới trong cùng một ngày, cả Vân Khởi và con của hắn đều thuận lợi ra đời, cảm giác tảng đá đè nặng đáy lòng bấy lâu nay nháy mắt biến mất, cả người đều thả lỏng, muốn ngừng cười cũng không được. Thấy phu lang có hơi tiêu tụy, trong lòng hắn không khỏi chua xót, nhưng lại cảm thấy vui mừng vô hạn.

Hạ Việt mấy hôm liền thiếu ngủ, lúc này bình tĩnh lại, không bao lâu sau cũng thấy mơ màng. Hắn nhẹ nhàng ôm Thức Yến, cũng không dám động y, nam nhân nằm sát qua ghé cằm lên đầu phu lang cọ cọ, hắn nhắm mắt lại, từ từ chìm vào giấc ngủ.

(1) Xúc rượu: Bản gốc là “ ”. Từ này dùng để chỉ phần rượu vẫn còn lẫn cặn cơm, còn gọi là Sake kasu, uống rất ngon, ở Nhật họ thậm chí còn lọc ra mang đi muối rau củ.

71. Chương 71: Hậ Sản (thượng)

Có lẽ là do tinh thần thả lỏng, trong lòng cũng không suy nghĩ nữa nên lần này Hạ Việt ngủ rất sâu. Đợi hắn mở mắt ra đã thấy ngoài cửa sổ tắt nắng, chắc đang giờ Dậu.

Trong sân viện có một cây tứ quý xum xuê trồng ở hướng Tây, bóng cây đổ về trước cửa sổ, lâu dần Hạ Việt có thể căn cứ theo đó mà đoán canh giờ.

Cơ mà cửa sổ mở từ bao giờ thế?

Hạ Việt nhìn qua màn giường, có chút nghi hoặc, hắn nghĩ nghĩ, hạ nhân không bao giờ dám tự ý mở cửa, có lẽ là Thảm đại phu giao phó, hắn yên lòng, quay đầu nhìn người nằm bên cạnh mình.

Thức Yến vẫn chưa tỉnh dậy.

Một muốn chết rồi đi, Hạ Việt đau lòng nghĩ, đưa tay sờ lên gò má y, nhiệt độ nóng hổi không ngoài dự liệu.

Quả nhiên là sốt rồi, Hạ Việt trực tiếp luồn tay vào lưng áo Thức Yến, đụng phải một mảng mồ hôi ướt đầm. Hắn dịch người định đi lấy khăn, nào ngờ lại nghe được người dưới thân “ư” một tiếng, cúi đầu nhìn, vừa lúc trông thấy đôi phương mờ mịt mở mắt ra.

“Tướng công?”

Hạ Việt cúi xuống sờ lên trán y: “Tỉnh rồi à, người có chỗ nào khó chịu không?”

Thức Yến mở to mắt, dường như đang suy nghĩ điều gì, cuối cùng y lắc đầu, giật giật thân thể định ngồi dậy, lại bị Hạ Việt đè lại: “Đừng lộn xộn, không được gạt ta, chắc còn đau lắm phải không. Nằm nghỉ đi đã, có gì cứ nói với ta.”

Nhìn phu lang gạt đầu, Hạ Việt lại hôn y một cái rồi mới đứng lên đi lấy khăn lau mồ hôi cho y.

“Giờ nào rồi?” Thức Yến thuận theo nghiêng thân để trợ lực phu giúp mình lau người, y ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thoát nhìn còn có chút ngơ ngác.

Hạ Việt vừa cúi đầu thay y phục cho Thức Yến vừa nói: “Chắc là giờ Dậu, người ngủ cũng lâu lắm rồi, đói bụng không?”

“Có một chút...”

Hạ Việt ngẩng lên nhìn y: “Hôm nay chưa ăn gì cả sao?”

Thức Yến suy nghĩ một chút, lắc đầu đáp: “Có uống thuốc với ăn cháo...”

Toàn là món lỏng à, Hạ Việt nhú nhú mày, để khăn sang một bên, tìm một tấm chăn mỏng bọc người lại rồi cẩn thận bế lên: “Ta dẫn người đi nhà xí, xong thì gọi ta, đừng có cố.”

Thức Yển không hiểu lắm nhìn hần: “Nhưng mà ta không mắc a?”

“Đứa ngốc... ” Hạ Việt ôm y bước ra cửa, “Người còn đang đau thì làm sao cảm nhận được? Nói chung cứ đi đi, mắc hay không tính sau.”

Trượng phu hiểu biết nhiều hơn mình, Thức Yển tự nhiên nghe theo, vừa gật đầu xong mới chợt nhận ra bụng mình đã xẹp lép. Y vội vàng hỏi: “Con đâu rồi?”

“Giờ mới nhớ ra đó hả?” Hạ Việt bật cười nhéo má y, “Ồ chỗ cha, sợ nó khóc làm người dậy nên cha bế đi rồi.”

Thức Yển kỳ thực cũng không lo lắng lắm, dù sao đây là Vân gia, chỉ cần biết hài tử đang ở đâu là được.

Hạ Việt đưa y vào nhà xí, chờ Thức Yển đứng vững mới lui ra ngoài, tháo đệm giường và chăn ra, gọi tiểu khanh quan vào thay.

Hạ nhân của hần nghe thấy trong phòng có động tĩnh liền biết hai người đã dậy, tự giác chạy đi báo cho lão phu nhân. Chờ Hạ Việt thu thập phòng ốc thỏa đáng thì Vân phụ thân liền ôm em bé qua, Thẩm đại phu cũng đến.

Sợ Thức Yển cảm lạnh, Hạ Việt để y ngồi trên giường, buông màn xuống. Thẩm đại phu cẩn thận chắn mạch cho Thức Yển, lão nhân kéo tay y vào trong chăn, đi ra ngoài gọi tiểu khanh quan mang canh bổ vào.

Thức Yển vừa ăn canh vừa vểnh tai nghe Thẩm đại phu và tướng công nói chuyện ở cử phải kiêng cái gì.

“Bây giờ sốt thì không sao, nhưng tới trưa mai mà chưa bớt thì phải gọi ta ngay.” Nhìn Hạ Việt nghiêm túc gật đầu, Thẩm đại phu nói tiếp, “Thiếu phu nhân vừa sinh xong nên rất dễ đổ mồ hôi, chắc phải kéo dài tới mấy ngày, nhớ thay quần áo thường xuyên, đừng để người bị ướt.”

Thẩm đại phu dặn dò, Hạ Việt đứng bên cạnh thành thật nghe. Bên này, Vân phụ thân nhẹ nhàng đặt giỏ trúc lên phản nhỏ, phản đã dời vào bên trong giường khung, lối đi cũng bị thu hẹp lại.

Vân phụ thân thấy Thức Yển đã uống canh xong liền gọi người hầu vào dọn chén, sau đó kéo ghế ngồi cạnh giường, đưa tay sờ lên trán y.

“Có mệt lắm không? Nếu còn đau thì nhớ nói, không được giấu.” Vân phụ thân cúi đầu quan sát, thấy đệm giường dưới người y đã được đổi, lúc này mới hài lòng gật đầu, “Thấy lạnh hay nóng hay bị gì cũng phải nói cho Hạ Việt, bình thường người hầu hạ hần nhiều rồi, giờ để hần hầu hạ người. Nếu người còn muốn sinh tiếp thì phải nghỉ ngơi cho tốt, giữ gìn sức khỏe, ngàn vạn lần đừng sinh bệnh.”

Thức Yển biết cha đang nghĩ cho mình liền vội vã đáp ứng. Vân phụ thân lúc còn trẻ không thể sinh thêm con cho Vân gia, trong lòng hần là rất khó chịu, Thức Yển chẳng biết phải an ủi thế nào, đành cố gắng để cha không phải lo lắng, mình nhất định phải bồi bổ tốt, giúp Vân gia con cháu đông vui một chút.

Vân phụ thân biết Thức Yển rất hiểu chuyện, nhi tử nhà mình cũng cẩn thận chu đáo liền yên lòng, y nở nụ cười, sờ sờ trán Thức Yển: “Buổi tối ăn nhiều đồ bổ một chút để người mau khỏe, nếu thấy mệt thì để ta trông em bé cho. Công công nhà người a, thích nhóc này cực kỳ, trưa cũng không ngủ mà chỉ lo chơi với cháu, mãi sau thấy nó ngủ rồi nên mới chịu nằm chợp mắt một chút.”

Thức Yển có chút không tưởng tượng được bộ dáng công công của mình đùa hài tử, y cảm thấy rất ngoài ý muốn, trong lòng lại vô cùng cao hứng.

Thẩm đại phu phân phó xong, lại đưa cho Hạ Việt một tờ danh sách những việc cần nhớ, sau đó đứng dậy rời đi. Hạ Việt vén màn, vừa lúc thấy cha đứng lên.

“Ta đi về trước, một hồi lão gia tỉnh lại không tìm thấy ta.” Vân phụ thân cười nói, “Lúc này đứa nhỏ kia thức một lần, sau đó ngủ thêm gần nửa canh giờ, chắc tí nữa lại dậy. Thức Yển đã từng chăm sóc mấy đệ đệ ở nhà, ta rất yên tâm y, cơ mà người nhớ học theo giúp y một chút, đừng để người ta mệt.”

Câu cuối của Vân phụ thân trúng ngay tim đen Hạ Việt, hắn cũng nghĩ vậy, lúc này nghe Thẩm đại phu nói Thức Yến còn hơi yếu, mặc dù biết sinh con là phải chấp nhận, nhưng hắn vẫn là không đành lòng để phu lang mệt mỏi thêm nữa.

Tiến Vân phụ thân đi, Hạ Việt trở lại giường, ôm lấy hông Thức Yến cùng y nhìn cục cưng ngủ.

Hai người ngây ngốc ngắm non nửa giờ, Hạ Việt lại bắt Thức Yến đi nghỉ.

“Thừa dịp tiểu tử kia chưa dậy người chợp mắt chút đi. Cơm tối ta đã phân phó, hôm nay người mới uống có chút cháo, tí nữa phải ăn no mới có sức chăm con.”

Thức Yến nghe lời nằm xuống, nhìn không thấy đứa nhỏ bèn quay sang nhìn nam nhân của mình, một lát sau, y lại kéo kéo tay áo trượng phu.

“Vân Khởi sao rồi? Đã lên rãnh chưa?”

Thức Yến vừa bình tĩnh lại liền nhớ tới chuyện này. Dù sao cũng là vì Vân Khởi phải lên rãnh nên trượng phu mới không ở bên cạnh mình. Thức Yến không giận, y biết nam nhân để ý thùng Vân Khởi này đến mức nào, bản thân y cũng muốn biết kết quả.

Hạ Việt kỳ thực đã đem chuyện Vân Khởi quên hết sạch. Trước khi ngủ thì đầy đầu toàn là phu lang và hài tử, lúc tỉnh lại thì đầy đầu đều là phu lang. Làm một tân phụ thân, hắn có chút luống cuống tay chân, thiếu chút nữa đi đường phải bước chân nào trước cũng không biết, đầu còn tâm tư nhớ rõ những chuyện khác. Bấy giờ nghe Thức Yến nhắc, hắn mới giật mình nhớ tới.

Nghĩ đoạn, nam nhân không nhịn được cong khóe miệng.

Thức Yến thấy trượng phu cười đến là hài lòng, hai mắt lập tức sáng rực: “Cất thành công?!”

Hạ Việt cười đến mặt mày cong cong, cúi người cọ vào trán Thức Yến, khẽ gật đầu một cái.

“Thật tốt quá!”

Thức Yến thật sự rất vui vẻ, y nhìn gương mặt người nọ gần trong gang tấc, đôi mắt đã có quầng thâm, trong lòng trắng còn vương tơ máu. Tiểu hài tử đau lòng vuốt ve bông mắt Hạ Việt, ngẩng đầu nhẹ nhàng hôn lên khóe miệng hắn.

Hạ Việt hôn lại, cũng không làm gì, chỉ đơn thuần chạm vào môi đối phương.

Phu phụ ôm nhau một lát, Hạ Việt ngồi dậy kiểm tra phản, thấy cục cưng còn đang ngủ mới chậm rãi kể cho Thức Yến nghe quá trình ép rượu.

Đến đoạn Đỗ sư thử uống xong, hắn lại lướt qua không đề cập tới mùi vị rượu, chỉ nói lúc đó có tâng nhân chạy vào báo Thức Yến sinh.

“Xin lỗi, Thức Yến.” Hạ Việt mang theo áy náy hôn lên trán người nọ, “Vậy mà lúc đó ta lại không ở bên cạnh người.”

Thức Yến mỉm cười lắc đầu: “Tướng công phải ưu tiên cho công việc trước, lên rãnh làm sao có thể thiếu người được, đây là rượu người làm mà. Mới cả ai ngờ ngay lúc đó nhóc con này lại đòi ra cơ chứ.”

Hạ Việt nghe Thức Yến nói vậy, không nhịn được trề mắt liếc phản nhỏ một cái. Tiểu bại hoại, đợi thêm nửa ngày thì làm sao, vội vã cái gì không biết, may mà không khiến cha nó chịu tội, coi như hiểu chuyện.

Nam nhân không hề cảm thấy câu nói này có bao nhiêu ấu trĩ.

“Tướng công.” Thức Yến lắc lắc vai người nọ, mở to hai mắt hỏi, “Rượu... Thế nào?”

Hạ Việt bật cười nhéo mũi y, lại sờ lên vành tai trắng mịn kia: “Tối ăn cơm cho người nếm thử.”

Hắn vừa nói xong liền thấy phu lang nhà mình hai mắt sáng như đèn pha, tràn đầy hưng phấn cùng chờ mong.

Bà xã dễ thương quá a, Hạ Việt chịu không nổi, đè người ra hôn sâu một cái.

Ngoài trời tối đen như mực, Thức Yến đang mơ màng ngủ đột nhiên choàng tỉnh, không được tự nhiên ngo nguậy. Hạ Việt hỏi y, Thức Yến do dự bảo muốn tắm.

Vừa sinh xong, cơ thể theo phản xạ ra rất nhiều mồ hôi, lúc chiều Thức Yến đã cảm thấy trên người nhớp nhúa, vốn ưa sạch sẽ nên y hơi khó chịu, mặc dù đang mặc quần áo sạch nhưng y vẫn muốn tắm một cái. Thế nhưng Hạ Việt đã nghe Thẩm đại phu dặn qua, đương nhiên ngăn y lại.

“Thẩm đại phu nói hôm nay ngươi không được tắm.” Hạ Việt vỗ vỗ tay phu lang, trấn an nói, “Ta lấy nước nóng lau người cho ngươi nhé?”

Nếu là đại phu dặn, Thức Yến chỉ có thể đáp ứng.

Do phải trông con nên Hạ Việt khép cửa lại, bê nước vào phòng ngủ giúp Thức Yến lau rửa.

Phòng tắm đã để sẵn một thùng nước gừng to còn đang bốc khói, lúc về Hạ Việt không thấy, chắc là khi hấn ngủ thì đưa vào.

Lạc Việt hay dùng nước gừng để tắm cho các khanh quan vừa sinh nở, trước đó hai ba tháng, trù phòng Vân gia đã bắt đầu chuẩn bị. Gừng được bào vỏ phơi khô, phải để dành mấy tháng mới đủ. Lúc cần thì cho một ít vào túi rút rồi bỏ vào trong nồi nước đun sôi, một nén nhang sau dùng nước lạnh pha loãng là được.

Hạ Việt lau người cho y xong thì đem nước gừng đổ đi. Hấn xách giỏ trúc ra đặt cạnh Thức Yến để y nhìn con, nam nhân cởi xiêm y của đối phương, cẩn thận lau rửa, chỗ nào nhiều mồ hôi còn qua lại thêm vài lần cho sạch.

Chờ hấn đem phu lang thu thập sạch sẽ xong, Thức Yến cảm thấy vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái, tiểu khanh quan theo hầu vừa lúc gõ cửa, xin phép vào dọn cơm.

Hạ Việt vừa muốn lên tiếng trả lời, đột nhiên nghe được một âm mũi mông lung không rõ, hấn quay đầu nhìn lại, chợt bắt gặp một đôi mắt to ngập nước.

72. Chương 72: Hậu Sản (trung)

Hạ Việt chờ ngay tại chỗ, ngây ngốc đối diện với con hấn.

Đôi mắt của đứa nhỏ thực sự rất đẹp, giống hệt hai hồ nước xuân, phẳng phất như chớp mắt mấy cái sẽ ứa lệ vậy. Hạ Việt lần đầu tiên trong cả hai kiếp nhìn thấy đôi mắt trong suốt như vậy, hấn có cảm giác hồn mình cũng sắp bị câu ra.

Thức Yến mím môi nhịn cười, khẽ đẩy Hạ Việt một cái, cũng không làm hấn xấu hổ, chỉ cất giọng gọi: “Tướng công?”

Hạ Việt hoàn hồn, thấy ý cười trong con ngươi đối phương liền ngượng ngùng sờ sờ mũi, hấn đứng dậy vén màn lên, trả lời tiểu khanh quan đang đứng ngoài. Nam nhân vừa quay đầu lại thì thấy Thức Yến đang nhẹ nhàng bế cục cứng từ trong giỏ trúc ra.

Có lẽ biết đây là cha mình, cục cứng ngọng nghịu kêu vài tiếng, sau đó nở một nụ cười rạng rỡ.

Tim Hạ Việt nhất thời tan thành nước.

Thiên thần! Thiên thần aaaaaaaa!!!

Bao nhiêu hò hét quần quéo cứ vậy nghện dưới đáy lòng.

Thức Yến có vẻ rất thạo việc chăm trẻ con, tuyệt không giống như người lần đầu làm cha. Hạ Việt nghe tiếng tiểu khanh quan đẩy cửa tiến vào dọn bàn ăn, hấn cũng không nhìn tới, ngồi xuống giường cùng phu lang ngắm nhi tử.

“Ngươi từng chăm đệ đệ mới sinh sao?”

Nghe trượng phu hỏi, Thức Yến gật gật đầu nói: “Lúc Thư Dự và Thư Hỉ mới chào đời, một mình cha không chăm hết được hai đứa nên ta có học một chút, sau khi cha sinh Hữu Tư thì ta giúp y trông nó. Thật ra tuy ta làm nhiều rồi nhưng vẫn lạ tay lắm.”

Hạ Việt vuốt vuốt tóc Thức Yến, bữu môi đáp: “Vẫn đỡ hơn ta. Ta còn không dám ôm nó, nhìn mềm nhũn, không biết bế sao cho được cả.”

Thức Yến nhớ ra tướng công đúng là không dám chạm vào hải tử, không nhịn được bật cười, không ngờ tướng công nhà mình cứ nhiên sợ một đứa nhỏ, ngay cả bế cũng không dám.

Hạ Việt thật ra đã sờ sờ con mình, chỉ là lúc đó Thức Yến còn ngủ nên không thấy.

“Lát nữa để ta dạy tướng công, còn bây giờ...” Thức Yến cúi đầu nhìn đứa nhỏ tuy không khóc nháo nhưng rõ ràng không chịu nằm yên: “Hải tử chắc đói bụng rồi.”

Cục cưng đói bụng là quan trọng nhất, hai người tự nhiên ưu tiên cho đứa nhỏ ăn trước.

Động vật ở Lạc Việt không có sữa, người ta dùng nước cơm cho trẻ mới sinh ăn, cách làm cụ thể Hạ Việt cũng không rõ, chỉ biết là cơm tẻ nấu kĩ rồi nghiền nhuyễn với nước. Tiểu khanh quan bưng nước cơm lên, nhìn khá giống với sữa đậu nành, cho muỗng vào khuấy cũng không thấy sạn, chắc đã được lọc sạch.

Thức Yến thử nhiệt độ một chút, thấy thích hợp mới dứt cho cục cưng từng chút một, Hạ Việt ngồi cạnh bưng bát, nhìn Thức Yến cho con ăn.

Cục cưng rất phối hợp, đoán chừng là đã được Vân phụ thân mớm thử trước nên giờ quen mùi.

Nhìn cục cưng há miệng ngậm muỗng nhỏ, môi hồng hơi nhúc nhích, Hạ Việt bị manh muốn chết, không khỏi vô thức đưa ngón tay ra sờ sờ trán hải tử.

Cục cưng soạt một một phát đảo mắt nhìn hấn.

“...”

Hạ Việt sợ đến mức ngón tay cứng đờ không dám động. Làm phiền cục cưng ăn rồi? Sẽ không khóc đi...

“A a.” Cục cưng phát ra tiếng kêu không rõ nghĩa, mắt nhìn chằm chằm Hạ Việt, miệng vẫn há ra nuốt đồ ăn cha dứt cho.

Thấy em bé không có dấu hiệu muốn khóc, Hạ Việt thở phào nhẹ nhõm, lại thăm dò thử vuốt ve đầu cục cưng.

Cục cưng để mặc hấn vuốt, chân nhỏ lộ ngoài tã thỉnh thoảng quấy đạp mấy cái, tinh thần có vẻ rất tốt. Hạ Việt lấy khăn tay trong ngực ra, thỉnh thoảng lau nước cơm tràn ra bên khóe miệng hải tử.

Nước cơm chỉ có một chén nhỏ, phân lượng không nhiều lắm, bắt quá dứt em bé ăn xong cũng mất thời gian một nén nhang, cũng may cục cưng rất ngoan, Thức Yến cũng đỡ mệt mỏi. Chỉ là lúc dùng cơm thì phu phu không thể cùng nhau ăn, Thức Yến ôm hải tử để Hạ Việt ăn trước, sau đó lại đưa con cho Hạ Việt giữ.

Hạ Việt cứng người không dám lộn xộn, Thức Yến giúp hấn chỉnh tay đỡ xong, hấn ngồi im thín thít, sợ tư thế thay đổi làm cục cưng khó chịu. Hấn cũng muốn thả cục cưng xuống rồi hoặc đặt lên phản, nhưng hấn không biết làm thế nào để bỏ con vào, kết quả là Hạ Việt không dám nhúc nhích gì, chờ phu lang ăn xong đến cứu giá.

Bộ dạng khẩn trương như lâm đại địch của nam nhân làm Thức Yến đã ăn xong hơn nửa canh giờ vẫn không nhịn được bật cười. Cục cưng nằm trong lòng Thức Yến, nhìn y cười nên cũng cười theo, Hạ Việt ngồi bên cạnh nhìn một lớn một nhỏ, chỉ cảm thấy khung cảnh này thật sự quá tươi đẹp, nếu là ở kiếp trước hấn bảo đảm sẽ vớ lấy máy chụp hình chụp thành một album lưu lại.

Có lẽ là do buổi chiều ngủ nhiều nên lúc này cục cưng rất có tinh thần, Hạ Việt cuối cùng cũng có thể bế em bé, hấn háng hái bưng bưng chơi với hải tử, lúc thì làm mặt quỷ lúc thì dùng giọng mũi treu nó, cục cưng bị hấn chọc ghẹo, cười khanh khách làm Hạ Việt hưng phấn không thôi, mãi đến khi đứa nhỏ cười đến mức tiểu ra, nam nhân rốt cục tỉnh táo lại, lặng lẽ đưa qua cho Thức Yến.

Thay tã xong, cục cưng mệt nên thiếp đi, Thức Yến ôm nó dỗ một lát, chờ đứa nhỏ ngủ say liền thả xuống phản, đắp kín chăn.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, thở phào nhẹ nhõm.

“Ngoan quá đi.” Thức Yển ngồi vào bên cạnh Hạ Việt, tiếp nhận trà nóng hần đưa qua, uống một hớp nói, “Ngày xưa Thư Dự khóc dữ lắm, Hữu Tư cũng vậy. Đồ mãi không nín.”

Hạ Việt cười, thơm mạnh lên mặt y: “Chắc là giống người đó, vừa ngoan vừa hiểu chuyện.”

Thức Yển ngượng ngùng đáp: “Hồi nhỏ ta cũng không ngoan lắm đâu...”

Cục cưng ngoan là chuyện tốt, như vậy Thức Yển sẽ không quá mệt mỏi. Hạ Việt nghĩ đoạn, cũng không nói ra, chỉ ghé qua hôn phu lang một cái, sau đó đứng dậy cầm bình và li đến.

Vừa nhìn thấy đồ uống rượu, Thức Yển lập tức hớn hở, sống lưng thẳng tắp, mắt lom lom nhìn Hạ Việt.

Hạ Việt bắt đắc dĩ cười, đưa tay nhéo mũi Thức Yển. Đã làm cha rồi mà thấy rượu một cái thì hệt như trẻ con thấy kẹo thế này. Thức Yển thu liễm lại một chút nhưng vẫn nhìn chăm chăm động tác của trượng phu, khi thấy rượu rót vào li có màu trắng đục thì y mở to mắt kinh ngạc.

“Màu trắng?” Thức Yển cầm li lên, ngẩng đầu hỏi Hạ Việt.

“Đây là rượu chảy ra lúc đầu đấy, còn lẫn một chút cặn nên mới có màu trắng. Đây là bộ phận tinh hoa nhất, ta để dành lại một ít.”

Nghe trượng công nói hần để dành phần ngon nhất cho mình, trong lòng Thức Yển ngọt ngào vô cùng. Rượu rất thơm, Hạ Việt vừa mở hồ lô thì hương khí cũng đã xông vào mũi, Thức Yển cúi đầu ngửi một cái, trên mặt lộ ra một nụ cười.

“... Ta uống được không?” Đây là lần đầu tiên từ khi mang thai đến nay Thức Yển được uống rượu, hơn nữa đây còn là rượu trượng phu tự tay cất, y thật sự có chút kích động.

Thấy Hạ Việt gật đầu, Thức Yển mới nhấp một ngụm rượu ngậm trên đầu lưỡi, y thở ra một hơi, cẩn thận bình phẩm.

Hạ Việt chăm chú nhìn Thức Yển, không muốn bỏ qua bất kỳ tia biến hóa nào trên biểu tình của y. Tuy hần khá tự tin đối với mùi vị Vân Khởi lần này, nhưng hần cũng biết, năng lực phẩm rượu của Thức Yển cao hơn hần nhiều, nếu rượu này có gì chưa ổn, cho dù mình và Đỗ sư không biết, y chắc chắn cũng sẽ phát hiện ra. Hần có chút khấn trương chờ đợi phu lang nêu cảm tưởng.

Một lát sau, Hạ Việt thấy yếu hầu Thức Yển khẽ động, y nuốt rượu trong miệng xuống. Hần nhìn Thức Yển, phát hiện đường nét trên gương mặt y dần trở nên nhu hòa, trông rất thả lỏng, biểu tình say mê. Thức Yển từ từ mở mắt, chớp chớp mấy cái, y thở dài, sau đó quay sang nhìn Hạ Việt.

Hạ Việt lẳng lặng chờ đối phương mở miệng, nhưng Thức Yển cũng chỉ im lặng nhìn hần. Hai người cứ như vậy nhìn nhau một lát, Thức Yển buông li xuống, sau đó đột nhiên ôm chầm lấy Hạ Việt.

“Thức Yển?” Hạ Việt hoảng sợ, theo bản năng ôm lấy đối phương, phát hiện đứa nhỏ đem mặt chôn vào bả vai mình, hần có chút khó hiểu, nhịn không được mở miệng gọi.

Thức Yển cọ cọ trong hõm vai hần không chịu ngẩng lên, hai tay lại càng ôm chặt hơn.

Hạ Việt nhìn tư thế của y không được tự nhiên liền kéo y xuống, để người ngồi lên đùi mình, nam nhân cúi xuống hôn lên tóc Thức Yển: “Làm sao vậy?”

Thức Yển ngẩng đầu, hai tay vẫn túm chặt ngực áo Hạ Việt. Nhìn y tựa như muốn nói gì nhưng không biết phải diễn tả thế nào, Hạ Việt suy nghĩ một chút, liền thử hỏi: “Ngon không?”

Thức Yển gật đầu.

Hạ Việt lại hỏi: “Thích không?”

Thức Yển lại gật đầu.

“Thích đến nói không nên lời?”

Thức Yển cố sức gật đầu.

Hạ Việt nhìn phu lang, trong lòng vô cùng kích động, hấn ôm Thức Yến vào lòng, không cho phu lang nhìn thấy biểu cảm của mình.

“Tướng công. ” Thức Yến mãi vẫn không ngẩng đầu được bèn dút khoát vùi mặt vào cổ hấn, ậm ừ nói, “Ta không biết phải diễn tả thế nào, hương vị của Vân Khởi ấy, hình như có gì đó khác khác nhưng ta không rõ, chỉ biết là so với Vân Khởi năm ngoái thì năm nay uống ngon hơn, nhưng mà nó...”

Hạ Việt lẳng lặng nghe y nói, gật gật đầu.

“Rất nhẹ nhàng nhưng cũng rất mãnh liệt, mùi hơi đậm nhưng lại có vị chua nhẹ nhàng khoan khoái, vị ngọt cũng vừa đúng, thực sự là hảo tửu!”

So với những ngợi khen của người khác thì lời nói của Thức Yến có trọng lượng hơn hấn, thấy y nỗ lực sắp xếp câu chữ để miêu tả Vân Khởi của hấn có bao nhiêu mỹ vị, Hạ Việt nghĩ hài lòng nhất đời cũng chỉ đến thể này thôi.

Phần tâm tình kích động này cũng kéo theo một chỗ nào đó sục sôi chào cờ.

Thức Yến vốn đang nỗ lực tìm cách bày tỏ cảm thụ của mình với trượng phu, nhưng một loại cảm thụ khác đang cọ vào dưới chân y làm đưa nhỏ lập tức im bật.

Cho dù không thấy được, Hạ Việt cũng biết phu lang nhà mình lúc này nhất định đang đỏ mặt.

“Làm sao bây giờ?” Hấn buông lỏng tay, đôi mắt mang theo ý cười hỏi Thức Yến.

Thức Yến đứng dậy, quả nhiên mặt đỏ bừng, ngay cả hai vành tai cũng hồng hồng, Hạ Việt đưa tay sờ chúng, thấy phu lang còn đang ngập ngừng bèn bế người thả xuống giường.

“Hài tử...” Bị ôm nằm xuống giường, Thức Yến do dự nhìn phản gối nhỏ một chút, lại không muốn cự tuyệt nam nhân, nhất thời bắt đầu khó xử.

Hạ Việt vừa cởi quần áo vừa cười: “Đứa gốc, nghĩ ta muốn hả? Thân thể người bây giờ sao mà làm chuyện đó được.”

Hạ Việt nói vậy nhưng tay vẫn cởi tiết khó ra, Thức Yến vốn chỉ mặc nội y rồi khoác ngoại bào bị hấn lột sạch sẽ ử vào trong chăn, sau đó sờ lấy hạ thân đối phương.

“Dùng tay là được rồi...” Hạ Việt gặm cắn vành tai Thức Yến, hơi thở nóng rực phả vào da làm người dưới thân bị kích thích run rẩy không ngừng.

Nam nhân cúi đầu cười, dụ dỗ tiểu hài tử cũng sờ mình.

Đến nửa đường Hạ Việt liền buông tay, ghé sát vào để Thức Yến vuốt ve cả hai, hấn hôn môi đối phương, lắng nghe tiếng thở dốc kiềm nén của người nọ, hưởng thụ y hầu hạ.

Hai người đều đã nhịn lâu, một lát sau liền đạt cực khoái. Thức Yến toàn thân đều mềm nhũn, thế nhưng Tiểu Hạ Việt chưa thỏa mãn, vẫn còn cứng ngắc.

Thức Yến đỏ mặt nói muốn dùng miệng, Hạ Việt ngăn y lại, để y dùng tay giúp mình, sau đó hấn lau rửa người cả hai sạch sẽ rồi ôm Thức Yến đi ngủ.

Aww cục cưng ngoan quá đi:’

73. Chương 73: Hậu Sản (hạ)

Lạc Việt mặc dù không nghiêm ngặt như ở thế giới Hạ Việt, nhưng khanh quan đang ở cũ cũng không được phép đi ra ngoài, kỳ hạn là hết hai mươi ngày thì phải mời đại phu đến xem, nếu chưa khỏe thì chờ đến cuối tháng lại khám một lần nữa.

Thức Yến cũng phải nghỉ ngơi trong phòng, không cho ra khỏi cửa. Không chỉ có không cho ra khỏi cửa mà cũng không được làm việc gì ngoại trừ chăm sóc em bé, vừa thấy y hơi mệt cái là Hạ Việt sẽ lập tức ôm cục cưng sang chỗ Vân phụ thân ngay.

Lúc hai người mới thành thân thì Hạ Việt một mình ăn cháo thuốc, hiện tại lại đến phiên Thức Yến. Từ sáng đến khuya cộng thêm các món tắm bổ đủ loại, Thức Yến ăn hai mươi ngày, sau đó phát hiện mình hình như lại tròn ra.

Trong vòng một tháng sau đó hai người không được viên phòng, Thức Yến cũng không được tắm. Y chỉ được lau người, khỏe lên rồi thì có thể dùng gáo xối nước tắm sơ, không được dùng bể và thùng tắm.

Cho dù là lau người hay tắm sơ cũng cần trợ giúp, kết quả là trong khoảng thời gian này hai phu phu còn dính nhau hơn lúc trước.

Thức Yến lần đầu tiên được Hạ Việt gọi đầu cho, thoải mái đến độ thiếu chút nữa ngủ mất. Ngón tay nam nhân nhẹ nhàng xoa bóp trên đầu y làm Thức Yến có chút mặt đỏ tim đập, nhưng bởi vì thực sự quá mức thư thái, mỗi lần gọi đầu xong Thức Yến đều thả lỏng hơn rất nhiều, phẳng phất như bao nhiêu ô uế nặng nhọc trên người đều tan biến.

Tiểu hài tử quả thực thích muốn chết, nếu không phải đại phu đã dặn không được gọi đầu nhiều quá, Thức Yến có lẽ mỗi ngày đều muốn tắm một lần.

Hạ Việt thật ra cũng là lần đầu tiên gọi đầu cho người khác, hẳn theo bản năng mô phỏng động tác của mấy nhân viên trong salon mình từng đi đời trước, Thức Yến đầu chống đỡ được, mặt mày thư thái vô cùng, Hạ Việt nhìn, trong lòng không hiểu sao rất thỏa mãn.

Tắm gội xong, nam nhân bèn lau đầu cho tiểu hài tử, hẳn trùm khăn to chà chà, sau đó lại dùng vải bông luôn vào chân tóc, mãi đến khi tóc khô mới rút ra, sợ Thức Yến bị cảm.

Nội tâm Thức Yến rất mâu thuẫn, mỗi lần gọi đầu, thấy tướng công vì mình làm nhiều như thế y liền xót, thế nhưng tay nam nhân thật thoải mái, y đã có chút phát ghen.

Hạ Việt thấy Thức Yến vừa lau tóc vừa lộ ra một biểu tình vi diệu, rất quan tâm hỏi thăm. Nghe Thức Yến nói đoạn, hẳn nhún vai, cười đáp: “Nếu người thích thì sau này ta gọi cho người, có gì đâu mà phiền. Chờ người khỏe hẳn rồi thì không cần cấp rập như thế, lau đầu rồi thì để nó tự khô là được.”

Nói xong, hẳn giả bộ sùng sộ: “Lúc trước người đáp ứng ta thế nào? Đã bảo không được suy nghĩ lung tung rồi mà, chúng ta ở nhà tuy hai mà một, tại sao lại nghĩ ta thấy phiền? Người vất vả sinh con cho ta, ta hầu hạ người chiếu cố người không phải là chuyện đương nhiên sao?”

Hạ Việt vừa dứt lời, chợt nghe nhóc con đang nằm chống cằm một mình trên phản gỗ kêu lên “A a” vài tiếng.

“Thấy chưa, nhi tử cũng đồng ý với ta kìa.” Hạ Việt nín cười, néo néo mặt Thức Yến.

Thức Yến cũng bật cười theo, gật đầu nói phải. Kỳ thực y đã lâu không để ý mấy chuyện này nữa, chỉ là mấy ngày trời ngoại trừ chăm sóc cục cưng thì không còn gì để làm, nhìn trợ phu bận trước bận sau, y lại bắt đầu đứng ngồi không yên.

Hạ Việt chăm bà xã đến là vui vẻ, hẳn cảm giác thật ra mình làm cũng không nhiều. Trước đây thỉnh thoảng cũng giúp Thức Yến tắm, thì là mấy cái lúc mà tay chân y nhũn ra không có khí lực ấy. Nước gừng không cần hẳn chuẩn bị, quần áo bẩn đã có tiểu hạ nhân và tiểu khanh quan dọn cho, cả cơm nước cũng thế, hẳn cũng không rõ khanh quan ở cử phải kiêng món nào, không dám làm loạn thêm. Kết quả, việc duy nhất còn lại của Hạ Việt là ngồi trong phòng chiếu cố phu lang mà thôi, thêm một nhóc con nữa, Hạ Việt nghĩ so với ngày thường còn nhàn hơn.

Sức khỏe của Thức Yến không tệ, khôi phục rất thuận lợi, dù bị bắt ăn mấy món nấu đi nấu lại cũng không chê ngán, cũng không bức dọc suy nghĩ linh tinh nữa. Thỉnh thoảng y hơi buồn, vừa cau mày một cái đã bị trợ phu phát hiện, sau đó lập tức được dỗ dành. Hạ Việt sợ y bị trầm cảm sau khi sinh này nọ, rất là khẩn trương, hoàn toàn không để y bị khó chịu.

Nhìn Thúc Yến từng chút mặt trở lại, không còn dấp dấp hao gầy ngày ấy khi vừa hạ sinh xong, Hạ Việt thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Hơn nữa, em bé thật ngoan, hiếm khi khóc nháo. Chỉ cần được ăn no là sẽ ngủ thẳng đến bình minh, không quấy phá Hạ Việt và Thúc Yến nhiều.

Nhóc con rất hiếu động, lúc thay tã còn quấy đạp lung tung, chẳng qua Hạ Việt đã quen, chẳng hề quan tâm bình thần quần tã cho nó.

Chẳng hiểu sao, cục cưng nếu ở trong phòng của đôi phu phu thì rất ít nháo, nhưng nếu sang chỗ Vân phụ thân thỉnh thoảng sẽ khóc ré lên, có điều vừa được dỗ là lập tức ngưng ngay. Vân phụ thân lúc ôm em bé trả cho hai người còn mấy lần đùa rằng có khi nhóc này quen hơi cha, hoặc là thích mùi rượu trên người phụ thân nó.

Thúc Yến nghe xong rất cao hứng, nếu thích rượu thì lớn lên có thể trở thành người thừa kế gia nghiệp rồi. Cho dù không nói ra, nhưng thân là phu lang duy nhất của Hạ Việt, y rất lưu ý về vấn đề nối dòng gia tộc.

Cục cưng vẫn chưa có tên, chỉ gọi là Bảo Bảo. Dựa theo phong tục của Lạc Việt, phải đến tiệc đầy tháng tên của hài tử mới chính thức được công bố.

Hạ Việt đã nghĩ xong nhưng hần có chút do dự. Hần cảm giác cái tên mình chọn viết ra hơi nhiều nét, vạn nhất nhi tử lớn rồi quay sang giận hần thì làm sao.

Trong lúc hần còn đang xoắn xuýt, lại có thư của Ôn Hữu Cung từ trong kinh đưa tới.

Người nọ chạy thẳng vào lò rượu, lúc đó Hạ Việt đang cùng Đỗ sư xem một mẻ rượu mới lên rãnh. Vừa nhận được thư hần liền rời đi, tìm một phòng trống đứng đọc. Hần đại khái đoán được nội dung bức thư, bởi vậy thần sắc trên mặt chút ngưng trọng.

Không ngoài dự liệu, trong thư, Ôn Hữu Cung nói tên lang quan đánh Ngôn Cửu ăn cắp công thức kia đã xuất hiện, len lén tìm vài chủ quán rượu trong kinh chào mời mua phương pháp làm rượu nóng. Hần không biết Ôn Hữu Cung ở trong kinh nổi danh bao nhiêu, trước đó đã thông báo cho bọn họ biết, bọn họ bèn giả vờ mời người kia ở lại, sau đó đưa tin cho Ôn Hữu Cung. Ôn Hữu Cung trực tiếp dẫn gia đình đi bắt hần về nhốt trong nhà, đồng thời viết hai phong thư sai người nhanh chóng đem đến Dận thành, một gửi cho Hạ Việt, một gửi cho quan phủ.

Hạ Việt đọc thư xong, trên mặt không hề lộ ra biểu cảm gì. Hần trở lại tiểu viện tiếp tục xem rượu lên rãnh, uống thử, trao đổi ý kiến với Đỗ sư xong liền ly khai lò rượu về nhà.

Nam nhân vừa bước vào phòng đã nghe thấy Thúc Yến vội vàng nói với hần: “Tướng công, nghe nói lang quan kia bị bắt rồi!”

“Ừ?” Hạ Việt kinh ngạc nhướng mày, “Làm sao ngươi biết?”

Thúc Yến ngoắc tay gọi Hạ Việt ngồi vào bên cạnh mình, vừa vỗ vỗ hài tử trong lòng vừa kể cho tướng công nhà mình nghe.

Hóa ra hôm nay tiểu công tử tri phủ Kỳ Vũ sang đây thăm y, thuận tiện nói tin này cho y biết. Cùng ở trong một thành nên Kỳ Vũ cũng biết Ngôn Cửu. Vụ án này tri phủ ở nhà từng nhắc qua, hành vi bạo lực với một khanh quan tay không tác sát là quá ác độc, cả nhà tri phủ đều cảm thấy rất tức giận, mọi người rất quan tâm đến vụ án này. Sáng nay trong kinh đưa thư tới thì vừa lúc một nhà tri phủ đang tề tựu để thương lượng chuyện hôn nhân của Kỳ Vũ. Nghe người báo tin nói lang quan kia đã bị bắt, tri phủ lập tức phái người chạy tới kinh thành. Kỳ Vũ vốn cũng định ra ngoài bên tiện đường sang báo cho Thúc Yến một tiếng.

“Tiện đường gì chứ, ta thấy giờ chắc Kỳ Vũ đang ở nhà Ngôn Cửu đó.” Thúc Yến nghĩ Kỳ Vũ hần là muốn người nhanh chóng an tâm, nếu không nhà Ngôn Cửu chắc phải day dứt đến tận lúc quan phủ đưa được lang quan kia về Dận thành.

“Thư nọ là Hữu Cung gửi, hần cũng gửi cho ta một bức.” Hạ Việt lấy thư ra, đặt lên trên bàn cho phu lang đọc.

Thức Yến xem xong, thở phào nhẹ nhõm đáp: “Bắt được là tốt rồi, cái tên khốn kiếp đó phải gô cổ diều quanh phố cho mọi người phỉ nhổ một phen mới vừa.”

Đứa nhỏ trong lòng rất hợp thời mà ngêu ngao vài tiếng, nghe như là phụ họa vậy, thần sắc Thức Yến vốn còn đang chán ghét không thôi, vừa thấy hài tử nhà mình như vậy liền không khỏi hí mắt nở nụ cười.

“Thật ngoan.” Thức Yến cúi đầu hôn cục cưng một cái. “Người sau này không được như vậy đâu nhé.”

Hạ Việt nhìn phu lang hôn nhi tử cũng sắp qua hôn y một cái, sau đó cười nói: “Có ta và người cùng dạy dỗ mà nó còn học xấu được sao?”

Thức Yến ngượng ngừng cười gật đầu, thấy trượng phu giơ tay ra liền đưa con cho hắn, ngồi ngã ra sau thả lỏng một lát.

“Người này làm ra chuyện nghiêm trọng như vậy, có khi nào bị bắt thẩm án không? Kỳ Vũ nói ta coi như là người bị hại, lại thấy được thân hình của hắn, lẽ ra phải đến trình diện mới đúng, thế nhưng ta hiện tại...”

Hạ Việt nghe y nói vậy liền lập tức cắt đứt: “Người không thể ra ngoài, không cho đi, ta đưa Thành chương quý và Phương quản sự theo là được.”

Trượng phu đã quyết định như thế, Thức Yến cũng gật đầu đáp ứng, tiểu hài tử thay đổi đề tài hỏi: “Công việc bên lò rượu sắp xong chưa?”

“Cũng sắp rồi, năm nay kéo dài quá, Đỗ sư và các tằng nhân chắc là nhớ nhà lắm.” Hạ Việt cúi đầu, vừa trêu con vừa nói, “Hiện nay khí trời ẩm áp, chắc không bao lâu nữa là đun lại rượu rồi.”

Thức Yến khẽ cắn môi, giơ ngón tay tính toán một chút: “Rượu mới hôm nay, ừm, bao giờ thì lên lửa?”

Hạ Việt ngẩng đầu nhìn y một cái, ngón tay này giờ chột chột con trai đã bị tiểu tử kia bắt lại, hắn cũng không rút, tùy nhi tử nắm, cười nói với Thức Yến: “Yên tâm, qua hai mươi ngày nữa nếu người đã khỏe, được Thẩm đại phu thả ra ngoài thì coi như thông qua.”

Bị trượng phu nói trúng tim đen, hai vành tai Thức Yến nhất thời ửng hồng.

Hạ Việt nhìn mà ngứa ngáy, rút ngón tay bị cục cưng nắm ra sờ sờ tai người ta, chờ đến khi sắc hồng nhạt kia biến thành đỏ bừng mới chịu buông.

“À đúng rồi, công tử Kỳ Vũ sắp cưới rồi đúng không, là ngày nào thế?”

“Trước thì nói là năm sau, kết quả là cuối tháng Hai này làm luôn, tầm khoảng hai tám.” Thức Yến nghiêng đầu, “Nghe bảo hôm đó là ngày tốt hơn thì phải.”

Hạ Việt trợn mắt, sau đó cười gật đầu ý bảo đã biết, trong lòng lại thầm nghĩ, đại khái là tiểu công tử kia muốn để Thức Yến tham gia đi, thôi, phu quân người ta cũng đã đồng ý, hắn chắc chắn là một người tốt.

Bất quá, nhắc tới việc hôn nhân của Kỳ Vũ, Thức Yến lại bày ra danh mục quà tặng do bản thân mình soạn ra, y đã viết xong từ rất lâu rồi, nhưng luôn cảm thấy không hài lòng, cũng không biết sửa chỗ nào, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là mỗi ngày đều lấy ra nghiền ngẫm. Chỉ còn nửa tháng nữa, y vẫn muốn cải thiện danh sách, đến khi nào hài lòng thì thôi.

Tuy chút chuyện này không tính là gì, coi như giết thời gian cũng được, không khó khăn mấy, nhưng an nhàn mãi rồi đột nhiên có việc cũng rất dễ làm con người ta buồn bực.

Thế nhưng Hạ Việt người này sao có thể nhìn bà xã nhà mình mặt ủ mày chau được chứ. Kết quả hắn nhện được hai ngày, sau đó chạy qua đòi giúp phu lang.

Thức Yến cũng không sĩ diện, được trượng phu giúp còn rất cảm kích, Vân phụ thân tới đón cục cưng cũng khen danh mục quà tặng y chọn rất tốt, Thức Yến mới không cảm giác mình vô dụng. Dù sao lần đầu tiếp quản việc này, y biết mình không thể cẩn thận như tướng công và nhạc phụ được, Hạ Việt cũng nói dần dần rồi sẽ quen.

Được Hạ Việt động viên, Thức Yến hôm nay rất vui vẻ, rồi một ngày y cũng có thể tự mình làm được, không cần làm phiền hắn nữa. Mục tiêu của y chính là xử lý gia vụ và sự vụ Hỉ Cửu Túy thỏa đáng, để trượng phu có thể chuyên tâm cất rượu.

Thức Yến sửa danh mục xong, giao cho tiểu khanh quan và vài người hầu khác, Vân gia bên này cũng lục tục chuẩn bị tiệc đầy tháng cho hài tử.

Đây là điền văn, mọi người trông chờ mấy màn như đấu trí gì đó rượt đuổi gì đó thì không có đâu UU...

74. Chương 74: Tiệc Đầy Tháng (thượng)

Hạ Việt không muốn làm tiệc đầy tháng cho con quá nhỏ, nhưng cũng không được quá phô trương.

Chuyện tiệc tùng đều là nội vụ, thường lang quan không nên nhúng tay vào, Hạ Việt cũng chỉ nêu vài ý kiến, còn đâu cứ để Vân phụ thân và Thức Yến quyết định.

Vân phụ thân cảm thấy rất vui mừng, con trai nhà mình tuy từ nhỏ rất được nuông chiều nhưng lại không có thói quen ăn chơi trác táng, biết tiết kiệm nhưng không keo kiệt, chuyên gia mà không bại gia, nhà họ Vân thật là có phúc, xem ra nhi tử của mình là nhất trong thành rồi.

Thức Yến lớn lên ở quê nên quen sống tản tiện, bất quá sau khi gả về Vân gia hơn một năm cũng đã biết chỉ tiêu thể nào cho hợp lý. Y hiểu ý của trượng phu, tiệc phải làm đàng hoàng long trọng, nhưng không được dư thừa lãng phí. Mấy thứ thức ăn xa xỉ quá thì không cần, chọn mấy món ngon một chút phối hợp tốt với rượu là ổn.

Hai khanh quan chủ sự của nhà họ Vân đều rất có khả năng, mới có mấy ngày đã soạn xong thực đơn và danh sách khách mời, chỗ ngồi cho mọi người từ trên xuống dưới đều sắp xếp đầu vào đấy.

Thức Yến vẫn phải ở trong phòng nên xung phong viết thiệp, Hạ Việt bế cục cứng ngồi bên cạnh, chỉ y cách viết cho phù hợp từng đối tượng khác nhau.

Thức Yến đã lâu chưa từng viết nhiều chữ như vậy, vừa viết vừa thấp thỏm, sợ thất lễ với người ta, nhưng y viết một hồi không thấy trượng phu nói gì liền an tâm. Thiệp viết xong được xếp thành chồng, sai hạ nhân đưa đi gửi.

“Không biết Ôn công tử có đến không nhỉ?” Thức Yến theo ý Hạ Việt cũng viết cho Ôn Hữu Cung một tấm, dù sao người ta là huynh đệ kết nghĩa của tướng công, không mời không được.

Hạ Việt cũng không chắc tầm này trong kinh có bận rộn không, nếu Ôn Hữu Cung đến được thì tốt quá, còn nếu không thì đành chịu.

Nhớ đến chuyện đó, Hạ Việt lại cười nói với phu lang: “Đến tháng Ba ta đưa ngươi lên kinh, cùng tham gia phẩm hội có được không?”

“Thật sao?!”

Thức Yến nhất thời vô cùng kinh hỉ, sao mà từ chối được, mặt mày y rạng rỡ hẳn lên, chỉ thiếu nước bấm đầu ngón tay tính toán.

Hạ Việt buồn cười, biết Thức Yến vui vì lại được uống rượu, không khỏi thảm máng nhóc con ưa nhậu nhẹt này.

Ở cũ được hai mươi ngày, Thảm đại phu đến tái khám cho Thức Yến xong, rốt cục đồng ý để y ra ngoài.

“Thân thể thiếu phu nhân khôi phục rất tốt, muốn xuất môn không thành vấn đề.” Thảm đại phu nói, “Nhưng nhớ cẩn thận, phải giữ để không bị cảm lạnh. Thiếu gia chịu khó giúp phu lang tắm rửa một chút, đến tháng sau mới được dùng bồn tắm. Vẫn phải ăn đồ bổ đều đều, nếu có gì không khỏe cứ gọi ta.”

Thức Yến chăm chú nghe xong, gật đầu ý bảo đã hiểu, Thảm đại phu lại xoay người nói với Hạ Việt: “Nếu thiếu phu nhân ra ngoài thì tốt nhất nên có người đi theo, mấy việc cần chú ý thì ta đã viết hết trong danh sách rồi, thiếu gia cứ đối chiếu mà làm.”

Lúc Thức Yến mới sinh xong, Thẩm đại phu có đưa cho Hạ Việt một quyển trục nhỏ, dặn dò cách chăm sóc khanh quan hậu sản, Hạ Việt vẫn luôn tuân thủ, mấy chuyện thế này nếu không hiểu hẳn sẽ lập tức đi hỏi, tuyệt đối không mò mẫm làm bậy.

Phu phu hai người cùng tiễn Thẩm đại phu ra cửa, vừa bước được một bước, lão nhân gia đột nhiên quay đầu lại, nhếch miệng cười nhẹ, nói: “Mới cả, thiếu phu nhân tuy rằng khôi phục rất tốt nhưng nếu muốn viên phòng thì phải đợi ít nhất một tháng nữa, thiếu gia kiên nhẫn chút nghen.”

“...”

Lão nhân không e dè nhắc tới việc tế nhị như thế, Thức Yến trong nháy mắt cảm mặt mình nóng bừng lên. Hạ Việt da mặt dày, tuy rằng không cảm thấy xấu hổ nhưng cũng không nhịn được thâm thố tào trong lòng: Cái việc đẩy ngài cũng viết trong quyển trục rồi có được không, tự ta cũng biết mà, ngài đâu cần nói ra khỏi miệng chứ.

Nét cười của Thẩm đại phu làm Hạ Việt có chút ngứa răng.

Tuy nói đã có thể ra ngoài, nhưng Thức Yến cũng không muốn đi đâu, ngoại trừ có một lần cùng Hạ Việt đến Hỉ Cửu Túy, y cơ bản cũng chỉ tản bộ trong viện một chút rồi thôi. Cục cưng sắp đầy tháng, tuy rằng nhạc phụ đã cố để tình để y nghỉ ngơi nhưng thân làm cha, y vẫn có kha khá chuyện để làm.

Đến hôm đầy tháng của cục cưng, Vân gia phi thường náo nhiệt.

Từ sáng sớm, các người hầu đã mở đại môn, treo lên mấy chiếc đèn ***g mới tinh. Ở tiền viện đốt pháo trúc, âm thanh bùm bùm liên tục, toàn bộ tòa nhà dường như cũng náo nhiệt hẳn.

Tiệc đầy tháng chia làm nội tịch và ngoại tịch, khách được mời đến thì rất tự nhiên đi vào nội viện ngồi xuống bàn, ngoại viện là để chiêu đãi người quen cùng hàng xóm láng giềng.

Ngoài sân, bàn dài được bày dọc theo tường viện, trên có rượu, thức ăn, hoa quả điểm tâm và trứng gà đỏ, các hạ nhân đứng bên cạnh chờ sẵn. Người thì mang hồng bao đến, người đi tay không cũng nói vài lời chúc dễ nghe, vừa có đồ ăn vừa có rượu uống, cho dù chỉ đứng ăn cũng rất thích thú. (1)

Ngoại tịch đã bắt đầu từ giữa trưa còn nội tịch phải chờ đến hoàng hôn, các khách nội tịch cũng gần tới mới tới.

Trừ phòng Vân gia từ chiều đã bắt đầu bận rộn, sau khi rượu và thức ăn của ngoại tịch được thêm lần thứ tư, tiệc cuối cùng cũng kết thúc, mọi người lại bận rộn chuẩn bị cho nội tịch.

Nội tịch trực tiếp dùng thực đơn của Hỉ Cửu Túy. Thức Yến vốn lo lắng nhiều khách quá, một mình Vương đại trù kiêm không xuể nên định mời Độc Nhạc Lâu lo liệu việc này. Sau khi Thành chương quý và Phương quản sự biết, hai người liền dắt Vương đại trù trực tiếp chạy đến tìm Thức Yến.

Đại hỷ sự của thiếu đương gia làm sao có thể để người ngoài làm a, dù cho hôm đó Hỉ Cửu Túy có mở cửa hay không, bọn họ cũng phải làm tốt bữa tiệc này!

Trừ phòng Vân gia chưa riêng một cái bếp rất to cho Vương đại trù, trong lúc những người khác đang bận làm thức ăn cho ngoại tịch thì Vương đầu bếp đã mang theo hỏa kế bắt đầu chuẩn bị cỗ bàn buổi tối, thành thử vừa rảnh rỗi một chút là ai nấy đều sắp qua vây xem Vương đại trù trở tài.

Khi màn đêm buông xuống thì ***g đèn trước cửa nhà cũng được thắp lên, đồ rực một mảng trông rất có không khí.

Khách nhân bắt đầu lục tục đến, Hạ Việt đứng phía trước chào hỏi, nam nhân vừa trông thấy Kỳ Vũ và Ngôn Cửu liền nhanh chóng bước qua.

“Hai vị đi một mình sao?”

Hai người hành lễ chúc mừng Hạ Việt xong, Kỳ Vũ mới cười đáp: “Gia phụ có công chuyện, lát nữa đưa cha sang trễ một chút. Ta đang đi thì gặp Ngôn Cửu nên cùng đến đây luôn.”

“Thật tốt quá.” Hạ Việt thở phào nhẹ nhõm, thấy hai khanh quan nhìn mình nghi hoặc bèn cười nói, “Vây phiền nhị vị vào phòng chơi với Thức Yến được không? Tiệc còn chưa bắt đầu, ta sợ y ở một mình buồn.”

Kỳ Vũ và Ngôn Cửu đưa mắt nhìn nhau, sau đó nở nụ cười, hai người bọn họ đều là khanh quan chưa thành thân, ngồi bên ngoài cũng hơi mất tự nhiên, nay có thể đi xem Thúc Yến và em bé nên đương nhiên là gật đầu đáp ứng. Hạ Việt cười đa tạ, đoạn ngoắc tay gọi một hạ nhân lại dẫn đường cho hai người.

Thúc Yến giúp cục cưng tắm rửa thay quần áo, dọn dẹp sạch sẽ, mình cũng thay một bộ y phục mới hai ngày trước tiệm may vừa đưa qua, sau đó hai cha con ôm nhau ngoan ngoãn ngồi trên giường chờ.

Tiểu khanh quan theo hầu đang ở trong phòng, nghe thấy tiếng gõ cửa liền bước ra, thấy bên ngoài có một vị là công tử nhà tri phủ, khá thân với thiếu phu nhân nhà mình, y liền nhanh chóng hành lễ, sau đó kéo rèm đưa bọn họ vào.

Dù không thấy chán nhưng đột nhiên bạn bè tới thăm, Thúc Yến rất kinh hỉ, có người cùng nói chuyện đương nhiên vui hơn so với chờ một mình nhiều.

Ngôn Cửu lần đầu tiên gặp lại Thúc Yến kể từ lần lên miếu thần, y có hơi mất tự nhiên, nhưng vẫn thẳng thắn chúc mừng.

Nhìn thấy bảo bối bé nhỏ nằm trong lòng Thúc Yến, hai người đều lộ ra nụ cười vui sướng.

“Đễ thương quá.” Kỳ Vũ cẩn thận sờ sờ gò má đứa nhỏ: “Lần trước đến thăm đã thấy mắt hài tử này thật to, lại long lanh nữa, cảm giác như nhìn xuyên thấu được người ta ấy.”

Ngôn Cửu cũng cầm tay nhỏ của cục cưng, thấy đứa bé vẽ mặt tò mò nhìn bọn họ, nhin không được cảm thán: “Ngoan thật đấy, không thấy khóc nhĩ. Đệ đệ nhà ta trước đây khóc gào mệ muốn chết, lúc đầy tháng nó khóc từ lúc mở tiệc đến lúc tàn tiệc luôn.”

Nghe bạn bè khen con mình, Thúc Yến vừa hài lòng vừa tự hào, vội vàng dẫn người ngồi xuống bàn, phân phó tiểu khanh quan dâng trà cùng điểm tâm lên.

Kỳ Vũ và Ngôn Cửu chơi với em bé một lát sau đó bắt đầu hỏi thăm tình hình của Thúc Yến. Hai người không hiểu về chuyện này lắm, hơn nữa Kỳ Vũ cũng sắp thành thân, tự nhiên rất quan tâm, coi như là học hỏi kinh nghiệm cho sau này. Thúc Yến kiên nhẫn giảng giải cho bọn họ nghe, như là trong thời kì mang thai thì cảm thấy khó chịu ở đâu, thay đổi khẩu vị, tâm trạng biến hóa, bị thai máy bị chuột rút vân vân... mấy cái này đều phải làm phiền tướng công.

Kỳ Vũ và Ngôn Cửu đều từng thấy cha hoặc cha kế mang thai, họ chỉ nói có chút mệt, lại không biết thậm chí ngay cả phụ thân của mình cũng bị lặn qua lặn lại, nghe Thúc Yến kể xong lại càng thấy thương cha hơn.

“Ta thấy ta sinh em bé thuận lợi như vậy đều nhờ tướng công bình thường chăm sóc tốt.” Thúc Yến vỗ vỗ cục cưng trong lòng, nói, “Lúc có thai ta mập lên, còn hằn lại gầy đi.”

Ngôn Cửu thở dài: “Hai người đều khổ cả, bắt quá nhà nuôi người kỹ thật đấy, lúc trong miếu thấy khí sắc người rất tốt.”

Nói đoạn, y vừa cười vừa quay sang Kỳ Vũ: “Sắp đến phiên ngươi rồi đó, bắt quá ta thấy phu quân tương lai của ngươi dính ngươi lắm, bảo đảm sau này chăm ngươi từng li từng tí cho mà xem.”

“Đừng có chọc ta nữa.” Kỳ Vũ đỏ mặt, “Còn ngươi thì sao, không phải đòi Thúc Yến mai mối cho đó, giờ người ta đang ở đây nè, nói đi.”

Thúc Yến vốn đang im lặng nhìn cả hai nói chuyện, vừa nghe Kỳ Vũ nói đoạn, y liền quay đầu nhìn về phía Ngôn Cửu.

“...” Ngôn Cửu không ngờ Kỳ Vũ lại nói huých toẹt ra như vậy, mặt đỏ ửng như tôm luộc, y cau mày do dự một hồi, sau đó lấy tư thế vô mề không sợ nứt ngẩng đầu lớn tiếng đáp: “Thì giờ ta nói được chưa?! Thúc Yến, còn nhớ hồi đó ta có hỏi làng ngươi còn lang quan nào đến tuổi mà tốt tốt chút không?”

Nhớ tới Tết vừa rồi gặp nhau trên miếu, Thúc Yến gật đầu: “Nhớ, chỉ là lúc đó không biết ngươi có nói thật hay không, tại lúc trước thấy ngươi chỉ thích người trong thành thôi. Nếu ngươi muốn thật thì để ta tìm rồi giới thiệu cho nhé.”

“Ta đương nhiên nói thật, chỉ là... ta thật sự không thể đi làm ruộng được, nếu có ai nguyện ý rời nhà vào trong thành ở, người nhớ...nhớ giới thiệu cho ta nhé.” Ngôn Cửu đỏ mặt, cuối cùng vẫn nói ra khỏi miệng.

Thức Yến nhìn y như vậy, trong lòng vui vẻ, gật đầu đáp ứng, vừa vặn mai y đang muốn dẫn cục cưng quay về Bạch gia, thuận tiện xem xét vài đối tượng cho Ngôn Cửu luôn vậy.

Ba khanh quan vừa uống trà vừa trò chuyện, thời gian trôi qua rất nhanh, chờ đến khi bọn họ hoàn hồn thì bên ngoài trời đã sẩm tối.

Đoán chừng tiệc cũng sắp bắt đầu, Thức Yến liền sai tiểu khanh quan bưng nước cơm đã hâm nóng lên cho hai tử ăn. Kỳ Vũ và Ngôn Cửu ngồi cạnh chăm chú nhìn, lặng lẽ ghi nhớ cách Thức Yến đặt tay, thỉnh thoảng cũng hỏi một chút.

Lúc cục cưng no nê xong được bế lên, có hạ nhân đứng bên ngoài gõ cửa thông báo người nhà của hai vị công tử đã đến, mời hai người ra trước thì Kỳ Vũ và Ngôn Cửu lúc này mới đứng dậy cáo từ.

Thức Yến sau khi tiễn người ra cửa liền quay lại đứng trước gương kiểm tra một lát, xác định quần áo tóc tai không có vấn đề gì mới yên tâm ra đằng sau bình phong, chờ trưởng phu khai tiệc.

(1) Nói ngắn gọn là ngoài sân thì kê bàn (không kê ghế) để đồ ăn vặt như hạt dưa trà bánh gì đó để hàng xóm qua vừa đứng ăn vừa nói chuyện cho xôm, chủ yếu để lấy may, còn trong nhà mới là tiệc mặn để đãi gia đình và bạn bè thân thiết. Ở Vn thì dù cho đãi hàng xóm hay người nhà thì cũng cho ăn tiệc mặn đằng hoàng như nhau thôi =)).

75. Chương 75: Tiệc Đầy Tháng (hạ)

Hạ Việt vừa bước vào liền thấy Thức Yến đang chọc cho cục cưng cười, ánh nến nhảy nhót trong phòng chiếu lên hai khuôn mặt khả ái rạng rỡ, Hạ Việt ngẩn ra, ngơ ngác đứng trước cửa, không nỡ tiến lên quấy rối khung cảnh tươi đẹp đó.

Cục cưng phát hiện trước cửa có người, đại khái biết là phụ thân bèn a a kêu lên, cười toe hươ hươ hai tay nhỏ. Hạ Việt hài lòng đi tới, thơm mạnh một cái lên trán bảo bối, đương nhiên để cho công bằng, nam nhân cũng quay sang hôn phu lang, có điều là hôn ở môi. Thức Yến hôn lại, cười hỏi hân: “Khách đến hết rồi à?”

“Ừ.” Hạ Việt gật đầu, đưa tay lên sửa lại cổ áo bị em bé làm nhăn của đối phương, “Trừ phòng cũng sắp chuẩn bị xong, mọi người đã đông đủ, đang chờ nhìn thấy cục cưng đó. Người có đói không?”

Thức Yến lắc đầu, ngẩng cằm chỉ về phía bàn: “Ta có ăn một chút rồi.”

Hạ Việt thấy trên bàn có ba chén trà, biết là y cùng hai người kia ăn bánh nói chuyện nên cũng yên tâm. Hân đứng dậy, quan sát một lớn một nhỏ hồi lâu, giúp nhi tử đội nón, sửa sang lại xiêm y rồi dắt phu lang đi ra ngoài.

“Chúng ta vào bàn thôi, người và con chưa ra thì chưa thể khai tiệc được.”

Nhân vật chính của buổi tiệc đương nhiên là cục cưng cùng với cha của bé. Dựa theo phong tục ở Lạc Việt, sau khi tân khách đã đến đông đủ, cha lúc này mới ôm hai tử tiến vào ra mắt mọi người.

Thức Yến vừa xuất hiện đã hấp dẫn ánh mắt cả tiểu viện.

Y mặc áo bào màu tím, tuy nói đang ở cử nhưng nhìn thất lưng vẫn rất mảnh mai, vóc dáng bình thường, trông không mập. Phu lang khí sắc rất tốt, đại khái do phải ôm hai tử nên không trang điểm, ngũ quan đơn giản nhưng thanh nhã, sắc mặt hồng nhuận mang theo tiểu ý làm người xem cũng thấy ấm áp trong lòng.

Hạ Việt dẫn người từ cuối viện bước lên, các tân khách đều có thể thấy cục cưng. Đứa bé kia mở to đôi mắt tròn tròn nhìn sân viện đầy người, cục cưng mặc áo khoác màu vàng nhạt, hai gò má phúng phính, trông đáng yêu kinh khủng.

Thiếu phu nhân ôm tiểu thiếu gia vào tiệc, người hầu liền bắt đầu dọn cơm.

Thực đơn mùa xuân của Hỉ Cửu Túy không thể thiếu thịt nai, do đây là tiệc đầy tháng nên không thể dùng thịt nai đã chết (1), món chính là món thịt nai nấu vại sành bí truyền của Vương đại trù, phối với rượu Nguyệt Hoa ủ hai năm.

Người trong Dân thành đều biết thịt nai nấu vại sành của Hỉ Cửu Túy ngon vô cùng, thịt nai vốn khó kiếm nên phân lượng món này cũng không nhiều, một ngày chỉ bán mười phần, có tiền chưa chắc đã ăn được. Nguyệt Hoa từng được chọn làm cống phẩm thì khỏi phải nói, ủ hai năm xong vị đạo rất có chiều sâu, đun nóng lên lại càng thêm tuyệt vời.

Món chính vừa đưa lên đã làm các khách nhân đang ngồi âm thầm cảm thán, Vân gia nhà giàu ra tay thật hào phóng, thịt nai rất hợp với rượu Nguyệt Hoa, thưởng thức của nhà này đúng là tốt. Mấy món rau còn lại trong mâm cũng thường gặp trên bàn tiệc, tuy rằng đều là các món ăn phổ thông nhưng cũng do Hỉ Cửu Túy tỉ mỉ nấu, hương vị đương nhiên tinh xảo hơn nhiều.

Khác với tiệc bình thường, ngoại trừ bàn của gia chủ, Vân gia không sử dụng dụng cụ ăn bình thường, mà là chia thức ăn thành phân lượng hợp lý, đốt nến bên dưới bày trước mặt khách. Như thế vừa có thể giúp khách nếm được tất cả các món khi còn nóng sốt, cũng tránh lãng phí đồ ăn. Dụng tâm như vậy, thật sự cảm thấy gia chủ rất có thành ý.

Lúc Thức Yến vừa ngồi vào vị trí, cục cưng liền bị Hạ Việt đón lấy. Sau khi ăn xong các tân khách sẽ đến xem em bé, tặng quà hoặc chúc mừng, khi đó cha đứa nhỏ cũng phải đứng đáp lễ, bởi vậy Hạ Việt muốn giữ con để Thức Yến ăn no trước.

Ban này cùng Kỳ Vũ và Ngôn Cửu dùng một đĩa điểm tâm nhỏ, Thức Yến đã hơi no, lúc này ăn cũng không nhiều, mỗi đĩa gấp vài miếng, ăn hai chén cơm uống một chút rượu xong liền thôi.

Hạ Việt tự nhiên không miễn cưỡng, ăn quá no cũng không tốt. Hắn đưa em bé lại cho Thức Yến, cũng không bảo hạ nhân dọn đồ mới lên, trực tiếp kéo đĩa của Thức Yến qua mức cơm ăn.

Vân phụ thân ngồi cạnh buồn cười, người trong nhà ngồi một bàn nên không ai nói gì, nhưng nếu để cho người ngoài nhìn thấy có khi còn cười chê Vân thiếu gia keo kiệt, nhất quyết không chịu gọi người hầu chia lại thức ăn mà dùng đồ thừa của phu lang.

Đầu kia Vân lão gia đã ăn no, đang uống rượu, thấy khách còn đang dùng cơm liền ngoắc Thức Yến đưa tôn tử cho mình ôm một cái.

“Lão gia, người đã uống mấy chén rồi, cẩn thận mùi rượu làm thẳng bé khó chịu.”

Vân phụ thân vội vã nói, Vân lão gia không để ý cười dài, có chút lơ đãng đáp: “Nếu giờ không ôm cháu yêu một cái thì không chừng cả đêm nay cũng không đụng được vô người nó mất. Có đúng không nè, cục cưng ngoan của gia?”

Cục cưng thấy tổ phụ ghé sát vào mặt mình, khoe miệng trẻ xuống, ngay lúc Vân lão gia nghĩ nó sắp khóc, tiểu tử kia lại a a nở nụ cười.

Lão nhân nhất thời trên mặt cười như nở hoa.

Nhìn hai ông cháu vui tươi hơn hử ôm nhau cười khanh khách, Vân phụ thân cũng không nói gì, ngồi bên cạnh mỉm cười.

Bữa tiệc kéo dài khoảng một canh giờ, đa số bàn đều đã ngừng, các hạ nhân bắt đầu đưa mấy món tiêu thực và hoa quả lên. Các vị khách ngồi nói chuyện phiếm, có người đi tới bàn chính nhìn hài tử.

“Đại ca, phu nhân, chúc mừng các người đã có trưởng tử!”

Hạ Việt không nghĩ tới người đầu tiên lại là Ôn Hữu Cung, lúc chạng vạng thấy hắn đến thì nam nhân vô cùng kinh hỉ, chỉ là lúc đó khách quá đông, Hạ Việt không thể bắt chuyện, đành bảo hạ nhân đưa hắn vào bàn.

Ôn Hữu Cung được an bài ngồi ở chỗ gần gia chủ nhất, hắn tuổi trẻ ăn nhanh, nếu không phải có rượu ngon nên mãi uống, thanh niên đã sớm ngồi không yên chạy đi xem con trai của đại ca.

Thức Yến thấy Ôn Hữu Cung cũng rất vui vẻ, dù sao đã hơn nửa năm không gặp. Chuyện lần trước cũng phiền hấn hỗ trợ bắt người, nghe nói mình bị trật chân còn cố ý cho hạ nhân mang thuốc trong kinh đến, Thẩm đại phu xem thử, nói đây là thuốc tốt, thành thử Thức Yến đối với Ôn Hữu Cung rất là cảm kích.

Ôn Hữu Cung không đến đây một mình, bên cạnh hấn là một khanh quan mặc cẩm bào màu xanh ngọc, người nọ cụp mi thuận mắt, trông rất dịu dàng, sống mũi cũng cao thẳng, có điều Hạ Việt nghĩ thâm, hình như khanh quan này cũng không mềm yếu như vẻ bề ngoài.

Thấy hai người đều chú ý tới, Ôn Hữu Cung liền giới thiệu: “Đây là thị lang của ta, Tịch Triều.”

Tịch Triều mỉm cười hành lễ với Hạ Việt và Thức Yến, chào hỏi xong liền đưa tiền lì xì. Hạ Việt nhận lấy, cũng đáp lễ lại.

Ôn Hữu Cung tiến lên nhìn cục cưng, chột chột cánh tay mập mập, thấy nó có vẻ sẽ không khóc liền yên tâm nắm tay nhỏ lắc a lắc.

“Đại ca, cháu của ta tên là gì vậy?” Ôn Hữu Cung vừa nắm tay cục cưng vừa quay đầu hỏi Hạ Việt.

Hạ Việt lúc này mới nhớ tới, vội vàng móc ra một chiếc khóa vàng nhỏ (2), đeo lên cổ cho cục cưng.

Ôn Hữu Cung lập tức sáp qua nhìn chữ khắc trên mặt khóa: “Hữu Tự? Nghe như là huynh đệ của ta ấy, hahaha!”

“...” Hạ Việt thật muốn bộp cho tiểu tử này một cái, bất quá không đợi hấn xuất thủ, Tịch Triều đứng cạnh liền kéo kéo tay áo của Ôn Hữu Cung.

“...Biết rồi biết rồi.” Ôn Hữu Cung bị thị lang của mình trừng mắt một cái, hấn ngượng ngừng cười cười, đưa tay gãi má, nhanh chóng chữa cháy nói, “Si tửu hữu tự, si tửu hữu diễn (3). Đại ca quả nhiên là chủ lò rượu nhỉ, đặt tên cho con mà cũng liên quan tới rượu nốt. Nói vậy tên đứa thứ hai cũng quyết định xong rồi đi?”

“Ừ.” Hạ Việt cười gật đầu, “Nếu là lang quan thì đặt là Hữu Diễn, nếu là khanh quan sẽ chọn tên lại sau.”

Trước đây Vân lão gia đặt tên cho Hạ Việt cũng liên quan đến rượu. Ngày xuân uống rượu ngắm hoa, hè đến uống rượu hóng mát, thu về uống rượu ngắm trăng, vào đông uống rượu ngắm tuyết, Hạ Việt sinh ra vào mùa hè, Vân lão gia độc ẩm xong thì chọn tên này (4), hi vọng nhi tử có thể kế thừa lò rượu.

Vì vậy đến phiên Hạ Việt đặt tên cho con cũng nối tiếp truyền thống, chỉ là nam nhân ý nhị hơn một chút. Theo ý Thức Yến, y hi vọng trưởng tử có thể kế thừa lò rượu, Hạ Việt lại nghĩ đằng nào chả sinh thêm một đứa, nếu trưởng tử không muốn cũng không nên ép nó, để đệ đệ làm cũng được. Bất quá, cuối cùng hấn vẫn sử dụng chữ “Tự” cho trưởng tử.

Về phần nét chữ vân vân, trường hợp thật sự phải viết tên họ cũng không nhiều, Hạ Việt nghĩ thâm, cùng lắm thì từ nhỏ dạy hài tử viết, quen rồi chắc cũng không oán trách đâu. (5)

Có Ôn Hữu Cung dẫn đầu, mấy tân khách khác cũng lục tục lại nhìn cục cưng. Thấy người đến, Hạ Việt liền thoáng lui về phía sau, chuyện này phải giao cho khanh quan, nếu lang quan tiến đến hỗ trợ bắt chuyện thì trông như khanh quan không đủ tin cậy, cũng không đúng ý nghĩa của tiệc đầy tháng.

Ôn Hữu Cung để thị lang của mình ở lại với Thức Yến, hấn cùng Hạ Việt ra gần đó nói chuyện.

“Y chính là vị thanh mai trúc mã kia của người sao?” Hạ Việt nhìn Thức Yến tươi cười đón khách, dáng vẻ tự nhiên hào phóng, hấn yên tâm, cùng Ôn Hữu Cung tán gẫu.

Ôn Hữu Cung cười gật đầu, nói: “Ngày xưa ta lãnh đạm với y mãi, bây giờ nghĩ lại mới thấy mình thật vô liêm sỉ. Hôm nay muốn bồi thường y một chút nên nhân cơ hội dẫn y đi chơi. Không thì lúc ta chạy thương, y lại phải ở nhà một mình.”

“Nghĩ thông rồi?” Hạ Việt quay đầu nhìn hấn.

“Ừm... Nói thế nào nhỉ, ta vẫn không thể lấy lại cảm giác của ngày xưa nữa.” Ôn Hữu Cung nhìn thân ảnh thị lang nhà mình, mày kiếm cau lại, sau đó lại giãn ra, “Bất quá, ta nghĩ ta không nên cứ rối rắm như vậy

mãi. Chẳng lẽ chỉ vì ta không giải được khúc mắc của bản thân mà lại làm trẻ nãi tuổi trẻ của y sao. Y không làm gì sai cả, nói cho cùng đều là lỗi của ta.”

Hạ Việt nghe ra được ý tứ trong lời Ôn Hữu Cung, nhin không được bật cười.

“Vậy ta chờ thiệp mời của đệ.”

Ôn Hữu Cung giật mình nhìn hấn, ghen nửa ngày mới phun ra được một hơi: “Đại ca, huynh là thánh à?! Ta còn chưa nói huynh đã đoán ra được rồi!”

Hạ Việt lắc đầu cười, quay đi tiếp tục ngắm phu lang của mình.

Chờ lúc tiệc tàn thì cũng sắp đến giờ Hợi.

Vân phụ thân nhìn Thúc Yến có vẻ mệt mỏi liền bảo Hạ Việt đưa y về phòng nghỉ. Vân phụ thân cùng Vân lão gia hầu như chỉ ngồi, thỉnh thoảng có người quen tới mới đứng dậy bắt chuyện, sau đó lại ngồi xuống nên không mệt lắm.

Hạ Việt thấy cha bình thân chỉ huy hạ nhân thu dọn liền cùng Thúc Yến ôm cục cứng về.

Lì xì và lễ vật khách tặng được hạ nhân đặt trong phòng, chất cao một đồng để trên bàn, hai người cũng không còn tâm tư đi kiểm tra nữa.

Đỗ cục cứng ngủ xong đặt xuống phản, Thúc Yến tựa vào mép giường không muốn nhúc nhích. Hạ Việt bưng nước gừng ra giúp y lau người, mình cũng múc nước nóng xối qua loa, sau đó bò lên giường ôm phu lang ngủ mất.

(1) Thịt nai đã chết: Giống như cá vậy đó, mọi người thích mua cá tươi về làm hơn mua cá đã chết đúng không, câu này dịch mãi vẫn thấy tối nghĩa nên Mị giải thích cho chắc.

(2) Khóa vàng:

(3) Si tửu hữu tự – : Câu này được tác giả rút ra từ trong tập Kinh thi, bài thứ 2 trong chương thứ 6 – Tiểu Nhã Phật Mộc do Khổng Tử biên chỉnh. Câu này có nghĩa là “Lọc ra được rượu ngon”, chữ “Tự” – trong tên của cục cứng có nghĩa là cái rây.

Si tửu hữu diễn – : Câu này tác giả tự viết phỏng theo câu trên, có nghĩa là “Rượu ngon ngập tràn”, tên truyện luôn đó các mẹ U v U...

(4) Tên của Hạ Việt – có nghĩa là “Mùa hè đã qua”

(5) Chữ “Tự” – có tổng cộng 16 nét, viết vừa lâu vừa khó viết đẹp.

76. Chương 76: Những Ngày Sau Đó

Gió thu lại về, lò rượu cùng lúc nghênh đón các học đồ mới.

Dĩ Ngao và đồng bạn đứng trong sân viện, khuôn mặt thiếu niên trầm tĩnh, so với những đứa trẻ cùng trang lứa khác thì có vẻ ổn trọng hơn, chỉ là trong mắt vẫn không kiềm được lộ ra chút hưng phấn.

Hạ Việt ở hành lang nhìn các học đồ đang nghe tiền bối giảng dạy, cũng không răn đe gì mà chỉ đơn thuần lặp lại qui định trong lò rượu. Bởi vì phải ra uy nên Vân gia chọn mấy tàng nhân tướng mạo cao lớn, ăn nói nghiêm khắc, giọng to sang sảng, như vậy mới có thể trấn trụ mấy thanh niên 16 17, tránh cho bọn họ lo ra làm trẻ nãi công việc.

Chuyện Dĩ Ngao là tiểu cữu của mình, Hạ Việt không nói cho người trong lò rượu biết, cả Dĩ Ngao cũng thế. Hạ Việt rất thương thức thái độ của thiếu niên, những lúc gặp nhau trong lò rượu cũng sẽ không bắt chuyện với hấn. Các học đồ có tàng nhân chuyên môn phụ trách giáo dục, rất ít tiếp xúc với tàng chủ.

Thức Yển cũng không nói nhiều với Dĩ Ngao. Tuy y rất giật mình khi biết Dĩ Ngao cư nhiên thật sự đến đây làm tàng nhân, nhưng nếu đệ đệ có thể hỗ trợ cho tướng công, bất luận là trên phương diện làm ca ca hay làm phu lang, Thức Yển đều cảm thấy rất vui vẻ.

Mỗi lần Thức Yển đi vào tiểu viện, mọi người ở đây đều khó kìm nén kích động, ban đầu Dĩ Ngao còn không hiểu ra sao cả, cho dù trong lò rượu không có khanh quan đi nữa thì cũng đừng đánh chủ ý lên phu nhân của tàng chủ chứ, hơn nữa không phải các tiền bối đều đã thành thân rồi sao.

Mãi về sau hắn mới chuyện phiếm với người khác mới biết được, thiếu phu nhân không chỉ làm các tàng nhân nhà này kính phục mà cũng rất có danh khí ở các lò rượu khác, sự việc bắt nguồn từ hội phẩm rượu năm nay.

Vừa rồi, Hạ Việt dẫn Thức Yển đi tham gia hội đánh giá rượu tháng Ba.

Thức Yển không thay quần áo, cũng không che đi hoa văn sau gáy, thoải mái diện xiêm y của khanh quan theo trượng phu dự họp. Hội đánh giá tuy không hạn chế đối tượng nhưng rất ít khanh quan xuất hiện ở đây, cho dù có cũng là mặc trang phục lang quan, đây là lần đầu tiên người trong hội trường thấy một khanh quan công khai mặc áo dài búi tóc như thế.

Bởi vậy, Thức Yển rất được chú ý, nếu không phải Hạ Việt vẫn luôn nắm chặt tay y, chỉ sợ sẽ có không ít người tò mò muốn tiếp cận.

Sau khi phẩm hội kết thúc, danh tiếng phu nhân của thiếu tàng chủ nhà họ Vân bắt đầu lặng lẽ truyền ra, có điều không phải vì người nọ là khanh quan.

Hôm đó, mỗi lần y uống xong một loại rượu đều nói cho trượng phu nghe cảm tưởng của mình, tửu tư đứng cạnh một lát liền nhịn không được gọi Hạ Việt lại. Nếu đã đưa Thức Yển đến đây, Hạ Việt đương nhiên không có ý định giấu giếm, nhưng hắn cũng không kể ra toàn bộ, chỉ nói phu lang nhà mình thích rượu, công phu phẩm rượu cũng khá cao.

Tửu tư là dân trong nghề, có lẽ đoán được Thức Yển không giống người thường liền dành riêng ra một bàn để Thức Yển manh ẩm. (manh = mù)

“Manh ẩm” tức là chủ trì sẽ châm rượu ra các li nhỏ, không cho người uống thấy tên rượu trên bình mà để người đó tự đoán.

Trận manh ẩm này trực tiếp tiến hành ngay trong hội trường, rất nhiều người chạy tới vây xem.

Kết quả, Thức Yển đoán trúng hết cả mười loại rượu tửu tư đưa ra. Lần này, tất cả những người có mặt đều đã nhớ kỹ vị thiếu phu nhân của nhà họ Vân này.

Người nào đó hồn nhiên chẳng biết mình vừa gây ra bão tố, chơi xong còn vui vẻ chạy theo trượng phu tiếp tục nếm mấy thứ rượu khác.

Hai ngày sau, lò rượu Vân gia lần thứ hai vang danh ở kinh thành. Bọn họ mang bốn loại rượu đi dự thi, kết quả hai loại nằm trong nhóm cống phẩm, hai loại hạng nhất. Các tiểu thương ồ ạt kéo đến, thiếu chút nữa đập gãy cửa khách *** Vân Lai. Hạ Việt nhờ chuông quỹ cản người, mang theo phu lang nhanh chóng đến Việt kinh.

Lò rượu cất được ba thùng Vân Khởi, sau khi phu phu Hạ Việt, Vân lão gia cùng Đỗ sư thương lượng xong, mọi người quyết định đem thùng thứ nhất đi ủ, chỉ đưa ra thùng thứ hai và thùng thứ ba. Hương vị thùng Vân Khởi thứ ba Hạ Việt cất thật sự quá mức xuất sắc, cho dù là người ngoài nghề cũng có thể chỉ ra điểm bất đồng giữa các thùng rượu, không thể gộp chung bán như rượu bình thường được. Hạ Việt liền làm chủ, viết vào đằng sau cái tên Vân Khởi thêm hai chữ “ngâm nhưỡng”. (1)

Ở kiếp trước, ngâm nhưỡng chỉ rượu nhẹ cao cấp được sản xuất từ tinh mễ xát 50%. Ở Lạc Việt không thể làm đến trình độ đó, có điều Hạ Việt thực sự thích cái tên này, cho nên mặc dù có chút chột dạ, cuối cùng hắn vẫn mặt dày mượn tạm.

Vân Khởi ngâm nhưỡng tạo nên oanh động không nhỏ ở buổi đánh giá. Từ đó về sau, không ít lò rượu ở Lạc Việt bắt đầu mô phỏng theo phương pháp của Vân gia, tạo nên những thùng rượu tuyệt hảo được cải

tiến từ nguyên danh của chúng, cũng bắt chước thêm một hai từ vào sau tên cũ, dần dần tạo thành một khuynh hướng phổ biến.

Đương nhiên, đây là chuyện sau này, lúc đó Hạ Việt và Thúc Yến cũng không biết mình đã gây ảnh hưởng gì cho những gia tộc khác, bọn họ ở trong kinh hai ngày chờ công bố kết quả, sau đó sang Ôn phủ làm khách.

Đây là lần đầu tiên Thúc Yến ly khai Dân thành đến một thành thị khác, Việt kinh thực sự giống hệt như lời kể của trượng phu, đường xá ngay ngắn trật tự, dân tình ôn hòa lễ độ, tuy thân là khách phương xa nhưng đến đây y lại có cảm giác hết sức thoải mái. Nếu không phải rất nhớ con nhỏ ở nhà, y thậm chí muốn ở lại chơi thêm vài hôm.

Khi đoàn người trở lại Dân thành cũng là thời điểm nông gia bắt đầu bận rộn.

Năm nay Thúc Yến không ra ruộng hỗ trợ, dù sao năm ngoái đã đi rồi, huống hồ năm nay y vẫn muốn ở nhà chăm sóc cục cưng.

Hạ Việt thật ra có ghé qua Bạch gia giúp một tay, có điều hần đề xuất thuê người ngay từ đầu, cho dù không thường xuyên ghé qua nhưng Bạch phụ và Dĩ Ngao cũng thành thạo hơn một chút. Dĩ Ngao đã học xong, Dĩ Nhạc cũng đến tuổi có thể đi làm nên giờ đây ruộng của Bạch gia thêm mấy nhân khẩu đông đúc, so với năm ngoái còn náo nhiệt hơn.

Hỉ Cửu Túy đã hoàn toàn giao cho Thúc Yến quản lý, từ đầu xuân đến cuối hè, Phương quản sự còn chẳng cần tìm Hạ Việt lấy một lần. Khả năng của thiếu phu nhân khiến hần và Thành chưởng quỹ vô cùng bội phục, thực đơn mới mỗi quý cũng đều dựa y.

Ngày tháng dần trôi, đến khi lò rượu bắt đầu mùa làm việc mới thì bên Kỳ Vũ có tin vui, tiểu công tử nhà tri phủ thành thân được nửa năm thì mang thai.

Nửa năm này, không chỉ có Kỳ Vũ, Thúc Yến và Ngôn Cửu cũng đã thân với nhau hơn, Hạ Việt cam tâm tình nguyện nhìn y kết giao bằng hữu, cũng chịu đựng đồ kị nhỏ nhỏ trong ngực, để y qua lại với hai vị công tử kia.

Nghe nói Kỳ Vũ có em bé, Ngôn Cửu liền tới rủ Thúc Yến đi thăm.

Hạ Việt cùng Đỗ sư thương lượng xong, năm nay có ba thùng rượu cần hần phụ trách. Lúc này là đầu mùa, nam nhân đang khá rảnh rỗi bèn xung phong trông cục cưng để phu lang đi chơi với bạn.

Tướng công của Kỳ Vũ là một người rất nhã nhặn, thấy Thúc Yến và Ngôn Cửu đến liền không quấy rầy bọn họ nữa, đứng dậy rời đi để ba khanh quan ngồi tâm sự với nhau.

Ngôn Cửu nhìn bóng dáng người nọ khuất sau hành lang, tủm tỉm nói: “Làm luật sư có vẻ rảnh rỗi nhỉ, dạo này cũng không có án kiện gì, hần vừa hay có thể ở nhà chăm sóc người.”

Nghe bạn mình nói vậy, Kỳ Vũ cười cười đáp: “Kỳ thực có một vụ tranh giành đất đai gì đấy ngoài thành, hần đẩy cho người khác, nói ít nhất bảy tháng tới sẽ không rời khỏi đây. Kỳ thực đầu cần khẩn trương như vậy, em bé chưa lớn mà, ta cũng không phải hàng dễ vỡ đi đâu cũng cần người dính theo.”

“Vậy là tốt.” Thúc Yến nghe đoạn, vui vẻ nói, “Thế có nghĩa là người ta thương người a. Không nhận đơn nữa thì thôi, nhà người cũng đâu thiếu chút tiền này.”

Trượng phu của Kỳ Vũ tuy là luật sư, nhưng Lạc Việt tương đối thái bình, ít khi nào có án tử. Vì vậy bình thường người nọ sẽ viết vài quyển sách bán, khá được hoan nghênh nên thu nhập của hần chủ yếu đều từ nghề tay trái này.

Ngôn Cửu cũng gật đầu đồng ý: “Tranh thủ đi chơi đi, chứ đợi tới lúc bụng lộ ra, đừng nói tướng công người mà cả nhà người từ trên xuống dưới cũng sẽ giám sát người chặt chẽ, lúc đấy đồ mà nhúc nhích được.”

“Người nói cứ như thể người từng có thai rồi ấy.” Kỳ Vũ nhét trái cây vào miệng, nhìn Ngôn Cửu cười dài, “Chắc chắc, Ngôn Cửu à, cũng sắp đến ngày đám cưới của người rồi, ráng chờ chút nha. Một hôm đẹp trời nào đó người có, ta nhất định sẽ đem mấy lời này trả lại nguyên vẹn cho người.”

Ngôn Cửu cúi đầu ăn không thèm để ý tới Kỳ Vũ, chỉ là hai vành tai cùng má đều đỏ lên, Kỳ Vũ và Thúc Yến ngồi hai bên y đều trông thấy nhất thanh nhị sở.

Thức Yển nghĩ Ngôn Cửu thực sự rất khả ái, cái người ngang ngược kiêu ngạo trước đây biến đi đâu rồi, nếu sau này y không giao thiệp sâu với Ngôn Cửu, có khi cũng chẳng biết y còn có một mặt như vậy.

Đối tượng của Ngôn Cửu kỳ thực không phải do Thức Yển giới thiệu, vị làm mỗi lần này là Hạ Việt.

Lúc Thức Yển quay về Bạch gia thì cùng cha thảo luận xem nên chọn nhà nào trong thôn để làm mai cho Ngôn Cửu, Dĩ Ngao cũng góp chuyện một lát, cuối cùng, mọi người sàng lọc ra ba gia đình có vẻ được nhất.

Thức Yển trước hết trở lại Vân gia tìm trưng phu thương lượng, nhạc phụ vừa lúc cũng ở đó, cả nhà lại xúm vào bàn bạc.

Thức Yển vốn định đi sang đó hỏi thăm một chút, kết quả bị Hạ Việt cản lại, nói để hần đi.

Thức Yển không hiểu ra sao cả, nhưng Hạ Việt vẫn còn nhớ rõ những kẻ năm ngoái nói xấu Thức Yển lúc hần đến Bạch gia làm việc. Hạ Việt nghĩ, nếu đã làm mai cho bạn của Thức Yển, đương nhiên không thể hỏi mấy cái nhà bá láp bậy miệng như vậy được.

Kết quả, Thức Yển chọn ba nhà, Hạ Việt chỉ đi sang một nhà, hai nhà còn lại ngay cả cái tường viện hần còn không thêm liếc.

Nam nhân chó ngáp phải ruồi, cứ tưởng không được ai ngờ lại ỏn phết, chẳng là gia đình nọ có ba huynh đệ, đất cũng không nhiều. Nhà có lão Tam đã đến tuổi, rất thông minh, Hạ Việt lúc rảnh rỗi thì hàn huyên với hần vài lần, cảm thấy lang quan này mạnh mẽ kiên định liền nói ra ý đồ của mình.

Người ta đâu ngờ có thể thú được Khanh quan nhà giàu trong thành, đại ca nhà nọ nghe xong có chút hốt hoảng, nhưng bản thân lão Tam lại có vẻ rất bình tĩnh, hần nói nếu đối phương không ngại thì cứ thử gặp mặt một lần.

Hạ Việt dương dương tự đắc trở lại báo cáo kết quả công tác cho bà xã, Thức Yển nghe xong cũng rất cao hứng, nhanh chóng thông báo cho Ngôn Cửu. Cũng không biết do sốt ruột hay thế nào, Ngôn Cửu cứ nhiên nhờ hai người ngày mai dẫn y ra ngoại ô xem mắt luôn.

Sau lần đó, hai người kia thậm chí không cần Thức Yển hay Hạ Việt bắc cầu, Thức Yển chỉ biết, mấy hôm sau, lang quan nọ đã đến nhà Ngôn Cửu bái phỏng, sau đó lại hay tin hai người chính thức quen nhau.

Hạ Việt thấy Thức Yển thiếu điều muốn há hốc mồm thì bật cười, hần nhéo mũi đối phương, nói: “Cái này gọi là duyên phận a. Tốc độ của bọn họ cũng sắp bằng chúng ta hồi đó rồi, ngày được ăn cỗ chắc không còn xa nữa đâu.”

Hạ Việt nói đâu trúng đó, Ngôn Cửu và đối phương sau khi tìm hiểu nhau nửa tháng thì quyết định đính hôn. Thức Yển biết đây không phải là lần đầu tiên Ngôn Cửu định thân, trong lòng vẫn có chút bận tâm, nhưng nghe trưng phu kể hôm nọ thấy Ngôn Cửu xuống ruộng phụ mấy chuyện lặt vặt thì hết hờn, thế mới biết công tử thế gia mắt có cao hơn đầu đi nữa mà gặp phải chân mệnh thiên tử của đời mình thì cũng đỡ không được.

Kỳ Vũ thấy Ngôn Cửu cúi đầu không lên tiếng, nhất quyết không chịu buông tha y, có thể là do có tin vui nên tâm tình Kỳ Vũ rất tốt, nói cũng nhiều hơn: “Ta nói người nhanh thành thân đi. Chẳng phải người bảo ta nên tranh thủ đi chơi sao, mau mau gả cho người ta đi chứ. Ta cũng không muốn vác bụng bầu đi ăn cỗ đâu, như vậy làm sao thoải mái.”

Ngôn Cửu ngẩng đầu liếc đối phương một cái: “Phải rồi, phải làm nhanh trước khi người thay đổi khẩu vị, thêm ăn mấy thứ quái gở ha? Mất công đến lúc đó người ta ăn ngon mà mỗi mình người nhét không vô thì lại bảo ta chiêu đãi không chu đáo.”

Thân là người lớn tuổi nhất trong đám, Thức Yển cảm giác như kiểu nhà có hai thằng em đang đấu võ mồm, tuy rằng hai người đều có chút ấu trĩ, nhưng y không hiểu sao lại thấy rất hài lòng, ngồi một bên cười tùm tùm nhìn, cũng không ngăn cản.

Hai người bên kia sau một lúc lâu mới phản ứng lại, lúc này mới ngừng chỉ chóc nhau.

Nhìn khóe miệng cong lên của Thức Yển, Ngôn Cửu trầm mặc một hồi, rốt cục nhin không được cảm khái nói: “Thấy người lộ ra nhiều biểu cảm như thế ta vẫn cảm thấy rất bất khả tư nghị, so với trước đây trông

như hai người vậy. Ra là lúc đó người bị bệnh... Thật tốt quá, Thúc Yển, người cười lên đẹp lắm.”

Thúc Yển ngăn ra, sau đó lại nở một nụ cười rạng rỡ với Ngôn Cửu.

Hôm nay y thật vui vẻ, từ lúc gả cho Hạ Việt, bước vào Vân gia, cảm giác như ngày trôi qua càng lúc càng hạnh phúc. Trên người cũng xảy ra rất nhiều thay đổi mà trước đây nằm mơ cũng không dám nghĩ tới.

Có tướng công, có bạn bè, có hài tử, cuộc sống tốt đẹp như vậy, Thúc Yển nghĩ, đầy đủ là do Hạ Việt cho mình.

Ba người ngồi trong phòng Kỳ Vũ cho tới khi mặt trời lặn cũng không biết, đến khi hạ nhân bên ngoài nói Vân thiếu gia đang chờ ở cửa phủ, lúc này Thúc Yển mới phát hiện trời đã tối, y vội vàng đứng dậy cáo từ.

Lúc tới Thúc Yển ngồi xe ngựa của nhà Ngôn Cửu, lúc về thì có xe Vân gia đến đón. Thúc Yển tạm biệt Ngôn Cửu, sau đó rảo bước về phía chiếc xe mang gia văn quen thuộc kia, tiểu hạ nhân thấy y, vội vàng chạy ra mở cửa.

Thúc Yển đứng bên ngoài ngẩng đầu, chợt trông thấy người nọ ngồi bên trong, nở một nụ cười ấm áp rực rỡ:

“Phu lang, ta tới đón người về nhà.”

Chẳng biết tại sao, Thúc Yển có chút hoảng hốt, y ngăn ra, lát sau mới mỉm cười, gật đầu đáp:

“Vâng.”

(1) Ngâm nương: Tác giả cắt bớt 1 chữ, thật ra phải gọi là “Đại ngâm nương” mới đúng. Tiếng Nhật là Daiginjo, sake Daiginjo được xem là sake cao cấp, cất từ gạo đã nghiền 50% và có lượng cồn cực nhỏ, vị dịu nhẹ và thường được ướp hương trái cây.

77. Chương 77: Trọn Vẹn

“Phụ thân! Người về rồi!”

Hạ Việt vừa bước vào Đông viện thì cửa sương phòng chợt mở ra, Hữu Tự tiến đến chào hấn, cử chỉ đã có chút qui củ, áo choàng nhỏ màu xanh đậm tôn lên gương mặt phúng phính trắng nõn của đứa nhỏ.

Hấn cười đi tới trước mặt nhi tử, xoa đầu con trai hỏi: “Hữu Diễn đâu?”

“Hữu Diễn đang tập viết.”

Hữu Tự vừa dứt lời, chợt nghe thấy trong phòng có âm thanh vật gì rơi xuống đất, sau đó là tiếng bước chân lạch bà lạch bạch.

Hạ Việt thấy tiểu nhi tử chạy đến trước người mình, ngoan ngoãn nói chào phụ thân, sau đó giơ hai tay lên, chủ động đưa vở tập viết cho hấn xem.

Đầu xuân năm nay, Hạ Việt mời một vị tiên sinh đến dạy học, tuy rằng còn hơi sớm, dù sao Hữu Tự chưa tới tuổi đến trường, chỉ đứa nhỏ này thường xuyên chạy vào thư phòng, mỗi lần cầm sách lên là có thể nhìn đến tận chiều tối, Hạ Việt liền muốn để nó tiếp xúc bài vở sớm một chút.

Vốn Hạ Việt và Thúc Yển định tự dạy con, bất quá bây giờ Thúc Yển không tiện, hấn cũng phải thường xuyên ra ngoài nên cuối cùng đành mời chuyên gia về phụ trách. Trẻ con vẫn còn ham chơi nên hấn chỉ an bài cho Hữu Tự học buổi sáng.

Trường tử đã đi học dù niên kỷ còn nhỏ, Hạ Việt nghĩ Hữu Diễn còn bé hơn ca ca 1 tuổi, không cần thiết phải gò ép nó làm gì. Thế nhưng có lẽ là do hiếu kỳ, hoặc có lẽ là không muốn bị bỏ rơi, khi Hữu Tự theo tiên sinh học được hai ngày, Hữu Diễn cũng chạy vào thư phòng “dự thính”.

Tiên sinh thấy tiểu thiếu gia nghe rất chăm chú liền nói với Hạ Việt một tiếng, cũng dạy Hữu Diễn viết chữ. Vì vậy, lúc Hữu Tự ngồi nghe tiên sinh giảng bài thì Hữu Diễn sẽ ở bên cạnh cầm bút luyện tập.

Hạ Việt cười lật xem vở của tiểu nhi tử, chữ của trẻ con đương nhiên không đẹp, nhưng nhìn ra được tiểu nhi tử viết rất nghiêm túc, nét mực tỉ mỉ, không hề vội vàng cầu thả, cũng không có chỗ nào viết sai.

Hắn định ngẩng đầu khen ngợi con một chút, nào ngờ lại thấy tiểu nhi tử đang xịu mặt.

“Làm sao vậy?” Hạ Việt ngồi xổm xuống, sờ sờ đầu nhi tử, hỏi, “Hữu Diễn viết chữ rất khá a, không sai chỗ nào cả, sao lại buồn?”

Hữu Diễn bĩu môi, ủy khuất nói: “Ta không viết đẹp được như ca ca.”

“Hửm?” Hạ Việt không hiểu lắm, quay đầu nhìn về phía trưởng tử nhà mình.

“...” Hữu Tự tựa hồ có chút bất đắc dĩ, hần nắm tay đệ đệ, giải thích nguyên nhân cho phụ thân.

Hóa ra trước kia Hữu Tự đã được Thúc Yến dạy viết trước một năm, lần này học với tiên sinh nên chữ đẹp hơn nhiều.

Thể chữ thường thấy ở Lạc Việt hơi nhỏ, viết ra trông rất chỉnh tề. Chữ của trưởng tử tuy không được uyển chuyển xinh đẹp như Thúc Yến, nhưng đối với một đứa trẻ 5 tuổi mà nói thì tập vở sạch sẽ, cho dù bút họa chữ “Tự” rất phiền phức nhưng hắn viết ra lại có chút vui mắt.

Hữu Diễn thật ra cũng rất giỏi, thể nhưng hắn mới tập viết không được bao lâu, có thể viết tên mình cho đẹp đã tốt lắm rồi, huống hồ cái chữ “Tự” quá mức rắc rối kia. Kết quả, bởi vì cảm thụ được sự chênh lệch trình độ mệnh môn giữa mình và huynh trưởng, tiểu lang quan Hữu Diễn đâm ra hờn dỗi chính bản thân mình, cho rằng so với ca ca thì mình đúng là ngu ngốc.

Hạ Việt nghe xong, nhin không được bế tiểu nhi tử lên. Thoáng cái bị phụ thân ôm lên chỗ cao, Hữu Diễn đỡ ra, quên mất mình một giây trước còn đang mất hứng, đôi mắt thậm chí phát ra ánh sáng lấp lánh.

“Tiểu tử ngốc, người mới học được mấy ngày đã đòi vượt mặt ca ca rồi?”

Hạ Việt trả vở tập viết lại cho hắn, nhéo nhéo đôi má tròn trịa, “Ca ca luyện chữ trước người lâu rồi, xem chữ mẫu cũng nhiều hơn người. Chờ người luyện một thời gian rồi cũng có thể viết được tên hắn thôi, bây giờ thì chưa được, hiểu không?”

Hữu Diễn nghiêng đầu nhỏ suy nghĩ một chút, cảm thấy mình đúng là không thông minh như ca ca, hình như không theo kịp huynh ấy thật.

Cuối cùng cũng nghĩ thông suốt, Hữu Diễn gật đầu nói với phụ thân: “Biết rồi ạ.”

Nam nhân nhìn tiểu nhi tử tròn vo nhà mình, nhin không được lại bóp cái mặt thịt thịt kia một cái, lúc này mới buông đứa nhỏ ra.

“Cha mấy đứa đâu?”

Hữu Tự chỉ vào phòng ngủ đáp: “Cha đang ngủ nên chúng ta tự về sương phòng.”

Gật đầu ý bảo đã biết, Hạ Việt cúi xuống thấy trán Hữu Tự đầy mồ hôi liền lấy khăn lau cho hắn, sau đó lại cởi cái áo khoác nhỏ trên người đứa bé xuống: “Trời nóng lắm, ở nhà thì mấy đứa cứ cởi áo khoác ra, để hôm nào ta nhờ người làm cho các người vài bộ y phục mỏng.”

“Cám ơn phụ thân!” Hữu Tự hệt như được lệnh ân xá, lập tức cởi áo choàng ra sau đó thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Hạ Việt hài lòng vỗ vai hai đứa con trai: “Làm bài tập xong rồi thì đi chơi đi, nhớ gọi người đi cùng, cho mấy đứa ra hoa viên đó.”

“Thật sao?! Quá tuyệt!” Hai huynh đệ vừa nghe có thể ra hoa viên, nhất thời vô cùng phấn khởi, ngay cả Hữu Tự bình thường tương đối trầm ổn cũng không ngoại lệ.

Hoa viên đủ loại hoa lá, trong bụi cỏ có rất nhiều châu chấu, còn có một hồ nước lớn, nửa mặt hồ đều phủ đầy hoa sen, bây giờ đài sen đã có hạt, chỉ là nước khá sâu, rất nguy hiểm, Hạ Việt bình thường không cho bọn họ sang đó. Hai đứa nhỏ cũng rất nghe lời, không dám lén chạy đi.

Hôm nay hiếm hoi lắm được phụ thân cho ra hoa viên, bọn họ chờ không nổi, Hữu Diễn đâu còn thiết tha viết vẽ gì nữa, xoay người cất vó xong liền cùng ca ca chạy ra cửa, kéo tiểu hạ nhân đang ở phòng bên cạnh, chào nam nhân một tiếng liền khuất dạng.

Hạ Việt mỉm cười nhìn bóng lưng nhi tử, trẻ con mà, nên vui chơi cho thỏa thích, nếu như bắt tụi nó vùi đầu vào sách vở sớm quá cũng không tốt. Cái gì cũng phải vừa đủ, vừa học vừa chơi, trẻ con mới có thể thông minh hoạt bát.

Đến khi âm thanh nô đùa của nhi tử đã vang xa, hần mới nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ.

Thức Yển ngồi trên ghế mềm tựa vào cửa sổ, áo giao tiêu khoác hờ trên chân, tựa như người nợ vốn chỉ định nghỉ ngơi một lát, kết quả lại ngủ mất.

Nam nhân đi tới, thấy trên trán đối phương có một lớp mồ hôi mỏng, nghĩ trong viện cũng không còn ai liền mở hết cửa ra. Sau giờ Ngọ, ngoài trời thoang thoảng gió, trong phòng cũng mát mẻ hơn một chút.

Nam nhân lấy khăn lau mồ hôi trên trán Thức Yển, người nợ giặt mình, mi mắt run rẩy, sau đó từ từ mở ra.

“Tướng công? Người về rồi à.”

Thấy Thức Yển đã tỉnh, Hạ Việt cúi người, dịu dàng hôn lên trán y. Thức Yển hôn lại, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ hỏi: “Hữu Tự và Hữu Diễn đâu?”

“Ta bảo bọn nó ra hoa viên chơi rồi. Trên người thế nào? Có khó chịu không?”

Thức Yển lắc đầu: “Nóng quá, không muốn động.”

Hạ Việt cầm quạt trên bàn quạt cho y: “Lúc này ta vẫn chưa dám cho người mang đá vào phòng, người cố nhịn một chút nhé?”

“Ta không sao, tướng công đừng lo.” Thức Yển cười đáp, “Dù sao ta cũng toàn ở trong phòng, có giao tiêu ở đây vuốt lên lạnh lạnh cũng thoải mái. Mấy hôm nữa là ổn rồi.”

Nhìn động tác vuốt bụng của Thức Yển, Hạ Việt ôm người vào lòng, đặt cằm lên vai phu lang, có chút buồn bực đáp: “Ta hiện tại rất muốn tiểu tử này nhanh đi ra một chút.”

Thức Yển nghe câu nói có phần trẻ con của đối phương, không khỏi nở nụ cười.

Y năm nay đã 26, vốn còn đang lo lắng không thôi, tuy trượng phu và nhạc phụ đều nói nhà đã có hai tiểu lang quan, không cần miễn cưỡng, cứ thuận theo ý trời là tốt rồi nhưng Thức Yển vẫn muốn sinh thêm một đứa nữa. Hạ Việt phải dỗ dành y mãi, rốt cục cuối năm 25 tuổi, y lại có tin vui.

Đây chính là đứa con cuối cùng của bọn họ.

Thức Yển so với dĩ vãng càng cẩn thận hơn, hài tử này có vẻ không tinh nghịch như Hữu Diễn, rất ít khi nào lăn lộn quấy đạp, Thức Yển ngược lại không mệt mỏi. Lúc đầu còn sợ đứa nhỏ không khỏe, mãi đến khi Thấm đại phu chẩn mạch nói hai cha con đều khỏe mạnh, y mới yên tâm.

Tính toán một chút, chẳng bao lâu nữa đứa bé sẽ ra đời. Chỉ là Thức Yển lần này mang thai vào mùa hè nóng nực, nhiệt độ cơ thể của người mang thai hơi cao, y có chút khó chịu. Buổi sáng và buổi tối còn đỡ, vừa đến trưa là y chỉ có thể mệt mỏi nằm trong phòng, cái gì cũng không muốn làm.

Hạ Việt xót vợ, trưa nào cũng tranh thủ chạy về nhà với y, chỉ là gần đây công việc thật sự rất bận rộn, thỉnh thoảng hần còn phải đến Bạch gia giúp một tay, đầu giờ chiều mới quay lại Vân trạch.

Mấy năm này, Hạ Việt không chỉ chuyên tâm chưng cất rượu mà còn bớt chút thời gian lên ngọn núi ngày xưa Vân lão gia mua. Trước đây hần luôn nghĩ ngọn núi to như thế, nếu chỉ một năm đến ngâm ôn tuyền một lần thì quá mức lãng phí. Vì vậy, nam nhân động tâm tư, trồng vài cây mơ, ngoài mơ xanh ra còn có cả hoa mai đỏ (1), mời người chuyên chăm sóc cây đến quản lí.

Hạ Việt sở dĩ chọn trồng mơ cũng là vì chưng cất rượu.

Đầu hạ, người ta hái lấy mơ chín đưa vào Dận thành, giống mơ xanh quả cứng vị chua, ngâm thành rượu mơ rất hợp. Đương nhiên là không thể dùng rượu thượng hạng của Vân gia chỉ để ngâm mơ, quá sức lãng phí.

Lò rượu lúc trước hay bán xác rượu cho người khác, nay Hạ Việt để lại một ít, còn đặc biệt thuê người chế tạo một chiếc chõ bằng ngọc lưu ly, cho xác rượu vào đun nóng, chờ hơi nước bốc lên là có thể thu được rượu trong suốt.

Đây không hẳn là cất rượu, Hạ Việt cũng chỉ biết đại khái phương pháp, phải thử đi thử lại vài lần mới thành công. Lúc nếm thử, xác định so với rượu trắng đời trước cũng không khác biệt mấy, chỉ là rượu này có mùi còn rất nặng, người dân ở đây không dễ tiếp nhận, ngay cả Đỗ sư cũng không chắc chắn. Có điều, Hạ Việt không phải muốn bán cái này, hắn chỉ muốn tìm ra được loại rượu thích hợp để ngâm mơ.

Hắn thử dùng cả rượu Lạc Anh phổ thông (chương 33) lẫn “rượu trắng” mình cất thử ngâm mơ, phong vị cho ra có khác biệt rõ ràng. Độ cồn của Lạc Anh hơi thấp nên lúc ngâm phải đưa xuống hầm băng, mùi rượu trong thành phẩm tan đi chỉ còn lại hương mơ thơm ngát, mẽ còn lại thì mùi rượu vẫn đậm, có chút nhạt miệng nhưng không lẫn át hết hương mơ, vị đạo vô cùng cân đối.

Mẻ rượu mơ đầu tiên ngâm được Hạ Việt đều thu lại bỏ vào hầm băng, mãi cho đến mùa hạ năm sau mới lấy ra, đem đến Hỉ Cửu Túy.

Hệt như sở liệu của hắn, rượu mơ rất được khanh quan yêu thích, cho dù là lang quan cũng cảm thấy dưới nắng hè chói chang mà được uống một li rượu mơ lạnh thật vô cùng sướng khoái. Ôn Hữu Cung đến Dận thành uống thử một lần, sau đó đâm ghiền, không chỉ mua một đồng về để dành mà còn quán lấy Hạ Việt đòi kí khế ước, kéo hàng vào trong kinh bán.

Nhiệt độ ở Việt kinh tuy rằng khá dịu, mùa hè cũng không nóng, nhưng mùi hương trái cây trong veo lẫn vào rượu vẫn mang theo phong tình đặc thù làm không ít người say mê, trong lúc nhất thời tạo nên một phong trào nho nhỏ trong kinh thành.

Hai năm sau, rượu mơ của Vân gia coi như có tiếng, không ít người cũng học cách ngâm rượu mơ nhưng mọi người đều công nhận rượu của Vân gia mới là chính tông, giá mơ trên thị trường cũng ngày càng tăng. Năm nay, hầu như lò rượu nào cũng trích ra một phần xác rượu để làm rượu mơ.

Người ta thường thu hoạch mơ vào đầu hạ, chuyển đến lò rượu còn phải rửa sạch rồi xử lí, bởi vậy tuy hiện tại không phải mùa cất rượu, Hạ Việt cũng không được rảnh rỗi.

Thức Yến rất thích rượu mơ, hầu như mỗi ngày đều phải uống mấy li, Hạ Việt cũng không cản, thậm chí còn cho phép y buổi tối nhấp một chén. Rượu mơ không làm người say ngay nhưng vẫn có tác dụng chậm, trước khi ngủ uống một li có thể ngon giấc đến sáng, không những giúp an thần mà còn làm ẩm dạ dày.

Sau này khi Thức Yến đã lộ bụng, Hạ Việt không cho y uống nữa, nhưng thật ra có để một ít mơ chín cho phu lang ăn vặt.

Lần này Thức Yến mang thai thì khẩu vị hoàn toàn thay đổi so với hai lần trước đó, y đâm ghiền mấy thứ chua chua ngọt ngọt, Hạ Việt liền chọn vài cây mơ, làm chút ô mai mơ cho y ăn. Mấy hôm nay trời nóng, trừ phòng còn làm nước ô mai đem đến.

Bất quá, thấy Thức Yến liên tục thò tay vào cái đĩa ô mai trong lòng, Hạ Việt nhin không được khuyên: “Viên cuối cùng thôi đấy, hôm nay không được ăn nữa. Cái này ăn nhiều không tốt đâu.”

Thức Yến nghe vậy ngẩn người, lưu luyến nhìn ô mai trong tay một lúc thật lâu, lát sau mới gật đầu, chậm rãi nhét vào miệng.

Hạ Việt bật cười, cúi xuống hôn lên vành tai trắng nõn của y, thầm nghĩ bà xã nhà mình thật sự quá đáng yêu.

Đến khi mặt trời lặn, Hữu Tự và Hữu Diễn mới từ hoa viên trở về, thấy hai đứa người toàn mồ hôi, Hạ Việt mỗi bên một đứa xách thùng vào phòng tắm tắm rửa. Tắm xong, Hạ Việt để bọn nhỏ sang Bắc viện chào hỏi tổ phụ và tổ cha, nếu như hai người kia giữ lại thì ở luôn bên đó ăn cơm tối. Hải tử rất nghe lời, mặc xiêm y chải đầu xong liền đi, nam nhân cũng không chờ, trực tiếp phân phó tiểu khanh quan chia thức ăn.

Hai thằng nhóc kia dễ gì được thả, hôm nay cơm tối bảo đảm chỉ có hấn và phu lang dùng.

Hạ Việt buông đĩa xuống mới giật mình nhớ ra, hấn cười nói với phu lang: “Đúng rồi, bắt đầu từ ngày mai ta ở nhà với người.”

“Công việc xong rồi à?” Thúc Yến đang chậm rãi đi lại trong phòng tiêu thực, nghe trưởng phu nói vậy liền quay đầu lại nhìn hấn.

“Hôm nay đã chuyển hết vào hầm băng, bên Bạch gia cũng ổn rồi, không cần sang nữa, phu lang sắp sinh chẳng lẽ vì phu lại cứ chạy loạn khắp nơi sao?”

Thúc Yến nghe đoạn, cười đến khóe mắt cũng cong lên, có lẽ là lúc sinh Hữu Tự không ở bên cạnh y được nên lần này nam nhân vô cùng lưu ý, lúc có Hữu Diễn thì hấn đã một tác không rời, cả năm nay cũng thế.

Thành thân đã lâu như vậy, tướng công đối với mình vẫn trước sau như một thương yêu săn sóc, Thúc Yến mỗi lần nhớ lại đều cảm thấy bản thân thật may mắn.

“Tướng công giúp ta xem sổ sách một chút được không?” Thúc Yến lấy một quyển sổ từ trong ngăn tủ ra đưa cho Hạ Việt, “Mấy ngày nay ta mệt quá không xem được, sợ làm trễ nải công việc của mọi người.”

Hạ Việt nhận lấy, cười nói: “Đương nhiên không thành vấn đề, phu lang đã thỉnh cầu, vì phu sao lại không đáp ứng?”

Chuyện ở Hi Cửu Túy Hạ Việt đã lâu không nhớ đến, tất cả đều do một tay Thúc Yến lo liệu, chuyện trong nhà cũng xử lý rất ngay ngắn rõ ràng. Hôm nay ngẫm lại, Hạ Việt mới phát hiện vài năm nay hấn chỉ nhào đầu vào lò rượu, hoàn toàn quên bém mấy chuyện khác.

Vợ thật là hiền lành, Hạ Việt thầm nghĩ, hình như phu lang của mình có chút thua thiệt.

Từ khi trông mơ trong núi, hấn không dẫn Thúc Yến sang đó ngâm ôn tuyền nữa, nay y lại có thai nên không được uống rượu, ngay cả phẩm hội cũng không đi, cứ ở nhà suốt.

Hạ Việt cúi đầu lật xem sổ sách, trong lòng hồ thẹn không thôi.

Đợi hài tử ra đời, thừa dịp công việc đã kết thúc, đến đầu hạ hấn sẽ đưa y ra ngoài chơi một chút.

Sinh linh trong bụng Thúc Yến cất tiếng khóc chào đời vào buổi trưa ba ngày sau.

Ổn quan lau rửa cho hài tử sạch sẽ, dùng vải mềm bao lại, đặt vào rổ trúc đã lót bông rồi đưa cho Hạ Việt, y cười đến nếp nhăn nơi khóe mắt cũng hằn sâu: “Chúc mừng Vân thiếu đương gia, là một khanh quan, rất có tinh thần a! Nhà mình thế là đông đủ rồi nhé!”

Hạ Việt từ lúc nghe được tiếng khóc của em bé đã căng thẳng đứng chờ ngay trước cửa, vừa thấy ổn quan bế hài tử ra đã vội vã nhận lấy, ôm vào trong lòng.

Hài tử mới sinh nhỏ xíu, không thể gọi là đẹp được, ngũ quan lúc ngủ đều nhắm lại, nhưng Hạ Việt lại thấy con của mình đáng yêu hơn bất kỳ ai khác.

Hữu Diễn đứng sau lưng hấn, vui vẻ túm lấy tay áo của huynh trưởng: “Là khanh quan đệ đệ, thật tốt quá, chúng ta có khanh quan đệ đệ rồi!”

“Suyt, người nói bé thôi.” Hữu Tự ngăn lại thanh âm vui sướng của nhóc đệ đệ đang hoa chân múa tay, thế nhưng trong giọng nói lại tràn ngập ý cười.

Hai đứa nhóc này đã sớm ngóng trông có thể có một khanh quan đệ đệ, Hạ Việt nghe tiếng reo hò đằng sau, nhìn cục cưng đỏ hồng trong lòng mình, ***g ngực như bị ai đó nhồi đầy.

Chờ người hầu thu dọn phòng xong, nam nhân liền vội vàng đi vào. Phu lang của hấn nằm trên giường, tóc đen ướt đầm, sắc mặt có chút suy yếu nhưng đáy mắt lại lấp lánh, thấy hấn tiến đến, đối phương liền nở một nụ cười ấm áp.

“Vất vả cho người rồi, Thúc Yến.”

Chẳng biết tại sao, viền mắt Hạ Việt đột nhiên nóng bừng, hấn đặt cục cưng cạnh người Thúc Yến, cúi xuống hôn lên mi tâm đối phương.

Thanh âm của Hữu Tự bên ngoài màn giường vang lên: “Phụ thân, cha không sao chứ?”

Biết nhi tử là đang quan tâm cha mình, Hạ Việt dịu giọng đáp: “Không có gì, chỉ là cha hơi mệt, hơn nữa không thể ra gió.”

Vừa nghe nói cha không thể ra gió, hai đứa nhỏ liền bỏ ý định vào xem Thúc Yến, chỉ nói cha nhớ nghỉ ngơi thật tốt, lát nữa bọn họ sẽ qua thăm đệ đệ rồi nhẹ nhàng khép cửa lại rồi đi.

Nhi tử ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy làm Thúc Yến và Hạ Việt đều cảm thấy chua xót.

“Thấy không, con cũng muốn người nghỉ ngơi thật tốt, ngủ một giấc đi, ta đưa em bé sang chỗ cha.”

Thúc Yến khẽ gật đầu, hai mắt nhắm nghiền, có lẽ là đã tiêu hao rất nhiều thể lực, vài giây sau, hô hấp của y dần chậm lại, mặt mày cũng thả lỏng ra.

Hạ Việt lần thứ hai ôm lấy gối trúc, hẩn đứng dậy, nhìn cục cưng trong ngực, lại nhìn người đã thiếp đi trên giường, hai gương mặt tương tự nhau đang chìm trong giấc ngủ làm hẩn ngẩn ra, rốt cục chỉ đứng im tại chỗ, cảm giác như có ngắc thế nào cũng không thấy đủ.

Trong phòng rất yên tĩnh, Hạ Việt có thể nghe thấy tiếng Thúc Yến hít thở, cả âm thanh gió thổi đưa cây xào xạc ngoài viện dù cửa sổ đã khép lại.

Hẩn đột nhiên cảm thấy, trước mắt mình xuất hiện ánh mặt trời rực rỡ, hết như lần đầu tiên hẩn mở mắt ra, thức dậy ở thế giới này.

Cả thể xác và tinh thần dường như đều chìm trong dương quang ấm áp, khoe miệng nam nhân chậm rãi cong lên, lộ ra một nụ cười tràn đầy hạnh phúc.

(1) Hoa mai đỏ: Còn gọi là mộc qua, thuộc phân họ mận/mơ. Quả khi chín có màu vàng, cây này ở Vn chủ yếu trồng làm cảnh vì rẻ và đẹp.

78. Chương 78: Chuyện Của Ôn Hữu Cung (thượng)

Kỳ thực Ôn Hữu Cung vẫn nhớ năm ấy vì sao hẩn thích Tịch Triều.

Bọn họ lần đầu tiên gặp nhau lúc 3 tuổi, lang quan cùng khanh quan còn nhỏ, chưa phải kiêng kị, nhà hai người lại gần nên ngày nào cũng đi chơi với nhau.

Tịch Triều lúc bé trắng trắng nõn nõn, người hơi tròn, ngũ quan ôn hòa trông vô cùng nhu thuận. Thế nhưng sau khi qua lại một thời gian, Ôn Hữu Cung mới biết, đứa nhỏ đẹp như đồng tử trong tranh thoát nhìn có vẻ rất yếu đuối kia kì thật lại quật cường từ trong xương tủy, một khi người nọ đã nhận định điều gì, y sẽ không bao giờ thay đổi chủ ý.

Tính tình này rất hợp với khẩu vị của Ôn Hữu Cung.

Trong kinh, các khanh quan rất được cưng chiều, tuy rằng không đến mức mỏng manh như búp bê sứ nhưng đa số bọn họ đều khá nhút nhát, ít khi nào chịu thử những trò chơi mới lạ. Đối với Ôn Hữu Cung mà nói, những hài tử đó thật nhàm chán, chơi chung với nhau mà cứ cái này không được cái kia không được, mọi người ít nhiều cũng sẽ cảm thấy mất hứng.

Chỉ có Tịch Triều là cái gì cũng không từ, cho dù là chơi một trò chơi mới, cho dù luật chơi rất khó, cho dù y là người kém cỏi nhất trong cả bọn, y cũng nhất quyết không từ bỏ.

Kết quả, Tịch Triều vẫn tiếp tục chơi với Ôn Hữu Cung, đến năm 10 tuổi hai người cũng không rời nhau nửa bước. Tuy người lớn có dặn Tịch Triều rằng đã đến tuổi này còn thân cận với lang quan quá thì không tốt, y cũng mặc kệ, thậm chí còn thuyết phục ngược lại đa phụ.

Đến tuổi đi học, Ôn Hữu Cung đi trường tư, Tịch Triều đến khanh nghị đường nhưng hai người thỉnh thoảng vẫn gặp mặt, cùng nhau xem tiểu thuyết mới nhất, cùng nhau xem biểu diễn, cùng tâm sự chuyện học hành. Dần dần, Ôn Hữu Cung và Tịch Triều trở thành thanh mai trúc mã, hai đứa trẻ vô tư trong mắt mọi người.

Dù là gia đình đôi bên cũng chỉ nói bọn họ ở lâu ngày sinh tình, chỉ có Ôn Hữu Cung và Tịch Triều biết, kỳ thực bọn họ đã lén hứa với nhau, tự mình định thân.

Cảm giác lần đầu tiên động tâm với Tịch Triều, cho tới bây giờ Ôn Hữu Cung vẫn còn nhớ rõ. Nhưng cũng bởi vì nhớ quá rõ nên đến khi gặp mặt, hần lại đối xử lạnh nhạt với Tịch Triều.

Năm đó còn nghĩ Tịch Triều là không thể thay thế, mỗi lần nhớ đến đối phương là cõi lòng liền tràn đầy thoả mãn, trong đầu chỉ toàn hình bóng của người kia.

Tịch Triều trong mắt hần quả thật mười phần vẹn mười, khi ấy, Ôn Hữu Cung thực sự cho rằng, không có ai phù hợp với mình hơn y.

Lúc bắt đầu dĩ phải xa nhau thì Ôn Hữu Cung cũng đau buồn hồi lâu, nhưng sau đó hần bắt đầu lăn lộn với các hoa hoa công tử trong kinh thành, khắp chốn trêu hoa ghẹo nguyệt. Ôn Hữu Cung dung mạo tuấn tú, lại là con của gia đình thương nhân, từ nhỏ miệng đã ngọt, câu nào câu nấy nói ra đều có thể làm người vui vẻ, tự nhiên rất được hoan nghênh.

Rất nhanh, hần liền trầm mê trong đó.

Ở những nơi này, hần không phải phiền não, thể xác và tinh thần đều thả lỏng, chỉ cần tùy tiện nói vài lời dễ nghe sáo rỗng liền được đối phương ôn nhu đối đãi, càng không đề cập đến chuyện yêu đương thật lòng làm hao tổn tinh thần.

Khi hần dần dần trở thành một phong lưu nhị thiếu nổi tiếng chốn hoa lâu, chỉ cần phe phẩy quạt, nở một nụ cười nửa miệng đã có thể làm không ít khanh quan hai má ửng hồng, thì ca ca của hần chuẩn bị thành thân.

Biết được tin này, Ôn Hữu Cung cũng rất mừng cho ca ca. Khanh quan nọ là con một nhà quyền cao chức trọng trong kinh, lang quan trong gia tộc cũng là quan thanh liêm có tiếng, bọn họ có vẻ rất coi trọng đại ca, tự mình tới cửa cầu hôn không nói, sinh lễ nhiều, thái độ cung kính với phụ thân và cha kế của hần, không hề có ý tứ coi khinh.

Chẳng qua tối hôm đó, ca ca bước vào phòng Ôn Hữu Cung, vẻ mặt áy náy nói mình phải đi ở rể, trọng trách gánh vác Ôn gia đành giao cho Nhị đệ, hần thật sự rất lo lắng.

Vốn Ôn Hữu Cung không cần phải nhúng tay vào chuyện này, bởi vậy hần chỉ luôn mãi chơi bời, du hí nhân gian. Ôn đại ca từ nhỏ đã quản lý mọi chuyện trong gia đình, cuối cùng vậy mà lại đi ở rể, còn ép Nhị đệ tiếp nhận gia nghiệp trong vội vàng, hần thật sự cảm thấy có lỗi.

Ôn Hữu Cung ngả ngón cười đáp: “Đại ca chớ khinh thường đệ đệ, chút việc này há có thể làm khó ta, không phải chỉ là chạy thương thôi sao? Đệ đệ người thông minh hơn người, tùy tiện vung tay cũng làm được đâu vào đấy. Đại ca về bên kia cố gắng một chút, đỡ bị người ta nói lợi dụng nhà vợ này nọ.”

Ôn đại ca lấy chính quân, thành thân xong đi ở rể thì Ôn gia sẽ trở thành “nhà ngoại”, không thể để ý quá mức. Sao hần lại không biết Nhị đệ là muốn mình an tâm nên mới cố tình làm ra bộ dạng không thêm để ý như thế, nhưng hần cũng bất lực, chỉ có thể ôm một bụng lo lắng để Ôn Hữu Cung tiến ra khỏi cửa.

Kỳ thực, Ôn Hữu Cung đích thật là thiên tư hơn người, sau khi hần tiếp nhận gia nghiệp xong thì biểu hiện vừa khôn khéo vừa có khả năng, Ôn phụ thân vô cùng vui sướng, ngoại trừ Tam đệ lúc nào cũng đâm chọc hần, ai cũng khen ngợi hần không ngớt.

Khi hần tiếp nhận công việc, cắt đứt quan hệ với đám hồ bằng cầu hữu kia mới phát hiện những tháng ngày lúc trước của mình thật sự quá hoang đường, mỗi lần nhớ lại chỉ cảm thấy trống rỗng.

Lúc làm ăn trong kinh, tuy rằng Ôn Hữu Cung cũng tiếp xúc không ít khanh quan, người tới cửa làm mối càng không ít, nhưng đối với hần ai cũng như ai, đáy lòng chẳng hề dao động.

Khi hần đã quên đi cảm giác động tâm vì một người là như thế nào, thì một Tịch Triều cả thể xác và tinh thần đều tràn đầy vết thương được đưa đến Ôn gia.

Lúc gặp lại Tịch Triều, Ôn Hữu Cung thậm chí không nhận ra đây là khanh quan đẹp như tranh vẽ mà hần từng biết. Trên lưng y có một mảng sẹo bóng lớn, cả gáy và mặt cũng có, hoa văn hoa sen cơ hồ bị vết

thương kết vẫy che khuất, cả người thoát nhìn thê thảm vô cùng, Tam đệ vừa trông thấy đã ràn rụa nước mắt.

Cha kế rất tốt bụng, không nói hai lời đưa Tịch Triều vào nhà, chăm sóc người nọ y như con ruột của mình.

Chỉ tiếc lúc y ở chỗ quan phủ, người ta chỉ mời mấy vị đại phu bình thường, bởi vậy mà bỏ qua thời điểm tốt nhất để trị thương. Ôn gia cũng không cố chấp sử dụng thuốc mỡ đắt tiền, nếu Tịch Triều được đưa đến đây sớm một chút, muốn giúp y trở lại lành lặn như ban đầu là hoàn toàn có khả năng, còn hiện tại, dù đại phu đã cố gắng hết sức cũng chỉ có thể làm vết sẹo dữ tợn kia mờ đi.

Ôn Hữu Cung biết cha kế đã thừa nhận chuyện Tịch Triều định thân với mình, ánh mắt Tịch Triều nhìn hấn tràn đầy thâm tình, lại cũng có sợ hãi và bất an. Ai nấy đều hiểu, y yêu Ôn Hữu Cung, nhưng y sợ vết sẹo trên người sẽ làm đối phương chán ghét.

Ánh mắt đó làm Ôn Hữu Cung có chút đau đớn, đồng thời lại không thể tha thứ cho bản thân mình. Bởi vì, hấn phát hiện lòng mình đã không còn cảm giác với Tịch Triều nữa.

Rõ ràng, rõ ràng hấn vẫn còn nhớ kỷ cảm xúc ấy, rõ ràng trước kia thấy Tịch Triều là trái tim lại ấm áp, hấn không thể buộc đối phương vào người mình, một chút cũng không muốn rời xa, một ngày không thấy như cách ba thu, đến khi gặp mặt lại muốn chạm vào y, dù cho chỉ là vai kề vai, hấn cũng đã rất vui vẻ.

Thế nhưng hôm nay, tim hấn đã không còn loại rung động này nữa. Mỗi lần nhìn Tịch Triều, hấn lại cảm thấy xót xa, nhưng cảm xúc này lại không phải là yêu.

Bất kỳ khanh quan nào trong một đêm mất đi người nhà, chỉ còn một mình lẻ loi hiu quạnh, trên người lại bị thương nặng, hấn cũng sẽ cảm thấy xót xa.

Bây giờ, Ôn Hữu Cung ngược lại còn không dám đụng vào y, chỉ cần bắt gặp ánh mắt tràn đầy yêu mến suy tư của người nọ, hấn chỉ cảm thấy hổ thẹn, đã không còn cảm giác tim đập thành thịch như năm đó.

Đối phương mấy năm này đều trước sau như một tình thâm bất biến, nhưng còn hấn thì sao, không chỉ đạo chơi phở hoa, buông thả hưởng thụ, thậm chí đã muốn quên bằng trên đời này còn có một người tên là Tịch Triều.

Lời hứa ngày xưa cùng nỗi sầu muộn khi hai người vừa xa nhau, nay lại như một sự tồn tại sắc bén châm chọc kẻ phụ bạc là hấn.

Bởi vì đã không còn yêu đối phương, Ôn Hữu Cung cũng không dám lừa dối Tịch Triều, nếu gia đình Tịch Triều vẫn còn sống, hấn có thể có thể cứng rắn cự tuyệt việc hôn nhân này, nhưng Tịch Triều nay đã hai bàn tay trắng, ngoại trừ Ôn gia, y không còn chỗ dung thân. Vì vậy, khi phụ thân hỏi hấn có bằng lòng lấy Tịch Triều không, Ôn Hữu Cung không hề do dự, lập tức gật đầu đồng ý.

Chỉ là, khi đối mặt với Tịch Triều thì hấn rất thấp thỏm, hấn theo bản năng ngụy tạo lên một khuôn mặt giả dối hết như mỗi lần bàn chuyện làm ăn, nhẹ nhàng nói: “Ta sẽ lấy người, nhưng không phải làm phu lang mà là thị lang. Vị trí chính quân ta muốn lưu lại cho khanh quan ta thật lòng yêu thương. Còn về lời hứa năm đó với người, ta rất xin lỗi, đó chẳng qua chỉ là lời đùa của trẻ con mà thôi.”

Hấn vừa nói vừa thầm hoảng hốt.

Chính Ôn Hữu Cung cũng biết câu chữ của hấn quá mức tàn nhẫn, quá mức sắc nhọn, phụ lòng người ta mà lại trắng trợn như vậy, ai nhìn vào đều sẽ cảm thấy Ôn nhị thiếu là một tên bạc tình vô liêm sỉ.

Lời nói ra như bát nước đã đổ, có muốn thu lại cũng không được, Ôn Hữu Cung ép buộc mình cứng rắn đối mặt với Tịch Triều, trong lòng thầm hỏi nếu Tịch Triều thương tâm, hỏi hấn vì sao lại thay lòng, hấn phải trả lời thế nào bây giờ.

Nhưng Tịch Triều chỉ bình tĩnh gật đầu, y đáp: “Ta hiểu. Nhìn bộ dạng bây giờ của ta, người lấy ta đã là nể tình, ta cũng không dám đòi hỏi gì hơn.”

Ôn Hữu Cung trong lòng nhất thời không biết là tư vị gì. Lẽ ra Tịch Triều bình thản tiếp nhận, không bất mãn, cũng không chất vấn chỉ trích hấn, đối với hấn mà nói đó là chuyện tốt. Thế nhưng, hấn không ngờ

người kia lại trả lời như vậy, nhất thời Ôn Hữu Cung không biết phải phản ứng làm sao, hắn hoàn toàn không có cảm giác nhẹ nhõm, ***g ngực cứ như thắt lại.

Lẽ nào Tịch Triều cũng không còn thương mình nữa sao?

Không phải, tình ý trong mắt Tịch Triều tuyệt đối không phải là giả. Nhưng tại sao y lại bình tĩnh như vậy, giống như không hề quan tâm đến lời nói của hắn?

Ôn Hữu Cung không hiểu vì sao mình lại như thế, hắn không tìm được thốt ra một câu: “Tuy ta chấp nhận lấy người, cũng sẽ cùng người làm chuyện thân mật, nhưng người không được phép mang thai. Trưởng tử của ta phải là do chính quân sinh ra, trước khi ta lấy phu lang, người không thể có con.”

Tại sao hắn lại có thể tàn nhẫn như vậy, Ôn Hữu Cung nói xong, trong lòng một mảnh lạnh buốt.

Hắn cùng Tịch Triều đã 19, khanh quan 25 tuổi đã rất khó sinh dục, lên đến 30 coi như vô vọng, vốn nên tranh thủ kéo dài huyết mạch cho Ôn gia, nhưng hắn lại không cho Tịch Triều có con. Ôn Hữu Cung cảm giác mình không chỉ khổ nạn với Tịch Triều mà còn không xứng nhìn mặt liệt tổ liệt tông.

Trong nháy mắt, hắn thấy Tịch Triều như sắp bật khóc, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi, xúc cảm trên mặt người nọ vẫn là một mảnh bình thản, y gật đầu, ý nói đã biết.

Không hiểu sao, trong lòng Ôn Hữu Cung lại vô cùng tức giận, hắn nhìn Tịch Triều, lại phát hiện mình không còn gì để nói, ngọn lửa trong ngực bùng lên, còn xen lẫn một tia thê lương.

Hắn không thèm liếc người nọ một cái, xoay người đi thẳng ra cửa.

Ôn Hữu Cung từng yêu Tịch Triều kia quả nhiên đã chết, hắn không còn tồn tại trên cõi đời này nữa rồi. Hôm nay còn sống, chỉ là một tên khổ nạn mà thôi.

Người như hắn mà có tư cách để yêu sao?

Dù có hay không, rồi cũng sẽ có một ngày tình cảm phai nhạt, hắn sẽ phụ lòng đối phương, sẽ dùng thái độ tàn nhẫn thương tổn y giống như cái cách hắn đã đối xử với Tịch Triều.

Cho dù có hối hận đến đâu cũng đã muộn, ngày thành thân, Ôn Hữu Cung nhìn Tịch Triều một thân hỉ phục đỏ thắm, đầu đội khăn voan, lòng thầm nghĩ mình phải mau chóng cưới chính quân.

Từ hôm đó trở đi, cưới phu lang trước năm Tịch Triều 25 tuổi đã trở thành chấp niệm trong lòng Ôn Hữu Cung.

Sủng thê chi đạo được xuất bản rồi Mị hạnh phúc quá =((((le fan cuồng của Cốc công(dù duyệt bìa như hạch và dịch tên cũng như hạch nốt), nhà mình có ai thích bộ này hông, có hứng thú đọc đồng nhân của bộ này hông =(...

79. Chương 79: Chuyện Của Ôn Hữu Cung (trung)

Khi Hạ Việt hỏi hắn rốt cục muốn một vị phu lang như thế nào, Ôn Hữu Cung chỉ cảm thấy mờ mịt.

Hắn thật không nghĩ ra, thậm chí không có bất kỳ yêu cầu cụ thể nào, cứ thế mà tỉnh tỉnh mê mê vô định trong biển người. Lúc này hắn mới chợt nhận ra, đến cuối thu, hắn sẽ bước sang tuổi 22. Tịch Triều so với hắn còn lớn hơn hai tháng, thời gian không còn lại bao nhiêu.

Hai người thành thân tới nay cũng được ba năm, Ôn Hữu Cung vẫn luôn tìm kiếm người có thể trở thành chính quân của hắn. Bất kỳ người nào đến cửa làm mai, hắn đều chấp nhận gặp đối phương một lần, thử bồi dưỡng tình cảm. Thế nhưng, mặc dù tương mạo bọn họ đúng là có xinh đẹp, hắn vẫn không thể tìm lại được sự rung động năm nào.

Ngày tháng dần trôi, Ôn Hữu Cung bắt đầu sốt ruột, cũng không giới hạn đối tượng nữa, thậm chí khi chạy thương thấy khanh quan nào được được một chút, hắn cũng theo thói quen dây dưa với người nọ.

Lưới giăng rộng như vậy, cũng vẫn như cũ không thu hoạch được gì, ngược lại càng làm hấn nổi danh. Trong kinh có khanh quan nào không biết Ôn gia nhị thiếu phong lưu thành tính, nghe hấn nói cũng chỉ cho là bị trêu ghẹo, cho dù có mặt đồ tìm đập nhưng cũng không ai cho là thật nữa.

Thấy Hạ Việt thề đời này không lấy thị lang, Ôn Hữu Cung ngẩn ra, trong lòng vô cùng hâm mộ.

Chỉ có ở trong kịch hấn mới gặp được một lang quan chung tình, chỉ cầu cùng người sớm chiều ở bên, thoát nhìn xiết bao tốt đẹp, nhưng đối với gia đình giàu có mà nói, khó có ai làm được như thế. Ôn Hữu Cung tự nhận đã đi rất nhiều nơi, nhưng đây là lần đầu tiên hấn chứng kiến một thiếu gia không tam thê tứ thiếp.

Tình này phải sâu đến nhường nào mới có thể chấp nhận cả kiếp chỉ cần một người đây?

Ôn Hữu Cung nói hấn cũng hy vọng có thể tìm được một phu lang tình cảm trung hậu, đó là lời nói thật lòng của hấn. Thế nhưng, ngay cả bản thân mình còn không chung thủy thì làm sao đối phương có thể chung thủy với hấn được chứ?

Không, người nọ có thể.

Nhớ tới Tịch Triều, Ôn Hữu Cung không khỏi cười khổ trong lòng. Nói cho cùng, đều là lỗi của mình.

Có lẽ là do hổ thẹn, Ôn Hữu Cung nhìn Vân đại ca của hấn chuyên chú chọn quà cho phu lang, gương mặt nam nhân ôn nhu đến mức ngay cả hấn thân là lang quan cũng phải động lòng, không khỏi bị ảnh hưởng. Đồng dạng là đối xử với thê tử, đại ca tri kỷ như vậy, còn hấn, tựa hồ từ lúc thành thân tới giờ hình như chưa bao giờ tặng thứ gì cho Tịch Triều cả.

Tại sao hấn có thể lạnh nhạt với Tịch Triều đến mức này?

Ôn Hữu Cung đột nhiên hoảng hốt, nhin không được cũng theo chân Hạ Việt chọn lễ vật.

Tuy ngoài miệng nói là thuận tiện mua cho thị lang trong nhà, nhưng đáy lòng đến tột cùng có bao nhiêu khấn trương cùng bất an cũng chỉ có mình Ôn Hữu Cung biết.

Không biết Tịch Triều có thích không... Ôn Hữu Cung cầm hộp gỗ bước vào trong chính viện, trù trừ một lát, sau đó khẽ cắn môi đi sang sương phòng phía Tây.

Tịch Triều là thị lang nên không thể ở trong chính phòng với hấn, sương phòng phía Đông để dành cho trưởng tử, Ôn gia liền an bài Tịch Triều ở tại Tây sương.

Kỳ thực trong kinh có không ít thiếu gia công tử cho các thị lang ở riêng một tiểu viện. Ôn gia không phải là không có chỗ, sau khi Ôn đại ca đi ở rể, viện của hấn liền để trống, hơn nữa Tịch Triều chỉ có một mình, vào đó là vừa hay. Nhưng Ôn Hữu Cung không muốn, nói y hiện giờ chưa có hài tử, cứ để y ở lại trong chính viện, sau này rồi nói.

Tuy hai người ở cùng một viện nhưng rất ít khi nào chạm mặt, trên cơ bản, nếu Ôn Hữu Cung không chủ động đến phòng Tịch Triều thì cơ hồ cả ngày cũng không thấy y. Ôn Hữu Cung còn hay dùng cơm bên ngoài, một tháng ăn cùng người nhà không được bao nhiêu bữa.

Trong mắt tất cả mọi người ở Ôn gia, vị thị lang tên Tịch Triều này không được sủng ái. Hạ nhân ở viện của Ôn nhị thiếu đều biết, Nhị thiếu cứ mười ngày thì đến phòng của thị lang một hai ngày, hơn nữa, mỗi lần trở về đều bắt người nọ uống thuốc tránh thai.

Lúc đầu, bọn hạ nhân cũng chẳng quan tâm, chỉ nói Nhị thiếu lấy một khanh quan không nhà không cửa còn bị hủy dung đã là niệm tình nghĩa năm đó, không cho y mang thai cũng là chuyện bình thường.

Thế nhưng dần dà, vị thị lang này chưa bao giờ giận hờn oán trách, cẩn thận chăm lo cho thiếu gia, giúp đỡ kẻ phu nhân lo liệu gia vụ, tính tình cũng tốt, đối xử với ai cũng khách khí, trong viện đã bắt đầu có người nghĩ Nhị thiếu thật tàn nhẫn.

Về phần mấy lão hạ nhân ở Ôn gia lâu năm, biết chuyện lúc nhỏ của Ôn Hữu Cung và Tịch Triều thì đã sớm thâm bất bình vì y.

Ôn Hữu Cung cũng từng ngẫu nhiên nghe người hầu bàn tán, hấn biết Tịch Triều ở trong nhà cư xử rất tốt, lại không ngờ đã được bọn hạ nhân xem như kẻ phu nhân tương lai.

Kế phu nhân là xưng hô dành cho thị lang được sủng ái sau chính quân. Địa vị của chính quân và thị lang thật ra không khác nhau mấy, chẳng qua chính quân được giao trọng trách chăm lo nội vụ mà thôi. Ngược lại, một thị lang nếu có sự cho phép của phu gia vẫn có thể thay chính quân quản lý việc trong nhà, bởi vậy tên gọi “kế phu nhân” là để phân biệt với các thị lang bình thường khác.

Cha kế của Ôn Hữu Cung cũng là kế phu nhân, sau khi cha ruột của hắn qua đời, phụ thân hình như từng muốn nâng cha kế lên làm chính quân, nào ngờ lại bị y cự tuyệt, cuối cùng đành ban danh hiệu kế phu nhân cho y. Chuyện này thật ra có chút dư thừa, dù sao Ôn phụ cũng chỉ có một thị lang mà thôi.

Ôn Hữu Cung trầm nghĩ, Tịch Triều hoàn toàn có thể đảm đương mấy chữ kế phu nhân này.

Vừa có phu lang vừa có kế phu nhân, Ôn Hữu Cung vừa gõ cửa vừa nghĩ, hắn không muốn lắm, chính quân tương lai của hắn liệu có thích việc còn chưa gả vào mà trong nhà đã có một kế phu nhân không.

Ôn gia Tam thiếu còn chưa lấy chồng, thỉnh thoảng sang chơi với Tịch Triều bình thường chỉ ở trong phòng. Người nọ nghe thấy tiếng gõ cửa liền bước ra.

“Nhị thiếu?” Thấy rõ người tới, mặc dù Tịch Triều có chút nghi hoặc, không hiểu sao Ôn Hữu Cung lại đột nhiên tới đây, y không nói gì, dẫn người vào phòng ngồi.

Mặc dù đã thành thân được ba năm, Ôn Hữu Cung vẫn không thích cách Tịch Triều xưng hô với mình. Hai chữ “Nhị thiếu” nghe hết như bọn hạ nhân gọi hắn, lễ độ mà xa cách, thế nhưng hắn không dám yêu cầu Tịch Triều gọi tên hắn như dĩ vãng nữa.

“Hôm nay ngài không đi với Vân thiếu gia sao?”

Sau khi hắn ngồi xuống, Tịch Triều rót cho hắn chén trà, hỏi.

Ôn Hữu Cung gật đầu tiếp nhận, uống một hơi cạn sạch, sau đó kể chuyện xảy ra hôm nay cho đối phương nghe.

“Cái kia, Tịch Triều.” Ôn Hữu Cung cầm hộp gỗ đưa tới, “Tặng người.”

Hắn nhìn người trước mắt hình như đang ngẩn ra, nghĩ thầm rốt cục y cũng không làm mặt lạnh nữa. Tịch Triều rõ ràng giật mình, không hiểu sao bộ dáng đó làm tim Ôn Hữu Cung đập thành thịch, khóe môi nhin không được cong lên.

Tịch Triều mở nắp hộp, Ôn Hữu Cung tâm tình rất tốt tiếp tục nói: “Thứ này thợ mộc chỉ làm có hai cái thôi đấy, đại ca mua tặng phu lang của hắn, ta nghĩ chắc người cũng thích nên lấy luôn.”

Hắn kỳ thực không chắc Tịch Triều có thích không, chỉ là món đồ này khá thú vị, tặng Tịch Triều để y rảnh rỗi lấy ra chơi, dù ở trong phòng cũng không quá nhàm chán.

Tịch Triều lấy xe ngựa nhỏ từ trong hộp ra, tò mò vuốt ve, sau đó đặt lên bàn cẩn thận ngắm.

Ôn Hữu Cung nhìn y hồi lâu, nhin không được đưa tay cầm lấy: “Không phải để chưng đâu, chơi như thế này nè.”

Hắn vặn dây cót, xe ngựa nhỏ liền lộc cà lộc cộc di chuyển trên mặt bàn.

Nhìn Tịch Triều ngạc nhiên cười rộ lên, Ôn Hữu Cung có chút ngây ra.

Đã bao lâu hắn không thấy Tịch Triều cười rồi?

Khi Tịch Triều đến đây, không phải là y không cười với hắn, nói thế nào nhỉ, tuy rằng y cười rất dịu dàng, nhưng hắn vẫn cảm thấy có chỗ nào không đúng, tựa hồ nụ cười kia cũng không xuất phát từ nội tâm. Còn bây giờ, người nọ cười đến rục rờ ngây thơ, Ôn Hữu Cung nghĩ, rất đẹp, cũng rất thoải mái.

Đến khi hoàn hồn lại, hắn phát hiện, từ lúc gặp lại tới nay, đây là lần đầu tiên hai người ở cùng một chỗ lại thoải mái bình yên đến vậy. Không mất tự nhiên không xấu hổ, cũng không có cảm giác đè nặng tội lỗi như ngày nào.

Giống như...giống như mười ba năm trước, hắn cùng Tịch Triều chơi với nhau, cho dù không nói chuyện, im lặng ngồi cạnh nhau cũng đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Chỉ một món quà nho nhỏ thể hiện tâm ý với đối phương mà bầu không khí đã trở nên hòa hợp như vậy, lúc trước tại sao hần không nghĩ tới? Ba năm ròng, ngoại trừ việc làm tổn thương đối phương, hần còn làm được gì nữa.

Ôn Hữu Cung cười nhìn Tịch Triều chăm chú nghiên cứu dây cót trong xe ngựa, thầm thở dài.

Rốt cuộc cũng có biến chuyển.

Hiểu ra mình sai ở đâu, Ôn Hữu Cung hầu như không hề mâu thuẫn, bắt đầu tận lực đối xử tốt với y, tần suất đến phòng Tịch Triều cũng từ từ tăng lên.

Ba năm qua, lần đầu tiên cùng Tịch Triều an ổn trải qua lễ Thiên Xảo nên hôm sau, lúc Ôn Hữu Cung thức dậy trên giường Tịch Triều thì có chút không muốn. Cũng không biết Tịch Triều có phải nhìn thấu tâm tư của Ôn Hữu Cung không, y nở một nụ cười hiếm hoi, mặc y phục cho hần, bắt hần rửa mặt ăn sáng, nhét bao hành trang y đã chuẩn bị từ hôm trước vào trong ngực hần, lại đẩy đẩy vai hần nói: “Mau đi thôi, trời đã sáng lắm rồi, đừng để các huynh đệ trong thương đội chờ.”

Ôn Hữu Cung xoay người, một chân vừa bước ra khỏi cửa liền khựng lại, không hề ngoái đầu nhả ra một câu: “Người ở nhà giữ gìn sức khỏe”, sau đó đi mất.

Lần này chạy thương, trong ngực Ôn Hữu Cung không hiểu sao cứ bồn chồn. Thẳng đến khi có người trong thương đội nói giỡn, bảo Nhị thiếu hôm nay hết như người mất hồn, sao không thấy đùa giỡn tiểu khanh quan nữa, Ôn Hữu Cung mới phát hiện ra lòng mình đã đổi.

Hần mua giao tiêu bởi vì đó là đồ hiếm, đem vào trong kinh có thể lôi kéo khách hàng. Nhưng chỉ có Ôn Hữu Cung biết, cho dù giao tiêu ở trong kinh không bán được, hần chắc chắn vẫn sẽ mua.

Lúc biết giao tiêu không thấm nước, Ôn Hữu Cung chợt nhớ ra một kỉ niệm cũ.

Đó là đầu mùa hè năm hai người 12 tuổi, hần cùng Tịch Triều ra ngoại ô chơi. Khi đó cả hai đã định thân, nói là đi chơi, thực chất là đi hẹn hò.

Hai người cưỡi ngựa ra khỏi thành, đi tới một con suối nước chảy róc rách liền dừng lại, để ngựa tự ăn, bọn họ ngồi cạnh nhau bên bờ nước, ngắm hoa nói chuyện phiếm.

Đến giữa trưa, khí trời nóng nực, hai người cởi giày ra ngâm chân xuống suối. Một lát sau, Ôn Hữu Cung hứng trí, cuộn ống quần lên chạy đi bắt cá, đương nhiên là bắt không được, nhưng hần lại tìm thấy mấy viên đá cuội trơn mượt đẹp mắt đưa cho Tịch Triều.

Tịch Triều cầm đá, cười đến là vui vẻ, y có chút tiếc nuối nói: “Ta cũng muốn xuống suối chơi nhưng lỡ bị ướt đồ thì mệt lắm.”

Nghe đoạn, Ôn Hữu Cung thẳng lưng đứng dậy, nhìn áo dài trên người Tịch Triều, cảm thấy đúng là có chút phiền phức, bị ướt một cái là còn lâu mới khô. Hần ngồi xuống cạnh đối phương, suy nghĩ một chút rồi đáp: “Nếu có xiêm y dính nước mà không bị ướt thì tốt rồi.”

“Có loại xiêm y đấy thật sao?” Tịch Triều chưa bao giờ nghe đến thứ này, nghe Ôn Hữu Cung nói, nhin không được tò mò hỏi.

“Ta cũng không biết.” Ôn Hữu Cung lắc đầu, “Bất quá, nếu có, ta nhất định sẽ mua cho người.”

Chuyện này đã qua lâu lắm rồi, hần từng cùng Tịch Triều du ngoạn biết bao nhiêu lần, đây chẳng qua chỉ là một lần trong số đó mà thôi, không có ấn tượng gì sâu sắc.

Ôn Hữu Cung vuốt tấm giao tiêu, cảm xúc dưới tay mịn màng mát lạnh, trong đầu liền hiện lên nụ cười rực rỡ của người nọ dưới ánh mặt trời hôm ấy.

Không biết Tịch Triều còn nhớ không. Ôn Hữu Cung nghĩ thầm, nhưng quân tử đã nói thì phải làm.

Đặt chân đến Dân thành, Ôn Hữu Cung lần đầu tiên nói đối với người đại ca này của hần. Hần cũng chẳng biết tại sao mình lại muốn giấu Hạ Việt, chỉ là lời đến khóe môi lại biến thành mua mười cuộn giao tiêu, trong khi hần đã mua những ba mươi cuộn.

Trên đường quay về Việt kinh, Ôn Hữu Cung vừa phỉ nhổ bản thân dối gạt Vân đại ca vừa tính toán, hẳn chỉ đem bán mười cuộn, còn dư lại, nếu Tịch Triều thích, hẳn sẽ may cho y mấy bộ quần áo mới, dù sao cũng sắp vào hạ.

Ôn Hữu Cung đã hoàn toàn quên mình còn có một vị cha kế và một Tam đệ đệ.

Có điều, tới thời điểm quyết định thì người Ôn Hữu Cung cứ cứng đờ, do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn không có dũng khí đi hỏi Tịch Triều mà len lén ra tiệm may đưa vải, lại còn dận đi dận lại bắt người ta nhất định phải giữ bí mật. Đợi đồ làm xong, hẳn kiểm tra mấy lần mới mang về nhà, cũng không dám tự đưa sang mà gọi hạ nhân đến đưa xiêm y cho phu nhân.

Chờ người từ Tây sương đi ra, Ôn Hữu Cung đang núp sau bờ tường lập tức ngoắc lại, hỏi hạ nhân phản ứng thế nào.

Hạ nhân cười đáp: “Kế phu nhân có hỏi sao giờ này đã có đồ mới, ta nói theo lời Nhị thiếu phân phó, lúc ngài ấy nghe bảo quần áo này không thấm nước thì hình như ngần ra.”

Biết Tịch Triều vẫn còn nhớ, Ôn Hữu Cung lại càng khẩn trương hơn, vội hỏi kế phu nhân có thích không.

“Ta thấy phu nhân cười rất vui vẻ, chắc là ngài ấy thích lắm.”

“Y còn nói gì với người nữa?”

Hạ nhân suy nghĩ một chút rồi mới đáp: “Ngài nhờ ta chuyển lời cảm ơn đến Nhị thiếu.”

Chuyển lời cảm ơn...

Lời cảm ơn...

Ôn Hữu Cung phát tay một cái để hạ nhân lui ra, hẳn đi qua đi lại trong phòng, bực bội nghĩ thầm, nếu muốn nói cảm ơn thì phải trực tiếp nói với hẳn chứ.

Hay là y trách mình nhiều năm như vậy rồi mới nhớ tới? Không đúng, năm nay về Nam hẳn mới bắt gặp giao tiêu lần đầu tiên, lúc trước làm gì có thứ như thế tồn tại. Hay là bởi vì mình không tự tay đưa qua nên Tịch Triều cũng ngại?

Ôn Hữu Cung nghĩ đến mức nhức đầu, ước gì nếu mình là Vân đại ca thì tốt rồi. Hẳn biết Hạ Việt đoán tâm tư người rất chuẩn, nếu hẳn cũng có bản lĩnh như vậy, đại khái đã không phải khổ sở thế này.

Tối đến, hẳn vẫn nhịn không được đến phòng Tịch Triều, thấy Tịch Triều cười tươi, hình như thật sự rất vui vẻ, hẳn mới yên tâm phần nào.

Ôn Hữu Cung chân chính ý thức được tâm tình của mình là lúc nghe tin phu nhân của Vân đại ca có thai.

Ôn Hữu Cung biết phu nhân và đại ca thành thân vội vàng, cái vị có thể đun rượu nóng mỹ vị không gì sánh được, năng lực phẩm rượu thuộc hạng nhất, thế mà cũng mới tròn 20 tuổi.

Mà Tịch Triều, mấy ngày nữa đã bước sang tuổi 22.

Lẽ ra hẳn phải rất gấp gáp, thời gian còn lại không nhiều, cùng lắm là nửa năm nữa, thế nhưng Ôn Hữu Cung hầu như đã quên bằng chuyện đi tìm chính quân. Từ lần tặng quà vào tháng Ba đến nay, trong đầu ngoại trừ công việc ra cũng chỉ còn bóng dáng Tịch Triều.

Hẳn đã mơ hồ hiểu cảm xúc trong lòng mình gọi là gì. Chỉ là, khúc mắc trong tim hẳn tựa hồ vẫn không được mở ra.

80. Chương 80: Chuyện Của Ôn Hữu Cung (hạ)

Đêm sinh nhật của Tịch Triều, Ôn Hữu Cung ở lại sương phòng phía Tây.

Sáng hôm sau, sau khi Tịch Triều hầu hạ hẳn thức dậy rửa mặt, tiểu khanh quan theo hầu như thường lệ bưng vào một chén thuốc còn đang bốc khói.

Đó là thuốc gì, Ôn Hữu Cung rất rõ ràng.

Tuy rằng rõ ràng, nhưng hẳn kỳ thực chẳng bao giờ nhìn Tịch Triều uống nó cả. Ngày nào Ôn Hữu Cung cũng phải kiểm tra cửa hàng nên hẳn luôn sớm rời đi, đương nhiên, cũng có lẽ do hẳn không dám nhìn thẳng vào chuyện mình làm tàn nhẫn như thế nào.

Hôm nay hiếm hoi lắm có dịp dấy muộn, ba năm trời, đây là lần đầu tiên Ôn Hữu Cung cùng người nọ dùng điểm tâm chung, rốt cục mới thấy được thứ nước thuốc nâu đen đặc quánh kia.

Rõ ràng đây là mệnh lệnh của hẳn, phân phó người hầu mỗi lần hẳn ngủ lại phải cho Tịch Triều uống thuốc tránh thai, hẳn đương nhiên chẳng bao giờ nghĩ tới chuyện Tịch Triều có bằng lòng không, thế nhưng lúc này, tình cảnh ấy lại làm cho Ôn Hữu Cung khó chịu.

Lòng hẳn rối như tơ vò, nhất thời không thể hiểu nổi bản thân mình nữa.

Tịch Triều lưỡi mèo sợ nóng, thuốc vẫn còn đang bốc khói nghi ngút, y không dám uống, im lặng ngồi chờ thuốc nguội. Ôn Hữu Cung cảm giác mình tạm thời được cứu, cố gắng bình ổn tâm trạng trước khi người nọ ra tay.

Nhưng hẳn không làm được.

Nhìn Tịch Triều nâng chén thuốc lên, Ôn Hữu Cung nóng nảy, bất chấp tất cả mở miệng gọi: “Tịch Triều!”

Tịch Triều dừng lại động tác, trong tay vẫn đang bưng cái chén, ngạc nhiên nhìn hẳn.

“Ta có chuyện muốn nói với ngươi.”

Nghe đoạn, Tịch Triều đặt chén thuốc xuống, xoay người nhìn hẳn.

Ôn Hữu Cung ngăn Tịch Triều lại, trên mặt bày ra bộ dạng nghiêm túc trong khi bên trong đang liều mạng hò hét bản thân phải bình tĩnh. Hẳn không muốn để Tịch Triều tiếp tục uống thứ thuốc này, nhưng tại sao, tại sao hết lần này tới lần khác hẳn lại làm như thế. Nếu không uống, chẳng may Tịch Triều mang thai, đấy sẽ là đứa con của Tịch Triều và hẳn.

Đương nhiên, Ôn Hữu Cung vẫn luôn nguyện ý có con với Tịch Triều, chẳng qua không thể vô liêm sỉ nói ra. Thế nhưng hiện tại hẳn còn chưa thủ phụ lang, thậm chí còn chẳng để ý ai cả, vậy còn mấy lời lúc trước của hẳn thì tính sao?

Nếu đã thế thì cứ bỏ cả đi.

Ôn Hữu Cung nghĩ vậy, đột nhiên cảm giác tảng đá vẫn luôn đè nặng trong ngực mình biến mất.

Lâu như thế rồi, hẳn còn phí hoài thời gian làm chi nữa, cái gì gọi là lời nói ra như bát nước đã đổ, không thể thu lại được.

Hẳn ở trong lòng hung hăng mắng bản thân mình, ngẩng đầu nhìn ánh mắt nghi hoặc của đối phương, đột nhiên trong đầu trống rỗng, nghĩ gì nói đó, buột miệng đáp:

“Ngày mai ngươi phải rời khỏi nơi này.”

Hẳn không nhìn thấy được lúc Tịch Triều vừa nghe thế thì cả người run rẩy, cũng không ý thức được lời này còn mang theo nghĩa khác, chỉ lẩm lũi tiếp tục nói: “Sau đó không cần uống thuốc này nữa.”

Ôn Hữu Cung kỳ thực rất là khấn trương, hẳn dứt câu, chỉ nghe thấy hai bên tai vang ong ong, tim đập như nổi trống, nào dám nhìn biểu tình của Tịch Triều, chỉ mong Tịch Triều đồng ý với hẳn là tốt rồi.

Qua một lúc lâu, hẳn mới nghe thấy người nọ mở miệng, thanh âm kia bình thản như nước, ngay cả một tia gợn sóng cũng không có: “Ta hiểu rồi, hôm nay ta sẽ thu dọn ngay, những thứ thuộc về Ôn gia ta sẽ không mang đi.”

“...” Tuy Ôn Hữu Cung làm việc ngu ngốc ba năm trời nhưng lúc này đã nghĩ thông, vừa nghe Tịch Triều nói đoạn, hẳn làm sao không biết đối phương đang hiểu lầm.

Ôn Hữu Cung nở nụ cười khổ, mặc dù y tưởng lầm là mình không muốn chứa chấp y nữa, muốn đuổi y ra ngoài, y lại cứ như vậy chấp nhận sao?

Ít nhất cũng phải oán hận hần, chửi mắng hần, một câu thôi cũng được, giống như trước đây vậy, mỗi khi hần làm sai chỗ nào, Tịch Triều sẽ không khách khí nói thẳng với hần.

Ôn Hữu Cung thở dài một hơi, lúc này, hần thấy rõ vai Tịch Triều run mạnh một cái.

“Người muốn đi đâu mà lại phải mang theo đồ Ôn gia?”

“Ta nói là...” Tịch Triều ngẩng phắt dậy, đang muốn biện giải lại thấy Ôn Hữu Cung nhìn mình, đáy mắt người nọ vừa dịu dàng lại vừa bi ai.

Ôn Hữu Cung gọi người hầu vào dọn dẹp, thuận tiện đem đồ chén thuốc kia.

“Khỏi, người làm sao mà mang hết nổi, cũng không cần thu dọn, những việc này cứ để hạ nhân làm.”

Tịch Triều còn muốn nói gì, lại bị Ôn Hữu Cung cắt đứt: “Người chỉ cần ra khỏi phòng, quẹo trái là được. Những thứ kia bọn họ sẽ đưa sang sau.”

Ra khỏi phòng quẹo trái?

Tịch Triều ngơ ngác quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi đó là phòng ngủ của Ôn Hữu Cung, cũng là chính viện của nhị thiếu gia nhà họ Ôn.

Ôn Hữu Cung nhìn y không phản ứng kịp, liền cười tiếp tục nói: “Năm nay vậy là không kịp rồi, Vân đại ca và phu nhân huynh ấy chắc cũng không đến được, chờ sang năm ta nhờ người chọn một ngày lành, mời bạn bè và người thân tới, bày một buổi tiệc tuyên bố. Đương nhiên, hộ tịch lúc nào sửa cũng được, không thì ngày mai ta đi làm luôn.”

Tịch Triều nhìn hần, một lúc lâu sau mới mở miệng hỏi: “Không phải người muốn lấy phu lang sao?”

“Ừ.”

“Ta nghĩ người tìm được ý trung nhân rồi, muốn học theo Vân đại ca của người, suốt đời chỉ cần một mình y.”

“Đúng là vậy a...” Ôn Hữu Cung thấy đối phương nhìn mình chăm chăm liền đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh y trấn an, “Có điều, người đoán sai rồi, sao ta có thể có ai khác được.”

Hần vươn tay, ôm lấy Tịch Triều đang lả chã chực khóc vào lòng, thấp giọng nói: “Tịch Triều, xin lỗi, ta là một tên cặn bã vô liêm sỉ. Đầu tiên là phụ người, sau đó còn phí hoài bao nhiêu năm tháng của người như vậy. Người có thất vọng về ta không? Người có tha thứ cho ta không? Người có còn muốn cùng ta suốt cuộc đời này không?”

Tịch Triều nín tay áo hần, ngẩng đầu tỉnh tể ngắm khuôn mặt anh tuấn của đối phương, lát sau mới buồn bã đáp: “Người biết ta sẽ không như vậy mà, ta chưa từng muốn buông tay, cũng không biết làm thế nào mới có thể buông tay. Dù ta có thất vọng, thế nhưng ta chưa bao giờ hận người.”

“Người không hận ta?” Ôn Hữu Cung vẻ mặt không dám tin nhìn y, trời biết hần đã lo lắng Tịch Triều căm ghét mình biết bao nhiêu. Tuy hần biết Tịch Triều đối với hần luôn trước sau như một không hề phai nhạt, nhưng nếu đúng là như vậy, người này đã phải đau khổ đến mức nào?

Thấy Ôn Hữu Cung ngẩn ra, Tịch Triều ngược lại nở nụ cười: “Người ngoài nói người thay lòng, chính người cũng nói người không còn yêu ta nữa, tuy ta không nghĩ vậy nhưng cũng không biết phải nói thế nào... Nếu người thực sự không để ý đến ta, vậy tại sao người không dám nhìn thẳng vào mắt ta? Ta vốn cho người không muốn chạm vào ta vì ghét bỏ trên người ta có sẹo. Thế nhưng, lúc người ở lại trong Tây phòng thì cử chỉ của người không biểu hiện như thế.”

Tịch Triều nói xong, trên mặt vẫn hơi ửng hồng, Ôn Hữu Cung nhìn mà ngứa ngáy, rất muốn hôn lên môi đối phương, lại sợ ngắt lời Tịch Triều sẽ làm y mất hứng.

Tựa hồ hiểu được hàm nghĩa trong mắt hần, Tịch Triều hơi nghiêng đầu né tránh, nói tiếp: “Không phải bên ngoài nói người là công tử phong lưu sao, nếu không chê ta, vậy tại sao lại trốn tránh ta? Người đối với ai đều ôn nhu sẵn sốc, duy chỉ có ta, người không dám nhìn không dám đụng, đừng nói ôn nhu, còn có thể nói ra mấy lời cay độc.”

“Xin lỗi Tịch Triều, ta là đồ khốn nạn, không, ta thậm chí còn không bằng súc sinh, ta...” Ôn Hữu Cung hoảng loạn nói, lại bị Tịch Triều giơ tay lên che miệng lại.

“Người xem, người rõ ràng biết những lời kia của người rất quá đáng. Ta không hiểu tại sao người lại làm vậy, nói ta không buồn là giả, nhưng suy nghĩ kỹ một chút, đó hoàn toàn không phải phong cách của người. Phải mất rất lâu ta mới nhận ra được, tuy bên ngoài người đối xử với ta tẻ bạc là thế, nhưng đó là bởi vì người quan tâm ta.”

Nói đến đây, Tịch Triều hơi cau mày, khóe miệng lại lộ ra một nụ cười dịu dàng khôn xiết: “Ta không phải đang tự lừa mình dối người, ta không hiểu tại sao người cứ thích dày vò cả ta lẫn bản thân mình như thế, nhưng ta tin người, ta tin người không hề thay đổi, người vẫn là Tiểu Cung trước đây trong lòng ta.”

Đã bao nhiêu năm rồi, hẳn mới nghe thấy người kia gọi mình bằng cái tên đấy.

Cõi lòng Ôn Hữu Cung tê dại, thân thể không thể kiềm được run rẩy.

Nguyên lai Tịch Triều luôn nhìn thấu hẳn, còn hẳn lại giằng co ba năm trời, hèn nhát rúc vào sừng trâu, thậm chí tự vậy bản thân trong sương mù, chỉ có Tịch Triều là luôn luôn hiểu.

Hắn chẳng biết phải làm sao để đáp lại sự tín nhiệm của Tịch Triều, một Tịch Triều không hề oán hận chờ đợi hẳn thông suốt. Hổ thẹn và cảm động bóp nghẹt tim hắn, Ôn Hữu Cung rốt cục không nén được nữa, nước mắt theo gò má trượt xuống.

Bàn tay khô ráo ấm áp của người nợ vương ra, thay hắn lau đi dòng lệ nóng hổi.

“Ta còn chưa khóc người khóc cái gì?” Tịch Triều cười nói, ngũ quan người nợ nhu hòa, sáng bừng rực rỡ dưới nắng.

Ôn Hữu Cung cầm tay Tịch Triều hỏi: “Người không giận ta thật sao? Không hận ta chút nào sao?”

Tịch Triều suy nghĩ một chút, rũ mắt gật đầu đáp: “Lúc này ta tưởng người muốn đuổi ta đi, ta thật sự rất buồn.”

Ôn Hữu Cung nhất thời nóng nảy: “...Vậy người trách ta đi, người phạt ta đi, ta chính là một tên ngu ngốc! Nhưng sao người thấy ta thế lại không nói với ta, tốt xấu gì cũng phải mắng ta một câu chứ, người ép ta một hồi có khi ta lại thông suốt sớm hơn một tí thì sao? Sau này nếu ta có làm gì sai, người nhất định phải nhắc ta, đánh ta cũng được!”

Tịch Triều trừng mắt nhìn hắn: “Sao mà được? Người bây giờ là đương gia, ta không muốn làm người mất mặt.”

“Bộ trước giờ ta chưa đủ mất mặt sao?” Ôn Hữu Cung cúi đầu lẩm bẩm, “Sao hỏi đó người không nghĩ được như vậy, chẳng nề mặt ta chút nào cả.”

“Đó là ngày xưa rồi...”

“Hiện tại cũng có thể, cả sau này cũng vậy.” Ôn Hữu Cung nâng cằm Tịch Triều lên, nghiêm mặt nói, “Tuy trong công việc ta rất khôn khéo, nhưng ngoài chuyện đó ra thì ta rất ngu. Cho dù là đối với người hay là đối với Tam đệ, ta đều làm sai cả. Vậy sau này xin phiền phu nhân chỉ dạy ta, người nói gì ta cũng nghe lời người có được không?”

Tịch Triều nhìn hắn, miệng mấp máy như muốn nói gì, cuối cùng vẫn dừng lại, y cười gượng, cổ sức gặt đầu.

Đêm đó Tịch Triều chuyển đến chính phòng, ngay hôm sau, Ôn Hữu Cung liền đưa y đi sửa hộ tịch. Từ nay về sau, Ôn gia đã không còn thị lang của Nhị thiếu nữa, bọn hạ nhân thấy Tịch Triều đều vang dội kêu một tiếng nhị thiếu phu nhân.

Tháng Ba năm tới, Ôn gia gửi thiệp cho đông đảo gia quyến bằng hữu, cả phu phu nhà Hạ Việt vào kinh dự phẩm hội cũng nhận được một tấm.

Ôn Hữu Cung và Tịch Triều một lần nữa mặc hỉ phục, không có khăn voan, không bó buộc, cả hai chỉ đứng trước mặt mọi người uống rượu giao bôi. Lúc tuyên bố đưa Tịch Triều làm chính quân, Ôn Hữu Cung còn thể với y, đời này kiếp này chỉ cần một mình phu lang, không thủ thị lang.

Không cần biết lời nói này ngày thứ hai tạo ra oanh động cỡ nào trong kinh thành, vị công tử đã-từng-phong-lưu kia đưa phu lang về phòng, hẩn ngồi một mình trong tân phòng chờ y tắm rửa, đầy đầu đều là lời nói của Hạ Việt.

Vân đại ca nói, cái cảm giác tâm động mà hẩn cứ mãi miết truy tìm bao lâu nay, đó chính là cảm giác rung động của mỗi tình đầu.

Thiếu niên 12 13 tuổi mới biết yêu, ngây ngô trong sáng, chú ý nhất cử nhất động của đối phương, hận không thể lúc nào cũng dính lấy nhau. Nếu đến lúc hai người phải tách ra, hoặc là cùng chung sống lâu dài, loại rung động này cũng sẽ dần dần lắng xuống, chậm rãi trở thành một loại tình cảm sâu đậm, nhưng cảm xúc thuở ban đầu đó không nhất định có thể tìm lại được.

Đó không phải thay lòng đổi dạ, cũng không phải tình đã nhạt đi, chỉ là người đã trầm ổn hơn so với thời niên thiếu mà thôi.

Năm đó khi bọn họ xa nhau, đúng là có lúc Ôn Hữu Cung đã quên Tịch Triều, tình cảm kia cũng mờ bớt, nhưng sâu trong đáy lòng, hẩn vẫn quan tâm đến y.

Những gì đại ca nói giống hệt như Tịch Triều đã nói, nếu đã thật sự vô tình, hà cớ gì làm tổn thương người ta xong lại cả ngày nơm nớp lo sợ.

Rõ ràng trong tim toàn là Tịch Triều, lại cứ cho rằng mình đã thay lòng đổi dạ, sau đó nháo thành như vậy thật sự làm người ta dở khóc dở cười.

Rốt cuộc đã lãng phí bao nhiêu thanh xuân của người nọ, hối hận cũng đã muộn, hẩn chỉ có thể tận lực bồi thường, tận lực ở cạnh đối phương. Ôn Hữu Cung âm thầm thề, hẩn tuyệt đối sẽ không bao giờ để Tịch Triều phải thương tâm nữa.

Ừm, hẩn nên học hỏi chút kinh nghiệm của đại ca, làm thế nào để sung ái phu lang hiệu quả nhất.

Mấy ngày sau, lúc Ôn Hữu Cung giúp Tịch Triều chải đầu thì phát hiện dị biến.

Gáy của Tịch Triều bị bóng, hoa văn hoa sen hầu như bị che mất, chỉ còn lại một vết hồng nho nhỏ. Bởi vậy, Tịch Triều chưa bao giờ búi hết tóc lên mà chỉ buộc hờ phía sau.

Thế nhưng hôm nay, Ôn Hữu Cung lại nhìn thấy trên làn da người nọ là một đóa hoa sen rõ ràng.

Phu phu hai người đều cảm thấy kỳ quái, trùng hợp cha kể đến tìm Ôn Hữu Cung thương lượng chuyện hôn nhân của lão Tam, hẩn liền thuận miệng hỏi một câu.

Ai ngờ cha kể nghe xong sắc mặt cũng thay đổi, y vén tóc Tịch Triều lên xem, sau đó vội vàng kêu người mời đại phu. Đến khi đại phu bắt mạch xong, nói chúc mừng phu nhân có thai thì Ôn Hữu Cung còn đang mờ mịt, tuy rằng hẩn đang cười, nhưng người lại hệt như lọt vào trong mộng.

Đại phu nào biết tình trạng của Tịch Triều, lão nhân gia chỉ lo ngồi viết đơn thuốc an thai, nói rõ hai tháng đầu phải kiêng gì bổ gì, thu tiền xong liền xốc hòm thuốc cáo từ. Ôn Hữu Cung ngờ ngác cầm đơn thuốc, nhìn mãi cũng không hiểu liền gọi hạ nhân vào, bảo người đi nhận thảo dược rồi mang cho trù phòng sắc.

“Ta cũng chỉ nghe đồn thôi, hôm nay mới biết đây là sự thật.” Cha kể ở trong phòng cười kéo tay Tịch Triều, “Hoa sen là biểu tượng của khanh quan, nghe nói có vài khanh quan khi sinh ra có hoa văn rất nhạt, đến khi mang thai thì hình hoa sen mới nổi lên rõ. Hôm nay thấy vậy ta liền nhớ tới truyền thuyết này, quả nhiên là có tin vui a, thật tốt quá!”

Tịch Triều tuyệt đối là người vui vẻ nhất, y đã chờ đợi đứa trẻ này từ rất lâu rồi.

Mặc dù y và Ôn Hữu Cung đã khỏ tận cam lai, nhưng trong lòng y vẫn luôn sợ hãi, lo mình không thể mang thai. Tuy cha kể đã trấn an, nói y chỉ cần tĩnh dưỡng thật tốt, qua 25 cũng vẫn mang thai được, Tịch Triều không phải không tin, nhưng y không hề ép nổi lo nghĩ dưới đáy lòng.

Ngay cả Ôn Hữu Cung cũng bất an. Nếu không phải vì hẩn lãng phí tuổi trẻ của Tịch Triều, làm Tịch Triều không thể mang thai, có dùng cả đời này hẩn cũng không thể chuộc lại hết lỗi lầm.

Từ lúc Tịch Triều dời đến chính phòng, ngoại trừ những hôm phải chạy thương, hần hầu như đêm nào cũng cùng y triển miên, bởi vì động tình, cũng bởi vì hi vọng hần và Tịch Triều có thể có con.

Nhìn Tịch Triều chăm chú nghe cha căn dặn, trên mặt Ôn Hữu Cung tràn đầy ôn nhu.

May là thần linh đã cho hần cơ hội để bù đắp, hết thảy đều còn kịp. Hần còn có thể dùng suốt quãng đời còn lại để thực hiện lời hứa năm ấy, lần này bọn họ sẽ không bỏ lỡ điều gì, cũng sẽ không lưu lại bất cứ tiếc nuối nào nữa.

Tiểu Cung bị chữ ghê quá nên Mị muốn viết vài câu minh oan cho ảnh.

Khi edit tới phần này, mình khá ngạc nhiên vì tác giả khắc họa hình tượng của cặp đôi này rất tốt. Một Ôn Hữu Cung có thể tung hoành trên thương trường, nhưng trong chuyện tình cảm lại rất non nớt, một Tịch Triều lúc nào cũng mềm mỏng nhã nhặn, thực chất lại hiểu rõ trái tim của mình hơn bất kỳ ai.

Lí do mà Ôn Hữu Cung rối rắm suốt 3 năm qua là do cảm thấy bản thân mình không xứng đáng với Tịch Triều. Ôn Hữu Cung cho rằng yêu phải là cảm giác tim đập thành thịch quyến luyến không rời mà không hề biết yêu cũng có thể là ngồi cạnh nhau thôi đã cảm thấy hạnh phúc, hần nghĩ mình không yêu Tịch Triều nữa nên khi nhìn thấy ánh mắt của đối phương bèn theo bản năng tìm cách đẩy người nọ ra xa mình.

Mị không nói Ôn Hữu Cung làm vậy là đúng, chỉ là muốn mọi người thông cảm cho ảnh, người ta nói chuyện tình cảm là thứ phức tạp nhất trên đời mà.

81. Chương 81: Chuyện Của Ngôn Cửu (thượng)

Khanh quan nhà họ Giang vẫn luôn được người trong thành công nhận là giai nhân.

Từ khi y bắt đầu đến Khanh Nghi Đường, cửa nhà Giang gia chưa bao giờ vắng bóng mai mối đến cầu hôn. Nhưng mãi tới bây giờ, Giang lão gia chỉ vui tươi hơn hờ nói muốn để đứa nhỏ kia tự làm chủ việc hôn nhân của mình. Lời này vẫn lặp lại tận đến năm Ngôn Cửu 18 tuổi, cha y rốt cục bắt đầu sốt ruột.

Bọn họ cho rằng Khanh quan nhà mình thích vị thiếu gia Vân gia kia nhưng không thể gả cho người ta, vẫn còn đau lòng nên Giang cha mới không thúc giục hải tử.

Ngôn Cửu hiểu, thật ra y cũng không yêu Vân Hạ Việt nhiều như người ngoài đồn đãi. Nói thẳng ra, Vân thiếu gia trong lòng y nhiều nhất là đối tượng thích hợp để thành thân mà thôi. Dù sao đó cũng là lang quan nổi danh tuần lãng ưu tú nhất toàn thành, Ngôn Cửu tự nhận điều kiện tốt, cho rằng hôn nhân của mình và Vân thiếu gia là chuyện đương nhiên.

Vậy mà Vân thiếu gia bỗng dưng ngã bệnh, mê man ba năm trời, tuy lúc đó Ngôn Cửu cũng lo lắng cho hần, nhưng muốn y đánh cược một đời gả về xung hỉ, y đương nhiên không chịu. Bởi vậy, tuy rằng lần lên miếu thần Ngôn Cửu từng gây khó dễ cho Thúc Yến, nhưng đối với lời nói của đối phương, y thật không cách nào phản bác.

Lí do vì sao y nhìn Thúc Yến không vừa mắt, Ngôn Cửu nghĩ, đại khái là một loại phản uất đi.

Người kia mặt mày chưa bao giờ lộ ra vẻ gì, một kẻ quái dị như vậy sẽ bị bài xích, điều này là không thể tránh khỏi, thế nhưng tại sao kẻ bị bài xích kia ngược lại còn thờ ơ tránh né mọi người?

Được rồi, tuy mặt y không biểu cảm được, nhưng y vẫn có thể nói mà!

Thúc Yến đi học, là “đi học” đúng nghĩa đen, tiên sinh vừa giảng bài xong là xách cặp chạy về ngay, căn bản không cho người khác có cơ hội bắt chuyện.

Ngôn Cửu biết có mấy Khanh quan đúng là vô duyên vô cớ ghét Thúc Yến chỉ vì y bị bệnh, nhưng trái lại, cũng không thiếu người không ưa Thúc Yến vì y lãnh đạm với bọn họ.

Ngôn Cửu không biết đây không phải là lần đầu tiên Thúc Yến bị xa lánh, cũng không biết Thúc Yến bị ủy khuất gì, y chẳng qua là cảm thấy Thúc Yến cứ cố tính tránh né mọi người, điều này làm Ngôn Cửu phi thường khó chịu.

Thăng đến mừng Hai năm ấy, lúc cùng những khanh quan khác gọi Thúc Yến lại, Ngôn Cửu mới phát hiện, hóa ra miệng lưỡi người nọ cũng sắc bén như thế.

Thế nhưng phải chờ thêm một năm nữa, quan hệ giữa hai người mới thật sự thay đổi.

Ngôn Cửu không muốn hồi tưởng lại những chuyện này, đó là nỗi nhục lớn nhất trong cuộc đời y. Mặc dù đã tận mắt trông thấy lang quan nọ bị quan phủ hành trượng trước mặt mọi người, đến khi da tróc thịt bong liền ném vào đại lao, cơn giận trong ngực y vẫn không thể nào nguôi đi được.

Bất quá, nhìn nam nhân đang ngồi bên cạnh mình, Ngôn Cửu nghĩ thầm, coi như trong cái rủi có cái may.

Ngôn Cửu biết mình trước đây yêu cầu rất cao, nhưng đúng là điều kiện của y tốt, không ai dám lên tiếng. Cũng không ai sẽ ngờ tới, cuối cùng y lại chọn một nông gia lang quan.

Lúc nói chuyện với Thúc Yến trong đình, Ngôn Cửu đúng là có chút giận dữ, thế nhưng lời sau khi nói ra khỏi miệng, y liền cảm giác đó cũng là một chủ ý tốt.

Y chưa từng cân nhắc đến người ngoại ô, nhưng nghĩ kỹ lại thấy vẫn hơn làm thị lang trong thành, ở miền quê đại khái đã hình thành tập quán một vợ một chồng, tuy một phần là vì điều kiện kinh tế nhưng người ở đây không có tâm lý tham lam như đại hộ nhân gia.

Ngôn Cửu thật ra không để ý chuyện làm thị lang, chỉ là nhìn thấy Vân thiếu gia chung tình với Thúc Yến của hắn như thế, y không khỏi mang lòng hâm mộ.

Ngôn Cửu có một đệ đệ nhỏ hơn y hai tuổi, đứa trẻ đó sau này sẽ kế thừa gia nghiệp, y vốn không muốn ở nhà, lần này lại đột nhiên muốn kén người ở rể.

Y thương lượng với Giang cha: “Vốn ta nghĩ gả đi xa cũng được, chỉ cần được làm chính quân. Thế nhưng ta vẫn sợ sẽ gặp phải một tên cặn bã giống như lúc trước... Hay là, ta ở nhà được không?”

Giang cha mừng rỡ, vốn đã ôm ấp ý tưởng này từ lâu rồi, kỳ thực Giang cha không nỡ gả nhi tử đi xa, nhưng ngặt nỗi trong thành không còn ai thích hợp, cũng không muốn để y làm thị lang.

Tính tình Ngôn Cửu thế nào, làm cha sao lại không hiểu, bị chiều hư, yêu ghét quá phân minh nên không khéo léo như mấy người khác. Nếu ở trong Dận thành mà đắc tội người ta, Giang gia dầu gì cũng là thương nhân, đối phương còn có thể nể mặt một chút, bọn họ cũng có thể đứng lúc giáo dục con mình, nhưng nếu gả ra ngoài lỡ xảy ra chuyện gì thì sao, Giang cha thật lo lắng không thôi.

Lúc này hài tử nguyện ý kén người ở rể, Giang cha làm sao lại không chịu.

Kén rể thì sao, cho dù lại xui xẻo cưới nhầm một phu quân không tốt, Ngôn Cửu cũng không phải sợ, đang ở nhà cha đẻ, gia đình nhất định sẽ che chở y. Đương nhiên đây là kế hoạch dự phòng, trường hợp tệ lắm mới dùng tới, bây giờ tìm cho con một lang quan tốt mới là điều quan trọng nhất.

Cha nói như vậy, cha kế cũng khuyên, phụ thân đương nhiên đáp ứng, ngay cả lão đệ già trước tuổi cũng thở phào nhẹ nhõm, nói ca ca đồng ý ở nhà thật sự là quá tốt. Ngôn Cửu lúc này mới ý thức được, chuyện tên cặn bã kia gây ra đã làm cho gia đình mình lo lắng đến nhường nào.

Nếu cả nhà đều đồng ý, Ngôn Cửu liền an tâm hạ quyết định, cứ như vậy, tiểu kỳ xã của Giang gia lại tiếp tục hoạt động. (chương 66)

Mới đầu Giang đệ đệ nghĩ kỳ xã kia quá nhỏ, muốn cho ca ca một cái cửa hàng thì bị Ngôn Cửu từ chối. Y nếu vẫn ở lại Giang gia thì chỉ cần chút hoa hồng cũng đủ sống rồi.

Vì vậy, cả gia đình đều đồng ý phương án ở rể, bây giờ chỉ còn chọn người thích hợp thôi.

Ngôn Cửu càng nghĩ càng thấy tìm nông gia lang quan là được nhất, giờ có người mai mối y cũng chẳng dám tin, nhưng Thúc Yến giúp y chọn đối tượng, nghe nói Vân thiếu gia cũng hỗ trợ, Ngôn Cửu liền yên tâm hơn.

Y đã sắp 20 tuổi, không còn nhiều thời gian nữa, Ngôn Cửu không thêm xấu hổ rụt rè, Thúc Yến vừa nói tìm được đối tượng thích hợp, ngay hôm sau y liền kéo Thúc Yến đi gặp người.

Ngôn Cửu kỳ thực chưa từng gặp lang quan nhà nông, y không biết, hóa ra trên đời còn có lang quan lớn lên trông... khiếp người như vậy.

Ngũ quan phẳng phất như được điêu khắc mà thành, đường cong lãnh ngạnh, nước da màu đồng, thân thể trắng kiện...

Ngôn Cửu đỏ bừng mặt, giờ vẫn là mùa xuân mà, sao người này lại phanh áo lộ ngực thể kia?

Không phải hắn chưa từng thấy lang quan cao to khỏe mạnh, đó là Vân Hạ Việt cùng cũng đến đây với Thức Yến. Ngôn Cửu từng hỏi Thức Yến thiếu gia bệnh nặng như thế đã khôi phục chưa thì nghe y đáp, Vân thiếu gia rất khỏe mạnh, tuy nhìn hơi gầy nhưng thực chất cường tráng hết như các tàng nhân trong lò rượu

Chỉ là lang quan đứng đối diện Ngôn Cửu, quần áo đều không che giấu được cơ bắp của hắn, khắc hằn so với Vân thiếu gia mặc y phục vào hoàn toàn nhìn không ra vóc dáng như trong lời kể của Thức Yến, mà dù có như vậy, Ngôn Cửu cũng không đến mức nhìn thấy Hạ Việt đã đỏ mặt.

Nhưng người trước mắt này, chỉ lộ ra một khoảng ngực nhỏ thôi đã làm y tim đập như nổi trống.

Cũng may đối phương lập tức ý thức được mình xiêm y không chỉnh, xoay lưng qua kéo vạt áo lại, nếu không Ngôn Cửu sợ rằng mình không dám nhìn hắn nữa.

Giới thiệu xong, Hạ Việt liền dẫn Thức Yến về Bạch gia, để hai người ở lại làm quen.

Ngôn Cửu không hiểu sao bỗng đứng thắp thỏm, lần trước lúc đi xem mắt mình rõ ràng rất bình tĩnh, y đề nén khẩn trương, chủ động mở miệng: “Ta nghĩ Vân thiếu gia chắc cũng nói qua rồi, nhà của ta làm ăn trong thành, chủ yếu là...”

“Ta biết, Giang gia là đại thương hộ trong thành.”

Ngôn Cửu bị ngắt lời, y ngẩng đầu lên nhìn đối phương, phát hiện người nọ đang nở nụ cười, thoáng cái, vẻ lạnh lùng khi nãy cũng nhu hòa hẳn.

Y ngẩn ra, còn nghĩ người này cười rõ lên thật đẹp mắt, sau đó chợt nghe đối phương cười nói: “Ta biết người từ lâu rồi, Ngôn Cửu công tử.”

“Sao?” Ngôn Cửu mở to hai mắt nhìn.

Thấy Ngôn Cửu như thế, lang quan nhin không được khế cười. Hắn xoay người đặt nông cụ trong tay xuống, ngồi xổm bên bờ nhìn đồng ruộng khô cằn: “Ngôn Cửu công tử của nhà họ Giang rất nổi danh a, lúc ta đi học thì rất may mắn, cứ ba ngày sẽ có một ngày được nhìn thấy người, đến lớp kể cho bạn nghe bọn họ còn ghen tị với ta nữa.”

Ngôn Cửu nhìn hắn, do dự vài giây liền đi tới bên cạnh người nọ, trực tiếp ngồi xuống nghe hắn nói chuyện.

Lần này y tự tiện sang, người nhà Quan Tư Phục không biết y đến, ba huynh đệ cùng ở một tiểu viện, phu lang của lão Nhị lại đang có thai, dễ hoảng sợ nên Ngôn Cửu không vào nhà, ngay cả cái cổng cũng không nhìn thấy. Hai người ngồi trên đường, đến một cái ghé cũng không có.

Lang quan nhìn Ngôn Cửu một thân hoa phục cư nhiên ngồi bệt bên bờ ruộng, trong mắt hiện lên kinh ngạc, hỏi y: “Không sợ bẩn sao?”

Ngôn Cửu nhìn hắn, đưa ngón tay chỉ vào đôi giày dính đầy bùn đất của mình: “Nếu sợ thì hôm nay ta còn đến làm gì?”

Người nọ bật cười, tiếng cười tràn đầy sung sướng rơi vào tai Ngôn Cửu, y thăm nghĩ thanh âm của người nọ thực sự rất êm tai, cho dù là cười hay nói y đều muốn nghe tiếp.

Sau một chốc, lang quan cũng đặt mông ngồi dưới đất, hắn quay sang Ngôn Cửu, đáy mắt mang theo tiểu ý hỏi: “Ngôn Cửu công tử có biết tên của ta không?”

Ngôn Cửu nghiêng đầu đáp: “Quan Tư Phục.”

Quan Tư Phục gật đầu, đưa tay về bên trái nói: “Người xem, từ đây đến đây là đất của nhà ta.”

Nghe vậy, Ngôn Cửu theo ngón tay của hắn nhìn sang.

“Đất nhà chúng ta còn ít hơn của nhà Bạch gia, không trồng gạo rượu mà là gạo thường, giá bán cũng không cao. Đáng ra nhà cũng đủ ăn, nhưng phu lang của đại ca năm ngoái vừa sinh em bé, năm nay phu lang Nhị ca cũng có thai. Chỗ ruộng này nuôi hai gia đình vốn đã có chút khó khăn, nếu thêm ta nữa thì sẽ khánh kiệt. Huống hồ ta còn chưa thành thân.”

Quan Tư Phục quay đầu nhìn Ngôn Cửu, nghiêm mặt nói: “Nói thật với ngươi, năm nay ta vốn định đến nơi khác tìm kế sinh nhai. Nhưng Vân thiếu gia bảo ta có thể đến Giang gia ở rể, đối với ta đây là một tin tức vô cùng tốt.”

Nét mặt người nọ nghiêm túc phi phàm, Ngôn Cửu chăm chú lắng nghe, lại không hiểu trong lòng là tư vị gì.

“Hoàn cảnh gia đình như vậy, ta cũng không muốn gặt ngươi, chỉ là...” Quan Tư Phục dừng một chút rồi mới tiếp tục: “Cho dù ta không nói thì ngươi sớm muộn gì cũng biết, nhà của đa phụ Vân thiếu phu nhân ở đây, y là bạn ngươi, đương nhiên sẽ kể cho ngươi. Nhưng dù là thế, ta vẫn muốn tự mình giải thích với ngươi.”

Nói đoạn, Quan Tư Phục đột nhiên nghiêm túc hẳn lên, hắn nhìn Ngôn Cửu một lát, mãi đến khi thấy đối phương hơi sợ hãi mới mím môi, mở miệng nói: “Tuy rằng, nếu có khanh quan nhà khác đến đàm hỏi, ta cũng sẽ cân nhắc. Thế nhưng nếu đối tượng là ngươi, ta lại cảm thấy rất hài lòng.”

Ngôn Cửu hiểu ý của hắn, nhất thời hai bên tai vang ong ong, trên mặt cũng có chút nóng.

Trong lúc đầu óc choáng váng, Ngôn Cửu nghe được thanh âm của đối phương vang lên, mạnh mẽ và kiên nghị: “Ta thích ngươi từ rất lâu rồi, Ngôn Cửu công tử. Nếu ngươi không ngại, ta muốn cùng ngươi sống đến răng long đầu bạc.”

82. Chương 82: Chuyện Của Ngôn Cửu (hạ)

Kỳ thật, đây không phải là lần đầu tiên Ngôn Cửu nghe người khác biểu đạt ái mộ với mình, chỉ là y nhìn người ta không thuận mắt, hoặc là không có ý định làm quen, nói chung sau này dù đối phương có nói ra lời cảm động cỡ nào, Ngôn Cửu cũng không có cảm giác gì quá đặc biệt.

Nhưng Quan Tư Phục chỉ nói một câu đơn giản thôi, Ngôn Cửu cũng đã cảm thấy xấu hổ.

Y không hiểu loại ý vị này có nghĩa là gì, nhưng ít ra, y biết mình đang rất vui vẻ. Vì vậy, Ngôn Cửu xù lông, người thích ai kệ người, làm người ta mất hết cả hứng.

Thật ra hai người nói chuyện với nhau rất hợp, dù có thể nam nhân chỉ thích bề ngoài của y, y cũng cảm thấy không quan trọng.

Nghĩ vậy, Ngôn Cửu rất hài lòng, khi Quan Tư Phục mời y ngày mai đến nhà chơi thì Ngôn Cửu không hề ngần ngại đáp ứng ngay.

Lần thứ hai gặp mặt thì Ngôn Cửu không nhờ Thức Yến đi chung nữa. Chính y cũng thấy có chút bất khả tư nghị, ngày xưa y nào dám ở một mình với lang quan như thế, lúc trước cùng với tên cận vệ kia chẳng qua là nghĩ hai người đã đính hôn mà thôi.

Ngôn Cửu nhìn Quan Tư Phục đứng cạnh bờ ruộng chờ mình, trong lòng thật ra lại không hề lo lắng.

Người này sao lại có thể làm mình yên tâm đến vậy, rõ ràng cái mặt lúc nào cũng hung dữ thế kia...

Ngôn Cửu nhìn chằm chằm vào mặt người ta, Quan Tư Phục phát hiện liền nở nụ cười với y, trong nháy mắt, ngũ quan lạnh lùng kia lập tức nhu hòa làm Ngôn Cửu nhin không được quay đầu.

Quan Tư Phục làm như không hề thấy hai vành tai hơi phồng hồng của Ngôn Cửu, chỉ dặt y chậm rãi tản bộ dọc theo bờ ruộng, giới thiệu phong cảnh ven đường.

Ngôn Cửu không phải là không có hứng thú. Y chưa từng ra ngoại ô, cũng chưa bao giờ muốn tới, nhưng điều đó không có nghĩa là có người giới thiệu với y thì y sẽ thờ ơ. Ngôn Cửu đối với việc nhà nông vân vân thực sự không biết gì cả, ngay cả cây lúa cũng chưa thấy qua, Quan Tư Phục kể cho y cái gì, y đều tò mò chăm chú lắng nghe.

Thấy Ngôn Cửu như thế, Quan Tư Phục tựa hồ rất là sung sướng, Ngôn Cửu nghĩ thầm, mình như thế có làm hẳn thấy ngốc không.

Ngôn Cửu cần mồi nhìn Quan Tư Phục, nhin không được mở miệng nói: “Người thấy ta buồn cười lắm đúng không? Cái gì cũng không hiểu, ngay cả ngũ cốc cũng không phân biệt được.”

“Hửm?” Quan Tư Phục có chút kinh ngạc quay đầu lại nhìn y, “Sao người lại nghĩ vậy?”

Ngôn Cửu quay đi không nói lời nào, Quan Tư Phục cũng chỉ có thể thăm dò từng bước, suy nghĩ một chút mới hỏi: “Ngôn Cửu cũng biết chuyện năm ngoài Vân thiếu gia đến Bạch gia hỗ trợ làm ruộng đi?”

Tuy rằng không hiểu Quan Tư Phục nói thế là có ý gì, Ngôn Cửu vẫn gật đầu.

“Khi đó cả làng, chắc là cả người nhà họ Bạch nữa, mọi người đều hết sức kinh ngạc.”

Thấy Ngôn Cửu rốt cục cũng chịu nhìn mình, Quan Tư Phục cười tiếp tục nói: “Nông phu bọn ta chỉ khi nào có dịp mới vào trong thành, ví dụ như lang quan đến trường và khanh quan đến khanh nghị đường. Nhưng người trong thành không cần phải tới đây, thu hoạch lương thực xong chúng ta sẽ kéo vào trong đó bán.”

Ngôn Cửu biết, y chưa từng nghe qua nhà ai chạy ra tận ngoại ô nhập hàng, thế thì thà đi xa hẳn gom đặc sản còn hơn. Hơn nữa, mấy thứ nông sản này khá phổ biến, tìm thương nhân bàn bạc một chút, hẹn ngày rồi đến thành trao đổi là xong.

“Chúng ta vốn luôn cảm thấy người trong thành không cần phải biết những chuyện này làm gì cả, bởi vì bọn họ không đến đây thì làm sao mà biết được?” Quan Tư Phục nở nụ cười, “Vân thiếu gia không chỉ tới mà còn ra đồng làm việc, thậm chí hoàn thành xuất sắc làm mọi người ai cũng giật mình.”

Ngôn Cửu tưởng tượng một chút, cũng liền cười nói Vân thiếu gia quả nhiên thật ưu tú.

Nói xong, Ngôn Cửu lại sợ Quan Tư Phục hiểu lầm, dù sao cả hai đang trong quá trình tìm hiểu nhau, vậy mà y lại đi khen lang quan khác trước mặt hẳn, hình như không phải phép cho lắm.

Vì vậy, y ngập ngừng bổ sung một câu: “Ta cũng chỉ nói thế thôi...”

Nói đoạn, y liếc mắt quan sát biểu tình của Quan Tư Phục, thấy đối phương chỉ cười cười, tựa hồ cũng không giận, tiểu công tử lại nhin không được ở trong lòng nói thầm.

Không phải nói thích mình sao, thế sao nghe mình khen người khác vẫn cứ cười khanh khách thế.

Quan Tư Phục cúi xuống cười một lát mới ngừng lại, quay sang Ngôn Cửu đáp: “Ý ta là chuyện người không rành việc đồng áng rất bình thường, nếu người biết mới là lạ ấy. Hơn nữa, Ngôn Cửu nguyên ý nghe ta nói, cũng không ngại phiền, người dịu dàng lại chịu hiểu cho ta như thế, ta thật sự rất vui vẻ.”

“...”

Ngôn Cửu cảm thấy mặt mình sắp bốc khói. Tính mình như thế nào y còn không biết sao, không bị người ta nói kiêu căng tùy hứng đã tốt lắm rồi, đừng nói chỉ hai chữ “dịu dàng” và “hiểu người” đấy.

Nói ra có thấy trái lương tâm không hả?

Thế nhưng Ngôn Cửu nghĩ, người nọ không phải mấy tên lang quan dỏm, vậy...hắn nghĩ như thế về mình thật sao?

Ngôn Cửu nhất thời không được tự nhiên, cảm giác không chỉ mặt mà cả người cũng muốn bùng cháy. Y cau mày, lông xù hết cả lên: “Đừng tưởng rằng khen ta vài câu ta sẽ thích nhé! Chẳng qua ta thấy người chỉ là nông dân, trừ mấy chuyện này ra thì còn biết cái gì nữa thôi!”

Quan Tư Phục vẫn cười, có vẻ chẳng hề tức giận: “Thấy không, người hiểu ta như thế còn gì.”

Ngôn Cửu không dám nhìn hấn, muốn phản bác, lại bị Quan Tư Phục cắt ngang: “Còn có, ta cũng biết Vân thiếu gia rất ưu tú, Ngôn Cửu khen hấn là chuyện đương nhiên.”

Nghe vậy, Ngôn Cửu trừng mắt: “Hôm qua không phải bảo thích ta từ lâu rồi sao, vậy mà ta khen lang quan khác trước mặt người người cũng không giận.”

Tầm nhìn hai người giao nhau, Ngôn Cửu nghe thấy tiếng cười trầm thấp của nam nhân vang lên, rơi vào trong tai lại không hiểu sao hơi nhột nhột, tựa hồ ngay cả trái tim cũng run rẩy.

Quan Tư Phục mỉm cười, hấn nhìn thẳng vào mắt Ngôn Cửu nói: “Đúng vậy, ta thích người.”

Ngôn Cửu không nghĩ đối phương lại nói trắng ra như vậy, nhất thời ghen hòng, chẳng biết phản ứng thế nào. Y mấp máy môi, quyết định im lặng, nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn tới lang quan mặt dày kia nữa, cũng không muốn cho đối phương thấy gương mặt đã đỏ ửng của mình.

Biết y ngượng ngùng, Quan Tư Phục không nói nữa, vẫn tiếp tục kể cho y nghe mấy chỗ thú vị của nhà nông, cuối cùng dẫn y về Quan gia.

Lão đại và lão Nhị của Quan gia đang xới đất. Quan Tư Phục không gọi huynh trưởng về, chỉ đưa Ngôn Cửu vào nhà, giới thiệu y cho hai vị phu nhân của ca ca.

Thấy nhà có khanh quan, Ngôn Cửu thở phào một hơi nhẹ nhõm. Y cũng không biết mình khẩn trương cái gì, rõ ràng không ghét người này, cũng không thấy hấn đáng sợ, nhưng chẳng hiểu sao cả người không thả lỏng được.

Người nông thôn rất chất phác, cũng không vì Ngôn Cửu là con nhà giàu mà khúm núm khép nép. Hai khanh quan gả về Quan gia đều rất thân thiết với y, rót trà dọn điểm tâm, thấy Ngôn Cửu không ngần ngại cầm lên ăn, bọn họ rất cao hứng, lôi kéo tiểu khanh quan kể chuyện trước kia của lão Tam nhà mình.

Ngôn Cửu nghe hai vị ca ca kia nói, trong thôn Quan Tư Phục kỳ thực rất “đắt hàng”, người tới cửa làm mai không ít, nhưng hấn không đáp ứng, trong nhà lại cho là hấn để ý gia cảnh nên không dám kết hôn, tuy rất áy náy nhưng vẫn không biết đào đâu ra tiền để lão Tam cưới vợ.

“Chúng ta từng định để hấn đi ở rể, đối tượng là khanh quan của Bạch gia. Người đừng để bụng, khi đó thật sự rất bắt mắt, nhà họ Bạch lại nhiều ruộng hơn, Thúc Yến cũng đang... bị bệnh.”

Phu lang lão đại ngượng ngùng cười cười, “Ta cảm thấy nếu cầu hôn Thúc Yến chắc chắn sẽ thành công.”

Ngôn Cửu gật đầu, y kỳ thực cũng hiểu được, Bạch gia rất có khả năng đáp ứng. Thúc Yến từng nói ngày xưa Bạch gia rất đau đầu vì chuyện hôn nhân của y, nếu Thúc Yến có thể thành thân, trong nhà lại thêm một sức lao động, đó là chuyện tốt.

“Lão Tam không muốn nên chúng ta cũng thôi, nghĩ chắc hấn không thích bộ dạng cứng nhắc của Thúc Yến. Thế nhưng thỉnh thoảng ta vẫn thấy hấn nói chuyện với Thúc Yến vài câu, không giống như ghét bỏ người ta, rốt cục chẳng hiểu nổi nữa. Hỏi hấn thích khanh quan như thế nào, hấn lắc đầu, nhà còn tưởng hấn chưa xác định được. Kết quả a, hôm nọ Vân thiếu gia vừa đến, hấn cư nhiên đồng ý đi xem mắt, cả nhà hỏi mãi mới biết, hóa ra không phải là chưa xác định được, mà là đã có ý trung nhân rồi.”

Nhìn hai khanh quan ngồi đối diện cười đến là hài lòng trêu ghẹo mình, Ngôn Cửu đỏ mặt liếc Quan Tư Phục, đã thấy người nọ ngay cả tí xíu thẹn thùng cũng không có, đang thản nhiên đang nhìn mình cười, y nhất thời luống cuống quay đầu lại.

Mấy ngày sau, Ngôn Cửu hôm nào cũng gặp Quan Tư Phục, không chỉ vào thăm ruộng mà còn ra ngoại thành đi dạo. Ngôn Cửu nghĩ thầm, nếu đang bồi dưỡng tình cảm thì phải chung đụng với nhau nhiều một chút, y chắc chắn không chịu thừa nhận trong lòng thật ra cũng rất chờ mong.

Đến ngày thứ năm, Quan Tư Phục nói muốn đến Giang gia bái phỏng. Ngôn Cửu suy nghĩ một chút liền đáp ứng, nhưng đến khi nam nhân tới cửa thì y lại bắt đầu thấp thỏm.

Hai vị phụ huynh ở nhà không có ý kiến, còn nói sẽ tin tưởng vào lựa chọn của y, tuy chỉ là đến ra mắt, thế nhưng vì sao y lại cứ lo lắng đa phụ nhà mình sẽ làm khó Quan Tư Phục hoặc là có gì bất mãn với Quan Tư Phục chứ?! Y mới không có lo cho hấn!

Bất quá, Ngôn Cửu phát hiện ra lo lắng của mình hoàn toàn dư thừa...

Thôn xóm ngoại ô rất gần thành, cũng không phải vùng sâu vùng xa gì, ai nấy đều được đi học, thậm chí còn mang theo khí chất thanh bình mộc mạc.

Quan Tư Phục trầm ổn hào phóng, Giang lão gia rất thích hắn, trò chuyện một hồi liền bày cờ ra chơi.

Ngôn Cửu không muốn ở lại, ngồi được một lát thì về phòng, cũng không biết thắng thua làm sao. Thế nhưng lúc Quan Tư Phục chuẩn bị về, bầu không khí giữa nam nhân và Giang lão gia thực sự rất hòa hợp, y biết, phụ thân nhà mình đã chấp nhận đối phương rồi.

Phụ thân và cha đều rất hài lòng về Quan Tư Phục, Ngôn Cửu cũng yên tâm, hai ngày sau, tuy rằng chưa đính hôn nhưng y cũng đến gặp huynh trưởng của Quan gia.

Những ngày kế tiếp, hai người vẫn thỉnh thoảng hẹn gặp. Ruộng của Quan gia không nhiều lắm, việc nhà nông chỉ cần hai người anh cả phụ trách là xong, chỉ là Quan Tư Phục vẫn muốn giúp đỡ. Ngôn Cửu kỳ thực rất thích hắn như vậy, đương nhiên sẽ không để bụng, thỉnh thoảng còn ngồi ở bờ ruộng chờ hắn làm việc.

Quen nhau nửa tháng, Quan Tư Phục rất quy củ, ngay cả tay cũng chưa nắm, Ngôn Cửu cảm thấy hắn thật sự rất dụng tâm. Có thể vì lo lắng việc hôn nhân là chuyện cả đời, y cũng chẳng buồn che giấu, ở nhà thế nào thì trước mặt Quan Tư Phục thế nấy. Y biết tính tình mình không tốt, tuy rằng không phải kiểu xấu tính nhưng giấu lại, lần xem mắt này là lần duy nhất y tùy hứng đến thế.

Ngôn Cửu nghĩ nếu Quan Tư Phục chịu không nổi, vậy thừa dịp chưa đính hôn nhanh biết khó mà lui cho thỏa đáng, mất công sau này lại bất mãn.

Nhưng Quan Tư Phục một chút cũng không thêm để ý, Ngôn Cửu bồn chồn không thôi, có nhiều lần mang tâm tư dò xét, cố tình đùa giỡn quá phận.

Một ngày nọ, hai người đang ngồi trong quán trà, Ngôn Cửu đột nhiên đòi ăn điểm tâm, lại không nói rõ muốn ăn món gì, tả vờ vo một hồi cũng chẳng ai hiểu. Y nói muốn ăn cái gì ngọt ngọt, nhưng cũng phải có tí mặn, phải giòn nhưng cũng phải dai dai, y không đói nên không muốn ăn nhiều, chỉ cần một cái thôi.

Lúc hai người ra ngoài, Ngôn Cửu không mang theo gia đình, đương nhiên là Quan Tư Phục phải đi mua, chưa kể không biết đi đâu tìm ra món điểm tâm như vậy. Thấy Quan Tư Phục “Ừ” một tiếng liền dứt khoát đứng dậy rời đi, Ngôn Cửu ngẩn người, ngồi chờ ra.

Mình đang làm gì vậy?

Y tự hỏi bản thân, đây không còn là thử lòng nữa, mà là ép người quá đáng.

Ngôn Cửu từ nhỏ đến lớn tuy rất kiêu căng nhưng chưa bao giờ quá quắt như thế, bọn họ còn đang ở bên ngoài, nếu có người nghe thấy thì thật là mất mặt.

Quan Tư Phục ngược lại sáng khoái đáp ứng, có điều hắn phải đi đâu để mua chứ, ra phố tìm cũng tốn không biết bao nhiêu thời gian.

Nếu là mấy hoa hoa công tử trong thành, bọn họ sẽ mua về hơn chục loại điểm tâm để dễ dàng khanh quan, mỗi thứ một vị, vậy cũng coi là hợp yêu cầu. Thế nhưng, Quan Tư Phục làm gì có tiền mà mua.

Nghĩ đoạn, Ngôn Cửu liền đứng ngồi không yên, nhanh chóng chạy ra cửa sổ nhìn, vừa vặn thấy Quan Tư Phục đã ra khỏi quán, đang đứng mua gì đó ở một quầy hàng đối diện.

May mà chưa đi xa, Ngôn Cửu nhất thời quên luôn cả rụt rè, trực tiếp hét một tiếng: “Quan Tư Phục!”

Trên đường người đến người đi, giọng nói thanh thúy của Ngôn Cửu vừa vang lên, không chỉ Quan Tư Phục mà còn không ít người qua đường đều quay lại nhìn. Mặt mày Ngôn Cửu đỏ bừng, y cắn môi, ngập ngừng nói: “Về đi...”, sau đó lập tức lùi ra sau, ngồi lại vào bàn.

Qua vài phút, nghe thấy ngoài cửa có tiếng bước chân đến gần, y mới thở phào nhẹ nhõm.

Quan Tư Phục bước vào, nam nhân cười cười, cũng không khó chịu với Ngôn Cửu, chỉ dịu dàng hỏi y: “Sao đã gọi ta về rồi, không phải người nói muốn ăn điểm tâm à?”

Ngôn Cửu không thể nói mình là cố ý lẩn qua lẩn lại người ta, đành bảo tự dưng không muốn ăn nữa.

“Nhưng ta lỡ mua mất rồi, nếu giờ chưa đói thì mang về nhà đi, đến tối ăn lót dạ cũng được.”

Quan Tư Phục mỉm cười đưa qua một bọc giấy, Ngôn Cửu nhận lấy, hỏi: “Sao người vẫn mua thế?”

“Lúc người gọi thì chủ quán đã gói lại rồi nên ta lấy luôn.”

Ngôn Cửu mở bọc ra nhìn, bên trong có một chiếc bánh nếp vùng thơm phức. Gạo nếp chiên vàng óng ánh, ngoài giòn trong mềm, đã thế còn hợp với đồng yêu cầu quái đản của ai đó. Ngôn Cửu cúi đầu cắn một cái, vỏ gạo nếp ngọt dịu, bên trong còn có lòng đỏ trứng muối, y liếc Quan Tư Phục, nhin không được xì một tiếng bật cười.

Y hỏi nam nhân: “Sao người nghĩ ra được món này?”

Quan Tư Phục lắc đầu đáp: “Vừa ra khỏi quán thì thấy nên mới nghĩ ra.”

Ngôn Cửu gật đầu, ăn hết bánh xong nhấp một ngụm trà, y quay sang nhìn Quan Tư Phục, mấy ngón tay vò nát tay áo, thấp giọng nói: “Vậy người... có phải người đã sớm biết ta nói bậy cố ý làm khó người đứng không?”

Quan Tư Phục chỉ nhìn y, mỉm cười không nói.

“Mấy lần trước người cũng đã nhìn ra?” Ngôn Cửu cau mày trừng hấn, “Vậy tại sao người không tức giận?! Ta rõ ràng cố tình gây sự, người sao lại dễ tính thế hả?! Sau này cứ như thế thì phải làm sao! Bất mãn chỗ nào phải nói ngay mới đúng chứ!”

So sánh với Ngôn Cửu còn đang kích động, Quan Tư Phục chỉ bình tĩnh cười, chờ đối phương nói xong mới mở miệng đáp: “Ta không bất mãn.”

Thấy Ngôn Cửu có vẻ không tin, hấn dụ dằng nhìn y, nở nụ cười: “Ngôn Cửu cho rằng ta thích Ngôn Cửu đã bao lâu? Ta đã biết là người cố ý thì sao lại giận được, bất quá người đang thử ta thôi, ta tự nhiên muốn thỏa mãn người, làm người hài lòng. Có khi ta còn sợ người giận ta ấy chứ.”

Ngôn Cửu được hấn dỗ dành, vừa định nói thêm gì nữa, lại thấy Quan Tư Phục tiến đến gần mình, cười đến đầu mày khoe mắt đều cong lên, hấn thấp giọng nói: “Bất quá, lúc này Ngôn Cửu vừa nói ‘Sau đó’ ... Ta có thể cho rằng Ngôn Cửu đồng ý sau này ở cùng ta không?”

Chợt nhớ ra mình vừa nói gì, tai Ngôn Cửu lại ù đi, mặt mày đỏ bừng như tôm luộc, đôi con ngươi cũng bắt đầu ngập nước.

Quan Tư Phục nhìn y như vậy, nhin không được nuốt khan, hấn kéo đối phương đứng lên, thu lại ý cười, nhìn vào mắt Ngôn Cửu trịnh trọng nói: “Ngôn Cửu, gả cho ta được không?”

Nhân thần Ngôn Cửu dao động nửa ngày vẫn không dám nhìn Quan Tư Phục. Đến khi y đã bớt xấu hổ đôi chút, tựa hồ chợt nhớ tới cái gì, tiểu khanh quan cúi đầu thấp giọng nói: “Người có biết... Ta đã uống rượu với người khác chưa?”

Y không dám ngẩng lên, lại có thể nghe được thanh âm của Quan Tư Phục vang vọng phía trên: “Biết, rượu đánh hôn. Ngôn Cửu nghĩ ta sẽ để ý à?”

Ngôn Cửu không nói gì.

Quan Tư Phục khẽ cười, tiếng cười gần như vang ngay bên tai, chấn động vào màng nhĩ Ngôn Cửu, có chút ngứa ngáy.

“Rượu đánh hôn làm sao bì được với rượu giao bôi động phòng?” Quan Tư Phục tựa hồ dựa vào càng lúc càng gần, “Nếu có thể cùng Ngôn Cửu uống rượu giao bôi, ta cần gì phải so đo những chuyện khác?”

Vai Ngôn Cửu hơi rũ xuống, nhưng y vẫn cúi đầu im lặng. Quan Tư Phục cũng không giục, chỉ lặng lẽ chờ.

Cũng không biết qua bao lâu, Ngôn Cửu hít một hơi thật sâu, y đột nhiên ngẩng phắt dậy, cơ hồ là trừng mắt nhìn người đối diện, trầm giọng gần từng chữ: “Vậy người lúc đó đừng có mà hối hận!”

Vừa cất lời, y liền thấy trên gương mặt kiên nghị của người nọ tràn ra ý cười vô cùng vui sướng.

Ngôn Cửu thở phào nhẹ nhõm, vừa trấn tĩnh lại một chút liền bị một lực đạo mạnh mẽ kéo qua, còn chưa kịp phản ứng, trên môi liền cảm giác được một nhiệt độ không thuộc về mình.

“Ừ...” Ngôn Cửu hoảng hốt, muốn đẩy hẳn ra, tay vừa chạm vào cơ bắp rắn chắc của người nọ thì đột nhiên không chống cự nổi, chỉ có thể túm lấy tay áo đối phương.

Cảm giác được Ngôn Cửu ngằm đồng ý, Quan Tư Phục càng siết chặt tay ôm trọn người vào lòng, Ngôn Cửu cùng đối phương dính sát vào nhau, sau đó y bị Quan Tư Phục cạy mở khớp hàm.

Đôi môi cường thế của nam nhân rút sạch thần trí Ngôn Cửu, cả người run rẩy, y buông mình, mềm nhũn ngã vào đôi tay hữu lực nọ.

Đến khi được buông tha thì Ngôn Cửu đã tựa hẳn vào người Quan Tư Phục. Y cố gắng hít thở, đầu óc lại nghĩ ngợi linh tinh.

Rất cục có thể tựa vào trong ngực người này, ***g ngực quả nhiên rộng lớn, không quá cứng như lúc nhìn, lại rất ấm áp, hết như lò sưởi giữa tiết xuân bây giờ.

Có lẽ do trong tim đã nhận định người này, Ngôn Cửu cảm giác người mình thoáng cái nhẹ nhàng hẳn đi, nếu đối phương sau này trở thành tướng công của y thì cả hai phải thăng thấn với nhau hơn.

Y nghĩ đoạn, nên khi Quan Tư Phục hôn lên trán y, hỏi ngày mai hẳn có thể đến cửa cầu hôn không thì Ngôn Cửu chỉ im lặng gật đầu.

Hi vọng mình và Quan Tư Phục sau này cũng có thể giống như Hạ Việt và Thước Yên.

Lúc cầm Ngôn Cửu lại bị nâng lên, y mỉm cười khép mắt, chờ đợi ngọn lửa rực cháy kia lần thứ hai rơi xuống.

83. Chương 83: Kết Thúc

“Ca ca, cái này... gọi là ‘bò’ hả?”

Hữu Tự và Hữu Diễn ngồi cạnh giường, nhất tề nhìn chăm chăm đệ đệ nhà mình.

So với Nhị đệ đang nghiêng đầu, Hữu Tự có vẻ chín chắn hơn, chỉ là nét mặt cũng đang hiện ra nghi hoặc.

“Không phải bò đâu, chắc là...đang cố gắng di chuyển?”

“Di chuyển?” Hữu Diễn nghe đoạn, quay đầu lại nhìn.

Khi cả hai tiến vào đã thấy Tam đệ vừa được sáu tháng tuổi nhà mình ngồi trên giường, thân thể nhỏ xíu nghiêng về phía trước, mông cọ qua cọ lại trên giường.

Đối với hai đứa trẻ chỉ mới mấy tuổi mà nói, đây là một cảnh tượng rất thần kỳ, cho nên hai đứa chỉ biết ngơ ngác nhìn, chẳng biết phải làm sao cả.

“A a a! Té!!!”

Nhìn đệ đệ ngồi không vững nên bật ngửa ra sau, Hữu Diễn ngồi gần đó nhanh chóng nhào tới, dùng hai cánh tay bé bé đỡ lại. Tuy xung quanh có chèn đệm nhưng hẳn vẫn sợ đệ đệ ngã đau.

Cục cứng ngã vào tay Nhị ca, nhóc con có vẻ kinh ngạc, hai mắt trừng to, vừa nhìn Hữu Diễn bên cạnh thì nhanh khách cười thành tiếng.

Nhìn đệ đệ quơ tay quơ chân kêu a a, Hữu Diễn lúng túng, cẩn thận rút một tay ra rồi để em bé lại trên giường, hẳn nằm úp sấp cạnh mép giường nhìn đệ đệ cười khúc khích.

Hữu Tự âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cầm lấy búp bê vải đặt ở cuối giường mà ban nãy cục cứng cố với lấy, nhìn Tam đệ nắm rồi quơ trên không trung, hẳn vội vã kéo Hữu Diễn ra, tránh bị búp bê đập vào mặt.

“Đệ đệ hoạt bát ghê, còn ngoan nữa, thật là dễ thương!”

Hữu Diễm rất thích người em này, hẳn không phải chưa từng thấy cục cưng nhà người khác, bọn họ không phải là không khả ái, thế nhưng mỗi lần gào khóc thì quá khủng khiếp, cảm giác như trời cũng muốn sập xuống, trải qua tình huống này vài lần, Hữu Diễm đâm ra sợ hãi.

Nhưng đệ đệ nhà mình ngoan cực kỳ, rất ít khóc nháo, lại hay cười với mình nữa, trong mắt Hữu Diễm, cục cưng nhà người ta nào sánh được với đệ đệ đáng yêu nhà mình.

Hữu Tự nhìn hẳn cười: “Cha nói lúc ta bé cũng không khóc mấy, chỉ có người là quấy gần một canh giờ.”

Nghe đoạn, mặt Hữu Diễm đỏ bừng. Việc này hẳn biết, hẳn từng bám lấy phụ thân và cha, hỏi mình cùng đại ca khi còn bé có ngoan không, có gào khóc như lão Nhị nhà họ Giang không.

Hạ Việt đối với việc một đứa nhóc hỏi chuyện mình “khi còn bé” thật không còn gì để nói, nam nhân cố gắng nín cười, xác định nhì tử nhất định phải biết mới kể cho hẳn nghe.

“...” Tại sao nhà có ba anh em mà chỉ có mình mình là không ngoan, Hữu Diễm uể oải cả người.

Nhìn hẳn bĩu môi, Hữu Tự buồn cười kéo tay hẳn một cái, ý bảo hẳn nhìn gương.

Cục cưng từ lúc bọn họ nói chuyện phiếm thì cũng chơi chán, mới đầu, nhóc con ngồi ở đầu giường cố gắng với lấy búp bê vải ở cuối giường, lúc này lại ném ngược búp bê ra sau lưng, sau đó giẫy dụa vài cái, thân thể nhúc nhích vằn vẹo.

Sắp biết bò rồi sao?! Hữu Diễm nhìn chăm chăm đệ đệ.

Hữu Tự vừa nhìn đã biết hẳn đang suy nghĩ gì, nhện không được mở miệng nói: “Không phải cha đã bảo đệ đệ còn nhỏ lắm sao, người gấp cái gì.”

Nghe ca ca nói vậy, Hữu Diễm buồn bực rũ vai xuống. Tại mình hi vọng đệ đệ lớn nhanh một chút, biết bò rồi biết đi, đến khi chạy được là có thể chơi cùng mình chứ bộ.

Hữu Tự xoa đầu Nhị đệ, sau đó quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Phụ thân nói chỉ đi một lát, sao bây giờ vẫn chưa về. Hẳn sợ lát nữa Tam đệ mà khóc thì hẳn và Hữu Diễm cũng không đỡ được.

Đang nghĩ ngợi thì cửa phòng bị đẩy ra, Hạ Việt sải bước tiến vào.

“Phụ thân.” Hữu Tự gọi một tiếng, thở phào nhẹ nhõm.

“Xin lỗi, ta về trễ.” Hạ Việt cười xin lỗi con trai mình, sau đó lại thấy Nhị nhi tử níu lấy chân mình, kể cho mình nghe cảnh tượng em bé lắc mông ban nãy.

Thật ra Hạ Việt không phải là lần đầu tiên thấy cục cưng hoạt động kiểu này, cũng biết cục cưng chưa bò được nên mới dùng phương pháp như thế, nhìn vừa ngốc vừa đáng yêu.

Hắn ôm cục cưng lên, sờ sờ mông nhỏ, thấy tã vẫn khô ráo liền nhẹ giọng ru, chỉ là cục cưng rất phấn chấn, hình như không muốn ngủ trưa.

“Mấy đứa đi chơi đi.” Nam nhân nhìn hai đứa con đang đứng bên cạnh mình, “Nhớ là mai phải sang nhà Lạc thúc thúc ăn tiệc đầy tháng đấy nhé.”

Hữu Tự và Hữu Diễm đáp ứng, đồng loạt chạy ra cửa.

Lạc thúc thúc trong miệng đám nhỏ chính là trượng phu của Kỳ Vũ, tên là Lạc Thư Nhạn. Kỳ Vũ còn chưa được 24 tuổi, Lạc gia hình như muốn lấy thị lang nên cũng không ép buộc y, từ khi lấy nhau năm Kỳ Vũ 17 thì đây mới là đứa con thứ hai của bọn họ. Bất quá trong nhà đã có một khanh quan và một lang quan, coi như không còn gì tiếc nuối.

Hôm nay Thúc Yển cùng Ngôn Cửu đi mua quà. Ngôn Cửu toàn sinh lang quan, không có khanh quan nên không biết phải chọn gì tặng tiểu khanh quan cả.

Lần trước đầy tháng của tiểu khanh quan nhà Thúc Yển, y mang tặng một đôi vòng tay nạm ngọc quý, nói chờ em bé lớn rồi đeo, kết quả bị Kỳ Vũ trêu nói sao không mang tiểu lang quan nhà mình tới đính hôn luôn cho rồi. (Mẹ chồng thường tặng con dâu vòng vàng và đồ trang sức vào ngày cưới =]])

Hạ Việt nhớ tới liền muốn cười, lúc đó mặt Ngôn Cửu đỏ như cà chua chín, Quan Tư Phục phải dỗ mãi mới thôi.

Lại nói, Quan Tư Phục thực sự rất hiểu Ngôn Cửu, nam nhân này rõ ràng không phải người ngọt miệng, nhưng chỉ cần mấy câu là có thể vượt được lòng Ngôn Cửu. Hơn nữa, tựa hồ từ khi thành thân, Ngôn Cửu càng ngày càng thẳng thắn hơn, Hạ Việt thầm nghĩ, Quan Tư Phục quả nhiên rất biết cách dạy vợ.

Hắn ôm ôm vỗ vỗ một hồi, bảo bối nhỏ trong lòng hắn vẫn đang mở to hai mắt nhìn hắn, bốn mắt giao nhau, đứa nhỏ lại tiếp tục cười khanh khách.

Hạ Việt bị manh gài chết nhưng vẫn cố gắng đỡ cục vàng cục bạc nhà mình đi ngủ, để đến chiều mệt lại thiếp đi, tối lại ngủ không được.

“Tiểu Gia Hủy, mau ngủ đi, không lát nữa cha người về lại giận ta mất.”

Hắn đứng lên đi qua lại đi trong phòng, vừa đi vừa xoa lưng cho cục cứng, trong miệng thì thầm ru ngủ.

Cái tên Gia Hủy này là của Thúc Yến đặt cho. Lúc y mang thai đứa nhỏ thì cây cam trong sân nở mùa hoa rực rỡ nhất trong những năm qua, Thúc Yến rất thích ngồi trước cửa sổ ngắm chúng. Đến khi em bé chào đời thì cây cam vừa lúc cũng kết quả, y thấy hài tử cuộn tròn người nằm trong lòng mình, không hiểu sao liền nhớ đến mấy quả cam tròn xoe nặng trĩu, y liền đặt tên hài tử là Gia Hủy, có nghĩa là “loài cây tuyệt đẹp”. Hạ Việt cũng rất thích cái tên này.

Mất thời gian một nén nhang, nam nhân thật vất vả mới đỡ được em bé ngủ, Thúc Yến cũng trở về.

Mới vừa vào phòng, y đã vội vã chạy đến bên phản nhỏ, thấy cục cứng đang ngủ say sưa lại còn uốn éo trong một tư thế kì quái mới nín cười yên tâm.

Hạ Việt đun rượu, thấy mặt y bị gió thổi đến mức ửng hồng liền đau lòng lấy tay áp lên. Mãi đến khi cảm thấy gò má của người kia không còn lạnh nữa, hắn mới buông tay ra để phu lang uống chút rượu cho ấm người.

Thúc Yến kỳ thực cũng không lạnh lắm, y choàng kín áo khoác, mang lò sưởi, trên đầu còn đội mũ lông, bắt quá bên ngoài gió hơi lớn, đi vào trong phòng ấm áp mới thấy lạnh.

Y cầm li rượu được trượng phu đun cho nhấp một ngụm, rượu thơm ngào ngạt trượt xuống cổ, cảm giác toàn thân như được tắm trong nước nóng, Thúc Yến thoải mái hít thở lại, một lát sau mới hỏi trượng phu: “Lò rượu hôm nay xong rồi đúng không?”

Hạ Việt gật đầu, lại rót thêm cho y một li: “Trưa nay Dĩ Ngao đã trở lại Bạch gia, người xem hôm nào rảnh chúng ta dắt con về, cả nhà cùng nhau tụ họp ăn một bữa cơm.”

“Được, từ năm ngoái tới giờ ta vẫn chưa về thăm mọi người.” Thúc Yến nghe xong rất vui vẻ, tính toán một chút, sau đó hỏi chuyện Dĩ Ngao ở lò rượu.

Năm nay Dĩ Ngao đã lên tới chức tương điều, nói ngắn gọn thì tương điều là trợ thủ của điều sư, phụ trách giám sát quá trình lên men của cơm rượu. Điều sư rất xem trọng hắn, Đỗ sư còn lên kế với Hạ Việt, lò rượu có ba tương điều được đề bạt, Dĩ Ngao là người được điều sư của Vân gia lựa chọn.

Biết đệ đệ có khả năng như vậy, Thúc Yến vừa an tâm vừa tự hào. Nếu thuận lợi, từ điều sư có thể trở thành đỗ sư. Bất quá còn phải chờ Dĩ Ngao quyết định, hồi đó y từng nghe đệ đệ nói hắn thích làm việc trong khâu lên men hơn.

Mặc dù Dĩ Ngao không dự định phấn đấu lên đỗ sư nhưng có thể làm điều sư cũng đã rất giỏi, Bạch gia được phen nở mày nở mặt, con mình thật có tiền đồ.

Thúc Yến còn đang vui vẻ, chợt nghe thấy phản nhỏ bên kia truyền đến một tiếng kêu mềm mại, phu phu đồng thời quay đầu sang nhìn, phát hiện cục cứng chỉ là trở mình mà thôi.

Tư thế của cục cứng lần này còn thần kỳ hơn, thân mình nhỏ bé cong lên trông như một chú tôm nhỏ, thế mà vẫn đang ngáy khò khò.

Hai người dời tầm mắt, nhìn về phía đối phương, sau đó nhin không được cười thành tiếng.

Thức Yến đi tới, nhẹ nhàng nâng cái đầu đang ngửa ra sau của cục cưng, tránh lúc tỉnh dậy lại khó chịu.

“À, đúng rồi...” Hạ Việt nhìn động tác của Thức Yến, đột nhiên nhớ tới, “Hữu Cung gửi thư đến.”

“Vâng? Hắn viết cái gì?”

Hạ Việt khẽ nở nụ cười: “Ôn tam thiếu hạ sinh một lang quan.”

Nghe vậy, Thức Yến ngẩn ra, đến khi kịp phản ứng cũng không khỏi cười theo.

Ôn tam thiếu ban đầu còn định kén người ở rể, nhưng về sau cũng gả đi, năm năm trước đã thành thân. Vị trưởng phu kia không phải người lạ, thậm chí Hạ Việt lần đầu lên Việt kinh còn gặp qua một lần, đó là người phụ trách thu chi trong cửa hàng vải Ôn gia.

Tiểu ca phòng thu chi thăm mền Ôn tam thiếu đã lâu, có điều lại cảm thấy mình đùa mớ chồi mâm son nên đành giấu kín tình cảm trong lòng, đúng là Ôn gia cũng không có ai phát hiện.

Kết quả, Ôn tam thiếu cũng chẳng hiểu vì sao, quanh co lòng vòng cuối cùng chấm luôn tiểu ca phòng thu chi, không bao lâu sau hai người kết hôn.

Ôn Hữu Cung cũng rất hài lòng với lang quan này, tuy rằng hôm đám cưới Hạ Việt bận quá, không thể phân thân đi dự được, nhưng nghe Ôn Hữu Cung kể lại, cũng tin đứa nhỏ kia rốt cục tìm được nửa còn lại của đời mình.

Có điều cái tính để ý chuyện lật vạt của Ôn tam thiếu không phải nói sửa là sửa được ngay. Mấy năm nay hai người toàn sinh khanh quan, Ôn tam thiếu lại đỡ chứng cứng đầu, nhất định phải sinh một lang quan mới chịu. Ôn Hữu Cung từng đỡ khóc đỡ cười nói với Hạ Việt rằng hắn chưa từng thấy khanh quan nào tích cực với chuyện phòng the như thế, tốt xấu gì ở trước mặt huynh trưởng cũng phải thu liễm một chút, đây thì cả người đỡ bưng túm trưởng phu về phòng, có ngốc mới không hiểu được chuyện gì sắp xảy ra.

Giằng co mấy lần, sau khi sinh liền tù tì ba khanh quan thì rốt cục cả hai đã có một lang quan. Trong thư, Ôn Hữu Cung cảm ơn trời cảm ơn đất cảm ơn thần linh, Hạ Việt đọc mà buồn cười không chịu được.

Thức Yến cũng khúc khích mãi, lát sau mới nói: “Tháng sau lên kinh chắc cũng không kịp tiệc đầy tháng, nhưng dù sao chúng ta cũng phải tặng quà.”

Hạ Việt kéo Thức Yến lại gần mình, hôn lên khóe môi y một cái: “Chuyện này giao cho phu nhân nha, vì phu tin tưởng người.”

Cho dù đã thành thân gần tám năm, mỗi lần thân thiết với trưởng phu, Thức Yến cũng vẫn nhịn không được đỏ mặt, vành tai trắng nõn kia làm lòng Hạ Việt ngứa ngáy, nhịn không được ngậm vào miệng cắn mút.

Khi hắn vừa ôm Thức Yến bị đùa đến mềm nhũn vào lòng thì ngoài cửa sổ truyền đến tiếng bước chân của bọn nhỏ.

Thấy khuôn mặt ửng đỏ của hai huynh đệ cùng vết nước ở đầu gối, Hạ Việt liền biết hai đứa vừa nghịch tuyệt. Hắn gọi hạ nhân đem quần áo sạch vào, để bọn họ thay luôn trong phòng.

Quần áo khô ráo, cả người cũng ấm áp, hai huynh đệ liền chạy tới phản nhỏ, trèo lên ghế nhìn đệ đệ.

“A! Đệ đệ tỉnh rồi!” Hữu Diễn lạnh lẽo vịn vào phản thò đầu qua nhìn, vừa lúc đối diện với một đôi mắt long lanh trong suốt.

Thức Yến giật bản mình, nghĩ hóa ra lúc này khi mình nằm trong lòng tướng công thì cục cưng đã thức dậy, y liền hoảng hốt không thôi. Tuy biết rõ cục cưng không nhìn thấy động tác của bọn họ, mà cho dù có thấy thì cũng không hiểu, cơ mà Thức Yến vẫn không tìm được, mặt nóng phừng phừng.

Hữu Diễn thấy mặt y đỏ bừng liền tò mò hỏi cha làm sao vậy, Hạ Việt cười liếc mắt nhìn phu lang, nói y vừa uống rượu, Hữu Diễn tự nhiên là tin. Thức Yến im lặng, cũng không biết mình nên cảm tạ trưởng phu giúp giải vây, hay là nên oán giận trưởng phu đầu số gây ra.

Thấy đệ đệ đã dậy, Hữu Diễn bèn quần quít đòi phụ thân bế đệ đệ ra, hắn muốn chơi với đệ đệ, còn nói muốn ôm đệ đệ nữa.

Hạ Việt bị cuốn lấy có chút bất đắc dĩ, đưa tay nhắc cục cưng ra khỏi phản.

Hữu Diễn thấy phụ thân đồng ý liền cao hứng đạp giày xuống đất, bò lên trên giường vắt chân, tiếp nhận đệ đệ ôm ở trước người. Hữu Tự có chút không yên lòng, cũng ngồi vào bên cạnh, có gì sẽ đỡ ngay.

Thấy mấy anh em thương nhau như thế, trong lòng Hạ Việt và Thúc Yển ấm áp vô cùng.

Tuy rằng hai đứa con trai đã về nhưng sắc trời còn sớm, cách một lúc nữa mới ăn cơm, vì vậy cả nhà liền ngồi trong phòng nói chuyện phiếm.

Lúc Thúc Yển nói mấy ngày nữa sẽ về thăm ngoại công thì Hữu Diễn đã đưa Gia Hủy cho Hữu Tự ôm. Hắn sợ mình làm đệ đệ ngã, tuy đại ca chỉ lớn hơn hắn một tuổi nhưng trong lòng Hữu Diễn, đại ca so với mình chín chắn hơn nhiều.

“Dĩ Ngao tiểu cữu sắp lên làm đồ sư sao?” Hữu Diễn khoanh chân ngồi trên ghế, hai tay cầm lấy bàn chân, thân trên nghiêng về phía trước, một bộ rất là hứng thú hỏi.

“...” Hạ Việt nhìn trưởng tử đang ngồi thẳng tắp còn thứ tử đang ngồi cong vẹo, có chút bất đắc dĩ nói: “Ta cũng không biết, bắt quá tiểu cữu hình như thích làm điều sư hơn.”

“Tiểu cữu không làm đồ sư sao?” Hữu Diễn nghiêng đầu tiếp tục hỏi, “Vậy sau này ai làm đồ sư?”

Hữu Tự đột ngột ngẩng đầu lên nhìn, Hạ Việt có chút ngoài ý muốn nhìn hắn, suy nghĩ một lát liền cười nói với Hữu Diễn: “Ta cũng không biết nữa, Hữu Diễn muốn làm không?”

Hữu Diễn rất dứt khoát lắc đầu: “Ta làm không nổi.”

Cái bộ dạng cau mày giả vờ nghiêm túc của đứa nhỏ chọc cho Hạ Việt bật cười, thẳng nhóc hôi sữa này, sao lại chắc chắn mình làm không được cơ chứ?

Không ngờ, Hữu Tự ngồi cạnh chợt mở miệng: “Phụ thân, ta muốn làm.”

Hạ Việt và Thúc Yển nghe thấy, hai người đều sửng sốt, còn chưa kịp mở miệng đã nghe Hữu Diễn sáp vào: “Ca ca muốn làm đồ sư sao?”

Hữu Tự nghiêm túc gật đầu, nhìn phụ thân và cha nói: “Ta muốn.”

Thúc Yển kích động lại không dám nói gì, chỉ có thể lặng lẽ nắm ống tay áo của trưởng phu.

Hạ Việt giật mình, trong lòng không biết là tư vị gì, vui mừng là đương nhiên, còn có một chút cảm xúc phức tạp khó tả thành lời của “Vân Hạ Việt”, người đã từng là chủ nhân của thân thể này.

Hắn đè nén tâm tư dưới đáy lòng, ngoài mặt chỉ cười cười, cố ý nói: “Hữu Tự nếu đi làm đồ sư lo cất rượu, vậy chuyện buôn bán ai lo đây? Lên kế hoạch này, đặt tên cho rượu mới này, định giá này, còn phải giao tiếp với các thương gia và tửu tư nữa chứ, ai làm bây giờ?”

Hắn vừa dứt câu, Hữu Diễn liền bật dậy, tiếp lời nói: “Để ta!”

Tuy Hạ Việt đúng là cố ý trêu Hữu Diễn, nhưng thấy thứ tử trả lời nhanh vậy, hắn vẫn hơi kinh ngạc: “Người?”

Hữu Diễn dùng sức gật đầu.

“Ta sẽ lo làm ăn, ca ca có thể an tâm cất rượu!”

Nhất thời, cả phòng đều lặng ngắt.

Cho dù biết hai đứa con trẻ con, sau này lớn lên có thể sẽ thích cái khác, không còn chí hướng lúc bé nữa nhưng Hạ Việt và Thúc Yển vẫn vô cùng hài lòng. Hai tử nhỏ như vậy lại quan tâm đến gia nghiệp đã là rất hiếm thấy, chỉ cần như vậy thôi, hai người cũng cảm thấy yên tâm biết chừng nào.

Hạ Việt đưa tay xoa đầu hai đứa con trai, một lát sau mới cất giọng nói: “Tốt! Sau này nhớ nói với tổ phụ và tổ cha, bọn họ nhất định sẽ rất vui vẻ.”

Hữu Tự và Hữu Diễn đưa mắt nhìn nhau, nhất tề gật đầu. Hữu Diễn lập tức bò xuống, mang giày vào.

Hữu Tự đang ôm Gia Hủy cũng bước xuống, hẩn nhìn nhìn Tam đệ trong lòng mình, tiểu lang quan có chút bất an, nhện không được ngẩng đầu nói với phụ thân: “Phụ thân, người giúp ta buộc đệ đệ lại được không?”

Hữu Tự đang nói đến cách Hạ Việt thường dùng để bế cục cưng ra ngoài.

Đời trước, Hạ Việt thấy mấy người mẹ trẻ tuổi hay dùng điệu công con, hẩn ngược lại không phải công, mà là ôm. Dùng vải bông bọc hài tử lại rồi buộc ra sau cổ mình, hai tay không thả ra mà vẫn nâng chân em bé, chỉ là dùng ít sức và an toàn hơn mà thôi, cổ cũng không phải chịu lực lớn.

Hữu Tự còn nhỏ, sợ mình ôm không nổi làm cục cưng ngã liền muốn nhờ phụ thân giúp buộc cục cưng lại.

Biết hẩn muốn đưa Gia Hủy sang chỗ hai gia gia, Hạ Việt cũng không ngăn lại, lấy một tấm vải nhỏ buộc cho hẩn. Nam nhân buộc chặt nút thắt lại, bảo đảm Gia Hủy sẽ không bật ngựa ra sau, dù sao sang Bắc viện cũng gần, đến đó Vân phụ thân sẽ cởi ra cho.

“Đi thôi, cũng sắp đến giờ cơm rồi, hai đứa ở bên đấy ăn tối rồi hăng về. Nếu tổ cha muốn giữ Gia Hủy thì cứ để Gia Hủy lại.”

Hữu Tự gật gật đầu, hai tay vẫn ôm chặt Tam đệ, Hữu Diễn ngoan ngoãn đứng cạnh, cả ba cùng nhau ra cửa, hướng về Bắc viện.

Các con đi rồi, Hạ Việt liền gọi người vào chia thức ăn. Hẩn vừa quay đầu, chợt thấy phu lang có chút ý vị thâm trường nhìn mình.

“Làm sao vậy?” Hẩn cười đi tới, ôm lấy eo Thức Yến.

Thức Yến nhìn hẩn: “Tướng công, người lại đuổi con sang Bắc viện rồi.”

Hạ Việt không phải là không hiểu ý đối phương, bất quá tâm tình hẩn đang rất tốt, chẳng hề chột dạ cười đáp: “Mấy đứa muốn đi mà, sao lại gọi là đuổi được? Tháng này bọn họ chưa qua bồi phụ thân và cha ăn cơm, chưa kể tháng trước còn sang đó được mỗi bốn lần, có nhiều lắm đâu.”

Tuy rằng phụ tử ở Lạc Việt không giống như ở trái đất, bố mẹ luôn muốn cùng con cái ở chung một nhà. Còn ở Lạc Việt, sau khi hài tử trưởng thành tự lập, đa phụ có thể yên tâm buông tay, đời ai nấy lo. Nếu nhi tử có chuyện, phụ huynh đương nhiên sẽ giúp đỡ, nhưng đa số bọn họ sẽ cùng bạn đời của mình chăm sóc lẫn nhau.

Bởi vậy, Vân lão gia và Vân phụ thân không có ý kiến chuyện phu phụ Hạ Việt ít ăn cơm với mình. Bất quá Hạ Việt lại nghĩ, cháu chất thì không được như thế, một tháng phải đi thăm gia gia bốn lần, chưa kể cả nhà cùng ở trong Vân trạch, cũng không xa xôi gì.

Thức Yến không phải là không hiểu ý Hạ Việt, cũng không ngăn cấm đám nhỏ, có điều... y biết rõ tướng công nhà mình tổng con sang chỗ ông nội không chỉ vì nguyên nhân này.

Bị phu lang nhìn thấu, Hạ Việt vẫn thản nhiên cười, thấy người hầu dọn cơm xong liền gọi phu lang dùng bữa.

Về phần nguyên nhân còn lại ấy à...

Hạ Việt thừa dịp Thức Yến đi tắm thì gọi hạ nhân của mình đến, bảo hẩn sang Bắc viện nói với hai tiểu thiếu gia, ngày mai phải đi dự tiệc nên mình và Thức Yến sẽ ngủ sớm, mấy đứa không cần qua chào nữa.

Thấy hạ nhân rời đi, Hạ Việt đóng cửa lại, cài then, sau đó cởi ngoại bào cùng nội y ra bước vào phòng tắm.

Một tháng tối đa có bốn ngày như thế, hai người không cần bận tâm đến trưởng tử thứ tử, cũng không phải chăm sóc em bé, Thức Yến cũng có thể chuyên tâm ở trên người mình, hẩn còn ngại bốn ngày quá ít đi.

Muốn cùng bà xã thân thiết có gì sai đâu nào.

Về phần ngày mai phải đi dự tiệc đầy tháng, Hạ Việt tỏ vẻ, làm từ giờ tới tối là được, cũng đủ thời gian để Thức Yến nghỉ ngơi rồi.